

III.
На другій день рано, якъ тільки Моше

III.
На другій день рано, якъ тільки Моше

такъ важну акцію валюту. Въ Италіи и Нѣмеччинѣ потеряла Австрія значніи вѣдѣнія, а не се вышло на здоровье, бо се было мовъ ампутацію недужихъ параличннхъ органѣвъ. Повторяючи сю ва банце-політнву супротивъ Выходу, супротивъ славянскихъ земель може Австрія все стратити, ба навіть саму себе, позаятъ она не могла вдоволити за цілій столѣття своихъ власныхъ народѣвъ славянскихъ.

Мы знаемо, що управлѣніе господарна грошева принесло хосенъ, але и въ того чисто економичного взгляду мы недоволены, а се дастъ ся вытолкнути теперѣшную нѣбы-конституційною системою. Якій народъ, яка партія репрезентована правительствомъ? Оно величае себе гордо правительствомъ по-надъ партіями, але влаетно висить у воздухѣ а навіть на выдѣлахъ помѣсти нашої палаты може устоятъ лишь на трехъ ногахъ. Погорджае сталою болѣшностію, а вдоволяе ся случайными, склеюваными болѣшностями, котры розпадаются ся при кождѣмъ новомъ предложеньи. Зъ того выходятъ недовѣріе всѣхъ народѣвъ, котры бо-ятъ ся того всего, що панове у Відни начаютъ робити. Народъ волиетъ терпѣти недугу, а навіть годитъ ся на помѣчь лікарску, на операцію, котры мають его выльчити.

Теперь обговорятъ пос. Аймъ значѣніе предложень валютныхъ пѣдъ взглядомъ економичнымъ. Давувать ся антисемитамъ, котры хотятъ задержати status quo, отже тѣмъ самими сей славный лагерный гульденъ, котры мѣгъ бы быть мѣжъ насѣгаіями австрійскихъ короны, и домагаться ся податку биржевого. Тажъ паперовый гульденъ есть властвую премію биржевою. Що-до вѣстия: вышестъ або низшонъ реляція, тяжшого або легшого гульдена, то критичный моментъ для сей справы вже минулъ. Кажуть, що продукующіи и робѣтничіи классы мусятъ домагаться тяжшого гульдена за-для власного интересу. Се несправда, бо робѣтничіи на зборахъ прицѣскували дрова Кронзветтеровъ, котры боронявъ вышестъ реляція. А властвую робѣтничіи рохотать ся, чтобы взыскать мѣжъ аній-небудь гульденъ. Супротивъ урядничѣвъ, то реляція мѣе велику вагу что-до ихъ платѣтъ, але ихъ положеніе таке безвыходное, что держава муситъ подумати якъ найкороче о регуляція ихъ платѣтъ. Але ухудшила реляція и всякіи нѣшніи вѣстия валютной пѣсля волѣ угорского правительства, бо мадарские правительства есть керманіемъ, котры кермуть вероублемъ, а австрійскій міністеръ скарбу есть лишь наляченъ, котры опалке машину нашими грѣшныи податками.

Що-до вышесты участы обохъ полованъ державы на шотты регуляція, то справдѣ пропорцію 70:30 дастъ ся все вытолкнути и нѣзвати нашу ситуацію. Мы повесомъ 70% собѣльныхъ тагарѣвъ а за то платятъ намъ Угорщина 70% своихъ политичныхъ вышестовъ. За похибку въ 1867 г. мусимо теперь покупувати и нашъ слабый парламентъ не въ силѣ того збавити. При наредѣхъ комисіи говоревъ по австрійскѣ, але голосуеалось по мадарскѣ. Бѣла мадарскій міністеръ не може чого перевертѣтъ, то австрійскій міністеръ муситъ подвѣтити.

Говорятъ, гр. Таффе сильный. Може вѣдѣтъ бузъ таковы въ своей неогрѣдѣи масѣ сѣицка. Вправдѣ маска не упала, але она такъ вже зжужжана, что черевъ ны видно. Тутъ въ той палатѣ есть гр. Таффе все что досѣтъ сильный и то не лишь за-для своего макіявелізму, котрымъ подбуждую одну партію противъ другой, але таковы за-для нашої власной немочи, за-для нашої конституція, что сотворила парламентъ, котры не есть заступничествомъ народа а лишь нѣшнымъ заступничествомъ ста-пѣвъ. Вычеркнѣтъ цензуръ, дайте загальное право голосованія а будемо мати палату народѣвъ, въ котрой послѣ будутъ руководитѣся

волею народа. Якъ довго не буде якои зміны, такъ довго будемо бѣдныи парламентомъ и лѣше апаратомъ до ухудшанія податѣвъ, такъ довго борба австрійскихъ народѣвъ о участъ въ житіи державномъ не буде честною и повною славы борбѣю, а лѣше споромъ и сѣбѣлюбиваніемъ о хилейи користи, о именѣ-ваніи министра або звычайного гофрата, по-яною жебраниною-за озрушаніемъ, що падутъ аб стола правительства. При таковы пойдутъ всѣ интересы народу до чорта и лишь правитель-ство потовѣстъ и погубѣтъ.

Конецъ промовы вѣдновѣтъ ся до справы чешскон и вѣдновѣтъ чешко нѣмечкнхъ. Пос. Аймъ высказавъ найперше податку правѣ вѣдновѣтъ, что безсторонно вѣдновѣтъ до пред-ставленъ чешского театру на выставѣ в мѣшѣа высказати свое признаніе. Сѣ представлѣня отворили очи девамъ, котры побѣдѣли, что пять годннхъ бѣды въ Вѣднѣ пѣтнуетъ народъ, котры что до штуки и промыслу въ нѣмѣхъ не усту-пае Нѣмцамъ. И чѣ то не галбѣа, что перла цѣлѣи монархіи, Чехія аб золототеркою Прагою есть для декого болѣше невѣстна аніжъ Камерунъ? Ба, аже Камерунъ есть краемъ нѣмечкѣи державы, — а Чехія чѣвъ, что довго нѣтъ — на-дѣю ся — во вѣки не буде. Зъ чешскѣи державы повстала Австрія, чешка держава була все го-ловнымъ стѣпномъ сей монархіи и не было бы пересадѣ, если бы сказамо, что теперѣшная Ав-стрія, подѣлена на двѣ половины, есть лишь розширеную державною чешскою. Мы нѣ хвили-ны не надумуемъ выповнѣти нашими тѣлами сей рѣвъ, якій вышестомъ мѣжъ нами а нашими державными правотѣмъ, мы радо вѣдновѣмо себе на фашаны, чтобы лишь наслѣдники могли по-нашихъ трупахъ пойдти до нового престоу. Ваша конституція есть для Славянъ Дантей-скимъ пекломъ; въ нѣй мусятъ ухнути всѣ ихъ національннхъ надѣвъ. Така вѣдновѣтъ, де шѣсть миліонѣвъ людей носятъ гордо на сво-ей чолѣ знамя зрадачкѣвъ, не можуть довго вѣдновѣтъ. Нашъ демонстрація въ Нансі не була авт-австрійскими, бо була цѣлкомъ така самъ якъ у Відни для Бісмарка. Вѣтъ же величае союзъ Австрія въ Нѣмеччину, а вѣдновѣтъ называвъ пріятель Россіи одностѣи спасенію для нѣмечкѣи державы. Мы не горбій патриоты вѣдѣтъ тахъ, что величалъ мужа, котры старавъ ся черевъ цѣле житіе для дѣ-бра Нѣмеччины о пріятель Россіи.

А вы Нѣмцы не грайте двоякомъ ролю, на половину оппозиція, на половину правитель-ственную партію, нѣ то рыба нѣ то ракъ, чтобы не вѣдновѣтъ симпатіи и у народу и у прав-ительства. Ваша политика — вымѣсте за сю приповѣдку вѣдновѣтъ — zum Jungkriege. Не запускатѣ ся за далеко въ гр. Таффе, бо можее завагожити, або назвѣтъ и злѣши. Стара партія, что мѣе въ такъ пѣвѣмъ вѣдѣ родити, дуже легко гнѣе при злогѣхъ. Се вѣд-новѣтъ бы лѣше чѣста вашего народу, гля-дѣта мѣра въ славянскихъ народахъ, аніжъ старата ся о пріятель сѣи doppa mobilis въ пра-вительственной лавѣ.

Предложаніемъ валютнымъ не поправитъ ся положеніе экономичное сѣи державы, не бу-де и ва дальше мѣра внутрѣшного, борба будѣ ати дальше, а при парѣ въ чѣстѣ сего торже-ства засѣда на покуту вѣдновѣтъ австрійскій: недоволеніе рѣнтанчѣвъ народѣвъ. Помѣстъ на котрымъ заставитъ правительство столѣ до сего пара, хитаетъ ся, бо въ глубинахъ грѣшныи трясеніе земліи за-для соціальной прічины. Австрія недужае на фанатизмъ одноцѣлѣ-ности, а ва засновано яко союзну державу на-родѣвъ и краѣвъ.

Державѣ такъ довго може жадати жертвъ вѣдѣ горжѣвъ, якъ довго она называвѣтъ ся своєю державою. Не доведѣтъ чешского народу до крайности, чтобы ажъ мусѣвъ сказать: „Мы не обязаны сѣи державѣ до нѣмѣхъ жертвъ, бо сѣ держава обходѣтъ ся зъ нами мовѣ зъ

чужими и ворогами, тожъ и для насъ она чужою!“ Передѣ всѣмъ мы Чехи и останемо по вѣки Чехамъ. Чѣ въ Ав-стрію и въ Австрію? Се залежитъ лишь вѣдѣ Австріи! (Дальше буде.)

Всходна артистична прогулька това-риства „Лѣвѣвскій Боянъ“.

Вѣдѣтъ участннхъ вѣдновѣтъ у Лѣвѣвъ въ среду дня 20 н. ст. лннѣа о годннхъ 4-ѣи пополуудѣ въ товариствѣ „Русѣа Бѣсѣда“ при-улицѣ Вѣрмѣльскѣи н-ръ 27. Вѣдѣтъ аб Лѣво-ва до Города того-жѣ дня по годннхъ 7-ѣи ве-черомъ. Прѣвѣтъ до Города по годннхъ 8 ѣи. Зъ вѣдѣтъ возами до Любнѣа.

1-ѣи Концертъ въ Любнѣа въ че-тверть дня 21 н. ст. лннѣа.

Програма: 1. Гушавѣвъ-Даврѣвскій: „Чомъ рѣченъ“, хоръ. 2. Павелера „Сонъ“, солю басъ, п. Л. Нѣжанѣвскій. 3. Рудковскій: „U nas inasceja“, хоръ. 4. Beriot: „Phantasie“, солю скрипка зъ фортепьяномъ. 5. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“ хоръ зъ акомп. фор-тепьяна. 6. Лисенко: „Гѣтъманы“, солю барі-тонъ, п. Скалишъ. 7. О. Нѣжанѣвскій: „Имѣи славянскій“, хоръ зъ акомп. фортепьяна на чо-тара рука.

Початокъ о годннхъ 7 1/2, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ.

Вѣдѣтъ зъ Любнѣа о 11-ѣи годннхъ рано дня 22 лннѣа. Прѣвѣтъ до Калуща о 12-ѣи въ нѣчѣа.

11-ѣи Концертъ въ Калущѣ въ субо-ту дня 23 н. ст. лннѣа.

Програма: Шевченко Лисенко: „На прію“, хоръ. 2. Grieg: Соната, солю скрипка зъ фор-теп., п. К. Герушъ. 3. Pisek: „Kde dѣva ma“, чѣста пѣсна, хоръ. 4. Шевченко-Лисенко: „Ой Дѣвѣре“, солю барітонъ зъ фортеп., п. І. Ска-лишъ. 5. О. Нѣжанѣвскій: „Мѣнѣ ажъ страш-но“, солю басъ зъ фортеп., п. Л. Нѣжанѣв-скій. 6. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепьяномъ. 7. О. Нѣжанѣвскій: „Имѣи славянскій“, хоръ зъ фортеп. на чога-ри рука.

Початокъ о годннхъ 7 1/2, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ въ салѣ казиноѣи. Зъ рамѣни мѣсечного комитѣу помѣщѣи будѣ устроенъ концертъ п. Ярослава Кортовскій, купецъ ка-лущскій.

Вѣдѣтъ зъ Калуща 24 лннѣа о 9-ѣи рано. Прѣвѣтъ до Дрогобича о 12-ѣи, а зъ-вѣдѣтъ до Трускавця.

11-ѣи Концертъ въ Трускавцѣ дня 24 н. ст. лннѣа въ нѣдѣлю.

Програма: 1. Нѣщннскій: „Закувала та свѣа зоула“, хоръ зъ фортепьяномъ. 2. Beriot: „Fantasia“, солю скрипка зъ фортеп. 3. Шу-текъ: „Me srdce“, хоръ. 4. Шевченко Лисенко: „Ой чого ты почорѣло“, солю басъ зъ фор-теп., п. Л. Нѣжанѣвскій. 5. Szabelka ostra, хоръ. 6. Иванѣвъ Нѣжанѣвскій: „Працаѣ“, солю барітонъ зъ фортеп., п. І. Скалишъ. 7. „Што чутиѣ“, сербѣа пѣсна, хоръ. 8. Нѣжан-ковскій: „Имѣи славянскій“, хоръ зъ фортеп. на чотари рука.

Початокъ о годннхъ 7 1/2, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ.

Вѣдѣтъ зъ Трускавця до Дрогобича о го-дннхъ 11-ѣи рано.

11-ѣи Концертъ въ Дрогобичѣ въ по-недѣлю въ 11-ѣи ст. лннѣа.

Програма: 1. Шевченко-Лисенко: „Гам-алиѣ“, хоръ зъ фортеп. 2. Вѣзновскій: а) Лѣтен-да и б) Chanson polonaise, солю скрипка зъ фортеп., п. К. Герушъ. 3. Лисенко: „На прію“, хоръ. 4. О. Нѣжанѣвскій: а) Згадка и б) Ach gdybyś mię kochała, солю басъ зъ фортеп., п. Л. Нѣжанѣвскій. 5. Рудковскій Dumka ukraiń-ска, хоръ. 6. Лисенко: „Згадка про Чагаранъ“,

солю барітонъ зъ фортеп., п. І. Скалишъ. 7. Шевченко-Лисенко: „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ акомп. фортеп.

Початокъ концерту о годннхъ 7 1/2, вече-ромъ. По концертѣ танцѣ. Зъ рамѣни мѣсечного комитѣу займае ся п. И. Мѣдѣва, кандидатъ нотаріальннхъ въ Дрогобичѣ.

Зъ Дрогобича вѣдѣтъ 28 лннѣа о 10-ѣи рано, а прѣвѣтъ до Стрыи о 11:38.

11-ѣи Концертъ въ Стрыи въ че-тверть дня 28 лннѣа.

Програма: 1. Шевченко-Лисенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортеп. 2. Фортепьянъ, солю. 3. Бортовскій „Услыши Боже“, хоръ. 4. Шевченко-Лисенко „Ой чого ты почорѣло“, солю зъ фортеп., п. Л. Нѣжанѣвскій. 5. Ла-сенко Quodlibet I, хоръ. 6. Beriot-а Фантазія, солю скрипка зъ фортеп., п. К. Герушъ. 7. Шевченко-Лисенко „Гѣтъманы“, солю барі-тонъ, п. І. Скалишъ. 8. Нѣжанѣвскій: „Quod libet зъ славянскихъ пѣснѣвъ“, хоръ зъ фор-тепьяномъ на чотари рука.

Початокъ о годннхъ 7 1/2, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ. Зъ рамѣни мѣсечного комитѣу займаеъ вечеромъ о. Ожъ Вѣдновѣтъ.

Зъ Стрыи вѣдѣтъ 29 лннѣа о годннхъ 11:59 рано. Прѣвѣтъ до Золочева о годннхъ 3:59 попо-луудѣ.

11-ѣи Концертъ въ Золочевѣ въ суботу дня 30 лннѣа.

Програма: Часть I: 1. Шевченко-Лисенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепьяномъ. 2. Be-riot-а „Scene de Ballet“, солю скрипка зъ фор-теп., п. К. Герушъ. 3. Шевченко-Лисенко „Га-малиѣ“, хоръ зъ фортеп. 4. Фортепьянъ, солю. 5. Шевченко-Лисенко „Гѣтъманы“, солю барі-тонъ зъ фортеп., п. І. Скалишъ. Часть II: 6. Бортовскій „Услыши“, хоръ. 7. Павелера „Сонъ“, солю басъ зъ фортеп., п. Л. Нѣжан-ковскій. 8. а) Szabelka и б) „Одна гора“, хоръ. 9. Нѣжанѣвскій „Имѣи славянскій“, хоръ зъ фортеп. на чотари рука.

Початокъ о годннхъ 7 1/2, вечеромъ. Зъ ра-мѣни мѣсечного комитѣу займаеъ п. Гр. Ха-ранъ, адъюантъ судовый.

Вѣдѣтъ зъ Золочева 31 лннѣа о г. 11:27 рано, — прѣвѣтъ до Тернополя о годннхъ 1:16 въ полудно.

11-ѣи Концертъ въ Тернополѣ въ нѣдѣлю дня 31 лннѣа.

Програма: 1. Лисенко „На прію“, хоръ. 2. Фортепьянъ, солю. 3. Рудковскій: Nie ma bo gadu, хоръ. 4. Шевченко-Лисенко „Ой чого ты почорѣло“, солю басъ зъ фортеп., п. Л. Нѣжанѣвскій. 5. Фантазія солю на чотари рука. 6. Вахняннѣвъ „Урра у бѣа“, хоръ зъ фортеп. 7. Нѣжанѣвскій „Працаѣ“, солю барі-тонъ зъ фортеп., п. І. Скалишъ. 8. Деклама-ція стиха Аат. Могилницкого „Судѣба поэта“. 9. Grieg „Урзюнкъ“, солю скрипка зъ фортеп., п. К. Герушъ. 10. Нѣжанѣвскій: „Имѣи сла-вянскій“, хоръ зъ фортеп.

Початокъ концерту о годннхъ 7 1/2, вечеромъ. По концертѣ танцѣ. Зъ рамѣни мѣсечного ко-митѣу займае ся п. В. Таховскій, надкомисаръ ц. к. дирекція скарбу.

Вѣдѣтъ въ Тернополя дня 1 н. ст. серп-ня о годннхъ 11:23 рано просто до Бродѣвъ. Прѣвѣтъ до Бродѣвъ о годннхъ 4:58 пополуудѣ.

(Конецъ буде.)

Дописи „Дѣла“.

Зъ Жабѣ.

[Жильи словъ на тему нѣмечкѣи вѣдновѣтъ по шкѣ-лахъ русинскѣ.]

Въ 137 н рѣ „Дѣла“ довелось намъ про-читати похвалу писекторннхъ правому п. Дѣв-стрѣнскому за те, что вѣдѣтъ по русѣа бесѣду-

вѣдѣтъ, зарѣвъ збѣравъ ся и пойдѣтъ просто до паньского двора. Вѣдѣтъ гордо ступавъ до-рогою и повѣстувать собѣ подѣ нѣсомъ. Вѣдѣтъ збѣравъ людей, что ишли въ паньскій лѣвъ жати и зарѣвъ до нихъ чѣвѣтъ ся: „Чому вы-ходите такъ пѣвно на панчану снѣй-танъ? Не вѣдѣте, де вже сонце?“ — На паньскѣи подобро стѣвъ де-то аб служѣвъ, балаючи въ дѣвѣи и жартючи. Мошко и до нихъ: „Чому дурно стоите? чѣ у васъ нема жадной работы, снѣй-танъ?“ Вѣдѣтъ пойдѣтъ просто до паньскихъ повоѣвъ. Въ переднюю снѣдѣтъ ко-занѣ Гарасимъ и вурѣвъ любуеу.

— Говѣтъ, жаде — сказаъ вѣдѣтъ до Мош-ка. Теперъ до пана не можна йти, трохи пѣв-вѣше.

— Що то значить „говѣтъ“? — завлѣавъ ображеный Мошко. — Ты дурно одѣвъ, не знаешь, хто тутъ панъ. И тутъ тобѣ вѣдѣтъ справлю лѣзю нагайми и твою пановѣ...

— А, якъ такъ, то перепрашаю Вашѣдѣ, — сказаъ въ уданю поворѣи Гарасимъ, по-влѣнивъ ся жѣдѣи въ поясъ и отворивъ пе-редѣ нѣтъ на вѣдѣтъ дѣвъ до паньскихъ по-воѣвъ. Гарасимъ усмѣхнувъ ся явѣе хитро подѣ нѣсомъ, но жѣдѣтъ того не заважѣвъ.

Мошко бузъ вже кобѣка разбѣвъ въ тѣмъ покояхъ. И кола вѣдѣтъ часѣмъ прѣйшовъ въ якои справѣ до пана, то гуавъ ся звычайно въ дугу, стѣвъ коло самыхъ дѣверѣи и трѣ-мѣвъ въ рудѣ не то папѣу, но нѣ шакамонъ. Но теперъ вѣдѣтъ навѣтъ не сканувъ въ головѣ шапѣвъ. Вѣдѣтъ гордо пойдѣшовъ до самого пана и сказаъ: „Ну у Канѣвскій!“

Панъ Канѣвскій снѣдѣтъ на мягѣмъ прѣ-слѣ и вурѣвъ довжѣи любуеу.

— Що свѣжѣше, Мошѣу? — запытавъ вѣдѣтъ жѣда.

— Ну, что скажѣшь? я то скажу: хто тутъ выбѣвъ тѣе ось вѣвно? — Вѣдѣтъ показавъ задрѣвѣннмъ пальцемъ на шабу въ вѣдѣтъ, вѣтру передѣ хвѣлю выбѣвъ самъ панъ Канѣвскій, хотяа въ пѣдѣдѣта задрѣвѣи муху.

— Або что?

— Або что? А то, что мѣнѣ не смѣѣвъ нѣ-

хто выбѣвѣта вѣвно въ мѣмъ пѣдѣцу.

— Якъ то? — запытавъ Канѣвскій вѣдѣтъ здрѣвѣннмъ.

— Якъ то? А то такъ, что вѣдѣтъ нѣвъ вѣжъ я тутъ панъ въ тѣмъ пѣдѣцу; Сѣбѣта Се-бі, нашъ месѣи, мене тутъ прислѣвъ.

— А, якъ такъ то прошу, снѣдѣтъ, Вѣль-можный пане. Панъ Канѣвскій вѣдѣтъ въ вѣрѣсѣа и назѣво поклонѣвъ ся Мошковѣ. „Ого — подумавъ собѣ жѣдѣтъ — вже мѣ панъ. Сла-ва тобѣ Сѣбѣта Себі!“

Вѣдѣтъ прѣбравъ что думѣишу мѣну, якъ перше.

— На що мѣнѣ снѣдѣтъ — говоривъ вѣдѣтъ закѣтнннхъ варѣи — я въ своей пѣдѣцу мо-жу собѣ позѣгѣи и похѣдѣи, — якъ ся мѣ-въ подобѣа. — Вѣдѣтъ залѣжѣвъ за плѣчь рука и ходѣвъ по покою, мовѣ наущѣннхъ нѣдѣвъ. Панъ Канѣвскій зѣнуу снѣвъ на вѣрѣсѣа и жѣвѣи давѣвъ ся на жѣда, пусѣючи хмары снѣвного дѣму впередѣ себе.

Мошко прѣступѣвъ вѣдѣи до Канѣв-ского и положѣвъ свою руку на его плѣче.

— Ну, Канѣвскій, — сказаъ вѣдѣтъ, за-глядѣючи ему въ очи — часъ тобѣ выбѣрати ся въ мою хѣты.

— Але-жѣ, Вѣльможный пане — гово-ривъ Канѣвскій, вѣдѣиуеявъ — може-бѣ въ чѣ трохи почѣдѣи, нѣвъ я розгѣиу ся, де мѣнѣ пойдѣи ся...

— Що тутъ чѣвѣтъ — галѣсѣвъ жѣдѣтъ — зарѣвъ собѣ забѣрати ся!

— А може бѣ вы мѣнѣ вѣдѣступѣи за тѣмъ часѣмъ хочѣ одѣвъ покой...

— Нема для тебе жадного покою! Я за-мѣшѣио цѣлѣи пѣдѣцу: въ однихъ покояхъ буду мѣшѣи а, въ другихъ моя жѣвѣка, въ третѣхъ мои дѣтъ, въ четвѣртыхъ слугѣ, въ пѣтыхъ гусѣи, вурѣ, тѣлѣа и т. д. А ты, пѣе одѣвъ, будѣшь мѣшѣи тамъ, де теперъ твоѣ снѣвъ годѣиуеъ ся и мусѣи мѣнѣ возѣи воду и топѣи въ грубѣхъ... Розумѣеъ? Мошко такъ вѣдѣвъ, что голосъ розѣдѣвъ ся по всѣхъ повоѣхъ, мовѣ въ дѣвъ.

Панъ Канѣвскій на силу стрѣмувавъ ся вѣдѣтъ снѣху, но вѣдѣи не эмѣи и выбухнувъ

голосннмъ рѣготѣмъ.

— Хлопѣ! — крикувъ вѣдѣтъ и пѣсѣувъ въ долѣи.

Мовѣ въ подѣ землѣ лѣнѣлась чѣтѣри здо-рой козѣи зъ замѣшѣиыми вусѣи а зъ на-гайми въ рукахъ.

— Ану-жѣ, хлопѣ! дайте ему прочу-ханѣ, тому паршѣицѣи! — сказаъ панъ Канѣвскій.

Козѣи вхѣпѣи жѣда, мовѣ стебѣиуеу, и прѣстерѣи его на подѣвъ.

— Пѣдѣдѣтъ! — сказаъ Канѣвскій.

Въ одну мѣнѣ поспѣшѣвъ нагаѣвъ, мовѣ дошѣ, на Мошковѣ тѣло. Жѣдѣсно въ першѣи хвѣи не вѣзѣтъ, что въ нѣмъ дѣвъ и не мѣвъ навѣтъ часу крикувати.

Козѣи вѣдрахѣуали пѣдѣдѣтъ нагаѣвъ и стали.

— А що, Мошѣу? — запытавъ Канѣв-скій, — вѣдѣтъ въ своего месѣи?

Жѣдѣтъ тѣлѣи снѣвъ и скрѣготѣвъ губѣи. Вѣдѣтъ лѣто давѣвъ ся на Канѣвского за-подѣ козѣи, что снѣдѣтъ ему на шѣвъ.

— Чѣвѣтъ, драбѣ! — шѣпѣвъ вѣдѣтъ до Канѣвского, — мой месѣи вѣдѣдѣтъ тобѣ вѣ-дѣтъ тѣ нагаѣ. Ще ты будѣшь мѣнѣ воду...

— Другѣхъ пѣдѣдѣтъ! — крикувъ Канѣвскій, — тѣлѣи не такъ скоро махайте, чтобы вѣдѣтъ чувѣ, что его бѣтъ...

Нагаѣвъ зѣнуу поспѣшѣвъ.

Жѣдѣтъ задрѣиуеу губѣи и терѣвъ: вѣдѣтъ зѣ-разу вѣдѣтъ, что его месѣи выратѣуе, та даѣтъ чувѣ, что не перѣлѣиуе...

— Гвалѣтъ! рѣдѣиуе! — ставъ кричѣи Мошко, — Сѣбѣта Себі! рѣдѣиуе! показѣиуе чудо або нѣй тебе чѣртъ воѣмѣи!

— Сѣбѣта Себі, бай! — вѣдѣвъ Канѣвскій.

Козѣи вѣдрахѣуали другѣхъ пѣдѣдѣтъ и зѣнуу стали.

— Вѣдѣступѣи вѣдѣтъ него! — сказаъ Канѣвскій и козѣи стали на боцѣ, а Мошко навѣтъ не мѣгъ поворѣхѣиуе, лише стѣгнавъ на подѣвъ.

— А що, вѣдѣуе въ твоего месѣи?

— Не вѣдѣуе! нѣй его... Охъ, умираю!..

Т. Бонгариннѣи.

— Убезпеченіє вѣдъ граду. Выходячя у Вѣднѣ часописъ Zeitschrift für das Hagelversicherungsgeschäft доноситъ въ выпускѣ за червень, що товариства асекураціи Rinnione и Phoenix заставили убезпеченіє вѣдъ градовъ въ Галичинѣ и на Буковинѣ зъ працяны великихъ стратъ, якѣ згаданий товариства потерпѣли въ обохъ тыхъ краяхъ въ 1890 и 1891 роцѣ. Рѣвночасно доноситъ згадана часописъ, що и краковске товариство асекураціи страждало въ томъ самомъ часѣ ажъ 700,000 зр. въ фондъ резервовъ на убезпеченіяхъ вѣдъ граду. Въ наслідокъ такой великой страты завело товариство краковске на будущіи роки обмеженіа и осторожности, чтобы хочъ вѣ части охоронитися вѣдъ такихъ стратъ. Мѣжъ иншими обмеженіями есть условіе, що кождый асекурацій ся вѣдъ граду муситъ бути убезпеченъ

ДЪЛО

Предилата на „ДЪЛО“ въ литер. додаткомъ
въ Австрия: **за границею:**
 на цѣлый рѣкъ 18 р. на цѣлый рѣкъ 24 р
 на повъ року 9 р. на повъ року 12 р
 на чертъ року 4 р. 50 к. на черта року 6 р
 на мѣсѣцъ 1 р. 50 к.
 у Ливонъ:
 на цѣлый рѣкъ 16 р. на повъ року 8 р.
 на черта року 4 р. на мѣсѣцъ 1 р. 35 к.
Редакция, Администрація и Експедиція подъ ч. 24
 ул. Баторія. — Рукописи вѣрнати въ лице на попереднѣе
 вѣстереженіе. — Рекламціи непечатаніи вѣрнати въ морте.
Послѣднее число коштуе 8 р. а . в .
Оголошеніе принимается по цѣнѣ 6 р. одѣ одион
 стрѣчки испечатован въ рубр. „Надсѣлане“ по 20 р. а . в .
Подаяніи чѣтаетъ ся по 10 р. одѣ етимица.

*) Въ голландскомъ словари Stamm-a при словѣ svinths (последнее s есть старогерманскимъ окончаніемъ l, падежа) подано поясненіе: „stark, kräftig; gesund.“ Про германскіе родственныя слова „вѣзять“ гл. Миклошича „Etymologisches Wörterbuch“ подъ словомъ „vitungu“.

средств, н. пр. чтобы справу такъ важную для державы заведѣивать.

Сторонники бесѣдника не свѣае похвалить имъ на честь регуляцію валюты, але не збѣде въ своемъ становленн. При цѣлѣй акціи ходитъ лише о те, чтобы вѣхто не потерявъ шкды. После заявленн мѣнѣстра въ комісію, партія бесѣдника регуляцію поимаетъ, что золотомъ и дамые буде вважати ся регуляторомъ вартости. Ой проектъ суть першимъ крокомъ на той дорогѣ, а есь прочіи кроки и вѣхъ выконанье поимашоу она законодательн власти. Огже мѣнѣстеръ скабу въ валютной комісію зъ того погляду давъ тавъ заявленн, котрѣ у бесѣдника и у его партіи выкликали повне довѣріе до цѣлой акціи.

Водтавъ пос. Яворскій обговоривъ вѣдосныи бюджету до регуляціи валюты. Великій здобутокъ уладженнхъ фінансовъ державныхъ треба удержати, бо вѣдъ него залежати розцѣнтъ поодиночныхъ королевствъ и краѣвъ. Регуляція валюты стоить супротивъ бюджету, котрѣ не має дефіциту. Коли краѣ причини ли ся до поднесенн державныхъ фінансовъ, она виробила собѣ право, чтобы держава старала ся о поднесенн экономическаго и фінансового розвою краѣвъ. Регуляцію валюты не треба вважати перешкодою въ томъ напрямѣ, бо она противно має велике значѣнн въ подпиранию народнаго добробыту. Не примавляю выключно въ имени Галичины, бо гадаю, что могу се сказати въ имени репрезентантовъ вѣхъ краѣвъ. Се условія, въ котрыхъ коло польске голосуе за валютными проектами. После перевѣдченн особистого, коло польске може надѣятись, что правительству поведе ся акція, чтобы интересы державы привели до гармоніи въ интересахъ краѣвъ. При повторѣній прозорности и старанности цѣла акція могла бы при Божьей помочи выйти и на користъ державы и на користъ королевствъ та краѣвъ.

По Яворскій промовивъ пос. д-ръ Бергартеръ въ оборонѣ предложенн валютныхъ, хочъ при томъ выразно зазначивъ поступати лѣвницѣ, чтобы чымъ скорше приступати до выплаты готовкою, бо вѣдъ цѣла регуляція валюты на вѣдъ не адасть ся. Бѣдъ рѣшительно не переведеть реформы на вѣхъ поляхъ экономическыхъ, то хочъ мы и введемо золоту валюту, то все таки все золотомъ втече за границу.

Другій день валютной дебаты розпочавъ ся также промовою молодого члена послѣд-ра Крамаржа. Говоривъ утѣрено, а навѣтъ заявивъ ся прхильникомъ золотой валюты, однакъ за-для теперѣшного становннн политическаго молодого-Чеховъ годѣ голосувати нмъ за предложенн. Предсказувавъ лѣвницѣ судьбу старо-Чеховъ, котрѣ побывали о-стрѣйшого продуву воздуха. Теперъ вѣдъ вѣхто не вѣрять въ оппозицію лѣвницѣ, бо лѣвницѣ цѣлкомъ завсѣтъ вѣдъ Полянвѣ.

Водтавъ промавлалъ послѣ д-ръ Жакъ, д-ръ Фуссъ и Суклье за предложенн. Першій зъ агаданныхъ полемизувавъ въ высока змнн молодого члена послѣдъ, другой высту-павъ противъ нерѣшительнаго розложениа кор-тѣвъ регуляціи валюты мѣжъ Австрію и Угор-щаву, а пос. Суклье выказавъ, явн пустѣ за-виды зъ стороны Нѣмцѣвъ, что-до именования совѣтника Абрама. Сей чоловікъ не бравъ нѣ-коли нѣякой участи въ политическѣмъ житію Словѣнцѣвъ, а цѣла провина его въ томъ, что зроджений зъ словѣнскихъ родичѣвъ. Коли мнущою наденціи доминировали Словѣнцѣвъ своихъ правъ, въ нѣмецкой лѣвницѣ, котра була тогдѣ въ оппозиціи, кивено нмъ заведѣ, что робяты заравъ luogo di traffico. Теперъ же можна бы той заведѣ зроби ти лѣвницѣ при кождой нагодѣ.

бомъ те германське слово вкратило ся до рус-ской мѣтологіи, коли на Руси не було герман-скихъ впливовъ. Вѣдъ очевидно признавъ на догдѣ, майже 200 лѣтъ выносацій періодъ па-нована Готѣвъ въ нашихъ сторонахъ и на впливы тыхъ Готѣвъ, особливо на веретныи вышѣ. Въ готскѣмъ языкѣ говорило ся Dags; въ устахъ Славянна утворилася зъ того форма Дажъ.

Выходитъ зъ всего, что назвы Дажбогъ и Святотѣ дѣйстно перенатѣ были нами вѣдъ Готѣвъ; первѣтено чужѣ нмъ были понятя о Сонца яко найвышѣшѣмъ божѣ и о яннхъ воннхъ того сонца.

2. Культъ Хорса.

Про коня Святотѣвта нмѣмо звѣстен у Саксона Грамматна и въ хроникѣ Гельмольда. Конь той бувъ зовѣмъ бѣлымъ и только най-старшій и головній жрецъ мѣгъ на нѣмъ ѣд-дти и его кормити. Батлѣйскіи Славяне вѣри-ли, что на томъ кони Святотѣвте веде войну зъ своими врагами, а вѣрували се зъ того, что часто равномъ слѣдно було на кони пѣну и болото, немовъ бы вѣдъ повернувъ зъ якои далекой дороги. При помочи того коня вѣдбу-вались вѣдшования и гадава на выпадокъ войны. Передъ святою Святотѣвта втыкали въ зем-лю коня на-вхрестъ, зъ вѣстромъ до горы, водтавъ середъ горячихъ молитвъ выводавъ жрець коня за уду и перепродажувавъ че-резъ коня. Зъ ходу коня и зъ того, явн вѣдъ переступавъ коня: чи правомъ ногою напе-редъ, чи лѣвою, чи спотыкавъ ся о коня чи нѣ — вѣдшувавъ жрець про выгяды въ часѣ войны. На выпадокъ злои вѣдѣмъ змѣнювано уложени планн военнй.

За руского Хорса мало знаемо; въ лѣ-тописи назва Хорсъ ставитъ ся побѣчь назвы Дажбога, явн-бы то були два нерозлучнй вѣдъ себе понятя. Въ Словѣ о полку Игоревѣмъ Хорсъ названый „Великимъ“.

Фаминцѣвъ и слово Хорсъ выводитъ зъ германьского первѣтства, вѣдъ въ Хорсъ хоче добавити назву Дажбого коня. Вывѣдъ его опирае ся головно на томъ, что въ англійскѣмъ

Дискусія другого дня нарядъ закончилася промовою нѣмецкаго націонала пос. д-ра Штайнхендера. Сей бесѣдникъ заявивъ, что буде голосувати за вѣсми проектами зако-новъ, лишь противъ проекту, котрымъ дова-ляеся правительству затыкнути 183 миліонѣвъ позички. Вѣдъ и его сторонникъ не мають довѣрія до правительства, а хочъ можна зна-ти напередъ, что вѣс проекты перейдуть, то все таки оппозиція буде сигналомъ остороги для правительства.

Вчерашного, третьего дня розправъ валю-товыхъ промавлалъ послѣ д-ръ Плехеръ, д-ръ Люегеръ и д-ръ Зисъ. Кромѣ послѣд-ного бесѣдника, котрѣ розсуджувавъ вѣстие валюты зъ факховаго погляду, два першѣ вы-голосили политическѣ промовы, въ котрыхъ на-кнудили на Полянвѣ. Д-ръ Плехеръ станувъ въ оборонѣ политичн лѣвницѣ а д-ръ Люегеръ заканувъ, что Щепановскому помогаю цѣле министерство до выгодовленн реферату. Обшар-авъше подамо обѣ промовы завтра.

Дискусія генеральна кончатъ ся нинѣ, а бесѣдниками выбранѣ: д-ръ Менгеръ про, д-ръ Кайцъ contra.

Въ угорскѣмъ парламентѣ роз-правы валютной ведутъ ся дуже скоро и май-же не видѣно вѣякой оппозиціи. По промовѣ ре-ферента Гетедиса забравъ голосъ мѣнѣстеръ Векеерле, а палата притакнула его промо-въ неумовляющимъ однесками и окликами: ejjen! Мѣнѣстеръ назвавъ утопію мрѣвъ про біметаллізмъ, а также не маю что й гадувати про такъ звану кривую валюту. Правительство угорске завчасу взялось до закупки зо-лота потребнаго до регуляціи, и вже въ жов-таи мнущою року заставало дамые за-купно золота, бо вже мало досять. Щобы нова валюта не причинилася до обманства не-просвѣщеного населенн, правительство поста-рае ся о популярну публикацію новыхъ мо-неть. На разѣ годѣ подати выплаты готов-кою въ золотѣ, але безперечно се послѣднѣа мѣста загадани регуляціи валюты и до того буде правительству змѣгати. На тѣ выплаты готовкою мабутъ буде треба для Угорщини золота за сто миліонѣвъ зр. Рѣшнмъ же треба буде зъ вѣдѣна зреструктуривати теперѣшнй справы банковѣ, именно что-до публичнаго кредиту и что до способу задержанн золота въ краю.

Всходна артистична прогулька това-риства „Львовскій Боянъ“.

(Конць.)

VIII-й Концертъ въ Бродахъ вѣ второкъ дня 2 н. ст. серпня.

Програма: 1. Бортнянскій „Улыши Бо-же“, хоръ. 2. Сольо фортепьяно. 3. Беріотъ „Phantasia“, сольо скрипка зъ фортепьяномъ, п. К. Геруць. 4. Павлелеръ „Сонъ“, сольо басъ, п. Л. Нижанковскій. 5. Ласенко: „На-прію“, хоръ. 6. Шевченко-Ласенко: „Иванъ Гусъ“ хоръ зъ аккомп. фортепьяна. 7. Шевченко-Ласенко: „Гетаманъ“, сольо баритонъ, п. Скаляшъ. 8. Вахнянинъ „Урра у бой“, хоръ зъ фортепьяномъ.

Початокъ о годнѣ 7½, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ. Заступникомъ нашимъ зъ мѣ-сцевцаго помѣщичнаго комитету естъ Вл. о. Гр. Ярема, прозесоръ гимназіи въ Бродахъ.

Вывѣдъ зъ Бродѣвъ дня 3 серпня о год-11:35 рано а зъ Львова о 7 вечерѣ. Приѣздъ до Сокала о годнѣ 2:55 въ ночь.

IX-й Концертъ въ Сокалі въ че-тверъ дня 4 н. ст. серпня.

звѣдъ до нинѣ конь зове ся horse. После Фа-минцѣва нинѣшнѣ нѣмецке Ross перетворилосъ зъ того давнаго horse.

Догадка Фаминцѣва була-бы лишь тогдѣ имовѣрною, коли бы назва Хорсъ була въ у-жыванію у балтійскихъ Славянъ; для руского Хорса вивѣдъ зъ англійского языка не може мати мѣсто. До того жъ германське hors, о себѣмъ сягають писаннй памятки, нѣвола не мало значенн „конь“; въ готскѣмъ языкѣ слово hors означаю навѣтъ щось дуже по-ганого.

Якъ назву Святотѣвта, такъ и назву Хорсъ поясню при помочи Ипатіевской лѣтописи. Въ нѣй сказано, что Дажбогъ бувъ не только „мужъ свѣтлѣ“, але что вѣдъ стоявъ также на сторожи чистыхъ облачѣвъ¹⁰⁾ и мечемъ свѣвъ „любоудѣнчѣвъ“. Въ готскѣмъ языкѣ слово hors власне означало не что явного, лишь любо-дѣнчѣ¹¹⁾.

Звѣзъ между словами лѣтописи а назвою Хорсъ а очевидно, только-жъ что Хорсъ (по-добно якъ выражена Даж-богъ и Святотѣвте) було власне слово зложене и въ свойѣй другой части выражало, что Дажбогъ мечемъ „свѣвъ“ hors бѣвъ, т. е. любодѣнчѣвъ. Понятнѣе друга-часть слова вѣдшала и вышло тавѣ чудо, что

¹⁰⁾ „Дажбогъ слышавъше нѣ отъ кого же-ну вѣрку богату сущю и нѣкоему вѣсхотѣвшю блудити съ нею, поемъ со собою мужъ нѣсколько своихъ, разумѣвъ годяну егда прелюбѣмъ дѣбѣтъ, емъ ю и мучи и пусти ю ходити по земли въ у-коризнѣ, а того любодѣнчѣа вѣрку; и бысть чи-сто житѣ по всей земли (Дажбога) и хвалити его начатшъ.“

¹¹⁾ Въ готскѣмъ словари Stamm'a при словѣ hors даке поясненн: „Н...„ Ehebrecher“. Въ та-комъ-же значенн брадосъ те слово и у иннхъ Германѣвъ. Самъ Фаминцѣвъ каже (ст. 200), что въ Турингн, недалеко Айзенбахъ, знала була гора Hirsberg (hors), слава тымъ, что въ середнхъ вѣкахъ уважано еѣ мѣсцемъ пробуванн герман-ской Венеры. Въ 14-омъ вѣдѣ назву Hirsberg зады надыто поганого еи значенн перемѣнено на Vennsberg.

Програма: 1. Шевченко-Ласенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепьяномъ. 2. Сольо фор-тепьяно. 3. а) Нижанковскій „Менѣ ажъ страшно“ и б) Павлелеръ „Сонъ“, сольо басъ зъ фор-теп., п. Л. Нижанковскій. 4. Ласенко Тріо зъ хоромъ, хоръ зъ фортепьяномъ. 5. Grieg-а Соната, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Геруць. 6. Ла-сенко „На прію“, хоръ. 7. Шевченко-Ласенко „Було колись“, сольо баритонъ зъ фортеп., п. I. Скаляшъ. 8. Нижанковскій „Имны славянскіи“, хоръ зъ фортеп. на чотѣри руки.

Початокъ о годнѣ 7½, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ. Заступникомъ зъ мѣсцевцаго ко-митету естъ Вл. о. П. Погорецкій.

Вывѣдъ зъ Сокала дня 6 серпня о 9:10 рано. Приѣздъ до Жовквы о годнѣ 2:25 въ ночь.

X-й Концертъ въ Жовквѣ въ не-дѣлю дня 7 серпня.

Програма: 1. Гушавичъ-Вахнянинъ „Наша жизнь“, хоръ. 2. Фортепьяно сольо. 3. Шевченко-Ласенко: „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ аккомп. фортеп. 4. Beriot-а Фантазія, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Геруць. 5. Ласенко „На прію“, хоръ. 6. Павлелеръ „Сонъ“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанковскій. 7. Руд-ковскій Dumka ukrainska, хоръ. 8. Шевченко-Ласенко „Тарасова нѣчъ“, сольо баритонъ зъ фортеп., п. I. Скаляшъ. 9. Нижанковскій „Им-ны славянскіи“, хоръ зъ фортеп.

Початокъ о годнѣ 7½, вечеромъ. По кон-цертѣ танцѣ. Заступникомъ зъ мѣсцевцаго ко-митету помѣщичнаго естъ п. д-ръ С. Дрималивъ, лікаръ въ Жовквѣ.

Вывѣдъ зъ Жовквы дня 9 серпня о годи-нѣ 6:33 рано. Приѣздъ до Бурштѣна о годнѣ 12:16 а зъ-вѣдтавъ до Рогатина.

XI-й Концертъ въ Рогатинѣ вѣ второкъ 9 серпня.

Програма: 1. Вахнянинъ „Гурра у бой“, хоръ зъ фортепьяномъ. 2. Венявскій: а) Лѣген-да и б) Chanson polonaise, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Геруць. 3. Krizkovsky „Odvede-нѣно проща“, хоръ. 4. Нижанковскій „Менѣ ажъ страшно“, сольо басъ зъ фортеп., п. Л. Нижанковскій. 5. Гушавичъ-Вахнянинъ „Наша жизнь“, хоръ. 6. Шевченко-Ласенко „Гет-аманъ“, сольо баритонъ зъ фортеп., п. I. Ска-ляшъ. 7. О. Нижанковскій „Имны славянскіи“, хоръ зъ аккомп. фортепьяна на чотѣри руки.

Початокъ концерту о годнѣ 7½, вечеромъ. По концертѣ танцѣ.

Вывѣдъ зъ Рогатина дня 11 н. ст. серп-ня о годнѣ 5 рано, зъ Бурштѣна о год. 8:22. Приѣздъ до Чорткова о год. 3:55 пополудни.

XII-й Концертъ въ Чортковѣ вѣ четверъ дня 11 серпня.

Програма: 1. Шевченко-Ласенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортеп. 2. Сольо, фортепьянъ. 3. Лаврѣвскій „Чомъ рѣченно“, хоръ. 4. Sa-razette Chopin „Nocturne“, сольо скрипка зъ фортепьяномъ. 5. Рудковскій, Воде spiewaki, хоръ. 6. Павлелера „Сонъ“, сольо басъ зъ фор-тепьяномъ, п. Л. Нижанковскій. 7. Иваницъ-Нижанковскій „Розлука“ сольо баритонъ зъ фортеп., п. I. Скаляшъ. 8. О. Нижанковскій „Имны славянскіи“, хоръ зъ фортепьяномъ.

Початокъ концерту о годнѣ 7½, вече-ромъ. По концертѣ танцѣ. Зъ рамени комитету займае ся п. Добромилскій.

Вывѣдъ зъ Чорткова д. 13 серпня о го-динѣ 11:26 рано. Приѣздъ до Коломыѣ о го-динѣ 8:54 вечеромъ.

XIII-й Концертъ въ Коломыѣ вѣ недѣлю 14 серпня.

Програма. 1. Нижанковскій „Имны сла-вянскіи“, хоръ зъ фортеп. на чотѣри руки. 2. Сольо фортепьяно. 3. Pisek „Kde dѣva“, чeska пѣснѣ, хоръ. 4. Нижанковскій „Згадка“, сольо баритонъ зъ фортеп., п. Л. Нижанковскій. 5. Шевченко Ласенко „На прію“, хоръ. 6. Ба-

ріота Фантазія, сольо скрипка зъ фортеп., п. К. Геруць. 7. Шевченко-Ласенко „Ой Дѣвче“, сольо баритонъ зъ фортеп. п. I. Скаляшъ. 8. Шевченко-Ласенко „Иванъ Гусъ“, хоръ зъ фортепьяномъ.

Початокъ о годнѣ 7½, вечеромъ. Зъ ра-мени мѣсцевцаго комитету займаеся Вл. о. Кл. Кульчицкій.

Замляни! Послѣдними роками проявивъ ся жавѣйшій рухъ на поля нашихъ народныхъ музыки. О томъ свѣдѣтѣ найлучше нашѣ „Бо-яны“, котрѣ агроиздають коло себе велику часть сѣвобоживыхъ Русинѣвъ. Етъ надѣвъ, что небавомъ буде ихъ не два, але болѣше, — стануть вѣска, де лашъ лунае наша велич-на пѣсня. И мы маемо повну надѣю, что трудъ нашъ бодай въ части причинять ся до того. Мы выбираемъ въ дорогу зъ повною вѣрою въ успѣхъ, бо на устахъ нашихъ наша тужна, велична пѣсня. Мы пѣвай, что она зрушитъ хочъ-бы и закамѣнѣле сердце. Огже въ Вашѣй руке, Земляни, мы вѣдшемо долю нашихъ пѣ-сни, пѣвай, что своєю солідною участію въ ве-черкахъ причинитесь до еи утѣвленн и еи ще величѣйшого розвою. А по-при се проси-мо не забувати, что пѣсню сею мы хочемо побудувати памятникъ для того, хто насть ро-будувъ, — для нашего батька Тараса „Наша пѣсня, наша дума, не вмере, не загине“ — спѣ-вавъ вѣдъ, а ятъ разѣ тав пѣсня хоче ему вѣдшачитись. Не залишѣть же нагоды допомог-ти такъ благородному дѣлу!

Вѣдъ всходнои прогульки това-риства „Львовскій Боянъ.“ У Львовѣ 13 н. с. лѣвня 1892.

Микола Гарасимовичъ, провѣдникъ. Володимиръ Нижанковскій, диригентъ.

Участники прогульки: Телеры: В. Ийно, И. Ковачъ, I. Максимовичъ, М. Шамаевскій, В. Устѣяновичъ, В. Левандій, С. Явичевскій, I. Туркеничъ. — Басы: I. Скаляшъ, П. Петрица, В. Заудцій, В. Тшесневскій, П. Дубасъ, П. Нижанковскій, В. Бараловскій, Л. Нижанков-скій, А. Дадуръ, С. Ступницкій, Б. Пандуръ. — Пѣвнѣ: В. Совевицкій. — Виолістъ К. Ге-руць.

[Примѣтка: Стрѣй на танцѣ для панъ на-родныхъ або вѣзтовихъ, для мужчанъ франъ. Для пѣ. академиковъ цѣны вступу зняженн. Добровѣльнй давки на памятникъ Т. Шевче-ка пріймае провѣдникъ прогульки за doty-чнмъ поквитованнемъ. Вѣзты замовляти або купувати можна у нашихъ В. Заступникѣвъ зъ мѣсцевыхъ помѣщичныхъ Комитетѣвъ, а въ день вечера при касѣ. Всѣмъ прочимъ на-формациі удѣлае провѣдникъ прогульки.]

Рухъ въ рускихъ товариствахъ

Вѣдкрытѣ читальнѣ „Просвѣтъ“ въ Иваню пустѣтъ [въ повѣтъ бѣрцѣвскѣмъ] водбуло ся дня 16 н. ст. червня. Въ торжествѣ сѣмъ вѣдѣа участь не только мѣсцевіи люде, але также богато гостей зъ околацѣ, зъ мѣ-сточокъ и зъ селѣ. И такъ прѣбули: зъ Угоя о. Исидоръ Гавленвичъ и 4 господарѣ, — зъ Кудранецъ о. Володаръ Ступницкій и 2 го-сподарѣ, — зъ Мѣльницѣ 2 мѣдѣанъ, — зъ Навры учитель п. Т. Стефанюкъ, — зъ Залѣ-са учитель п. З. Грушевскій и 2 господарѣ, — зъ Худаковецѣ 1 господарѣ, — зъ Горшоны п. Ив. Городаскій, — зъ Гермаковнѣ 3 госпо-дарѣ и одна господня, — зъ Палипча 4 го-сподарѣ, — зъ Волковецѣ 4 господарѣ, — зъ Крипча 3 господарѣ, — наконецъ зъ Борщевѣ хоръ вѣдшожъ зъ 23 сѣвобоживъ. Огже гости прѣбула ажъ въ дванадцѣ мѣсцевостей. [Прим. Ред. Красна то прова! Кобы такъ усюды проявила ся еусѣдска приязнь и едѣбѣсть

же значенію и доси декуды въ уживанію слово „навѣтъ“ (агадуе про него и Желеховскій въ своемъ словари).

Готске паус (2. падежъ navis) значило „мерельнѣ, трупъ“.

Часть Готѣвъ въ IV. вѣдѣ прѣняла була христѣанську вѣру. Здаеся, что до того часу вѣдѣтѣа треба повѣрѣти про великденъ похѣ-нянѣвъ.

О Русалкахъ-Мавкахъ говоритъ буду об-шертнѣе нинѣмъ разомъ. Ту лишь наведу коротко, что пасавъ про нихъ Ив. Вагилевнѣ¹⁴⁾ на подставѣ повѣрѣвъ, явн доховали ся доси у Бойковѣ. Мавки въ богато дѣчѣмъ схожѣ зъ украинскими Русалками. Она легкіи, похотѣ-лѣи, веселѣ и ровнустѣи, перебувають посередъ глубокихъ горскихъ печеръ, де у стѣпъ мер-чаютъ хрусталеи потоки. Ихъ свѣтлицѣ въ краснѣмъ замку, что весь обвѣшаный и вѣсте-леный коверцами; тамъ она радѣа перебувають, прѣдуть прѣданныи лѣвъ и шають одѣвъ въ бѣлого полота. Мавки ростомъ стрункіи, лѣце кругле, косы довѣи висають зъ плечей, а въ косѣхъ вѣлетенн вѣвѣи зъ вѣсѣлаго паѣту; самѣи она ежладнѣи и краснѣи, одѣжъ ихъ тонка, прозѣрача. Она зъ весною садѣтъ по горѣхъ и долинахъ цѣбѣти та вѣля, а на „вгровнѣпахъ“ (майданахъ) выводѣтъ свои танцѣ.

Мавка а выражѣнне здрѣбнѣле; оно у-творилось зъ готского слова mavi, котре ма-ло значенн „дѣвчана, дѣва“. Декуды и у насъ зовуть ся Русалки „дѣвами“; про „готскіи красныи дѣвы“ агадуе Слово о полку Игорѣ-вомъ.

¹⁴⁾ Въ Časopis českého Museum, Praha 1840, выпускъ III.

тро Коцюба. По 1-й: о. Адрианъ Добрянскій зъ Равача, А. Любарскій, А. Данкевичъ, Б. Будзайчукъ, Кир. Кахикевичъ зъ Львова, Петро Савричъ, М. Стисловскій, В. Терлецкій, Филаретъ Колесса, Осипъ Пелеховичъ, Ив. Алискевичъ, Романюкъ, Т. Капачъ, Игн. Дубовицкій, Илько Дуля, инженеръ п. Костышинъ. 70 кр. п. Курило. По 50 кр. пп. Бр. Ливенъ и Сосницькій. По 40 кр. пп. Баричко и Пр. Гукъ. 30 кр. п. Гр. Шумскій. По 20 кр.: панъ Якубовскъ, п. Т. Ивановъ, М. Вѣгунъ, Сивакъ, Досякъ, В. Орча. — Сердечна Вамъ подяка, Достойнъ Панове, за підмогу на тепер, хоч просимо не забувати на „Громаду“ й на будуче, а будьте певні, що „Громада“ не заведе Вашого довіря і стане на дальше товариствомъ народнымъ, моральнымъ приставникомъ Русинівъ у Вѣднѣ, а головню клясу робітничою. Рівножъ повѣдомляе видѣль, що зъ огляду на вибѣдъ головнихъ видѣльськихъ завѣдателямъ „Громади“ вибраний на часъ ферій п. Мих. Вѣгунъ Wien VI, Amerlinggasse Nr. 9, куда просимо відосилати у всіхъ справахъ „Громади“, а оли ласка, и зъ прислакою добровольныхъ датківъ на хату для „Громади“.

— Дрѣбній вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громаді Підмихайловичъ, въ повѣтъ рогатинскій, 50 зр. на внутрішнє устроєнє церкви. — Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ відвѣдавъ дня 11 н. ст. линия заведенє купелевъ въ Любѣни.

Посмертний — ☞ — оповѣстки.

— Дня 8 липня померла Емилія зъ Сохачинъ, Зерска, жена пароха въ Глещавѣ коло Теробовль, по довгій и тяжкой недугѣ въ 65-омъ роцѣ жати. Похорони відбули ся дня 10 липня. Вѣчна їй пам'ять!

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдєнь 14 липня. Инспекторомъ культуры краевой въ Галичинѣ именованъ Струшкєвичъ. — Спѣльнй делегаціи будуть скликані при конці серпня.

Будапештѣ 14 липня. Нинѣ відбудєсь голосованє въ справѣ предложєнь валютныхъ.

Петербургѣ 14 липня. Родина царска приѣхала до Петергофу.

Парижѣ 14 липня. Сесію парламентаріу закрыто вчера, ухваливши 200 мільонівъ для Парижа на публичнй роботы.

Альбомъ заслуженыхъ Русинівъ.

Цѣна 70 кр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

Матуристъ задумуючий віддатись студіямъ философичнымъ, пошукує лекціи на ваканціи до учениківъ зъ поправкою або до ветушнихъ испытывъ. Ласкави зголошеня просити надсылати О. Л. poste restante Городниця. 1—3

Академикъ глядає лекціи на село. Адр.: Б. П. poste restante Львовъ. **Питомецъ** III. р. прайме радо лекцію на часъ ваканційный. Зголошеня підъ адресою О. П. Адміністрація „Дѣла“.

Для выгоды П. Т. Публички отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убєзпечєнь

на житє та вѣдъ огню и граду

у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Поліси асекураційный выставяють ся въ языцѣ рускомъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ведєсь по руски. — Ближе можна розвѣдати въ Адміністраціи „Дѣла“.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

Надѣслане.

Найдешєе жєрєло предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (пляцъ св. Духа)
ваиротавъ головного одѣху.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры,
микроскопы, машины сьветличнй,
райсцайги, и т. п. по цѣнахъ найдешєешихъ. — Рєпараци
найдешиєе и найсєрєе.
Замовляє зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
пѣдъ „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ зєлѣзничихъ

важный зъ днємъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.	пот. вѣснй	пот. лѣтнй	пот. осєнй	пот. зимнй	пот. вѣснй	пот. лѣтнй	пот. осєнй	пот. зимнй
Зъ Кракова	601	205	901	646	932	—	—	—
„Мушини-Криницѣ via Тарновѣ“	—	—	901	—	—	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бродѣвъ (на дворєцѣ годѣ)“	—	257	940	721	—	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бродѣвъ (на дворєцѣ годѣ)“	—	245	917	655	—	—	—	—
„Сучавѣ“	1009	—	756	142	706	—	—	—
„Кимполонѣ“	1009	—	756	—	—	—	—	—
„Радѣвцѣвъ“	1009	—	756	—	706	—	—	—
„Глибоки“	1009	—	756	—	706	—	—	—
„Новосєлицѣ“	—	—	756	—	706	—	—	—
„Слєбодѣ рунгурскѣ“	1009	—	—	142	706	—	—	—
„Гусатина via Галичѣ“	1009	—	—	142	—	—	—	—
„Н. Сачѣ, Хирѣва, Станіславѣва и Стрыѣ“	—	—	916	235	—	—	—	—
„Сухѣи, Н. Сачѣ, Хирѣва, Станіславѣва и Стрыѣ“	—	—	—	—	—	—	—	—
„Хирѣва, Станіславѣва и Стрыѣ“	—	—	—	—	—	—	—	—
„Пешту, Мисєольчѣ, Мункача, Лавочного, Стрыѣ, Сокаля и Бєлѣцѣ“	—	—	—	—	—	—	—	—
„Сокаля и Равѣ рускѣ“	—	—	—	—	—	—	—	—
Вѣдхѣдять зъ Львова.	1041	307	620	1101	756	—	—	—
„Мушини-Криницѣ via Тарновѣ“	—	—	—	—	756	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бродѣвъ (зъ годов. дворѣ)“	258	—	941	1026	—	—	—	—
„Пѣдволочискѣ и Бродѣвъ (зъ Подзамчѣ)“	310	—	1002	1052	—	—	—	—
„Сучавѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—
„Гусатина via Галичѣ“	636	—	—	322	—	—	—	—
„Слєбодѣ рунгурскѣ“	636	—	956	322	1056	—	—	—
„Новосєлицѣ“	636	—	956	—	1056	—	—	—
„Глибоки“	636	—	956	—	1056	—	—	—
„Кимполонѣ“	636	—	—	322	—	—	—	—
„Стрыѣ, Хирѣва, Н. Сачѣ и Сухѣи“	—	—	616	1021	741	—	—	—
„Стрыѣ и Станіславѣва“	—	—	—	1021	741	—	—	—
„Стрыѣ, Лавочного, Мункача, Мисєольчѣ, Пешту, Бєлѣцѣ и Сокаля“	—	—	—	616	741	—	—	—
„Сокаля и Равѣ рускѣ“	—	—	—	—	736	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданый пѣсля годичника львовскаго. Числа подчєркнуи означаютъ пору почну вѣдъ годъ 6-ой вечерѣмъ до годъ 6 ранѣо.

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зєля лѣчничного патра Кнайпа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживає ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ пють по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинскаго
маїстра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылає ся
наймєнєе 2 фляшки вѣдворотною
почтою. 4215 42—60

НАКЛАДОМЪ

„Бібліотеки музикальной“

появилѣ ся досѣ:

1. „Гуляли“, хоръ муж. — Ост. Нижанковскаго — розпрѣдано.
2. „Наша жизнь“, хоръ муж. — Н. Вахнянина, — розпрѣдано.
3. „Молитва“, пѣнь на сопр. и адѣтъ зъ форт. — М. Лисєнка — розпр.
4. „Зѣ окружєнєвъ“, хоръ муж. — Ост. Нижанковскаго — розпр.
5. „Закувала та свѣа зазвѣла“, хоръ муж. зъ форт. — П. Нѣщєнськаго — розпрѣдано.
6. „Не чужѣго мы бажаємъ“, дуєтъ на тен и бар. зъ форт. — Мих. Вербицкаго — 20 кр.
7. „I Quod-libet“, изъ народныхъ пѣсєнь украинскихъ, хоръ муж. М. Лисєнка — 30 кр.
8. „Помарѣла наша доля“, соловъ бар. зъ форт. — Н. Вахнянина, 10 кр.
9. „Дѣвъ вѣзники“ зъ руско-нар. пѣсєнь на 1 и 2 цѣтры — Н. Кумановскаго — розпрѣдано.
10. „У Петровку“ и „Якъ-бымъ знала“ 2 квартєты муж. Пєд. Воробєвичѣ — 25 кр.
11. „I Quod-libet“, зъ нар. пѣсєнь укр., хоръ муж. — Н. Лисєнка — 30 кр.
12. „До бою“ хоръ муж. зъ форт. — Порѣ. Ваханьскаго, — 20 кр.
13. „Вєтѣрь“ и „Милѣванка“, два соловъ тен. зъ форт. Н. Лисєнка 20 кр.
14. „Три шляхи“, хоръ муж. — Г. Топольницкаго (выд. ювил. зъ портр. Шевченка) — 25 кр.
15. „Три пѣсни“ про соловѣй голѣсъ зъ форт. — Евѣ. Купчиньскаго — 25 кр.
16. „Вѣтрогонѣ“ коломынкѣ на форт. — Ост. Нижанковскаго — 30 кр.
17. „Три квартєты“, для хорѣ мужъ уложивъ Нєдѣльскій-Цєтвиньскій — 30 кр.

Въ всѣхъ справахъ выдавничѣвъ треба удавѣтись пѣдъ адресѣ: **Видъ „Бібліотеки музикальной“ у Львовѣ ул. Коперника ч. 36. Ост. Нижанковскій, Нєсторъ Дмитровъ, выдавѣ.**

Новѣсть важна для Пань.

Щадить ся часъ, грошѣ, працю, а бѣльє не нищить ся!

Нема нѣчого лѣшого и практичѣйшого надѣ въ-прѣбѣванє французскє мыло оцѣдѣности до правѣ бѣльє, фѣранѣкъ, коронокъ, ясныхъ матерій вѣвняныхъ и т. п. Бѣльє безъ великой працѣ и вѣвляныхъ додатѣвъ шкодныхъ стає бѣлымъ мѣвъ спѣтъ, бо згѣданє мыло єго консервує и надає прѣвѣмий запахъ. 4232 1—15

1/2 кильо Французскаго мыла стане за 1 кильо звѣчайного. Запоручаєсь, що нема нѣкихъ шкодныхъ причинѣвъ.

4 1/2 кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно и зъ опакованьємъ высылає:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage
Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

УЧИТЕЛЬ

органъ русскаго товариства педагогичнаго, дво-тѣждєвнєкъ педагогично-научный, выходитъ вѣдъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предплатѣ на цѣльнй роцъ 3 зр., на пѣвъ року 1-60 зр., на чѣртѣ року 1 зр.

НОВОСТИ!

Сорочки для туристѣвъ

тканй, зъ найдѣйшого матеріалу, одиѣ барвы або пасмєстѣ, зъ широкимъ кофѣтѣромъ и двома нагрудными кишєнями, пѣлѣвитѣмъ величинѣ, дуже добре зроблєний 1 штука зр. 1-20.

Шовковий поясъ

1 метєръ довгій, 6 см. ширѣй, зъ посѣрѣблѣваною подѣвѣною сѣражєю 1 штука 50 кр.

Капєлюхъ для туристѣвъ

зъ 1-го рода фѣлду зъ ширѣкою шовковою сѣражєю и замєвѣный 2 зр.

Краватки для туристѣвъ

3 штуки 1 зр. 4310 2—10 розсылає за посѣлѣплатѣю

Омєлянъ Шторхъ

Вѣдєнь I, Salzgasse N-рѣ 60.

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМОВЫЕ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домѣвъ и готєлѣвъ

зъ сухими елемєнтами зъ власнѣручнѣмъ устанѣвѣнємъ.

Каждый человекъ при помѣщи сєго аппарата може устроити за нѣкѣля минутъ получєнєе электричѣскими звѣнками а тѣмъ самымъ не треба нѣякого инсталѣтора! — Апараты разѣмъ зъ сухой батєрією, котру не треба нѣкогда нѣповнѣти и знаменито фунѣиѣує, проводнѣй дрѣтъ и грушка кошѣтуютъ лишѣ 10 зр.

Комплєтна домова стѣціѣя телефонична

зъ знаменитѣмъ телефонѣмъ, легко устанѣвѣсь, за штуку 16 зр.

Домѣвъ телефоны за штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гору.

Звѣчайнѣй телеграфы домѣвъ

цѣльнй вѣдъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годишники и замѣки, жарѣючѣ лампы, аккумуляторы, громѣзвѣды для власнѣручнѣмъ устанѣвѣния ар. 20 — въ гору, батєріѣ и т. д. комплєтнє освѣтлєнєе комнѣтъ, пѣвѣнѣвъ и подѣвъ, а такожѣ стѣнѣ, вѣконѣ выставѣвѣныхъ и бюрѣ гальвѣничѣми елемєнтами вѣдъ 20 зр. въ гору. Освѣтлєнѣя новѣзѣвъ аккумуляторами. Убѣзпечєнѣя прѣтивъ крадєжи и вѣлѣму. 4299 6—52

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротєхнична робѣтнѣя.

Илюстрованѣ цѣшники дарѣмъ и франѣко.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. учрѣв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купує и продѣє

всѣ ефєкты и монєты

по курсѣ деннѣмъ найдѣчѣйшѣмъ не вѣислѣячѣ нѣякомъ прѣвѣзѣи.

Яко добру и певну лѣкаціѣю поручає

- 4 1/2% листы ипотечный
- 5% листы ипотечный преміованый безъ премій
- 4 1/2% листы товариства кредитового земского
- 4 1/2% „Банку краєвого“
- 4 1/2% позичку красну галицку 3489 225—7
- 4% позичку пропѣнаціѣну галицку
- 5% „буковиньскѣ“
- 4 1/2% позичку угорскихъ зєлѣзницѣ державныхъ
- 4 1/2% пропѣнаціѣну угорску
- 4% угорскѣя облигаціѣ индѣмнізаціѣный

а всѣ тѣ каперы Контора вымѣнѣ Банку ипотечного всѣ купує и продѣє

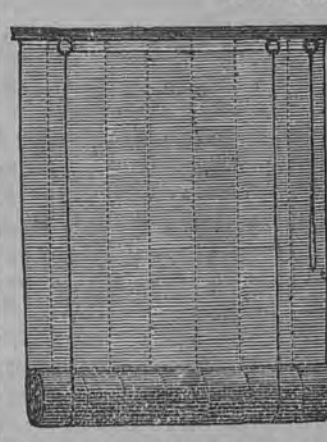
по найкористѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣнѣ Банку ипотечного прѣймає бѣдъ П. Т. купуѣющихъ всѣхъ лѣльѣсовѣныхъ а вѣже платѣнѣ мѣщєцѣй папєры цѣшнѣ, такожѣ запѣлѣны купѣны за гѣтѣвѣю, безъ нѣякого бѣдѣновѣнѣя, а запѣлѣнѣй лишѣ за бѣдѣчѣлѣнѣмъ справѣдѣлихъ кошѣтѣвъ.

До ефєкѣвъ у котрыхъ вышѣлѣ купѣны, доставлєє новѣ рѣшѣтѣ купѣновѣ, за вѣоротѣмъ кошѣтѣвъ, котрѣ самѣ поносѣтѣ.

Цѣшники и пробѣки высылають ся на жѣданьє оплатно

ПЕРША КРАЄВА ФАБРИКА
РОЛѢТЪ, СТОРѢВЪ, КИЛИМѢВЪ и ХѢДНИКѢВЪ
въ КОРЧИНѢ.

Має чєсть заявити В. П. Публичѣ, що зъ днємъ 1 липня с. р. вѣдѣдала свѣй одинокѣй головнѣй складѣ и заступничѣа для цѣлоѣ Галичѣны и Буковѣны пѣдъ зарѣдъ

Людвика Сєдѣлѣчка

въ Перємышлѣ,

такъ що всѣхъ припѣручєнѣя, переписѣки и замѣвлєнѣя вѣхѣдѣтъ въ обѣягѣ фабрики корѣчиньскѣя треба надѣсылати до п. Людвика

Сєдѣлѣчка въ Перємышлѣ, котрѣй удѣлѣє точныхъ инѣформѣций и полагѣдѣує всѣхъ высѣлки припѣручєнѣи єму Вл. вѣдѣбрѣтєлѣми.

Примѣчає ся такожѣ, що въ тѣй вышєе згаданѣй торговлѣ можна въ каждѣмъ часѣ набуѣти правѣдѣй вырѣбы краєвѣй, а именито:

Хѣдники манѣлєй до комнѣтъ, коридѣрѣвъ и сѣходѣвъ метєръ вѣдъ 20 кр. до 1 зр. 20 кр.

Хѣдники кокѣсовѣ до такоѣго самого ужѣтѣку, ширины 90 см., метєръ по 1 зр. 50 кр.

Кѣхѣмы манѣлєй пѣдъ столѣ, бюрка и пѣдъ инѣшѣ прѣдѣметы по 4-20 зр., 5-25 зр., 6-80 зр., ажѣ до 16 зр. — найдѣйшого и трѣвалѣго сорѣтъ та зъ хорѣшими дѣсєнями. Кѣхѣмки прѣдѣвъ лѣжка по 60, 80 кр., 1 зр. и 1-20 кр. надѣ лѣжка по 2-50 зр., 3-20 зр., и 5-20 зр.

!!! Рѣлєты (фѣганѣки) бѣзъ шнурѣвъ до вѣконѣтъ !!!

зъ тканѣны пѣтчѣковѣи або дрѣлѣшѣковѣи зъ автоматѣчнѣмъ приладѣмъ патєнту америкѣаньскаго.

Власна спєціалнѣдѣть.

[Зѣвѣртає ся особлѣвшѣу увагу на повѣсѣйшѣ рѣдѣ рѣлєтѣ (фѣранѣкъ), котрѣи сѣуть дѣужє практичѣй и заѣосмѣтрѣнѣи въ цѣлѣкомъ звѣчайнѣмъ приладѣ, такъ що зъ надѣзѣвичѣною сѣкорѣстѣю и лѣгѣкѣстѣю даѣють ся пѣсла потребности зрѣгул

ского, п. Яворский, заявивъ гадеку, що вонъ и

его сторонники цілком спокійні о фінансову судбу Австрії. Позовно поставити до него невинне питання, чи він би також таке само був спокійний о будучу судбу, если би міністри фінансів було впадо на гадку, наложити податок з замість на цукор на горілку? Іграють міністри фінансів, що вони з такою проворністю виглядають, котра точка найменше поболить Поляків.

Гроби паперовий не такий злий. Гроби паперовий можна прервати з сильною стравою. Посох д-р Плєнер ласкає уміяти ся; може він ще раз умієти ся, если прервно до кнедлів. Кнедлі се знаменита страва. Они кривлять чоловіка и роблять его спосібним до опору. Він опираєсь бурі и вітрови, та всяким можливим небезпечностям. Помимо того, хто набує ся за багато кнедлів, занедажує; а так само з грошми паперовими. Гроби паперовий у відповідній доз свршляє державу, в надмірній доз спожитий ослабляє є.

Що до коштів регуляції валюти, то мабуть не обогнати ся їх 200 міліонами. Міністер скарбу говорить тепер лише, що треба річно лише дев'ять міліонів, щоб виступити в лапку. Потім вам не допоможе ні мілний Боже, будете мусіти платити, свідомо закладає, щоб якийсь вилабудати.

Presse писала, що банкам стелити ся світла будучності. Світла будучності біржі значить то саме, що: Відний люд буде страшенно використуваний! В складі анкети валютної вайшов 18 справедливих жидів, 6 Німців, 2 Чехів, 5 невідомої народності, 4 Поляків, 1 Італієць, 15 банків або заступників банків, 3 журналістів, 5 рідників палат торговельних або бірж, 6 професорів, 4 заступників рільників, але ні одного промисловця, ні одного селянина, ба навіть ні одного урядника. Се маловажне при складанні анкети вважує, кого то завадали використати. Позавчалося зупити селянина и промисловця, не поспитано сити кругів о гаду, а лиш жидів и жидівських союзників.

Д-р Жакс вважує за поодиноких членів палати, як они заявляють ся за золотою валютою. Я же скажу, если пос. Сукльє голосує за золотою валютою, се же не доказує сего, що Словенці хотять мати золоту валюту, лиш сего, що правительсто хоче мати таку валюту.

Пос. Сукльє: Се вже неприличність! Пос. Люетер: Пралат Трайнефельс сказав, що буде з легкого советію голосувати за золотою валютою. Я відверну сей висказ и кажу, що буду голосувати з легкого советію против золоту валюту, бо я пересвідчений, що за мною стоять не лиш мои виборці, не лиш Німці, але всі народи Австрії без різниці мови.

[Підчас промови пос. д-ра Люетера розлягав ся безперестанно в цілій палаті сміх, так дотепно була ора проголошена. При відні же бесіди запіскала публіка на галеріях палати, в віцепрезидент бар. Хюмеліній мусів вставати галерію до супкою.]

Генеральна дебата закінчилась промовою міністрів: Штайнбаха и Фальсвегайна а при голосованні прийнято висенє: перейти до спеціальної дебати — 190 голосами против 92.

НОВИНКИ.

— Сегодня розпочинають ся літні вакації в школах східної Галичини. Молодші по звичу 10-місячний безперервний труд буде мати шести-тижневий відпочинок, один з тих відпочинків, котрі в півніжній вщі все агадують ся з найбільшою приємністю. Отже „веселих вакацій!“ — ключемо ми нині нашим молодцям на розв'язанні, щиро бажаючи їм, щоб тих шість неділей провели серед люблячих своїх семейств и серед свого дорогого народу з найкращим пожитком не тільки для тіла, але й для духа. Уживай, дорога молодко руска, як найбільше руху, покріпляй здоров'є, крїпи тіло, але при тім не забувай и про обогачення розуму, зміцнення духа та убагородження серця свого, — приглядайся життю бутьо свого народу и цілком серцем прилягай до того народу, котрому маєш посвятити свою службу, своє життя! Того сердечно бажаючи тобі, руска молодко, ще раз ключемо: „Веселих — и щасливих вакацій!“

— Пять днів рданправности языка русского з польским. На будинку львівського ц. к. адміністрації податків треба було сими часами відновити австрійського орла, отже управитель того уряду п. Атанас Залчовскій, старший инспектор податковий, казав виготовити орла з написом також рускою, подібно, як се стало ся для ц. к. старостів з поручення намістника краю. Такого орла вибшено на будинку ц. к. адміністрації підатків, однак провідність судило ему тїшатись світлом. Вожим тільки — п'ять днів. По п'ятих днях и слых з ним загиб. П. Корытовскій, віцепрезидент фінансової дирекції, дождавши ся, що під австрійським орлом написано й по руски, наказав шефови повітової дирекції скарбу п. Мошеви — зараз осакувати того орла, а написати повість другого без рускої написи, а тільки з польською. „Я узнаю рівноправність русского языка — мовить п. Корытовскій — але не можна робити аж таких перевертків, щоби під австрійським орлом класти побіж польської написи також руску напис...“ Sat!

— Комітет, зайнятий прогнєнєм статутів руского товариства гімнастичного, скликає загальні збори основателів товариства на день 17 н. ст. липня т. е. в неділю на 2-гу годину по полудні до великого салі „Народного Дому“ и прохотє о якій найчисленнійшій участі.

— Благородний донос мін. Гавчови на поета Руон-Уирами бл. п. Тараса Шевченка. Представитель „Галицько-русской Матиці“ Микхалі Малиновскій яко предсідатель, Іларій Рейтаровскій яко секретар, дальше Антоній Петрушевич, Теофіл Павликов, д-р Делькевич, Богдан Дідичий, Іван Гущалевич, Дмитер Вівковскій и Роман Бачинскій внесли до міністерства просвіти пїмекке представлення против правопис фінетичного вт ащчї руском. Представлення кожому вносити вольно, отже и „Галицько-русской Матиці“, хоч она, уживаючи в своїх виданнях языка російского, була би компетентна забрати слово в справі правопис языка російского, — але нам иде о якості аргументів ужитих в представлені „Галицько-русской Матиці“. Отже між аргументами знаходять ся в представлені и такі уступ: „...müssen wir hinzufügen, dass Szewczenko in seinem Gedichte „Hus“ gegen den römischen Papst auf eine schauerhafte, hier nicht wiederzubegebende Weise loszieht, und dessen ungeachtet von seinen hierländischen Anhänger jahr-jährlich gefeiert und als Vorbild glorifiziert wird.“ Той уступ — то благородний донос австрійському міністерству бл. п. Т. Шевченка и на Руонів почитача его заслуги для народу. Донос той очевидно навіть не важе ся з самою річю, бо правопис фінетична що лишє, а Шевченкова поема „Гус“ що лишє, поему „Гус“ можна друкувати чи фінетичною чи етимологічною, а текст буде той сам. Та й хто то наразі став таким напистом, що на православного Тараса донос шле до Відня в 31 літє до смерті поета? Богдан Дідичий! — буший редактор „Слова“! Роман Бачинскій! представитель молодшого покоління „русской исторической партії“! Чи ж не пошати сатир? Вирочим ми певни, що й міністер Гавч, як перечитав такий аргумент представителів „Галицько-русской Матиці“, зараз виробить собі правдивий суд о тих представителях, о „Матиці“ и взагалі о т. зв. „историческо русской“ партії.

— Західна прогуля „Львівського Бєля“ головю по купельних місцевостях [від проводом п. Іосаф Партичного и Остана Нижанковського] заповідає ся — як нам доносять з Кринич — величю и естє надія на побувай досі у спїху. За для недостатку часу не ввао Нового-Санча в програму, то тамшня публіка рїшила грєміально, навіть особним зєзвінням поведомити прибути и вляти участь в концертах сполучених з танцями в Жегестов и Кринич. Сезон купелів в самім розгарі и всі сподївають ся, що величєна и зєзвічаним комєртом пристроєна сая в Кринич представити ввечер 9 го серпня импунцій вид. В Шавниці концерт 11-го серпня, а другого дня прогуля до гїр Пеніш. В Закопаном концерт 15 го серпня, а 16 го и 17-го прогуля в верхи Татранскі. Там високо між снїгами и лєдами залуєє зє молодець груди наших „Вольнов“ руска пісня. Щасливон-ж дороги, добрих успіхів! — 3.

— Концерт західної групи „Львівського Бєля“ в Номі Торт відбуде ся в суботу 13 н. ст. серпня. Співачи поступать туди по дорозі в Шавниці до Закопаного. Далека віддала змушує их до того, тож припоруємо використати нагоду. Первотний рєчєнець приспїшено зє огляду на жаданє місцевого гарнізону артилерії, котра 14-ого відїде на вправу стрїляя до Перемішля.

— Товариство руских ремісників „Зоря“ наміряє, — як доведемо ся — урядити ввечер серпня велику прогуля до Стрїля, де дасть також аматорске представлення театральне.

— Нові церкви муровані наміряють будувати громади Настасів и Дєгова. Плани виготовляє архітект п. В. Нагорний.

— Релігійний заклот в Тучапах, прилучених до парохіа в Острові, в повтї арославськом, прибирає щораз більш розмїри. Ввотрок 12 н. ст. липня зїхав до Тучап на комісію ц. к. комісар староста Пуницкій, провїрив підписи и вїк підписавших прошенє 121 рускокат. родити, зє котрих при руском обрядї о-стали ся лиш дїти від 7 до 14 літ, а всі прочі виступили из звязи рускокат. церкви. По урядовом скончатованні автєнтичності підписів рускій парох Острова буде повдомлений о фактї. Зє цілого села лиш 17 родити стоить за руским обрядом. Дописувальцє зє Ярослав до „Гал. Руси“ твердить, що „за Тучапами лагодять ся обїти: Ловцє, Острів, Шувєко, Полкин а другі сусїдї громади надумують ся, — словом, ціла Ярославщина кинати! Тучапанє, не мугучи прямо перейти на обряд латинскій, загадали поки що перейти на лютеранство. Але ярославскій пастор Сливка, знаючи дуже добре, що переход Тучапан на лютеранство має бути лиш мїстком для переходу на латинство, не приїме их до лютеранської церкви. И латинскій ординаріят в Перемішля досі забороняє своему киярови сповнати треби Тучапанам руского обряд, отже они могли би стати хїба безконфєсійними. Однак безконфєсійними були би тільки побла закона цивільного, бо в практиці сєліє без церкви не обїдуть ся, и все може остатись по давному. Хїба би переміскій лат. ординаріят хотїв зє того заколоту користати. Тільки ж тогдї прийшов би до завязоті боротьби між владиками руским а латинським в Перемішля и справа мусїла би опертись о Рим... — П. Антоні Левічій, староста, именованій оовїтником намістництва и референгом спрант адміністративних при краєвій радї шкільної.

— Катастрофа в наближені упаду лєдів. Француску Швайцарію навїстили сими днями два нещастні случаї. Перед кількома днями експло-

дувала машина парохода „Монт-Блян“ на Жєневськом озері коло Уші під Льозанною, при чом утратило життя 24 особи, а значно більше було склїчених. Зараз потім донесли телеграми, що коло Шамуні лунала ся друга же страшнїша катастрофа. Дня 12 н. ст. липня около 3 тої години рано відорвав ся лєдовець Бїоннаєс від гїр Монт-Блян и упав до потока Бїонней. Потім в наслідок зливи и так повний води, виступив тепер з берегів и, несучи з собою величезний куси скаль и камїни, зняв ввє в своїм страшном походї часті місцевости Бїонней и заведење купелевє Сенз Жєрве. Катастрофа захопила людей підчас сну, то-ж и число жертв дуже велике. Кілько осіб погїбло, досі ще певно не знати, досить що до 13 н. ст. липня добуто зї води и зї під камїнями 160 трупів. В заведење купелєвє було підчас катастрофи 80 чужих осіб и 30 урядників. Зє них удало ся всего лиш 25 осіб уратувати. Прочі жертви походять з місцевости Бїоннай. Єсть ся найбільше обгорїла гора, якє знають в Альпах від 1806 року. Обї загадані місцевости лежать у Франції над річкою Бон-Нанс, котра недалеко зє-вєдєн вляває ся до ріки Арви.

— Вистава краса. Комітет організаційний, вибраний для устроєня вистави красово у Львові в роцї 1894, відбудє засіданє на котрєм ухвалєно регуляції, підїєно секції и ухвалєно апросити около 700 осіб до головного комітету. Перше засіданє головного комітету відбудє ся дня 2 н. ст. вересня 1892.

— Самоубїство. Вчєра рано відорвав собі життя вистрїлом з пістолета Тадей Островскій, жонатий, отець двоих дїтей, влєститель цукорї у Львові під ч. 16 при улиці Ягайлонської. Куля перейшла серце и смерт наступила зараз. Причиною самоубїства були здаєсь лих відносини мастков. Островскій отворив минушого року цукорню и платив за нї львівському лїхварєв Гольдбергів 1000 ар. річного чиншу. Як Куржер Lwowski пише, фєзонував Гольдбергї для влєстей скарбових лєкаль на 450 ар. Мимо того вчєра мали Островского викинути з лєкалю за те, що винєт був Гольдбергів 250 ар. за один квартал.

— Холєра в Росії. Після урядових рапортів дня 10 н. ст. липня прибуло до астраханських шпиталів 145 недужих, умерло 51. В Саратові занедажало 14 осіб умерло 4. В повтїх саратовськом и царинськом занедажало 15 осіб, умерло 5. В Самарї враз зє Слободом Покровськом занедажало 35 осіб, выздоровїло 6, умерло 12, полишилось 68 недужих. В Баку и околици занедажало 49 осіб, умерло 64, выздоровїло 28, полишилось недужих 161. В Тифлісї занедажало 6 осіб, умерло 5, полишилось недужих 12. Численні случаї холєры були також в повтїх старопольськом и богородськом. В окупї дагестанськом до дня 9 н. ст. липня полишило ся 43 недужих. В Єлисаветполї и Петровску не було нових случаїв холєры. В Царицин від дня 4 н. ст. липня померло 47 осіб. Вє тї дані відносять ся до поодиноких періодів часу и не дають повного образу холєры, однак тепер вже певно, що в короткім часі обгорє цілу Росію а відтак зє жидівськими ємігрантами достанє ся и до нас. „Санкт-Петербургскія Відомости“ пишуть: „Перевїдчено ся, що холєру не можна зякокалізувати, бо границі територіи, на якій она розширила ся, справляють, що неопідбно вє спїхати ся поход. Боли вносити зє урядових справоздань о ширєно помешти, можна на певно сказати, що появлять ся она в Нижньом Новгороді ще перед отворєнєм ярмарку. В Москві на засіданні кушчів, якє відбудє ся дня 4 н. ст.

липня, відкинєно внесенє меншости на відложєніє ярмарку. Присутний на засіданні віцепрезидент департаменту цвового, Загубинь, заявив, що не хотять спїнати торговлі, правительство дозволяло довозити товари азійскї без карантанни, однак домагє ся посвідчєні, що товари тї були дезинфекційовані на вєльвицїх або пароходах. Тимчасом 5 н. ст. липня холєра появил ся вже в Самбарку и змідила ся вєдї на цїлій лінії, почавши від Саратова. На Кавказі також холєра не лишє не слабе, але радше зміцняє ся.

— Рада мєста Львова відбудвала в четвєр 14 н. ст. липня повне засіданє, на котрєм порїшено кілька важнїйших справ. Команда вєзєкова заповїла, що на час від 17 до 30 н. ст. серпня приїде до Львова 16 батальонів лінійних, 18 батальонів лїандєрє, 4000 резервістів, 3 штаби полков и одна тяжка батєрія. Для помїщення тїх вєйск будє мусїла громада або вибудувати додатковї баракї коштом 10.000 ар. и дати на устроєнє квартир 7000 ар., або треба будє ужити будинків шкільних и квартир. До перевєдєня сєго кватєрунку вєбрано комісію зє чотирох секцій. Дальше випущєно в аренду мєстнєсть Зубрю, належачу до Львова, за 4000 ар. річно на 9 літ Вячеслави Штамфєстови. Мєстнєсть ся обїймає около 1000 моргів простору. Вкїнци ухвалєно зорганізувати нову школу им. Конарєкого при улиці Шептицьких и 2-класову школу им. Зиморовича на горїшнїм Лычаковї.

— Дрїбні вєсти. Цєсарь дарував громадї Гановцї, в повтї жидівськом, 50 ар. на будову церкви.

Телеграми „Дїля“.

Віднь 15 липня. Рада державна буде закрыта 21 липня.

Прага 15 липня. Комісія для розмежєня округів судових скликає на засіданє на день 20 липня.

Будапєшт 15 липня. Міністри Вєкєрлюму устроєно в парламенті великий овації по майже одностєнї ухвалєно предлєжє валютowych.

Бєрлін 15 липня. Зятє кн. Бїсмарка гр. Ранцав має уступити зє дотєпершнього уряду амбасадора в Газь. — Присяжні в Клевє увольнили жид Бушофа, обжалованого о ритуальнє убїство.

Петербург 15 липня. В Саратові прийшло до неспокоїв, бо населєнє недоволенє поведєнєм лїкарів, при лїченні холєры. Вєйско стрїляло до товп.

Надїсланє.

раїсцїя, и т. п. по цїнах найдешевших. — Рєпараци найдешевше и найкорше.

Замовлять ся провінції адресувати: „Новий оптик“ під „Копєрник“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Найдешевше жєрєлє предметів оптичнїх у Львові під „Копєрник“ ул. Театральна ч. 6 (під св. Духа) на против головного одвау.

Окулярї, цїкєри, барометри, термометри, мікроскопи, машини сьєлєтнї, раїсцїя, и т. п. по цїнах найдешевших. — Рєпараци найдешевше и найкорше.

Замовлять ся провінції адресувати: „Новий оптик“ під „Копєрник“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Ученик III класу гімназії зявляючи глядє лекції на сєдо на час вакацій. Зголошенє прїймає адміністрація нашої газєты.

Ученик VI тої кл. гімназ. шукає лекції на сєдо через вакації. Ласкаві зголошенє прїшу посылати під адр: Ів. Кюпад, у Львові ул. Свїжїа ч. 7 у Рутковського. 3-3

МАШИНЫ ДО ШИТЯ ЗІНІЕРА

зє найдїпших фабрик заграничнїх помимо величєного цїа спроваждало лиш повними ва- тонами

род аю річно 800 штук (без агєнтів або факторів.) Раты тїжднєй 1 ар., мїсчїй 4 ар., готівкою 10% дешєвє.

ІОСИФ ІВАНИЦКІЙ

Львов, Готєл Жєржа, Філія в Краковї Ринок 25.

Прощу жєдати цїннїх. Прощу о ласкавій замовлені.

4187 27-2

Юліань Панькевич

артістє маляр в Рєгатинї

виготовляє образи церковні всякого величїи и в кожєм жиданом стилі; подїбня и вода лєвадово-анбровє зягально уживанї до возприскуваня вє комнатах за дїя свого прїємного запаху. Фляконь 50, 70, 90 ар. и 1-го ар. Фляконь 1 ар. 50 ар.

За 1 зр. 1 кїльо

найзнаменїтїх французских мыл тоалєтнїх, якї цїєрковнїх, пірмовїх, фїялковїх, рожевїх и т. п. сортованих запахов. За знаменїтї товари рунїть ся Оплатно и зє опакованєм высїлає

Zur „Französin“

4327 1-15

Seifen u. Parfumerie-Niederlage Wien, XVIII B., Döblingerstrasse 38.

XX

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

найлїпші парфуми и воды тоалєтнї

вїдзначєні 10 медалями заслуги и 2 дипломми признаня, а то:

Перфуми ясинові, фїялкові, рожеві, рєведові, конвалїєві, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet Millefleurs и т. д. Фляконік по 25, 40, 75 ар. 1 ар. 1-50 и т. д. Перфуми королеви Марисєнкі знамен. фляконь 2 ар.

Вода львівська зягально зєвїтна и побірана за дїя свого прїємного, бєвїжающего и довготрєвалого запаху, до скрїплєня одягів, хусток и розприскуваня вє комнатах. Фляконік меншїй 80 ар. болшїй 1 ар. 50 ар.

Вода варшавська бдзначєє ся надзвичайно прїємнїм цїєтовим запахом. Фляконік меншїй 95 ар. болшїй 1 ар. 80 ар.

Вода лєвадова подїбня и вода лєвадово-анбровє суть зягально уживанї до возприскуваня вє комнатах за дїя свого прїємного запаху. Фляконь 50, 70, 90 ар. и 1-го ар.

Воды колоньскі знаменїтї. Фляконік по 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 ар. 1-50.

Купувати можна у Львові в торговлїх власнїх ул. Копєрника ч. 3, и ул. Галицька ч. 18; в Кракові: Сувєнїрї ч. 20; в Чернівцїх: Ринок ч. 2.

3747

При закупнї товарів просимо покликуватись на нашу часоснє.

Видавець Івань Бєлєй.

Одїєчальнїй редактор Микхалє Сгрусєвич.

Падїр зє фабр. Черлїньскої.

Зє друкарїй тол. им. Шевченка, під зарїдом К. Бєднарського.

Збравались усь. У старця були очі отверті, повні смертельних слізъ, а риси лица дивно погбдні.

— Якъ живъ, такъ и умеръ! — забурмотѣвъ Рагісъ, утираючи вусы й рѣсницѣ.

— Ахъ Боже, Господи! — кричала жінка, товчучи чохомъ до краю постелѣ.

— Свѣтла, Осипе! — кинувъ своій першій приказъ молодій панъ Скомонтѣвъ.

Марно вѣдсунувъ ся трохи на бѣкъ и глянувъ у вѣкно.

Считавъ ранішній досвѣтокъ, заглядаючи въ комнату рожевими смугами, и благословилося на день.

Будило ся птаство по гагузяхъ, вставали люде, звѣрѣ, найдрбнѣйша комашня до жатя, до руху, до працѣ, — тѣлько вѣнъ, старецъ, роботящій янъ пчола, ранній якъ жайворонокъ, чуйный якъ пѣвень, — не встававъ.

Вѣнъ уже адавъ свою працю и роботу, — теперъ вѣдпочивавъ. Се бувъ для него день великого свята и великого спокою!

II.

Въ тыждень по смерти Чертвана оригінальный почотъ переходивъ здовжъ улицѣ слободы Сандвѣлѣвъ. На передѣ йшовъ Рамко Рагісъ изъ дубельтѣвною перевѣшеною черезъ плечѣ и зъ борсучою торбою зъ боку, окруженный громадою собакъ рѣзной породы. Вѣвъ на шнурѣ освоекого лиса, а зъ за пазухи синьои капоты выглядали морды пестрыхъ крѣликѣвъ. Та вандрѣвна менажерія йшла попереду драбинистого воза, котрый ескортиувавъ рябий парубокъ, а на возѣ вершили ся двѣ

зеленій скрині, кѣлька столибѣвъ, яєйсѣ сѣтѣи, вязаннѣ выправленыхъ и невыправленыхъ сѣбрѣ, заступы, горщѣи, а на самѣмъ верху въ величезнѣй вѣштѣ вѣхавъ снѣвый журавель и кѣльканацѣть штукъ менчого пѣства, котрѣ кричало и сяготало зѣ цѣлонѣ силы.

За тымъ возомъ ишла пара худыхъ волѣвъ, мѣршава коровица, кѣлькоро телятѣ, а на останку Марко Чертованъ вѣвъ на уздѣ старечезну бѣлу кобыду, котрою возили въ Скомонѣтахъ воду й дрова. Обозъ замыкавъ бурый пѣсь, щѣ недовѣрливо розглядавъ ся довокѣла.

Мимо рѣбѣтнѣи днѣи й жмудскѣи рѣвнодушнѣи, хто тѣльки бувъ у слѣбѣдѣ, выбѣгъ на улицю, вѣтаючи привѣтливо привѣжихъ и мѣцно девуючихъ.

— Отожъ се все, щѣ дали Маркови зѣ Скомонѣтѣвъ? — шептавъ мѣжъ собою нарѣдѣ.

Его самого не смѣвъ вѣхто запытати. Вѣнъ ишовъ понурый и темный, яєзъ вѣчъ; мѣвчѣи зѣдѣймавъ передѣ знакомыми бриль.

Старый Войнатъ стоявъ на воротахъ своѣи загородѣ, приложивъ долѣи до очѣи, поглянувъ, а зѣ-за его плечѣи выглядала цѣвава Марта.

— Во имя Отца й сына... А се щѣ? — закричавъ.

— Погорѣльщѣ! — вѣдгукнувъ насмѣшливо Ратѣсь, не зупиняючисъ.

— Марку, щѣ се значить? показуєшь театрѣ? ходи-но сюды!

Молодаецъ потрясъ головою.

— Незабаромъ приѣду до васъ, — вѣдповѣвъ.

Бѣля загородѣи Войната лежала друга, вѣддѣлена плѣтомъ, котра вѣже межувала зѣ полями. Она була зѣ огладу на порядѣкъ и достатѣкъ прѣтиположнѣи до сусѣднѣи. Замѣсть паркану кѣлька каменѣвъ вѣддѣляло ен вѣдъ улидѣ, заслонюючи лихѣ нужденнѣи загоны грѣч-

ки й вѣсѣ, засѣяныхъ у пустѣмъ городцѣ. Не було тамъ ни вишень анѣ уливъ, а-далека впадали въ оѣн обдранѣй будынки, хата безъ шибъ и подвѣречно заросле хостою.

Була се Маркова пайка, материна загорода. Обозъ заѣхавъ на подвѣрье, на засуенѣй присѣвъ сѣвъ Рагісь и щобы розважити серце, зачавъ крѣзь зубы посвистувати. Марко въ парубкомъ выбрали усю знадобу въ во-за, загнали жалѣбно помунуючу худобу въ пусту обору и спрятали вѣзь изъ дороги.

Дѣтвора придивляла ся имъ въ улицѣ адивована й цѣкава. Ся зацѣкавивъ особливо шпакъ у клѣтцѣ, котрый що хвилѣ пѣдлѣтавъ и кричавъ:

— На здоровльѣ, на здоровльѣ!

— Тахо, блазе! Нѣхто не плачае! — пригадувавъ ему Рагісь на велику вѣху дѣтвора.

— Можешъ вертати Гренісе! — сказавъ наконецъ Марко до парѣба, втискаючи ему въ руку грошевыи датоки.

Хлопъ поступивъ ся назадъ, неначе подали ему горячій вуголь, и замѣсть ити до двора, стоявъ мовчки, обертаючи батѣгъ въ руцѣ.

— Чого хочешъ? — запытавъ его Рагісь.

— Я тамки лишу ся, де мои конѣ, — вѣдповѣвъ по жмудски.

— Панѣ казала тобѣ вертатися, отже вертай ся! — воренувъ Марко.

Жмудинъ оглянувъ ся довкола, на дорогу, на небо, на рѣку, поглянувъ на кривобоку стаенку, пѣдѣйшовъ до неѣ, заглянувъ и положивъ ся пѣдъ стѣною.

— Надумаешъ ся, то вернешъ ся, — сказавъ Рагісь. — Мѣжъ тымъ я зѣвью собѣ кубельце. Бѣдѣй мои звѣратка вѣдхорують вѣду!

Марко подумавъ хвилю, завагувавъ ся й пѣйшовъ до Войнатѣвъ. Треба було вѣнчити, бо въ вечерѣ ждали на него въ Посвѣтѣю.

Вѣнъ увѣйшовъ. Марта шила при вѣнѣ, старый дроботѣвъ по кѣмнатѣ. На видѣ Марка замовкли обое.

— Ну, наконецъ зволить прийти! — выбухнувъ Войнатѣ. — цѣлый тыждень не було въ тебе часу дати знати, що дѣеть ся. Ну, нажи-жь теперъ!

— Видно не було коли, коли не прийшовъ. Я зробѣмъжь вами и привьмъ, але батько дѣтинѣ першій. Передъ вѣлькома днями мы его похоронили.

— Бачивъ, бувъ на похоронѣ. Пытаю ся, що теперь зъ собою зробишь?

— Зроблю, такъ янѣ казавъ батько — вѣдказавъ понуро.

— Ну, такъ говорижь! Що се за комедіи, зъ тою здохлятиною, що ты привѣвъ?

— А вже-жь те, що дали, забравъ!

— Янѣ се, дали? Кѣлька штукъ, тобѣ, зѣ Скомонѣвъ? Батько не лишивъ волѣ?

— Лишивъ. Попакувавъ землю.

— Ну, якъ же. Що дѣставъ?

— Загороду й Девайту.

— А Скомонты?... Ейники?... капиталы...

— Скомонты Витовтовѣ й маминѣ, Ейники Казевѣ, зъ капиталѣвъ припало ножному по 5.000 рублѣвъ!

— Чомъ же ты не доходивъ свои части добытку? Выправили тебе, немовъ жебрака. Чей же в право!

— Я сварѣвъ не хочу. Не дали, такъ силомѣцъ не возьму — сказавъ Марко, двигаячи плечима.

— Нездаро! — воренувъ старый и замовкѣ.

Якусь хвилию ходивъ по хатѣ й сопѣвъ; опѣсля за-
чавъ говорити що-разъ сердитѣйше.

— Шахраѣ, обманцѣ! Зайшли дурня й обдерли!
Скривдили мою кровь, мене на влѣсть. Стрѣвайте-жъ!
Побачимо, хто зъ насъ мудрый! Выпхали зъ торбами й
смѣють ся зѣ старого Войнаты! Я имъ покажу! Буде
вѣнъ панъ, а вы гоходранцѣ. Прийдете насъ просити!
Дулю!

Зупинивъ ся передъ Маркомъ и зъ радѣстю глядю-
чи на его атлетичну поставу, сказавъ:

— Твои руки, а моя голова докажуть чудесъ! За-
города злучимо въ одно й будемо працювати! Не виру,
поки ты ихъ усѣхъ не сплатишь, и не загорнешь бать-
кѣвщину въ одинъ рука. Въ сени возьмете тихій сляубъ
зъ Мартою, разомъ житимемо й будемо давитись, якъ
они шалѣтимуть. Розумѣешь? на пайку не годи ся, й
сплачуй имъ помалу. Житѣе довге, дождешъ ся добра!

Марко мовчавъ, звѣсивъ голову й слухавъ. Такъ,
се була его мрѣя. Марта, праця й земля, кохана земля!
Може жалъ и кривда шептали щось тамъ про пѣмсту,
а старый и те розпорпувавъ, розжарювавъ. Машинально,
може за тихою покусою, молодець засунувъ руку за
пазуху й притисъ мѣшочокъ изъ сигаретомъ зъ такою
силою до грудей, що ажъ его заболѣло, й довго не мѣгъ
выдобути зъ себе слова.

— А що? — запытавъ Войнать. — Дѣдавъ тобѣ
зваци? Не лягавшь ся вже пустенъ?

Се бувъ вызовъ. Марко пѣдвѣсь очи на Марту й
сказавъ крѣзь губы:

— Чя лягаю ся чя нѣ, а въ нѣй не лишу ся тѣль-
ки до вечера.

Старый поблѣдъ, нажахавъ ся.

— Дѣячого-жъ тѣльки до вечера?...

— Бо батько казавъ менѣ пильвувати Посвѣтъ. Тамъ же на мене чекають.

Се бувъ грѣхъ. Дѣвчина опустила руки въ роботу й ажъ побѣдила, а старому заперло вѣддхъ у груди. Роззявевъ ротъ, выбалушивъ сян, занѣмѣвъ.

Забули про вѣрбѣсть старого Чертивана, про ту нулю при носѣ, котру болювъ цѣле житѣе, про те, якъ назвали, божевѣлство! Вѣнъ здавъ его сынови, може заразевъ его своею слабѣстю, якъ родинною хоробою!

Але по хвилѣ роковой тешѣ Войнатъ выбухнувъ:

— Ты, ты? До Посвѣтя? Опять за бесплатного економа? Ты, ты?

— Пѣйду! — сказавъ коротко Марко, перебиваючи старему.

— Пѣйдешъ? За чѣмъ? Щобъ ждати на вмерцѣвъ, якъ ждавъ Чертиванъ? Роздумай!..

— По-що роздумувати, дядьву? Батько въ могилѣ, я давъ слово! Пѣйду!

— А твоя земля! а я, а Марта? Погадай ты объ тѣмъ!..

— Що тутъ гадати! Землю догляне Рагісъ, а вы й Марта... Божья воля!

— Якъ се? Що таке?

— Може пождете на мене, коли ласка. Може Орвиды вернуть ся скорше, нѣжъ сподѣватись? Чи-жъ я знаю? Батько казавъ — шушу!

Старый затнувъ руки за поясъ, и переходачи зъ гѣву въ спокѣйне завязанье, зачавъ цѣдити слово за словомъ:

— А, такъ жди собѣ на нихъ, на тыхъ своихъ Орвидѣвъ! И наврядъ! Выслугуй смертнурку! Але насъ не мѣшай въ свои пляны! Мене наганяе смерть, ждати не

маю права, силъ нема! Треба менѣ заразъ рукъ молодыхъ и помочи! Або лишайся тутця сьогодні, або йди разъ на все...

Марко потрясъ головою.

— Вы знаете, що не можу лишатись! Ваша воля — побѣду!

Молодець піднявъ очи, шугавъ нареченою, але мѣсце ббля вбвна було пусе, робота лежала покнвута, дѣвчина выслизнула ся незамѣтно. Вбнъ поклонивъ ся дядькови й выйшовъ. На подвбрю Марты не було; оббйшовъ довкола городецъ и вже бравъ за клямку вбдъ своихъ дверей, коли долетѣло до него легке хлыпанье пбдъ плотомъ.

Вбнъ задрожавъ, розхиливъ вишневу гущавину су-сѣдньою загороды й заглянувъ.

Дѣвчина сидѣла скулена на земли, закрыла запаскою лице й плакала зъ роспуки.

Вбнъ довго стоявъ и дививъ ся на ви ббль, заки вмбгъ ся на слово.

— Марто! не плачь, сказавъ тихо — що то поможе? Я хотѣвъ зъ тобою попрощатись...

Она збрвала ся нагле зъ землѣ, затервонѣла вбдъ слѣзъ и зворушеня.

— Не слухай дядька! — заклінала — ему однаково; чи ты, чи инчій, абы тблько здоровъ и молодой! Нехай шукає рукъ и помочи, але не чоловѣка для мене! Ты мусишь ити, ахъ Боже мбй!... Лячно подумати! Але чи вернешь за рбкъ, чи за два, чи за сто, я буду твоя, поки житиму! На що хочешъ, присягну тобѣ!

— Не присягай, але додержи слово! — вбдповѣвъ поважно. — Богъ чує! Я все однакій! Ты знаешь!

— Побачишь! — шепнула зъ натискомъ — що й я така! Ты, або нѣхто!

Они тримали ся за руки й стояли-бъ такъ довго, заслонені гушавиною, коли-бъ не рухъ у руйнѣ й голосъ Раіса за вѣкномъ. Вѣнъ пѣсля своего звичаю балакавъ зъ менажерією.

Марко стиснувъ дѣвчину за руки й подавъ ся назадъ. Вѣти вернули ся въ свое звичайне положеніе, вѣдѣлили опять зеленымъ муромъ два городы, не зѣстало ся нѣ шѣлины нѣ знаку, тѣлько въ молодыхъ сердцахъ на двѣ трохи гѣркои розрады.

Раісъ не дармувавъ. Марко не пѣзнавъ своей пустыни. Старый выпрятавъ ей, выкадивъ, по голыхъ стѣнахъ порозѣшувавъ збрую, ловецкій трофеѣ й „жытѣ святой Геневефы“ въ кѣльканацятѣохъ яркыхъ картинахъ; мебѣль заповнили пустѣй куты, а въ двохъ рогахъ умѣстивъ два тапчаны на постѣль.

Звѣрята оглядали нову сселю, пискотѣли й снаву-лѣли. Хозяинъ рѣзпакеровувавъ скринѣ, высказуючи до нихъ моральнѣй примовы.

— А що? Зѣвѣ гарбуза? — запытавъ у вхѣдячого.

— Вѣдъ ного?

— А вже-жъ вѣдъ старого й вѣдъ дѣвчины!

— Старый не за едно зъ дѣвчиною! — вѣдбуркнувъ Марно, отвараючи свѣй клунокъ.

— А знаешь, що Гренісъ утѣвъ зъ кѣньми?

— Утѣвъ?

— Я бачивъ крѣзь вѣкно, якъ ихъ вывѣвъ, сѣвъ та й выѣхавъ. Я хотѣвъ ловити, але вѣбѣсла пѣрвала мене злѣсть! Забрали тѣльно, нехай удавлять ся й тѣю рѣштою!

— Добре зробили! Згайдемо й парубка й конѣ за грошѣ!

Похиливъ ся надъ скринейоу й замовѣвъ.

Ратієз похитавъ головою, сѣвъ на дзиглину й за-
уриувъ люльку.

— Ось и стало ся, що пророкувавъ тобѣ! — за-
чавъ сумно. — Кризда та й годѣ! По що було тѣлько
лѣтъ працювати! Що стало ся! Наче зъ розбитого чов-
на навалокъ спорохнѣлон дошки. И зновъ вѣходишь!..

Марко мовчавъ уперто. Выймавъ помалу зѣ сѣрнѣх
свои богатства й розмѣщувавъ ихъ по стѣнахъ и на сто-
лѣ. Закрыувъ постѣль. Хотѣвъ забути, що вѣлъ тутъ гѣсть
тѣлько до сумерку.

— Чого то люде не зроблять? — говоривъ дальше
старый. — Чертванъ бувъ справедливый и твердый, але
й его присѣли й водили на мотузку! Огѣ, либонь лѣпше
бути на свѣтѣ злымъ, нѣжъ добрымъ!

— Не кажѣть нѣчого на батька! — вѣдповѣвъ Мар-
ко. — Зробивъ, якъ хотѣвъ. Они думали зле, а вѣнъ
зробивъ добре!

— Або що? — запытавъ Римко цѣкаво.

Молодой выпрямивъ ся й, якъ звичайно, надуму-
вавъ ся хвалю надъ вѣдповѣдью.

Се бувъ налѣгъ характеру.

Черезъ хвилию вдвлявъ ся очима на стѣну, надъ
своимъ тѣпчаномъ.

Тамъ пѣдъ святою картиною висѣвъ выгатый зъ
чорной бляхи лицаръ на кони зъ подвѣйнымъ хрестомъ
на щатѣ, зъ пѣднесенымъ въ правѣй руцѣ мечемъ. Мар-
ко дививъ ся на него й сказывавъ поволи:

— Не для себе я працювавъ, и терпѣвъ и мовчавъ.

— Такъ для кого-жь? Для Войнатѣвъ, чи для Ви-
товта?

— Для сего! — забурмотѣвъ, показуючи головою
на стѣну.

Ратісови засвѣтили ся сивы очакѣ, вѣнъ пѣдврутивъ

вусы, але вчинивъ ся, що не розумѣе й говоритъ дальше:

— Сксьмонты перейдуть зарѣкъ ізъ чужій руки. Витовтъ зѣсть батьківщину, янъ бенаса! Въ него молодій й ласій зубы. Казимиръ не вернеть ся, а коли й вернеть ся, то продасть Ейивки. Ганна змарнуєть ся наукою й утратить Будрайты. Пропаде все!

Марко підвѣсь голову. Вѣдгорнувъ зъ чола волосє й хспивъ ся рукою за груди, неначе тамъ углубниъ заболѣло его щось страшенно, и знову по намыслѣ сказавъ, та вже не тихо, але повнымъ голосомъ и зъ днєсю енергією:

— Пропаде? пропаде, кажете? — Ехъ, батеньву, хѣба що въ той день згубы не стане на землї мене й мого Девайгаса!

Калѣна дививъ ся й слухавъ. Вѣвъ зъ малечу знавъ сего чоловіка, жили разомъ, а нѣколи не бачивъ его такимъ. Его голосъ понурый загремѣвъ, наче боева сурма, громы вистрѣлили зъ его земныхъ очей.

Сонде зазирнуло въ малїй кѣмнати а оденъ промѣнчикъ позолотивъ чорного лицаря на стѣнѣ й ясноволового жмудина. И вперше Рагисъ замѣтивъ, що въ его похрестивка були такїй самїй суворїй й звязатї черты, неначе чорный їздець бувъ ему братомъ чи батькомъ и неначе мали вти разомъ на бѣй.

Янась небувала почесть обгорнула его й мовчавъ довго, вдививши ся въ нихъ собѣхъ, и самъ не знавъ, котрый бувъ для него бѣльшій въ тѣй хвили.

Марко схаменувъ ся першій, зжахувъ ся выбуху, почервонѣвъ, оббарѣвъ ся й зачавъ майструвати коло своєї рушницѣ. Промѣнчикъ погасъ.

— И щожъ ты вми порадишь? Въ тебе нема нѣ

часу нѣ права йти зъ помоогоу, — зачавъ розмову старый воякъ.

— Такъ они прийдуть до мене! почула ся невыразна вѣдповѣдь.

— Прийдуть, щобъ ты подписалъ ся на пайцѣ, и мусишь подписатися!

— Не мушу, коли не схочу!

— Хаба що такъ! Добре кажешь!

Молодой скбичивъ свою роботу, сѣвъ пѣдъ вѣконемъ, вынявъ зъ кишенѣ старый пѣгуларесъ и зачавъ на скравку паперу рахувати. Иаколи пѣдносивъ очн й сумно позиравъ на сонцѣ. Пѣшло вже зъ полудня, ему слѣдъ було выбратися.

Зачали сба розмову про свѣй недостатокъ. Недоставало всего, навѣтъ хлѣба. Будынки просили стрѣхъ, земля плуга, городъ плотѣвъ, хата шибъ и основни напавы. По скбиченѣмъ обрахунку зъ капіталу лишила ся ледви половина: марна сума, котру Марко сховавъ назадъ у кишеню, щобъ колись сплатити премки Витовта й обняти зновъ цѣлу батьківщину.

Рагисъ згорнувъ грошѣ, усмѣхаючи ся жарливе.

— Ну теперъ не я неначе панъ. Контролювати суворо не будешь?

— Може разъ за чверть року загляну до васъ!

— Гараздъ! Покажу тебѣ, що виѣю! Побачишь!

Молодой кивнувъ головою. Нѣщо не могло ему вернути свободы й охоты. Згорбивъ ся, згорнувъ руки й мовчки вызаравъ вѣконцемъ на бѣлаву гречку и дробный овесъ у городѣ. Уже мѣгъ ити въ Посвѣтье, але не квапивъ ся — думавъ, що не швидко вѣдпочине въ себе, у власной хатѣ.

Рагисъ клопотавъ ся, постукаячи деревясною ногою, выходивъ и вертавъ ся назадъ — [чувъ, що не пора дра-

тувати нарканьемъ бѣдолаху, тому давъ ему слобѣй. И нѣхто не навѣдувавъ ся до нихъ зѣ слободы. Приятеля Граля не було дома, а Войнать не жартувавъ у гнѣвѣ. Було то сумне хозяйство.

Зближавъ ся вечѣръ; яблыка скѣсныхъ смугъ червоного промѣня заглянуло Маркови въ очи, а вѣнъ неначе зрозумѣвъ той знатъ — вставъ закинувъ рушницю на плече, и ваявъ капелюхъ.

— Треба йти! будьте здорові! — сказавъ до приятеля.

Втисъ капелюхъ на очи й вийшовъ на подвѣрье.

— Ходи, Маргасе! — закликавъ на бурого пса.

— Стрѣвай; пѣдведу тебе до рѣки! — крикнувъ за нимъ Рагісъ. — А се що? — додавъ позираючи на улицю.

Дорогою тхавъ на кони Гренісъ, ведучи другого коня на поводѣ й завернувъ на подвѣрье.

— А ты зъ вѣдѣбля? — запытавъ Марко.

— А зъ пашѣ — пѣдповѣвъ парубокъ.

— Такъ ты не бувъ у Скомонгахъ?

— А вжежъ не бувъ! Та й чогожъ? Сидѣвъ коло ковей, бо сегодня нѣбы свято. А завтра дасте намъ роботу.

— Та чейже ты служиашъ у дворѣ?

— Я служивъ коло коней. Не на тежъ я ихъ пасъ, абы ними другій поневеркувавъ. Чи дасте оброку пане?

— Дамъ, якъ верну! — вѣдповѣвъ Рагісъ. — А поки пильнуй загороды!

— А вжежъ. Щѣжъ бы инчого робати? Конѣ па-ничевѣй та й я!

Рагісъ усмѣхнувъ ся зъ задоволеньемъ.

— Огсе менѣ драбъ доперва! Слуханий и дурный!

Марко зъ пѣдъ ома позиравъ у вѣкна Войнабѣвъ

и мовчавъ. Межи вишнями мигнула червона хустка Марты, оббѣрѣвъ ся за нею разъ и другій и прискоривъ ходу. Се було его остатне прощанье.

Они мигнула слободу й зникли въ сумерку. Йшли въ напрямку до дѣбровы, такъ якъ тыждень тому, та вже не до Скромонтѣвъ, але на право, на гукъ рѣки.

Римко Рагісъ зачавъ пѣвгомсомъ вѣдмовляти молитвы; гечѣръ наставлявъ що-разъ тихійшій и спокѣйнѣйшій Середъ тои тишѣ Марко шукавъ чогось пѣдносячи часто голову и пристаючи. Щоразъ близше, и щоразъ выразнѣйше обгортаха йдучихъ глуха, таємничча мельодія природы темного бору!

Молодой слухавъ такъ якъ слухавъ ся коханого голосу по рекахъ небачея, якъ пѣдхоплюють ся жажденно чуду пѣсню про великихъ героѣвъ.

Щось тягло его до тихъ шептѣвъ бору, до тои черной гушавины.

— Чуете, якъ шумить Девайтісъ? — гѣдзовавъ ся того до налѣки.

— Ехъ, дурне твоє, — здвигъ старый плечима. — Якъ вѣнъ може инакше шумѣти, нѣжъ усѣ инчі? Се навѣтъ не дубъ, а посвѣтскій млынъ гуде на Дубісѣ.

— Нѣ, се вѣнъ говорить на полянѣ. Послушайте!

— Ахъ, ты замаментѣлый поганине! Чижъ не соромъ тѣбѣ наклигати лихо такою рѣчью? Забувъ на хрестъ чи що, черезъ свою богомѣльнѣсть до дерева?

На те напѣмненье Марко замовкѣ. Они доходили до дѣбровы. Великаны закрывали передъ ними небо, заступали дорогу, неначе зъ привѣтомъ простягали до нихъ руки. Приняла ихъ пуща въ газдрѣстнѣй оббѣмъ.

Крутою безслѣдною стежкою йшовъ напередъ Чертованъ и разъ у-разъ наслухавъ, неначе вѣрѣзнявъ оденъ

зъ тыхъ шумѣтъ, неначе йшовъ на чийсь зазывъ, що разъ глубше й глубше.

Ажъ несподѣвано розвидѣлось имъ надъ головами, мигнувъ кусень неба, а передъ идучими закрила ся широка поляна. Земля пѣднесла ся пѣдъ ногами, — се були останки старинныхъ окопѣвъ; на боцѣ чорнѣла контура на пѣвъ зваленой башты, а передъ ними на серединѣ поляны стоявъ прабатько дубѣвъ, старый, якъ жмудсвй богъ, и здавалось, витавъ прибуваючого глухимъ, протяжнимъ шелестомъ.

— Марко зупинивъ ся.

— Ну, чого ставшь? — закинувъ Рагисъ, — уже пѣзно, а пѣдъ посвѣтскимъ городомъ рвуча быстрина. Ще може лучатся яка пригода зъ човномъ.

— Вѣдпочиньмо хвилечку, батьку! Заразъ вѣдплыву.

— Нехай, коли такъ, то сядьмо. Моя Малица упряма, не любить стояти. Мавшь тютюнь?

Они закурили люльки й довгу хвилю оденъ синій дымъ пѣдносивъ ся густыми волѣцями.

— Але, — казавъ Рагисъ, охъ але! Отъ що тобѣ припало! Другихъ десять рокѣвъ мене марно, а потѣмъ старѣсть та й тѣлько! Нѣчого не придбавшь и не приспоришь, а стратишь и те, що мавшь! И на-що се? Тамтѣй не вернуть ся...

— Хто знае? — забурмотѣвъ Марко.

— Кождый знае. Зъ-вѣдебля взялись бы по тѣлько рокахъ? Спадщина, якъ той мѣдъ; заразъ ен черезъ стѣну муха почуе. Они померли!

— Може й такъ. Треба ждати.

— Ехъ дурень ты! — сплюнувъ старый, — черезъ ту дожиданку втратишь Скомонты, Марту, долю, здоровльє й молодѣй лѣта. Що ты доброго мавъ коли въ жи-

тю? На-вѣ-що здала ся тобі та праця й турбота зъ малечку, ще вѣдъ дитини? Нѣчого не маешъ, выгнали тебе прѣчь, якъ зайду, и навѣть жалуватись не вмѣшешъ.

— Не вмѣю! — подтвердивъ Марко, встаючи — та й на вѣ-що предасть ся жалуватись?

Замовкъ, подумавъ хвильку, обгорнувъ поглядомъ дубовѣ конары, й додавъ по жмудски старинну, типову приповѣдку:

— Чи стане ся, щѣ має статись, чи нѣ, Жемайтисъ завсѣгды zostanie.

Рагісъ піднявъ ся такожъ и похитавъ головою.

— По втѣкачеви слѣдъ зъ нѣгъ, по тѣмъ, щѣ лишивъ ся слѣдъ врови, — забурмотѣвъ понуро.

По тѣй вымѣнѣ приповѣдокъ не говорили зъ собою нѣчого бѣльше. Перейшли на-всѣбъ поляну, стрѣмкою стежечкою зѣйшли на берегъ рѣки. Човенъ ждавъ, привязаный до пня вѣльшины, перевѣзникъ дрѣмавъ у ньому.

— Будьте здоровѣ, батьку Римку! — сказавъ Марко, похилиючись до руки старого, сласи бѣ вамъ за все добре.

— Зъ Богомъ, сынку, щасливо! — шепнувъ глухо Рагісъ.

Молодой вѣдвизавъ човенъ, не будячи хлопа й узавъ весло въ руки. За хвилию Дубісса пѣрвала дрѣбный човенъ и вѣдкинула его на кѣтъна сяжнѣвъ вѣдъ берега. Старый сперъ ся на костурѣ й давнѣвъ ся за нимъ.

Величезна постава керманича чорнѣла на водѣ. Вѣнъ стоявъ зъ вѣдерытою головою й позиравъ понадъ голову Римка на верхи дѣбровы.

Пращавъ ен остатною гадкою й поглядомъ.

Потѣмъ малѣшавъ, чорнѣшавъ якъ невыразна точка, поки не потонувъ у сумеркахъ и не зникъ.

Калітка ждавъ вбліка хвиль, наконець здохмивъ зъ плечей рушницю й выстрѣливъ у воздухъ.

Минуло колына хвиль — а за водою засвѣтило ся щось и розлѣгъ ся гукъ, а потѣмъ давъ ся чути, заглушенный шумомъ рѣки брехѣтъ собаки. Се бувъ Маргасъ на другѣмъ березѣ въ посвѣтскѣмъ парку.

Вигнанникъ ставувъ безъ пригоды на мѣсци призначеня.

Ратисъ зѣтхнувъ и вернувъ ся до дому.

— Дай Бже, щобъ вернувъ ся на свое, бо добрый и терпѣливый! — вышпентавъ.

Дѣброва шумѣла, але Ратисъ не вѣдчувавъ ни шуму й не арозумѣвъ, що старый дубъ въ полены вѣдповѣдавъ ему:

— Поверне, поверне! тѣльки псждѣтъ! Все минае! Поверне, поверне!

III.

Дѣброва въ стогахъ Дубіссы й Ейниъ була вѣдъ не-намятывыхъ часѣвъ власнѣсть Чертваѣвѣ.

Въ давнину, въ сѣрѣй минувшинѣ вѣкѣвъ стояла тамъ святина, а берѣгъ ни замокъ. Въ святини почитали богиню Алексету, замокъ боронили завзяті лицарѣ, одѣті въ шкѣру, зъ топоромъ у жменяхъ а зъ фанатизмомъ у сердцахъ.

Сегодня зъ замку зѣстали ледви слѣды оконѣвъ и валѣвъ, спорохнавѣла башта пѣдъ сѣткою хмелю, бездонна высохла криниця, могила въ котрѣй спочили оборониви, и переказы. А зѣ святиниъ на поляниъ зѣстали

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свята) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших поглядів“ виходить в півторку, а в півторку і півторку на переміну разом з Ділом.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на півріччя . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр. на границю: на цілий рік . . . 24 гр. на півріччя . . . 12 гр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр. у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на півріччя . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять на ліпше на попереднє застереження. — Редакція не несе відповідальності за зміст писем. — Поодинокі члени коштують 8 гр. а. в. Оголошення приймають на цілий рік 6 гр. одні строки нисератом в рубль. „Надсудне“ по 20 гр. а. в. Подати члени на по 10 гр. одні строки.

З 3-м днем 30 червня скінчився другий квартал сегорбного видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Вноє. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

Предложенія валютів в палаті послів.

(Даліше.)

Постійними в безсудній сесії при генеральній дебаті, крім генерального безсуддя пос. д-ра Кайця, був пос. д-р Зіс.

Д-р Зіс вказав на обставину, що всі партії і сторони бачили і бачать в квесті валютів лише квесті економічності і для того ж ліберали так і консерватисти в оцінці квесті не придержувались програми партійної, а захоували для себе свободу поглядів. Бруксельський сенатор, Еміл де Лавелі, чоловік ліберальних пересвідчень а не радикальних вразів, напав на це перед рогом по завітних газетах, щоб Австрія не заводила золотон валюту. Сей мислитель писав: „Введення золотон валюту в Австрію єсть образованіє менше засобних кляс!“ Але сей го лосє нічого не помог, бо більшість австрійських праси видавала в тій справі лише односторонній оруд.

Коже зменшення обігу гроша дає першество в несправедливий спосіб капіталу і наносить шкоду продуктивній роботі. Се називають в Англії контракцією. В Англії упала в 1826 р. ціна, коли піднято виплати готівкою, але зобов'язан грошей по лашились незмінні і вкратці малі величезні зискі з шкодою рибальства. Се в тій час добробит Англії збільшався, то причина сего лежить у величезній винайдених технічних і в розвитку морської плавання. Там же клясє се, що звичайно буває в кожній країні золота, що раз більшої роздільності суспільності на бідніших і багатіших. Аж коли золота прийшло в р. 1850 в значній обсяжності з Австралії, змінялись відносини.

Така сама поява, коли м'ярко вартості підносили ся в гору. Як довго у нас не застановлено вибавання срібла, вартість гроша паперового упала до рівношарно з сріблом, коли ж вартість срібла підходила в гору, підносила вартість гроша паперового. Говорять много про борбу о золото, а не роздільність дорб, якими золото іде. Золото іде добродібно у великій масі, а се не допускати ся до обігу.

Тверджу, що уживане золота мусить довести до контракції і до всіх ляхів на-

слідкуват. Цінаво спорять над тм, чи погані прова в Європі суг насильством лише упадк вартості срібла чи в насильством піднесена вартості золота. Коли в Німеччині заведено золоту валюту, париский бар. Альфонс Ротшильд мав сказати: „Сі Німці чудні люди. Мают дві руки і віддають собі одну з них адрову, гадаючи, що відтак друга стане кривша.“ І справді чудувалося, як можна ухвалювати такі закони. А треба знати, що в рр. 1868 і 1871 предказано усе: брак золота, упадок ціни, необхідність заведення охоронного ціла по всіх менше засобних державах.

Кажуть, що можуть відкритися в Америці і помулудній Африці поклади золота. Можливо. Але якщо хто до вас тепер прийде і скаже: Я доставлю тобі в африканських копальнях стільки а стільки тисяч сотень срібла, міді або золота, а ви за це зробите з ним умову, поспытаєте: Де сї копальні? і він скаже: Чи неможливо, що їх відкрити ся — то як би ви назвали такого чоловіка? Таке поведіння має назву і в законі наробити. Ви піднамагася воляних зобов'язан. Заставляете ціле майно народу, судбу вашого промислу, за можливість, що відкрити ся ще де в Африці копальні золота. Вказують, що продукція золота в Африці збільшилась. Дійство; послідними часами видають копальні місячно по 100.000 унцій. Африканська газета, доносячи про се, дає один знає оцінку, Times вже два, Neue fr. Presse аж три, а ті, що побивають ся за золотом валютою, вже чотирі, і все те складає ся на триумфальний марш папа реформента. А 100.000 унцій се лише майже 3 1/2 міліона гульденів в золоті, референт же хотів би, щоб до Австрії тижнево вливалось золота на міліоні. Перецінюють збільшення продукції золота а не уважають потреби людскости.

Всі безбезпечності, які наводять уживання золота яко одностороннього монетарного, значно збільшують ся в цілості світі, коли Австрія заведе у себе золоту валюту. По-при дійсний погляд за золотом, діяла же і якийсь моральний чинник, котрий знімає ціну срібла а підвищує ціну золота. Треба знати, що сїй круг, в якій Австрія, вводячи золоту валюту, входить, не єсть такий, де би був спокій і задоволення, але де суг численний недоволені елементи. В тій борбі о золото Австрія під виглядом економічності єсть найслабшим елементом. І годі засмислювати, що сїй прийде до якої країни, то найбільше потерить сїй край, котрий може ставити найменший опір.

Я звертаю увагу, що Австрія в артикулі 1-м першого закону валютного зриває ся формально першій раз права, що свої довіри може платити сріблом. Міністерство скарбу гадає, що се стане просто застановлено вибавання срібла, але в мотивах був вже нишом гада, бо навіть вирачене: Quis suo iure utitur, neminem laedit. Коли ж в комісії поспытав пос. Стерца міністра,

чи не має він яких інших причин до оборони сего 1-го артикулу крім сего одностороннього, — не почув ми ніякого аргументу, лише бачили морщення чола, а вкінці прийнято закон. Однєм знаю, що вечером перед тм приймав до Відня угорський міністер. Чи се було в якій зв'язі, не знаю. Ніяка держава, задовжена в більшій мірі інтернаціонально, не була в силі задержати активний обіг золота. Скажуть, якщо се правда, то в Австрії не буде можна ніколи виступити за виплати готівкою. Аподинично годі се твердити, але треба наперед доклати величезні конверсії, котрі б значно зменшили тагару догу, а відтак виробити для срібла явесь лівше становив в Європі.

Постанови в проктованих законах що до вибавання срібних монет не лише не правильні, але не відповідають вимогам справедливості супротив менше засобних кляс. Се фальшиво, говорять про золоті монети лише з огляду на зносані з заграницею. Золота монета єсть також средством обігу в краю, ба коли се средство припадає лаш в участі вишшим верствам, а для величезної масі людей не лашає нічого нішого крім срібла і міді. А чей же се справедливий домагає, щоб і в тм середствах обігу для менше засобних верств так була якась вартість металу. Се найбільша хіба золотон валюту, що подає біднійшому населенню в руки лаш монету здаткову. Сеж би автор знаменитого діла „Ueber die Pflichten des Besitzes“ не сидів на лаві міністрів, як то він би знав виступити против сего покривдення. (Міністер Штайнбах: О ні!) Я говорив се в комісії, а тоді назвала мене деякі газети бунтівником народу. Мабути у нас не треба оправдуватися з того, що хтос хоче заступити низній кляс. При тм хотіли деякі відкинути на історію, але нї се не удалося. Рамка історії рівняє ся тм зглядді цілком нашій. Золота монета була завжди части а аж за-для корупції срібла настав позбавити законот. Ми беремо найгірший срібний грош з цілої Європи. А при тм мав виступити старий гульден. Видаємо сїю алу монету здаткову, аки пустою золоту в обіг, а сего чї ніколи не було на світі. Не повинно дозволити ся, щоб поборшено обіг срібла, аки це не введе золота в обіг. Однак міністер уживав сего закону з вибавання в варті 11 міліонів на се, щоб купити золота, се значить відбавав народни срібло а купує за се золото, котрого він не в силі випустити в обіг. Сей закон з вибавання виставе на першій дві абзори, на дальшій надіє міністер нейти покривте з нового податку. Можна би подумати, що держава, коли видає так лаш срібло в жада, щоб народ був задоволені, сама буде з того задоволена; але міністер зазнає, що він поставити условия, під якими буде приймат срібло. Цілий закон подбаний до сльон ула-

ці, в котру входить не один, але двоє людей; они не будуть могли взаимно погодитися а відтак не будуть знати, як вийти. Се сльон улаці, бо проклянете золоту валюту а не маєте золота; не виждаете опів коніресу, про котру не знаєте, як впаде. Прийде час, що пожалуете, що ви ухвалили сїй закон.

Розрухи в Астрахані.

Недавно появило ся в урядовій дивізії російській, в „Правительственом Востанку“ справозданє урядом по непокій в Астрахані, які там повстали між населенієм, головні між робітниками з причини холери і санітарних розпоряджень, виданих правительством. Справозданє урядом описує сї події лише загально; не дає точного погляду на про розм'ярг сего бунту, в про переполох, який настав між мешканцями. Тепер же можна подати опис сїх неспокоїв після місячного дивізія російського „Астраханського Востанку“, хоч мабути в сїм дивізію вийшли вже добре згаданий з огляду на „предварительну“ цензуру.

Зачало ся від зб'ювання перед одними домож на Семіонівській площі, де лікар з хірургією хотів якусь недужу покласти на рагунковий воз холеричний а родина на се не хотіла привозити, зачала зб'юватися люди. Товпа скоро збільшилась і в видо було серед неї велике зворушення. Лікар утік а при недужій лиши ся хірург, тож протав него звернуло ся напасть товпа. „Потропи нас хотять“ — кликало — биймо лікаря! Звнїз народу більшає з кожним хвелем і на початок поторошено від холеричний на кусі. Однє слуга з тамешного клубу хотів утамувати народ, і промовив в обороні лікаря, але его не слухали, а відтак навіть побито. І другий від рагунковий, котрий срічено случайно на мості, також товпа розбила і вкинула до води.

По сїм рушила товпа в осередок міста і там срітала ся з поліцією. Кожного приляго оданого мужичу по дорозі допровано з незмірною радістю в тій гаді, що се лікар а відтак обидвано намісь. З-поміж тої підносили ся беззастережно оклича: „Прочь з лікарями! Бийте лікарів!“ З величезною лаш трудом удако ся вкінці козакам роздгати есцедентів, таж що товпа роздгала ся на поодинокі громади. Хтос вину в гаду, що вятон холери нема а лише лікар в видунали та людей отруюють. Сему повірво. Наравз промис ся гохоє: „Руйнуйте шпата!“ і товпа побігла в сїю сторону, але поліція не допустила.

Коли другого годни з полудня давало ся, мов би непокоє вже була придушені, але годни підійшло люде зачали громадити ся і окружали доволу шпата. Товпа верла ся на подвір'я та розбгала робітників,

Думки Шевченка, їх генеза і мотиви.

Відбиті виходили в оскерниці, дані в Станіславові на честь Т. Шевченка с. р.

Серед величезних, гарних, вершків і гадузми високо і широко сагаючих дерев красують ся долми малесенькі і скромні чіткі своєю пишавою красою, дашуть роскошними пахощами, осявають ціле місце, на котрому ростуть, і ті височинні дерева, у подоби котрих тують ся, райскою гожестю та любовістю, і тм всім принадувають в собі в співзвучі тшани і підвляючого правду чоловіка. Так в між величезними творами Шевченка, его поемами историчними, суспільними і політичними, широкими і важкими від ідей, протавились собі скромненько найкрасній Шевченков „дїти-вївїт“ с. в. его думки.

Читаючи Шевченков величїй твор, порываємось его ідеями, розпалюємось разом з ним сего ентузіазмом, чи то обурений на московскій царизм, що відбрав Укралї і долю в волю, чи то уносаясь над героїчними ділами наших предків-яцарів, чи то клянуци гнобителей народних, що спинають світло, а сьють темноту, чи то роями снуючи думки-мрії о идеалах народних і всеюд-свїх, коротко сказавши, даємо волю нашим порывам і страстям, нашій симпатії і антипатії.

Тимчасом читаючи Шевченков „думки“, любимо ся ними, веселимо душу і радуємо серце... тихенько і ніжненько. Коли читаємо думки Шевченка, стає перед нами наше власне життя, минуше і теперішнє, з всім хвилями щастя і нещастя, з всім тайнами душі і серця, стає перед нами очима доля або неволя наших сестер, братів, знайомих і цілої людскости. Ми, хто

дає в себе, в наше кождому собі самому найлучше знанє життя, повне щастя або горя, — ми, снуючи о не однім добру або лиху думку за думкою, находимо в думках Шевченка немов би найкращій і найважнійший акомпанімент. Думка Шевченка в власне тою згодністю з нами самими що до змісту і тону трапляє нам до серця; то ми ми єи так щиро голубимо, так притискаємо до серця, котрому она полещу приносить. Ми, уколесані нею, забуваємо а хвалямо на єи авторство и уважаємо єи иче б за свої власний утвор, а не Шевченков. А так, як найважшою задачею поезії єсть вливати в душу чоловіка силу божественну, скарбляючи его в борбі з силами житейського моря, потышаючи в неволя і приморюючи его з ним самим, так з тм точні погляду суг думки Шевченка дійсно многоцінними перлами нашої молодон народної літератури; они суг найкрасшими цвїтами на нашій словесній лєваді. Сам Шевченко називав свої думки „квітами-дїтьми“, котрі вислає на Украну в небі, що она їх приймає як свою дитину. Коли бо Укранна приймає Шевченков думки та пїє і одушевляє ся ними, то видає, що се не призволя приспати свого народного суга, свого національного буту; коли ж не приймає, то видає, що вже страгала свідомість, лїткому культурній людскости, с. в. свідомість національну.

Бо що ж подає Шевченко в своїх думках? Подає він, як першій і перворядній член свого народу, а при тм осяний поетичним гїнієм, найвишій і найправдївїйшій ідеї, до яких дійшла образована і Христово наукою освічена людськість, ідеї того, що єсть добре, правдиве і красне, — ідеї передовішій найкрасшій любові своєї родї, свого племена, свого народу, а через свої народ і любові людскости. Шевченко в думках своїх виліває щирі а

глибокі чувства за цілу людськість і єи не частинних членів, — як: за нещастну матір, за безтаханну сироту, за бездомного і беззлого бурлаку, за сиривденного лихим людьми або лихим урядом чоловіка, за зкривценого і гнобленого мужика. А вливає він тї чувства правдиві, а вїрно, і природно, бо черпає ті думи з свого власного життя, так багатого в неволю.

Шевченко, вийшовши сам з простого люду, перенїсши на собі тагар кривдства російського, вибравувавши свого духа власною і беззастановною пишнотістю, як і розговорам та приставанєм з найосвіченішими на той час в Петербурзі мужиками, а по того образовани поетичним гїнієм, — Шевченко, що перенїс відтак незаслужену кару де-якїх заслан за те тільки, що важив ся в своїх поезіях виступити против деспотичної сили царизму, котрий напав на всім законам справедливості немилосердно угнїтає в поодинокі рухливші елементи українського народу, і держав цілий той народ в путах неволі та темноти, — той Шевченко, яко такий, сїмвє і мбгє вилівати в своїх думках чувства и идеали передовїм за свій народ, а відтак і за цілу людськість. А як ціле життя Шевченка, повне горя и нещастя, повне жалю та розпачу, и за-для неволі поодиноких людей, и за-для політичної та національної неволі українського народу, було несесла, смутне, нерокотне, таким суг і Шевченков думки. Гїнезою их єсть лихо. „Бо вась лихо на свїтє на смїхє породило, полїзало сльозам“, — каже про свої думки Шевченко в Залозї в р. 1859. Мотивами же думок в загаль і кождо з них єсть-осбба суг несправости, несправдївї і лукаві дїла, які він видївє на різних полях і у різних станів, — мотивами суг мбгг рїчї, котрі не тає, як по божому закону повинні булє, — не по правді дїлаєсь, виходили на шкоду як по-

диношнім особам, так цілому народові.

І так в думках Шевченка тягнуть ся червоною ниткою насамперед мотиви, достатені самим его життям, бо в думках тих виступає перед нами очі ціле життя поета від перших дитинних лїт, від тм ідалі, коли то Шевченко дитиною ще шукав свїтлїх стовпів, підпирючих небо, аж до самої его смерті. В думках его вичитуємо, як він, бїдє сиротом, утївав від побив лїхом мачухи в огорді сусїда в бурян, де то его доглядала найлюбїша сестра Ірина; вичитуємо, як звучав ся над ним дачок учитель пїянця, — як то Шевченко ходив по селах и у людей розуму та науки шукав, — як в 13-мї роцї життя пась неперочїй агнята за селом и як ще тоді був щасливий, бо не чув и не побавав, що агнята не его, и поле не его, и він сам не свій, а панськїй, бо крїпак.

По найбільше проникають нашу душу и збїднують нашу цілу любов и симпатію для Шевченка думки, що уродились в неволі, на засланю за Уралом, а відтак над Каспійськими озерами, — думки, повні такого смутку и жалю, такої роспачу и туги, яку може відчувати добре лише той, кого несправедливо силою відорвано від рідного краю, вирвано з-поміж земляків и загнано далеко між чужї, повн-дїний народи, в безпрїютїй, не-нає Богом повнїтїй, глухї пустинї. Не се вигнанє дотыла безпосередно тільки щастя его власної особи, а не его народу, — для того-то поет не вляє самовіль московського уряду, не збохить ся на несправедливості за-суду; він в тих думках малює тільки своє прикре положенє, своє смутне життя без людей и утїх. Мотивами „думок“ єсть неволя не суг жалї на царизм, — Шевченко для своєї особи прощає нанесену єму страшу обиду, — тільки, яко чоловік обдарований людськими чувствами, бере за мотив своїх думок безвідрадє положенє заслан-

котрі там робили коло холеричних барабів. Всюди довкола стояли великі маси народу. Експеденти втілювали як якимось до середньої шпінталь, розбігалися і побігли сторожу і персонал шпитальний, а недужих виводили на двір та частину вбодили вояками а частину примістили під голий небом. Всіх сцен, які при тім діяли ся, трудно і описати. Лікарів побито аж до крові. Першою жертвою укав доктор Соколов, котрому розлупано череп в кількох місцях. Всі проби з боку властей, щоби народ утихомирити, остали безуспішні. Як козак надривався, то з шпиталю до них стріляло. Не відваля нічого з просябою, ні гросябою. Один з хірургів, котрого били, вивався з рук товпи і сповняв через вбів, але на долів попав ся знов в руці експедентів і там же таке його побито, що змлів. Всю обставу і внаслід шпитальний пожего, а ліки і дезинфекційні средства понищено.

Поголоши, на скільки котрі були більш неправдоподібні, тим скорше розширили ся між народом. Говорено, що лікарі нарочно отруїли недужих, а деяких, ще живих, виводили привязавши мотуз до ніг і претягали їх так, що за життя. Тож не можна дивувати ся, що між товпою повстала гадка підпалити шпиталь. І дійсно — наразі всі обидві будівлі шпитальні стали вогнем. Се було о сьомій годині вечером. О гадку пожеги не можна було і думати. Довкола пожеги стояли товпи народу і з криком „гурра“ підпалити шпінталь в гору. Інші метали на сторожу огню каміньми. Пожега тривала через цілу ніч аж до рана. Все, що було: домівки, бйе і лбжа вкнено в вогонь. Ба і самі недужі вийшли при тім але; товпа, виходячи з пересвідчення, що лікарі отруїли недужих, давала їм пати молоко і мляг і недужих померли так перед очима експедентів.

Підчас того як горів шпиталь, одна ватага зробила напад на дирекцію поліції і вогнула там всі вояки. Відтак знамено вблєа склепів з овочами і поживою та одні шовти. З господар, де продавано чай для робітників, не полишав ся і сльде.

Ранком другого дня народ обляг палату губернатора. Мого мови вийшло. Склепи всі були зачинені. Товпа перед домою очевидно була дуже зворушена. Губернатор вийшов на балкон і закликав ся парламентарно зборивших на долі, чого хотять.

— Для чого лікарі ховають живих? — кликало — для чого тягнуть кліщами по улицах недужих?

Губернатор хотів супокійно промовити до товпи, але йому не дали. Він просив три рази, щоби розійшлися спокійно, але народ лиш воркотів а на вбю поспішалося каміньми. Коли губернатор хотів відійти і обернувшись плечима, камінь падає так густо мов яній град. Губернатор обернувшись ще раз до народу і загрозяв, що справа буде трактувати зовсім поважно, — але і се було безуспішно. Відтак видано наказ війську, ужити оружя. Позаяк вояки вистріляли перший раз по над голови, то в товпі ніхто з мбца не рухав ся. Дівер аже коли друга сальва, як каже російській дивизії, прорідила ряди, тоді розпочала ся страшна утча. Утчаючі тратували потішати а зранених.

Коло 11-ої години улиц прочищено а козак, на котрий з захвату кидали каміньми, розбігали народ. По полудні вже не було збговища, але склепи лишили ся замкнені а патруль переходила через місто. Дев'ятого того дня не появилася.

Тай самі неспокій, як в Астрахані, і мабути з тих самих причин чули ся і в Саратові. Говорено, що лікарі гре-

бути людей живими. Товпа зруйнувала поліційне бюро, дом директора поліції, домі деяких лікарів і наконці холеричний шпиталь. Сьмнадцять недужих осіб виводили з шпиталю а урядовців шпитальних і вбів, про кого думали, що вбів урядовців, навадали, в двох з них навіть убито. Для привернення ладу сироваджено з табору військо, вотре стріляло до товпи. Убито три особи а чотиря зранено. Супокій привернено.

Дописи „Діла“.

Зь Перемисьля.

[Перший концерт „Перемиського Бояна“.]

Незатертими буквами запісе ся день 6 липня в історію нашого сьвітового товариства „Боян“, котро того дня перший раз виступило перед ширше форум публіки з концертом, не ваче зь пономом, о скільки оно в першій роць свого існування розвинулось та поступило. І в прятістості належить віднести, що так хорошиг устїх, який вказав „Боян“ своїм концертом, маюг і не надляни ся. Во хто знав наш відносини на провінції, де то так трудно збрати охочих і спосібних сьвіавбів, той мусить признати, що Перемисьль відь тим вглядом випередив всі прочі міста на провінції. Перемиський „Боян“ вест, судячи по его першій концерт, вже на найлучшій дорозі до розвату. Виступаючи з першим своїм концертом, хотів наш „Боян“ передовсім замаркувати то, що продукує ся виключно власними силами, а для того не запуслав нікого до участі, щоб опісля не звинувачували, що не штука убирати ся в чужо прїя... Але перейдїм до самого концерту.

О годині 8-й вечером заповнилась прегарно уряджена сали товариства драматичного на Замку по самі береги публікою, між котрою було можна замїтити багато Поляків і жидів, но найбільше такі явилось Русинів як місцевих так і замїсцевих. По відомому куртним представлєн ся зборившим пречудний вид. На естраді явили ся всі Боянські і Боянські в вимпуючій члїст. Де-хто з Русинів на сали спершу очам своїм не вїрив, щоб се були самі „русї дїти“, — зь вбїки їх наразі тільки в Перемисьль вїзало ся... Но скорі, розглянувшись, пересвідчили ся, що се дійсно самі знакомі Русини, і груди їх наповнилась радостю, що наша Русь-мат так скоро і гарно розживаєсь „на славу нам, на жак врагам“.

На переді виступав голова „Бояна“ д р Кормиш в короткими словами розказав про плеканє нашого дорожнього скарбу, нашог сьвїацї — руског пїснї, про задчу руских Боянів, а закїнчив гарячим закликом до руског публіки, щоби з такою самою сердечністю прийняла руског пїсню, з якою в Боян в тепершій хвалі жертву. Грїмкими оплесками прийня ті слова енергїчного і симпатичного голови.

Потім зобра на дружина під проводом свого голови і дїрїгента о. Копка, проголошавши огненї слова ієні з „Завїщавя“: „Кайдани порвїте і вразю кровю вбю окропїте“, всїла на чайки і пусталась на шї роне море зь героїськог пїснем Вахьянїна „По морю“, а вбїтак, вернувши щастливо з нашї високої гори, спросила красавицї і раком зь нами засївала Лисенкову так мидув Шевченко. — як зявляв Кузьм в своїй „Хуторній Поезії“ [стор. 40], вище мовою Пупяна. Ба вїзати московскїй публіцист, знавїй Пїснї [з „Вїстнику Європи“ за рїк 1888 вїстїя про поезїю Шевченка] ставити за дїла тих аменас пїснє Шевченка вище всїх поетів Славянїни. І за дїла тих-то пїснє думок народних назвав Грегоровїч в часописі „Время“ за р. 1861 [стор. 63]. Шевченка послїдним кобзарем народним і першим великим поетом вївог великог лїтератури славянського сьвїта.

Кли так, то найкраще почтимо пам'ять великог нашог поета, коли бодї в сї торжественну хвалю вст зь піднесеним духом вглубмо ся в Шевченков „думя“, яко образ его душевного сьвїта, его бажань і молитов, его цїлого житя, страдань і боїнь за край, за вбїд, за людськї, а бодї тую хвалю будем разом зь его туж надь нами ватагоєм духом боїнь тима страданьми і терпїньми, які поет терпїв нераз цїле своє житє за ідеї національнї, за ідеї свободи, за ідеї цивїлізованог людськості.

І так насамперед пригадаймо собі той думя, оснований на народних мотивах, зь котрих вїдїдуальност поета ховаєсь, а устами поета говорять представлєлї людськості, сего падру плачу і смуту, і розводять передь нами за мїліони вїнах подібних осіб жалї на свою нещасту долю. Нема тут часу наводити в цїлості того рода думк, як „У недїленьку та равесеньку ще соненько не здохло“, „Ой не пугь ся пивамедь, не пєг ся вода“, „Ой умерь старий батько і старенька мати“, „Не тополю високу вїтерь нагнає“ і т. д., котрі суть мов-бї пересїдвом самих народних пїснє. Я наводжу тут тільки тїловоїшї, зь котрих можна докладно набрати понятя і о нїших.

Насамперед наведу тую танову думку, зь котрої мїстат ся як Шевченків суд, так і суд цїлого народу о сьвїт, що в нїм не має щастя, що тому не треба занї-

ду для руског сьвїта „Верховину“. Та тут довго не забаралась, бо за хвїлю побачили ми тих самих хлонцїв-молдївцїв надїрїкою нашог Покута, які пречудно заспїнали одну зь найкращих руских серенад про хатину, дївчину і хлонца „з-надї Прута“. Ще не переомотали в ушак наших послїдї акорди сїх пїснї, як дружина неждано на соколяних крилах перенеслась над „Стрїя цїбугї берега“ і вбїсїтївшись там Матюка „Крылець крылець сокола дай“ явилась вбїни на самїх розгранїчїх землї руског в вїзїмїх городї Перемисьль. Тут уже синїлась, плекаючи в сьвїтах гарячу любов зь своєю родїног пїснї, і засївала нам цїломь нову пїсню композиції о. Копка „Прївїтє“. В антректї она попросила братє-Славянїна п. Машу зграти на сирїцї, і ми почули артистично виконанї „Дяганьскї мелодїї“ Сарасатого, — прислухувалось гарбї пїснї свого атамана „До Дїпра“. Не обїшло ся без того, щоб не вїрив ся в дуетї Нїколя, а вїплїсї его закїнчив ся мабути на морю, як се зь „Моракбїт“ Вїльбо можна було догадати ся.

Так представила ся цїлост концерт. Розумїя ся, що позу побуду вїдїти на кож-дїмь пох хорь мужескїй. Пїснї героїв „По морю“ мусїла бути на жаданє публіки повторена. Хоры і оркестра 77-го полку держали ся знаменито. Серенада Воробїєвїча „Надї Пругом“ виконала була зь цїлою пречїзїст, зь всїм нїюсам, як і Матюка „Крылець“. „Завїщанє“ Вербїцког на два хоры вїшїло менше щастливо, бо так зложало ся, що годї було достати нот на оркестру, то заступлено вї фортепїаном, а до того, яко перша точка програм, мусїло перейти через алїмбїк доконечног тремї, в то му-то „Завїщанє“ не випало вїновїтї так, як бї повинно було вї інтерпретаціі таког товариства, як „Боян“. Вїзробїл і навї було троха за мїло на сильний хорь мужескїй.

Про концертну гру п. Маші не ма що і вгадувати. Артистови сему рівног в Перемисьль нема. Серенада вї руках его перемїняєсь вї щїсї надземскїх а добуваючї ся зь подї его смїхача тоны поривають слухателї в якіс зачарованї сьвїтї.

Грїмкими оплесками прийня також і дует Нїколя на сопранї і барїтонї — панї Сєны Цїпановскї і о. Копка. Оба голови були добрий і красї. Голосї і сївї о. Копка знавї вже нашїй публіцї, а про сопранї панї Цїпановскї належить сказати, що вїдначуєсь вїм мїлозучностю і любовістїю, — слухалося бї его без вїднї. Тож і не даво, що так знаменито пару сївакбї ватородала публіка грїмкими оплесками. За те почула другїй рівно красї вбїданий дует „Морак“ Вїльбо. Кромї того о. Копка сївїв як солю „Ой Дїпре“ Лисенка зь артистичнїм і зь розумїньм так труднїх творбї Лисенка.

Однак найважїйшою точкою зь програм був новї утворї о. Копка „Прївїтє“ на хоры мужескїй і мїшаний зь барїтономь солю зь супроводї оркестру. Складася вїн зь трьх частей: Перша частє становїт зявїз до всїх рївї і гїр руских, щоби зь всею салю вїстїла сьвїтовї, про „русїї сїны, русїї орлы, вбїдулїсь вї тьмї“ і розпочала нове житє. Зявїз сїх протолїшуть оба хоры зь цїлою салю, fortissimo, щобь его почули як найдалїше і найшїрше. По тїм хоры зьвїла спадають вї ріано, хорь жївїчїй уступає, а лишаєсь тільки хорь мужескїй акомпанювати в т. зв. „брумхорт“, пречудной просїбї ієні Рука [барїтон солю], щоби Русь-нєнька правду вже докончє і по-

благословїла на дїло сьвїте, бо тут русїї сїны, русїї орлы вбїдулїсь вї тьмї, — і се друга частє твору. Вї третїй частї впа-дїють оба хоры, вачє весь русїїї народї, вї trumfale di magis, і яко щасївї побїдоносцї вєдут Русь нєньку до обїдїагог краю.

Сей новї творь подобав ся дуже. Житє, що вїзляло ся підчас виконанї его на естрадї, удїлювалось вачє ескїтрїчїмь током публіцї. На лицї всїх мїлювалася вїрадно вдоволенє і щастївїсть, а по сьвїаченю проявля ся гучнїм „славно“ і оплесками як для композитора так і для Боян-сївї. Третю частє твору повторено.

Так першїй концерт перемиського Бояна вїновїтї удїв ся. На компліменти похвалїї не вїду ся, бо лучше сказати менше, нїж вї похвалахї пересадити. Однак вї кратку деяких ескїтїв мїшу замїтити, що Боян продукує ся лїше своїми силами і для того ставлєнї тїма критїками вїмог мусїлї вбїдїтї. Що можна було спровадити ще деякї салї зь Львова, о тїм нема сумнїву, але се багато унїзїло бї молодому товариству, котримь кромї руског публіки вїтересує ся також і друга публіка, с. в. польска. Отже зь того поглядї офіційнї успїх „Боян“, вїзвїтї мусїмо: Слава перемиському Боянов!

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Після пів-урядовог донесеня правительств старє ся, щоби так само як вї Стрїї ухвалено також вї Галїчїї і вї Чехїї красїнь заїонї регулюючї будову льовальних зєдївїцї вї сьвїтї крахї. Переговори вї тїм напїрї вєдут ся між правительством а красїньм вїдївїм. Провєт заїона пїзїо будє предложєнї на найбїльшїй сєсїї сїй-мовїй.

„Новое Время“ дуже жалє ся, що земств, котримь вбїдїано зарїдї справ сїанїтарїїх і шїбїжїїх вї губерніях, не можуть вїповнїти наложєну на нїх задачу, бо онї, хоч і мають право нацїла-дїти на сїю цїль податї, але правительство не хоче нїх вїтїгати і двє вїзвїчїо лїше о те, щоби правительствєнї податї були заплаченї. Такимь способом сїанїтарїї і шїбїжїї справы мусїлї занедбати ся. Зїавнї вже вї Россїї публіка не підїношено вївог голосу вї тїх пєкучїх справї, а пречїнь ствердїжєна рїч, що реформа земствєв вже давно потрібна а то на дуже шїрокі основї.

Сєсїя французьког парламенту вже зїаїзєна. На о тїтїї заївїдїаю сїангу поставлено інтерпретацію до мїністра Рїбот, чи французьке правительство підїноє ся вїтервенції для охоронї французьких вїрїтєлїв Португалїї а чи вї тїм напїрї вїшї державї не вїстїлїє коїзїтїанї. Мїністр справь заїранїїх Рїбо вбїдївїв, що заїаїжєновї вї тїм вїтерєсє французїї і для того правительствє не може рїзко вїдїдушно на те дївїтї ся. Треба признати, що сїтуація Португалїї тяжка, але вїла она покажє лїше добру волю, то вїрїтєлї полїшатї їй дєсїтї часу. Вї тїй справї вбїдїдуть ся конфєренції. Правительство зєверє на се свою увагу і скорїстася зь всїх прїслугуючїх ему средств.

ніва, его мысли перемыслил а чувства перелобел и в чужині, на самоті.

Найвишого зєнїту ідеї, до яких доходить людськїсть найсвїтїйшїа, досягають „думя“ Шевченка той, котрі за головний мотив мають любов до рбїного краю і до рбїного народу. Вї тих ідеально хороших думках може все черпати вбїдїаг і вбїрадї кожодїї патріотї, кожодїї пригнобленїй дїяч на полі народомбї; тїми думками може вїрїпати ся цїлий народ зь всїаких аїтїва-родных прїсїдїдуванїх; тїми думками може любоватїсь цїла людськїсть, у котрої любовь свого народу і понятє народностї не перестало бутї одною зь найкращих ідеї. А як мотив тих патріотичных думок мусїть здорова, непомрачена, моральна су-бїлїностє уватї за щось найгарбїйшого вї духовнїх поступї човїчїностї, так і думкї сего рода читати все вї найбїльшим вдоволенїєм і роскошїю сердечною.

Наконці сїуть же думкї Шевченка, зь котрих вїдїдуальност поета уступає на задній план, а устами поетовими говорять самї народ, сама людськїсть о своїх зїдїях, о своїх горю. Вї тих-то думках являють ся тї самї мотиви, що в пїснях народных вїзвїлї, тільки, що поет сьвїтує і обрїляє тї мотиви своїм поетичнїм гєнієм. Вї тих думках на причуд зїавнє ся народнїй поетичнїй гєнії зь гєнієм поета вї найкрасїї артистичнїй поетичнїй творї, о сїнованї на мотивах народных, котрі-то творы дїстали так знаменитог інтерпретатора вї музїцї, який єсть шїроко-звїстїй Лисенко, основуючїй зарбїво свои композиції на мотивах народног музїка. До того-то рода думок Шевченка належить властво вбїдїєнї слова Костомарова, вїречєнї в „Воспомїнанї о двух малярах“, що, пїснї Шевченкова сама собою єсть пїсню народно, але новою, пїсню такою, яку мїг бї засїпївати тепер цїлий народ, — та що Тараса вачє вїбрав цїлий народ, щоби сївїв зь замїсть него. — Тїми-то думками вїзвїлї, яко правдїво лїричїми творамї поетичног гєнія ста-

дувати нїкому:

„Не завидуй богатому: богатый не має Нї прїзвїсї, нї долїви — вїн все то наймає; Не завидуй могучому, бо той заставляє; Не завидуй і славному: славний добре знає, Що не его люди люблять, а ту тяжку славу. Що вїн кровю та слїзками вїхлє на забаву. І молодї як збїдуть ся, то любо та тихо, Яз у раю, — а давнїсь ся: ворухнї ся лихо... Не завидуй жє вїтїку, — давнєсї кругом себе: Нема раю на всїмь сьвїтї, хбїа що на небї!“

Танї і безтанїєвє і бездомїєвє нещасного бурлака представлєнї поетом на мотивах народных сумно і трогачо зь думцї: „Вїтерь вї гаї нагнає лоу і тошлю, Лама! дуба, котрї полємь прїзвїтїюлє. Такї а доля: того лама, того нагнає, Мене котїть — а де сїнїать, і сама не знає!... У акому край мене завовають, Де а прахїлю ся — на вїн засну? Коли нема долї, нема талану, То вїтїку ї вїануть... Нїхто не згадає, Не скажє хотї на сьмїх: Нєхай сїачїнає, Тільки его долї, що рано заснує!“

Найприкрїйше пол-жєнє матерї, котрїї сїна-одїнака вбїдаво до вїска зь слїдуючїй думцї:

„По улицї вїтерь вїе та сїгїт замїтєвє, По улицї по-збїд тїяно вїдова шандїабє Пбїдї дївчїночї сердєнна рука прїстїгати До тих сїмїх, до богатїх, що сїна вї [сїадати

Повторбї заїона... А думала жати, Хоч на старбїсть у вїзїтїкї вї добрї одпочати. Не довелося! Вїзїтїтала тую поїтїїну... Та Прїзїстїбї поставлєла сьвїчєчку за сїна.“

Іменно саротї-дїзчїта найшла як вї народных пїснях, так і вї Шевченку найкрасшог сьвїзї своєї долї, а дїє ся се вї думцї: „На що менї чорай брови, на що карї очї, на що лїга молодї, веселї дївчї? На що жї менї краса моя, коли нема долї? Тяжко менї саротїю на сїмь сьвїтї житї. Своє люде, як чужїї вї зь нами говорити. Нема кому розказати, чого сєрцє хоче, нема кому розпїтати, чого плачуть очї. Чужї люде

не спїтють та ї на що пїтати? Нєхай плачє саротїна, вїхїт лїта тратїтє.“

Но найїстерїйше сїсїваєсь наш поет сїмїе, гїрє, бо одїнокє, бєгє всїаког опїкї аїстїаїє, заїаїсу вже вїячє жатї дївчїїї-сїротї вї думцї, вї котрїї она жалє ся:

„Ой одїа я одїа, вїтї бїлїночїє вї полї, Та не дає менї Бог вїтї щасїя, нї долї; Тїлькї давє менї Бог красу, карїа очї, Та ї тї вїзїтїкала я вї самогнї дївчїї; Аї братїка я, вї сїстрїчка не знала, Мїж чужїма аро-їа, та вїж ї вїячїї стала... Де жї дружина моя, де вї добрїї люде? Іжї нема, — я сама, а дружинїї ї не будє!“

Зїову жї велика любовь, сїзїєвє прївїзїанє і неопєнован туга жєнїчїїї за мїлїмь нїгдє так поетично і так високо-дєальнє не представлєнї, як вї думцї:

„Вїтрє буйнїй, вїтрє буйнїй“, котрог дївчїна прїсїтє, щоби слїхнїє сїє море, до оно мїягог подїлї, бо оно его носїло. „Кли мїлого вїтїло, розбїї сїє море; полї шукати мїлїєньког, вїполї своег гора, вїтїло свою недолїєну... Найдїу его, прагїру ся, на сєрцї зомїлю. Тїдї, хвїтє, несї зь мїлїмь, нудї вїтерь вїє! Коли-жї мїлий на тїмь ббї, — бїїєсєнїїї, знаєш, де вїзї ходїтє, що вїн робїтє: тї зь нами розмївїтєш. Коли плачє, то ї я плачу; коли вї, сїтїваю. Коли жї вїячїє чоробрїїї, то ї я погїбаю. Тодї несї мою душу тудї, де мїї матїї, тєрвоног каїїног поєтєв на могїлї. Будє лєкшє вї чужїїї полї спрїтї лєжати: будє надї нїмь его мїла вїїтїног сїотгї і вїїтїко ї каїїног цїбїтї надї нами будє, щобї не пєкло чужє сонцє, не тоїтїли люде. А вї вєчєрї посумую, а вї ранцї заїлачу; збїдє сонцє, утрє слїзє, вїхїтї ї не побачїтї! Вї-трє буйнїй, вїтрє буйнїй! Тї зь морєм говорїш, вїду его, заїрай тї зь нами, сїїтї сїє море.“

(Конєц, будє.)

— Надвигалася рада „Дієстра“ вибрала на своємъ засіданні дня 15 н. ст. липня завідувачимъ директоромъ д-ра Антоана Гербачевського, а заступникомъ директора п. Іосифа Ярембецького 13 голосами на 13 присутніх членівъ ради. Відтакъ обговорювано на засіданні бюро організації товариства, т. є. центрального бюро і агентуръ въ краю. Роботи підготовляючі потребують три тиждів, такъ, що єсть надія скорше ніжъ передъ 1-имъ жовтня с. р. почати діло асекураційне. А позаякъ товариство теперъ переводить організацію, тожъ визнає всіхъ реалектучихъ на агенції, щоби якъ найкорше зголосилися до дирекції [на теперъ ул. Сикотуска н-р 38].

— Провідникъ похідної прогулки артистичного товариства „Львівський Воля“ просить насъ подати до відомості, що заповіджений въ Сокалі копирть не буде мѣгъ відбутися задля непередвижнихъ перепонъ.

— А д-р Доміянъ Савчанъ, членъ видѣлу краєвого, виїхавъ нині на шість тиждівъ въ Сандецьке. [Адреса: Новавесь, пошта Лабова].

— Окружна рада шкільна въ Самборі не визначила — якъ намъ зъ водатамъ пишуть — ані одного темату руского на сегодншню окружну конференцію. Не дивуватися, що ко. інспектори лучають ся водтакъ такий исторія, якъ збѣтана вже читателямъ „Діла“ исторія зъ „хвостомъ“. [Такъ по думцѣ ко. Куліша повиненъ по руски називати ся бурянь.]

— Для прийняття цѣсаря подѣлила ся вчера львівська рада мѣка на 5 комітетівъ: декорацийний, хоровадий, порядковий, кавтатовий і кавтерунковий, до котрихъ вписують ся радні на охотники. Уконститування комітетівъ наступить во второкъ.

— П. Антонъ Глазизимовичъ, окційчений богословъ, аложивъ позавчера зъ відзначеннямъ державний учительський носытъ зъ науки селського господарства передъ екзамінаційною комісією въ Дублянцяхъ.

— Зъ Самбора пишуть намъ: У насъ въ Самборі дивай порядки. Кожного дня патрулюють по улицяхъ поліціанти, лише въ день торговий (с. є. въ четверть) ані одѣсенкого зъ нихъ тутъ не видно, не знати зъ якої причини. А потрібні они особливо тамъ, де водбичають т. зв. „торговця“. Тутъ позволяють собі сны Израїля неостворенныхъ рѣчей, а жертвою тыхъ обманствъ стаєть нашъ селянинъ. Може бы взыать поліціанъ въ Самборі зволюа кригланутися ближе той справѣ і въ днѣ торговий высылати на кожду голову улацко бодай одного поліціанта? — О. К.

— П. Ярославъ Корытовичъ зъ Калуша просить насъ занотувати, що вѣтъ запрошена на забаву зъ танцями дня 23 н. ст. липня (подчасъ побуту „Вояна“ въ Калушѣ) передавъ предѣдателяви комітету мѣсцового п. Модестови Каратиницкому, адъюнктові судовому, отже интересованій зволюа водвоститися у всѣхъ справахъ, дотыкаючихъ забавы, до п. М. Каратиницкого.

— Ілюстрація учениківъ рускомъ [академічнмъ] гімназіи у Львові:

Класа	Зъводан	Перша	Друга	Третя	Почр.	Пен.	Всѣхъ
Притотова	4	42	2	3	4	—	55
I A	4	26	6	2	7	—	45
I B	5	27	4	1	3	1	41
II	1	34	2	2	6	—	45
III A	2	12	1	4	6	—	25
III B	—	13	3	—	6	—	22
IV A	1	20	2	—	4	—	27
IV B	1	23	3	—	3	—	30
V	6	19	4	3	9	1	42
VI	2	17	6	—	9	1	35
VII	4	17	4	3	9	—	37
VIII	2	30	—	—	3	—	35

— Фальшивий грошѣ. У Відні увязнено М. Курца, купця зъ Бляжови въ Галичинѣ, въ хвилі коли въ одній охлѣй вѣдѣнскій хотѣвъ платити фальшивою пятадесяткою. Курць доказує, що банкноту доставъ въ Галичинѣ при якійсь виплатѣ. Ажъ до розясненія справы задержано Курца въ арѣштѣ.

— Нова читальня „Прогресъ“ отворила ся въ Бережницѣ коло Самбора во второкъ дня 13 н. ст. липня. Отворення водбуло ся дуже величаво. Докладѣйше справозданье подамо пѣзѣйше.

— Іспытъ зрѣлости въ гімназіи въ Коломый водбувъ ся подѣ проводомъ инспектора краєвого Ів. Левицького водѣ 7 до 13 н. ст. липня. До іспыту зголосило ся 26 учениківъ звичайныхъ і 4 екстерністівъ. Свѣдоцтво зрѣлости одержали: Ст. Алимкура, Родіонъ Домбчевскій, Ів. Доничевичъ, Вит. Главата, Іос. Кляйндеръ, Стан. Кубишталъ, Стан. Лесеръ, Іос. Маринскій, Володим. Огонковскій, Стан. Околовичъ, Левъ Петровичъ, Зітаръ Рашъ, Ів. Саламонъ (екстерн.), Іос. Савицъ, Лейбшъ Шульбанъ, (зъ водан.) Аронъ Зайдманъ, Мар. Сенкъ (екстерн.), Шльома Штергелъ, Мордко Таненцъ, Ів. Вислоцкій, Март. Завадскій, Люда. Цофаль. Двохъ учениківъ звичайныхъ і одного екстерніста репробовано на 1 рокъ, 3 достало поправку, а 2 водступило.

— Побльшенне посады при оудахъ. Wiener Ztg. доносить, що на основѣ найвысшей постановы зъ дня 25 н. ст. червня системізовано такий нові посады въ Галичинѣ: одного ведучого книги въ Х-тій класѣ ранги і двохъ канцеляриствъ і вѣзничихъ для суду повѣтового въ Струму; дальше третю посаду канцеляриста для суду повѣтового въ Березовѣ; вѣзничихъ другу посаду канцеляриста зъ такими самими уздобненямъ для суду повѣтового въ Журавнѣ.

— Семинарія учительская въ Самборі буде отворена днѣ 1 н. ст. вересня. Зъ початку буде отворена лише І-ша класа зъ директоромъ і однимъ учителемъ старшимъ. За школу вправѣ служити буде тымчасомъ одна зъ мужескихъ школъ народныхъ въ Самборі. Семинарія буде умѣщена въ давній будынку гімназіальномъ, котрый громада мѣста Самбора водступила на сю цѣль на 6 лѣтъ.

— Обирана черни. Въ нощі зъ 13 на 14 н. ст. липня вломили ся якійсь злодѣй до черни въ Огоцатовѣ, выломивши двоє дверей водѣ накрістія. Злодѣй порозбивавъ скринѣ і укралъ зъ касы братскои 49 зр. 26 кр. і якусь суму зъ скарбон-

ки для убогихъ, прибитои при дверехъ. Скарбонки сестрицѣ, де було 100 зр., не видѣли бо була скована въ престолѣ. Такожъ добували ся до громадской касы позичковои стоячи въ вежі подѣ хоромѣ. Однако не могли выважети сильныхъ дверей, а було въ той касѣ до 700 зр. Зъ рѣчей не бракує вѣчого лише все порозѣтуване. Тон самои нощі обокрали і латинскій костелъ въ Яблонѣ, але що се убога парохія то і злодѣй забравъ тамъ лише 4 зр. 60 кр. Подозрѣнне паде на мадарѣвъ, що того дня вѣлочили ся по селѣ.

— Цѣсаръ затвердѣвъ выбѣръ Казимира Зарембы на презеса рады повѣтовой въ Підгайцяхъ.

— Краєва рада шкільна ухвалила на засіданні зъ дня 11 н. ст. липня: 1) выдати окружнѣкъ въ справѣ вѣспытъвъ вѣтупныхъ въ школахъ середнихъ; 2) перенести сущестѣвъ: Кар. Грабовича зъ Коломыѣ до Бѣхѣ, Мар. Габриельского зъ Коломыѣ до Бродѣвъ, Ів. Новака зъ Рышева до Буча, Андр. Кисельского до Стрыѣ до Буча, Іос. Мазура зъ 4-ти гімназіи у Львові до Дрогобича, Том. Дуткевича зъ Рышева до Ярославѣ, Іос. Островского зъ Ярославѣ до Ясѣ, Ант. Пабіана зъ гімназіи св. Анны въ Краковѣ до Ясѣ, Стеф. Федьова зъ Буча до Коломыѣ, Венк. Тирава, зъ Рышева до Коломыѣ, Алекс. Радика зъ Коломыѣ до гімназіи св. Анны въ Краковѣ, Ад. Пятля зъ Самбора до гімназіи св. Анны въ Краковѣ, Іос. Выробка зъ Сянока до III-тій гімназіи въ Краковѣ, Алекс. Крохмалюка зъ Коломыѣ до руской гімназіи у Львові, Володосл. Пухевича зъ III-тій гімназіи въ Краковѣ до IV-тій у Львові, Фр. Бараньского зъ Рышева до Перемишля, Леонт. Штайна зъ II-тій гімназіи у Львові до Перемишля, Ант. Боржемокого зъ гімназіи Францъ Іосифа у Львові до Перемишля, Стан. Рембача зъ Золочева до Рышева, Люда. Брилинского зъ Перемишля до Рышева, Казим. Яколя зъ гімназіи св. Івца въ Краковѣ до Рышева, Юл. Стефановича зъ гімназіи Францъ Іосифа у Львові до Рышева, Іос. Вѣльского зъ Станиславова до Рышева, Вит. Туроша зъ реалной школы у Львові до Сянока, Мих. Курка зъ IV-тій гімназіи у Львові до Стрыѣ, Адольф. Гавалевича зъ III-тій гімназіи въ Краковѣ до Тернополя, Іос. Вербицького зъ Бѣхѣ до Вадовицъ, Іос. Вебера зъ IV-тій гімназіи у Львові до V-тій гімназіи у Львові, Павла Данилюка зъ II-тій гімназіи до V-тій у Львові, Георг. Унчовского зъ Бродѣвъ до гімназіи Францъ Іосифа у Львові, Арс. Дорожничского зъ Рышева до Тернополя, Кар. Нігмана, Ів. Фабиньского, Ант. Зубчевского, Стан. Шаргу і Тад. Коштыньского зъ гімназіи Францъ Іосифа до гімназіи V-тій у Львові, Кар. Сориса зъ II-тій гімназіи у Львові до Бродѣвъ; 3) именувати сущестѣвъ: Мих. Ладизимовича для Сянока, Іос. Ербеца для Тернополя, Каз. Гуржичского для II-тій гімназіи у Львові, Брон. Гурбровича для гімназіи Францъ Іосифа у Львові; 4) именувати: Соф. Сукуку учителькою молодшою 2-класовои школы въ Самборі, Люда. Рожаловского учителемъ другою 4-класовои школы мужескою въ Самборі, Корн. Шабо учителемъ першою 4-класовои школы въ Самборі, Фр. Огювча учителемъ въ Лисовичахъ; 5) перемѣнити водѣ 1 н. ст. вересня однокласові школы на двокласові: въ Березбичахъ, Звенигородѣ, Глибичахъ великихъ, Старѣмъ селѣ і Выбранѣцѣ, повѣта бѣрѣзбичского; Пилипковичахъ і Бѣлчи, повѣта борщѣвского; въ Влизнѣ, Домарадинъ, Голцовѣ, Гартѣ, Ясеници і Тшеснѣвъ, повѣта бѣрѣзбичского; въ Ляцку, повѣта добромилского въ Чернятинѣ, повѣта гордѣнского, въ Лашкахъ, Острѣвъ, Рокатици і Тучапахъ, повѣта ярославского; въ Ослидѣвъ Сѣлца бѣльковичского і Желеховѣ, повѣта камѣнечского; въ Печенѣжнѣ, повѣта коломыського; въ Гайлахъ, Годовици, Лисеневичахъ, Ланахъ, Поршнѣ, Пусто мытахъ, Ракѣвцѣ, Ракѣвѣ польской, Солѣцѣ великой і Зашковѣ, повѣта львѣвского; въ Гнильчахъ і Вишнѣвичу, повѣта подгаецкого; въ Медѣцѣ і Журавици, повѣта перемишского; въ Букачѣвахъ, повѣта рогатинского; въ Краснѣмъ, і Заднишѣвъ, повѣта скалатского; въ Джурувѣ, Ілинцяхъ, Подвысокой, Стефѣвѣ, Волчковахъ, і Завалѣ, повѣта сянѣвского; въ Фельштинѣ, і Старѣй рѣшѣ, повѣта старомѣского; въ Бучнѣвъ, Драганѣвъ і Глубичу великой, повѣта тернопольского; въ Устѣчку, повѣта залѣщаньского, въ Фарѣбѣвъ, Кутахъ і Скварѣвъ, повѣта золѣчского; въ Демни повѣта жидѣвского; 6) вылучити громаду Посаду яслиску зъ школы въ Яслискахъ і zorganizувати въ Посадѣ яслиской особну школу народну водѣ 1 н. ст. вересня 1894; 7) аиробувати до ужитку шкѣльного книжки: E. Fiedler. Gramatyka grecka szkolna. Lwów 1892. Cena w oprawie 1 zł. 60 ct. і Wciszenia niemiekie dla klasy III, szkół średnich. Wydanie drugie. Lwów 1892. Cena w oprawie 1 zł. 20 ct.

— Рукой членъ нашѣвъ вчера въ будынку дирекції скарбу калыкулянтъ Антонъ Ферстеръ. Фелѣвъ бувъ схованый мѣжъ дверми X-го департаменту рахункового дирекції скарбу.

— Чезне Narodne Divadlo, подѣ дирекцією Шуберта, що набуло такой великой славы у Відні подчасъ выставы музично-театральной, выбирає ся теперъ до Россіи, де обѣдѣ всѣ великі мѣста. Часописъ російскій витяють: зъ великою радостію Чехѣвъ і заповідать горяче прийняты.

— Сегодншній преміювання коней водбудуть ся: въ Струму днѣ 19, въ Калуші 20, въ Золочевѣ 24, а въ Щирцѣ 26 н. ст. вересня. Преміювати будуть клячѣ ховані въ краю, а то: клячѣ зъ лошавами, молоді клячѣ і лошаці.

— Печу въ Бѣлѣжницѣ, повѣта чортковського, обокрали днѣ 2 н. ст. липня невѣслѣдженъ доск злодѣй, забравши зъ касы 1500 зр.

— Нові учитель середнихъ шкѣлъ у Львові. Зъ мѣжъ новоименованныхъ і перенесенныхъ учителей гімназіальныхъ прийдуть до львѣвскихъ гімназіи слѣдуючі учителя зъ новымъ рокомъ шкѣльнымъ: до гімназіи руской д-ръ Тадей Мандибуръ зъ Ярославѣ і професоръ Іванъ Ружничій зъ Черновѣвъ; до гімназіи Францъ-Іосифа д-ръ Фр. Майхровицъ зъ Станиславова і Бохосл. Шомекъ зъ Сянока; до IV-тій гімназіи д-ръ Мих. Савенцкій зъ Тернополя, Володосл. Загурскій зъ Тарнова і Роб. Кхеменевичъ зъ Кракова; до новои V-тій низпом гімназіи професоръ Фр. Гомосовскій зъ IV-тій гімназіи у Львові, проф. Кустманъ зъ Дрогобича, проф. Мат. Святѣвскій зъ Ярославѣ, Стан. Маерскій зъ Сянока і ко. д-ръ Ів. Слюсаръ зъ гімназіи Францъ-Іосифа у Львові яко катихитъ;

вѣзничихъ до реалной школы Мих. Литинскій зъ IV-тій гімназіи у Львові.

— Въ справѣ побльшенія персоналу въ окружнѣкъ судѣ въ Перемишлѣ були сими днями на аудіенціи у міністра судѣвничества послы Мадѣйскій і Левицкій. Міністеръ обѣцає прихилити ся до сѣи просьбы ще въ сѣмъ, а найдальше въ будущѣмъ роцѣ.

— Нові зѣзѣнці въ Галичинѣ. Wiener Ztg. оголошує законъ о будѣвъ зѣзѣнціи Станиславова-Вороненка. — Друга нова зѣзѣнціа має побудуватися коштомъ правительства зъ Ярославѣ до Розвадова. Шляхъ сѣи поїде на Ниско і Рудникъ.

— Держество. Передъ недавнимъ часомъ доносили ми, що Людвикъ Кшечковскій, 38-лѣтній подиримецъ дому комісового у Львові, будучи водѣ року 1878 женатымъ зъ Лонгиною Квятковскою, оженивъ ся днѣ 14 н. ст. мал. с. р. другій разъ зъ Ядвигѣю Сетмарьскою, передъ котрою замовчавъ о першѣмъ подружжѣ. Перше вѣнчанье водбуло ся въ катедрѣ львѣвской а друге у Бернардинѣвъ. Зъ першою жѣнкою о 4 роки водѣ него старшою живѣ ледѣ кілька лѣтъ, пѣзѣнѣше сходили ся водѣ часу до часу. Приймила она посаду у гр. Пининьского въ Грималѣвъ. Три днѣ по другѣмъ вѣнчанню въ наслѣдокъ безименного доноса арѣштовано Кшечковского, а вчера водбула ся розправа подѣ проводомъ свѣтѣника Гайдерера. Кшечковскій, мимо зѣзнанъ свѣдѣковъ, доказувавъ, що вѣтъ бувъ пересвѣдченый о смерти своєї першої жѣнки. Свѣдокъ Винниций, офіціалъ рахунковый зѣзнавъ, що перша жѣнка проста Кшечковскою і що бажала ему навѣтъ, абы въ другѣмъ подружжѣ бувъ щастливѣйшій. Оборонецъ д-ръ Грекъ, доказувавъ, що перше подружжѣ було неважне, бо Кшечковскій стоявъ въ 1878 роцѣ подѣ курателемъ. Трибуналъ не прихиливъ ся однако до внесенія оборонця і за судавъ Кшечковского на 1 рокъ тяжкой вѣзничѣ, заостренои одпорозовымъ постомъ въ тѣждинѣ.

— Управляючіи совѣтъ Народного Дому у Львові розписує конкурсъ на принятіе кількохъ бѣдныхъ дѣвчатъ на институтскій коштъ, до руского женского воспиталища у Львові подѣ управою Ос. Василюковъ. Подавати ся треба до 15 н. ст. серпня. До подана треба долучити метрику, свѣдоцтво убожества, свѣдоцтво щѣпеня вѣсны і свѣдоцтво шкѣльное. Приняті дѣвчата достануть цѣле удержанье і науку безплатно, родитѣль же абы обѣкнуты обовязані старати ся о науковій приборъ і достаточну одѣжу.

— Въ мужеской семинаріи учительской у Львові водбувъ ся водѣ 7 до 14 н. ст. липня іспытъ зрѣлости подѣ проводомъ инспектора д-ра Днѣ-Страньского. До іспыту приступило 14 семинаристовъ і 18 екстерністовъ. Свѣдоцтво зрѣлости одержали: Ів. Серѣда, Алекс. Кулинъ, Володосл. Квасинскій, Каз. Кѣйцянскій, Ів. Дичко, Володосл. Дилинскій, Алекс. Гамота, Евст. Юричскій, Іос. Коцанъ, Вас. Пристула, Мих. Шніцеръ, Каз. Соколовскій, Іос. Загочекъ, Евг. Сенковскій, Ів. Герасимовичъ, Володосл. Моссоци, Ант. Івничскій. Сѣмѣхъ одержало поправку. Вѣдступило водѣ іспыту 7. Одного екстерніста репробовано на рокъ. Семинаристы, що того року здавали іспытъ, уклонили ново-заведеній 4-тій рокъ науки, на котрѣмъ водбували ся головно вправы практичній подѣ наглядомъ професорѣвъ семинарии.

— Ще одинъ процесъ буковинскій, вже тринадцатый, водбувъ ся днѣ 13 і 14 н. ст. липня передъ судомъ вѣдѣнскимъ подѣ проводомъ свѣтѣника Федрансперга. Якъ всѣ попередній, такъ і сѣи процесъ стоить въ звѣзѣ зъ голодною справою мытовыхъ дезавдацій на Буковинѣ. Въ актѣ обжажованя находѣть ся мѣжъ иншими такіи уступѣ: „Якъ майже у всѣхъ свѣдѣвахъ, переведеныхъ ц. к. судомъ краевымъ на Буковинѣ, такъ і въ сѣмъ случаю, особливо въ зрядженѣмъ рѣвночасно свѣдѣствѣ о переступствѣ цѣвой, допустили ся интересованіи стороны такихъ надѣужитъ, що лише даувати ся можна надѣ моральнымъ упадкомъ дотычныхъ особъ.“ Справа, котра розбирала ся судомъ була така: Черновецкій власти скарбовѣ дѣзнали ся, що горальникъ Коппель Гольдгагенъ въ Васковѣцахъ задумавъ укравати спирітусъ водѣ сподаткованъ, а то въ той способѣ, що водѣ апарату мѣричного Вешперера водѣривавъ пльомбы, наложѣні на апаратъ органами скарбовыми, а замѣсть нахъ дававъ водтакъ до апарату пльомбы подѣроблені. Въ наслѣдокъ сего доноса заряджено противъ Гольдгагена свѣдство і переслухано мѣжъ иншими занятихъ въ горальни робѣтничѣвъ Юрка Борца і Ивана Мелничука. Оба свѣдѣки, переслуханы подѣ присягою, зѣзнали, що не видѣли пльомыхъ неправивностей. Однако пѣзѣнѣше доказано зѣ свѣдства, що оба зложили умысоно фальшиві зѣзнанья, а коли ихъ потягнуто до одѣвѣльности, признали ся до вини, додаючи, що до фальшивыхъ зѣзнанъ наклонили ихъ посередники Коппля Гольдгагена, а то: арендаръ Ворухъ Гольдгагенъ, крамаръ Шаля Лянгнеръ і халудникъ Тодѣръ Микичукъ. Въ наслѣдокъ сего прокураторія обжажувала вѣхъ пѣтьохъ, вравъ зъ Копплемъ Гольдгагеномъ о обманство, възглядъ

но о наклонюванье до фальшивого зѣзнанья въ судѣ. До розправы вѣзвано 16 свѣдѣковъ, переважно буковинскихъ Гуцулѣвъ, спровадженихъ до Відня і удержуванихъ коштомъ суду у надзирателѣ вѣзничѣ. Обжажованихъ бороили свѣтѣники правительственный д-ръ Едмундъ Зінгеръ і черновецкій адвокатъ д-ръ Брехеръ і д-ръ Грабшайдтъ. Подчасъ розправы увязнено одного свѣдка за фальшиве зѣзнанье. Трибуналъ засудавъ Коппля Гольдгагена на 10 мѣсяцѣвъ, Баруха Гольдгагена на 4, Шаля Лянгера на 3, а Борца і Мелничука кожного на 2 мѣсяцѣ вѣзничѣ. Микичука удѣлено, а свѣдка Мих. Козика засуджено за фальшиве зѣзнанье подчасъ розправы на 3 мѣсяцѣ вѣзничѣ.

— Дрѣбні вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Датковѣвъ, въ повѣтѣ бродѣвскомъ, 100 зр. на внутрішнее устроенье церкви. — Архикнязь Леопольдъ Сальвартеръ водѣдѣвавъ онѣгда попоудни стацію кѣматичну въ Бруховичахъ подѣ Львовомъ. Зъ архикняземъ прибули до Бруховичъ такожъ архикнягиня Блянка і архикняжна Марія Беатриче. — Намѣстничтво позволило Леопольдові Ротлендерови, бывшому цукорникѣви змѣнити свое назвище на Роландъ.

— Вѣсти зъ Аеп. Львѣвскомъ. Іспытъ конкурсовый зложили оо.: Левъ Бачинскій, Алекс. Вобичевичъ, Тим. Бордулякъ, Ів. Гомосовскій, Іос. Гоцкій, Ів. Гургалъ, Ів. Давидовичъ, Лавр. Діаконскій, Левъ Залужный, Онуфр. Зарицкій, Ант. Захаряевичъ, Ів. Копаць, Ап. Крохмалюкъ, Ів. Кокурудза, Вас. Курдидикъ, Ів. Лагола, Алекс. Левицкій, Вас. Левицкій, Кир. Левицкій, Дам. Лопатинскій, Ад. Марковскій, Ів. Муликъ, Лука Неосторъ, Андр. Пеленскій, Володим. Розуцкій, Іос. Рыбакъ, Григ. Содомора, Ів. Стрѣльбицкій, Ів. Хавалко, Володим. Чайковскій, Георг. Чубатый, Ів. Щуровскій і Ів. Юхновичъ.

— Введеніи оо.: Григорій Содомора яко завѣдатель Новосѣлокъ-Ленчѣ, Мих. Соєнко яко сотрудникъ въ Плавчи великой.

— Президіа намѣстничества годить ся на канѣничну институту о. Клим. Слюзаря на парохію Колодѣвску.

— Правительство аспѣнувало платню зъ фонда релігійного для приватныхъ сотрудниковъ въ Дѣдильовѣ і Станиславчюку.

— О. Іванъ Карановичъ парохъ Пелкинь епархіи перемишеской одержавъ рѣшенье, що буде прийнятый до архіепархіи львѣвской, если выкаже ся грамотою удѣляющею зъ епархіи перемишеской.

но о наклонюванье до фальшивого зѣзнанья въ судѣ. До розправы вѣзвано 16 свѣдѣковъ, переважно буковинскихъ Гуцулѣвъ, спровадженихъ до Відня і удержуванихъ коштомъ суду у надзирателѣ вѣзничѣ. Обжажованихъ бороили свѣтѣники правительственный д-ръ Едмундъ Зінгеръ і черновецкій адвокатъ д-ръ Брехеръ і д-ръ Грабшайдтъ. Подчасъ розправы увязнено одного свѣдка за фальшиве зѣзнанье. Трибуналъ засудавъ Коппля Гольдгагена на 10 мѣсяцѣвъ, Баруха Гольдгагена на 4, Шаля Лянгера на 3, а Борца і Мелничука кожного на 2 мѣсяцѣ вѣзничѣ. Микичука удѣлено, а свѣдка Мих. Козика засуджено за фальшиве зѣзнанье подчасъ розправы на 3 мѣсяцѣ вѣзничѣ.

— Дрѣбні вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ Датковѣвъ, въ повѣтѣ бродѣвскомъ, 100 зр. на внутрішнее устроенье церкви. — Архикнязь Леопольдъ Сальвартеръ водѣдѣвавъ онѣгда попоудни стацію кѣматичну въ Бруховичахъ подѣ Львовомъ. Зъ архикняземъ прибули до Бруховичъ такожъ архикнягиня Блянка і архикняжна Марія Беатриче. — Намѣстничтво позволило Леопольдові Ротлендерови, бывшому цукорникѣви змѣнити свое назвище на Роландъ.

Вѣсти зъ Аеп. Львѣвскомъ.

Іспытъ конкурсовый зложили оо.: Левъ Бачинскій, Алекс. Вобичевичъ, Тим. Бордулякъ, Ів. Гомосовскій, Іос. Гоцкій, Ів. Гургалъ, Ів. Давидовичъ, Лавр. Діаконскій, Левъ Залужный, Онуфр. Зарицкій, Ант. Захаряевичъ, Ів. Копаць, Ап. Крохмалюкъ, Ів. Кокурудза, Вас. Курдидикъ, Ів. Лагола, Алекс. Левицкій, Вас. Левицкій, Кир. Левицкій, Дам. Лопатинскій, Ад. Марковскій, Ів. Муликъ, Лука Неосторъ, Андр. Пеленскій, Володим. Розуцкій, Іос. Рыбакъ, Григ. Содомора, Ів. Стрѣльбицкій, Ів. Хавалко, Володим. Чайковскій, Георг. Чубатый, Ів. Щуровскій і Ів. Юхновичъ.

Введеніи оо.: Григорій Содомора яко завѣдатель Новосѣлокъ-Ленчѣ, Мих. Соєнко яко сотрудникъ въ Плавчи великой.

Президіа намѣстничества годить ся на канѣничну институту о. Клим. Слюзаря на парохію Колодѣвску.

Правительство аспѣнувало платню зъ фонда релігійного для приватныхъ сотрудниковъ въ Дѣдильовѣ і Станиславчюку.

О. Іванъ Карановичъ парохъ Пелкинь епархіи перемишеской одержавъ рѣшенье, що буде прийнятый до архіепархіи львѣвской, если выкаже ся грамотою удѣляющею зъ епархіи перемишеской.

Телеграммы „Діла“.

Вѣдень 16 липня. Початокъ делегацій назначений на 23 серпня. — Grazer Tagespost доносить, що скликанье комісії для розмежѣня округѣвъ судовыхъ въ Чехіи єсть лишь частиною концесій, назначенихъ Нѣмцямъ, та що небавомъ появлять ся дальшій заряджѣня.

Берлинъ 16 липня. Правительство оголосить санитарній средства противъ холеры. — Köln. Ztg. доносить, що въ Одесѣ появилася холера.

Бѣлградъ 16 липня. Третій регентомъ стане Пашичъ.

Лондонъ 16 липня. Гладстонисты рѣшучо побѣдили при выборахъ.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львові.

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (плѣчь св. Духа) напротивъ головного одаку.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, мѣтроскопы, машини электричній, найдешевше і найкорше.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ТЗДЫ въ Нідерландско-Американськомъ товариствѣ пароходнои плавбы.

I Kolowratring 9 WYEN.

ПОДЯКА.

Воля Всевишнього покрила нашу родину тяжкою жалобою, забераючи з посеред нас найумнішу нашу порадицю — Емлію з Сохачиць Езерку. Сумний обряд похоронний, що відбув ся дня 10 липня звеличили Високопреподобні оо: Іоан Залуцький декан і парох з Теребовлі і о. маршалок і совітник Іоан Балинський парох з Ілавча краснорічними словами, що стали ся голячим багсамом для наших глибоко зраних сердець; далше оо. Гавацький парох Перемілова, о. Андрей Івнич парох Іванівки і о. Яро-слав Балинський сотрудник Перемілова, що зволили взяти участь в обряді похороннім. Прийміть Ви. Отці від нас прилюдно най-сердечнішу подяку. Нехай Всевишний причинить Вам віку і хо-ронить Вас і Ваші родини від всяких ударів злої судби! Рівнож і Вам Знакомі і Сусіди і Вам честні громадяне Глецави за Ваші теплі слова розради і сі щирі сльози, що-сте ними сю свіжу для нас дорогу могилу оросили, прийміть від нас на сім місці щиро-руське Бог заплатит!

Глецава дня 11 липня 1892.

Антоній Єзерський гр. кат. парох Глецави, муж покійної. Сидор Єзерський ц. к. професор-католик золочівської гімназії, син; Іосифа з Чировських, невістка; Наталія, Зеновія, Любомир, Сте-фанія і Володимир, внуки. Віктор Єзерський гр. кат. душпаств-р з Полонич, син; Клавдія з Струмінських, невістка; Євгеній, Янина, Кость, внуки. Корнеліа Єзерська, донька. Петро Єзерський укічений богослов, син. Володислава Манастирска, наречена невістка.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКИЙ

передъ тымъ Л. ВАЙГЕЛЬ
годинникъ
у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

своѣ обильнѣйшій складѣ **годин-
никовъ** золотыхъ, серебряныхъ,
эпериорныхъ фабрикъ же-
незскихъ и французскихъ, та-
кожъ дашушки золотой и
серебряной, удержу на складѣ
великій выборъ годинниковъ
стѣнныхъ, столовыхъ и ман-
тиновыхъ, будильниковъ раз-
ного рода по найдешевшихъ
цѣнахъ.

Напрямъ всякого рода го-
динниковъ, граючихъ годин-
никовъ, та всякій репараци
годинниковъ старинныхъ и
ихъ однова. 4285 (10—10)

ТУТКИ сигаретовъ 1000 шт. 1 зр.
порукае Антонина Маури-
кевичъ, Львовѣ, Галицка 12.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Вальяха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКИЙ

№ 1 Конго	1/2 килр.	зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конго	" "	" 2-80
№ 3 " мелянжъ	" "	" 3-
№ 4 Навгчовъ Imperial " " "	" "	" 4-
№ 5 " Мандаринъ " " "	" "	" 5-

Выставки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ	1/2 килр.	зр. 1-50
№ 7 вѣйшій	" "	" 1-80

Цѣнты батистовъ до свѣтчокъ. — Китицъ на престолы. — Вѣн-
ки до образовъ. — Образы олійні палеровъ по греческому
стилю. Рамы до образовъ. — Візюги літографовані и скоро
печатані. — Товары шкоровані. — Пузыреси, портмонетки,
візитерки, папіросниця.

Всякія прикрасы до писаня, рисованя и малюваня.
По найнищихъ цѣнахъ порукае руска торговля

Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Вальяха.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ денныхъ найточнѣйшій не вчисляючи
нѣякомъ провизіи.

Яко добру и певну льонацію порукае

4 1/2 %	листы ипотечный
5 %	листы ипотечный преміованій
5 %	" безъ премій
4 1/2 %	листы товариства кредитового земского
4 1/2 %	" Банку правого
4 1/2 %	позичку красву галицку
4 %	позичку пропінанційну галицку
5 %	" буковинську
4 1/2 %	позичку угорскихъ селѣницъ державныхъ
4 1/2 %	пропінанційну угорску
4 %	угорскій облигаціи индѣмнізаційніи

а тобъ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купуе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.
ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае дѣл
П. Т. купующихъ всякія выдѣлованіи а же платитъ мѣ-
сечей паперы цѣны, такожъ заложивъ нугонъ за годѣну,
безъ нѣякого бачилона, а замѣщаяи лишь за оджодо-
мѣмъ оправданныхъ жостѣв.

До ефѣктовъ у которыхъ вышли купоны, доставляе новы
рѣшѣ купонны, а заворотѣмъ жостѣв, котріи самъ поносятъ.

ALFRED RASSI

Troppau, österr. Schlesien

поручае подѣ остину управу въ найлѣпшихъ якостяхъ:

МУЧКУ КОСТАЮ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЛЪ ТОМАСА

и вповнѣ зарукае, що въ складѣ ихъ есть таиій
самый процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣльныхъ вагонахъ оплатна до каждой ста-
ціи желѣзничной.

Очерты, взорѣцъ и поученія управы подаетъ на жадающе
даромъ и оплатно. 4287 14—17

МИНЦЕРА

Карпатскій косы зъ маркою „Косарь“

зъ англійской серебрястой сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косити. Они
подвойно загартованы, рѣжутъ остро, остаются ся
долго острыми, легки до кошенія и такъ гнучки якъ
наилѣпша, на весь свѣтъ славна дамаеценьска сталѣ.
Они перетинають желѣзну бляху, не выщербляючись
и лишь дуже мало зуживають ся. Одно кленанье вы-
стане на колька днѣвъ. А выостривши разъ такую косу,
можна косити нею 100 до 120 кроковъ и найгустѣй-
ше збѣже и найтвердшу горѣску траву, а тытъ оца-
дитъ ся не лишь робучій частъ, но и плата за кошенье
и то о чотыри, пять або шѣсть разѣвъ въ порѣвнанью
зъ звичайными косами, якій продають ся кущами.

Кождому, хто купитъ у насъ косы, зарукаемо,
що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Наші косы суть такой ширини, яка потрібна въ нашѣмъ краю
и такой довготы, якои хто жадае, и по слѣдуючій цѣнѣ:

Довгота цѣлосъ косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цм.
Цѣна одной косы	1—	1.05	1.10	1.20	1.30	1.40	1.50	1.60	1.70	1.85	2—	2.20	зр.
На 5 кильотр. ваги иде	14	13	11	10	9	8	7	7	6	5	5	5	кбѣвъ

Одинъ карпатскій брусокъ (камень) до острѣна косъ, 1/2 кильотр. ваги,
коштуе 15 кр.

Косы высылать ся сейчасъ по замовленю почтою але лишь за
готовый грошъ або за посѣлзлатою. Почтова пересылка коштуе 30 кр.
за пакушки до 5 кильотрамъ. При замовленю найменше 10 косъ полови-
ну платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленю косъ для колькаканати господарѣвъ мы на кож-
ду косу наклеиваемо картку зъ именемъ того, кому коса належить.

Осѣбливо треба выстерѣгатись обманниковъ!!!

бо лишь ей косы суть правдивы карпатскій косы, на котрыхъ 1) накле-
ена зелена картка зъ законною маркою „Косарь“ (по англійски „Mo-
wer“), и то цѣлкомъ така, якъ напечатана въ томъ писмѣ въ горѣ —
и на котрыхъ на литьвѣ косы выбита наша фирма: „Münzer & Comp.“
и 2) котріи купуютъ ся престо, лишь у насъ, бо у другихъ кущѣвъ
сими косъ цѣлкомъ неа. 4288 9—?

Минцеръ и Спѣлка (давн. Л. Минцеръ) въ Дрогобычи
(въ ГАЛИЦІИ)

одинкой фабричный складъ косъ зъ маркою „Косарь“ для цѣ-
лои Австро-Угорщины, Нѣмеччины, Россіи и для цѣлого Востоку.

Новѣсть важна для Пань.

Щадитъ ся частъ, грошъ, працю, а бѣлье не нищить ся!

Нема нѣчого лѣпшого и практичнѣйшого надъ вы-
пробоване французске мыло оцадноости до правя бѣлья,
франокъ, коронокъ, лѣпныхъ матерій повняныхъ и т. п.
Вѣлье безъ великой праці и волякихъ додатковъ шкѣд-
ныхъ стае бѣлымъ мовъ свѣтъ, бо згѣдне мыло его кон-
сервуе и надае прѣвнѣйшій запахъ. 4323 2—15

1/2 кильо Французского мыла стане за 1 кильо звичайного.
Занурачае, що нема нѣякихъ шкѣдныхъ причиняковъ.

4 1/2 кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно и зъ онакованьемъ высылаетъ:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage

Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

порукае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ

и реставрація

ІОСИФА СТРУШКЕВИЧА

(перероблена зъ „Молочарѣвъ“)

при улицѣ Боимѣвъ число 1,

(входъ до улицѣ вѣдъ площи Марійской, напротивъ торговлѣ па-
перу Ви Сайфарта и Дидиньского) порукае

Знаменитый перекуски зимай въ великомъ выборѣ, якъ
такожъ горячіи стравы, свѣжій, здоровый и зъ дуже доброй
кухнѣй походячіи; особливо поручити можна „гуляшъ“,
на правдиво угорскій ладъ прилаженный, такожъ
флячки подаваніи кождои недѣлѣ и четверга.

Дуже добрі обѣды

за умовою, або посли „карты спису“ выдають ся щоденно.

Напоѣ: конякъ, горѣвка чиста и въ рѣзныхъ
родахъ, ликеры; — пиво Кляйва у фляшкѣхъ и на
мѣру; — вино и мѣдъ въ добрыхъ родахъ и най-
болѣе уживаныхъ, по цѣнахъ найдешевшихъ и за-
одно свѣжій. — Можна такожъ все дѣстати: каву, чай,
шоколаду, подѣметанье и т. п.

Услуга пыльна а властители заведеія вѣдѣбирае самъ грошъ.

Стараячись всѣми силами запападливостію дотеперѣш-
ныхъ Ви. П. Т. Гостей моихъ при собѣ задержати, а новыхъ
выскати, запрашаю сердечно всѣхъ П. Т. Горжанъ навѣстити
мое заведеіе, поручаючи, що за мѣрну цѣну вдоволю Ихъ
бажания, входячи въ обѣягы моего звания.

Зъ поваженіемъ

ІОСИФЪ СТРУШКЕВИЧЪ

реставраторъ при ул. Боимѣвъ ч. 1.

4294 8—10

ДРАМАТИЧНЫЙ ТВОРЫ

ГРИГОРІЯ БОРАКОВСКОГО.

Цѣна 1-30 кр. Дѣстати можна въ товариствѣ „Прогрѣтъ“.

Купующій: „..... Не хочу нѣякого отвертого порошку
на насѣкомыхъ, бо я жадала Zacherlina!... Справо-
дливо славлять сю специальность за найлѣпше средство противъ всякого
рода насѣкомыхъ, тожъ и беру лишь:
запечатану флячину зъ подписомъ „Zacherlin!“
Цѣны: 15 кр., 30 кр., 50 кр., зр. I.

Правдивый можна купити у Львовѣ и въ ипшихъ мѣс-
тахъ на провинціи всюды тамъ, де розмѣщеніи плякаты о „Zacherlin-ѣ“.

4253 4—10

При закупнѣ товаровъ просимо покликнуватись на нашу часопись.

ДЪЛО

Предията на „ДТЮ“ въ литер. додатокъ
въ Австрия: **са границей:**
 на цѣлый рѣкъ 18 зр. на цѣлый рѣкъ 24 зр.
 на пѣвъ роу 9 зр. на пѣвъ роу 12 зр.
 на чертъ роу . . . 4 зр. 50 кр. на чертъ роу 6 зр.
 на мѣсца 1 зр. 50 кр.

у Львовъ:
 на цѣлый рѣкъ 16 зр. на пѣвъ роу 8 зр.
 на чертъ роу 4 зр. на мѣсца 1 зр. 35 кр.

Редакция, Администратія и Експедиція поъ ч. 24
 уа. Баторія. — Рукоси съставтъ ся змѣне на попереди-
 састерепенствъ. — Ремакия поевезатанъ збѣльнъ бѣхъ жорге.
Поединомъ чиезѣ конштѣ 8 зр. а в. в.
Озлогонѣя приминатъ ся по цѣна 6 зр. бѣхъ одноп-
 стрѣкъ састерозовъ въ рубр. „Нахдѣсанѣ“ по 20 зр. а. н.
Поедины чиезѣ ся по 10 зр. бѣхъ етѣмѣна.

„Завтра рано [на Рождество] зарежут двоицъ въ Украинѣ, завтра рано до церкви молиться подуть люди.. Завтра жъ рано завыве голодный звѣрь въ пустынь и повье ураганъ холодный, и занесе пыскомо-спѣхомъ вѣрунь, мою хату. Отгакъ мнѣ доведеться свято зуч-

сказати. Угорська народність, говоривши ір. Сапарій, ані єврейська, ані готська, а вона певно чаро (?). Віднеси ся до домагань Румунів. В цілому світ народності не мають так великої свободи (?). Як на Угорщині. Що до руху, який проявився в міській семігородській Румунії, то правительству буде старатися, аби границі законів не були переступлені. Не треба допускати ся аж насильства, бо сего не потрібно. Коли се не вистане, то правительству віддано ся до законодавства і зажадає від парламенту потрібних заходів. На питання ір. Анонія, ані се зародження, ір. Сапарій відповів, що він підсміє не думати канонів, але острівці високонувальні закони звернені в перший ліній против агітаторів а не против цілого народу. Треба признати, що угорській президент міністрів яно не сказав нічого, але предік належить се замітити, що на Угорщині не говорять вже з такою певністю, як приміром хоч би це за часів Тисы.

З Варшави пишуть до Gaz. Narod: Позаяк на волоській торжества і відкриття до Києва і в одній значній репрезентант славянських народностей в Австрії не приїхав, то тепер виславо численні запитання до парламентаристів і визначилихся мужів політичних і наукових серед австрійських Славян, аби они по замкненню сесії ради державної у Відні, — сей бо час найбільше відповідний — зїхали ся в Варшаві, есентуально в Вальмі або в Києві при відкритті ліній або в перших днях серпня на зовсім довгоочакану навагу або — як сказано в записках — на розмови і се в цілі більшшого взаємного познайомлення. Можна догадувати ся, що се вїдте подана Gaz. Narod відносати ся до археологічного зїзду в Вальмі, тільки не знає, що австрійські політики будуть робити в російським археологами. Чи не хотять вмі представити, що репрезентативний систем, побач своїх загальнозвітних недостатків на Заході, численних вже давно наукою а в Росії тамошню прасою знаменито сполукарисованих, як також деякі добрі прикмети.

При виборах до англійського парламенту вибрано досі 260 консервативних, 50 уніоністів, 260 прахильників Гледстона, 9 парселітів і 64 антипарселітів. Досі вибрано 338 опозиційних кандидатів а 310 правительствених. Органи правительственої партії вже потрохи погодили ся з сего новачеством, що мусить наступати правительствено Гледстона. Standard пише, що до будучого парламенту в Англії, відда більшості уніоністів, як прихильників гомеорула, але з поміччю націоналістів і робітників послів она перегоросують противників. Однак се збратане не потреба довго. Гледстон, если побідить борбу, то успіх вв буде зависти від мужів, котрі идуть в робітників напрям. Робітники зажадають осемітичного дня робочого, а противно, многі ліберали опустять Гледстона, если робітничі товариства здобудуть собі перевагу. Послы Уельсу і Шкоції домагають ся підляти між державою а державою та хотять, щоб а оні дотали таву саму автономію, як Ірландія. Лондонські поступовці жадають виконання своєї лондонської програми, а радикали на селі роблять знов наш обіцянки. Если Гледстон схоче всіх своїх прахильників відволіати, то єсть надія, що се мішане товариство розбігнеться. Тим часом кажуть, що Гледстону прийдє ся дуже тяжко утворити будучий кабінет. Англійські і шотландські радикали ухвалили на одній мітінгу, що новий кабінет не може складатися з елементів старих і вже зжухалих, але до него треба втягнути і нові сили. Також домагають ся, щоб соціальні і робітничі квести ввати скорше під наряди, як гомеорул. Самі Гледстони, як кажуть, мав і

на се пристати. Лише певна річ, що до будучого правительства буде належати Росберіаю міністрів справ заграницьких. Поворот партії Гледстона до влади вже започав і один з молодших провідників консервативного сторонництва, сестрївця Сельсберію, Вальфур. Сей поворот не викликає у Вальфурів жодної журби, хаба на полі заграницької політики. Селі бы в Європі довго очікувала криза дійсно вибухла, з котрою так тісно зв'язані ся інтереси великобританської держави, то треба бы, щоб вв боронила зрїтиша рука, як правительств Гледстона. Що до шотландського гомеорула то партія уніоністів в парламенті буде досить сильна, щоб законодавчий гомеорул Гледстон цїлком відкатути. Так думає тепершній президент палати послов міністрів Вальфур.

НОВИНКИ

Посвяченню новим палатам митрополітальним в Подільську відбулось, як було заповідено, дня 12 н. ст. липня. На се торжество зїхалось досить значне число інтелігенції, і так: намісників ір. Вадеї, кришане Ойгалевиць і Туркевич, декан Левіцький і Губчак, долиньскій староста Навроцький, маршалок долиньскої ради повітової Витославський і заступник маршалка о. Лопатинський, повітовий судья: Сабатовський з Рожнітова і Грабовенський з Долини, багатий жид-капіталіст Тельч і багато інших. Духовенства було 16 осіб, а крім того 10 питомців співбачків. Рано відправлено в мїсцевій каліці архієрейське тихе богослуження. Всі гості зібравсь в старій палаті, де митрополит представив їх намісникам. Коло полудня подано перекуску, а водтак вибрані ся хрестний похід з митрополитом і духовенством в священницькі ризах до нової палати. Похід ішов долиною вздовж цілого Подільного по-над річкою Ломницею, і задержав ся при тріумфальній брамі, виставленої на початку дороги, що веде до нової палати. На брамі були три транспаранти з написами: Нещ їже! Многая лїта! Вітає! По відпіванню початку водосвяття двинули ся цілий похід дорогою лісом спадом гори Лютої до палати. Палата, вбудована з кедрового дерева представляє дуже гарний вид. Священство відправило чинь посвячення, а водтак митрополит виколов промову, в котрій виловив символічне значення обряду при посвяченню дому. Цілий похід і само посвячення могло замінювати своєю торжественністю, бо звичай 400 людей брадо вв нім участь. О 6-й годї заставлено обід для 70 осіб. По обіді посвячення убогого зібраного народу перед палатою. При обіді піднесено тости: митрополит вв честь намісників; намісники дякували за гостиню, зазначивши, що становище намісника і митрополита однакове, а різниця хаба вв тому, що митрополит молить ся найперше за папу а водтак за цїсаря, вв же, намісники, найперше за цїсаря а водтак за папу; о. Лопатинський вв честь митрополита вв імени священства долиньско, о. Губчак вв імени кауського духовенства. Обід скінчив ся о 9-й годї і тогді зазвїла гора „Ігровище“ тисячами світлї. Ілюмінація удалась знаменно і вв присутній не могли нею налюбуватися.

Вв справі приготування для прийняття цїсаря у Львові відбулось вв будинку соймового засідання т. зв. краєвого комітету, вв котрім ввзяме участь також намісники ір. Вадеї і краєвий маршалок кн. Саагушко. Повна програма гостини цїсаря у Львові ще не ввготовлена, однак проект є ввже звітний з оглядшого за сїдани ради мїскови, на котрій президент Мохначів подав єго до ввдомости ради. Цїсар приїде до Львова вв середу дня 31 н. ст. серпня і перебуде сїй день у архієпископському Салваторі. На другий день вв четвер день 1 н. ст. вересня ввїде цїсар о 6-й годї вв рані до Мшани коло Городка на маневри і поверне о

дезій хати, повалились, стави буряном поросли. Село неначе погорїло. Неначе люди подурїли. Нїм на пащину идуть і діточок своїх ведуть. Погано дуже, страх погано вв отей пустинї пропаста, а ще погаше на Віранів двістасі, плакати вв мочать“.

Як видно, зв тих думок четвертого розряду перебуває як найбагродатїйшї патріотизм, котрий вв дальшї поколїня, ціла людськість може зрїпати уладоного вв борбї з противними елементами духа народного. Зв всїх-же прочтаних типовїших думок, маленької частини усїх думок Шевченка, можна побнати як високоїсть і вестеронївїт Шевченкового поетичного гїня так і познавати їх мотиви та ідеї, переконались о національній їх основі. Тим самим ввже думками положив Шевченко основу сильну до нашого самостїйного розвитку духовного і утвердив нашу водрубну національну літературу. Доля народї народом а людськість людськостю, доти мусить видїти вв думках Шевченка дійсно творчі найвишого гїня українсько-русского. Для того зв цілою сміливістю можемо повторити тут слова, висказанї Кухтїм вв „ІВ. Лїстї вв хутор“: „Шевченко став, мов бы високамі коругами серед роспорощеного на тисячак миль нашого людю; слово єго животоряє сталось адром новон сили, про котру не думали і не гадали за Котляревського найрозумїйшї є наших земляків, а та нова сила: народїсть. Она насє родичами помїж собою збрала, у братню семью зєднала і на ше українсько-руске сє ввн вїтї утвердила“.

Н. Кокорозь.

„А вввод так бував, що й сльози не стане, і благає бы о смерти, так тая Увріяна і Давиро кругоберїгї вв Ты, друже-брате, не дає менї Бога о смерти блага.“

Не диво, що Шевченко через цілий час своєї неволї так горячо бажав побачити свою Україну і закрїпощений людї:

„О Господи! [молить ся поет] Дай менї хоч глївати на народї отой убогий, на тую Україну!“ — або завоу вв другїй думцї сїває: „Хоч на годїну на Вірану, на нею погляну, подавалось, і мовь добро йому зробило, такь любє серце одпочивє.“

Бажав же поет і просив Бога, щоб бодїй по смерти єго похоронено на рїдкій землї.

Люблячи Україну, любив поет і народ; для того сумував і скорбїв над єго закрїпощенєм. Се ввріццтво, заведе Ка-терїною II а рівняюче ся невольництву, давало поетові неоднїй мотив до єго думок. Вв одній зв них „І ввробє я на чужинї“ зв року 1848 змалював поет яркими, серце роздараючими криками се крїпачтво.

Зв тої-то безграницної любові до України походять ті живі образи змалюванї і звеличанї української степи, могли вв Шевченкових думках. Се свїжий мотив до думок, вв котрих Шевченко малює Україну пшавчу ся безконечною красою, примїром вв сїй думцї:

„Нехай думи козацї вв Віранї вїтають, — тамь широко, тамь весело одє врадо до враю, як та воля, що мїнулася: Давир шаровїй — море — степ і степ — ревути пороги — і моголи-гори! Тамь родилась, гарцювала козацїа воля, тамь жидами, Татарам заставляла поле.“

„Ажє страх погано на селї! — каже поет. — Чорїйше чорнон землї блукають людє, — повсміхали садї веденї, погнали бї-

12-тїй годї вв полудне до Львова. По приїзді будуть цїсареві представити ся депутатї, а по полуднї огляне цїсарь касарню артилерїї, дїм інавїдїв, войскову школу їзди і площу, де має будуватись касарня для пїхотї. Ввечерї буде устроєний вв честь цїсаря похід зв ємо-лохїями і відпіваньєм ся кантати. Вв пїтницю дня 2 н. ст. вересня зв раня огляне цїсарь будинок галицької каси пїдпочи, школу промислову ім. Маїкевича і політехнічну лабораторїю, а по полуднї будинок рускої духовної семінарії, четвертої гімназїї (коло політехніки), виставу промислу будованого вв політехнічній будинку, парк Килиньского (стрїльскї), площу де має будуватись школа кадетів і имовїрно також заведе сїрїтї імени архїєп. Марїи Валерїї. Ввечерї водбудє ся вв палатї соймовїй і ілюмінація мїста. Про се що комітет мїсків подїляв ся на пїть субкомїтетів згадували мв вв одній зв попередніх чисел „Дїла“.

Провідник ввходїм прогукї „Львівського Бєлїа“ пригадує п. Товаришам, членам прогукї, що мають зїхати ся вв середу 20 с. м. о 4-й годї полуднї вв товариств „Руска Бєлїа“ у Львові [ул. Вірменська н-р 27], забираючи зв собою також потрібні реквізити. Пакунки прошу полішити на двірцї головнїм у портїєра. Вв. Патріотї вв Коломиї прошу о скору водповідь, щоб покінчити приготування Ввечерї вв Сокалі може ще водбудє ся; бодїй робимо вв той цїлі все можливе, однак на всякій случай водзвїаює до Вв. Патріотів зв Рави рускої і Камїїні струмилової, мїсцевих і замїсцевих, щоб звїзали воднести до мене, чи не можна бы вв котрій зв тих мїсцевостей дати есентуально ввечерї для 4 серпня. М. Герасимович.

Видїл Русини Буров вв Тернополї по причинї, що вимагало число членів не ввлялось на загальних зборях дня 15 н. ст. липня с. р., — запрошує сїмь ввїх Вв. членів на другї загальні збори, котрі водбудуть ся дня 21 н. ст. липня с. р. о год. 6-їй ввечерї вв коматах Русини Бєлїи вв Тернополї зв тїмь застереженєм, що зборанє буде уважати себе повним по мислї §. 25, хочь бы больше число членів не згромадїло ся. Тернопіль дня 16 липня 1892. Гр. Кузьма. Вол. Громицький.

Зв Коломиї пишуть нам: Вв останній тїждень року шкільного вв коломиївскій гімназїї стережуть патролї зв мїских поліцаїв і зв жандармів водї ввечеря до рана будинок гімназїального, мешканїя директора гімназїї п. Скупневича і мешканїя деяких професорів [Прим. Ред. Стоїть се очевидно вв звязї зв фактом, який лучав ся по першїм курє, що директори і многї професори вввочено камїнем ввїкна.]

Вв суботу вввчї передь 11-ю годиною у ввзницях при львівскій краєвїй судї карнїм при улицї Баторїї настав страшнїй крик і зв-повє годїни розглядав ся вв околиці. Народ побудив ся, думав, що горить. Зв кричали сотки арештантів, остаючих вв увязненї слїдбїм. Вв назавтра повїдомленя телефоном приїбїт насамперед одній воддїлї войска, а потїм другїй воддїлї зв лїхтарями — вв слїдї повї баталїону. Наслїдї старшїй войсковї, являв ся на мїсцї і президент суду. Нарештї около 11-їй годїни крик утих. Яка була причина того страшного крику, не знає.

Видїл краєвий на онгодшнїм засїданнї замінував п. Николаї Лятошинського [Русина] апікантом концептовим. Вв видїлї краєвїм урядників Русинів єсть дуже мало. На величезне число урядників п. Лятошинскї єсть тамь ледя пїтїм концептовим урядником — Русином.

Самоубїство. Вв суботу рано арештовано у Львові молоду жєницю на ввзвнанє якоєс дївчани. Дїучи зв поліціантом єїкарїм, арештована витягнула коло гімназїї Францї Іосифа братїю і вв одній хвилї перерізала собі горло. Вв наслідок уламку кровї збїїла, а привезена до шпиталю умерла. Самоубїниця, Марїя Кравчикова була служницєю у Львові і ввїшла тут замуж, але не жила зв мужем і вввравшї метрику якоєс Марїї Малкевичівної ввїшла за мужь другїй раз вв Краковї, чи вв Вдовичах. Малкевичівна донєсла о крадежї метрики поліції, а коли вв суботу стрїтила Кравчикову у Львові казала єї арештувати. Кравчикова збї страху передь карєю водобрала собі жатьє.

На телеграму ввслану зв стації Острів на адресу: „Монастир Василян, Львів“, приїшла зв уряду телеграфїчного зб Львова водповідь: „Telegram niedochozony. Monastyr Wasylijan nieznany policy, niemozliwony“. А справа була важна не терпяча проволки.

Ц. и. дирекція залїзниць державних розписала конкурє на начальника стації вв Галичї. Межї другими умовами для стараючих ся о сїю посаду положено, щоб имь був свїдомий языкї нїмецький і польскїй. Чи Галич положений під Краковом? А вже-ж нї, на Руси! Ну, бери Петре на розумї!

Товариство „Академічний Кружок“ устроєє сего року прогулку полудену зв концертами і ввечерами зв танцями вв деяких мїстах ввходїм Галичинї. Концерти водбудуть ся вв Бродах дня 4 н. ст. вересня, вв Калушї, вв Стрию вв день загальних зборів общества ім. Качковського, водтак вв Самборї, Дрогобичі, Сяноцї і имовїрно вв Горлицях.

Страшна буря навїстїла дня 15 н. ст. липня село Старомїщану, повїта скалатського, і заробила багато шкоди вв полях. Огороди замуленї до крихтї, такь що майже нічого не лишилось. Манувшого року потерїла Старомїщану рівно-ж водї граду і бурї. — Та сама буря навїстїла і околицю Кошицьку а град ввїв тамь зазвї вв Круглиці, Васильовцях і Чабаровцях. — Велика буря зв градом навїстїла Перемїшлї і околицю вв четвер день 14 н. ст. липня, мїжє 2-ю а 3-ю годиною полуднї. Град заробив великою шкоди вв полях і вв мїстї.

Испити зрїлости вв жєнській семінарії учительскїй у Львові водбудє ся вв днях водї 2 до 15 н. ст. липня підь проводом инспектора шкіль-

ного Вол. Барановського і свїтїника Жигм. Савчинського. До испиту зголосило ся 51 учениць і 36 приватисток. Зв учениць публичних одержало 26 свїдоцтво зрїлости зв водзначенєм, 21 свїдоцтво зрїлости і 4 поправку. Свїдоцтво зрїлости зв водзначенєм одержали: Кєк. Бардахівна, Алекс. Бжежаньска, Мар. Драбїковна, Ідв. Філіпї, Єл. Гологорска, Стан. Гологорска, Мар. Ямрозичівна, Мар. Юркевичівна, Нат. Юркевичівна, Ів. Карасиньска, Єл. Кисїлигерівна, Мар. Козачевска, Єл. Лїшківна, Ван. Мїлєрївна, Ольга Назаревичівна, Мар. Плесняківна, Герм. Райсївна, Мар. Руксєрївна, Ядв. Шарфївна, Ван. Сїяска, Петр. Терлеца, Стев. Трїдонанї, Мїна Вассєрївна, Мар. Вербїцка, Мар. Войцїк і Ядв. Волянська. Свїдоцтво зрїлости одержали: Мар. Ардахівна, Мар. Аксєнєвичівна, Мар. Бучиньска, Леок. Барановска, Мар. Барщиньска, Матїлд. Бєкєртївна, Бронїск. Франковска, Людм. Франковска, Мар. Госаньска, Каз. Гойска, Мар. Новаківна, Ант. Опалківна, Єл. Шмїтївна, Соф. Сїмїковна, Шаст. Штарківна, Каз. Стецевичівна, Ів. Шєпаньска, Ів. Шєндєрєвичівна, Ема Валакевичівна, Ем. Войтасєвичівна і Мар. Волянська. Зв приватисток одержали 4 свїдоцтво зрїлости зв водзначенєм, 21 свїдоцтво зрїлости, а 11 позволено здавати одїнь предмет по фєрїях. Свїдоцтво зрїлости зв водзначенєм одержали: Людв. Гайдєнрайхївна, Хаї Остерєрєрївна, Соф. Сафїрївна і Файга Шарфївна. Свїдоцтво зрїлости одержала: Ант. Бїсїдска, Мар. Лютовска, Нєтї Харманівна, Кам. Хованєц, Єл. Чарлїньска, Соф. Грегєрєвичівна, Мар. Грегєрєвичівна, Іос. Кочєровска, Мар. Мосїпївна, Алекс. Мошиньска, Соф. Мїоловска, Леок. Пшєславска, Ад. Рїшска, Соф. Рїхальска, Каз. Тшєсєвска, Ван. Венцаківна, Брон. Волянська, Мар. Войчиньска і Іос. Заболотска.

Холєра вв Росїї. Пїсля офіційного рапорту померло дня 12 н. ст. липня на холєру: вв Астраханї 100 осіб вв шпиталях а 177 вв домах приватних; вв Саратовї 11, вв Саратовї 24 а вв Царїцїнї 46 осіб.

Помертїй — оновїстки.

Степан Подкович, син ємігранта зв Холмїчан, окїнчений студенть правь померь дня 23. н. ст. червня. Похїбний визначав ся єго способностями і пильністю. Вїчна єму память!

Телеграми „Дїла“.

Ввдєнь 18 липня. Оголошено заказь довозу шматї и всякого бїля зв Росїї за небезпечности холєри. — Вв палатї панів водбудєсь 29 с. м. засїданє для нарадї надь запомогами для урядників.

Будапештї 18 липня. Міністр Вєкєрє навазєв переговоры зв ишїми банкирами, помїнувши Ротшїлда.

Софія 18 липня. Прокураторь ввїсь кару смерти і що-до Каравєлова. Засудь оголосєть завтра.

Надїсланє.

Найдєшевє жєрєло предметів оптичнїх у Львові підь „КОПЕРНІКОМ“ ул. Театральна ч. 6 (пїльцє св. Духа) противь головного одваку. Окуляри, цїкєри, барометры, термометры, мїкроскопы, малїши єлектрїчнї, райсїягї, і т. п. по цїнах найдєшевїших. — Рєпарациї найдєшевїє і найкорше. Замовленя зв провинїї адресувати: „Новїй оптикь підь „Копєрник“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.“

Рухь поїздів залїзничїх

важнїй зв днємь 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	вт. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня
Зв Кракова	601	205	901	646	932	—
„Мушини-Кринїцї via Тарнов“	—	—	901	—	—	—
„Подволочискїє і Бродовь (на дворєць голов.)“	—	257	940	721	—	—
„Подволочискїє і Бродовь (на дворєць Под.)“	—	245	917	655	—	—
„Сучави“	1009	—	756	143	706	—
„Кїмпольонїя“	1009	—	756	—	706	—
„Радівцїє“	1009	—	756	—	706	—
„Глибкїє“	1009	—	756	—	706	—
„Новосєлицїє“	1009	—	756	—	706	—
„Свободы рунтурекїє“	1009	—	—	143	706	—
„Гусєтина via Галич“	1009	—	—	142	—	—
„Н. Санча, Хїрова, Станїславова і Стрия“	—	—	916	235	—	—
„Сухон, Н. Санча, Хїрова, Станїславова і Стрия“	—	—	916	—	—	—
„Хїрова, Станїславова і Стрия“	—	—	—	—	141	—
„Пешту, Мїсєльска, Мункача, Лавочного, Стрия“	—	—	916	—	141	—
„Сокаля і Бєлїца“	—	—	—	—	—	448
„Сокаля і Рави рускої“	—	—	—	—	—	833

Водходять зб Львова.	вт. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня	сєр. серпня
До Кракова	1041	307	536	1101	756	—
„Мушини-Кринїцї via Тарнов“	—	—	—	—	756	—
„Подволочискїє і Бродовь (зв голов. двірцїє)“	258	—	941	1026	—	—
„Подволочискїє і Бродовь (зв Подзамча)“	310	—	1002	1052	—	—
„Сучави“	636	—	956	322	1056	—
„Гусєтина via Галич“	636	—	—	322	—	—
„Свободы рунтурекїє“	636	—	956	322	1056	—
„Новосєлицїє“	636	—	956	—	1056	—
„Глибкїє“	636	—	956	—	1056	—
„Радівцїє“	636	—	956	—	1056	—
„Кїмпольонїя“	636	—	—	322	—	—
„Стрия, Хїрова, Н. Санча і Сухон“	—	—	616	1021	741	—
„Стрия і Станїславова“	—	—	—	1021	741	—
„Стрия, Лавочного, Мункача, Мїсєльска, Пешту“	—	—	616	—	741	—
„Бєлїца і Сокаля“	—	—	—	—	—	951
„Сокаля і Рави рускої“	—	—	—	—	—	736

ЗАМІТКА: Чась поданий пїсля годїникова львівського. Числа подчеркненїє означають пору нїчнї водї год. 6-їй ввечерї до год. 6-їй рано.

КУ-
фры, торбы и всьлякй при
боры до подорожи
найдешевше въ торговли
товаровъ модныхъ и бѣлы муже
кого, приборовъ туалетныхъ и т. п.
Павла Лянгнера
передъ тымъ
Браты Лянгнеры
Львовъ, улица Галицка ч. 16.
Цѣники на жадање даромъ.

**Выробы зъ гумы и кав-
чука**
гигиенный, хірургичный, до плекая
неудужихъ и для полбженицъ. (Спе-
ціальности парисей подъ дискре-
цію) выслае за посѣдителю:
Предприятство выслае (Verzand-
Geschäft) **Альбинъ Краевскій,**
Вѣденъ I. Giselstrasse 4. I. Вы-
ключный цѣники иллюстрированъ
на жадање даромъ и оплатно.

Ученикъ III. класъ гимна-
зіальной глѣдае
лекція на село на часть вакацій.
Эгошение приймае администраці
нашой газеты.

**Найбольша торговля
машинъ до шити**
не лишь въ краю але и въ
цѣлой Австріи
выбѣръ зъ 12-ти фабрикъ
ручнй Зигера по 28, 36, 40 и 48 зр.;
ножнй Зигера по 30, 42, 50 и 65 зр.
Ратами по 4 зр. мѣсячно.
Готбюку 10% дешевше.
поручае 4187

Іосифъ Иваницкій
Львовъ, Готель Жоржа
Краковъ, Ринокъ ч. 25.

Кнайповка
горѣвка зъ зѣла личничого
патра Кнайпа
Цѣна флашки 1 зр.
Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.
Хорй нютъ по ложцѣ зъ водою.
Выключный складъ
въ дрогериі Леопольда Лѣтинского
маістра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.
На провинцію выслае ся
займенше 2 флашки водворотною
почтою. 4215 43-60
Словарь нѣмецко-рускій
Ом. Партичного
продаетъ товариство Просвѣта
по 1 зр. замѣсть 3 зр.

Для выгоды П. Т. Публики отворено
НОВУ АГЕНЦІЮ
Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпечень
на житѣ та водъ огню и граду
у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.
Полісы асокураціи выставлють ся въ языцѣ рус-
комъ — всѣ преспекты и переписка зъ партіями ве-
дѣсь по руски. — Вѣзше можна розвѣдаться въ Адмі-
ністраці „Дѣла“. 4258

Новость важна для Пань.

Щадить ся часть, грошѣ, працо, а бѣлье не нищить ся!
Нема нѣчого лѣпшого и практичнѣйшого пидъ вы-
пробоване **Француске мыло ошадности** до праны бѣлы,
франокъ, коронокъ, лонныхъ матерій вовняныхъ и т. п.
Бѣлье безъ великой працѣ и вѣзлякѣхъ додатковъ шкѣд-
ныхъ стае бѣлымъ мовъ ошѣгъ, бо згѣдана мыло его кон-
сервуе и надае приемный запахъ. 4223 13-15
1/2 кильо Француского мыла стае за 1 кильо звычайного.
Запоручае, що нема нѣякихъ шкѣдныхъ причинковъ.

4 1/2 кильо за 1 зр. 50 кр.
оплатно и зъ ошадываньемъ выслае:
Zur „Französin“
Seife und Parfumerie Niederlage
Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

ПОДЯКА.

Воля Всевишного покрила нашу родину тяжкою жалобою,
забираючи з посеред нас найумнійшу нашу порадницю — Емилію
з Сохачинъ Бзереку. Сумный обрядъ похоронный, що відбув ся дня
10 липня звеличили Высокопреподобні оо: Іоан Залужный декан
и парох з Теревольи и о. маршалок и совѣтник Іоан Билинскій
парох з Илльча краснорѣчивыми словами, що стали ся голяимъ баль-
самомъ для нашихъ глубоко зраненныхъ сердець; дальше оо. Гаванскій
парох Перемиллово, о. Андрей Іванович парох Іванівки и о. Яро-
слав Билинскій сотрудникъ Перемиллово, що зводили взяти участь
в обрядѣ похоронномъ. Приймѣть Ви. Отці від насъ прилюдно най-
сердечнѣйшу подяку. Нехай Всевишній причинить Вамъ віку и хо-
ронить Вас и Ваші родни від всякихъ ударівъ злої судьби! Рівнож
и Вамъ Знакомі и Сусѣди и Вамъ честні громадяне Глещави за Ваші
теплі слова розради и сі щирі слези, що-сте ними сю свіжу для
насъ дорогу могли оросити, приймѣть від насъ на сімъ мѣсці щиро-
руске Богъ запласть!

Глещавъ дня 11 липня 1892.

Антоній Бзерекий гр. кат. парохъ Глещави, мужъ покійної.
Сидор Бзерекий д. к. профессоръ-катихитъ золочевскій гимназіи, синъ;
Іосифъ з Чаровскихъ, невістка; Наталія, Зеновія, Любомир, Сте-
фанія и Володимир, внуки. Викторъ Бзерекий гр. кат. душпастиръ
з Подонич, синъ; Клавдія з Струтинскихъ, невістка; Евгений, Іванъ,
Костъ, внуки. Корниль Бзерека, донька. Петро Бзерекий укійчоний
богослов, синъ. Володслава Манастарка, наречена невістка.

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ
Почавши вѣдѣ для 12 лотого 1889 выдас
АСИГНАТЫ КАСОВИ
4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженьемъ
4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженьемъ
а всѣ находячі ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы зъ
90-дневнымъ выповѣдженьемъ будутъ ошпроцентованъ
по 4 1/2% водъ 15 мая 1889. 2218
Передрукъ не буде платенъ. Дирекція.

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМО- ЗВОДЫ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домовъ и готельвъ
зъ сухими элементами зъ власноручнымъ установленьемъ.
Каждый человекъ при помощи сего аппарата може устро-
ити за колька минутъ получение электрическимъ звонкомъ а тымъ
самымъ не треба нѣякого инсталлятора! — Аппараты разомъ
зъ сухою батарією, котру не треба нѣколи зновити и знаменито
функциюе, проводный дрѣтъ и грушка коштують лишь 10 зр.
Комплетна домова стація телефонична
зъ знаменитымъ телефономъ, легко утаваляе, за штуку 16 зр.
Домовй телефоны за штуку водъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайный телеграфы домовй
цѣль водъ 5-50 зр. въ гору.
**Електр. годинники и замки, жарѣющій лампы, аккумуля-
торы, громозвоны** для власноручного установленья
зр. 20 — въ гору, батаріи и т. д. комплетне освѣтленье
комнатъ, павниці и подбѣвъ, а такожъ стаенъ, вѣконъ выставовыхъ
и бюръ гальваническими элементами водъ 20 зр. въ гору. **Освѣ-
тленя** повозѣтъ аккумуляторами **Убезпечени** противъ
крадежи и влому. 4299 7-52

W. Josef Neumann
Wien IV., Danhausergasse 12,
Електротехнична робѣтня.
Иллюстриранъ цѣники даромъ и франко.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймае замовленя и посередничить
въ закупнѣ:
СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ
виросѣть зъ фабрики
по кождоразовой цѣнѣ фабричной. Теперь нуте
фабрика Іа по 76, Іа по 70 зр. за 100 кильопр.
Іосѣ фабрика.
При замовленю просимо о точне поданье
почты и стаціи вѣзничной. 4038

Стация зѣлѣзничъ
МУШИНА-КРИНИЦА
зъ Кракова 3 год.
Львова 12
зъ Буда-Пешту 12

Ц. к. Заведенье жерельне
КРИНИЦА
(въ Галичинѣ).
найобильнѣйша щавъ зѣлѣзиста

Положеніе горске въ Карпатахъ 590 метр. надъ пов. моря.
Водъ стаціи зѣлѣзничной година дорожи знаменито удержаномъ.
Средства лѣчины: По-при климатичный условия, купель минеральнй, зѣлѣзистй, дуже
обильный въ тѣхъ кислотъ угляной, ошравный методомъ Шварца (въ р. 1891 выдано ихъ понадъ 34.500).
Купель бороваковой, парю ошравный (въ р. 1891 выдано ихъ 12.000).
Дотепершине число кабинетовъ въ лазенкахъ побольшено; половина кабинетовъ въ ла-
зенкахъ бороваковыхъ ошравна ся парю; — водѣтъ питье воды Криницкой и Солотвинской,
жентилѣ, кефіру, гимнастика въ новомъ до той цѣли приладженомъ будинку и т. д.
Мешканя: Понадъ 1500 комнатъ зъ большици и меншици комфортабельно уобѣлованныхъ,
зъ постелею и услугою, по большѣй части заосмотренныхъ въ печи. „Готель“ подъ 3-ма рожами
и домъ гостинный „подъ Замкомъ“ служатъ до тимчасового умѣщеня особъ свѣжо прибывшихъ.
Въ маю, червни и вересни цѣны помѣщанъ и купельныхъ суть низкіи.
Проходи: Великій паркъ основный въ выдѣльныхъ стежкахъ, численными лавками и мѣ-
стами до спочинку та забавъ, — численныи бѣлиши и дальши проходы по ровнымъ и по горѣхъ;
ежекурзіи въ прегарну дальшу и близку околицю.
Заспокоєные потребы и забавы: Колька реставрацій, колька молочницъ, 2 цукорнѣ, пре-
гарный домъ жерельный зъ бѣловыми салами, реставраціей, салею бѣлорозовою и для гры, кру-
гозья, кино, 2 вышочайшѣ книжкѣ, театр зъ Львова, оркестра купелева А. Врозьского,
бѣдъ 21 мая фотографъ, скелны и рукодѣльничи всякого рода прибывающі зъ головныхъ мѣстъ и т. д.
Кромѣ стало черезъ цѣлый сезонъ ординуючого лѣкаря правительственного д-ра Ко-
пе-а практикую 7 лѣкарей.

Фреквенція рѣчнъ выносить понадъ 4500 особъ.
Въ самѣмъ заведеню находить ся пѣзла найновѣйшихъ основъ науки устроене
Ц. к. заведение водолѣчице (гідропатичне)
подъ управлю спеціалиста д-ра Еберса (въ р. 1891 переведено 35.000 процедуръ гідропатичныхъ).
Особы, що лѣчатъ ся въ ц. к. Заведеню гідропатичномъ, могутъ найти помѣщеня въ
що нѣмъ отвореніи пенсіонатѣ приватномъ д-ра Еберса, примѣненомъ до потребъ гідропатичнй.
Сезонъ отвореный бѣдъ 15 мая до коща вересня. 4272 6-6
На жадање удѣлае выясненъ

Ц. к. Заведенье жерельне въ Криницѣ.

Новый униформы
для урядниковъ державныхъ зѣлѣзничъ
могутъ Ви. и урядники одержати
въ зѣлѣзничѣ бѣдъ многихъ лѣтъ зъ
своей солидности и ретельности фир-
мѣ по найнижшимъ цѣнахъ и най-
дѣльше выгодованей.
Рѣвножъ поручаю ся яко спе-
ціалистъ въ выгодованю уни-
формъ для урядниковъ державныхъ
и предлагаю мой богато заосмо-
тренный складъ одежи мужеской и
дитячой. 4095
Звертаючи увагу Ви. Публики
на мои условия платѣ
остаю зъ высокимъ пошажаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Канцзальна ч. 3.

Черезъ Администрацію Дѣла
можно замовити за знизену цѣну
отой книжки:
Фавстъ, трагедія І. В. Гетого,
въ перекладѣ Івана Франка, зъ пе-
реднимъ словомъ и поясненіями. Цѣна
знизена зъ 1 зр. 50 кр. на 1 зр.
(зъ рекомендаціей пересылаю 1 зр.
15 кр.)
М. Расквинъ и російскій на-
славникъ, Корниль Н. Устиновича.
Цѣна знизена зъ 80 кр. на 50 кр.
(зъ рекомендаціей пересылаю 65 кр.)
Хто замовитъ обѣ книжки на-
разѣ, одержитъ ихъ за цѣну 1 зр.
60 кр. рязомъ уже зъ рекоменда-
ціей пересылаю
Пованъ тѣхъ обохъ книжкѣ
уже мало, треба посѣщати зъ
замовленіемъ.

**Десять медальвъ заслуги, дипломъ признания
и дипломъ гоноровый**
на всесвѣтной выставѣ въ Антверпн
за незрѣваннй

Выробы косметичный, Тоалетный и Парфумерий.
Антилентіа. Цѣякий артикулъ тоалетный не може ити въ
Антилентію. Се средство, одержане зъ одѣвѣжучихъ субстан-
ціей, ухляе въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печѣн-
ковой, близни и т. п., надае шкѣрѣ свѣжъ блѣдостъ, свѣ-
жѣсть и нѣжностъ. — Цѣна 2 зр.

Пиліптонъ волосю сивому и споловѣлому по колькаразо-
вомъ ужитю привертаетъ красну барву. ПИЛІПТОНЪ
не фарбуе, лишь одмоложуе волосе, котре подъ вѣзломъ
сего блѣдного средства бѣдаскуе первѣтною барву, мя-
кѣсть и бѣзаскъ. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найсильнѣйше выпаданье волосъ вздержуе, цѣ-
бульки волосныи змѣнцѣе и до вытворѣнны та
поросту волосъ побуждае. Цѣльй флаконъ 3 зр. Повѣ фла-
кону 1 зр. 69 кр.

ПУАРЪ КНЯЖИЙ
не мѣстятъ жадныхъ металлическихъ прикѣшокъ, есть се найчи-
тѣйша и найнѣжнѣйша мучка растинна, применно прилаже до
лица, надае красну, природну бѣлѣсть и есть неоцѣненымъ сред-
ствомъ до гігѣничной окрасы лица.
Пудельо мале бѣлого пудру 60 кр., цѣдѣ 1 зр., зъ лебѣд-
комъ 1 зр. 50 кр. Рожовый для блѣднѣющъ и кремзовый для
краснѣющъ и бунетовый, мале пудельо по 70 кр., больше зр. 1.10
зъ лебѣдикомъ зр. 1.60. 3748
Вода фіалкова. Усуває зъ лица прищѣ, лишай, угрики,
морщинки и долгики бѣловы. Лице одѣвѣжуе выбѣлое и вы-
нѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.
Мыло косметичне одѣнчае ся надзвычайно нѣжнѣ-
стію и дуже приемнымъ запахомъ,
лабѣдно вливаетъ на нашѣорокъ, не допускае розпадатись
рукамъ и лицу, дуже добре очищуе шкѣру. Ухляе ве-
сяники и жоито-бурй плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ
у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3,
и улица Галицка ч. 35, въ Краковѣ Суконицѣ ч. 20,
и въ Чернівцѣхъ Ринокъ ч. 2.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Поживи и вие, а по 10 пр. дм. стъпки.

Народъ въ Коломыйщинѣ перенятый ду-
хомъ національнѣмъ в того духа „Качковяне“
въ вѣкъ не убоитъ. Дня 11 н. ст. липня коло-
мыйска читальна мѣсна урядила въ салѣ на
Вербѣи концертъ. По промовѣ головы чи-
тальни о. Красницзго наступили спѣвъ хорѹ,
а учитель п. Петровскій державъ вѣдѣть про-
сѣдѣннцѹ. По вычерпаню программы чѣла
сѣля залудила спѣвомъ пѣснѣ „Ще не вмерла
Украина“. Спѣвали ен зббраний численно се-
дѣлане, мѣщане, члены хорѹ зъ Печенѣжана и
вѣся интелігенція, — пѣсна ен вѣсѣхъ звучѣла.
О. Красницкій заразъ по скѣнченю пѣснѣ зро-
бѣлъ зббранимъ докѣръ, якъ они важѣлиси
спѣвати „Ще не вмерла Украина“! Всѣ дѣши
осмѣхнулись и обѣщали частѣйше спѣвати „Ще
не вмерла Украина“, абы о. Красницкій пома-
ду навѣкавѣтъ...

НОВИНКИ.

— Артистична прогулянка „Львівського Бояна“ в заходню частину Галичини заповідає ся величаво. Буде се правдивий триумфальний похід нашої музики національної. Импульсивний хоръ числить 17 співачків, всі они випробовані солов'ями, до того стоить сей хоръ підъ управою п. Остапа Нижанківського. Далше возьмуть участь в цій прогульці: п. А. Кудачковський, директоръ товариства музичного в Тернополі, яко півнігъ, співаць п. Шиманський и п. М. Штіреръ, б. ученики консерваторій музичнихъ в Монахії и у Відні, яко віолонч. В Самборі и в Синоді представити ся публіці декламаторъ п. Ол. Колесса.

— Класифікація учеників рускої гімназії в Перемишлі. В I-й класі на 53 учеників достаю: першу класу в відзначенні 2, першу класу 32, поправку в одного предмету 6, другу класу 6, третю класу 7. — В II-й класі на 42 учеників: першу класу в відзначенні 5, першу 28, поправку в одного предмету 4, другу класу 3, третю класу 2. — В III-й класі на 38 учеників: першу класу в відзначенні 3, першу класу 21, поправку в одного предмету 8, другу класу 1, третю класу 5. — В IV-й класі на 34 учеників: першу класу в відзначенні 3, першу класу 21, поправку в одного предмету 5, другу класу 5.

— Провідниця прогулянки „Львівського Бояна“ у заходню частину Галичини одержав в Соколя таку телеграму: „Перешкода усунена. Вечерокъ відбудеться. Запрошена розсилаю. О. Погорелький, членъ комітету“. Отже вечерокъ в Соколя відбудеться дня 4 н. ст. серпня після заповідженої програми. Просимо Вп. Земляків о якъ найчисленнішу участь. Се перший досв. в Соколя вечерокъ того рода. Мило намъ звістити Вп. Земляків, що співаць п. В. Курпакъ обіцявъ выступити на деяких наших концертів, а також п. Корніло Устиянович в декламацию. Намъ молодий композиторъ п. Свистунський, готує нові твори, котрі відіграє в програвальній надірографі. Зв. все видно, що концерти наші будуть триумфомъ нашої пісні и нашої слова. До Вп. Земляків кличемо: До побачення! — Відъ початку вхідної прогулянки „Львівського Бояна“ М. Герасимовичъ провідникъ. В. Нижанківський дрігінгъ.

— Страшний градъ навістивъ дня 14 н. ст. червня село Дорогичівку, заліщицького повіта. Вій завіви знищив и селянамъ тамошнімъ грозить крайня нужда. В сусідніх селах, якъ в Хмільовій, Лятач и Сидках, кинуло лише незначно градомъ а шкоду наробила лише буря в дощеві.

— Огні. Дня 12 н. ст. липня о 9¼ години в рана повстанъ в селі Пісках, бродського повіта, грозний огонь. Огонь вийхъ в наслідокъ неосторожності в хаті одного селянина, положеної заразъ коло школи. В одній хвилі обгорнула полум'ямъ дахъ соломою крытою школи и розширива оя в такую силу, що учитель з школьними дітьми ледви змогли утечи. Учитель страшив в огонь все, навіть свідоцтва свои и ціну бібліотеку. Жертвою пожежі упало 54 селянських загородъ в усім будинками. Шкода вносить 36.000 зр.

— Охоронні зарплатні передъ холерою. Австрійський амбасадоръ в Петербурзі, дойдя до резиденції цесаря в Ішль, що на російсько-галицькій границі середъ російських воєвдъ панує холера. В наслідокъ того доведеться скласти правительству на минувшу неділю анкету, котра мала нагадати ся надъ средствами и заходами проти холери в Галичині и Буковині. Анкеті тій проводивъ міністеръ Залеский, в котрого буръ відбуло ся засідання. В заступстві міністра справъ внутрішніхъ лаявъ ся шефъ секції Ербъ. З галицьких пословъ були присутні: Яворский, Мадельский, Абрагамовичъ, Чеч, Козловский и Левинский. Ербъ пропонує и умотивує розпорядженне видати міністерствомъ справъ внутрішніхъ до намістництва у Львові и правительству краєвого в Чернівцях. Розпорядженне се приказує уважати на всіхъ подорожнихъ прибуваючихъ з Росії, ементально изолювати ихъ и дезинфекціювати ихъ пакунки. Подорожні мусять такъ в дальшій подорожі якъ и підчасъ побуту свого в Австрії піддати ся підъ наглядъ лікарский, навіть тогді, коли ихъ на границі признає ся здоровими. Всіхъ виступаючихъ холеричівъ з давнішихъ літ входить на ново в життя. Далше віддано намістництву у Львові до выказання своєї гадки, чи не було бы добре заборонити цілкомъ приїздити до Галичини жидівськимъ емігрантамъ з Росії. Для переведення успішного надзору лікарского мають бути выслані лікарі за дітями по 10 зр. денно до всіхъ місцевостей пограничнихъ. В случаю недостатку лікарівъ мають бути покликані слухачі 4-го и 5-го року медицини на краківській університеті, котрі хотіли бы добровільно зголосити ся мали бы відповідну кваліфікацію. Анкета рійшла відкладати ся часописомъ до публіки, щоб и тая-жъ взяла участь в борбі з грознимъ неприятелемъ. Коли бы треба було більше лікарівъ мають бути покликані такожъ лікарі з іншихъ провінцій австрійських, а головню в Відні.

— Зміни персоналу в буковинських гімназіях. Директоръ черновецької гімназії Христофъ Вірфелъ перенесений якъ директоръ гімназії до Липца, а директоромъ гімназії в Чернівцяхъ именований д-ръ Кароль Тумліржъ; професоръ гімназії в II-гомі окрузі Відні. — Професоръ семінарії учительской в Чернівцяхъ, Ів. Ружичкий, перенесений на професора рускої гімназії у Львові. — Суплентъ гімназії XIII округу Відні д-ръ Рудольфъ Деволетский и суплентъ академічної гімназії у Відні д-ръ Зігерідъ Ледереръ перенесені: перший до Чернівців, а другий до Радошів; вкінці суплентъ Норбертъ Швангеръ префектъ академії Тересіанумъ у Відні перенесений до Чернівців.

— Саніція ухвалъ оймовихъ. Цесаръ потвердивъ ухвалу, котрою соймъ позволивъ побирати ошати мытові слідувачамъ репрезентаціямъ повітовимъ: в Жовкві на дорожжяхъ повітовій Жовкві-Крохнів; в Чорткові на дорожжяхъ повітовій Ягольниць-Улашків; в Дрогобичі на дорожжяхъ повітовій Ракитич-Доброволь; в Коломиї на дорожжяхъ повітовій Коломиї-Обертин; в Львові на дорожжяхъ повітовій Устрій-Лютисиса; в Галичині повітовій в Дрогобичі на удержанне моста на річці Быстриці в Урожі и мостівъ в Підбужі. Крімъ того санкціонувавъ цесаръ ухвалу сойму, дозволяючу місту Ярославин побирати три роки мыто копиткове.

— Зъ Заліщицького пишуть намъ: Вд. второкъ 26 н. ст. липня с. р. обидіти о. Лука Левинский, парохъ в Белці и выслужений деканъ золотівский, зъ своєю подругою золотою весілью, а такожъ 50 літній ювілей священства. О. ювіляръ тихий и смиренный робітникъ на ниві народній и церковній, але имя его добре звістне якъ в селі, де працює вже сорок літ, такъ и в повіті, яко високо честного чоловіка, щарого-Русина-народовця, доброго вітника и звороченого священника. Проміда Бельска знає зъ добрихъ порідківъ и зъ твердості; ніякі выборы не выкажуть зрадниківъ, а громадине, хочъ незможий, але й не задовжений по кінцяхъ, котрі в тій селі ніколи не мали клієнтівъ. В тій очевидню не мала заслуга такожъ о. ювіляръ, всімъ громадянамъ високоповажаного и любленого. Вважаемо-жъ о. ювілярю и его подружжю прожити якъ и доси вь здоровлю ще много літ!

— Замна власности. Львівский адвокатъ д-ръ Юл. Дорихаць и п. Генр. Дорихаць купили маєтність Токи, положену в повіті збарашків, відъ г-ра Тадеуша Дідушаків.

— Зарядъ пального товариства педагогічного оголосивъ річне справозданне о діяльності товариства, зъ котрого показує ся, що в сіймъ році отворило ся кілька новихъ водіводів, а то в Добромилі, Кольбушові, Ляску, Шильні и Жовкві. Крімъ того повстало ще кількадесятъ кружківъ педагогічнихъ, такъ що товариство числить теперъ 61 водіводів, 166 кружківъ и більше якъ 3000 членів. Зарядъ товариства відносивъ ся зъ просьбами до компетентнихъ властей о подішпенне докт. учительскъ, выдає часописъ педагогічний Szkoła, удержувавъ коштомъ 1510 зр., 24 біднихъ учениківъ в краєвихъ бургахъ и займавъ ся колоніями ваканційними, выславши до Гребенова 102 дітей, головню сьмівъ нашихъ урядниківъ и убогихъ режисниківъ. Приходъ на колонію ваканційну выносивъ в 1891/92 році, 2753 зр. 39 кр., а розходъ 2742 зр. 11 кр. Вкінці роздавъ зарядъ зъ фондівъ товариства и фонду им. г-ра Стан. Вадемія 36 запомогъ вь квоті 770 зр.

— Зъ Стрийщини пишуть до „Галицької Русі“, що підчасъ торгів в Стрию допускає ся отларі, а в торговий день „комісарі“ відъ паспортовъ на худобу, Шайнъ, різнякъ надужать, кажучи собі платити за переписанне паспорта по 6, 8, 10 а навіть 12 кр. відъ штуки, замість належнихъ 2 кр. Коли-жъ який селянинъ не хоче на се здирство пристати, то п. Шайнъ частує его палицею та епігетамі: мудо, мурго и т. ин. и розуміє ся реалізує все свою претензію.

— Нещастна пригода. В Оломуці застрівивъ оного стоячий на варті волякъ Сіца, друго воляка Рітмана. Причиною сего нещастного случаю було те, що Рітманъ на триразове воэванне не давъ ніякого відповіду.

— Нові грами. Якъ Dziennik Polski довідує ся мають одержати титулы графівъ: Юлій Коритовский, Ріальский, Скіняльський и Горайский.

— Шкербутъ появляє ся міжъ залогомъ військовою в Перемишлі на Засаню. Причиною недуги єсть имовірно вогкість в барнакахъ, збудованихъ вь землі на мокрому ґрунті и зъ мокрого матеріалу.

— Шоды відъ громівъ. Дня 15 н. ст. липня о годіню 4 тої зъ полудня ударивъ громъ вь середню баню церкви в Токахъ, збарашського повіта. Відъ г-рому згорівъ церковь, иконостає и два престолы бочні. Великій престолъ, на 400 зр. убезпечений, виграувавъ, такъ само оданъ престолъ бочний, хочъ сильно ушкоджений удало ся виграувати. Церковь, иконостає и два престолы бочні були убезпечені на 4.200 зр. — То-го самого дня ударивъ громъ вь хлівъ господаря Павла Кузакъ в Копичинцяхъ, убавъ корову и спаливъ хату. Громъ муєвъ бути сильний, бо шкура на корові потріскала на дрібні кушники. Господини дала якъ разъ всти корові коли громъ ударивъ, але на щастье нічого їй не сталося.

— Зарядъ бурсы учительской в Тернополі розписує конкурсъ на 26 вільнихъ мѣць на рікъ школьний 1892/93. Першенство будуть мати сини учительскъ и едовъ по учителяхъ. До подання треба долучати: свідоцтво зъ послѣднього півроку и декларацію родичівъ, що зъ горы за кожний місяць вызначену зарплату до плати будуть платити. Подання треба вносити на руку професора гімназії п. Еліантера в Тернополі найбѣзпѣше до дня 15 н. ст. серпня.

— Нещастний случай. На шляху залізничній міжъ Харовомъ а Старіюною переїхавъ поїздъ оногда передъ полуднемъ будинокъ Гевзюка. Заряджено слѣдство для розясненія справы.

— Хомера в Ревелі. Після урядовихъ справозданъ померло на холеру в трѣхъ послѣдніхъ дняхъ в Бакі 108 осібъ, в краю Закаспійскій 33, в Туркестані 29, на кавказкихъ вѣлѣзничній 17, в Казані 5, в Ростові 13 а в Азові 18. — Російське міністерство справъ внутрішніхъ высало передъ 13 н. ст. липня до ровныхъ губерній 30 лікарівъ, а сими днями виїзжає зъ Петербурга ще около 20 лікарівъ и 27 фельдшерівъ. О скільки можна департаментъ лікарский улагодивъ такожъ просьбы мѣськихъ управъ, земствъ, залізниць и товариствъ пароходной плавбы и выслає лікарівъ на ихъ коштъ. Сими днями мають виїхати на Кавказъ сестры

мисердія. В надволянськихъ пристаняхъ, в губерніяхъ саратовской, самарской и симбирской, відбувають поліція и лікарі ревизію кораблівъ. Недужихъ переносять варазъ до уладженнихъ холерическихъ шпиталівъ и дезинфекціюють рѣчи. Такожъ закладають ся воєди т. в. посторунки санітарні. Директоръ департаменту лікарского, Рагозинъ, виїзжає на приказъ царя до полудневої Росії, щобъ зарадити тамъ средствамъ противъ ширенія пошести. Міністерство комунікацій высилає такожъ спеціальну комісію на територію навіщену холерою и до пограничнихъ околиць. Помимо тыхъ вѣхъ заходівъ російськихъ властей, холера не переставъ ширити ся, а винною тому головню невбравий водноосини санітарній. Вѣй кавказкій якъ и надволянскій міста, якъ Баку, Батумъ, Астрахань, вызначають ся такою нечастотою, що якъ чужоземний лікаръ повѣдають, полишають ся тѣ три мѣсцевости ще довгий часъ постійнимъ осѣдомъ холеры. До того приходять ще и темнота народа, котрий не хоче слухати ніякихъ зарядженъ санітарныхъ властей, а просто ворожо відносити ся до нихъ, якъ се доказуєть експерсы в Астрахані и Саратові, або й кары якъ власти мусять накладати на вѣстителейъ домовъ, щобъ ихъ спонукати до повинованья приписівъ санітарныхъ. Таке именно стало ся в Тифлісі, де заузедено кільканаціохъ вѣстителейъ домовъ на кару 20—30 дневного арешту за нехтованье санітарныхъ зарядженъ.

— Вулканъ Етна зачавъ вже відъ кількохъ днівъ выкидати камѣнь, огонь и лаву при доситъ сильнихъ землетресеняхъ. Отворило ся девять новихъ кратерівъ, куди выливає ся лавы, а відъ часу до часу дає ся чути сильний підземный гукъ. Зъ Катані выслано на мѣсто выбуху инжирівъ, бо заходить небезпечность експлозій, вь близько положеныхъ тамошнихъ копаньяхъ сѣрки. Лавы наробила вже дуже багато шкоды вь засѣвахъ и виницяхъ близько положеныхъ мѣсцевостей. Населенне заховує ся доси спокійно.

— Давній вѣсти. Цесаръ дарувавъ громадѣ Хмільовкы, вь повітѣ коломийскій, 50 зр. на будівлю школи. — Дня 26 н. ст. липня відбуде ся в Стрию вѣнчанне п. Остапа Нижанківського, одбаченого богослова и звѣтного композитора, вь панію Галею Вацьковою, дочкою д-ра Ил. Вацьконого краєвого адвоката. — Крилошанскій Антонъ Петрушевичъ виїхавъ вь понедѣлокъ на купелі до Жегестова и поверне до Львова вь половинѣ серпня. — У Львові померъ д-ръ Антонъ Жмичковскій, одинъ зъ найстаршихъ адвокатівъ краєвихъ (відъ р. 1884), отецъ сѣйтиника суду окружного вь Коломиї п. Жити. Жмичковскій. — Вь Коломиї померъ дня 14 н. ст. липня Самуилъ Стефановичъ, бувшій вѣстительъ большої пошты вь 104-тій роцѣ жити.

Именованія, перенесенія, конкурсы и гр.

— Конкурсы. Выдѣлъ краєвий розписує конкурсъ на посаду помѣчника учителя до наукъ элементарныхъ вь краєвий нѣшій школѣ рѣльничій вь Дублянѣхъ. Платня выносить 500 зр. и мѣшканье. Подання треба вносити до дня 1 н. ст. серпня до дирекціи школѣ рѣльничихъ вь Дублянѣхъ. — Магістратъ мѣста Дрогобича розписує конкурсъ на двѣ посады акушерокъ мѣськихъ зъ платною по 60 зр. рѣчно. Петентки мають выказати ся приписаною кваліфікаціою. Подання треба вносити до кінця серпня с. р. — Краєва рада школьна розписує конкурсъ на посаду директора мужеской семінарії учительской вь Самборі вь VII кл. рангі службовой. Платня директора выносить: 1000 зр. рѣчно, 300 зр. за управительство, вѣльне мешканье або вѣдновѣдье реалітумъ, половинна додатку активнального VII-ой класы и додатку платѣтій по 200 зр. О посаду сю можуть старати ся старшіи учителя семінарій учительскихъ и професоры гімназіальныхъ, котрі выкажутъ ся знаньемъ обохъ языківъ краєвыхъ. Рѣвночасно розписує краєва рада школьна конкурсъ на посаду старшого учителя при тѣй-же семінаріи вь IX кл. рангі. Платня професора выносить 1000 зр. рѣчно, 250 зр. додатку активнального и право до побору додатковъ паталітичныхъ по 200 зр. Старати ся о сую посаду можуть учителя, що выкажутъ ся знаньемъ языка польского и руского и кваліфікаціою учительскою до школѣ середнихъ, а то до ученихъ географіи и исторіи після можности вь полученіи зъ однимъ зъ обохъ языківъ краєвыхъ або зъ языкомъ нѣмецкимъ, або бѣдай кваліфікаціою до школѣ выдѣловыхъ, а то до ученихъ предметівъ группы языковъ-историчной т. е. языковъ: польского або руского и нѣмецкого та географіи и исторіи, а такожъ вѣдновѣдною практикою вь звачно учительскій. Подання треба вносити найдальше до 28 н. ст. липня. — Мѣсто Станиславівъ розписує конкурсъ на посаду елѣва будівництва при тамошній магістратѣ зъ рѣчною платною 720 зр. Подавати ся треба до 15 н. ст. серпня.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣднѣ 19 липня. Амбасадоръ нѣмецкій кн. Райсъ має уступити вь найблизнійшій часъ.

Будапештѣ 19 липня. Секретаръ державный Бела Люкачъ именований министромъ торговлі. — Коло Вел. Варадину прийшло мѣжь селянами, занатыми при живихъ, до буту и жандармеріи застрѣлила двоихъ робѣтниківъ а 25 поранила. Селяне спорили зъ дѣдичемъ о платню.

Прага 19 липня. Академіки, що були вѣдпоручниками на зѣвѣдъ славянской молодежи до Вѣднѣ: Дутка, Гайнъ молодшій, Яндаць и Равль релѣговані на одинъ роцъ.

Берлинѣ 19 липня. Оповѣщено перенесенне амбасадора при Ватиканѣ, Шлещера вь станѣ супочинку.

Лондонѣ 19 липня. Кабинетъ Сельсберіого рѣшивъ не подаватись поки що до димісії, лишь выжидати вѣстимъ недовѣрія.

Переписка Редакціи и Адміністраціи

— Вп. О. Кузь вь С. Рахунки годять ся. — Веч. с. С. С. вь Тер. Рахунки годять ся.

Надѣслане.

ВСѢХЪ НАУКЪ ЛЬКАРСКИХЪ

Д-ръ Генрихъ Маркевичъ

вже повернувъ до САМБОРА и ординує, якъ передъ тымъ. 4331 1—3

Найдешевше жерело предметівъ оптичныхъ у Львові

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа) напроти головної одаку.

Окуляры, цѣпкеры, барометры, термометры, мікроскопы, машини електричній, райспайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації найдешевше и лѣкворше.

Замовленія зъ провінцій адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „КОПЕРНИКОМЪ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Матуристы

вѣддатись студіямъ фильосовіицимъ, пошукує лекціи на экзаціи до учениківъ зъ поправкою або до вступнихъ испытівъ. Ласкавъ оголошенія проситъ надослати О. Л. poste restante 4325 stante Городниця. 3—3

Вь канцеляріи товариства „Провѣта“ продають ся портреты бл. п.

Д-ра Олександра Огоновского

по 2 зр. и по 1 зр.

Цѣльй доходъ призначений на фондъ памятникowy и стипендіи.

XX

За 1 зр. 1 кильо

найзнаменитшихъ французскихъ мылъ туалетныхъ, якъ пітерниовыхъ, пірмовыхъ, вѣлжовыхъ, рожевыхъ и т. п. сортованныхъ запахѣвъ. За знаменитный товаръ ругити ся Оплатно и зъ опакованьемъ выслає

Zur „Französin“ 4327 2—15

Seifen u. Parfumerie-Niederlage

Wien, XVIII B., Döblingerstrasse 38.

XX

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

найлѣпшій перфумы и воды туалетныя

вѣдзначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломомъ признанія,

а то:

Перфумы ароматну, вѣлжову, рожеву, розедову, коваліеву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bonquet, Millefleurs и т. д. Фляконикъ по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д.

Вода львівська загално вѣзната и побирає за дѣла своего приємного, одѣвжающего и довготривалого запаха, до скрапання одѣговъ, хустовъ и розпискуванія вь комнатахъ. Фляконикъ меншій 80 кр. большій 1 зр. 50 кр.

Вода варшавська бднчає ся надзвичайно приємнымъ цѣтловымъ запахомъ. Фляконикъ меншій 95 кр., большій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова подвѣйна и вода левандово-амбровъ суть загално уживаніи до возприскуванія вь комнатахъ за дѣла своего приємного запаха. Фляконъ 60, 70, 90 кр. и 1 зр. 1.50 кр.

Воды колонійскі знамениті. Фляконикъ по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львові вь торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 13; вь Кракові: Сулоникъ ч. 20; вь Чернівцяхъ: Ринокъ ч. 2.

СКЛАДЪ КАВЫ

АРТУРА КОСЦИЦКОГО

підъ назвою 2327

„СІРІОСЪ“

у Львові ул. Оссолинскихъ ч. 11

вхѣдъ такожъ вь улицѣ Тихон

поручає лишь найлѣпшій родъ Цейлонъ, Мону и Американскы, по цѣнахъ ґрунтовныхъ.

Кава найлѣпша коштує вь мѣсто 1/2 кильо 1 зр., на провінціи 4/3, кильо зр. 10 кр. 10 франко.

При закупнѣ товарівъ просимо покликуватись на нашу часопись.

дра каменів, поряті якимись знаками зъ выжолобокѣ по серединѣ — й Девайтісь.

Минули вѣки, выгинули хрестоборці апостола, затихъ Первунъ, погасли святі огні, переминяли державы, люде, йшли вѣйны за вѣйнами, руины за руинами, змінялись права и звичаї — Девайтісь стоять.

Стоять середъ поляны, побѣчъ святыхъ камѣнівъ; дубы-внуки зъ далека окружали его дѣвока; великань-свій, доси крѣпкій дубъ зъ коронѣ зъ зеленого листя, вытягавъ у гору могучій конары, неначе рамена, якъ Криве Кривейте, й завывавъ, здасть ся, до боротьбы елементы й говоревъ: „Не вы, люде, мене тутъ кивули, и не вы, витры й бурѣ, мене зъ вѣдѣля возьмете. Засадивъ мене тутка Богъ и я вѣстану, вѣстану, вѣстану!..“

Заснававъ собою поляну, камѣньє, руины замчаща...

Никколи тихо прислухувавъ ся вѣстиямъ, котрі приносила ему рѣка, никколи зъ баштою згадувавъ старі бої й шумѣвъ маєстатично; то опять, коли приходили до него люде, по его конарахъ переходивъ могучій подыхъ: „Вятайте, вятайте! одна земля насъ народила й выгодувала. Я затисъ ей въ обѣмы корѣвѣмъ, а вы руками й душою! Хтожь матиме силу вырвати насъ изъ вѣдѣля?“

Тѣлько що осени Девайтісь згадувавъ героївъ, щѣ полягли, славу щѣ минула, огонь, щѣ погасъ, и жалемъ перенятый, роздиравъ шаты и плакавъ. Чужинецкій люди мовляли: дубъ тратить листєє; жмудины шептали: Девайтісь олакує старинний часы.

И черезъ довгі мѣсяцѣ стоявъ великанъ притрушенный инемъ, повурый и мовчавъ у тяжкѣй жалобѣ, поки змилювалася надъ нимъ богиня, котрон камѣня пильнувавъ тѣлько вѣковъ, и навѣдувала его.

Выступила на жертвенный каменѣ, стрясала кона-

ры, пестила гануэн, будила, а зъ пѣдъ ея рукъ и зъ бѣлыхъ шатъ летѣли по полянѣ теплѣ подыхи, яснѣ промѣня та цвѣты.

А Девайтисъ стрясавъ изъ себе жалъ, и якъ герой, пѣдносева голову; тутъ витала его рѣка, а тамъ опять стара башта.

Тамъ казни ходили зъ устъ до устъ по слободахъ и селахъ и тыми казками приспѣляла матя Марка, коли вырѣс изъ пеленъ.

Була се проста, ретроградна жєнщина, дитина шляхотскихъ хаты; она нѣколи не освоила ся зъ становищемъ панѣ двору й городянки. За широко було для неѣ въ сальонѣ, за зѣмлю и за чужо!

Чоловѣкъ добивавъ ся маєту, працювавъ шалено, абиравъ, щадивъ, рѣс у богатство й свлу; она сохла, якъ польова вѣтѣя въ теплицѣ.

Була тиха, залякана, бояла ся свѣта, въ котрый увѣйшла, часами плакала жалѣсно, а тамъ скрыто, якъ лѣснѣ дѣвчинѣ въ гущавинѣ, щобы не доучити мужевѣ, котрого боготворила якоюсь невольничюю почеснѣю.

Жила въ нѣй гордѣсть и ангельска лагѣднѣсть. Коли вѣдѣдувала брата въ Сандвѣяхъ, скрѣпляла ся й веселѣйшала: охотно тамѣ лишилась бы, на порозѣ батьковской хаты зъ сыномъ на рукахъ; не манила ея свѣтла доля, котрой завидували люде, але не говорила нѣколи нѣчого сумного, вертала въ Скомонты, приспѣвуючи дитинѣ, й дальше терпѣла богатство, якъ Божій допустъ.

Не знала багато, але що могла, тому навчала сына. Ея релѣгѣя складала ся зъ горячон вѣры й тысячѣвъ забобонѣвъ. Огосъ учила его молитовъ и великон силы замовъ при чарахъ, врокахъ и чортѣвскихъ штукахъ. Ея исторѣя, то бувъ довгѣй рядъ лѣгендъ про смокѣвъ и ге-

роствъ, а про Татаръ и Шведѣвъ оповѣдала ему, що затямела. Колысала его жмудскою пѣнею про Бірута й Кейстута; коли подрѣсть, забавляла его лѣтевдями зъ казочныхъ подѣй батѣбщены.

По слободскому звѣчаю пряла довгими зимовыми вечерами й твела узорей домашній полотно, садкала въ городцѣ настурціи й ногѣти, радо вбирала ся въ ярку сидницю й кольоровый очѣповъ, въ свята по вѣдиравъ любила балакати зъ слободянями на владовищу й охочо вертала бы пѣшки, а не порядною брачкою зъ чоловікомъ.

Для неѣ розрывкою було пѣйти на грибы, чи на ягоди самѣй зъ дитиною въ темный бѣртъ, де не турбуравъ бы єѣ нѣхто новинами, політвасю, модами й сїлетнями.

Она сѣдала собѣ на мосѣ або на пни й слухала, що гаморить лѣсъ. А хлопецъ зъ бѣлымъ, язѣ левъ, волосѣмъ, и смутнымъ лицемъ сидѣвъ бѣля неѣ й тежѣ мовчки слухавъ тон поважнѣй й таємничѣй мовы.

Зъ тыхъ давныхъ молоделихъ лѣтъ набравъ яконъ идолопоклѣнной почести для того дуба на полянѣ.

Мати навчила его, що се бувъ ватажко тыхъ борцѣвъ, що полягали въ оборонѣ святынѣй й зайку. Алессота плакала по нѣмъ, отже боги заєляли его въ дерево щобы живъ на вѣрну славу тон боротьбы, на невмирущу намятку до кѣвця свѣта.

Мѣжъ тымъ богатѣва Чертвановѣ росли, Скомонты стали ся першымъ въ околацѣ дворомъ, славнымъ зъ добробыту й просторости. Зъ кождымъ днемъ ставало що разъ яснѣйше въ головѣ поклѣрливѣй Войнатѣвны, що она тымъ добрамъ не панѣ, не жѣнка для такого вельможѣ, що она одна въ его свѣтлой доли сѣрою плямою, завадою, диссонансомъ! Оѣ чула се й усувала ся, по-

ни одной весны вмерла тихенько, такъ якъ тихенько жила.

Марко вже мавъ тогдѣ вѣсімъ рѣкѣвъ и цѣлый снарбъ материнныхъ вѣдомостей, яко заснову характеру. На похоронѣ закінчивъ добу свого дѣтвачого вѣку: зъ той поры втративъ опѣкунку й любяче серце, вернувшись до дому, обійшовъ усѣ закутки, и на-друго зробилесь и ему въ тѣмъ гарнѣмъ дворѣ й замно, й одиноко й за по-широко.

На завтра втѣвъ на слободу до дядька: хотѣвъ там-ни лишитись. Войнаць самъ радий бувъ сиротѣ, але того самого вечера приѣхавъ Чертванъ и по рѣзкій перепалцѣ зѣ швагромъ забравъ сына. Та не бувъ се сынъ, а невѣллянцѣ, такъ якъ поклѣнниця була невѣлвицею.

И потекли лѣта. Въ Скоментѣ прибула нова панѣ, новий ладъ, инче житье. Внесла товѣ и паньскѣсть, привела Чертванови трое дѣтей, вѣжнихъ паненятовѣ, породнила его зъ высокими родами.

Усе змінило ся. Марковѣ спомини затерли ся въ памяти й образъ матери зблѣдъ, тѣлько дубъ на полянѣ лишивъ ся для него незмѣненный, зъ-першу якъ закладтий герой, вѣдтаецъ повѣривецъ, приятель, а наконецъ якъ воплощенье великон думи.

Двадцять лѣтъ минуло вѣдъ хвилѣ его сирѣтства, ку-сень часу, щѣ вѣлочивъ ся поволи, тяжко, мозолисто, нагинаючи его душу въ тверду незмѣнну форму, поки не застигла зовсімъ.

Три золотѣ искорки мавъ у житю, а загасѣгды дубъ бувъ ихъ свѣдомъ, ослонювавъ ихъ тѣнею своихъ захисливыхъ галузей.

Першій разъ взяли его зъ роснянськихъ шибѣлъ на ферѣи — вѣдпочати дома.

Тодѣ одного прегарного лѣтного ранку пѣйшовъ повитати дуба, та нажахавъ ся.

Его самотину вдерыли ничѣй, наполохали гаморомъ спѣвуче птаство й польовѣй коники.

Було се двоє дѣтей. Хлопчикъ-гѣмназіяецъ сидѣвъ у травѣ зъ книжкою на колѣнахъ, а передъ нимъ на жертвеннѣмъ каменѣ стояла молодша дѣвчинна, цѣла въ бѣлой одежи, въ вѣнку зъ сосонокъ на чорноволосяй голловцѣ й децлямувала по жмудски старинный гимнъ!

Марко знавъ ихъ обоє! Пѣлъ въ Скомонтовѣ мавъ брата професоромъ у Ковнѣ, — се були его дѣти; они николи вѣдѣдували стрѣя на приходствѣ.

Обоє они потовули въ поезіи. Вѣнъ выбывавъ рукою тактъ, и пѣддававъ нинколи выразы, тѣй вытиснувъ опалъ румяницъ на блѣдыхъ лицахъ и розвяснивъ запалѣй чернѣй очницѣ. Не помѣчали прохожого, щѣ оподаѣвъ залѣгъ у травѣ й наслухувавъ.

Наконецъ гимнъ скѣнчивъ ся. Останнѣй стихи вымолвляла тихше-тихѣйше. Спѣвало ся въ нихъ, щѣ героѣвъ складено на кѣстеръ, котрый пожеръ тѣла й збрую, пожиравъ и себе самого, — поки згасъ!

— Чому згасила голосъ, Ульяно? — запытавъ задыхаючись братъ, ноли замовѣла.

— Бо они померли, а огонь погасъ! Смутный твѣй гимнъ!

— Неправда! Такай кѣстеръ зъ великихъ военни-аѣвъ, то не конецъ и не смутокъ. Тѣй, щѣ zostались, беруть изъ него по искорцѣ, запалюють новѣй походѣй й идуть на дальшій боѣ! Се гасло до ничѣхъ вчинѣвъ, то ясноѣй пригледѣ! Ты сего не розумѣешь, бо ты мала й женѣдена.

— Дуже добре розумѣю! Позвольте менѣ тѣлько

взяти искру, а поїду! Але хто бы тамъ за тобою дотиснувъ ся!

Урвала й шепнула тихійше:

— Бачишь, Олеську, тамъ насть хтось поделухує.

Гімназіястъ оббартѣвъ ся й Марко вставъ зъ землѣ. Погдоровкалися.

— Вы на вакаціи? и мы такожь! Ось зайшли тутъ трохи почитати. Та й гарна жь отея дѣброза!

Стоваришувалися. Вѣдъ тогдѣ щодня усѣ трое сидѣли ся пѣдъ дубами.

Олесько, великій ентузіастъ, сповѣдавъ геройскій дѣла, деклямувавъ тысячь стихѣвъ; Улянка шукала за гнѣздами по чагѣрѣ, зазірала въ хисячі норы, входила въ розщѣлины руви; Марко слухавъ и мрѣвъ у глубинѣ душѣ. Провели пѣдъ Девайтісомъ цѣлі вакаціи, котрі ніколи не вивѣтрѣли зъ памяти повурого хлопця.

На другій рѣкъ заставъ жалобу у пароха. Олесько приѣхавъ есирше й тыждень тому купуючи ся въ Дубісѣсъ, втонувъ. Не зайшли навѣтъ его тѣла, рѣка понесла его въ Нѣманъ и въ море.

На ту звѣству Марко втѣкъ изъ дому, прилѣгъ у споду дуба й довго не встававъ.

Лѣсові мохи бачили, що планавъ першими слѣзми розпука, а вѣдтѣкъ пересидѣвъ и передумавъ цѣлу нѣчь на скелі. Въ розжаленій его голосъ мерехтѣло, що Олеська спалили на кострѣ, котрый погасавъ що разъ ббльше, а вѣтъ зъ того костра взявъ искру щобъ розпалити смолоскипу на новій боѣ и на дальшу боротьбу.

По тѣй ночі передежавъ нѣлька тыжднѣвъ у горячѣ; спасли его зела тітки и молодіи силы. Зъ постелѣ вставъ ничимъ чоговѣкомъ: вѣзоли вже вѣдъ тогдѣ не засѣжавъ ся и довгий часъ сминавъ дѣброву.

По тыхъ смутныхъ фєрїяхъ не вернувъ уже до Россєнъ.

Батько переселивъ ся въ Посвѣтѣ, браты були ще малыма дѣтьми — нестало въ Скомонтахъ крѣпкои руки й тверезои а праектичнѣи головы; до рѣзностороннихъ интересовъ и господарєи заставлено Марка.

И впятъ вѣдтанъ по вѣльбохъ лѣтахъ переслѣдованя и сварѣвъ мачохи та невпаниго клоноту й труду опививъ ся пѣдъ Девайтїсомъ, змученый, ослабленый зъ роспукою травленѣи зѣрюєи.

И лучилось якъ разъ, що Ратїсь зайшовъ на поляну, шуваючи куны въ тенетахъ, поглянувъ на него й припочивъ побѣчь него.

— Закурѣмо собѣ люльочку! — запропонувавъ.

— Спасибѣ. Я, вже мѣсяць, якъ не курю.

— О-го-го! А сежь задля чого?

— Отъ, задля святого спокою.

— Ага! Вѣстимє дѣло! Носить мачохи не терпить злого тютюну, а ты крѣзь стѣзу мешкаєшь! Любе судство, ты не годєнь розлучитись! Вѣстимє дѣло!

— А дежь мєнѣ пѣйти?

— А до мене жь не ласка? Хробачекъ тобѣ смердитъ, чи ѣжакъ. Чи може чого тобѣ треба? Сѣльєбсь! Великій гань! Зъ палаты анѣ рушь не выйде.

Молодой мовчавъ, задививши ся въ муравлѣ на травѣ.

— Завѣгды свѣй повинєнь тримати ся свѣихъ. Кавалєрь зъ кавалєромъ! Отсе лєдарєство, тѣ звѣрята, инколя дослулять, але бодай не говорятъ — то й выйдєшь изъ нємѣ завѣгды на свѣе! Побачишь, якъ я те все выєдукувавъ. Ну щожъ, чи згода на пожатѣє въ мѣй кватєрѣ?

— Спасибѣ, Рѣмєу Ратїсє!

— Ну, такъ на початокъ види, прилагодъ менѣ кульбаки. Моя спина нехай вѣдпочине собѣ!

Вѣдъ той поры заключила щирый союзъ зъ калѣвою.

Ремко спродавъ бувъ давно тому кусень землѣ Чертванови зъ вымѣною доживѣтя въ Скомонтахъ, и вѣдъ непамятныхъ часѣвъ мешкавъ у станціи при стайни, полюючи, ловлючи рыбы, лѣзучи повѣ й товаръ. Не залежавъ нѣ-вѣдъ кого, опрѣчь вѣдъ своєї фантазії. Товаришувавъ вѣ всею обласкавляемою чередою. Марко доставъ повѣ станціи и право слухати, коли-небудь хотѣвъ, науки моральнѣй, вѣтрѣй удѣлявъ старецъ своимъ годованкамъ. Зъ ходомъ часу дѣйшло до того, що не могли вже й жити безъ себе.

Й опять у третье знайшовъ ся Марко въ тяжѣй боротьбѣ пѣдъ дубомъ. Одиного дня принесла ему почта зъ далека вѣдъ Казимира письмо.

Казимиръ любивъ брата; хочъ мало знали ся, вѣдзывавъ ся до него вперше. Сѣбѣчивъ у Ривѣ курецъ торговельный, доставъ знамениту посаду й заклинѣвъ до себе вѣждого, кому було дома пѣ-тѣсно й тяжко.

Зъ листомъ тымъ довго носивъ ся Марко й — пѣ-сли домагаия пѣшучого — вѣ-кому не выявивъ тайны. Рѣшивъ ся бувъ зрѣбяти такъ якъ Казимиръ, бо тутъ було й пѣ-тѣсно й тяжко, а нѣ вѣ-вѣдѣи не було видко хочъ бы найменшого прѣмѣняча лѣпшой будущины.

Зъ роу на рѣкѣ доля пригатаала людей, стискала немѣвъ клѣщами, забороняла всего, що свате, добре й старе, а приневодила до нового — чужого.

Марко пѣйшовъ на Девайту, щобъ попрощати товариша.

Була слотлива й брудна осѣнь. Дубъ жалѣсливо дививъ ся на прихожого й здавалось чоловікови, що по конарахъ пробѣгавъ людскѣй зойкѣтъ и дрожавъ на ли-

стю. Марко неначе чувъ той плачливый сумный стогонъ: „за чимъ, куды вѣдохите, молодїи люде? Охъ, горе, горе! Покидаете мене, гадаете вернути ся, — але нѣ, не вертайте ся вже назадъ. Не застанете мене! Одними вами я й живу! Уже мене безъ васъ згорне леда туманъ, леда вастухъ подложить огонь и спалить на поплѣ!...“

Якъ слѣзозы летѣло въ него золоте й багряне листе, устеляло собою землю й обсыпало стоячого Марка, котрый похнютивъ голову, якъ виновникъ и шептавъ несмѣло: „годѣ опертись, не ставе силъ до нерѣшон боротьбы“.

И немовъ вѣдповѣдаючи, заколыхавъ ся старенезный дѣдъ, ватихъ зойкѣтъ, а гагузье шумѣло вже инакше: „сама мусять бути й усе можливе! Йди въ глубину, до того корѣня: тамъ подъ чорноземомъ и подъ рѣкою була скеля, а я ея обнявъ, вѣтѣвъ ся въ нею, почетвертувавъ, скрушивъ на поплѣ и на урожайну землю! Йди! Подавись! Не насилуйте божихъ засудѣвъ, не вѣдохѣть, бо змарнуєте ся, такъ якъ змарнувавъ ся бы я, коли-бъ мене въ вѣдусѣль взяли!“

Марко лишавъ ся въ своему краѣ й завсѣгды соромомъ була для него та хвиля слабодушности, але була она й остання! Вѣдывавъ на листъ, тымъ що закликавъ Казимѣра, щоби вернувъ ся въ вѣтчину. Изъ дня на день величезнѣла ему душа: якъ дубъ крушила скелю на урожайну почву...

Въ осени по смерти Чертвана вперше побачили его люде по сей-бѣмъ рѣкѣ. Досвѣта пѣшши вѣдывавъ Раїса, сѣвъ на старезну бѣлу кобылу й почвалавъ въ напрямку до Скомонѣвъ. Поля були вже пустїи, заснованї сѣтною павутиня, на знакомыхъ ему добре ланахъ ходили якїсь моднїи плуги, й вряли рѣлю подъ озимину, а

на узгѣрѣ сѣдѣвъ догормѣ новыи управитель Витовта пѣдѣ голубымѣ парасолемѣ, зѣ люлюкою въ зубахѣ и читавѣ якусь кнежку.

Марко мимохѣтъ зупинѣтъ ся. Давно вже, якѣ не бачивѣ свои земли, раззирнувъ ся по нѣй изъ роскѣшю. Здавало ся ему, що птаство й трава й кожда сѣмба кличе до него :

„Здоровѣ бувѣ, господарю, здеревѣ ! Куды дѣлавѣ ся, якѣ мы выдавали плоды твоѣ працѣ ? Чому чужинецѣ править замѣсть тебе ? Верни ся !“

Була се одна смана, але вѣнѣ чувѣ щось завсѣгды. Може черезъ те розумѣвъ природу, що мало пристававѣ изъ людѣма.

Вѣнѣ стоявѣ таѣъ задуманый. Коли зѣ нечевя его псадоровивѣ хтось.

— Добрый день, пане Чертване !

Озираувѣ ся. Зѣ боковой стежки входила на дорогу молода женщина, черно убрана, зѣ великѣмѣ соломьянѣмѣ капелюсѣ, на круглѣмѣ, гебановѣмѣ волосю.

Лице у неѣ було смагляве, зѣ вѣразѣмѣ щпрости, задумы, легкой глазливости на острыхѣ делѣкатныхѣ чертахѣ. Въ руцѣ у неѣ була кнежка. Се була давна Улянка — товаришка забавѣ.

— Не впѣзнали мене ? — запытаѣ, коѣ не звапивѣ ся зѣ вѣдповѣдѣю.

Зѣскочивѣ зѣ коня на землю й подавѣ нѣй опалену руку. По его зимныхѣ чертахѣ перебѣтъ выразѣ радости.

— Я мавѣ бы й право забути, бо чѣтири рокѣ, якѣ вы, панѣ, не були у стрѣя на грѣходствѣ. Добрый день, панно Уляно !

— Оно справдѣ такѣ, чимало часу ! Я приѣхала тыждень тому нежданѣ зѣ Парижа. Та застала я далеко бѣльше грѣбѣвъ и, коли-бѣ не стрѣча зѣ вами, то я пер

нулась бы дуже смутна... Вы пригадали менѣ молодѣсть и Олеська!...

На ту згадку заговекли обсе. По хвили зачала опять:

— Темите нашѣ караціи, старей дубъ и той костеръ зъ баллады?... Я взяла зъ него некру й поѣшла въ свѣтъ боювати... Страхъ якъ було менѣ тяжко, але оно вже минуло, а всера не згасла, я зберегла еи, може не такъ ясно, але теплу! А вы?

Здвигнувъ плечима!

— Нѣ-що й розказувати. Не дорѣвную вамъ.

— Ей, нѣ. Стрый менѣ вже все розказавъ. Куды їдете?

— Въ Спомогты. Мачоха покликала.

— Добре, що я васъ стрѣтила. Саме й я хотѣла васъ до насъ просити. У мене дѣло.

Марко склонивъ ся мовчки.

— Вы знаете, що мы приятельськи зъ Ганкою. То еи справа. Справдѣ не можу розумѣти, чого они всѣ такъ васъ боять ся? Бо що-до мене, то я зовсѣмъ нѣ.

— Въ васъ, павѣ, видно нема нічого на совѣсти проти мене.

— А въ нихъ же що? Ну, може й такъ, та толькѣ-жь не Ганка.

— Кто мовчить, той потакуе.

— Певна рѣчь, але вы, маломовнѣ самѣ, повиннѣ бути вырозумѣлѣ для тыхъ, що мовчать. Ганчинѣ грѣхъ — то недостача свѣтской вѣдваци, се фактъ, але вы про те даруєте їй те й псм жете.

— Чого-жь їй нестаетъ?

— Адже-жь усе! Вы давно еи не бачили?

— Вѣдъ смерти батика.

— Якъ же се, три мѣсяцѣ? Нѣгде, навѣтъ у церквѣ нѣ?

— Посвѣтскій прехѣдъ за рѣкою. Въ мене не було коли приѣхати до себе.

— Ну, то не вѣбзнаете ен. Одна тѣнь лѣшила ся зъ неи! Мимо позвола батька мати навѣтъ чути не хоче про ен науки. Загорнула ен грошѣ, управляє хуторомъ сама, велить їй працювати въ коморѣ и въ сборѣ. Не можучи собѣ сама поради, Ганка повлякала мене на ратунокъ.

— И щожъ вы вдѣяли?

— Я пѣдбуватувала стрѣя, котрый вѣдъ той порѣ, якъ вылѣчила его зъ ревматизму, порывав ся моею медициною. Тымчасомъ и его предстваленя не помогли, панѣ Чертванова не хоче дати позвола.

— А грошѣ вѣддала?

— Сохрани Господи!

— Гмѣ... певне мусить мати причину — забурмотѣвъ.

— Яку?

— Бо ихъ певно сама немає.

— Ну, такъ щожъ? — запытала несповѣйно.

Вѣнъ по своему звичаю здвигавъ плечима.

— А де Ганка? — запытавъ по хвилѣ намыслу.

— Дома. Пане Чертване, прошу васъ сердечно о помѣчѣ; знаю, що, коли хочете, то зробіте!

— Треба менѣ Ганчиного довѣря. Нехай выберав межа ними а мною.

— Она вже давно выбрала, назала менѣ! А я думаю, що не она одна мѣрзувала черезъ те жѣто!

— Поговорю зъ Ганкою! — сказавъ Марко Чертванъ.

— Спасибѣ вамъ и будьте здоровѣ. Побачивши васъ,

я гадала, що ви здригалися, такі стояли непорушні! — сказала зь усміхомъ.

— Я дививъ ся на вѣмця! — выяснивъ.

— А що? гарно ему зь тою вѣжекою?

— Цѣлаво знати, що вѣнъ таке читає?

— Такъ я вамъ скажу, бо й мене оно заняло, й я почала зь нимъ розмову. Вертує Гайного!

Обсе здвигнула плечама, а Марко похмутивъ ся.

— Ну, я васъ не затримую. Щасливої дороги! Може васъ їдвѣдаєте?

— Спасибѣ. Приїду за кѣлька годинъ.

Розпростились. Вѣнъ нагнавъ коня й хутко минувъ управителя зь синимъ парасолемъ.

Що вкрѣ зустрічавъ змѣны. Поля почетвертовано плодозмѣномъ въ шахівницю, въ садѣ стято багато старихъ деревъ для ширшого овиду, розвалено стару вѣслужену браму. На ви мѣсци станула нова, чепурна, бѣло помальована, оздоблена великимъ гербомъ на блясѣ; вѣкону Богородицѣ усунено та й ту старинну латиньску промову, котру селябизувавъ Марко яко першу пробу штуки читання, а котру ему опѣсля приходивъ пояснювати!

„Пбѣ твоѣй покровъ прибѣгаємъ пресвятая Богородице!“

И старон стайнѣ не стало, й оселя Раїсія лежала въ звалищахъ. На тѣмъ мѣсци юрба робѣтниківъ Лотншѣвъ ставила нову мураву будѣвлю.

Перша особа, котру побачивъ Марко, була стара бабуся; суха и трохи зсерблена, котра шукала чогось пильно на муравѣ передъ домомъ.

Она випростувала ся хутко и йшла ему на зустрічъ, киваючи зь далека головою.

Вôязъ привязавъ кобылу и зъ вôдързтою головою зближавъ ся до нея.

— Чи здоровѣй, тѣточко? — запытавъ и хотѣвъ поцѣлувати въ руку, але не дала поцѣлуватись, сховала руку перелякана, сповираючи трѣвножно у вôйна дому.

— Спасибô', Марку, спасибô'! А тобѣ яктъ тамъ веде ся? Мешкавашъ за рѣкою, а менѣ здаеть ся, що въ Италіи чи Патагоніи. Анѣ слыху...

— Бо тѣтка не була цѣкава.

— Ехъ, яктъ такъ? Та що ва те порадиш? Пѣшки не зайду, а коней не дадуть. Отъ, старый гребъ изъ мене! Треба сидѣти тихо, щобъ хто ногою не трутивъ. Разъ я була въ твоѣй дôбровѣ за зелями въ день св. Якова. Далеко, я ледви вернула. Може ты не радый, що тамъ ходжу? Бо то, бачъ, такого бедрича. яктъ тамъ, нема вôгде, та й брунелка красно цвите, бо нѣхто не пѣвечить косю!

Говорила тихо, якоеъ залякана. Їи старѣ очі були червонѣй й засльоженѣй, либонъ зô старости й шата по початъ.

Змѣнила ся дуже. Марко не затишивъ ѣи млодою, але за житя батька ввѣхала ся ще жваво, займаа ся городомъ, пѣлувала ся коло пчôлт, була опѣвункою хорыхъ у вбогихъ, не закахамутила нѣкому нѣкожи воды, а кожну вину готова була прийняти на себе, абы тôлько не карали Гавку анѣ Витовта. Бувъ то скарбъ хосайскихъ приписôвъ: не було рѣчи въ кухні чи въ коморѣ, котру бы не вмѣла зрôбати; завсѣгды знайшлося въ неи часу, щôбы выручити того, хто не мавъ коли що зрôбити. Теперни виглядала геть-то старша, пригорблена й мимо вродженои солодости й нѣжности въ характерѣ можна було помѣтити на ѣи поморщенôмъ лиці выразъ жало.

— Вы, тѣтко, слабѣ лебонь на очи? — запытавъ Марко мимохѣтъ въ чутѣмъ.

— Огъ, старбѣсть! Слѣзми якозъ часто заплывають; стѣбъ уже нервный. Але прикладаю зѣлье; оно перейде, перейде. Щѣ й казати!

— Нехай тѣтка не шують.

— Якъ же такъ? Ты знаешъ нашу приповѣдну: хлѣбъ плаче, коли его дарма вѣдати! Не доведи, Господи, щобы вѣтъ за мене плакавъ хто.

Бабуся силувалась усмѣхнути, але скривилась тѣлько и похныла ся до-землѣ по якусь былинну. Коли пѣд-несла голову, счи въ неи були ще червонѣйшій, а слѣзы текли по морщинахъ на лицѣ.

Тогдѣ зробило ся Маркови страшне жалко на серцѣ. Прихавъ зѣ смертельною уразою до нихъ усѣхъ за кривду однихъ, а байдужаѣсть другихъ; але видѣ слѣзъ старовины, рѣднѣон сестры батька, неремѣтъ навѣтъ его камѣнну вѣдчу.

— Можѣ, тѣтко, але вамъ тутки, борони Боже? — запытавъ.

Заперечила головою, але вѣнъ говоривъ дальше:

— Я не розпытую, тѣтко; знаю, що вамъ завсѣгды добре, тѣлько прошу тямити, що въ моѣй хатѣ въ Сандвѣляхъ найдеть ся завсѣгды для васъ мѣсце! Сегоднѣ выпрячу станцію — воно, правда, не палата, але все спокѣйна вѣра, для васъ готовѣ стояти ме! Вы ось знаєте, що я говорити не вмѣю, але не плачте, бо мене зъ неба батько проклѣне, що я допустивъ...

— Що ты говоришь? — шептала крѣзь слѣзы. — Боже тебе благослови! Ты Радиса взявъ, а вѣнъ не плаче! А менѣ добре. Се тѣльки такъ. Ты менѣ батька пригадавъ, бо зъ лиця ты до крѣхты на него похожій, отожъ

мене й жаль обгорнуць. Они добры вѣ. Дай вѣ, Боже, добру долю!

Заговели. Старовина сбѣзѣла ся трѣвножно й сказыла:

— Якъ бы не прогнѣваць ся, скажу тобѣ, що я вкрадькома у тебе була. До старога Довнара мене завезли, бо вѣць бувъ хорый на вѣтрѣвку. Рагѣць изъ Гренісомъ на лузѣ були, тымъ то й насмѣлилась и обдышла твою оселю. Якъ тамъ гарно! Кобы ще городецъ та пчола!

Ея лице розвяснило ся, вагливо глянула въ гору на похмурога велкава.

— Ты не жартуешъ про ту станціюу? Менѣ абы яныі куточокъ! Але може Рагѣць не буде радый, та й тобѣ непотрѣбный тагаръ! Кобы таць вѣльна спокѣйныхъ ровѣць, то ще бы на-що и здала ся, але по тѣмъ...

— Коли велате прислати конѣ, тѣтко? — запытавъ перерываючы.

— Сама не знаю. Братъ казавъ лышты ся въ Скомонтахъ, але мене тутэй не потребуць. Коли твоя ласна...

— Завтра велю Гренісови прѣхати. Знаю, що вы пѣдъ моимъ дахомъ — для мене скарбъ и за те вамъ спасѣбб!

— Е, що тамъ. Пѣблѣи тобѣ нагодую, они мене любляць, за лѣны трохи лѣну зберу, въ городца пѣдъ осынь скородати буду — ось и все. Коли твоя воля й охота, то забери зъ собою й стару мебѣль.

— Спасѣбб-тѣтко!

Старовина утерла послѣдны слѣзовы й затримала его за руку.

— Ты бачывъ Ганку? — запытала квапливо.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в четверок, а в п'ятницю на першому разі в Діалог.

Предплати на „Діалог“ приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ ул. Баторія 24, Центральне бюро отолоні, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Люксембурга 9. У Відні М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діалог“ і наслідок за нею платити у Львові.

Діалог

Предплата на „Діалог“ з літер. додатком в Австрії: на границю: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує відбиття з портр. Писемне чишло коштує 8 кр. в рік. — Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. за одну строку літературно в рубр. „Надсудне“ по 20 кр. в рік. Подяки числять ся по 10 кр. за стрічку.

З 3-го дня 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діалог“.

Дуже просимо наших Вноів. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і задегустей.

У Львові, дня 20 н. ст. липня 1892.

Поляки, користуючись з свого впливу у Відні, від яких десять літ горячо намагалися всіма способами загнати до себе, утворюють в Буковині — і нині дійшло вже до того, що Поляки, говорячи про Буковину — вимовляють про руску її частину — називають її не інакше, як *wschodnie nasze kresy*, а столицю Буковини, Чернівці: *stolica naszych wschodnich kresow*. [Глядяючи на Чернівці з Now-on Reform-у в квітні 1891 з 20 липня с. р.]

І треба признати, що за останніх десяти літ сила Поляків на Буковині зростає. В Чернівцях перебрали вони між собою знамениту організацію, натворили багато різноманітних товариств, а в столиці краю діяють на своїх земляків по містах провінційальних. В наслідок цієї організації удалося Полякам червоноцям приєднати до польської політики дві частини: Відомості, котрі давніше не мали ніякого виразу національності, але після бесід руської, якби живучи по руських селах, уважали в щоденному обході, все таки стояли близько до Русинів, ніж до Поляків. І нині бачимо, що Поляки, котрих в Буковині всього 1% населення, мають в своїх руках посілості, і то навіть більше, ніж Русини, котрих єсть в краю 42%. „Апетити збільшують ся, як почне їсти“ — каже приповідка — і то можна спостерігати навіть на Поляках буковинських. В кожній майже вимертій організації бесідає о тім, що Поляки повинні в школах на Буковині мати таку саму праву, як Русини, — з любов'ю до нашої держави, що в. пр. в червоноцях школі реальній учнівства. Поляків єсть більше, ніж Русинів... і т. д. В деяких же школах червоноцях уже й учать язика

польського, і під деякими виглядами Поляки в Чернівцях може й щасливі від Русинів у Львові, де то в міських школах женьських нема науки язика руського — навіть против постанови краєвого законодавчого!

Русини буковинські досі супротивлялися польській на Буковині не зняли ніякого становища. Причиною сего — антагонізм між Русинами і Румунами, боротьба Русинів против румунізаторської політики — головне червоноцього митрополита православного і його консисторії. Мимоходом сказавши, Полякам антагонізм той дуже в руку і між ними, як Русини борються з Румунами, Поляки бароні Капрі [тако само добре, як в інших округах пани румунські] витискає руського кандидата в руських виборчих округах сільських. Але політично сильніший від Русинів другий елемент краєвий — Румуни — завжди супротивлялися польській на Буковині становище рішуче — вороже. Річ се зовсім натуральна. І чим більше Поляки на Буковині будуть заходити, аби там скріпити ся, тим більше боротьбу против них розвивати будуть Румуни, а кожний неусміх Поляків тільки заохочує до Румунів.

Останніми часами Поляки червоноцям, щоб неможливо підтримати ся на дусі по одній величній своїй неупітці [маємо на гадці суму історію з господарською герцога Тшчявського, шефа фінансової адміністрації на Буковині] устроюють з часта маніфестації національно-політичні: то виїждять громадою до пограничних міст галицьких на патріотичний акції, то запрошують Поляків в міст галицьких до Чернівців. Се очевидно дуже дразнить Румунів і ось в минулу неділю при одній такій маніфестації польської прийшло між Поляками і Румунами до конфлікту. Шпирі свідать довідуюсь о тім коротко з телеграм розбідників до двох міст німеческих, а ми знаємо вже ширше про сю правду з дописів з Чернівців до Now-on Reform-у.

Отже з неділю — як пише ся в N. Reform-у: „w stolicy naszych kresow“, то-б. то в руських містах Чернівцях обходили такий Поляки „święto kresowych Sokolow“.

На се свято прибули польські Соколи з Станиславова, з Львова і з Коломиї. Після програми гостей мали оглянути Чернівці а потім поїхати галами по Пруть до Горечі. З огляду міста цікаво се, що митрополит не дозволив Полякам оглянути пам'ятку митрополиту, сказавши: „Митрополія не на те, щоб ви оглядали Поляки!“

По гостях і забаві в Горечій Соколи ввечері повернули до міста і зобразили в готелі Вайса. В той же готель були зображені також академіки Румуни і они повтали Поляків окликати: „Pereat Polonia!“ Поляки, як звичайно на чужій землі, старались уникнути всяких авантур, але мимо того при відході їх з готелю „поспався ся за ними — як читаємо в N. Reform-у — градь кулі і склянок і поранення навіть сильно деяких Поляків“. Коли сільники почали жити, один з Соколів поїхав до уряду поліційного просити о поміч. Надійшло шість поліційників з виглядними папашами і — „кинувшись на Соколів стоячих перед брамою, та й почали рубати їх папашами!“ Не могли нічого навіть налякувані бар. Капрі. Допав свою кінчати кореспондент N. Reform-у висказав, що „зворушення не дозволяє ему це назвати на другий день по той прихід говорити о ній холодно“.

Конфлікт сей між польськими Соколами і академіками Румунами очевидно тільки заострив взаємний ворожий відносини між пануючими в краю Румунами, а Поляками, котрі вже нині називають Буковину: *nasze wschodnie kresy*...

Водозва Русинів з Стрийщини.

Достойні Земляки!

Кожному, хто слідить за проявами нашого народного життя і бажав народи нашому кращому будучості, мусить стати ясно, що першою і найважливішою нашою справою народною єсть внаслідок економічного підняття нашого селянства і маловищанства і поміч в його господарських злиднях, його некуцях економічних потребах.

Всі політичні наші змагання, всі подвиги на полі національній остануть без успіху, коли не станемо здорові і сильні на

полі економічній, коли не зуміємо спинити економічної руїни, котра грозить нині нашому народові з усіх боків, коли не зможемо ся всіма силами до розумної і постійної праці над підняттям добробуту народу а то передовсім через економічну організацію переведену у внутрішній нашій сущності.

Під оглядом такої організації поставили стрийські Русини приступити до звання філії „Прогресу“ в Стрию і, користуючись новим статутом сего товариства, розпочати постійну працю в найближчих пов'язках, організуючи читальні сполучення з крамницями та спільними господарствами, і взагалі стремити по силам своїм і по можливості до введення в життя інституцій, маючих на цілі господарську поміч для наших селян.

Позаяк почини до такої організації вимагає доконче средств матеріальних — бо-ж філія наша буде мусіла прийти сама з першою помічю там, де такої помічі з нашого жерела не буде, — порішав комітет основателів уже заздалегідь приступити до збору фонду економічного поміч стрийської філії „Прогресу“, щоб по введенні в життя сего філії могла ова відразу розпочати свою діяльність на полі економічній.

В той змаганні нашій прийшла нам в поміч передовсім наша середина і патріотична молодіж руська, а именом востану прогук „Діалогського Бюро“, котра порішила частий дохід з свого концерту в Стрию, котрий має відбутись в четвер ввечері 28 н. ст. липня с. р., призначити на дотацію внаслідок згаданого фонду.

Супротив того, коли цілє сего концерту для нас так близька і так багата, звертаємо ся з цією вірою до всіх наших Достойних Земляків і запрошуємо їх сердечно, щоб членство своєю участю в тій вечері зможуть підтримати наш змагання і допомогти нам в самій початку нашого нашої багатоварного труду.

Руська сущність звітна з сего жерельності — і у нас зможемо немало гроша на різноманітні національні, культурні, просвітні та літературні цілі. Однак при всьому тім ніде правди діти, що справляючи прямо і безпосередно до нашого хлібороба і найближчої помічі в його щоденній господарській життєвій, була у нас досі трагована з холодно і без тої енергії та зацікавленості, на яку заслугоють они з огляду на свою велику та первородну нашу. Час отже тепер сповнити також сей обов'язок і даять віддавати ся сям передовсім до загалу Русинів Стрийщини і сусідніх повітів, на котрі наміряємо

Холера.

Немалый і страшний гість вдирав ся знов в границі Європи, а гостем тим єсть холера азійська. З давних восточних описів європейської Росії доходить до нас що-раз грізніший виступ, про ширення холери, число слабих і умерлих зростає понаки. Передовсім лютий ся она в околицях Баку, Астрахані, Саратові і над дохильними берегами Волги, звідки розширює вдовж і вперек.

Вже само имя „холера“ будить в нас якийсь страх і тривогу, а страх сей стає тим більшим, чим більше вимовляється, що епідемія грозить вдертись і до нашої втчизни. Що страх перед холерою цілком оправданий, се признає кожний, хто чи-то сам переживав час епідемії, чи-то читав в описах, яких жертв величезних вимагає кожноразова її гостина.

Вдома річ, що чоловік чи-то в слабості, чи лише в небезпечності слабості радо хоче довідатись: в чом лежить причина хвороби і як би ся лічити і запобігти. Цявність зана збільшує підчас пановання епідемії всякого рода. Славний німеческий гігієніст Уффельманг говорить, що кожноразова епідемія, яка-б она й не була, як приміром тифус, шкарлатина, вбса, бугуна і пр., єсть добродіяння хвилями для всяких популярних публікацій чи-то в людських видавах чи в часописах, бо лише тогди они читателів зацікавлюють і їх водночасно поучає. Переказаний, що холера в теперішніх часах всякого займає, хоч в нинішній короткій розвідці розказана де що подробище о сій страшній язві людської, а хто цікавіший, най перечитає.

Вбачено азійської холери єсть восточна Індія, а особливо область над річками Гангеса і Брахматугри. Обшари ті, порослі порчаним а при тім вично моря, багніст, виставлені на жар підполюденного сонця,

саме добре надають ся до творення шкідливих і заразливих міазмів всякого рода. Обшари ті за-для великого числа даного зара, передовсім тарбав, а за-для заразливих міазмів здалека омивають тужави і чужини. Холера в Індії панувала від давна, не висуваючись по-за границі. До першого року 1817 опустила она границі Індії, ударила на сусідній край, і від того року стала она загальною звітною.

В нападах холери і в вандрівках можемо розбачити чотири головні періоди. Перша період падає на роки 1817—1823. В тім часі лютилась она в великих завзятостях в передній Азії і дійшла лише до восточних границ Європи. Друга період обіймає літа 1826—1837. Тут она по раз першій вступила на європейську землю. В році 1829 показався над берегами Волги, звідки 1831 р. була в російській часті Поміч, в червні того самого року дбала ся до Прусь, Познанщини, Шлесіа, а з тих країв розбіглась по цілій Європі, ба навіть по цілій кулі земській. Рівно-ж загальною епідемією була холера в третій і четвертій періоді своєї вандрівки в роках 1846—1863 і 1865—1876. Від того часу холера не була загально-європейською або світовою язвою, хоч від часу до часу виступала в поодиноких краях з більшою або меншою лютою. І так році 1883 загрожувала она Європі з Єгипту, але завдяки строгим средствам охоронним удалося їй стримати. В році 1884 лютувала она в полудневій Франції і в Італії, особливо-ж в містах Неаполі і Генуї. В літі 1885 року показався холера в Іспанії, в містах Марсіль і Пальма. Спорадично вступав она ще 1886 року в Париж, Будапешт і в Гессію. До деяких міст Аргентини дбався она того самого року з одного італійського корабля, що вилізав з Генуї. Року 1887 гостила она в Катані. Від того року не давали ся чути виступи про більші розміри холери, хоч поодинокі слабості

ба навіть случаи смерті сям і там виступали спорадично.

Спитаємо: в чом лежить причина холери? Що причиною холери шкідливий міазм, т. є. малі і лише через добрий мікроскоп достережним організаціям, о тім вей фактові учей вбачи не сумнівались, однак через довгий десятиліт не удало ся нікому з них відкрити ті шкідливі організми мимо найстаранніших і наймозильніших слідувань. До першого року 1883 вислали німеческе правительство наукову експедицію для розслідування причин холери під проводом звітного бактеріолога Коха до Єгипту і Індії, і сему славному ученому удало ся відкрити і пояснити причину холеричної епідемії. В найновішій в наших помешках на холеру тав і у відходах слабих родів організмів, котрі вбав за-для подоби до точної або протини назвав комабанціями. Вислід Коха подтвердив познійше також другі учей і вони вбачи удало ся робити з тих банцілів шугачий чисті культури, т. є. шугаче вивчання, і коли ті культури введені в найновішій провід морської свинки, кролика і других звірат виділювали у них холеру, то годі вже й сумніватись, що комабанції єсть остаточною причиною холеричної епідемії.

Познавши прикмет і обставини, при яких комабанції може жити і розширяться, наводять само собою на думку средства: які ми в ширення банції запобігти. Комабанції удаєть найліпше при температурі 40° Цельзія, а при температурі понад 16° Цельсія переставати рости, однак ще не зникає і при вищих температурах. В течіях, як приміром вода, молоко, повпва, множить ся зблизь скоро і численно і при коротких обставинах може вегетувати і кілька тижнів. Через висушення нищать ся вони легко і цілком.

Тепер спитаємо: яким способом вандують ті мікроскопічні животики від краю до краю, від міста до міста, і яким спосо-

бом дбтають ся до людського тіла?

Холера ширить ся з одного краю до другого головним і майже виключно через занесення і заохочення. Як легко та й численне множення організмів в течіях робить можливою догадку, що й водні корита можуть стати ся дорогами, котрими йде холера, однак ніколи не можна навіть помислити, щоб холера могла переносити атмосферичний воздух. Що-до сего годі ся вей учей. [Автор фейлетона „Холера“ в „Галицькій Русі“ твердить, що холера ширить ся „единственно“ через воздух, спускає ся мабуть на свою фантазію, не заглянувши хоч-б до якого малого медичного підручника]. Против ширення холери через воздух говорить та обставина, що банції висушеної стають ся зовсім надіферентними, а ширення через воздух можливе лише через висушення і споршнювання відповідного тіла. Після гадки Айхгорста, ширення холери через воздух можливе в той спосіб, що течі переповнена банціями роздуєть на малі частини а ті частини завійшені у воздух могли-б есентуально струмо воздуха перенестись в дальшій стороні. Однак Айхгорст робить лише таку комбінацію, не обстоючи за ввирість або вимовність. Так збав одна певна дорога ширення холери, а дорогою тою єсть, як уже выше сказано, перенесення і заохочення, і то самими людьми з міста на місто. Довказом того єсть се, що холера поступав лише ввозом комунікаційних шляхів і в міру скорості комунікацій; доказом єсть походи вбсак заважних холерою, лишачи вводи ввозом перемаршу епідемію, як приміром похід року 1866 в австрійсько-пруський війні.

Заволячене холери може статись через одену, средства поживні а відбач через відходи слабих. Мені думало ся читати, що причиною вбуху страшно епідемії на Мазурах — не може нагадати в котрій році, — була дезінфекція холерично-хорого, як той, влуча вельзівною, лишав в льоках оден из стацій. Маючі насвідомі, що радо сдвгають на

пручених слів п. намісника вийшла в редакції „Гал. Русь“ також перепущена характеристика „нових ер“, бо ж певно не було в інтенції „Гал. Русь“ висказувати своє задоволення, що власне аж в „новій ер“ удалося встановити виділяючих Русинів в намісничій сполучній привернене деяких заточених в Мазуричани, а се свого мовою висказав п. намісником до п. Гаврилова в цілості потверджували б. А може... може сама „Галицька“ затинає повертати на „нову еру“. Га! бувають речі, що в філософам не спалили...

От ж наші виділяють повітовий також вде на „нову еру“. Недавно на руску Буреу в Барезанях ледви аж до двох борбах удержено субвенцію, а тепер подає п. Сигарич просьбу о запомогу на курацію, а наші виділяють — бух! ухваляє дати йому 80 зр. В певно думає, що п. Сигарич стоїть в а нідмь службовий відношенню до нашого виділу, а он та звязь виглядає так, як то славно вирачене в радѣ державній посла Абрагамовича: „Parturient montes... et nos mutamur in illis“, або як писав „Smigus“: „sposi się... jak dziura w moście“, — таж само акурат виглядає: „Сигарич... а wydziął powiatowy“. Відж, правда, єсть начальник сторожк отаевои и ходять в паламоти та в бмискумь шлемом, єсть бухгалтеромъ каси задатковои, писме часто корреспондєнція до Przeglądu o swojej energii, але для виділу не знаю чимъ, — хеба, що устроює деколи фазверки у декого вь виділових, або що там того року, коли мавъ бути п. намісникъ вь Підгайцахъ, понашавъ за 300 зр. повітовий грошей фанѣ для декорації. Видно вь того, що дбєтає дарувати 80 зр. або за фанѣ и фазверки, або що наші виділяють вь „новій ер“ переміняють на вигнєтцію обдаровуючу. Таж певно подумавъ собі знавчй вь Підгайцяхъ факторъ Дудо, бо, нажуть, вибєс вь собѣ подає до виділу о якій дарувочєхъ. Або-ж то вбєт неборачиско не набѣгає за рбнними интересами панѣв вь wydziął y?

Буря вь 14 с. м. про котру пишуть газети, була вь насъ. Громи и гради набравши багато шкоди. Вдѣ грому згорѣвъ костелъ вь Підгайцахъ, а градъ повывавъ вь Горожанцѣхъ, Пановичахъ, Заваловѣхъ, Носовѣхъ. Шкода мавъ бути велика. Отъ тутъ здалася бы добродичивєсть нашого wydziął y...

Правдолюбє.

Артистична прогулька західної Групи „Львівського Воєна“

пбѣз проводомъ Іосифа Партичного и Остапа Нижанковського подає до відомости програму першого концерту вь Самборѣ, вь четверъ 28 н. ст. липня с. р. вь самі насина урядничого:

- 1) Гушавич-Евельбергъ: „Рѣдѣ мова“, хоръ вь солонѣ баритоновихъ.
- 2) а) Літѣ: „La campanella“ и б) Рубінштайнъ: „Valse caprice“, фортепьянъ солѣ, директоръ п. А. Кулачовскій.
- 3) а) Лисенко: „Ой пуцу яковиченя“, тріо вь хорѣ и б) Вахнявчъ: „Хоръ козацький“ вь II-го акту оперы „Купало“, хоръ вь акомп. фортепьяну.
- 4) Деклямація п. Ол. Колесен.
- 5) а) Шевченко-Лисенко: „Ой чого-жъ ты погорѣло!“ и б) Мюшкє: „Grąjek“, солѣ-спѣвъ п. Шиманьского.
- 6) а) Рудковскій: „Gdyby aniol“, mazurka, и б) „U nas inaczej“, dumka ukraińska, хоръ.
- 7) а) Маскані: Intermezzo вь оперы „Cavalleria rusticana“ и б) Сарасате: „Испанскій танцъ“, скрипка-солѣ, п. М. Штіреръ.
- 8) Нижанковскій: „Национальнй вѣсны славянскій“, хоръ: а) словенскє „Naprej Zastava Slave!“, б) чєскѣ „Kde domov můj?“, в) „Hej Slovane“, г) польскє „Z dymem pożarów“, г) болгарскє „Шуми Марица заперзавана“, д) словачкє „Vlasti moja“, е) російскє „Въ назѣ по матушкѣ, по Волгѣ“, ж) сербскє „У бој, у бој!“ и в) украинскє „Ще не вмерла України“. Акомпанієментъ фортепьяновъ на чотирь руки.

Початокъ о годнѣ 7½ вечоромъ. Пбѣзъ выконуваня поодиновихъ точокъ програми двѣрѣ будуть замкнені. Стрѣй вѣзатий або народний, для панѣвъ фразъ. По часті концертній танцѣ. Запросени розсылає наші заступникъ Вл. п. Романъ Сосновскій вь Самборѣ.

Дальшй концерты:
Дня 31 н. ст. липня вь Сяноцѣ, 2 серпня вь Ізоначѣ (закл. вупелєвскій), 4 серпня вь Рамановѣ (закл. купелєвскій), 7 серпня вь Жегестовѣ (закл. куп.), 9 серпня вь Кривцѣхъ (закл. куп.), 11 серпня вь Шавницѣхъ (закл. куп.), 13 серпня вь Новомѣ Торѣхъ, 15 серпня вь Заволонѣхъ (закл. куп.) и т. д. Вѣзю по концертахъ вь програмѣ докладнй будутъ оголошені вь свѣтѣ тижданъ.

Вдѣ началєства західної прогульки „Львівського Воєна“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Вь Боскѣ истнууть ще досѣ вьдѣносны панциний и сєліє водробляють панцину не лишѣ особисто але и тѣломъ. Теперъ же видано розпорядженє, котрымъ приносѣть ся дєву долѣгу вь тѣхъ панциний работнѣхъ, и тажъ можна сплатити грѣшма свои повинности по-до особєтого водроблюваня панцины, а цѣлкомъ знесєно роботу тѣломъ. Разумѣєсь, що влєсти правительственнй постаралєсь о то, щобъ се розпорядженє торжєственнє оповѣстѣти по цѣлѣмъ краю. Яжъ водбывалєсь се оповѣщенє, бачимо вь опису сєго торжєства вь сараєвѣхъ повѣтѣхъ. Начальникъ сараєвского повѣту выголєсѣвъ промову до збравыхъ старшихъ громадянъ и выносѣвъ поодиновѣ постановѣ популярно. Вдѣтає перечитавъ цѣлє розпорядженє. Численнє збравихъ народѣхъ одушевєннй оклика вь чєстѣ цєсєра. Тажъ сѣмо вь вѣлєннє радєстїю принѣто сє розпорядженє на засѣданѣ рады громадоко.

Вдѣвєснй пунціи паєскій Галимбертѣ выжадє оціѣальнє повѣдомлєнє о рѣшеннє найблѣжшєго консєтора, пбєлє котрого будє именованнй кардиналомъ. Вь мѣсєцѣ жєвнѣ Галимбертѣ выжадє вь Вѣднѣ до Раму, де обѣмє свѣй урядъ, а вєго наслѣдникомъ будє баварєскій пунціи Агліардѣ.

Міністерєтво справъ вьнутрѣшнихъ вь Россіє вьготовило проектъ законѣ протѣвъ штундѣ. Пбєлє сєго протѣву, штундѣ вь будучєствѣ будє вѣзати сѣ сѣмѣю ворожєю державѣ и православноѣ вѣрѣ а вѣ исповѣданнѣ будуть усунєнѣ вь державныхъ урядѣхъ. Окрѣмъ сєго штундѣстамъ не будє вѣлєннє держати слугъ православноѣ вѣроисповѣданнѣ. Годовнй заздѣ, якій поднєсєно протѣвъ штундѣстѣхъ, сєй, що штундѣ термѣнѣзє каждого новоназєрєного. Россійскій мужикъ, коли приймє сѣ ерєсѣ, зѣвнєє свѣй повѣдѣ до нєблѣзаннѣ. Борудѣ и вєсѣ пбѣдѣнѣ вь нѣмєцѣхъ, вдѣтає на сєбѣ нѣмєцѣхъ одѣжѣ а навѣтѣ самѣ мѣє учѣтѣ сѣ и свѣтѣхъ дѣтѣхъ учѣтѣ нѣмєцѣхъ мовѣ, хату обѣзѣдѣє пбєлє нѣмєцѣхъ зѣмчѣю и православноѣ иконѣ выжадє яжѣ старєвєскѣй в. н. Протѣваннѣ сєкѣтѣ вѣзѣжѣтѣ штундѣ оружѣмъ Нѣмѣцѣхъ протѣвъ Россіє и агітаціоннѣхъ средєствѣхъ вь дѣлѣ сѣмѣю-політичнѣхъ, котрѣ трѣба поборовати вь національно-россійскѣхъ интересѣхъ. Міністерскій проектъ постановѣє дальшє острѣ средєства рєрєссійскѣхъ протѣвъ асєстєлѣзѣ штундѣ, особлѣво єслѣ она зѣвѣзѣжѣтѣ православноѣ вѣру. Сєй протѣвъ прѣйдє прѣдѣ державнѣхъ совѣтѣхъ вѣжѣ на найблѣжшѣй сєсѣє.

О заграничнѣй політицѣ маркіза Сєлєбєрієго подаєтъ дѣєвнѣхъ рѣзѣнъ донєсєнѣя, котрѣ мають цѣлѣ вывєсѣтѣ, о сѣбѣлѣво заграничѣ політичѣ Англіє зѣмѣнѣтѣ сѣ, коли партіє Глєдєстова прѣйдє до правлѣннѣ. Вѣдєвєскій Tagblatt Шпєсѣ, котрѣй, що правда, нє дѣжѣ вѣрѣдєстѣєнє жєрєлѣ, подаєтъ досѣ нєзнаннй фактѣ, що Сєлєбєріє воднєвнѣзѣ предлѣжєнє доврѣчєннѣ мѣсѣ французскѣхъ, котрѣ Франціє выжѣлѣла до Лондѣну, коли мѣнѣшєго року по упадѣ Крѣпїєго вєлѣ сѣа перєговѣры про водновлєнє потрѣбнѣхъ союзѣ. Франціє жадалѣ водѣ Англіє, щобѣ она ужѣлѣ вь Рамѣ свєго вѣзѣмѣу и спѣузалѣ Італією нє заключѣтѣ союзѣ вь Австрією и Нѣмєцѣиноу. За то Франціє вєдѣлѣлѣ нѣвола вь пбѣдѣ нѣмѣцѣхъ условіємъ нє наладѣтѣ флѣтѣмъ на аталієскѣ берєгѣ а навѣтѣ вь тѣмъ случѣю, єслѣ бы вєлѣа вѣнѣу вь Італією, то зѣобѣзѣлѣла сѣа свѣлѣ флѣтѣмъ нє ужѣватѣ до вѣєвѣзѣхъ операциѣ. Вь сєй спѣсѣбѣ Франціє хотѣла успѣкѣнтѣ Італією, що она нє потрѣбує боятѣ сѣа флѣтѣхъ французскѣхъ, навѣтѣ, єслѣ бы вѣстѣуцѣла по сѣорѣмъ Нѣмєцѣиноу. Алє на тѣмъ нє концєдѣ. Вь случѣю, єслѣ бы Італієя прѣгрѣла вѣнѣу, Франціє жадалѣла, що нє водбєрє вѣнѣчѣ о нѣмѣцѣхъ вь нѣмѣцѣхъ нѣмѣцѣхъ нѣмѣцѣхъ. Вь сєй спѣсѣбѣ Італієя була бы непотрѣбѣна подѣлѣтѣ вѣнѣнѣ помѣщѣ англійскѣхъ флѣтѣхъ, а Англіє нє потрѣбуєла бы на Сєрєдєзмє морє высылѣтѣ свѣихъ вѣрѣблѣвѣхъ. Кабінєтѣ Сєлєбєрієго нє хотѣвъ прѣстѣтѣ на сѣ предлѣжєнє.

НОВИНКИ.

— Адмїністрація наша оповѣщує: „Позѣякѣ повѣстѣ „Замокъ Дєлѣ“ сѣкѣчѣлѣ сѣа печѣтѣтѣ и сѣмѣ дѣлѣмъ будє орѣшурѣванѣа позѣбѣтѣла частѣ аркушѣхъ, тожѣ просїмо рєкламуєтѣ поодиновѣ аркушѣ, бо опбєлѣ нє можѣа будє вєсєго достѣтѣи.

— Зѣара на худѣбу. Зѣ Коломѣйчинѣ пишуть намъ: На нашѣмъ Пбѣдѣрѣо гинуть кофѣ, худѣба и свѣлѣ. Мѣмо того зѣатѣють зарѣзу самѣ громады вѣбѣ страхѣ, щобѣ вь Ібѣловѣхъ нє замкнули чѣтєврѣговѣхъ ярмаркѣхъ. Зѣара розширѣла сѣ вѣжѣ вь Пѣстѣннѣ, Уторѣнахъ, Ябѣловѣхъ, Лѣчѣхъ, Вєрѣбѣхъ и ян. Кѣєнѣ погібѣло до 30, худѣбы рогаѣтѣ до 60 штукѣ, а свѣлѣнѣ вєлѣка сѣла. Нє зѣвѣдѣло бы, єслѣ бы влѣсти влѣзѣли блѣзѣє вь тѣу сѣправѣ и зарѣадѣи, що налѣжѣтѣ. Трѣба бы тутѣ нє лишѣ изѣловѣтѣ мѣсѣа зарѣзы алє и подѣтѣ помѣщѣ лѣкарскѣу сєлѣнамъ, бо лѣдѣ нє знѣють, що вѣдѣтѣи, и попадають на найдѣнѣнѣйшѣхъ вѣдумѣхъ, на пр. прѣсѣють худѣбу рѣзѣченнѣмъ зєлѣзѣкомъ, зѣлѣвають дѣубѣю корѣю, однѣмъ словѣмъ мучѣтѣ вѣзвѣрѣну. До того жѣ закопѣуть стєрѣво вь загорѣдахъ и наѣтѣ рѣкѣю.

— Зѣ Пбѣдѣєцѣхъ доносѣть, що дѣя 14 н. ст. липнѣя лѣтѣлѣа сѣ вь околѣцѣ мѣстѣчка страшноѣ тѣучѣ. Рѣмѣ-кѣтѣлѣйцѣхъ костєлѣхъ, збѣудѣваннѣхъ по Іѣковѣмъ, вєсєводѣмъ бѣучѣнѣмъ, упѣвъ жєртѣвою тѣчѣ, бо грѣмъ удѣрѣвъ вь вѣжу костєлѣну и помѣмо сѣлѣзѣ дощѣу и рѣтѣнѣу спѣлѣнѣхъ дахѣхъ и дѣвѣ вѣжѣ. Шѣкода выносѣтѣ 12.000 зр. Дахѣ бѣуть асєкурѣваннѣ вь крѣковѣскѣмъ товариствѣ на 6000 зр. — Тѣучѣ набѣлѣла вѣлѣчєннѣхъ шкоды вь цѣлѣй околѣцѣ. Вь Нѣосѣлѣхъ, Гнѣлѣхъ, Рѣдѣнѣхъ и Горожанцѣхъ повывѣлѣвъ градъ зѣсѣвнѣ; вь Товѣстоѣбахъ зацѣпѣлѣвъ грѣмъ шѣпу Фѣерштѣйна, де згорѣло околѣо 100 сѣлѣвѣхъ дѣрєва опѣловѣго; вь Зѣвалѣхъ удѣрѣвъ грѣмъ вь шѣпу одѣгого гѣспѣдѣра и спѣлѣнѣхъ 3 буднѣнѣхъ; вь Нѣосѣлѣхъ и Сѣлѣчѣхъ спѣлѣнѣхъ грѣмъ по одѣмѣ буднѣнѣхъ, а вь Ябѣловѣхъ и Зѣовѣцѣхъ по двѣ полѣушѣнѣхъ жѣтѣ вь полѣхъ, вь лѣсѣхъ подѣ Лѣсѣю розторѣнѣхъ вѣлѣчєннѣхъ дѣубѣхъ.

— Польскѣ товариствѣ педагогѣчѣ на свѣихъ загѣлѣнѣхъ зѣборахъ вь Бродѣхъ вырѣло до голѣвнѣхъ зарѣдѣ: прѣзєсѣмъ кн. Юрѣя Чѣртѣрѣйскѣго, заступникѣмъ прѣзєсѣа Лѣдѣзѣнѣкѣго, а вѣдѣловѣмъ пп. Пѣл. Борєцѣкѣго, Вѣм. Цєнарѣа, Іѣс. Чѣрнєцѣкѣго, Юл. Фѣнѣзарѣу, Гєнр. Гѣлєцѣкѣго, Корн. Явѣрѣкѣго, Воходѣлѣа, Клѣаковѣкѣго, Володѣлѣа, Крѣпѣнѣкѣго, дѣра Іѣс. Лѣмѣхѣа, Іѣс. Пѣркѣвѣчѣа,

Фр. Прухнѣнѣкѣго, Кар. Рѣвєра, дѣра Мєч. Варѣмѣскѣго, Фр. Жѣмѣдѣнѣскѣго и дѣра Іѣс. Жѣулінѣскѣго. Полаѣають сѣа чѣрѣкѣ вь зарѣдѣ: нѣсѣкѣторъ Мєч. Барѣновскѣй, учѣтѣлѣ Володѣлѣа. Красѣуцѣй, директоръ Шѣст. Парѣсєвѣчѣ и учѣтѣлѣ Кѣз. Рѣдѣвѣнѣскѣй.

— Рѣдѣннѣа драма. Пѣрѣдѣ кѣлькѣма тѣжѣдѣнѣмъ зѣстрѣлѣлѣ сѣ вь Крѣковѣхъ Францѣхъ Зѣабѣлѣа, вѣзѣннѣй адмїністраціє Ново-и Рѣформѣхъ. Тѣпєрѣ вылѣвилѣ сѣ, що Маріє Крѣвѣчѣкѣхъ, котрѣа, арѣштѣовѣна поліціѣнтѣмъ у Лѣвовѣхъ пбѣдѣрѣлѣа сѣбѣ горло, була жєноу Зѣабѣлѣхъ, бо она подѣ назѣвѣнѣмъ Малѣковѣчѣнѣнѣхъ вѣйшлѣа вь Крѣковѣхъ за нѣго замѣжѣ. Отжѣ спѣдѣвалѣа карѣа за пѣрєстѣпѣтѣно була прѣчѣиноу сѣмѣртѣ двѣохъ лѣудѣхъ.

— Фальшѣвнѣхъ грѣшѣхъ. Вь Коломѣхъ прѣхѣоплєно сѣмѣи дѣлѣмъ фальшѣвнѣхъ сѣрѣбнѣхъ гулѣдѣнѣвѣхъ, зѣлѣзѣнѣчѣго сѣлѣсарѣа вь Сѣопѣвѣ, що прѣйшѣовнѣ до сѣкѣну, хотѣвъ заплатѣтѣ за куплѣннѣхъ товарѣхъ фальшѣвнѣмъ гулѣдѣномъ. Купѣцѣ задрѣжѣвъ сѣлѣсарѣа и давъ знѣтѣ поліціѣ, котрѣа прѣвѣзѣла вь домѣ сѣлѣсарѣа найшла машинѣу для выбѣваннѣ сѣрѣбнѣхъ гулѣдѣнѣвѣхъ.

— Вь Мѣстѣхъ вѣлѣннѣхъ водбѣдѣ сѣ 24 н. ст. липнѣя народѣна забѣваа прѣ участѣ мѣстѣнѣскѣхъ кружѣкѣхъ сѣлѣзѣкѣхъ на дохѣдѣ мѣсѣцовѣхъ сторожѣхъ огнєвои. Програмѣ дѣжѣ рѣзѣворѣдѣна а вѣстѣлѣ для дѣрѣслѣхъ сѣсѣбѣхъ лѣшѣ 10 кр. Почѣтокъ забѣвы о 3-ѣй годнѣхъ по полѣднѣ. На случѣй нѣпогодѣ водбѣдѣ сѣа забѣваа дѣя 31 н. ст. липнѣя.

— Лѣвѣоннѣй голѣвнѣй двѣрєцѣ зѣлѣзѣнѣчѣй мѣє будѣи рѣкѣнѣструєваннѣй кошѣтѣмъ околѣо мѣнѣона зр. Цѣлѣй буднѣнѣхъ будє вѣгодѣлѣшѣє и вѣлѣчѣлѣшѣє устрѣеннѣй и будє прѣзнѣченнѣй для рухѣ особѣовѣго. Для товарѣовѣго рухѣ будє водѣданнѣй до ужитѣку двѣрєцѣ чѣрѣновѣцѣхъ зѣлѣзѣнѣчѣхъ. Сѣправѣ будѣу двѣрѣа цѣнтрѣлѣнѣго вь мѣстѣхъ зѣлѣшєно, бо закупѣно грѣнтѣвѣхъ подѣ будѣву и будѣваа сама кошѣтувалѣа бѣ околѣо 6 мѣлѣонѣвѣхъ зр.

— Рѣдѣа мѣсѣа у Лѣвовѣхъ именовѣла на свѣѣмъ доврѣчѣлѣшѣмъ зѣсѣданѣю вь дѣя 18 н. ст. липнѣя: Іѣс. Пѣркѣвѣчѣа директорѣмъ школы ім. Стѣпанѣчѣа, а Ром. Вѣннѣчѣкѣго, Мѣх. Вѣандѣрѣвѣчѣа, Ром. Цѣшѣвѣскѣго и Кар. Яновѣскѣго, дѣйствнѣмъ учѣтѣлѣмъ школы мѣхѣнѣхъ.

— Прѣ лѣсовѣанѣо преміѣ для рѣмѣоннѣкѣхъ вь фунѣдаціє Вѣннѣкѣтѣа Пѣоннѣнѣскѣго, котрѣе водбывѣло сѣа вѣчєра вь товариствѣ Skala, выгнѣнѣуєтѣ пѣршѣу премією 858 зр. сѣторѣмъ Мѣхѣлѣю Вѣйтѣовѣчѣхъ, другѣу премією 715 зр. шѣвѣцѣ Іѣванѣ Сѣмѣнѣшѣнѣхъ, трѣтѣу премією 572 зр. шѣвѣцѣ Іѣванѣ Ярѣмѣовѣчѣхъ, чѣтѣртѣу премією 429 зр. мулѣрѣ Володѣслѣвѣ Сѣнѣора. Лѣсовѣанѣє трѣвалѣо водѣ 10½ годнѣхъ до годнѣхъ 7-ѣи вѣчєрѣмъ.

— Прѣсѣсѣ о рѣтуѣлѣнѣе убѣйствѣ, якій послѣднѣмъ днѣмъ водбывѣвъ сѣа вь мѣстѣхъ Кѣлєвѣ, зѣкончѣнѣвъ сѣа убѣлѣнѣнѣмъ пбѣдѣрѣнѣго о убѣйствѣ рѣбннѣкѣ жѣдѣвѣскѣго Бушѣго. Бушѣго вѣбѣ страхѣ прѣдѣдѣлѣ мѣстѣю хрѣстіанѣхъ вь Кѣсѣатѣнѣхъ пѣрєносѣтѣ сѣа до другѣи мѣсѣцѣовѣстѣ. На сѣю цѣлѣ якѣ тажѣ зѣплачѣнѣє кошѣтѣвѣхъ судѣовѣхъ зѣложѣлѣа жѣды до сѣтѣи значѣну сумѣу. Убѣлѣннѣчѣй зѣсѣудѣхъ выклѣкаєтѣ мѣжѣ хрѣстіанѣскѣмъ населѣнѣємъ вь цѣлѣй околѣцѣи вѣлѣкѣє нѣгодѣовѣнѣє и кажѣтѣ, що прѣсѣсѣ мѣє чѣ разѣ пѣрєводѣтѣсѣа, а то дѣлатѣго, бо показѣло сѣа, що судѣа сѣлѣдѣнѣй и оборѣнѣцѣ, якѣ блѣзѣнѣхъ свѣнѣкѣхъ, булѣ вь порѣзѣмъ вь собѣно. Зѣ тои прѣчѣннѣхъ высылѣають хрѣстіанѣхъ вь Кѣсѣатѣнѣхъ дѣпуѣтаціє до цѣсѣра Вѣлѣгѣлѣмѣа вь прѣсѣсѣбоу о водновлѣнѣє прѣсѣсѣу. Ходѣтѣ тажѣмъ погѣлѣсѣа, що прѣкурѣторѣ и дѣлѣкѣ судѣѣхъ прѣсѣжѣнѣй булѣ пбѣкуплѣнѣй.

— Янѣ слѣпнѣй вѣдѣтѣ. Выхѣдѣа вь Гѣмбурѣхъ и Лѣпѣку Zeitschrift für Psychologie und Physiologie der Sinnesorgane помѣстѣла нєдавнѣо зѣймаѣчу стѣтѣю зѣ пѣхѣлѣогієи слѣпнѣчѣхъ. Авторѣ докѣзує мѣжѣ нѣмѣнѣмъ, що нєпрѣдѣлѣна гѣпотєзѣа, мѣмѣ то слѣпнѣй допѣлѣнѣє сѣю слѣпѣтѣу дѣтѣкомъ, бо о многѣ точнѣйшѣє спѣнѣє сѣю задѣчу слѣхѣхъ. „Нє вѣдѣтѣ тутѣ рѣдѣше о то, що слѣпнѣй зѣмѣє чѣсѣмѣа тажѣмъ рѣзѣрѣзнѣтѣи надѣвѣчѣлѣно добѣє слова. Сѣа дѣжѣ важѣє для орієнтѣціонѣго зѣмыслѣу лѣудѣхъ, позѣбѣлѣннѣхъ свѣлѣта дѣнѣного, бо вь наслѣдѣкѣ тогѣо можѣтѣ они набѣратѣ вѣлѣкѣю нѣвѣнѣстѣи вь рѣзѣзнѣваннѣи можѣтѣ прѣходѣжѣувѣтѣи сѣа по оживлѣннѣхъ унѣякѣхъ вѣлѣкѣхъ мѣстѣхъ бѣзѣ прѣводѣннѣа. Обѣта вѣнѣа, що слѣпнѣй водбѣрѣє найчѣстѣйшѣє вражѣнѣа свѣлѣта вѣлѣннѣго за посѣрѣдѣнѣчѣмъ уха, докѣзує тажѣмъ, що вѣнѣчѣа, а нєрѣзѣ навѣтѣ прѣтивѣ свѣго власнѣго нєрѣсѣвѣдѣчѣєнѣа, вь сѣмѣнѣтѣи або антѣнѣнѣтѣи поведѣтѣ сѣа зѣвѣкомъ дѣтѣчѣноу особѣ бы тажѣ якѣ чѣловѣкѣхъ вѣдѣючѣй для якѣгѣосѣ янѣдѣ чѣе сѣмѣнѣтѣю, для нѣннѣго водѣразу. До якѣи стѣпєнѣи можѣ дойтѣи выобразѣовѣнѣє слѣхѣу у тѣмнѣнѣхъ, вѣказѣе таѣкѣй случѣй: Слѣпѣа дѣвѣчѣна чѣла кѣлькѣа разѣвѣ спѣвъ сѣлѣвѣнѣхъ спѣвѣчѣкѣхъ, а одушевѣлѣна єго азуѣкомъ, вырѣбѣла сѣбѣ дѣжѣє ідеѣлѣнѣє понѣтѣє о особѣ спѣвѣчѣкѣхъ. Колѣи зѣакомѣй дѣвѣчѣнѣхъ опѣвѣвъ їѣ разѣ о лѣгѣкодѣшнѣмъ жѣтѣю спѣвѣчѣкѣхъ, тѣмѣна позѣбѣлѣна назѣвѣтѣ свѣихъ нѣлѣзѣй скрѣпѣнула вь бѣлѣмъ: Колѣи сѣй голѣсѣ можѣ нєправѣду казѣтѣи, то вѣжѣ вєє лѣжѣ.“

— Дирѣкціє рухѣ зѣлѣзѣнѣчѣхъ держѣвнѣхъ у Лѣвовѣхъ опѣвѣщує, що почѣннѣнѣ водѣ 20 н. ст. липнѣя зѣлѣзѣнѣчѣа зѣмѣнѣа вь рухѣхъ пѣзѣдѣвѣхъ мѣшѣаннѣхъ ч. 1671 и 1673 на шлѣхѣхъ зѣлѣзѣнѣчѣхъ Бродѣхъ-Рѣдѣвѣлѣвѣхъ. Пѣзѣдѣтѣ тѣ будѣтѣ водѣтѣ того дѣнѣа прѣхѣдѣтѣи: пѣзѣдѣтѣ ч. 1671 водѣзѣдѣтѣ до Бродѣвѣхъ о 8-ѣй годнѣхъ мѣн. 38 рѣвно а прѣѣзѣдѣтѣ до Рѣдѣвѣлѣовѣа о 9-ѣй год. рѣвно; пѣзѣдѣтѣ ч. 1673 водѣзѣдѣтѣ вь Бродѣвѣхъ о 12-ѣй годнѣхъ 40 мѣнутѣхъ пополѣднѣа а прѣѣзѣдѣтѣ до Рѣдѣвѣлѣовѣа о 12-ѣй год. 59 мѣн. пополѣднѣи.

— Чѣлѣо жѣртѣа, що погібѣлѣ вь долинѣхъ Шѣмѣунѣхъ и вь Санѣ-Жѣрѣвѣхъ вь наслѣдѣкѣхъ водбѣрѣваннѣа лѣдѣвѣцѣхъ зѣ горѣ Мѣнтѣ-Блѣнѣхъ, выносѣтѣ 276 особѣхъ. Мѣжѣ нѣмѣнѣмъ єсть тажѣмъ тажѣмъ директорѣ національнѣго банкѣу вь Кѣопєнѣгѣи, Мѣвѣрѣкѣй Лѣвѣ.

— Дѣшєвѣй кѣнѣнѣй. Зѣвѣстѣна фѣрма Карѣла Пѣхлѣа Полякѣа вь Пѣрѣзѣхъ дѣстѣлѣє Сѣогѣна-Quint-Exhalt, зѣ котрѣго дѣжѣє лѣгѣко можѣа дѣстѣтѣи дѣжѣє добѣрѣй, аромѣтѣчѣнѣй и надѣзѣчѣлѣно пѣдѣбѣннѣй до франѣусѣкѣго кѣнѣнѣй. Тѣй єк

Надбслане.

ВСЬХЪ НАУКЪ ЛЬКАРСКИХЪ

Д-ръ Генрихъ Маркевичъ

вже повернувъ до САМБОРА и ординуе, якъ передъ тымъ. 4334 2-3

Найдешовше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подо "КОПЕРНИКОМЪ"

ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)

напротівъ головного одваку.

Окуляри, двікеры, барометры, термометры, мікроскопы, машини електричні, райскайги, и т. п. по цѣнахъ найдешовшихъ. — Гесараци найдешовше и найкраще.

Замовленя зъ провинціи адресувати: "Новый оптикъ" подо "Коперникъ", ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ

на житъе та водъ огню и граду

у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Полюмъ асекураційный выставляютъ ся въ языцѣ рускомъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями введъ по руски. — Ближе можна розвѣдатися въ Адміністраціи "Дѣла". 4253

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валияка)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго . . . 1/2 клр. зр. 2-30

№ 2 Кайсовъ Конго . . . " " 2-80

№ 3 " мянжъ . . . " " 3-—

№ 4 Нангтовъ Imperial " " 4-—

№ 5 " Мандаринъ " " 5-—

Высѣвки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 клр. зр. 1-50

№ 7 найлѣпшій . . . " " 1-80

Цѣны батистовъ до свѣточъ. — Книжки на престолы. — Вѣнцы до образовъ. — Образы олійні паперовъ по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Вѣдѣты літографованіи и скоропечатаніи. — Товари шкѣрніи. — Пуляресы, портюнетки, вѣтѣрки, напѣрсоніи.

Всякія прибори до писаня, рисованя и малюваня.

По найнижшихъ цѣнахъ поручае руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валияка.

4087

Глядае женщины

питейгентной Русинки, до заряду дому и выхования дѣтей свѣтскихъ вдовецъ на солѣ, писемной зголошена подъ адресомъ: О. Чарлиньскій въ Коссовѣ п. 4329 Бѣлобожниця. 2-3

Повѣсти О. Федьковича

ЧАСТЬ I.

Сторонъ 1—78. Цѣна 20 кр

(съ пересылкою почт. 25 кр.)

Дѣстати можна въ друкарни тов. им. Шевченка у Львовѣ и въ книгарни Ставропигийской.

! КОСЫ !

зъ найлѣпшій старійской фабрики на особне порученіе зъ найбольшою стараніемъ выконанъ:

55 центим. довгій, середно шир. по 45 кр.

60 " " " " " 50 "

70 " " " " " 60 "

90 " " " " " 70 "

За доброту тыхъ косъ приймаемо

весаку поруку. 4280

На пять кильграмову песьлукъ иде

8—10 шукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и філіи.

АЛЬФРЕДЪ РАСЛЬ

торговля насѣвья въ Опавѣ (Торрау)

(австр. Шлезкѣ)

поручае, якъ довго выстане присаду:

Збоже на озимій засѣвы

озиме жито, озиму пшеницю, найлѣпшій новіи сорты, выпаскаій у высокихъ горахъ, зъ жнива 1894 р., знаменитой якості.

Взбѣрами и офертами можна служити. 4333 1-11

COGNAC-QUINT-EXTRACT.

Для скорого выробу знаменитого, здорового и мѣдочного коняку, котораго не можна водѣрзати водъ правдивого коняку французского, поручаю отсю выробовану спеціальность.

Цѣна за 1 киль (выстане на 100 літрѣвъ коняку) 16 зр. а. в. Прислать долучае ся даромъ. За найлѣпшій успѣхъ и здоровый фабрикатъ ручу.

Заощаджуесь спіритусъ

моєю невѣрванною есенцією скрѣпляющею (Verstärkungs-Essenz) для горѣвкы; она дае напѣткамъ приемный острый смакъ и можна ея лишъ у мене купати. Цѣна 3 зр. 50 кр. за киль (на 600 до 1000 літрѣвъ) разомъ зъ способомъ ужити.

Кромѣ тыхъ спеціальностей поручаю всѣмъ есенціи до выробу рому, сливовицѣ, горѣку зеленою и всѣмъ добрымъ лікерѣвъ, спіртуозѣвъ, оцту и винного оцту въ невѣрванной знаменитости. Приписы долучае ся даромъ.

Цѣнники оплатно. — За здоровый фабрикатъ ручить ся.

Carl Philipp Pollak,

Essenz-Spezialitäten-Fabrik in Prag.

(Глядае солидныхъ заступниковъ). 4338 1-10

Ученикъ III. класъ гімназіальной глядае лекціи на село на часъ вакацій. Зголошена приймае адміністрація нашої газеты.

Выробы зъ гумы и кавчука

гігигіеній, хірургіи, до плеканя недужихъ и для полѣжанъ. (Спеціальности парисей подъ дискрецією) высылка ва послѣднатою: Предпріимство высылковъ (Versand-Gesellschaft) Альбинъ Краевскій, Вѣдѣнь I. Giselstrasse 4. I. Выключный цѣнникъ иллюстрованый на жадање даромъ и оплатно.

Кнайпѣвка

горѣвка зъ зѣла лѣнничого патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ.

Хоріи шотъ по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского

маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылкае ся

наименше 2 флашки водѣворотного

почтою. 4215 44-60

XXXXXXXXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

XXXXXX

ЛЬВѢВСКА ФАБРИКА АСФАЛЬТУ

и угнѣшенныхъ огнетревалыхъ текстуръ до покрываня даховъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инженіра

ЛьвѢвъ, улица Корытна число 13

поручае

АСФАЛЬТЪ

зъ найпершихъ копанѣвъ Швайцарскихъ и Италійскихъ, уживанъ на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментѣвъ изолуючій вохкѣсть, кладеный на мурѣ за горяча. 4198 9-15

Фабрика осушае асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ доси въ технѣцѣ, наибольше вохкѣ мешканя.

Фабрика выговлае власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта даховъ текстурою огнетревалю, котра по многихъ пробахъ водзначена ц. к. Министерствомъ справъ внутрѣшнихъ въ 1888 р. патентомъ непаальности.

Метръ квадратный готовой работы на даху разомъ зъ по-малюваньемъ лакомъ асфальтовымъ водъ 45 до 65 кр.

Фабрика ручить довголѣтну гваранцію.

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часописъ.

Видѣецъ Иванъ Болѣй. — Оудѣальный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Цапѣръ зъ фабр. Черлѣнцѣвъ.

Зъ друкарнѣ тов. им. Шевченка, подо зарядомъ К. Вѣдларского.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплати на „Діло“ приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіґа 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за нисерат платити у Львові.

ДІЛО

Предплати на „Діло“ з літер. додатком
в Австрії: на півріччя . . . 18 гр. на півріччя . . . 24 гр.
на півріччя . . . 9 гр. на півріччя . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.
у Львові: на півріччя . . . 16 гр. на півріччя . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані слова б'є в корі. **Послання** чинимі коштом 8 кр. а . . .
Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. б'є одна строка нисератом в рубр. „Надселе“ по 20 кр. а . . .
Подписи чинимі ся по 10 гр. б'є одна строка.

З 3-го дня 30 червня скінчився с другий квартал сегорчного видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованих.

Предложенія валютної в палаті послів.

По обговоренні дискусії в генеральній палаті і при перших артикулах предложень валютних, далша дискусія перейшла скоро і досить спокійно. Аж на засіданні палати послів в понеділок, второк і середу, коли під вранці прийшла два послівні проекти законів предложень валютних: пропорція абсолюта з Австрією і Угорщиною мають покрити кошти регуляції валюти — та закон о позичці на покриття коштів — викликали живу дискусію палати.

Пропорція 70 : 30, яку предлагався в проект, не мала одобрення з ніякої сторони, а протавно всі безсильні виступали, як велика криза десь Австрія і як Мадары знають виходити з цієї ситуації економічними. Вардів, ся пропозція опирає на договори, які заключила Австрія з Угорщиною в 1867 р., але вже крайня пора завестися якусь зміну під тими умовами. „Нема чого боятися сего грозиби — говорив пос. Гессман-Велленгоф — що Угорщина готова в 1897 р. зобразити дотепершню умову ценою і торговельну а завети ся себе самостійний, окремий округ митовий та з Австрією бути лише в уніі персональній, бо Угорщина знає добре, що не могла бы устояти сама без Австрії.“ В обороні передкладеної пропорції промовляла лише міністер Штайндер, генеральний безсильний про пос. д-р Жакс і референт Шенановскій, але треба признати, що оборона випала досить славо супротив закладів які подавали автисеміт пос. Штайндер і д-р Люгер.

Промова пос. Штайндера порушала послівний підйім палати з Угорщиною, а вимено сразу Румунія. „В Угорщині — говорив пос. Штайндер — відносини тепер так заостралися, що дійсно не знати, чи в одній або в двох хвилях не правде там до крайнього хаосу. В Угорщині відомий лише жиди і деякі Мадары а всі прові: неадекватні Мадары, Румунія, Сл ваки і Нтм цб недоволені та хотіли бы позбутися тої будапештської господарки. І так у Відні, являла депутата із 300 Румунів, щоб пожадуватися на свої вранці. Их не допущено на авдіацію до цесаря з причиною, як важку, державних супротив Угорщини. Сумаємо ся, чи Румунія за-дла сего більше вдоволені з Мадарів тепер, аніж перше були. Пригадаю подію, яка дуча ся 10 мая в Сегедорді. Коли Румунія задала виїхати до Відня, забавжала Мадары не допустити ніяким чином до участі в сій подорожі д-ра Люкація. В той цілі підмо-

вили якийсь індивідуум устроити агентат ді-намітний. Его зложано і пытаю, хто его підмовив до сего. Він назвав якийсь Бабач. Сего Бабача увязано, звязано за ноги, зав'язано і страшенно побито. Відтак виріва по ему язык з рота, наложено шпильками і зав'язано в тавом положенні на кілька мінуток. Коли-ж его здійвлено, завезено до нотаря, намовивши, щоб він сказав, що то священик д-р Люкація намовив его до агентату. Се ціле звірство устроено якимсь так незручно, що населення побігло, до чого се все яде і коли д-ра Люкація завезено до суду, населення так громко здійшло ся, що судья не поважав ся увязити д-ра Люкація. Такий поділ дучають ся в Угорщині. Правительство, обдуряючи ті австрійці не може мата підпори в населенні. Сумаємо ся, чи в будучності буде лише в Угорщині, бо там все складає ся на якусь катастрофу. Хто скористався при цілій реформі валютної? Нв угорській, в австрійській народі — лише жиди. Ротшильд має вилучити в Угорщині; він уживав Угорщину супротив Австрії, а як що скористати в Австрії і на відворот. Об'єднання сутя для него мов розжарений заліза, котрий він уживав для своїх приватних інтересів.“

Пос. д-р Люгер, як генеральний безсильний контр, заявив, що підчас наради над сего важною справою, палата послів виглядала мов жидівська банжиря. Але погляди всіх послів про-до відносин до Угорщини змінились на краще, бо відомий посол християн не важив ся обставити за пропорцією 70 : 30. Лаш пос. д-р Жакс відважив ся. Сей пань вголосив дуже вранці промову: говорив про напади з боку, з переди і т. п., так що видавало ся мов би він був гусарини — а він мабути з роду Махабей. Він сказав, що ліберальна партія єсть незалежна від банжирів. Вибачте, вела скажу, що ся партія вже дуже много зробила своїм землякам, отж хоч бы в 1873 р. Але не такими тими споми-нати, вв він нія, бо вінця в палаті завоняло бы дуже неприємно.

Сія Угорщина удаєсь при помочи революції і при помочи союзу з австрійськими ворогами Австрія нас упокорити, змувати нас прийняти на себе важне ярмо договору, то цей же ніхто не може взяти за але Австрійцям, вони хоч в законній дорозі скінуть се ярмо. Ми не завидуємо Угорщині в розвитку, але не хочемо оплачувати его власним коштом. Се обов'язком кожного Австрійця зматати до того, щоб скінуть з себе ярмо давни. Одна мабути у нас рабство за даємо зайшло. Д-р Жакс порівняв наш відносини до Угорщини з тайною сдружества. Се нагадує мені анекдот. Було сдружество, в котрому не чоловік а жинка ходила в шапці. Коли при якій сварці чоловік сховає ся під стіл, а на се хотів вийти і поспитати его, що він робить під столом, чоловік відповів: „Я господар в хаті і можу бути там, де хоч“. Такий самі наш відносини до Угорщини. Ми дрямо перед Угорщиною, ховаємося в кутку а кричимо: „Я господар в хаті!“ Нв, мов панове, для такого сдружества найрозумніша се сепарація, але сепарація без

аліментация. Мв Австрійці були досі смирніми агентами — етз, агента ще за слабе слово — були вранці, що дають ся смирно стричи. Не своїм великим мужам мав Угорщина завдячати, що ми стали вазантами, ба що більше, гелютами Мадарів, але обставинам, бо Австрія улягла, ведуча дві війни з ворогами. А Мадары скривились при помочи наших ворогів. Се ганьба, що не дасть зматися з історією.

Мені стало смішно, коли почув, як то міністер фінансів хотів доказати давніми законами, мов бы Угорщина мала право до пропорції 70 : 30. Сей основний закон зложено в часі нашого ганьби і упадку, та мабути не знають бы ся тепер відомі австрійські міністри, що відважув бы ся те перш переймати на себе задачу канцлера Байста. Се може стати преюдицатом, б проврий Мадары використують се в кожній справі. Грозба персонального унію видає ся мені забавкою з зеркальцем. Яка шода, що тут нема відомої партії з твердою сляною, ктра бы сказала: „Не боїмося вашої уніі персональної, бо тогді мусим бы припасти на вас більший тягар, аніж тепер“. На найбільшій вчаш народних виборів собі на тематі угоди з Угорщиною. Доконче треба народі збудити до сну, щоб знав, як мав права в вв нім війні понижено. Вже тепер найшло ся 91 мужів, що не хотять повинуватися Мадарам. Перейдуть по черзі всі партії австрійські, чи они хотять удержати в силі понижуючу умову з Угорщиною? Румунія? Румунія? Чехи? Назвіть Нимці не люблять сего народу, що гнет наших землі і вибирає гроші з наших кишень.

А Поляки? Я все то гадаю, що у Поляків в Мадарів при їх збідній голодуванню не рідше любові лиш ненависті. Поляки не буди бы голодували за регуляцію валюти, если бы не бул в тм одна причина: не нависти до Росії.

Пос. Коппанський: Так дійсно! Пос. Люгер: Честний Поляк, вела се признає. Наговорено, що потребуємо золото валюті до війни з Росією і для того Поляки згодились на регуляцію. Але бо ми не за війною, ми не хочемо а зачинати а будемо вв вест, коли нас примусить до того.

Найбільша монета золота — кінчав д-р Люгер — се відомство, свобода встх на родств Австрія. Коли чорно жовті хоругви стануть символом справедливости для всіх народів Австрії, тогді будемо вв можности вести щаллив війни, але як довго ми нахилимося у вазальних відносинах до Угорщини, досі не сміємо а думати про ведення війни.

Референт пос. Шенановскій при-мтвав, що вв вв заведи відомство ся на нещастю війни Австрія і на се, як Мадары знала з вв скористати, то треба вв оборотити ах пригадає слова могом про гега постго, а се повинні вв оправдати і відомство Австрія до Угорщини представити вв вв світлі.

При повномірній голосованню показав ся такий результат: 153 голосів було про а 93 контр. Против голосував: молоді Чехи, автисеміти і німці націоналі, якось Кронівний, 18 членів сполучено лівниці, 11 членів, щоб другим служити... Нехай привакає з мажу.

Але Василько мабути не так думав. Ему навчало ся бути „донем“. Не хочє вонати панача. Лгь и не румасєв. Дарма, що паначь сердив ся, — дарма, що пань кричав. Василько не слухав.

Не стало паначеві забавки. Заплакав. Побачила се гусениця. Не зажадала, що Василько — ся дитина, приспичала до Василька і бє. Бє та навазує, що панача треба слухати, треба его возити. Родна мати треба! Силакав Василько, обтерь слези, вв-ному нічого не сказав, кляннув на землю та і знов наставив паначеві свои плечі. І знов бавлять ся вв коня. Що я кажу: бавлять ся? Паначь бавить ся вв коня, бо Василькові тільки слези кап-кап.

А панача дивлять ся на сего забаву, та тїшать ся!

Дивив ся і я, та не тїшив ся. Мені жалє зробило ся Василька. Не було кому обстати за ним. Називь родна мати — і она була против него, біла, щоб слухав панача! І тогді той пань, такий для мене добрий, став мені не чоловіком, а та пань, та ласкава для мене пань, і ті панача вв відвернули мене від себе.

Промовати мені слово до пана за Васильком, — знаю, що не пораду. І мені так на серця стало, наче-бь его хто криав. Я конче хотів помогти Василькові. Але як? Коби то панство при тм не було, а бы просто синав панача, нехай-бы і плакав, — а так не приступлю.

А паначь Василька вже тани добре підганяє...

вв вв Гогенварта, моравскі Чехи Гогь і Зайберт та 11 послів диних. З руских послів голосували про: Брилинскій, Мандичевскій і Волян.

Розправи валютної закончили ся дискусією політичною про проект закона о позичці на кошти регуляції валюти. Безсильні контр виступали з критикою системи правительства австрійського і сими закладами мотивували свое голосованье. Розумієсь, що лівна части в сій дебаті припаде вв участі молоді-Чехам, з котрих сторони промавляли послы Герольд і Вашатый. (Промовы подамо обширїйше.) Пос. Вашатый перейшов на свій улюблений темат: критику політики австрійської, про чом вихажавав Росією і вв порядки по-бд небеса, а завадав Полякам их ненавист до Росії. Коли-ж Вашатому відомив референт Шенановскій, вказавши на поведєнь правительства російського супротив Поляків, пос. Вашатый на-такнув про Русів.

На се забрав голос пос. Барв'янскій і зложив заявленє сего рода (подамо посля телеграми Dziennika Pol.). Пос. Вашатый уймає ся туті також за Русинами. Але мв Русини не малолітні і гарно дакуємо пос. Вашатому за его опіку і протекцію. Д-ров Вашатому відомини вв Росії дійсно цїкавом незвїстий, як се вповні доказала его выскази про Фінляндію. Констанцію, що звїстий увазі російскій з 1876 р. наложали рускій мови і літературі вганець на губу, так що вв тогді не можуть там появляти ся вв часисни вв творы рускі. Я-внє рускій прогавно вв Росії цїкавом зжати публично, з церкви і школи, і то до сєи стєдєни, що навть вв народних школах учат виключно російського языка а вв церквах голосать проповіді лише по російскі. Сего рода поведєнь дійсно може вклинати такий прояв, як мв бачили недавно в Астрахані. Суміваюсь, чи вилатить ся труд захищати такий відносини вв нашій монархії, де нам Русинам лишаєсь вправді се неодою бажати, але мнмо того з цїлим довірєм надїмо ся вв правительстві і наших співземляках, що будемо могли розвивати свободу нашу народобє, язык і літературу. Чи ті відомини, ввхвалювані тут Вашатим, відповідають нашій монархії, се лашмо до порїшення кождому обантваному чоловікові!

Справи краєві.

[Меморіал краєвом комісії промислових до міністерства просвіты вв справі субвенціонованя промислових шкіл.]

Краєва комісія для промислових справ ввготувала до міністерства просвіты меморіал вв справі праваня вв державного скарбу субвенцій на 1893 р. для доповняючих шкіл промислових та для шкіл фахових і ввратових наукових.

В 1892 р. удаєсь комісія увести вв життя три нові школи доповняючі, а то вв мїстах: Валді, Подгуржя і Тернополі. Заснованє далшх шкіл вв ввних мїстах та не дуже.

Коли-бь дмь був завалив ся, воли-бь небо було розпало ся, — не були бы пань так застрашили ся, як тм. Пань і панача до панача, а пань до мене.

Я гадав, що пань убє мене. Так нв! Прискочав до мене з затисненими руками. У мене очі заблысли. Замитив ввнє те, стримав руки пра собі, тільки скривнув до мене:

— Що ты зробив?

— А Василько не дитина? — відрубав я ему.

Ого! не попасав я вже у того пана. Того така вечера прогнав ввнє мене від себе. — Не отешеш хлопца! — сказав на мене. — Чому у мене така натура? — думав я собі, відходячи.

„Не отешеш! не отешеш!“ — жунало мені у відповідь.

Павло Банаш.

„Не отешеш“.

Отповіданє.

I.

Не судилось мені на світ дізнати щастя. З-малу відумерли мене батько і матір. Мусів я йти до людей в службу, мусів на других робити.

А в наймах яє мені щастя! Роби, як вл чорний, а нікому не догадаєш. Ра-но встанеш, господар скаже, що побіг; побі-зно ляжеш, господар скаже, що люди спати не дає. А вже до забави, то й не го-вора! Не найматови до того. Бувало з нехоти зирну за дівчиною, а вже і почую: не туди дорога! не тоб рівня! Отж так то у наймах. Людям здаєть ся, що у наймита не бєть ся серце, — що у наймита не людека душа. Отж така моя доля!

Вирбє я, уже і старію ся, від ранного ранку до пізнього вечера працюю, а не-ма в мене ні сего кутка, ні навіть добрих свитин, нема в мене нічого.

Але єсть! — єсть у мене чудна натура: усе не погоджу ся з людьми. Чи то кому правду сказати, що грїх учинив, спроти скриваєть, — навіть старший врубати, що не по людски творить, надь бідними зважує ся... Що лиш не по правді, а зараз хлює у оти! Уже така давня в мене натура: як що таке зобачу, так зараз і скажу. Скажу правду — і через те мені в світ бєда. Нераз і кусинка хлїба нема.

II.

Весною яєсь не мав я вгдє роботи, аж чую: пань наш потребує фєрман. Пей-шов я, сподобав ся панови, приваєв мене. Мав я з панамі вдати чи до мїста, чи де-там, або паночка возити на прогулю.

Догоджую, як можу, панови і панатам, аби тільки мати чим жити. І угодав панови, обидь називь побільшати платю, ба і гуменим зроби. Але мені про те бай-дуже, — мені потїха, що отж зможу на-жати заробити... Не даєть ся, добрий люде, що я кажу: на жите заробити, бо йи Богу нераз зайдє чоловікові тако, що і на жите заробити годь. Усяє буває.

Було у нашого пана троє старших дї-тей, а один хлопчина маленний, — шість рочків ему було. І то наймолодше найбіль-ше пани любив. Чи то забаву чи цукерка з мїста — усе хлопчикова. Пестив був.

Мав же той паначь звичай бавити ся з хлочеком нашого гумениго, з Васильком. Василько був троха старший хлочець і дужий.

Яєсь там заходьсь паначеві бавити ся в коня. Пославши Василька на землі-рачка, посадили на него панача.

— Вю! — поганяє паначь Василька, мов-бь справдїшного коня, та гордо поглядає на пана і пана. Справдїшний вєдець!

Пань тїшить ся, а пань аж вв руки плече з радости, що паначь бавить ся так гарно, так утішно.

На Василька ніхто й не зирне, чи й ввнє утішний, чи й ввнє гордий з того, що носить панача на собі... Василь — се хлочека дитина, не паначь. Ввнє же на те й уродив-

веде ся, а три нові школи: в Бродях, Стрию і Новім Торі мають бути отворені в початковій року шк. 1892/3.

Комісія підносить в своїм меморіалі, що в 1893 р. треба обділяти 28 доповнюючих шкільних промислових заможности з державного скарбу такими квотами: Бяла 550 ар., Бохня 360, Бережани 438, Дрогобич 570, Горлиць 540, Ярослав 600, Ясло 418, Коломиї 515, Краків (4 школи) 1.600, Львів (жидівська) 426, Новий Санч 600, Підгурж 365, Перемишль 600, Рятів 440, Самбір 500, Станіславів 590, Старий Санч 480, Тернопіль 550, Тарнів 600, Вадовичі 218, Велачка 360, Жовків 380, квоти для трьох шкільних, що мають отворитися в осені в Бродях, Стрию і Новім Торі (по 500 ар.) 1.500 ар. — разом 13.200 ар.

Порівнявши в минулому року, в котрому була призволена субвенція з державного скарбу в квоті 9.900 ар., в теперішній же державній комісії о 3.000 ар. вище. Запомогти той самої висоти вставляє ся також як субвенція з краєвих фондів на 1893 р., так в поміч краю рвнятися буде в новій допомозі з державного скарбу. Відтак просить комісія о заможності 1.500 ар. на справлення преробот наукових для доповнюючих шкільних промислових в Бялї, Підгуржі і Тернополі.

Тож виймаючи заможности з державних фондів на доповнюючі школи промислових в Галичині вносили би разом квоту 14.700 ар.

За-для отворення нових доповнюючих шкільних промислових, являє ся потреба нових, відповідно кваліфікованих сил учинельських і в тій цілі необхідно устроить 5-місячний курс підготовляючий для учительських шкільних промислових. Комісія пропонує в своїм меморіалі, щоб міністерство просити зарядило: отворити курс для учительських шкільних промислових в державній школі промисловій в Кокаві після програми в 1890 р. в час вліт 1 вересня 1893 до вліт сїчня 1894 р. На заможності для фронтентантів агаданого курсу вставляє комісія 2000 ар. до краєвого прелімінаря на 1893 р.

Всі видати на доповнюючі школи промислових, вчисляючи до сего в образованіе учительських, доходить в прелімінарі на 1893 р. до суми 50.320 ар. На сю суму складають ся: провотаній заможности з державного скарбу на 14.700 ар., субвенція фонду краєвого на 16.200 ар., а сего 19.420 ар. покривають ся заможностями з місцевих жерел.

Друга часть меморіалу комісії відноситься до субвенціонування шкільних фахових і вартатів наукових.

Вдї минулого року ввійшов в життя лише один новий вартат науковий, а то школа шевська в Угрові, котра надзвичайно скоро розвиває ся. В ній школи фахові, а в ній школи ткацькі також добре розвивають ся. Вартати наукові для колодївських вартатів в Кузнях в Товстві і Гривові шкільні бльші розвивають ся. Вартати в Товстого має бути перенесений до Гривова і має одержати відповідні уладження. Завдання жертовності послі до ради державної, гр. Лів Пиньського і скалятею ради повітовий заведено деякі полкші в уладженні агаданого вартату, однак і фонд краєвий і скарб державний мусять причинати ся до згоди сторони, щоб можна було зорганізувати сю дуже важку для Поділля школу в новім вї осїдау. Так само вартати науковий в Гривові, школа гончарська в Коломиї вимагають підвешення заможности. Незначній підвешення з субвенцій державних на школи воронярські показав ся доповненням в-для побільшення числа учеників.

Новою повнїцею єсть предлаждана заможности державна в квоті 250 ар. для школи робіт жіночих і артистичного гату в Перемишлі, котра зачисляєть безперечно до найбльших заведений сего рода і вначаєть в меншо в золотім гату до апаратів церковних — тож, побля гадки комісії, заслужила собі на відповідну поміч з державного скарбу.

Комісія домагає ся в своїм меморіалі таких заможностей з державного скарбу:

Школи вошварські: Червола Воля (Ярослав) 600 ар., Ясло 200 ар.

Вартати колодївські: Гривов 1.500 ар., Товста 1.200 ар.

Вартати колодївсько-боднарські: Камінь на струмилі 700 ар.

Школи старяцькі: Станіславів 700 ар., Живець 1.000 ар., Коломиї 1.500 ар.

Школи гончарські: Коломиї 2.630 ар., Поремба 1.800 ар., Тлуште 1.300 ар.

Школа шевська: Угров 420 ар.

Школи і вартати ткацькі: Коросно 3.500 ар., Блажова 250 ар., Галичини 800 ар., Копичина 850 ар., Косів 540 ар., Ланцут 250 ар., Рятів 300 ар., Вилкомиш 250 ар.

Школи воронярські: Каньчуга 410 ар., Мущина 200 ар., Закопане 550 ар.

Школи робіт жіночих: Краків 700 ар., Львів (Праця жіноча) 500 ар., Перемишль 250 ар.

Всі домагана на субвенцію державну в тій відділ вносив 22.900 ар. Порівнявши в 1892 р. в котрому правительством удріло заможности в сумі 18.200 ар., являє ся на 1893 р. потреба вищої субвенції в квоті 4.700 ар., а з надвешеною на доповнюючі школи промислових разом 8.000 ар.

Побля загального счислення правий фондів вартатів така жертва для шкільних фахових і вартатів наукових: Для шкільних ткацьких 1.290 ар., для колодївсько-боднарських 8.450 ар., для старяцьких 3.360 ар., для гончарських 5.110 ар., для школи шевської 600 ар., для шкільних ткацьких 12.080 ар., для воронярських 4.460 ар., для робіт жіночих

ночів 1.620 ар., вийти заможности на будівництво і шкільне уладження 15.000 ар. — разом 52.270 ар. Учасі краю в удержанні шкільних фахових предлаждє ся о 30.000 ар. вище від участі держави.

Всі щорічні видати на удержання агаданних шкільних фахових вносив окол 91.650 ар. Коли сю квоту покрий держава у часті 22.900 ар., а край 52.270 ар. с. в. разом 75.170 ар., то місцевим фондам лишаєть ся все ще 16.480 ар. покрити, промислових сего рода як мешкань, отовленє і освітленє, бо вартости сего не мьстєть ся в прелімінарі.

Відтак підносить комісія промислових в своїм меморіалі, що не хоче звертати уваги на значні квоти, які вкладають ся до року ученикам агаданних шкільних промислових на стипендію і заможности. Однак остачи при сумі частих коштів удержання і поманяючи зобов'язання громад і стоваришів, вказує комісія загальні видати в квоті окол 142.000 ар., до котрої держава мала би причинити лиш квоту 37.600 ар. Такі участь держави вносива би лиш 26 5/10 цїлого видати. Комісія просить, щоб міністерство просити признало сю участь за повнї відповідно до сїм норм субвенціонування, яким досі придержувало ся, і вставляло потрібну суму до державного прелімінаря на 1893 р.

Водозва до рускої академічної молодежи.

Товариші! Невпинний в своїх змаганнях дух часу пре вийти кожну суспільність, отже і нашу, до консолідації сил там, де ходять о переведення якої небудь спільної цілі. Врїш тому духови часу і слухаючи голосу духової потреби, не заважає і Ви, Товариші-матуристи, загостивши на живій університет, прилучити до одного з огнищ молодого життя, истинного в Львові.

Та хочь ми глибоко пересвідчені, що кожний з Вас пойдє за субєктивним переконанєм, виробленим ще в гімназії, та що велика водозва, хочь-би як загрозлива, не єсть в силі потягнути когось туди, куди його не переведуть розум і воля, то таки звертаємось з водозвою до всіх тих Товаришів, що хотять найти в Львові веселе, товарише життя, поміч і пораду в клопотах, розриву і відпочинку в час вільний від своїх занять чь-то в лектурі книжок з нашої боготи, хочь надано вложено бібліотеки, і численних руских, російських, чеських, польських і німецьких найзнаменитіших часописів і журналів, чь-то в грї в шахи або варцаби, чь-то в спільних прогулянках, і т. д., і т. д.

Товариші! Ледає шість місяців проминуло від часу основаня нашої товариства, а вже вийло оно збєднати собі щиро-руську симпатію в кругах нашої інтелігенції, вже оно числить майже 60 членів-академіків! Доводить, що так життя товарише як в духове у нас прегарно розвита, єсть ряд відчуттів о найзначеніших справах дотикаючих в першій мїрї Русів, заходи над виваженнєм популярним творів руских писателів, що вже небагато повнїть ся, вкїди той блакитно скорий арбєт нашої бібліотеки, котра по шістьох місяцях числить над 350 творів найзнаменитіших руских писателів, класиків польських і німецьких, дїла историчні, філософські, правничі (як Windscheid, A. Siegel, Arndts), найновіше виданє великого лавіона Масєра і пр. Т-жє хто з Товаришів щєро бажає фахово образуватися, а пригїмт в вільних хвилях забавитися в веселім товаришескім кружку — чи змїмо в здоровї, гарбїм, яєнім лївом товариствє, чи часто лїтом на вільнім воздухї підчас прогулянок, — хто, не віддаєть ся утопїям і мрїям, єсче стануть на позитивнім ґрунті і приспособлять до успішнї працї в корїсть свого народу, той злучить свою силу з силами нашою, той вийде на позитивного робїтника в корїсть нашої громади!

То-жє прибуваючи до Львова, Товариші, приходїть, підєзїть ся і переконанїє!

Львовє нашої товариства мьстєть ся при улиці Гродзїцких н-р 4. Тудь удатєсь просимо всіх Товаришів, що бажаючи записатися на львівський університет, радї би в де-чїм поинформуватися. У нас утворилєсь в тїй цїлі з рамени видїлу інформаційна комісія, котру репрезентуватє буде тов. Іван Масляк, слухатєль прав. До него просимо адресуватє всі письма.

Вдї видїлу академічного товариства "Ватра", у Львові від 20 н. ст. лїня 1892.

Іван Франчук, слух. філософії, голожа.
— Сильвестер Яричевскій, слух. філософії, секретарь.

Непошанованье руского языка ц. К. судами.

Зъ Бучача пишутъ намъ:

Посля обявляющихъ законовъ основныхъ и розпоряджень министерства обявляны суть намъ власти судовъ на русий шенма водіовдати по руски. Тымчасомъ бучацкій судъ по-вїтовий відповідає на русий писма по польськи. Для бучацкого суда обявляющихъ основны законы и розпоряджень высшихъ властей суть вѣдко, байдужны. Особливо пратиує ся то вѣ Бучача вѣдъ часу, вѣдъ коия вѣ заступившій управлєнє тугешныхъ судишъ П. Сокаль [жидъ], котрый, якъ кажутъ, навѣть не вѣіє по руски. Давує насъ, дїлчю у насъ вменують власти хочь бы заступившимъ начальникомъ судовъ повѣтовыхъ такихъ людей, котрі не уважали за потрібне навчатися по руски

и котрі не хотять шанувати руского языка. Чи жє они не знаютъ, що урядники суть для народу, а не наврѣд для урядниківъ?!

Такъ и. пр. мѣжъ писми на повѣтъ рускій до ч. 7219 [в 1892 р.] достали повѣваючій и повѣзаний польскій резолюціи.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Яворова.

[Испытъ вѣ двѣхъ воспитанницъ СС. Василіанск.]

Дня 30 н. ст. черня вѣдбуєть ся вѣ нашѣхъ двѣхъ воспитанницъ испытъ ученицъ вѣдъ проводомъ Вар. о. кришаняна Конст. Чеховича яко делегата Пресов. епископа д-ра Пелеша, покровителя заведения. Епископъ Пелеш, горячо добачи о заведенїе, мавъ намѣръ самъ прибути, але будучи перешкодженимъ не мѣгъ сповнитъ свого намѣру.

Вѣ двѣ испытъ о годнѣ 8 1/2, вѣдправивъ Вар. криш. Чеховичъ тожественно латурію вѣ сесудженю о. Стеф. Добрянського, куратора заведения, и о. Петра Левачекого, мѣщого пароха. Вѣ часѣ латуріи сѣлаєть хоръ воспитанницъ вѣдъ управою П. Чуми, учителя сѣлаєть вѣ сесудженю вѣзати участь гостѣ мѣщегей и замѣщегей, переважно родины воспитанницъ.

По босудженю удала ся вѣсь гостѣ до сѣлѣ пошесови и тутъ вѣдъ проводомъ о. кришаняна вѣдбуєть ся повнѣ ученицъ трєважи до годнѣ 1 1/2. Вѣ програму пописує входили: сѣлѣ хоральний рѣзнихъ пѣсень [котрі були вѣдѣзаны добре], гра на фортепїан и декламация, вѣ котрыхъ особливу увагу гостѣ звернула на себе німецька декламация — Etkönig вѣ супроводѣ фортепїан [декламувала учениця VII он класѣ Ольга Вархольняна]. Сѣлѣ-жє рускій пѣснѣ и декламация чарували присутныхъ якъ змѣстомъ, такъ и стараннємъ вѣдданнємъ.

Надирѣстромъ прашала учениця VII он класѣ М. Т. зарядѣ заведения вѣ имени своихъ подругъ, дякуючи за невтомный трудъ и пошаненїе, вѣ янїмъ Василіанци займають ся воспитанницями.

Передъ вѣдчитаннємъ класификація промовнѣ краснорѣчиво до абрѣзнихъ гостѣ криш. Чеховичъ, зазначуючи свое повнѣ вдоволєнє зъ попису, подклавъ СС. Василіанцамъ, що старанно и умно управляютъ заведѣньє, дальше сїламъ учительскимъ за трудъ, жертвувая вѣ шкѣ, ученицѣ жє заграєть до дальшихъ трудѣвъ вѣ науцѣ, и тѣмъ, що опускали вже заведенїе, поручаєть, щобъ хоршій работы ручній, янѣжъ вѣ заведеню навчилиєсь, використали для рускихъ церквей и розширили межі рускамъ народамъ.

Наконецъ наступило вѣдчитанє класификаціи:

Вѣ III-й класѣ одержали: поступъ зъ вѣдзначеннємъ: 1) Баченська Марія, 2) Дуткевичѣна Ольга, 3) Подласка Єлена; — добрый поступъ: 1) Боднарѣвна Софія, 2) Вивєвичѣна Ольга, 3) Залатѣвичѣна Марія, 4) Козакѣвна Марія.

Вѣ IV-й класѣ: поступъ зъ вѣдзначеннємъ: 1) Козакѣвичѣна Теодора, 2) Терлецка Єлена; — добрый поступъ: 1) Годованська Ольга, 2) Дудинська Стефанія, 3) Зрѣтовна Анастасія, 4) Катѣкѣвичѣна Марія, 5) Матковська Марія, 6) Марковська Павла, 7) Шахѣвна Марія.

Вѣ V-й класѣ: поступъ зъ вѣдзначеннємъ: 1) Алєксѣвичѣна Єлена, 2) Андришѣвна Єлена, 3) Дратѣвна Марія, 4) Козакѣвичѣна Алєксандра, 5) Козакѣвна Амброзія, 6) Крайчѣвна Марія, 7) Лотоцка Катєрина, 8) Нєрѣбєцка Ольга, 9) Ошаньська Станіслава, 10) Насальська Софія, 11) Подольська Наталія, 12) Плєшкѣвичѣна Софія, 13) Сембратѣвичѣна Теодорія, 14) Сембратѣвичѣна Наталія, 15) Царевичѣна Антонина, 16) Шумилѣвна Марія; — поступъ добрый: 1) Залатѣвичѣна Єлена, 2) Кручѣвська Ольга, 3) Подольська Володимѣра, 4) Щирѣвна Юлія, 5) Самѣна Ангєла, 6) Чайковська Софія, 7) Андришѣвна Ольга, 8) Боднарѣвна Євгенія, 9) Волошѣвна Ольга, 10) Дуткѣвичѣна Софія, 11) Досаньська Каролїна.

Вѣ VI-й класѣ: поступъ зъ вѣдзначеннємъ: 1) Волошиньська Михайлина, 2) Кузакѣвна Єлена, 3) Лоданьська Євгенія, 4) Ладѣжнѣна Софія, 5) Ошаньська Ольга, 6) Петричѣвичѣна Ольга; — поступъ добрый: 1) Вєличковська Ольга, 2) Лєсянѣвна Ольга, 3) Мацуска Каміля, 4) Мацуска Стефанія, 5) Степаньська Єлена, 6) Козловська Марія, 7) Полошанѣвичѣна Мєлаанія.

Вѣ VII-й класѣ: поступъ зъ вѣдзначеннємъ: 1) Бѣрєцка Єлена, 2) Вархольняна Ольга, 3) Петлѣвичѣна Михайлина, 4) Толєська Марія, 5) Томянѣна Марія; — добрый поступъ: 1) Алєксѣвичѣна Марія, 2) Козакѣвичѣна Софія, 3) Пилѣвичѣна Гавриїла, 4) Дудиньська Марія, 5) Дудиньська Юлія, 6) Стояловська Марія.

Вѣ класѣ VIII-й: поступъ добрый: Ско-робогата Іванна, Тушѣна Людєнна.

Зъ Тернополя.

[Вѣ справѣ тернопільскои Бурсы Рускои.]

Вычитавши вѣ 150-мѣ ч. „Дѣла“ зъ 18 н. ст. лїня коротку допис о сѣлєннѣхъ загальныхъ зборѣхъ Рускои Бурсы вѣ Тернополѣ, вравнѣє менє, 18 лїтнього члена сѣлєнїстудіи, змѣтѣть тои допис.

Сказано тамъ, що нема найменшої певности, чи можна буде на бурсакахъ тѣлькѣ заробити, щобъ покрити рати банковій и кошти админістраційні, вносивши 1.200 ар. рѣчно а навѣть бльше. Отже мушу заявити, що дѣмъ Бурсы админіструєть жѣтьдесятъ а вѣ жаднѣмъ родѣ админістрація не вносива повнѣшю квоты, а найменше вѣ минулѣмъ.

Зъ-вѣднї дописувателѣ вѣзавъ се число, годнѣ намъ, вѣзначаєть хѣдѣ дѣловѣства админістраційного, догадатися. Выдатки постійнї Бурсы булѣ отсєей: 1) Рати банковій 372 ар., 2) податокъ 128 ар., 3) репарация вѣ прибулєню 200 ар. и 4) асєкурація 14 ар., отже всего 716 ар. Зъ того всего єсть ше надѣя де-що обмєнїти, а вѣменно: Єлѣ Бурсы на будѣ побирати 400 ар. чиншу, то и податокъ обмєнїти ся на домово-мѣщогой. Чѣй до админістраційному годѣ зачислять удержанє варихи, свѣтло, паливо, правєє, посудину и пр., бо єє, якъ вѣ справѣ допису вѣдѣлу правдиво сѣлаєно, покрываєть ся покрываєть ся зъ доплата пѣтѣмѣнѣ, вѣ вкладаєть членскимъ и добровѣльныхъ датѣвъ, такъ що се покрывало и надѣвѣжу выдатѣвъ по надѣ чиншѣ.

Чѣй-жє дописувателѣ булѣ присутный на зборѣхъ и чутъ, що вытѣлъ передъ своимъ вносєннємъ обчислѣть сѣкрупулати и высказавъ, побля кожо вышїй доплата вѣ розширенї Бурсы покровитъ навѣть зъ надѣвѣжою побираний чиншѣ. [Небавомъ повнѣть ся доукованє справѣ допису.] Чѣ-жє не лѣше приняти бльше молодежи, дати їй честный прикутъ, надѣръ вѣ замѣшуванє до своєй народности и своєго обрѣду, якъ має она сѣлєтѣсь по станціяхъ, де не заведѣтъ до вѣдѣл! Чи може вѣдѣль, щобъ не уразити чиншѣнѣкѣвъ вѣновѣдѣ мѣщанинъ, має спустити зъ о-ка важѣйшу задачу Бурсы [тѣмъ бльше, що одѣвъ чиншѣвнѣкѣвъ нѣякихъ перепѣтъ не ставитѣ?] Чи може має вѣдѣль страха ради посмѣху глѣху опозаціонїста и прихильника справѣ побирания чиншу?

Загальнїй нѣшїй зборѣ пригадала менѣ способѣ обструкціонїстѣвъ вѣ парламентѣ англійскимъ. Однѣй ново-вступившїй членѣ Бурсы, дѣставившїй до голозу, забравъ своимъ вѣводами противъ розширеня Бурсы вѣлѣна годнѣ, а що урядники мали свои занятя служѣбовї, сѣлєтѣть свое, бо вѣ 26 членѣвъ выдѣлѣлось 8 до сѣлѣхъ занятя, а вѣнѣ мѣгъ сѣлєнїстатувати, що нема комїтету до ухвалы розширеня Бурсы! Чи то не побѣда?!

Передъ двѣма лѣтѣми переходила наша Бурса тяжкѣмъ ударѣ, нанесємъ їй людѣми, котрымъ сѣлѣю вѣ оцѣ розвѣй рускои инстїтуціи, але правда побѣдила! До побѣды причинивъ ся неутомимый труженнїкъ и дѣлѣный членѣ выдѣлу Бурсы о. Громицкій. Сѣй мужъ неопѣнѣныхъ заслугъ вѣзавъ вѣ свои руни дѣловѣство и провадѣть вѣ такую енергію, що вѣ вѣ подвїзѣмъ на его працѣ сѣлєтѣсь вѣ членѣ и вѣ 70 маємо теперъ 119 членѣвъ, а класификація ученицѣвъ вѣказує, чѣго не було: 12 вѣдичныхъ, 11 вѣ добрыхъ поступѣхъ, 2 поправѣна а тѣлькѣ 2 догѣдѣхъ на харѣ достали лѣхї нотѣ. Чи-жє годѣть ся чѣлѣковѣ, котрїй такъ побѣдѣть значѣньє Бурсы, побѣдѣдѣти кождѣмъ побѣдѣмъ и знеохочувати до дальшої працѣ? Така работа щѣ найменше дѣлѣта!

Рухъ вѣ рускихъ товариствахъ.

Вечерокъ вѣ читальни вѣ Берегахъ, повѣта Самбѣрського, вѣдбуєть ся, лѣхъ змѣтайнѣ, такъ и сего року вѣ першїй дѣнь Зелєныхъ свѣтъ. На вечерокъ сѣй явилъ ся врѣмѣ родины о. Мєльнича, голова читальнѣ, чѣ тажѣ о. Плєшкѣвичѣ, парѣхъ вѣ Баблѣ, обѣчѣный богѣослѣвъ П. Круляковскій, чѣ. госпѣдаръ вѣ Зарѣвѣ Васѣль Кѣлѣнскій, Теодѣръ Чѣжѣ и начальнѣкъ громадѣ Стефанъ Футата, вѣ Бѣлѣвѣ дольшѣмъ чѣ. Іванъ Кѣвалєскій и Тамѣтей Хѣй, вѣ Пѣчанѣ начальнѣкъ громадѣ Васѣль Кустрицкій.

Вечерокъ розпочавъ ся вѣдѣстваннємъ „Цѣрю небесный“, а потѣмъ промовнѣвъ голѣва читальнѣ о. Мєльнѣвъ на темѣтъ „Чѣсть, адѣрѣвѣль и розумъ — великїй скарбѣ чѣловѣка“, предѣставѣвъ коротѣ розвѣдї и дѣлѣльнѣсть чѣтальнѣ вѣ сѣлѣ, и вѣказѣть, що на дальше задачею єн мусѣть бути організація на пошѣ економїчнѣмъ, — вѣ чѣтальнѣ мусѣть вѣйти вѣдїцѣтѣва до зѣязѣзѣвъ вѣрамнѣцѣвъ, поанѣчѣновъ насѣ, сѣлѣхѣмъ госпѣдарѣзон, охѣтѣнѣчѣн сторожѣ огнѣвѣн и т. д. Потѣмъ хоръ вѣдѣствѣвъ жѣзѣво пѣсню „Мѣвъ жугъ пойдѣмъ вѣсь зъ косама“, а сѣзрѣтарѣ громадѣ Васѣль Кѣзѣрѣвъ вѣдѣчѣвъ популярну розвѣдку: „Якъ мы повиннї свои народній силѣ ужити для власного добра?“ Прѣзѣнтѣвъ предѣставѣвъ, що напередѣ доконечнѣ треба розбудѣта народну свѣдомѣсть, котру обѣлѣ сѣлѣбною працѣю и жертвами належѣть піддѣржувати, дальше треба шариѣ щѣ-разѣ бльше вѣ народѣ моральнѣсть, вѣывѣрѣжувати пороки, якъ пѣнѣство, марнѣванє часу, навѣлѣтъ до процѣсѣвъ и безпѣтрѣбнѣ воловѣтѣство по судѣхъ, и т. д. Сѣмѣло и резѣлютно выголѣшенїй поглядѣ прѣзѣнта дѣже подобѣли ся зборѣвнѣмъ и найшлѣмъ загальнѣмъ одобрѣннємъ. По тѣмъ вѣдѣчѣвъ зѣвѣвъ сѣлѣво, де-мѣ роднѣвъ сѣ“. Олѣсла заступнѣкъ голѣвы Махайѣло Дѣцѣвъ вѣдѣчѣвъ весѣлѣй сѣлѣхъ „Іванчукъ моторный“ а парѣбѣвъ Васѣль Кѣзѣрѣвъ выголѣсѣвъ сѣлѣхъ Іл. Грѣбовѣта „Чи будѣ доля?“ Обѣ дѣлѣмѣцїи дѣже подобѣлись, а высказѣвъ се гѣсть о. Плєшкѣвичѣ, заохѣчѣючи їй дальше громадѣ Вѣрегѣвъ до тои краснѣої працѣ надѣ собою, вѣ котрої нѣхъ читальнѣ по-розу прилѣдно немѣвъ зѣдѣспѣтъ.

Мимѣходомъ сѣказѣвъ, вѣ Самбѣрщинѣ патріѣтѣвъ не мало, але мало рухливѣсти и нѣдѣлѣжѣвної працѣ. Де чѣтальнѣ вѣ Самбѣрщинѣ? Де вѣрамнѣцѣвъ? Чи може самїй позѣкладѣють сѣ?

Чѣтальнѣ вѣ Берегахъ розвиває ся правѣльно, хочѣ безъ рѣзѣмѣмъ. Правда, до пѣлѣнѣхъ успѣхѣвъ щѣ дѣлѣко, але правѣна того лѣжѣтъ вѣ самыхъ мѣщѣныхъ вѣдѣноснѣхъ, — чѣтальнѣ має неприхильнѣкѣвъ и мѣжѣ сѣлѣвѣмъ, розумѣсь зѣламученѣмъ. На вечерку разѣло ї те, що мѣщѣного учителя на нѣмѣ

не було. А читальня прецінь продовження школи. Тож учитель не повиний усуватися від читальні і віддавати їм своїй допоміжній і світловій раді. Це повинно лежати на вантажі інтересів кожного доброго учителя, щоб его ученики по виході від школи знаходили для себе щось таке, де би наука і далі могла вести ся. Таким місцем єсть власне читальня, а учитель, котрий по своїх годинах в школі посвячує ще яку хвилину на читальню, може дуже багато здати для села, бо може цінно виховати нове покоління поступове, почавши від малю дитини аж до дозрілого чоловіка. Але сего треба хотіти, а не то мимовільно дбав у учителя чекати.

Тим же кільки гадок насунулося мені при нагоді вечерка в читальні в Берегах. Жаль, що у нас ще трудно зосереджувати ся до праці найважливішої, бо для добра народу. Але чей може вже не довго прийде ждати на зміну на краще!

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Против скликання комісії для розмежування судових округів національних в Чехії виступив в'єднський Vaterland. Консервативний орган зазначає, що по виступленні чеських мужів до комісії роботи комісія вже не мають значення угодного і для того відповідні резервати не будуть могли бути предложеними союмою яко угодній провисти. Біль вже в минулому році правительством провисти не могли прийти під наряди союмою, то певно не дбав доля виждає і тепершній роботи комісії. Vaterland робить таке зазначення: "Цілею угоди — що найменше ясно визначено цілю, стоячи на певній, отже прийнято від партій заключивши угоду — не було се, щоб сервіти політичне становище ліваць. Дякують тепер може заспокоїти ся тим способом, що роботи комісії для розмежування судових округів мимовірно будуть даремні, позаяк союмою можна предложити несподіваний емо проект або можна его помилувати обійшовши право, але присудувати его до ухвали не можна."

Вд второго відбув ся пращальний банкет членів клубу Гогенварта в польського вола, в котрім взяли участь члени чеської шляхти і в'єднський послы клубу Гогенварта, котрі в п'яті голосували против валютного проекту. Зь міністрів явили ся на перш: гр. Фалькенгайт, гр. Шенборн, Залеский, маркиз Бавегем і гр. Кнубург.

Населення Боснії і Герцеговини, як ми вже доносили, отримало від австрійського правительств дуже важку постанову, котра не мало причаїти ся до культурного підвигнення тамошніх мешканців. Се перший крок до аристократичної програми гр. Андрассога, яку він визначав для австрійської політики в Боснії. Програма була така: заведення рівноправності Християн і Магомеданів, внесення феодальних порядків і перетворення християнських селян, котрі платять Магомеданам десятину, на військових елітніших землі. Тепершній постановою міністра Калая відноситься до се обов'язку, який тяжать на тамошній населенню ще з часів турецьких, де кождий чоловік від 16 до 60 року життя бав певного вишколу мусульманського шість днів в році робити при будові доріг. Тепер можна буде сю повністю сплатити грошми. Ще більшу підлогу дбали ті господарі, котрі мають худобу, бо они попередню були обов'язані робити при дорогах шість днів в році з своїми зарплатом, тепер же звільнено их зовсім від сего обов'язку.

В'єднський міністер справ внутрішніх Дурново мав намір уступити, дементують повн-що яно зовсім безпідставно.

Зь нових доносів про непокору в східній Росії свідчать Немець Теряний розказує о такім епізоді під час розруху в Саратові: "Дня 10 с. м. рано я був в спаленні тепер шпиталі, подаючи недужим святам і вже пустає ся виходити, коли нараз через вікно перебігав намір а з улиці було чути крик. Виходжу з чаю в руці на подвір'я а товпа мене окружає і хоче причити до мене: "Сей той, що жавиш ховає!" Товпа сграшала зарев'яла: "Видайте лікарів і охочерів!" Коли я видбав ся на улицу, деякі жовішні закликали: "Зробіть місце батюшці, він несе святу тайну!" Але черн обступила докола мене і явсь людина кричала: "Сей погребав мене жагою!" Я займав ся его: "Чи ти мене знаєш?" — "Ти погребав мене — відповів на се той чоловік — але я втік з гробу!" На се я сказав ему: "Біль се правда, то дякую ти пані?" Мене вправді пушено, але за мого ревіла товпа: "Узнайте его!" В той хвили похилив бухнула в шпиталю. До мене приступили аїшні прилично одягнені чоловіки, котрий ішов за мною і зажадав від мене якоесь легітимації. Сторож мене ухилив від него і перевів мене до касарні, де дами мені еоя, щоб я міг перейти без перешкоди до мого мешканця. Таке оповідання православного священика. — Цявля ласты оголошено в одного в'єднського села в елисаветської губернії, де люде мають мертв як мухи і там нема ні лікарів, ні лікарів, ні средств дефіційних. Зь Полтави доносить, що лікар Матушевський звернувся уряду поліції, що в будках з содовою водою тримають в шкідлих для здоров'я жаржавих місячних циліндрах. За

те вночі зашкідливо его в незамешану сторону міста і там его обляла кистю сирчанною так, що втратив одно око. — Дневник "Петербургские Ведомости" домагає ся, щоб снім людину, котрий потерпів шкідливі причини розривів, винагородити з державних фондів.

Великий процес софійській скінчив ся а воєнний трибунал видає по десятигодинній нараді такий засуд: Зь обвинувачених Міларов, Попов, Георгієв і Александр Каратіков засуджені на смерт, Васильєв, Джузов і Бобков на дев'ять років кару в'язниці, Стайков на 16 місяців. Каравелова засуджено на п'ять років, Катанова на три роки, а Великова на 15 місяців в'язниці. Моллова, Юрі Каратікова, Македонського, Карастоянова, Новакова і Милкова увільнено. Дуже замінна подія стала ся зь Лапачовим, котрого обвинувачили дуже компромітувати для інших обвинувачених. В останній хвили, коли мав говорити его оборонець Михайлов, сей адвокат зрив ся свого обов'язку, не подавши майже ніяких важких причин. Для Лапачова мусили означити зь уряду оборонця капітана Ібаюва, котрий вказав на его молодий вік і підніс се, що він ніколи не брав поважого заговору а шов с'їз за старшими провідниками. Перед самим засудом промазали наконець ще обвинувачів. Зь их бесід вказали ся промови Міларова і Каравелова. Міларов впеває, що він ніколи не вів переговорів ні з Цанковим ні з гр. Ігнатієвим. Его сходи зь Кривцовим і Арастовим відбували ся за д'я грошових справ. Революційні журнали "Дев'ять серпня" і "Дев'ятьнастий лютый" він видавав за свои гроші. Під час свого побуту в Одесі він заведовав і лежав без надії. Тоді він вислав свій деневий одному приятелю до Букарешту, щоб по его смерті він віддав его матери. Тепер аж він довідає ся, що сей деневий продадо. Обвинувачений казав, що не боїть ся смерті, але і не бажав ее. Дуже зручно боронив ся Каравелов, так зь пом'якш всіх особ, стоячих перед воєнним судом в Софії, его особа показав ся найбільше симпатичною. Его довга бесіда була зручною відповіду на політичні виводи державного прокуратора і его слухано в аудиторії зь незвичайною увагою. Прокуратор казав, що его діяльність для Болгарії принесла великі нещастя а він не мав перед собою ніякої програми. Супротив сего закид обвинувачений висловив засуду, як він поживав для Болгарії. В 1885 році князь Александр хотів заключити союз зь Сербією і Грецією против турецької Порти в Порті в'єднський. До него принесено листа князя, щоб він поклав на него свій підпис. Каравелов лист задержав у себе і сказав, що не підписав. Репрезентанти Росії зазв'язали були ему (Каравелову) ворожі, бо він дмажав ся за націоналізацію армії. Він не брав участі в улавлєнях ані в дегривізації князя Александра, а аїна Ігнєва і Бендерова суть неправдиві. Неотрібно ему оголошувати свої програми, бо аїт евенуально він радить би зь короною. Против него нема ніяких фактів. Дуже зручно боронив Каравелова его правний оборонець, котрий казав, що неправда, мав бы Каравелов зробіть заговор, аби помстити ся за Павліу, бо Каравелов був в роуті Павліу. Тим збив твердження прокуратора, будто цїлий заговор був аїтом помсти за кару смерті Павліу.

НОВИНКИ.

На фантову лотерію на фонд пам'ятника для Т. Шевченка прислали на руки нашої редакції панна Валерія Івановська, учениця VI-го класу в Сяноці, вишываний настільник [т. зв. Tischläufer] прагарної роботи. На білому полотні узори в стилі японських вишити заповнює в двох краях: в темній і в голубій. Пання Івановська завдала собі немало труда на сю жертву, бо виконання ея роботи правдиво майстерке.

Головна квартира цюврона під час сего річного маневру в Галичині буде мимовірно містити ся в Грушові, великій і людній селі аїрського повіта, положеної дві милі від станиці західної в Любачеві. В Дієнніку Польск-ом знаходимо такі дані про бувалицю Грушова: Зь початком 17-го століття власниками тої маїстости, становили ся приємними оселями обширні князі, були Литинські. В році 1621 дідич Грушова: Михайло, Микола, Самойло, Данило і Ксенозонт Литинські надали в тамошніх лісах ливу, звану Чернявкою, черцям для основи монастиря. Кілька літ позішше, в році 1626, зь надання Адама Литинського, повстав монастир в сусідніх Щеплотях, котрому підлягали також монастир в Грушові і в Порубах, основані позішше. Монастир ті знесено 1778 року. Власність Грушова перейшла від Литинських на Розвадовських. Відтак маїстости сї стали власністю гр. Островського, Сянінських, Вобровицьких. Тепер власником Грушова єсть Моравський. Станція войкова в Грушові, а також касарні для двох ескадронів кавалерії, повстали заходами Розвадовських, а перет роком 1866 гарнізон тамешний, зложений найчастіше зь гузарів, давав ся не раз в знаки охочим селянам. Тепер жалоби того рода немають мбца, бо команди тої станиці тримають воївків в селі змій по служі. Власна касарня, мешкання офіцерів, лазарети, кухня і крита уїдальня лежать серед села на горбку, засадженім лісом заходами підполковника Буржон, котрий яко командир Грушова перед 4 літами, поживав значній заслуги коло украшення і упорядкування тої маїстости. Тепер в томі намір працює поруч

ник Шилер, котрий устроїв в заупущеної перед тим ставку войкову ливальню. Стоячи тепер залогом в Грушові дивізія 11 го полку драгонів опускає в п'ятицю свои квартири, над переоблєном котрих працює вже тепер 150 робітників. Після дотерпівших диспозицій, має цїсарь мешкати в найбільшій будинку поверховім. Комнати цїсарські будуть містити на першому повері, між тим як в партері будуть мешкати архикнязь Франц Сальватор, муж архикнягини Валерії і архикнязь Леопольд Сальватор зь братом. Будинок команди займає архикнязь Альбрехт, архикнязь Вільгельм має мешкати на приходстві, а архикнязь Райнер в приватній домі. Тепер будуть ся дві кухні: цїсарка і архикнязя Альбрехта. Більш буде устроєна в кривій уїдальні, котра рівночасно має служити за сільно адієнційну. Як кажуть, від старости аїрського зажадали 50 возів для воєня леду і води, також відповідного числа служб мужської і женської, говорючи по нїмцях. Службу почитує в Грушові на час побуту цїсара будуть робити три урядники, умісно в той цілі вказаний, зь потрібним цілом лїстоносів. Почта возова доходить буде 6 разів на день до того уряду. Крім того має бути заложена в Грушові станція телеграфічна. Квартири генералів і достоянників мають містити ся в Клонічах, Щирці, і в Щеплотях. В цілій околиці, а особливо між Любачевом і Грушовом, працюють енергично коло поправи доріг. Офіцери різного оружя нильно розсілюють терен і відіймають плани ситуацій.

О іривній пригоді полоньки Соколов в Чарієвцях доперва ниль розісують ся ширше польскі газети. Вей твердять збдію, що Поляків за весь час провокували Румуни. Ози в надію ще рано ходили за Соколами і кричали "Pereat Polonia!", на их оклики: "sołtem! sołtem! кричали, "posiem! posiem!" а коли Поляки сїбали "Jeszcze Polska nie zginie!" Румуни доісїували: "dale zginie musi!". Оцену вь городі готелю Вайса описують польскі газети різно: одні кажуть, що лише Румуни під проводом молодого бар. Василья біли Поляків, другі знов, що і Соколи кидали в Румунів кулі, тарелами і вилками [nie jeden też rumiński pocisk silny raz ręką sokolej] — пише Кур. Lw.] Вь однім лише годять ся вей описи польскі, а имені, що поліція напалам рубаха Соколов, зь криком: "Прочь до Польщі! до Варшави робити революції!" Напад поліції — пише Dziennik Polski — був такий напрасний, що о обороні не було і гадки, а кілька Соколов від шабель поліції червоноцкої будуть мати пам'ятку на віки". Червоноцкі Польоні рїшили вислати депутацию зь жалобою до В'єдн.

Комітет мїсцевий для концерту прогули Льва-оніо Бяни повідомляє Ви. Публіку зь Самбора і околиць, що запрошення на концерт вь день 28 н. ст. липня 1892 вже розісланий. Хто би через похибку не дбав за запрошення, зоволь его ходити ся на адресу: Роман Осенюков вь Самборі. — За комітет: Д-р Хлопецький, — Роман Осенюковський.

Самозубство у війну. Дня 1 н. ст. червня до неси члени о самоубійстві одного воїка зь 24-го полку пїхоти вь Перемішч. Тепер пашуть вь той справі до Куржєв-а Lwowick-ого: "Дня 31 н. ст. мая під час вправ капітан Александр Кашукович зь 24 полку пїхоти зь 2-ої компанії, доводячи вирава вь Журавиці коло Перемішч, закомандував невмірно марш вь напрям кількох дерев. Ангбт Новак, фрейтер, не порозумівши капітана, виповнив боля сего крика: "на вглад, очевидно не по команді. Тоді прокочив до него капітан і перед фронтон ударив его шаблем, відтак поторгав за волосє і за ух, а по виравх казав его заковати вь "шани". Вь наслідок цілого ряду карь нараз, Новак, уразливий і честний молодець, вь приступ розпущи посягнув на свое життя заріз по розковано его зь наїдаюв. Шасте хотїло, що куля замїсть вь серце пішла нагне вь лївий бок і єсть надія, що ранений виживе. Отець Новака, лїсничий вь Туро малім, приїздив тяжким нещастєм, поспішив на мбце і там пересвідчав ся, що омиг его не допустив ся ніякої несорбидинації, за що могла би впасти на него така тяжка кара. Що було так, як пишемо, — казати Куржє — збзнають свідки воїки: Штраус, Туркевич, Калман, Ляко, Готліб, Калпчук і підполковники Тишинський і Дмитро Хомак, котрий Новака розковував."

Строга дисципліна. Nowa Reforma пише: Зь дати статистичних, як маємо під рукою, показує ся, що вь наших середніх школах майже одна пята часті учеників не робить достаточного поступу вь науці. Так на пр. вь гімназії св. Анни вь Кракові було при кінці року шкільного 1892 класифікованих учеників 477, а між ними удержало другу і третю класу 90; вь гімназії євандік вь 272 а вь новосадецькій на 269 не може перейти до вишнього класу 62; подібне відношення заходять і вь гімназії тарпівській, де на 522 учеників публичних одержало 100 другу або третю класу, а вь школі реальної краківській на 387 одержало злу класу 72.

На збільшення фонду на пам'ятник Тарнов Шевченка жертвували дальше свои праці на лотерію фантов Ви паші: Галина Вярв'євська зь Львова, Олена Левицька зь Стри, Антоніна і Марія Горалевичівна зь Стри, Антоніна Потурай зь Солово, Кліментина Потурай зь Солово, Ольга Ліванюковна зь Виланяєв, Теодора Аїєт-зієвська зь Іванкова, Олена Черевківна зь Корчана, Рєгенія Ільницька зь Уячич, Меланія Розиньська зь Вучача, Марія Ковальська зь Вучача і Ольга Литорська зь Вучача. — На численній інтерв'єляції: де і коли мають бути прислані покінчені роботи, заявляю, що прошу надослати все на мою адресу найдашє до 1-го н. ст. грудня сего року, а оголошено до кінця вересня. — Прима Герасимовичівна вь Янові коло Львова.

Низа червиль буде ся вь Тростянці, бродського повіта, заходами о. Тад. Конєвич. Позаяк парохіа Тростянць дуже мала, бо числить всего 369 душ, то мітрополіцій ординаріє вь

завів веч. духовенство і воїх в'єрних руського обряду, щоб прийшли вь поміч бідним парохіанам вь Тростянці.

Огн. Дня 9 н. ст. липня вь полудне згорїло 8 загород селянських вь селі Перегнєв, повств перемішлянского. Дня же 16 н. ст. липня погоріло до тла загорода М. Бачинського таможного дана. Вей були убезпечені. Причина першого погару була неосторожність, другого не вїдства.

Аванс на зєв'язних державних буде оголошений вь сїм тиждні, мимого того, що д-р Виліньскій виває на інспекційну подорож до Зальцбурга. Зь Зальцбурга поїде д-р Виліньскій на інспекційну зєв'язні тирольскіх і деяких частей зєв'язні Каринтія, а до В'єдн поверне дня 27 н. ст. липня. Вь серпні відбуде президент подорож інспекційну до Чехії.

Надбелане.

Schwarze, weiße und farbige Seidenstoffe von 60 fr. bis fl. 15 65 p. Meter — glatt und gemustert (ca 2400 versch. Qual. u. 2000 versch. Farben, Des (ins u.) versch. roben- und fild-weiße porto u. zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (R. u. S. Stoffe). Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 1

Посмертний — оновітєки.

Петро Херіавий ц. и к. надпоручник рахунковий 23 го полку пїхоти, приділений до комісії адміністративної 8-ої горької бригади вь Фочі, приїхавши за відпусткою до свого брата, священика вь Милошівцях коло Львова, упокоив ся там дня 19 н. ст. липня вь 43-ом році життя. Похорон відбуде ся дня 22 н. ст. липня. Покойний був ширим Русиним, передбачував рускі часописи для себе і для селян свого рідного і сусіднього села, а декотрим посылав гроші зь порученєм, щоб вписували ся до "Провітєв". Коли повила ся вїсть, що має оснувати ся "Дієстор", покойний розісуював листи до родини, щоб і самі там аскурували ся і других заохочували. Родину свою все запомагав. Від кількох літ, занепавши на здоров'я, загдав зь часом обісти вь ріднім селі і шадив гроші на побудованє для себе хати. Перед роком один зь підчинених ему людей закрив ему заощаджену готівку. Покойний став дальше шадити для себе і для родини, та, на жаль, зь невеликою куки закушено вже на его домі цегли, стане ниль хіба мурований гроб, чи капличка на кладовищі. Родина тратьте вь нїм свого найлішого члена, чоловіка незрівняно доброти серця і щирости, а загал рускіх виваді негосподного але дуже щирого патріота. Вічна покойному пам'яті!

Телеграми "Діла".

В'єдн 21 липня. Ниль відбулось третє читанє предложєн валютных. Застїдїна палати послбд відложено на освн. — Палата панбв ухвалила 500.000 зр. на запомоги для урядників державних. На засїданю вь второк зачнуть ся дебати валютів.

Будапешт 21 липня. Парламент угорскї відложено до 26 вересня.

Париж 21 липня. До Дагомею высїлавс баталїон охотников, котрі служать вь т. зв. чужостороннім легїоні.

Софія 21 липня. "Свобода" оповістила вбсім оригінальних документів зь 1887 р., высланих російскою амбасадю вь Букарешт до аїйського департаменту міністерства справ внутрішніх. Зь документів видно, яких средств уживала Росія, щоб усунути кн. Фердинанда.

Конкурс.

Видїл Руського товариства педагогічного у Львові, улиця В'єрменська ч. 27, розписує сям на підставі статута, затвердженого наїстїнічнєм зь дня 20 червня 1888 до числа 33.606, конкурс на принятє учеників до "Інститута під покровом св. о. Нукала".

Пріймати ся будуть ученики середніх шкіль, оми членів Руського товариства педагогічного. До подання долучати треба: 1) метрику хрещєня ученика; 2) свідство шкільне зь поїдїдних двох курбів; 3) декларацию що до мїсїчної заплати, котра выносить 20 зр., а може бути вынимково знизжено до суми 15 зр. або змїненою на віктуалї; але знизжені на 15 зр. мїсїчно мусать бути потерте дуже добрим свідством шкільним і 4) свідством убожества; 5) 1 зр. на выдатки кореспондєнцій; 6) хто не єсть членом Руського товариства педагогічного 1 зр. на вписовє и вкладку рбчу до того товариства.

Дальше подає видїл до вїдомости, що всїк подання адресувати треба до видїлу Руського товариства педагогічного у Львові ул. В'єрменська ч. 27 на руки члена видїлу Костя Паньковського. Подання, котрі не будуть докладно стилізовані, або не будуть обіймати вбїх сїм заявленєм обиятих услові, лишать ся без відповіди. Запїтання або просьби, подані вь справі принятї до Інститута до осіб приватних, або подані приватні наїть до членів видїлу не увелїдїють ся. Остаточна умова заключить ся по принятю кандидата а причин не принятї видїл не єсть обов'язаний повідомити.

Вь склад комітету, займаючого ся ведєнєм дїл Інститута, входять: сов. о. Алекс. Торонський яко голова, прор. Костя Лучаківскій яко дорадник науковий, д-р Антбн Хоминь, яко дорадник лікарскї, д-р Стефан Федак яко дорадник правний, сов. о. Іван Часольскій яко духовник и Костя Паньковскій яко настоятель и секретарь комітету.

Институтъ дае своимъ вѣдѣльникамъ: а) по-мешканье, харчъ, свѣтло, послугу; б) пранье за маюю доплатою; в) доставляе имъ — о скѣль-ко на се дозволить фонды — книжонки и прибо-ровъ школьныхъ, в) управленіе ихъ вѣдѣльникомъ, старающагося о добромъ домашнемъ и торговомъ поведе-ніи; г) удерживае имъ науку школьную и нагляднае ей подѣ доглядомъ домашнего старшего директора; д) доставляе вѣдѣльникамъ нагоду придати иншихъ вѣдомостей, теоретичныхъ и практичныхъ.

Часъ вносити поданія о принятіе вынужи-всь до дня 10 септія 1892.

Надоболане.

ВСѢХЪ НАУКЪ ЛѢКАРСКИХЪ
Д-ръ Генрихъ Марневичъ
уже повернувъ до САМБОРА и ординуе, якъ передъ тымъ. 4334 3-3

Курсъ Львовскій		
въ дня 21 н. ст. лѣтня 1892.		
Акція за штуку безъ купона.	213	216
Зелѣв. гал. Кар.-Людв. по 200 зр. м. к.	241	244 50
Зелѣв. Львов.-Чернов. по 200 зр. а. в.	334	330
Банку гипот. гал. по 200 зр. а. в.	—	312
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. в.	—	—
Листы заставны за 100 зр.		
Банку гипот. гал. 5% а. в.	101	101 70
Банку гипот. гал. 5% а. в. выдѣлос. въ 10% прем.	107 50	108 20
Банку гипот. 4 1/2% а. в. львос. 50 л.	98 25	93 95
Банку крѣпосн. 4 1/2% а. в. львос. 51 л.	98 50	99 20
Товариства кредит. гал. 5% а. в.	98 80	97 50
Товар. кред. гал. 4% а. в. львос. 41 1/2 л.	95 10	95 80
Товар. кред. гал. 4 1/2% а. в. львос. 52 л.	99 40	100 10
Товар. кред. гал. 4% а. в. львос. 56 л.	94 70	95 40
Листы довѣжн за 100 зр.		
Гал. Зав. кред. сел. 3% а. в. (давн. 6%) въ лѣтн.	60	63
Гал. Зав. кред. сел. 2 1/2% (давн. 5%) въ лѣтн.	53	55
Общ. ролъ. кред. Завед. 6% львос. въ 15 л.	50	—
Облиги за 100 зр.		
Индемізац. галицк. 5% м. к.	104 40	105 10
Галиц. фонду пропінційного 4% а. в.	94	94 70
Комунальн. Банку краев. 5% л. еанс.	101	101 70
Позички краев. зъ 18/3 по 6% а. в.	104 50	—
Позички краев. зъ 1883 по 4 1/2 а. в.	97 60	98 30
Львост:		
Мѣста Кракова	22 75	24 75
Мѣста Станиславова	29 50	31 50
Монеты:		
Дуэать цѣсарскіе	5 64	5 74
Наполеондоръ	9 45	9 55
Позимперіаль	9 60	—
Рубель сѣвнн	1 20	1 30
Рубель паперовый	1 17	1 19
100 марокъ нѣмцкихъ	58 30	58 90

Новость важна для Пань.

Щадить ся часъ, грошъ, працю, а бѣлье не нищить ся!

Нема нѣчого лѣшого и практичѣйшого надъ вы-пробоване **Француске мыло ошадности** до праня бѣла, фіранокъ, коронекъ, ясныхъ матерій вовняныхъ и т. п. Бѣлье безъ великой праці и воляныхъ додатковъ шкѣд-ныхъ стае бѣлымъ мовъ свѣтъ, бо згадане мыло его кон-сервуе и надае пріємный запахъ. 4323 4-15

1/2 кильо Француского мыла стане за 1 кильо звичайного. Запорукае, що нема нѣякихъ шкѣднхъ причинковъ.

4 1/2 кильо за 1 зр. 30 кр.

оплатно и зъ опакованьемъ высылае:

Zur „Französin“
Seife und Parfumerie Niederlage
Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

Новость!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 30 кр. и 1 зр.

Новость!

Найдешете жерело предметѣвъ оп-тичныхъ у Львовѣ
подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (шлякъ св. Духа)
напротивъ головного одѣаху.

Окуляры, півкеры, барометры, термоме-тры, микроскопы, машины электричнѣ, райскайга, и т. п. по цѣнахъ найдешесихъ. — Репараціи найдешесие и найкорше.

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ зельзничныхъ
важнѣйшъ зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.		отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зъ Кракова	601	205	901	646	932	—	—
„Мушини-Криницъ“ вѣа Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—
„Подволочискъ и Бро-довъ (надворецъ голов.)“	—	257	940	721	—	—	—
„Подволочискъ и Бро-довъ (на дворцѣ Подѣ)“	—	245	917	855	—	—	—
„Сушавы“	1009	—	756	142	706	—	—
„Кимполонга“	1009	—	756	—	—	—	—
„Радѣвцѣвъ“	1009	—	756	—	706	—	—
„Глабоки“	1009	—	756	—	706	—	—
„Новоселицѣвъ“	—	—	756	—	706	—	—
„Слободы рунгурской“	1009	—	—	142	706	—	—
„Гусятина вѣа Галичъ“	1009	—	—	142	—	—	—
„Н. Санча, Хирова, Ста-ниславова и Стрыя“	—	—	918	335	—	—	—
„Сухон, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя“	—	—	918	—	—	—	—
„Хирова, Станиславова и Стрыя“	—	—	—	—	141	—	—
„Пешту, Мискольча, Мун-кача, Лавочного, Стрыя“	—	—	918	—	141	—	—
„Сокаля и Бѣлѣца“	—	—	—	—	—	445	—
„Сокаля и Равы рускои“	—	—	—	—	—	832	—
Вѣхѣдять зъ Львова.		отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
До Кракова	1041	307	826	1101	756	—	—
„Мушини-Криницѣ вѣа Тарновъ“	—	—	—	—	756	—	—
„Подволочискъ и Бро-довъ (зъ голов. дворца)“	258	—	941	1026	—	—	—
„Подволочискъ и Бро-довъ (зъ Подзамча)“	310	—	1002	1052	—	—	—
„Сушавы“	636	—	956	322	1056	—	—
„Гусятина вѣа Галичъ“	636	—	—	—	—	—	—
„Слободы рунгурской“	636	—	956	322	1056	—	—
„Новоселицѣвъ“	636	—	956	—	1056	—	—
„Глабоки“	636	—	956	—	—	—	—
„Радѣвцѣвъ“	636	—	956	—	1056	—	—
„Кимполонга“	636	—	—	322	—	—	—
„Стрыя, Хирова, Н. Сан-ча и Сухон“	—	—	616	1021	741	—	—
„Стрыя и Станиславова“	—	—	—	1021	741	—	—
„Стрыя, Лавочного, Мун-кача, Мискольча, Пешту“	—	—	616	—	741	—	—
„Бѣлѣца и Сокаля“	—	—	—	—	—	951	—
„Сокаля и Равы рускои“	—	—	—	—	—	736	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданій поѣзда лѣтнѣ-ского. Числа подчеркнуты означаютъ пору нѣчну вѣдъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

ИВАНЪ ГУСЬ
слова Тараса Шевченка, музыка Мик. Лис.
Цѣна 60 зр.
Дѣстати можна въ тов. „Прогрѣтъ“.

МУЖЕСКУ
Безсилнѣсть

выликаны именомъ странными на-сѣдками тайныхъ грѣховъ моло-дости и розпутности, усуне напекно и на довго однокла, роширена въ многихъ выдавѣхъ иллюстров. книга

Самсоохорона д-ра Ретавъ
Россійске выданье: 1 зр.
Польске выданье: 1 зр.
Нѣмцеске выданье: 2 зр.

Тяжкѣ людей найшли въ нѣй понесени своихъ недугъ и направи-ли свои мужескыи силы при помо-чи вѣзального въ книжцѣ способу лѣченя. По одержаню франко на-дежности, высылае ся франко кни-га въ конвертѣ малязномъ, выдав-цѣвъ Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F. Bierer's Verlagsbuchhandlung in 32-34 Leipzig.) 5980

ТЕЛЕГРАФЫ, ТЕЛЕФОНЫ, ГРОМО-ЗВОДЫ, ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домѣвъ и готелѣвъ

зъ сухими элементами зъ власпоручнымъ уставленьемъ.

Каждый чоловікъ при помочи сего апарату може устро-ити за кілька минутъ получение электричными звѣнками а тымъ самымъ не треба нѣякого инсталатора! — Апараты разомъ зъ сухою батерією, котру не треба нѣякого напоявляти и знаменито функціонуе, проводнѣй дрѣтъ и грушка коштують лишъ 10 зр.

Комплетна домова стація телефонична
зѣ знаменитымъ телефономъ, легко уставляеся, за штуку 16 зр.
Домовѣ телефоны за штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайнѣй телеграфы домовѣ
цѣлѣ вѣдъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годинники и замки, жарѣющіе лампы, аккумуля-торы, громозвонды для власпоручного уставленья зр. 20 — въ гору, батеріи и т. д. комплетне освѣтленє комнать, павницъ и подѣвъ, а такожъ стаенъ, вѣконъ выставовыхъ и бюръ гальваничними элементами вѣдъ 20 зр. въ гору. Освѣ-тленя новозѣвъ аккумуляторами. Убѣзпеченя противъ крадежи и влому. 4299 8-52

W. Josef Neumann
Wien IV., Danhausergasse 12,
Електротехнічна робѣтня.
Иллюстрованъ цѣнними дарми и франко.

Ученикъ III. класы гимна-зіальной глядае лекція на село на часъ вакацій. Зголошеня пріймае администрація нашої газеты.

Предпріемство высылковѣ
(Versandt-Geschäft)
У ВЪ ДИИ
АЛЬБИНЪ КРАЕВСКІЙ
Вѣдѣнь I., Giselstrasse Nr. 1.

поручае и доставляе всякѣ артику-лы, входячы въ обѣаъ промыслу и торговлѣ: домовѣ, господарскѣ, рѣбничѣ, броварнѣ, горальнѣ и промышленнѣ. Приборы церковнѣ, плахты непремакающіе до прикы-ваня обѣа, машинъ рѣбничихъ и т. п. Словамъ усе, що хто жадае, высылае водворотно почтою або зельзничною за послѣднѣаю а числитъ цѣну фабричну.

Информаций и на запытаня (марка 5 кр.) удылае радо и водворотно. Прому жадае цѣнныхъ иллюстро-ваний, а высылаеся даромъ и оплатно. Замовленя пріймаеся такожъ и по руски. 4330 (2-?)

ТОВАРИСТВО
„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“
у Львовѣ

дѣстало вѣдъ Вп. проф. Ом. Партиц-кого въ дарѣ сѣдѣущей книжки и продае ихъ по такой цѣнѣ:

- 1) Захаръ Беркутъ, Ив. Фр. 1-30 кр.
- 2) О выхваню И. Н. 30 кр.
- 3) Марко Вовчокъ, Оповѣданя. 3 томи I-30 кр. II-36 кр. III-32 кр.
- 4) Жѣвчка неволя, Ив. Фр. 35 кр.
- 5) Темнѣй мѣсца въ словѣ о полку Игоря, Ом. Партицкѣй 140 кр.
- 6) Марта Борецка Ил. Граб. 32 кр.
- 7) Надѣльмаръ, ап. свободы 10 кр.
- 8) О разумномъ выхваню 12 кр.
- 9) Маруся, Григ. Кавтисъ 10 кр.
- 10) Мѣстѣ верховнаця. Ник. Устѣяно-вича 35 кр.
- 11) Зъ рѣбнѣхъ краѣвъ и народѣвъ Денисъ 30 кр.
- 12) Boa constrictor. Ив. Франка 35 кр.
- 13) На добродѣйцѣ цѣлѣ, Григ. Гри-горевичъ 30 кр.
- 14) Литература апокрифична. д-ръ Ом. Калитовскѣй 35 кр.
- 15) Повѣсть Ник. Устѣяновича 85 кр.
- 16) Слово о полку Игоря, Ом. Пар-тицкѣй 80 кр.
- 17) Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

О половину зниженѣ цѣны
для предплатникѣвъ „Дѣла“, „Зорѣ“ и „Батьковщины“

на давнѣйшій томи „Библиотеки найзнаменитѣйшъ повѣстей“ т. I—XX, включно, чи хто купуе разомъ чи поодино, якъ доведъ ви-стане невеликій запасъ. Зголошу-ваннѣ треба просто до „Адми-нистраціи Дѣла у Львовѣ“.

Знижена цѣна вѣсѣхъ 20 томѣвъ 13 зр. 80 кр. (на пересылку почто-ву треба долучати 30 кр.)

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаявъ сезонъ вже кичить ся а менѣ подишилось ще много гар-ныхъ и тревалыхъ плащѣвъ зяво-выхъ та одѣговъ, за-дѣи закупна большомъ скѣлькості, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и запрошую П. Т. Публику до сего при-годного закупна. 4305

Замовленя на одѣа зъ францу-скихъ и англійскихъ матерій выку-нують ся за 24 годинѣ дуже эле-антно и числитъ ся дуже дешево.

Зъ поважаньемъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Катипульна 3.

Цѣнники и пробки высылають ся на жадање оплатно.

ПЕРША КРАЕВА ФАБРИКА
РОЛЕТЪ, СТОРѢВЪ, КИЛИМѢВЪ и ХѢДНИКѢВЪ
въ КОРЧИНѢ.

Мае честь заявити В. П. Публикѣ, що зъ днѣмъ 1 ли-пня с.р. вѣдѣла своѣй оди-ночѣй головной складѣ и заступництвомъ для цѣлои Галичины и Буковины подѣ **Людвика Седлячка** въ Перемышлѣ, такъ що всякѣ припорукае, переписки и замовленя вхо-дачы въ обѣаъ фабрики корчинской треба над-сылати до п. Людвика Седлячка въ Перемышлѣ, котрый удылае точныхъ информаций и поагоджуе вѣсѣ высылки припорученѣ ему Вп. водѣбирателями.

Примѣчае ся такожъ, що въ той вышѣ згаданѣй торговли можна въ кождѣмъ часѣ набути правдивѣй вы-робы краевѣ, а именномъ:

Хѣдники манѣлѣвъ до комнать, коридорѣвъ и сходовѣвъ метеръ вѣдъ 20 кр. до 1 зр. 20 кр.

Хѣдники кокосовѣ до такого самого ужатку, ширины 90 см., метеръ по 1 зр. 50 кр.

Килимы манѣлѣвъ подѣ столы, бюрка и подѣ инші пред-меты по 4-20 зр., 5-25 зр., 6-80 зр., ажъ до 16 зр. — найлѣпшого и тревалого сорта та зъ хорошими досѣнями. Килимы передѣ дожка по 60, 80 кр., 1 зр. и 1-20 кр. — надѣ дожка по 2-50 зр., 3-20 зр., и 5-20 зр.

!!! Ролеты (фіанки) безъ шнурѣвъ до вѣконъ !!!

зъ тканнѣмъ патичковѣа або дрелишковѣа зъ автоматич-нымъ прѣладомъ патенту американскогого.

Власна спеціальность.

[Звертае ся особливѣу увагу на повѣсѣйшій рѣдъ ролетѣ (фіранокъ), котры суть дуже практичнѣй и заво-смотрѣнѣй въ цѣлкомъ звичайнѣй приладѣ, такъ що зъ надзвычайною скоростію и легкостію дають ся цѣлои потреби зрегулювати.] Рѣвножъ удержують ся на складѣ ролетѣ (фіранки) патичковѣй зѣ шнурѣми до вѣконъ, въ цѣнѣ вѣдъ 80 кр. и выше. При замовленнѣхъ проситъ ся подати точну мѣру высокости и ширины вѣкна.

Въ надѣи, що В. П. Публика и вѣсѣ, що дають о добро краю та подѣиравѣе промыслу краевского будутъ старати ся сей вырѣбъ подѣирати численными замове-ннями, такъ чтобы бодай сей промыслъ найпотрѣбѣй-шими рѣчами могъ розвивати ся.

Нашою задачею буде, солидно и точно выповняти вѣсѣ надсыланѣй припорукае, такъ чтобы було можна вѣсѣхъ интересованыхъ вповнѣй удовлетвити. 4324 4-1

Зъ высокимъ поважаньемъ
Перша краева фабрика, ролетѣ, килимѣвъ и хѣдникѣвъ въ Корчинѣ.

Пошукуюе ся агѣнтѣвъ подѣ корыстными условіями.

НОВОСТИ!

Сорочки для туристѣвъ
тканѣ, зъ найлѣпшого матеріалу, одной барвы або пасмистѣй, зъ широкимъ ковшромъ и дво-ма нагрудными кишенями, двѣлоанто величи-ны, дуже добре зробленѣй 1 штука зр. 1-20.

Шовковый поясъ
1 метеръ довгѣй, 6 см. широкѣй, зъ посрѣбло-ваного подвойною сыражкою 1 штука 50 кр.

Капелюхъ для туристѣвъ
зъ 1-го рода вѣльцу зъ широкѣй шовковою стяж-кою и замѣвнѣй 2 зр.

Краватки для туристѣвъ
3 штуки 1 зр. 4310 3-10
розсылае за послѣднѣаю

Омелянъ Шторхъ
Вѣдѣнь I., Salzgasse N-рѣ 60.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
п. к. управ. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купуе и продае

Вѣсѣ ефекты и монеты
по курсѣ деннѣмъ найточнѣйшѣмъ не вчисляючи нѣякою провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае

4 1/2% листы ипотечнѣй
5% листы ипотечнѣй преміованѣй
5% „ „ безъ преміи
4 1/2% листы товариства кредитногого земского
4 1/2% „ Банку краевского
4 1/2% позичку краеву галицку 3493 227-7
4% позичку пропінційную галицку
5% „ „ буковинскую
4 1/2% позичку угорскихъ зельзничъ державныхъ
4 1/2% „ пропінційную угорскую
4% угорскѣй облигаціи индемізаціи

а вѣсѣ та паперы Контора вымѣны Банку ипотечного вѣсѣ купуе и продае

по найкорыстнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймае бѣдъ П. Т. купующихъ всякѣхъ вымѣлованѣй а вѣсѣ платнѣ мѣ-щѣй паперы цѣнѣй, такожъ запавшѣй купоны за готѣву, бѣдъ нѣякого бѣдѣчленя, а замѣловѣй лишь за бѣдѣчлен-емъ справѣдливѣйшѣхъ коштѣвъ.

До ефектѣвъ у котрыхъ вышлѣи купоны, доставляе пошѣй рѣшѣ купонѣвъ, заворотомъ коштѣвъ, котры самѣ поносѣтѣ.

Виходить у Львові що дня (крім неділі) з рукописів святих о 5-й годі на полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першій разі в Діалогі.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діалог“ і належність за нисерати платити у Львові.

Діалог

Предплати на „Діалог“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять на попереднє оглядання. — Редакція несе відповідальність за зміст. — Нисерати приймають ся по ціні 6 гр. б'є одної сторінки нисератом в рубр. „Надбавки“ по 20 гр. а. н. — Подати числять ся по 10 гр. б'є етикета.

Зі днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діало“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і заборгованостей.

Предложенія валютові в палаті послов.

Дискусію над законом про позичку розпочав пос. Вахатський. Заявив, що буде голосувати противъ закона, бо чеський народ не має такого довіря до правительств, щоб аж було можна дати йому повномощія на заключення договорів монетарного і валютного. Чеський народ мусить при кожній нагоді домагатися повернення права державного коронного чекана і введення всюдю чеської монети. Правительством на виповнені законних зобов'язань; оно підписав найбільше вороже становище, котрі славянські дѣти вже в париді шведів германізу (пос. д-р Грегоріч: Schulverein!), котрі досягають за цілою німецькою державою, з Берліном. Правительством єсть репрезентоване на всьхъ аборахъ Schulverein у, і то не через комісаря а через самого намістника. Кожен міністер гадає, що має свободу руку робити з чеською мовою все, що хоче. І такъ значна безбідність обговорювати дѣяльність міністра торговлі.

[Віцепрезидент д-р Катрайнъ упомянувъ пос. Вахатського, щоб ширше не розводив ся в подробности, хочъ зі своєї сторони вповні признає, що при законі о позичці можна говорити про політичні відносини. — Пос. Вахатський: Мину обиди, яні намір наосиє ся, виложити ad oculos все. палаті.]

Пос. Вахатський примітивъ далі, що нѣ в одній міністерстві не звважає на права чеської мови. В Празі вбудовано казарми, на котрій поміщено чеську напіє, а за-дѣя того не прийнято будови. Ся насильство, автономія теперішнього правительств. Немецький мові не належать ся ніякихъ більшихъ правъ в Чехії, а сѣла се дѣє ся, то то все єсть насильствомъ. Славянська комісія до розмежування і она має видати ухвалу противъ волі чеського народу, безъ его участі in contumaciam. Гр. Таффе, щобъ правити марш в Чехії, наряджує тайно з найбільшими ворогами чеського народу. Вонъ вє з ними мови бм в конклаве. Міністеръ бувъ покликаний в 1879 р., щобъ засудити інтереси чеського народу в коронній радѣ. Але вонъ не лише не вступивъ в тѣхъ інтересахъ, а протавно шедивъ вѣз нарокомъ. Се такий станъ, якого нема в цілѣмъ свѣті, такого міністра нема нїгде, се поганя пляма в нашімъ конституціоналізмі, обиди чеського народу. Думаю, що вонъ самъ повиненъ мати на стѣнѣ чести, щобъ уступити зъ того мѣста, де вонъ не відповѣдає.

Відтакъ зачатъ полемізувати зъ тими уступами славянства, котрі відносять ся до російськихъ порядківъ. Російській бізнесъ торговельний перевищує в 1888 р. австрійській о 68 мільонівъ зр. (Пос. Леваковскій: Числа фальшиві!) Праривувати Росію, цілкомъ невблагородно, бо Росія такожъ підъ виглядомъ фінансовимъ єсть великою державою першою ранга якъ Німеччина і Франція. Се прирівнюванє тямъ більше вражає, бо більшість комісія і справоздаєць сѣуть прихильниками тратержавного союзу, а Росію зачисляють до противниківъ союзу. Мимо волі приходимо до такого заключення: Єли Росія, нашъ противникъ, награждала стѣлько золота, то й ми мусимо збрати такожъ скарбъ воєнний. Єли в Австрії будуть при-держуватися законівъ, народамъ віддѣсть ся ихъ права, а оминєсь непотрѣбнй зброєня воєний, то валюта сама відъ себе управити ся.

Пос. вгумєнъ Трайінфельсъ вихвалявавъ хосєнъ зъ регуляція валюты, бо за-граница набере довіря до австрійськихъ відношень економічнихъ.

Пос. Кайзеръ сумніває ся, чи за-граница набере такожъ довіря, а то зъ тонъ причини, що зъ дискусією могла почути, зъ якихъ мотивівъ голосує одна частина палати за регуляцію валюты, именно за-дѣя ненависті до Росії. Сю ненависть потверджено окаякамъ. (Пос. Копацьковскій — прим. Ред.) Вонъ і его сторонники (німецькі націоналісти) будуть голосувати противъ закона о позичці по части зъ причинъ політичнихъ, по части зъ економічнихъ. Нїколи політичні права народу не були такъ вкорочені якъ за теперішнього правительств. Навѣть на смерне домаганє заведе-на безпосереднихъ виборівъ зъ громадъ славянскихъ не згодилось правительствомъ. Наші закони правові сѣуть найбільше безаглядні зъ цілѣмъ Европѣ зъ виняткомъ Росії. (Пос. Люетеръ: І в Росію сѣуть лѣпші!) Пра-

вительство не звважає на вѣть на святе право неперушимости посольскою. А в зъ причинъ національнихъ не можна мати довіря до правительств. Немецький народъ не може вдоволятися окруженіямъ зъ поодинокихъ волюностей. Єли держава має устоятися, мусить за-вести загально зрозумѣлу мову, а на таку мову надаєть найбільше німецька, якъ се слѣдє зъ исторіи культури, і дѣятого державного мовою мусить бути німецька. (Молодо-Чехи протестують.) Зъ причинъ економічнихъ треба протівитися позичці, бо в наслідокъ єя побільшатъ ся тѣмъ оплатувати процентівъ рѣчно о 8 до 9 мільонівъ. На покриттє сего тягару хоче міністеръ скарбу підвищити податокъ вѣдъ цукру, а се зновъ найбільше придаєть наїббѣдливихъ. Лѣпше на покриттє сего тягару підвищити податокъ біржевий 10 або 20-кратно, можна підвищити скало податку доходу і завести податокъ люксусовий. А що годѣ до того правительств мати довіря і в будучасти, якъ се можна заключити зъ минулості, то буде голосувати противъ закона.

Пос. Гомперцъ загадає, що піднесено зъ разу сумніви, мови бм ціла позичка мала служити на закупку золота, щобъ здохати скарбъ на случай війни. Але позаякъ правительствомъ рѣшено заявити а в зъ предложєннѣмъ законѣ точно означило, що ціла позичка мала служити на випуно потѣ державнихъ а не на яку-небудь иншу цілѣ, то й можна зъ чистю совѣстю голосувати за закономъ.

Пос. д-р Герольдъ обговорювавъ відносини парламентарій за часівъ управы Гр. Таффе. Гр. Таффе не бажавъ мати крѣпко, випуючюю більшість, вонъ такъ якъ Кроносъ, що поглотивъ свои власні більшість. Коли бачивъ, що при послѣднихъ виборахъ не переїде давня більшість, звернує ся до лѣвѣ і выставивъ для неї мѣсто. Снмъ мѣстомъ була чесько-німецька угода. Лѣвѣя арау зазначавъ до Поліції, але воли побачила, що Поліція братаєть ся зъ клубомъ Гогеншарта, то змінила свій поглядъ і поставивши внесенє податку Плєнера, достала Гр. Кинбургі. Коли в чеській соїтѣ прийшло до непорозумѣня міжъ феодалами і лѣвѣцею, лѣвѣця достала округъ судовий Вєлєдєдорфъ. Теперъ же при вєстві валютовій мусить Гр. Таффе вѣйти в тайні переговори зъ лѣвѣцею. Вєт народи Австрії цѣкаві, про що велєсь тѣ переговори і за яку ціну лѣвѣця згодилась на предложєня.

Віддавши вську честь міністрови скарбу за его трудолюбивість і за его характеръ, безъ амази, поставивъ до него пытанє, чи годѣ ся се зъ его честію підписувати яко одѣ-чальний міністеръ таїхъ законъ, котрий мѣбъ перейти лѣш в наслідокъ тайнихъ конвен-тілѣвъ. Пытаю его, яко честного чоловіка: Про що велєсь переговори, яні домаганє ставлено правительству і що правительствомъ прийнято? Народи австрійскі мають право знати, яні були шахрайства? Єли міністеръ відповѣсть, що не бравъ участі в тѣхъ переговорахъ, то ся відповѣдь автоматично по всьхъ усядахъ чеської землѣ і буде доказомъ, що зайшло щось незаконного і некоректного.

Відтакъ остро критикувавъ поведєнє правительств і міністра Празка в справѣ розмежування судовихъ повѣтівъ; зробивъ до-вѣрзъ резерваций, що говорячи про праводержавне Мадаровѣ, не загадає про таке саме право чеське, а вѣдчи представивъ домаганє чеського народу.

Міністеръ Штайнбахъ, вызваний пос. Герольдомъ, відповѣвъ на всѣ пытаня і заки-ди. Що-то вєстві довіря, яку ставляють всѣ безбѣдники, то мусить зазначити, що се дові-рѣ могло бм радше відноситися до контрольно-ї комісія для довѣрѣ державнихъ анбѣ до правительств. Вѣдчи годѣ виматати відъ поодинокихъ партій довіря, бо довіря такъ само якъ любовъ не даєть ся вѣдчю накинута. Відтакъ вєрвно зазначивъ, що не бравъ участі в ніякихъ переговорахъ і про нихъ не може нічого сказати. А що помимо того підписує проектъ закона, то се робить за-дѣя того, що вонъ вєє дѣлає яко урядникъ а в зъ предложєннѣмъ добачає добро Австрії. Що-до перевѣдєнь політичнихъ, то вонъ єсть schwarz-gebl на скарбъ. Рівножъ заєзначивъ, що позичка виключно уживєсь на випуно потѣ державнихъ.

По сѣй промовѣ наступила відповѣдь пос. Шебановского і ставословленє Росії пос. Вахатський а такожъ декларація пос. Барвін-ского. Змієть подамо в зъ слѣдуючѣмъ числѣ.

Предложенія валютові прийнято вчєра в третѣмъ читанні. При проектѣ о роздѣлѣ кош-тівъ регуляція валюты міжъ Австрію а Угор-щину було 108 голосівъ противъ і Люетеръ еривнуєть: Славно, єсть ще 108 героївъ!

Обѣжники намістництва в справѣ холєры.

Галицьке намістництво розбѣжало до всьхъ старостівъ і президентівъ мѣстъ Львова і Кракова обѣжники в справѣ зарядженъ противъ занєсеня холєры. В зъ нѣмъ сказано на початку:

Въ Баку, Тіолісѣ і Астраханѣ появилєсь грѣзна холєра, а вєрджєно вѣє такежъ, що она скоро ширѣть ся вєдвожъ Волги і явилєсь уже такежъ надъ Чорнимъ морємъ. За-дѣя сего грозятъ небезпечнѣсть, що пошєсть може занєсти ся на західній границѣ Росії, а тогдѣ і в зъ нашімъ краю она явить ся. Тѣжъ треба вѣє зъ цілю енергично вєстися до відповѣд-нихъ способівъ, щобъ тои зарази не допу-стити до краю і не дати їй розшаруватися.

В зъ тѣй цілі пѣблѣ розпорядженє міні-стерства справъ внутрѣшнихъ зъ дѣя 8 липня с. р. намістництво порозумѣло ся зъ вишніми властями і зарядити в зъ свои сторони, що лише буде треба до обзирнѣ і розслѣду здо-ровля особъ приѣзжаючихъ зъ Росії, до де-спєкція пакунабѣ і рѣчєй подорожнихъ, а вєвентуально окремѣмъ поміщеня хорьхъ подорожнихъ в зъ мѣсцевостяхъ входючихъ.

Крѣмъ тѣхъ средствъ оговорєности по-ручено старостамъ і президентамъ зарядити слѣдуючє:

Властєтєлѣ готєлѣвъ, заѣзднихъ домѣвъ, господарѣ і т. п. мають придержувати ся якъ найострѣйше приєвѣзъ мѣждунѣжнихъ що-до особъ приѣзжаючихъ зъ Росії. Коли бм подорожний, приѣзжаючий зъ Росії, занєдужавъ підчасъ ѣзди зєлѣзницєю, то пѣсля розпорядженя міністерского зъ 5 сєрпня 1886 мусить вѣє заравъ найти помѣщенє на найблизшій стації в зъ окремѣмъ мѣшканію, мусить мати помічє лѣкарєку, поживу і відповѣдну по-слугу.

Вєт більші громади мають завчасу ви-глядати відповѣдні домѣ, в зъ котрыхъ бм пѣ-ся потреби можна урядити шпиталѣ зъ ко-нєчности і треба приєвѣстися все, що до та-кого шпиталю потрібє. Особливо повинні гро-мади вѣє тепєрь постаратися о добрє вичєну службу шпитальну і послугачѣвъ до деєспєк-ційныхъ приборѣвъ. Вєт громади в зъ повѣтѣ мусить старати ся о чистѣсть у себе, щобъ яєт найменше було причинъ до занєдужаня на холєру. В зъ тѣй цілі мають утворитися в зъ кожѣй громадѣ мѣсцевѣй комісія здоровля підъ проводомъ начальника громады. Тѣ ко-місія мають не лише строго дѣбати о лѣдѣ і чистѣсть в зъ громадѣ, але такежъ в зъ мѣнє-вѣсти громадськимъ заряджувати і приєвѣзувати вську роботу, яка потрібна до заведе-ня до-брыхъ відношень санітарнихъ в зъ громадѣ і яні ще тепєрь даєть ся зробити. Ожє ко-місія така повинна чинѣ скорше усунути все, що гниє, що занєчущє землю, воду до пѣя і т. п. Она мусить старати ся, щобъ в зъ мѣш-каннѣхъ не жило разомъ за багато людей, с-особливо в зъ домѣхъ пригнєлухъ, в зъ господѣхъ і арєштѣхъ. Кончє треба виконувати строго по-ліцію торгѣву і пильнувати, щобъ деєспєк-ційныхъ апаратѣвъ, яні сѣуть, можна в зъ кож-дѣй хвилѣ ужити і мати до того відповѣдну службу.

В зъ обѣжнику сказано далѣше, що факонъ вєспєкція будуть контролювати яєт найчастѣй-ше дѣяльність громады, а лѣкарѣ повѣтѣвъ мають самѣ наглядати тую роботу. Крѣмъ то-го намістництво буде вєсылати урядникѣвъ санітарнихъ, котрі неспѣдѣвно будуть кон-тролювати то одну то другу громаду, а коли бм побачили недѣлѣсть або неохоту, будуть виннихъ дуже остро карати.

Відтакъ треба відъ тепєрь якъ найдо-кладѣйше слѣдити станъ здоровля людей і старати ся, щобъ заравъ доношено властѣ, є-сли бм де появилє ся свѣйска холєра (cholera nostras).

Коли-бм пошєсть явилєсь в зъ границѣхъ нашѣй державы, то треба буде докончє лѣка-рѣвъ для загроженыхъ околицѣ. Дѣятого по-ручено слѣтити ся вѣсьхъ лѣкарѣвъ в зъ повѣтѣ [в зъ мѣстѣ], чи в зъ потрібѣ не хотѣла-бм они приймати на себе обовязу лѣчити хорьхъ холєрнихъ і по-за мѣсцевѣ тѣмъ, де мѣшча-ють. В зъ своїмъ вєголєшенію мѣзъ лѣкарѣ або хі-рургѣ подати, в зъ котрымъ краю короннѣмъ готовъ євєрвати свою службу, а в зъ такиймъ випадку мусить вєказати ся, що вѣзє явилєсь того краю, до котрого аголєсєвъ ся. Прияні лѣкарѣ і хірурги достануть заплату такожъ за подорожє і вѣльє мѣшканьє, котрє му-сить дати дѣтчина громада, а при тѣмъ 10 до 15 зр. денно дѣти.

Рівножъ вєвєрєно увагу на се, що вѣ-данє пѣсля найвышєшѣ постановы зъ 3 лютого 1856 р. розпорядженє міністерства справъ внутрѣшнихъ і скарбу зъ дѣя 6 мая 1856 р., де говоривъ ся о вдовахъ і сирѣтахъ по лѣ-карѣхъ і хірургахъ, що лѣчили хорьхъ на по-шєсть, — до тепєрь має свою силу, с. є. що вдови і сирѣти по лѣкарѣхъ помѣжнихъ, котрі в зъ службѣ заравились і померли, мають таке саме право до вдовочєй пенсїи і додѣ-

ку на вѣхованє дѣтєй, якъ вдови і сирѣти по лѣкарѣхъ, котрі остають в зъ державній службѣ.

Вѣдѣзвѣ.

Снмъ подамо до вѣдомѣсти, що вандрѣв-ка наша починаєть в зъ недѣлю 24 н. ст. липня вєчєромъ в зъ Лєсєнєчѣхъ коло Стрѣя [стація Вѣльчє-Волицѣ]. Заповѣдаєть она дуже гарно, тожъ думаємо, що кожѣй насѣ щєро обдѣнє в зъ нашімъ патріотичнѣмъ змаганію і прийде намъ зъ помічю. Руска пѣсня най за-луєвъ широко по нашихъ сєлахъ та мѣстѣч-кахъ!

Дорога наша: Лєсєнєчѣ, Бубнячє, Поля-ницѣ, Струтивъ вѣжний, Перегнєвськѣ, Неби-лѣвъ, Порєви, Саджана, Богородчанѣ, Угри-новѣ, Залужєвѣ, Галичѣ, Зєнєчѣ, Угриновѣ, Ска-ла, Кѣцманѣ, Карѣвѣ. В зъ часѣ дороги мо-жуть наступити доповнєня, вєвентуально змѣни.

Вєсьхъ Товаришѣвъ вєзвѣамо, щобъ явилєсь у Львовѣ до годины 6-ѣ вєчєромъ в зъ субѣту 23 н. ст. липня, бм вѣзѣджемъ того дѣя о годинахъ 7-41 вєчєромъ. Хтѣ бм сѣвѣзний ся, най вѣдѣ в зъ недѣлю [24-го] до стації Вѣльчє-Волицѣ і відѣти фѣрою до Лє-сєнєчѣ.

В зъ складѣ програмы вєчєра в зъ Лєсєнє-чѣхъ входять: Вѣдѣтитъ товаришѣ Л. З. „Про напады татарскі на пѣдѣвѣ народнихъ думъ“, хоръ „Гуляла“, „Одна гора выекая“, „Надъ Прутомъ“, дѣяліація; цѣгра і т. п.

За комітєтъ: Пѣкола Сѣлєк, голова. — Пѣванъ Раковскій.

Розрухи в Саратовѣ.

Передъ нѣлькѣма дѣями подали мы описъ розрухѣвъ в зъ Астраханѣ, нѣвѣжъ подамо описъ розрухѣвъ в зъ Саратовѣ пѣсля урадово-го справоздаєвъ в зъ газетѣ „Саратовскій Ли-стокъ“.

„Ужє 9 н. ст. липня — пише „Саратов-скій Листокъ“ — губернской управѣ стало вѣдомо, що межи народомъ уєрѣто ширѣть ся вѣсть, мѣвѣть холєру вѣдумали лѣкарѣ, по-ліція сѣло-мѣсто тєкає до холєрнихъ кѣбѣ-токъ слабыхъ і здоровыхъ, лѣкарѣ в зъ холє-рнихъ шпиталѣхъ не лѣчатъ слабыхъ, а за-конують навѣть живыхъ. Народъ почавъ при-бѣрати настрѣй тайнѣ грѣзний, що губернска управа, порозумѣвши ся зъ шєфомъ 40-ѣи дѣлѣи пѣхѣты, генєраламъ Елєксѣмъ, наказа-ли пугасємъ половити пѣхѣты вєчєромъ 9 липня машєрувати зъ музикою головными у-лѣцѣма мѣста. [Саратовѣ числять мѣшканцѣвъ 120.000.] По перемаршу войско повернуло до табору.

„Однакожъ ся погроза не помогла. На другій дѣзъ, 10 го липня, около 8 годины разо-почавъ народъ громадитися на горѣшєвѣ-ринку і в зъ пригнєкаючихъ уличѣхъ — зъ по-чатку групами, але обѣєля єдинилєсь вєлѣ-чєзєе зборѣще. Відъ разу можна було помѣ-тити, що товпа загалує щѣсь недоброго про-тивъ лѣкарѣвъ і поліції, а жєдє тѣльєко на нагоду, щобъ почати розрухѣ. Незавбавомъ лужчєсь нагода. Надѣхавъ якийсь пѣанъ [за-жуть, Рєвѣянецѣ]. Товпа взяла его за лѣкаря або сєльчєра і занєпѣстуєла его. В зъ тѣй хвилѣ переходивъ в зъ важною підъ пахѣю снмъ саратовского учителя Помурѣва, обѣ-чєний студєнтѣ реалѣонъ шєколѣ, і почавъ представляти, що профѣзїи не єсть лѣкарємъ. Тогдѣ в зъ товпѣ роздалєсь голоємъ: „То сту-дєнтѣ! Студєнты держѣть руку зъ лѣкарями. Студєнтѣвъ додано до помічи лѣкарямъ!“ Товпа заравъ кинулась на чужинца і на сту-дєнта і оба погалили підъ камѣнємъ. Трупѣ були відъ ударѣвъ навѣяні зъ бруку такъ безобразнѣ, що годѣ було лицѣ розпѣанати.

„Товпа зєвичайно фанатизуєть се більше, коли побачити кровъ. Заравъ по убѣдѣннѣ під-няєть ся дѣний рѣзѣ, зборѣще пѣдѣлєлось на вѣдѣдѣи і пуєтѣло ся в зъ рѣзні сторони мѣ-ста. Однѣ вѣдѣдѣи пуєтѣвъ ся уличєю Ні-кольєскою і вѣдѣвъ вѣвна в зъ одній рєстау-рації. Другі вѣдѣдѣи пуєтѣвъ ся уличєю Алєксєндрѣвєскою, налавъ на домѣ полі-цайстра Бѣчєрѣва і лѣкаря Алєксєндрѣвєского шпиталѣ Тапѣкова, потѣвъ вѣвна, вєдєрь ся до сєредєви і все понижєвъ: мѣбѣлѣ покєр-шивъ на кєвѣлѣи, сѣука подєрь на шматѣи, навѣть рѣчи зєлѣзні потѣрѣчили. Потѣмъ на-пѣвъ на аптеку і зруйнуєвъ єи до глѣ. Олѣ-сѣя товпа зєвернулась на уличєю Констанѣн-єску і Прѣвѣянєску. На тѣхъ уличѣхъ понѣ-щєла мѣшканѣ лѣкарѣвъ Кондрѣєва, Штѣйн-бєрѣта [дєкєтора шпиталѣ бѣжєвѣльнѣхъ] і Вѣлѣєвєскою. Іаши вѣдѣдѣи потѣгнуєвъ зѣвѣжъ уличѣ Вѣльєскою і зѣнѣчєвъ мѣшканѣ д-ра Бѣнѣчєва і учѣтєля музѣи Дѣстовєвєскою. [Ро-зѣйшла ся була міжъ товпою вѣсть, що в зъ домѣ музѣи сѣховєсь якийсь лѣкарѣ.] Іаши групи розѣйшлись другими уличѣми. Міжъ нашими однѣмъ вѣдѣдѣи пуєтѣвъ ся до буди-ву Алєксєндрѣвєского шпиталѣ, зъ котрого в зъ лѣтѣ переводѣть хорьхъ до бараковъ. Товпа

— Ще нї. Я радъ бы зъ нею поговорити, заки поїду до мачохи.

— Добре, добре! Богъ тебе до насъ наславъ! Бо то бачь... Але що й казати! Пришлю єи — тільки не дивись на неї суворо, бо бѣдолаха дуже тебе боеть ся.

— Нема чого! — вѣдповѣвъ.

Паннѣ Анетѣ Чертованѣвнѣ пошкандыбла въ середину, а вѣнъ розвѣнявъ попруги кобыль и ждавъ, бачуче, що візита треваетъ за довго.

Небавомъ зъ городової фѣртнѣ вийшла блѣда дѣвчина. Чимъ бѣльше наблизала ся до старшого вѣдъ себе брата, тымъ помалѣйше йшла. Зблизивъ ся й вѣнъ на нѣлькѣ крокѣвъ и зъ небувалою сердечностю обнявъ єи за станъ и поцѣлювавъ.

Доперва тогдѣ пѣднесла на него свои чудові чорні очі и сказала сумно:

— Я внаю, що ты ремствуєшь на насъ и справедливо.

— Не въ тѣмъ рѣчь! Я не обвиняю, а ты не оправдуй ся. На те буде часъ. Менѣ пора вертати тайне люблю балакати! Я стрѣтивъ павву Ульяну Нерпалісѣвну и знаю, чого тобѣ треба. Чи годишь ся на мою опѣку?

— На все, Марку! Вѣддаю тобѣ Будройты й грошѣ! роби зъ ними, що хочешъ, тѣльки поможи менѣ выѣхати. Я вѣрю тобѣ безгранично!

— Гараздъ! Пѣйду до матери й коли що вѣдю, такъ поїду звѣдѣля просто на приходство. Будешъ тамъ на мене ждати?

— Буду. Сотѣе спасибѣ!

— Ще нема за що. Де мати?

— На ганку передъ огородами. Чула, що ты прывѣхавъ, и жде.

Панѣ Чертванова вѣдъ часу якъ выправила до пасынка пѣсманця въ пѣсьмомъ, була вѣчно несупокѣйна. Роздумувала, чи прийде чи нѣ, що ему сказати, та й яку почуе вѣдповѣдь — обдумувала давнѣйшѣ фразы, мала навѣтъ у запасѣ прощенье й ласкавый поворотъ на би салбонъ.

На щастье того дня не було въ неи гостей, могла протѣ спокѣйно фантазувати.

На голосъ его прокѣвъ встала швидко й выйшла на зустрічъ.

Марко бувъ звичайно въ вытертѣй куртѣ, юхтовыхъ чоботахъ, и безъ рукавичокъ; а протѣ повитала его якъ наймилѣйшого гостя.

— Сѣдай, будь ласкавъ! Добре выглядаешъ! Сусѣды не можуть нахвахитись порядку въ Посвѣтѣ!

— Уся моя заслуга, що якъ разъ не змѣняю нѣчого зъ давнихъ уладжень батьковскихъ — сказавъ, сѣдаючи напротивъ неи.

— А въ насъ лихѣй выдатокъ зб збору. Половина сподѣваного зерна, недостача готѣвки, якъ ще нѣволе.

— Мусять бути бѣльшій ровходы.

— Сама рѣчь! Хороба небѣщина, похоронъ, подорожъ Витовта, жалоба! До того давнѣйше легко було утримувати на цѣлости резидентѣвъ, а теперъ годѣ! А тутки ихъ безъ лѣку: Дарѣйтест, Юхно, сѣдня каварна, панна Анета.

— Тѣтя завтра выѣджае до мене.

— Справдѣ? Певне парозказувала тобѣ про насъ страшний рѣчи! Витовтъ любить би дратувати, а я завдамъ тѣй винюди яку роботу.

— Нїчого менї не говорила. У мене нема господи́нї, тымъ я ей й просивъ.

— Мало хѣсна — скривила ся пань Чертованова.

— Чи у васъ якій приказъ до мене, мамо? — запытавъ.

— Але жь нї, дорогїй сину! Я хотѣла поговорити зъ тобою, прохати порады въ декотрыхъ рѣчахъ. Я маю велике виображенє о твоїмъ розсудку.

— Рада рѣчь не легка, — забурмотѣвъ.

— Не въ родинѣ, любый. Рада межи нами й легка й пожиточна.

— Отожь слухаю...

— Ахъ тяжкій, тяженькій хрестъ завдавъ на мене вашъ отецъ. Кожде зъ васъ узяло гѣтове а я мушу дбати про всѣхъ. Интересы я застама въ невѣдранѣмъ станѣ, майже безъ капіталу та й значнї тягары...

— Якї? заивнувъ коротко.

— Конечнї довги Витовта. Давали ему такъ мало, що не мѣгъ утримати ся въ Ризѣ.

— Бравъ по сорокъ рублѣвъ мѣсячно.

— Що жь оно значить при тамошнихъ вымогахъ? Мы розббрани ту справу обое, й я доневинала ся, по докладнѣмъ обчисленю, що безъ сотнѣ карбованцѣвъ на мѣсяць ему годѣ вчитись.

— Дорога наука! — замѣтивъ.

— Що-жь дѣяти? Не можу жь я ему збавити кариєры изъ за такихъ марныхъ причинъ.

— Богато жь було довгѣвъ?

— Ахъ багацько? Трецять тысячь карб ванцѣвъ — шепнула несмѣло.

— И вы, мамо, заплатили? — запытавъ, не показуючи нїякого вражбня на собѣ.

— Ледви въ части. Увесь мѣй засѣбъ стопивъ ся.

Теперь я безъ гроша. Але се тѣлько пѣвспособы, а тут-ни треба рѣшучого лѣву. Витовъ мусить учиться, треба таножъ вести дѣмъ, хозяйство поправляти. Коротко кажучи, треба менѣ заразъ десять тысячъ карбованцѣвъ.

Зупинила ся й вѣдѣхнула глубоко. Глянула на своего слухача. Сидѣвъ похиленый якъ звичайно, дивлячи ся въ землю. Той его холодѣ, повный тихой критики, доводивъ еи перше звичайно до выбуху. Але теперь чула, що его потребуе, вѣвъ репрезентувавъ ѣй посѣтскій капіталы.

— Отожь удаю ся теперь до тебе, якъ до головы родины, за радою й пѣдмогою...

Вѣвъ поднѣсь очи.

— За пѣдмогою? — повторивъ зъ натискомъ.

— Такъ, любый сыну! Се твоѣ святой обовязокъ. Зморщивъ брови.

— А якійжь вымѣнни позички? — запытавъ.

— Якъ тобѣ оно здаеть ся? Спродати той кусень земли особный вѣдъ Сандвѣлівъ.

— Жвѣрблѣ? Они не вартѣ десять тысячъ — наибольше два...

— Бѣй ся Бога! Такъ мало?

— Нѣхто больше не дастъ. Чи маєте, мамо, повномѣчнѣсть вѣдъ Витовта на продажу?..

— Маю. Дорогій сынъ, вѣвъ вѣрити, що для его добра я душу дала бы!

— На коли потрібный грошѣ?

— Хоть бы й сейчасъ!

Вѣвъ подумавъ хвѣлю.

— Грошѣ будутъ завтра, коли згодите ся, мамо, на мой вымѣнни. Жадаю переказу той земли на мое имя, вѣгиту зъ выплаченой суммы — и...

— Розумѣеть ся, розумѣеть ся! — потанувала.

— И, зъ порученя Ганни, домагаю ся звороту ен капіталу й позволю на выѣздъ за границу. Така воля батькова була!

Панъ Чертванова пѣдскочила зъ крѣсла. Зъ рожевой й усмѣхнутой стала ся кармазинова й скривлена. Очи въ нея зачали бѣгати довкола.

— А щожъ воно має одно до другого? Ганка моя донька, и ен долею розпоряджаю я одна! — закликала змѣненымъ голосомъ.

— Якъ хочете мамо. Я инакше грошей не дамъ! — сказавъ байдужно.

— За такую цѣну кождый Жвірблѣ купить:

— Нѣколи безъ моеи згоды!

— Змусимо тебе до подѣлу, — вликала що разъ грѣмкѣйше.

— На те треба ждати повнолѣтності Ганни. И дѣбре. Єсть часъ.

— Є способы на опбрѣ. Побачишь!

— Не перечу, але грошей завтра не дамъ!

— Злужаю позичити безъ тебе.

— Чомъ бы нѣ! Лихва єсть усюды.

— Не позволю, щобы зъ моеи доньки выросла полетюха! Перевернуло ся тѣ у головѣ, але те я спяню, бо оно мѣнь не пѣнутру!

Засапала ся, трясла ся зъ гнѣву, не могла перемогти себе.

— Коли вамъ, мамо, забракне ен капіталу, я заложу своими грѣшми. Будрайта возьму въ свѣй зарядъ и платити вамъ буду рѣчно зъ нихъ пятьсотъ рублѣвъ, яєз ваше придане и власнѣсть. Тѣлько вашего слова мѣнь треба!

Успокоила ся сейчасъ; слухала хвѣлю, не вѣрючи своимъ вухамъ.

Той чоловікъ бувъ явійсь чернокожикъ — вичитавъ у єя душі найважайшу причину вѣдмовы, мавъ раду на все.

— Налезить ся менѣ тыхъ пару сотъ карбованцѣвъ. Я вѣдала дѣтямъ усе! — зачала вже начинити тономъ.

— Дуже добре розумію. Дайте менѣ картку на тыхъ пять тысячъ карбованцѣвъ и метрину Ганни до паспорту. Завтра въ пароха буду зъ грѣшми за Жвирблѣ. Першу рату за Будрайты можу й заразъ выплатити.

Отворивъ гаманецъ и поклавъ на столѣ пять радуговыхъ білетѣвъ. Сей розумѣвъ интересъ — знавъ людей.

За пѣвъ години, коли вѣдтѣджавъ, мавъ те, що хотѣвъ, у карманѣ. Пѣйшовъ просто на приходство, обмѣнявши ся зъ тѣткою ледви кѣлькома словами.

Обѣ панни сидѣли бѣля брамы й виглядали его давно...

— Вы певно втягъ! Я заложила ся зъ Ганкою. Чи я выграла? — повитала его сестра Олеська.

— Зробивъ, що мѣгъ. Капіталъ Ганни перенявъ на себе. Треба тобѣ всѣхъ грошей?

— Ехъ нѣ! Кѣлька сотъ карбованцѣвъ на дорогу! Остальнѣ лиши у себе. О, ява-жь я щаслива!

— Вы й розстараєте паспортъ для неѣ й до границѣ насъ вѣдвезете? Не правда-жь?

— Дуже радо! Зроблю все до кѣнца!

Блѣда дѣвчина зложила руки, явъ до молитвы и вдивляючи ся заслыженнымъ зоромъ у его очы, выговорила сердечно:

— Якій ты добрый, якій добрый!... Чѣмъ я тобѣ вѣддачу ся?

— Абы тільки не медициною въ будучности — за-
жартувала Уляна.

Поглянувъ на неї поважно й довго.

— Вбддячишь ся, коли свою науку за край не вы-
везешъ, але тутъ у нѣмъ и для него будешъ працювати,
не такъ славно, якъ радше въ цѣлѣи силы!

— Верну, Марку, й працюватиму. О, спасибѣ' тобѣ
ще разъ!...

— Може вступите на прихѣдство? Стрѣя нема, ви-
ѣхавъ до хорого. Розповѣмо вамъ нашѣ проекты! — про-
сила весело панна Уляна.

Давъ намовитись. Голодну бѣланю взявъ у свою
опѣку наймать поповый, а старый титаръ подавъ имъ
свромный сбѣдъ. Кѣлька годинъ зѣйшло незамѣтно, заки
сважили ся розлучитись.

Панна пѣшки побѣгли до Сномонтѣвъ, а вѣнъ вер-
нувъ на свою оселю повѣльно, якъ чоловікъ, котрый
думає або марить.

Вѣнъ ступивъ першимъ крокомъ на тернисту стеж-
ку, котру обравъ собі за дорогу й мету. До него прий-
шли зѣ Сномонтѣвъ скорше, чимъ сподѣвавъ ся, й бу-
дуть уже що-разъ частѣйше пувати. Потреба имъ грошей
а вѣнъ мусить ихъ мати, й буде давати! Се бувъ для
него першій радѣстный день.

У него въ головѣ роили ся пляны, цифри, дати.
Часами, якъ свавольный духъ, поважный той натовпъ
мѣшала й розстроювала горяча хвиля молодой крови.

Черезъ три мѣсяцѣ вѣнъ не бачивъ Марты. Прине-
вольнъ себе до того, щоби зацѣвкати свою тугу й нудь-
гу, щѣ обгорнула его въ Посвѣтѣ; сегоднѣ рано не ба-
чивъ ен, але теперъ побачить. Крѣзь гушавину вишняку
въ сумерку стиснуть собі руки й побалакають. Мавъ

право догодати собі хочь одинъ разъ, хочь нѣлька хвилинь!

Проте не квапняъ ся. Ждавъ до вечера, заѣхавъ у Жівірблѣ, оббарѣвъ пусте поле й кусень лугу, обчисливъ дохѣдъ и вартѣсть, й манѣвцями черезъ поле поѣхавъ на выгѣвъ слободскій.

Тамъ уже бувъ Гренісъ, заѣдавъ смачно кусень сыра й залюбки дививъ ся на свои конята, щѣ пасли ся недалечко. Зсадивъ пана зъ бѣланѣ, бурмотячи по жмудски й критивуючи довгу ѣзду. Марко пѣшки городами дѣйшовъ до оселя.

Смеркало ся й було холодно, хочь погѣдно. Осѣнь пострясала вже трохи листье зъ садѣвъ, але вишнѣ, хочь звялені на пѣвъ онутували ще густо Войнатову оселю.

Зъ-далека донѣсъ ся до уха Маркового мужескій голосъ, спѣваючій тужливу пѣсеньку и вторуючій їй зъ тиха скрипковій тоны.

Вѣнь зупинивъ ся здивований, а въ ту саму хвилину утихли спѣвъ и музика, а замѣсть того почувъ голосъ Марты:

— Чому вы, пане Луко, усе такій сумній пѣснѣ граете, що ажъ хочеть ся плакати?

— Така моя доля, панно Марто! вѣдомо и немилый, и нѣкого свого нема въ мене на свѣтѣ! Вѣдъ малку гнете мене смутокъ. Така Божа кара! Не люблять мене люде, въ хатѣ нема до кого промовити слово, а до чого не возьмуся, то усе йде менѣ якъ зъ каменя. Спѣваю смутно, то менѣ трохи левше; хочь вѣтрамъ пожалую ся на мою турботу!

— Бѣдный вы, пане Луко! — зѣтхнула дѣвчина жалбеннымъ голосомъ.

Марно нагле кинувъ ся, вѣдскочивъ вѣдъ огорожѣ и увѣйшовъ у свою хату.

На комині палаткотів веселый огонь, при котрѣмъ *кухмаривъ* вечерю Рагісѣ, посвѣтуючи крѣзь зубь.

Звірята повитали радѣстно знакомого, калѣка обдѣрѣвъ ся.

— Бога ради, ты чого такий блѣдый? чи смерть де стрѣнувъ, чи опера? — закликавъ, выпускаючи ложку зъ рукъ.

Марко не вѣдповѣвъ нічого. По-правдѣ виглядавъ страшно. Блѣдый, якъ трупъ, зъ посинѣлыми губами й диньмъ поглядомъ у очахъ.

— Я втомивъ ся й перемерзъ! — вымсвивъ на послѣдокъ, сѣдаючи зъ вагою за стѣлъ.

— Ось напий ся горѣлки! Заразъ буде й вечера! Ты певно зѣ Скомонтѣвъ вертаєшь ся? Чого вѣдъ тебе хотѣли?

— Грошей...

— Ага, ага! Розумѣть ся, Витовтъ шумѣть! А ты давъ?

— Купивъ Жѣирѣль!

— Выпий другу чарку! Маєшь розумъ! Го-го, заразъ знати, що я тебе до хресту тримававъ. Посѣємо тамъ трошки жатця! Буде хлѣбъ! А ось и вечера: по-коштуй бараболѣ изъ солонниою. Ъвъ коли такий? Хробакъ, не заглядати менѣ въ горшки. Послѣхъ, голого!

Але Марко не ѣвъ нічого. Напивъ ся разъ и въ-друге горѣлки, пѣдперъ ся лѣбтями на стѣлъ, и мовчавъ, якъ могила.

— Що-жь? Не вкусишь нічого? — турбувавъ ся Рагісѣ.

— Го-го, *мусить* въ Посвѣтѣ на пульцетахъ*) пачешь ся! Треба се буде сиконтролювати.

*) Сѣканнина зъ телятины, яловичины, свинины, мяса

— Я не голодею, бувъ на приходствѣ.

— Бувъ? А бативъ чорну Уляну? Отсе тобѣ ко-
виръ-дѣвка!

Марко кивнувъ голозою й запытавъ знечевя:

— У Войнатѣвъ добре зародило?

— Не знаю! Старый холерникъ! Чѣпляеться чо-
ловѣна й кусае, якъ муха въ вересни. Разъ-у-разъ тамъ
перемовки и крики, бо й дѣвчина не змовчить! Того ле-
дащого Граля мучать вѣдъ ранку до ночи.

— А вѣтъ що тамъ робить? — сказавъ Марко
байдужно. Рагісъ заморгавъ збитошляво очыцями.

Не було вѣдповѣди. Молодой вѣдвернувъ ся до
вѣнна й уперто вдавлявъ ся въ чорну вѣчь. Калѣза
спрятавъ вечерю, нагодувавъ сясю череду й полагодив-
ши велику силу дробѣйшихъ хозяйскихъ справъ, засвѣ-
тивъ малу лампу й забравъ ся латати стару упряжь.

Зъ очыма на носѣ й наѣженными вусами коловъ
шлямомъ, засилувавъ драгву й завсѣгды въ добромъ гу-
морѣ баланавъ съ мовчазнымъ товаришемъ.

— Якъ бы ты знавъ, що я бѣдный не маю съ тою
упертою шляхтою! Душенька Войнатъ збунтувавъ сло-
боду, завзяли ся мене выгнати, якъ лисцю съ норы.
Спасали збѣже, грабляли добутокъ, разъ янось навѣтъ
обили танъ Рагіса, що слухъ, якъ бочка й зѣ страху
попавъ у пропасницю. Погодѣтъ, думаю я собѣ! Зббравъ
я ихъ разъ передъ коршмою, та й нажу: Любенъкѣ
братцѣ! Осъ маєте вѣзъ и перевѣзъ! Або будьте чемнѣй
христіане, то вамъ вѣддачу ся; або будете якъ тѣ по-
ганцѣ, то васъ покараю! Выбирайте!

съ каллуна, лою крухого й бѣлого хлѣба. Додають такожъ
лець и роблять мелѣй кульки. — *Пр. пер.*

Марко підняв голову. Те оповідання заняло его, заглушило на хвилю той голосъ, що сиреготавъ ему въ ухахъ: „бідний ви, пане Луко!“

— Зачали сміятись, а молодіжъ некупвати й драгувати; я показавъ имъ дулю; сказавъ: „пождіть на новини“ й пійшовъ собѣ. Се застановило ихъ трохи, зробились ббльше покрбними, але для мене було сего за мало.

Въ третій вечеръ на нови я зробивъ имъ греще. Взявъ на себе чорну опанчу, взявъ горщокъ зъ вугльемъ, випустивъ свои звѣратка до одного й не оглядаючись анѣ на право анѣ на лѣво, пійшовъ собѣ уляцею, граючи на флетѣ.

Моя команда старій карный воякъ! На музику вийшло усе зъ хаты: и Хробакъ и Журавлякъ и Жавуся й Бѣловушокъ, и Гризя й подрбонѣли за мною. Ливевий Иголко бѣгъ на кбнця, явъ колючій клубочокъ, а Шпачокъ сѣвъ менѣ на головѣ й кричавъ на стрѣвогу: „добранбчъ! добранбчъ!“

Ратісъ зъ подиву для того тріюмфального походу ажъ очки стративъ и роботу винувъ. Его цѣле лице смѣяло ся.

— Знявъ ся трѣвожний галасъ. Хто бувъ живий, вийшовъ дивитись; кричали, смѣяли ся, а вбдтакъ обгорнувъ ихъ страхъ. Жѣнки поховали дѣтей, старіи зачали раду радити й выслали за мною найсмѣливѣйшихъ. А я вандрувавъ собѣ спокбйно ажъ на Девайту й ажъ на полянѣ розпочавъ рбний досвѣдъ.

Махнувъ трачѣ руками, зачерпнувъ кїсмі коло, накидавъ на вугльє лїстя й травы й говоривъ якоюсь мовою, котронъ нѣхто не зрозумѣвъ, бо си нема на свѣтѣ! А вбдтакъ набравъ у горщокъ жолуди и въ такбмъ самбмъ порядку вернувъ ся до дому. Шпбiony мертвѣли

зб страху, але йшли зъ-далека. Усѣ хаты були позамы-
нані, а на подвѣряхъ не було ані одной живої душі!
усѣ поховали ся въ перини и въ сѣно!

Ну жь я тогдѣ вѣдъ дверей до дверей разъ-у разъ
бурмотячи й пѣдъ кождымъ порогомъ передъ дверми
понасыпувавъ по жмені жолуди та й пѣйшовъ спати!

— Ну, и щожъ стало ся? — запытавъ Марко, про-
ти волѣ слухаючи залюбки.

— Стало ся чудо, сыну! Шліоны розповѣли усе,
але жолуди взяти не хотѣли й на завтра рано замѣсьцъ
нихъ найдено пѣдъ порогомъ бѣбѣ!

Старый пѣдѣвъ руку зъ шиломъ у гору й зробивъ
таємничій перестанокъ.

— А що? Може зъ мене не чарѣвникъ? Тодѣ по-
вѣрили всѣ. Треба було такого злучаю, що рѣвночасно
зъ нимъ зачали ся язвы... У Щасного вродило ся теля
зъ п'ятьма ногами, у Йвана Армінаса убивъ грѣмъ вола,
а на послѣдокъ умеръ старый Довнаръ. Ёму й такъ мало
належало ся; мавъ уже сто лѣтъ и хорѣвъ на тебѣ,
але зробивъ менѣ прислугу. Шляхта почала охати та
плакати, а найвѣдважнѣйшій бабы прибѣгли до мене; та
я вдавъ, що нѣчого не знаю, й заперъ хату.

Они пѣйшли до панотця, щобы мене выгнавъ зъ
церкви, але вѣтъ ихъ выгнавъ зъ приходства; отожъ за
тыждень вѣддали менѣ візиту цѣлою громадою, перепро-
сили, присягли миръ, такъ що въ кѣнци я змилосердивъ
ся, позбиравъ бѣбѣ, кстрого нѣхто навѣтъ не смѣвъ ру-
шпити, помахавъ троха руками, розбивъ глечикъ и обѣ-
цявъ имъ помѣчь и опѣку. Хибажъ не чарѣвникъ зъ
мене?

Дѣйшовъ свого Ратисъ и вчинивъ справжнѣе чудо:
Марко усмѣхнувъ ся.

— Ого, го! Що жь бы я робивъ зъ моєю милн-

цією и зъ болями въ костяхъ, воле-бъ не вмѣвъ чарувати. Теперъ, коли треба менѣ помочи, такъ толькѣ гукну въ улицю, а гуртомъ летять хлопцѣ й дѣвчата зъ серпами та косами. А Гревісъ трохи-не выскочить зъ шибры, такъ увихасть ся; а коли не ввапить ся, такъ я толькѣ за глечикъ на полицю сягну, а паробѣкъ уже дилькотить и прискомъ робить! А думаешъ, що до мене за любисткомъ тихцемъ не заходять?

— И вы даєте?

Старый абытошникъ прижмуривъ очицѣ.

— Ага, любистокъ? Ягій цѣкавый! Либонь що й ты на него ласый? Що? Та я не дамъ тобѣ, не стонѣть! Плюнь на мару!

Марко зжахнувъ ся.

— Не дуже я кохлевый! — забурмотѣвъ и додавъ по хвили: — я бачивъ сегодня нашу цѣрину й ажъ зумѣвъ ся, такъ гарно справлена!

— Оно чарами, сынуу, чарами! Що? Гарна? Правда? Ого-го! знаю я, що ты вже мѣркуешъ справити менѣ на коляду сивій парасоль и красну люльку! Го-го! Зъ мене чепурить, одинъ зъ першихъ! Ось толькѣ оглянуся, пора менѣ подумати про дружину та про сѣмью! Справлю весѣлье, бо въ насъ славити Бога вѣже и статве, а хозяйки дасть Богъ!

— Тѣтка Анна завтра приѣде. Приладимо для неи покончокъ рано, стой зъ вѣнкомъ на подвѣрье.

— Панна Анета! То-то-то! Дай, нехай тебе пригорву! Язъ разъ дѣбрава пара! Ты десь зѣ свѣчкою шукавъ!

Усмѣхнувъ ся жартливо й тихенькѣ заспѣвавъ:

Сѣмья згѣдлива и тиха хата:

Мужикъ кулявый, жывка горбата!

Повинувъ жартувати, а киваючи головою, завважавъ :

— Поневѣряли много хлопця, поневѣряли! Але трафилася коса на камінь. Сердешна панна Анета! Не гараздъ змусивъ єи покинута любилиця Витовта! Та нікому я тавій не радий, якъ їй! Ажъ теперъ мы тобѣ наспоримо въ спѣлку. Ну, коли такъ, то ще стримаю ся зъ жениханьємъ зъ якій рѣкѣ. По-що квапитись?

Взявъ ся пильно до роботи, ате не змігъ мовчати.

— Ты бачивъ ту заграничну худоребру конину, що купивъ Витовтъ за тысячу карбованцівъ? Ставлять стайню, розводити конѣ для перегонѣвъ. Нѣмець вкраде, млыны поспувала вода и стоять, гостѣ не переводять ся въ дома. Судный день! А хто тамъ?

Крѣзь легко розхиленій дверѣ показала ся розчепѣрхана голова Греніса.

Шаноба для глека й чарбвиіа не дозволяла ему наражуватись бѣльше.

— Де скажуть панѣ напраль завтра орати? — запытавъ, сплющуючи очи а роззявляючи широко ротъ, либонь щобы лѣпше чути.

— Въ Жвѣрбляхъ, рекруте! — закомандувавъ Раісѣ.

— У васъ новый титулъ! — замѣтивъ Чертванъ, коли зачинились дверѣ.

— А щожъ? Най знає субординацію! Капраль — то не що-нѣбудь! Хе-хе!

Для рѣзородности Раісѣ почавъ посвистувати, коли Марко піднісъ очи й сказавъ :

— Выаревдую млыны у панѣ Явишевскон.

— А га-щожъ єи тобѣ здадуть ся?

— Прийму комісѣ доставки муки для вѣйска.

Старый помѣркувавъ и пригрызъ губы.

— А Посвѣтле? — запытавъ.

— Дамъ собі раду! — вѣдповѣвъ спокѣйно Марко.

И похилившисѣ надъ столомъ, зачавъ кѣнцемъ ножа щесъ на ньому черкати.

— Зароблю три тысячѣ варбованцѣвъ для Витовта! — забурмотѣвъ наконецъ, встаючи зъ мѣся.

Мянувъ вечеръ, свобода спала. Небавомъ и въ останній загородѣ агасхо свѣтло; толькѣ собаки брехали й осѣнный вихоръ гудѣвъ понуро.

Коло пѣвночи збудаваъ ся Рагісѣ и почувъ, що Марко не спить.

— Чи тобѣ млыны гуркотять въ головѣ? — запытавъ на пѣвъ сонный.

— Егежъ! — забурмотѣвъ запытанный.

И старый заснувъ опять, аже Чертванъ даремне замыкавъ очи, трѣбувавъ лежати тихо. Собаки гавкали й вѣтеръ гудѣвъ жалѣсно; не млыны его займали, але не мѣгъ позбути ся зъ шума невытерпного звуку, наче якон зморы: „Вѣдний вы, пане Луко!“

Ледви трохи засѣрѣло на день, зѣрвавъ ся зъ постелѣ й выйшовъ тихо на подвѣрье.

Иней покрывавъ землю, дерева й крѣвлѣ будѣвели; анмно було не-абы якъ.

Въ дверехъ стайнѣ поравъ ся коло яконѣ работы Рагісѣ и вѣдмовлявъ молитвы, а вѣдъ улицѣ на камѣню сидѣвъ якійсь чоловік, звернений плечима до хаты.

Гревисе! выпражи конѣ до воза й сейчасъ поѣдешъ у Скомонты! Скажешъ тамъ паннѣ Анетѣ що ты по неѣ приѣхавъ. Розумѣешъ?

— Розумѣю, пане капраль! — вѣдновѣвъ вымуштрованный слуга Рагіса и вчинявъ на лѣво такій несчастливый зворотъ, що пошпотаваъ ся и впаваъ.

Марко не замечая того. Саме тогда вставъ незнакомый чловеѣкъ и приближаясь ся.

— Бувъ се Луна Градь.

— Ты прибывъ неждано? сказавъ привѣтавшись до Чертвана — я давно выбравъ ся въ Посвѣтъ тебе въдѣдати, та не було якось боли.

Стояли противъ себе. Оденъ сповѣдний, холодный, невозможный, зъ горы дививъ ся на другого; а той, заляканный, торгавъ за рѣкъ въдъ сурдута, переступавъ зъ ноги на ногу, харкавъ и ледви мавъ силу промовити.

— Въ тебе дѣло до мене? — сказавъ Марко?

— Маю просьбу.

— Ну, такъ говори-жь.

— Чи не маешь нѣчого противъ того, що я пристаю до Войнатѣвъ?

— Пристаю? якъ? за наймита?

Градь спашнувъ полумиямъ подразненный.

— У мене самого славити Бога довольъ хлѣба.

— Ну, такъ за-вѣ що у нихъ служишь? Зъ ласки?

Шляхтичъ вытягнувъ пальцѣ зъ суставѣвъ, спустивъ очи й занеючи ся сказавъ:

— Войнатѣ... о-о-обѣцявъ менѣ... Марту!

— Га, есть рація до выслуги. И она тобѣ обѣцяла?

— Она тебе бонть ся, — шепнувъ Луна.

— Бонть ся? А менѣ на-що еи боя. Брідня! Она не бонть ся, але ты честный, тому й прийшовъ. Вчера я гадавъ, що ты змодѣй.

— Ты чувъ? — запаленѣвъ хлопецъ.

— Марко кивнувъ головою.

— Я еи такъ горяче полюбивъ! — жалѣвъ ся смутный молодець — але якъ бы ты сказавъ що, такъ я пѣйшовъ бы за горы, за рѣки! Ще зъ малку ношу те воханье въ серци!

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторок, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; P. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ з наліжністю за нисерати платити у Львові.

ДІЛО

Предплата на „ДІЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 12 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 6 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на чверть року . . . 3 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 пр.
у Львові:
на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 пр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зворотять ся лише на попередній востережень. — Редакція неопечатаний відбиток не бере. Подорожне чишло коштує 8 гр. в рік. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. однієї строки нисератовою в рубр. „Надобавки“ по 20 гр. в рік. Подати тиште ся по 10 гр. однієї строки.

З 3-го дня 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

Дискусія в палаті послів над водносинами в Росії.

Два бесідники опозиції порушили при дискусії над послівним прохотом прохотом водносинами в Росії, а приривавши їх з водносинами австрійськими, дійшли до заключення, що водносина російське значно гірше від австрійського. І так пос. Лютер притримав, що свобода преси більша в Росії, ніж у нас, а пос. Вашатий вихваляючи Росію під кожним відношенням, і економічним і політичним. Саросувати той хабий погляд опозиційних бесідників піднялися послы: референт Щепановський і Барвінський. Промову пос. Вашатого ми вже подали, тепер же подаємо після стенографічних протоколів водновід пос. Щепановського, репліку пос. Вашатого і промову посла Барвінського.

Пос. Щепановський говорив: Оттав ми чули, як один бесідник жалувался, що Австрія, з винятком Росії, має найменше реакційне законодавство прасове. І мій послів, котрий мав стати в обороні австрійського законодавства прасового, але якийсь то самостійний партія сказав: „Дійсно, в Росії більша свобода!“ Оце свобода праси як в Росії! (Всесміхотно.) Позволю собі представити палаті лише одне число. В Росії живе 20-мільоновий народ. Се таке число, що перевищує число всіх славянських народів австрійської монархії в обох її половинках. Сей народ в Росії а ті 20 мільонів під російським водновідом праси не в силі мати в одній газеті, в своїй мові. (Слухайте! Слухайте!) — на лівці. Проте російську свободу праси може можна б було тоді прирівняти з австрійською, коли б в славянській народності сеп держави не мали права видавати газет в рідній мові.

Пос. Вашатого не подобалося натяк на російську водносина в мій справоздачу, він каже: По що я розповідаю про Росію в мій справоздачу? Пос. Вашатий дозволяє мені примітити, що вирішення: „Найкоротша дорога до Конституції веде через Відень“ — не походить від мене, лиш так сказав один російський генерал.

Вістиво не знаю, як розуміти становище пос. Вашатого в його влюб. Коли одна послів того самого влюб при дебаті над нейтральною справою навів знаменитий вивод, а бачив, як одна з тих німецько-сербських послів, що суть найбільшими ворогами Чехів, присутній до сего посла і сказав: „Добродію, ви дуже небезпечний противник“. Думаю, що если пос. Вашатий го-

ворить, сей сам противник Чехів мав би сказати: „Добродію, ви наш неопівнений приятель!“ Ба, я думаю навіть, що для будучого писателя історії буде се квістією — писателю історії люблять звичайно підносити такий вивід — чи поважаний посол не був тайним сторонником лівців. Бо думаю, що мій послів, який лівця може означити в той палаті, може бути не на наступні без сего обвідлани пос. Вашатого.

Після его погляду, гр. Таффе єсть гірший від Муравієва-виставця. А прець за управу сего гр. Таффе Чехи дістали знаменитий університет. Найвнш придавати ся сій країні лютеранської свободи праси, а побачити, що дієсь за нашими університетами. Де наша академія вільнеська, наша вища школа в Кремльці, наш політехнічний інститут, де наша перша робітничая академія, вища школа, в котрій була мужь європейської науки і слави?

[Тут згадав пос. Щепановський про ука з царської котрим казано кулувати Полякам в Царстві польським землю, про конфіскацію маєтків, про гонення унітів, про русифікацію в школах і уряді. Пос. Вашатий перебивав промову пос. Щепановського свисми замітками, а зб сторони Поляків рівнож підносили оклики, так що хвилями ставав великий гамір і віцепрезидент д-р Катрайв вівав Вашатого до порядку.]

Рівнож закінено Полякам — говорив далше пос. Щепановський — що голосують за водноство лиш з невинності до Росії і про ої пруть до сего, щоб замотати монархію у війну. Не знаю, чи зветь пов. послам, що в нашій передпослудній війні против Росії за нашу незалежність, в роц 1831, була напис на наших прапорах, європейських ся на могох побовнцях: „За нашу і вашу свободу!“ Се значить: за свободу Поляків і за свободу російського народу. (Пос. Вашатий: *И за Русинів?* Пос. Левіцкій: *Певно!*) А если пос. Вашатого зветься польська література, то він в ній не найде аніж лів сеп невинності; він найде в кожній виріченню сеп правду, що народно воскресення може наступити лиш в насильстві внутрішнього водновідження; він найде там поклик до нового героїства, до непохитного віри у триумф вічної справедливости, але не найде євангелія невинности.

І ми маємо хотіти замотати Австрію у війну! Де водбувалася б та війна? Лаш в польській землі! З сеп в той сторони границі польської землі! Візна була б получена з найбільшими жертвами для нашого населення, а у нас не ршавсь в той війні се, що у наших народів: не йде о більшій або меншій добуток політичний; у нас ршавсь життя і майно, родина, мова, релігія, одніє словище все, що має вагу в житті. І ми мали б легкодушно дорадувати такої війни! А прошу при тій подумати, що ми від 30 лт стали горезамані сеп держави з повним управлінням, що ми з ласки нашого монарха користуємось рівними правами і маємо право вільно розвивати нашу народність.

Если ми тут засідаємо яно засупни-

нашого народу, то ми гордаємось сеп, що можемо получити водновід супротив держави з любові до нашого власного вітчизни. Там, де нам уділено довір'я, там ми довший сего довір'я, і ми не можемо провинитись зломанєм сего довір'я, втаюючи, хоч-би за для наших найсвятіших аспірацій, державу, котра стала нам забором в нашій найкрайнійшій потребі, в яку-небудь воєнну отчаїдушість. Если вибє година до акції, ми виповнимо свій обов'язок, але при звичайних ршєнях м'родатне для нас добро держави, котрої честими і водновідними горезамані хочемо буті.

[Так закінчив пос. Щепановський свою промову, а послідній уступ его промови перебували польські послы сильними оплесками і окликами: *Славно!*]

По промові пос. Щепановського забрав голос пос. Вашатий до „святинного спростованя“. „Жаку, що я прийшов аж під конец сих так займачих і патетичних виводів п. референта, проте буду мб лиш де-що спростувати. Референт говорив нам много огвєт Поляків в Росії під виглядом релігійним і національним та водновід патетичний монолог. Не беруся розсуджати сего, але если він сказав, щоб я назвав народ, котрому бы таке саме діялось під якимсь вишнім правительством, то мушу вказати на власний нещастний народ, на бату на Більд Горь і на слідуюч під під Австрією. (Цілкою справедливо! — мбж молоді Чехам.)

Він розказував нам, скільки его земля водно погубо на побовнцях, як они проливали кров, як боролась по лицаря. Вся честь перед лицарською борбою, але чи ся борба була потрібна? Польща мала у Варшаві повну автономію, свого віцекороля Вельпопольського, своє право вибыває грошей, свій університет, свою рівноправність в все. А дачого напове Поляки се втрачати? Во они зробили революцію против Росії. (Польські послы перечали, сміють ся. Окліки: *Мы боронили свои народности!*) Если бы они були се зробили против Австрії або Прусії, то се саме сталося бы нм; Фінляндія єсть вже від могох століть під Росією а водний царь потверджує їй, без домагає, автономію в конституцію. (Смійх мбж Поляками і лівцями. Окліки на правця: *Также может, забравши до России и там живя в свободе!*) Се мала країна, але має своє право вибыває грошей, свій округ, плоний і єсть під Росією вповні незалежна і дуже їй добре. (Голосний смійх мбж Поляками і лівцями.) Так дійсно; тут не поможе ніякий смійх. Про все можна говорити з пачосом; але если говорити ся об'єктивно, то цілком вишарь.

Повищу дискусію політичну на темат водносин російських закінчив пос. Барвінський, забравши голос при другім артанул прохоту закона. Пос. Барвінський говорив:

„Высока палато! При законі о позичці втягнуто по найбільшій часті в дебат політичні моменти, які я, з мого становища яко Русин, не можу поглибити без водновідді.

„Пос. Вашатий унав ся, як се я доводив ся, підчас промови справоздавця, вказуючи на Росію, також за Русинами. На се позволю собі водновіді, що ми Русини не малодітні (Славно! Славно!) і дуже красенно дакуємо за его одпунство і протекцію. (Оплески) Мабуть послів д-рови Вашатому водносина в Росії ділком не зветьний (Притакуючи), як се его виводи о Фінляндії достаточо стверджують. (Славно!)

„Не хочу запускати ся в обширай поясненія водносин Русинів в Росії, позаяк се не стоить в ніякій звязі з законом, над котрим ведуть ся розправи. Але я востатую факт, що зветьні укази російські з 1876 р. наложили вповні рускій мові і літературі наганець (Дійстві правда!), так що не можемо і не сміють появляти ся в рускій часописі ні твори, писані по руски. (Слухайте! Слухайте!) Руска мова вповні прогнана в Росії з життя публичного, з церкви і школи (Слухайте! Слухайте!), так що в народних школах учать лиш по російськи і в церквах проповідують лиш по російськи. (Слухайте! Слухайте!)

„Такий зарадження суть в силі викликають позы, які лужили ся недавно в Астрахані (Пос. кн. Ліхтенштайн: *Дійстві правда!*) і сумніваюсь, чи оно порядно захвалювати такий водносина для нашого монархії (Оплески!) в котрій ми Русини вправді не одо маємо се бажати, однак при тій надмір ся з повним довір'єм від правительства і наших співгражданив, що будуть не лиш уважати свободний розвиток нашого народности, нашого мови і нашого літератури, але також і підпомагати в інтересі політичного мира нашого монархії. (Славно.) Чи водносина, які нам так захвалюють пос. Вашатий, надають ся для нас, се полишко ршєню кожного об'єктивно думающего чоловіка. [Живі оплески і притакуючи. Бесідники Гратулюють.]

Подавши після стенографічних записок розправу мбж послам Вашатим з одної сторони і послам Щепановським і Барвінським з другої, ознаємо кілька слів від себе дотично промови посла Барвінського.

Супротив велячя Росії послам Вашатим посол Барвінський коротко але досадно начеркнув вірний образ тяжкого положенія Русинів в тій раз-у-раз величавій молоді-чесній послам Росії. То само, що тепер о Росії в водновіді до Русинів підідав посол Барвінський, вказав був ширше посол Романчук ще першої сесії тепершньої ради державної в своїй мові при генеральній дебаті, вказуючи справедливо правительству австрійському, як Австрія, при памучій в Росії системі ворожби Русинам, може справедливо для Русинів в своїй державі собі їх зобов'язати.

Далше посол Барвінський порівняв положення Русинів в Росії а в Австрії і натурально мусів прийти до заключення, що не оплатити ся труд захвалювати водносина в Росії супротив водносин в Австрії. В Австрію — сказав посол — Русинам остаєсь ще не одного бажати, а все таки

Пісня землі.

Казка Кота-Воркота [М. Вагнера].

Сонце так дуже гріє. Від землі йде пара, декуды лине вона вище і вище. Оні дивні, се-ж вона стала хмаркою обхою, блискуючою, і хмарка йде у глибо, тоне у блакитному небі. Вона зовсім залетіла далеко... Може знову вернєть ся.

А яка гарна травиця! Маленька, чиста, зелена. Її усього тільки три дні. Позавчора усюди була гола земля. Але вона вигодувала, виходила зерно. Вона понапувала усь коріньцї, усь блишки, куш, дерева, понапувала їх чистою водою з світу, з теплого весняного дощку і все почало рости, зеленіти — травиця, куш, дерева.

А птахи! Подивись, скільки прилетіло великих птахів і маленьких птахів. Оні ходять по рлї граві з бльми носами. Вони кричать: карр... карр... і копають ся у чорній землі. Овде летить і щебече ластівка, гарненька ластівка. Вона прилетіла до нас з далекого краю, з зиморних земель. Усюди по пухаті та луках налетіла сила веселих маленьких птахів, зеленіх чи жовтих вівсають, червоногруді чечотки і рябенки шпаків. Ой, як усь они свистять, пищать, дивітяться! І всі веселі, всі радіють і дурчать на сонці. А там єсть високо-високо, з самон свиню глибини блакитного неба летять до нас журавлі і гучно курлюють. А там, уже невдало від доли, наче від самого сонця, лнуть голосні, веселі півні та співі.

Оні подивись, з хатини вивели матен-

ку, гарненьку дівчинку. Бідна дівчинка хора. Її за руку веде няня, перша з годівниці, а біля неї їде мати. І сядовлять маленьку дівчинку на теплий вилни на луці.

— Мамо, — каже мала, — як мені гарно тут, на чистому повітрі, під теплим сонечком. Як усе тут весело! Який хмарний плывуть по блакитному небу. Усюди така гарненька оксамитова зелена травиця і білий квітти. Ой, не рви їх мамо! Вони так весело дивлять ся на сонце і сонце на них. А скільки маленьких птахів! І як вони всі співвають і щебечуть, любі пташки. Але чому се, скажи мені, любя мамо, чому я чую, наче з-вдосуду і з неба, і з луки, і з квітток хтось співає чудову пісню. І в грудях моїх, у недужих грудях, так мбчно розлягаєсь гарна пісня.

— Се земля, — каже мати, — се земля співає свою пісню!

І дівчинка нахилить ся до землі і слухає, а маленьке серденько у неї б'єть ся у грудях. І чує дівчинка, як каже їй земля: — Ти моя! Маленька, гарненька дівчинко, ти моя! Я годувала, виходила тебе. Я дала твоїй годівниці і траву, і коріньці, і хліба, і мяса, і усякою садони. Усе, що вона їла, усе я дала їй, і все вона віддала тобі у свого молоді. Я всьх годую, коли сонце мене гріє. І мені так тепло, так гарно під теплим сонечком. Ти моя, маленька, гарненька дівчинко!

Дівчинка дуже замислилась над тим, що сказала їй земля. Довго думала вона. Нарешті мати каже їй: „Ходім у хату, тоб не можна бути довго на повітрі, воно шкодить тобі своєсяне повітря!“ І відвели маленьку дівчинку.

А дні минали за днями і все дошляти дошляти. Тільки змерне не погасне ще вечірній зор, а з другого боку неба займаєть ся вже нова зоря і знов сходять ясне сонечко.

І думніть і асїтьме світить і гріє воно, ясне сонце. Уся земля наче прибралась і звиччала ся злом та квітками.

Маленька дівчинка наче і зовсім одужала. Вона бігала весела, рожева по луках та гаях. Вона слухає, як голосно співають соловейки і кукуть возулі. Скільки уснах квітток цвіте на полі та на луках! І високо жито колысать ся своїми колосками, наче вклоняють ся маленькій дівчинці.

І біжати по небу сині хмарки, усе вище та вище, світліше та темніше роблять ся вони і ось блиснула блискавка, торхнув, загрімів, загуркотів грим. А який дощик пошій, заснавав, забутовив на даху, по листях, по катюжах!

Пролинула хмарка, знов вишрнула сонце і заблїщала ясна, рівнобарвна веселка. Лїсь і лука вмили ся. Листочки так весело блищать на сонці і пташки, маленькі пташки знов заурчали, зашвали, защебетали. Усе блищить, світить, сяє, радіє.

— Мамо, — каже дівчатко, — се земля співає свою пісню!

— Я дала дощ, — каже земля, — сонце нагріло мене і поїшла від мене пара до неба, і вона стала хмарками, а хмарки стали великою хмарою і вона вилася дощем. Що я даю, те й знов відбираю.

Виглянуло на нарешті світлі сонечко, рано воно лягає спати, пізно устає, коротшають дні і дошляють холодний темний ніч.

Скільки за те ягід у лісі, скільки у сених грибах! Поспіли яблука, вишні і груші. Присталих казуни і дні.

Холодно та воно на дворі, холодно у хаті. Знов занедужало бідне маленьке дівчатко і не виходить уже більше з хати.

Сонце ховаєть ся в свій хмар, а вони усе ближче та ближче спускають ся до землі. І дощ, дощ нескінчений: він торхить у віна і вони гірко плачуть; слюзы так і ллють ся, так і ллють ся по них. А втерть так і лютує, холодний втерть. Він свистить, гуде, плаче і вие і вахром несеє ся по сучках нівах, по голых лісах.

І пильно прислухуєть ся дівчатко до вітрового гудіння і чуєть ся в нм голос землі.

— Я лезу, я лину на небачимих крылах, на крылах могутих. Я лезу й влучує у пустелі безкраї. Я лину... Ку-ды?... Сама я не знаю. Ноч і день, зима і лїто, лихо і радість, життя і смерть — все летить по мені в швидкому крутїю, все летить дах, дах і зостаєть ся тільки те, що не може згинути.

— Мамо, — каже дівчатко, — чуєш, як щось нне і плаче у мене в грудях?

— Се земля співає свою пісню!

Усюди білий иней, поблїв усь дерева. Поблїла, змерзла земля. Вже не гріє її холодне сонце.

— Мамо, — каже дівчинка, — мені красче тепер, я зовсім одужую.

— Добре, мє серце! — каже мати, — і мбчно плыв дівчатко, а сама гірко плаче. Вона знає, добре знає, що не одужає ен бідна

Русини зъ повнимъ довір'ємъ надѣ-
ють ся вѣдъ правительствѣ и вѣдъ
сѣбѣ, а вѣдъ свѣдѣнь, що будуть могли
свободно розвивати свою народність, свій а-
зыкъ и свою літературу.

Одначе сѣ слова посла Барвіньського
мы не можемо розумѣти иначе, якъ лише,
що рускій послѣ до нинѣшнихъ хвилъ
не збѣгли зъ становища выжидаю-
чого, яке зазначили въ порѣ, коли вступали
до рады державной. И неважко бути не може.
Свободного розвою нашої народности мы ще
досѣ заперечено не маємо, а хочъ де-що за-
мѣжѣ дволѣтній часъ нової ситуації мы о-
сягнули, то все-таки до заспокоєня потребъ
нашихъ на нинѣшню хвилю и до забезпеченя
рѣшю нашого політичного ведення ще неоди-
ного, безсумно намъ потрібного, а до того й
— сподіваного.

Промова посла Барвіньського мусѣла на-
турально выкликати въ радѣ державной вели-
кій ефектъ. Ефектъ той перенѣсь ся и въ
журналістику, але, на жаль, журналістська
опера нинѣ не всюды щасливо. Помінаємо
журналістську полеміку, въ котрій зъ нагоди
промовы посла Барвіньського пущено багато
блѣтъ на млытъ польскій и навѣтъ сплетень
[и. пр. внищаний Dziennik Polski робить вод-
крятіе, що „посла Барвіньскій не тѣшить ся
симпатіями „Діла“], — але навѣтъ вся вѣ-
дѣська праса не убила глуже въ суть
промовы посла Барвіньського.

Найшарше розписалась о промовѣ посла
Барвіньського Presse. Она бачить въ нѣй „ща-
сливий овозъ той політики поєднаня, що въ
розширено короткомъ часѣ вѣдѣла прязно збли-
вати до себе оба народы Галичини“. Русини
— каже Presse — не уважають ся вже за
„Schmerzenskinder“, они мають сильне довір'є,
що имъ дана буде змога розвинути свои на-
ціональнѣ силы въ Австріи, и манувъ уже
частъ, коли ворога Австріи и австрійскій ахъ
помѣняки при своихъ махінаціяхъ могли чи-
слити на симпатію руского народу. Заявленіе
посла Барвіньського показує, що въ Галичинѣ
загострили водрадий водносини [erfreuliche Zu-
stände] и що спекуляція на фельовію [зраду]
руского народу єсть хабно рахуюа.

Такожъ єсть! Русини народомъ — то про-
тивники всякихъ махінацій ворогѣвъ Австріи и
спекуляцій на фельовію руского народу, але
не ахъ вѣдъ часу „політики поєднаня“, бо та-
кими они були завжди. „Політика поєднаня“
въ томъ виглядѣ Русинѣвъ-народомъ
нічого не змѣнила, бо не мала що змѣняти.
Нехай тільки правительствѣ совѣстно сповняти
свой обовязокъ суверенитѣ руского народу, —
нехай подбає, абы щасливо дозрѣвъ „овозъ
політики поєднаня“, абы справдѣ настали въ
Галичинѣ такі водносини, котрі бы можна
назвати „водрадними“ безъ всякихъ застере-
жень! А енергичне заявленіе посла Барвінь-
ского у водповідѣ пословъ Вашатому повинно
спонукати правительствѣ — трохи основнѣше
и глуже вглянути у водносини въ Галичинѣ,
и заспокоити то „неодно, що ще оставѣ ся
Русинамъ бажати“.

Рада державна.

Послѣднѣ засѣданнѣ палаты послѣдѣ сен-
сесіи водбулось въ четверѣ, а на порядку
дневномъ стояли большѣ формальнѣ справы.

И такъ найперше міністры водповідали
на большѣ интерпелляцій. Послы майже не слу-
хали тихъ водповідѣй.

Водтакъ прийшло третє читаннѣ закона
о регуляціи валюты и зѣвѣтна аэера мѣжѣ
віцепрезидентомъ бар. Хлюменцемъ и пос.
Люетеромъ. Острѣ выступленіе віцепрезидента
найшло одобрѣннѣ лишь у лѣвцѣ.

Реферовано петиціи. Мѣжѣ иншимъ рефе-
рувавъ пос. д-ръ Волянъ про петиціи „Рус-

ской Радѣ“: о повне переведеннѣ рѣвноуправ-
ленія Русинѣвъ въ Галичинѣ подѣ взглядомъ
політичнымъ и національнымъ; о водповідѣй
зарядженя противъ шареня „Народной Часо-
писи“; о заведеннѣ другой мовы кравею ино
обовязкового предмету науки въ школахъ въ
мѣшаномъ народностію, о отвореннѣ большого
числа рускѣхъ семинарій учительскѣхъ у вѣдѣ-
ной Галичинѣ, о подѣль вравенъ рады школь-
ной на секцію польску и руску, о именованнѣ
Русинѣвъ окружными инспекторами школь-
нымъ, о приверненнѣ громадамъ права презен-
тованя учителей; о управленнѣ патронату
церковного по мысли маевыхъ законѣвъ зъ
1874 р. Въ тѣхъ петиціи водступлено правитель-
ству до водповідного урядованя.

До спѣльныхъ делегацій выбранъ
въ Галичинѣ: Хшановскій, Яворскій, Га-
джейовичъ, Ключикъ, Мандичевскій, Попов-
скій, Щепановскій; заступниками: Ренцель и
Вол. Гавшовъ.

Водозва.

Дорогѣ каждому Русинѣвъ мощъ не за-
бутого вашого поета б. х. п. Маркія-
на Шашкевича починають до сен поры въ
чужой гробницѣ, въ гробницѣ будущого влади-
теля Новосѣловъ лѣснѣхъ, повѣта наменецко-
го, де покойный поетъ бувъ душастеремъ и
померъ.

Въ слѣдующимъ 1893-мъ роцѣ припада-
ють 50-тѣ роковиннѣ смерти Маркіяна. Щобъ
воддати хоть въ частѣ заслужено чести заслу-
гамъ нашого вѣщого поета, що то першій въ
30-мъ рокахъ нашого столѣтя водозвавъ ся
забутымъ чистымъ рускимъ народнымъ сло-
вомъ та й воддобувъ въ подѣ сельской стрѣхи
гармонійный звукъ чудно мелодійной руской
пѣснѣй, поставивши першій загальнѣй зборъ
ѣліа товариства „Прогрѣсѣта“ въ Каменицѣ стру-
миловѣй, — въ 50 лѣтній юбилей смерти б. х.
п. Маркіяна вымурувати на кладовищѣ въ Но-
вѣловѣхъ лѣснѣхъ грѣбъ ему, перевести зъ
можливо найбольшимъ торжественномъ чѣннѣй
мощъ его и поставити на могилѣ поминанкѣ,
та тѣмъ показати, що въ насъ не загнѣла
вѣчная память про Того, що збудивъ Руса-
нѣвъ-Галичанъ до працѣ на рѣднѣй рускій
нѣвъ.

Загальнѣй зборъ поручили выдѣлѣти ѣліа
товариства „Прогрѣсѣта“ перевести се дѣло
въ житѣ и зложити на тую цѣль 26 ар. 50 гр.
Воднавамо ся до всѣхъ Русинѣвъ, до всѣхъ
почтавателей Маркіяна, и просимо: посѣщай-
те зъ жертвами на вышю тую цѣль! Въ мѣ-
ру вышювачихъ жертвъ буде можна подума-
ти о величавѣйшомъ або мѣрнѣйшомъ помя-
нану. Тождѣ складаймо и свѣдаймо кождѣй,
чи найбольшу чи й найбольшу жертву. А
особливо мы, Русини поѣта каменицкого, по-
середѣ котрыхъ починають дорогѣ мощъ б. х.
п. Маркіяна, не даймо ся застыдѣти. Зденѣ-
вѣмъ Маркіяновѣ паматанкѣ годный его за-
слугѣ. Най побачати люде, що Русѣ умѣе по-
читати заслуженыхъ сынѣвъ своихъ!

Складав просимо надосылати або просто
до выдѣлу ѣліа товариства „Прогрѣсѣта“ въ
Каменицѣ струмиловѣй, або до Редаціи на-
шихъ часописей, котрі просимо приймати
жертвы на вышю цѣль.

[Всѣ Редаціи часописей нашихъ проси-
мо о повтореннѣ сѣи водозвы.]

Выдѣль ѣліа товариства „Про-
грѣсѣта“ въ Каменицѣ струмиловѣй, дня
19 н. ст. лѣвня 1892.

М. Цегельскій, голова. П. Стецюковъ.

дѣвчанка, що вона вмире, неодмінно й швид-
ко вмире.

А маленька дѣвчанка сидѣть, усмѣхаю-
чись, на великомъ зеленѣмъ крѣслѣ, повла-
ща голову на подушкѣ. Їй гарно й спокійно,
ахъ у маленькій коматѣ, наче хтось колыше
ѣй и сѣває надъ нею дитячу пѣсню.

И адеать ся дѣвчанѣ, що навкругъ єи ве-
лена молодѣ травиця. Їй тільки три днѣ. Овъ
летѣть бѣла пара и робить ся чистюю, ясною
хмаринкою, а хмарка тѣне у блавитому не-
бѣ, залѣтає далеко. Чи вернѣть ся вона зновъ
до насъ? А пташки сѣвають, сѣвають и ще-
бечуть. Веселѣ пташки!

— Полети збѣ мною! — каже бѣла пара
дѣвчанѣ. И вона полѣтѣла.

Ось зеленѣ лѣня и гаѣ, бѣлий квітѣн. Овъ
не рви ихъ, любѣ мамо!

Дѣлѣ, дадѣ!

Овъ чорнѣ гранѣ копають ся у чорнѣй
земли и хмара шпакѣвъ летѣть на рѣлю. Ще-
бече швидка ластѣвка.

Дадѣ! дадѣ!

Овъ бѣлий, блискучѣй хмарки, наче я-
натка.

Дадѣ! дадѣ!

Овъ сѣне небо и нѣчого нема, окрімѣ
чистого, синього неба, а бѣла пара залѣтѣла;
дѣвчанка одна, зовсѣмъ одна, у широкому,
широкому синьому небѣ. Вона уся адрѣгаєть
ся и водкрѣває очи.

— Мамо, — каже вона, — любѣ мамо!
у мене голова бѣргомъ иде, я полѣтѣла тудѣ
высоко-высоко! Менѣ такъ було гарно! Сна-
жи любѣ мамо, отже жѣ зновъ буде тепло и
земля засѣває свою веселу пѣсню и я побачу
бѣлий квітѣн и блавитѣе небо, швидку ла-
стѣвку и маленькѣхъ пташокъ!

— Ты все побачишь, — каже мати, —
ты може и большѣ побачишь!

И дѣвчатко дивить ся у темну залу, а
заверюха бѣе синьомъ у вѣкна. И вгадує дѣ-
вчанка, що оттакъ саме бѣла вона у вѣкна,
якъ у сѣй залѣ стояла урѣжена сосна. Дѣ-

вить ся дѣвчанка и адеать ся ѣй, що стоить
вона передъ сѣною сосною, вбраною у гарненѣй
играшки, цукерки, вѣя блещуть и горѣть
высока сосна веселыми огнями.

— Що тамъ на самой горѣ? — думає
дѣвчанка.

И адеать ся ѣй, що вона зъ тѣхъ подни-
маєть ся вѣдъ долу и летѣть, летѣть у гору.
Манячать передъ нею цукерка, играшки и о-
гни, огни безъ краю. Высѣе и высѣе лѣне
дѣвчанка, згнѣлаи огни, не видѣе сосны,
вона одна, одна маленька дѣвчанка у темному
холодномъ небѣ, а заверху свѣтѣть и вые
навкругъ єи.

Здрѣгаєть ся дѣвчанка и одерыває очи.

— Мамо — шлѣоче вона, — менѣ такъ
гарно и боляно! Я все лѣтаю высоко, высоко!
Мамо, любѣ мамо, принеси менѣ маленьку
свѣчечку вѣдъ сосны, менѣ такъ хочѣть ся по-
давитись, якъ вона горѣть-ме!...

И мати анайшла маленьку воскову свѣ-
чечку зъ прежнѣхъ сосны, свѣчечку переважа-
ну рожевою стрѣчкою. Вона ставѣть свѣчечку
на столѣ передъ дѣвчанкою и засвѣчує ѣй.
Але дѣвчанка вже не дивѣть ся на свѣчку,
вона лежить нерухомо, вона вмирає. И стоить
бѣла єи крѣсла мати и годовница. Вона глибо
плаче, слѣзовами вымѣваючись, але не чує
нѣхъ маленькѣ дѣвчатко, а свѣчка ясно и швид-
ко горѣть.

Згасли очи бѣдной дѣвчанки, синѣй, розум-
нѣй оченята, що такъ ласкаво блищали, вони
нѣчого вже не бачать. И только дыше вона
важко недужими грудями, повными нестерпу-
чого болѣ. Вона пожадно сѣлкуєсь глатати
воздухъ и не може. Вона задыхаєть ся.

А свѣчка тѣне, плыве, догаряє, але не
хочѣе огнивои згаснути. Вѣвъ спалахує, спа-
лахує зъ оставнѣхъ снаги и нарѣштѣ тихо по-
гасає.

Погасла свѣчка! Вмерла гарненѣя дѣ-
вчанка.

Зъ стогнаннѣмъ нахилѣть ся надъ нею
мати и цѣлує ѣй у высоке холоднѣе чѣло. Сто-

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Выдѣль „Руской Бурѣ“ въ Тернополи
оповѣннѣ.

Загальнѣй зборъ товариства „Руска Бурѣ“
тернопольска водбула ся дня 21 лѣвня о год.
6. вечеромъ въ комнатахъ „Руской Бесѣды“. На
зборѣхъ явилось 26 членѣвъ; 11 священ-
никѣвъ, 2 мѣщанѣ и 13 членѣвъ зъ мѣщевон
нѣтелѣнцѣвъ.

Зборъ водкрѣвъ заступникѣй председате-
ля совѣтнѣвъ Кузьма, констатуючы, що єе вже
другѣй разѣ сѣлакує выдѣль загальнѣй зборъ
зъ застереженнѣмъ, що зборъ по мысли §. 25.
статута уважатѣ ся будучѣ полнымъ, хотя бы
вымаганѣ статутами чѣска [25] членѣвъ не я-
вилось.

По водчитаннѣ протоколу зъ послѣднѣхъ
зборѣвъ въ мѣнувшимъ роцѣ и доповненнѣ его
на внесенѣ судѣй Граба въ томъ дѣлѣ, що и
манушого року зборъ водбула ся при брану
достаточного чѣска членѣвъ по мысли §. 25
статута, — водчитавъ о. Громницкѣй справо-
здаваннѣ зъ дѣяльности выдѣлу за администраці-
оннѣй роцѣ 1892.

36 сараваданя показує ся, що „Руска
Бурѣ“ тернопольска удерживала 27 учени-
ковъ разомъ зъ управителемъ. Сѣмѣхъ вѣсто-
чѣвъ доходило на харѣ, всѣ вышѣ проживали
въ Бурѣ и доставали за мѣсячною доплатою
4—7 ар. харѣ, свѣтло, топливо, обѣдугу и
однѣхъ ученикѣвъ и управителѣ майя привѣщенѣе
безплатно, до того управителѣ побирѣвъ 5 ар.
мѣсячно. Окрімѣ управителѣ мали доглядѣ
надъ бурѣю: господарѣ бурѣ о. Громницкѣй и
членѣ выдѣлу. Помоча лѣкарской удѣляла
д-ръ Е. Гладшовскій, д-ръ Свѣстунъ и д-ръ
Целевичъ, а аптекарь п. Крижановскій удѣ-
лялъ усѣхъ лѣкѣвъ для Бурѣ безплатно.

Классифікація ученикѣвъ выпада тажѣ, що
12 ученикѣвъ одержало першѣй степенѣ зъ
водначеннѣмъ, 11 степенѣ першѣй, 2 поправку,
а 2 ученикѣвъ степенѣ другѣй.

Доходу мала бурѣ 2776 ар. 90¹/₂, в.р., а
роходу 2445 ар. 52 в.р., отже остало ся го-
товни въ кѣсѣ 331 ар. 87¹/₂ в.р. Бурѣ має свой
власный дѣмъ, на котромъ тяжѣть долгъ Бан-
ку вравеного 3.605 ар. 61 в.р. сѣлачуваннѣй по-
рѣченными ратами по 185 ар.

Въ сѣмъ роцѣ страдала Бурѣ 4 членѣвъ че-
резъ смерть: о. Гудина въ Трубуховцѣ, Ганке-
вичъ зъ Гремалова, Чемеринскѣй зъ Воробѣвѣ-
нѣ и о. Волошина въ Тернополѣ. Вычеркнѣно збѣ
спису членѣвъ по принятѣ несплатѣе вѣла-
доу 3, а зъ причинѣ перенесеня 2 членѣвъ.
Новыхъ прибуло въ сѣмъ роцѣ: членѣвъ осно-
вателѣвъ 2, дѣйствитѣхъ 36, спомогатѣхъ 6
членѣвъ, разомъ всѣхъ членѣвъ чѣсаетъ Бурѣ
122. В. п. Тадей Лучакѣвскій, правникъ,
жертвувавъ для Бурѣ прирѣды физическѣй
вартости 150 ар., д-ръ Кочиревскѣй 40 кни-
жокъ, а п. Кавелюкъ, ассекютантъ, 32 кни-
жокъ, — прибуло до бібліотѣки въ сѣмъ ро-
цѣ 107 книжокъ. Крімъ того д-ръ Кочирев-
скѣй, проф. Матѣйвъ, д-ръ Зарицкѣй, д-ръ Ло-
шнѣвъ, Мидловскѣй, Стахевичъ, Топольницкѣй и
ученикѣ Голѣватѣй Александрѣ спомогла у-
богѣхъ школярѣвъ одержо.

Комісія контрольная выбрана на поперед-
нихъ загальнѣхъ зборахъ заявляе устами п.
Граба, що всѣ книги и рахунки булы веденѣ
у водрѣдѣмъ порядку.

Надъ внесеннѣмъ выдѣлу, чтобы въ 1893
рокомъ шибльшимъ розширити Бурѣ, абы въ
комнатахъ, котрі до теперѣ вынаймало ся,
примѣстити ученикѣвъ за мѣсячною доплатою
10 ар. и выше, вызвалась довга горяча дис-
кусія, въ котрой забирали голосъ всѣ присутнѣй.
Внесенѣ о. Завчакѣвского, чтобы лѣшѣти по
давному, а надъ внесеннѣмъ выдѣлу перейти
до порядку давного, увало, а внесенѣе вы-
дѣлу принято одоголосно. Ново выбраному
выдѣлу поручено оглоосити условія приня-
тѣ до Бурѣ и принимати ученикѣвъ.

До выдѣлу на шибльнѣй роцѣ 1893 вы-

вить передъ нею на выдѣлахъ єи годовница
и рѣдаючи цѣлує маленькѣй сѣудѣй реченята
мертвой дѣвчанки. И ахъ бы не было свѣхъ
слѣвъ и раданѣ, то же важче було бы и ма-
тери й годовницѣ.

И ось одягають дѣвчанку у бѣленьку
сунию, подѣрѣзують ѣй рожевою бандою и
владуть у маленьку труну — и лежатѣ у нѣй
вона, якъ маленька воскова свѣчечка, переважа-
на рожевою стрѣчкою.

— Зтанула ты, моя серденька, — плаче
надъ нею годовница, — зтанула и згасла моя
лѣна свѣчечка!

И берутъ маленьку труну, берутъ и не
суть далеко, далеко, а вѣтерѣ сѣвѣть и бѣе
и рве зъ усѣхъ хустѣн и кожухи и всѣхъ на-
гнѣтъ: скорѣйше, скорѣйше!

Тамъ жде глибона яма, у холодабѣй за-
мерзлѣй земли. Тамъ жде земля свою гар-
ненѣку дѣвчанку.

Священникъ чѣтає надъ труною молитвы,
вѣдѣ каже: „Зъ земли ты взята и землею аро-
билася!“

И опускають нарѣштѣ труну у землю.
Рѣдаючи кидѣе на неѣ зменю землѣй годовницѣ.
Закладає ѣй землекопѣхъ. И земля, грѣ-
ваючи, падає на маленьку труну: „Ты моя,
ты моя!“ стѣха промовляє вона, „Ты моя и
швидко повернулася до мене, бо на менѣ не
може житѣ вѣло та хоре, вона вмирає и я
буду зъ нѣю мѣеє и дужѣ.“

Пѣшли усѣ. Зостає ся одна могилка
подъ маленькою зеленѣною ялинкою и запо-
нить могилку сѣтломъ. Вѣвъ вѣде, иде, летѣть
безъ бѣды, а вѣтерѣ жѣтує и вые, рѣгоче
и стогне. У его гукаєхъ и лихѣ й радѣтъ,
сѣмѣхъ и слѣзовахъ. У нихъ все поперемишувано
у вѣдѣмѣхъ, одяковѣмѣхъ розлоуѣ, все, що вы-
сѣе и ширѣе надъ усе, що є въ чѣловѣцѣ.

Се земля сѣває свѣю пѣсню!

Переклавъ В. Чайченко.

брани: д-ра Лучакѣвского, сов. Кузьму, о.
Громницкого, о. Марковского, п. Матѣва,
Таховского, Гриневецкого, Гецѣва и Тополь-
ницкого, а на заступникѣвъ: Демчука, о. Ва-
чина и п. Стахевича. До комітѣй контрольной:
выбрано судѣю Граба, Мидловского и дире-
ктора „Народной Торговлѣ“ Шейрмана.

Артистична прогулка захѣдной Гру- пы „Лѣвѣвского Бояна“

Программа другого концерту въ Устрѣ-
вахъ должнѣхъ въ субѣту 30 н. ст. лѣ-
вня въ сѣмъ готелѣ Рутковскѣй:

1. а) Лавровскій: „Красна Зорѣ“ и б) Матюшъ: „Сокѣль“, хорѣ. 2. Лѣтъ: „Tatantella de Muette de Portici“, фортепьянъ, п. Ку-
лачковскій. 3. а) Мовишюкѣ: „Kozak“ и б) Кшижковскій: „Сѣне осѣ“, хорѣ. 4. Франко: „Каменарѣ“ — выголѣсѣть п. Ол. Колесса. 5. Павловеръ: „Сѣнь“, соловѣ-сѣвъ, п. Шимань-
скій. 6. Лисенко: „На прѣ“, хорѣ. 7. Beriot: „9. Concert“, скрипка, п. Шпиреръ. 8. Вера-
стѣйеръ Веразовъ Igriz: „Landkjending“ [По-
знаннѣе краю], хорѣ зъ соловѣмъ баритоновымъ
и фортепьяномъ.

Початокъ о год. 7¹/₂ вечеромъ. Вступѣ
1 ар. водѣ особы; крѣсла для панѣ и особѣ
старшихъ.

Программа третьего концерту, въ Ся-
нодѣ въ подѣло 31 лѣвня въ сѣмъ мѣсѣй:

1. Вахняннѣ: „Наша жѣзнь“, хорѣ. 2. а) Chopin: „Polonaise Gis-moll“ и б) Rubinstein: „Au bord d'une soire“, фортепьянъ, п. А. Ку-
лачковскій. 3. а) Евгѣльбертъ: „Rzeczka go-
dzinnych stron“ и б) Пѣчѣтъ: „Kde dѣva ma?“
— хорѣ. 4. Федѣвичъ: „Правникъ“, выголѣ-
сѣть п. О. Колесса. 5. а) Мендельзонъ: „Ada-
gio“ зъ Concert у и б) Вахняннѣ: „Kujawjak“,
скрипка, п. Шпиреръ. 6. Лисенко: „Иванъ
Гусѣ“, хорѣ зъ фортеп. 7. а) Лисенко: „Мѣвъ
одяковѣ“ и б) Невядомскій: „Między nami nie
nie bylo“, соловѣ, п. Шиманьскій. 8. Нажанѣв-
скій: „Национальнѣй имни славянскѣй“, хорѣ
зъ супровѣдѣ фортепьяна на чѣмъ рука.

Вступѣ водѣ особы 1 ар. — Початокъ о
7¹/₂ вечеромъ. Мѣсѣцевѣй комітѣтъ помѣща-
чѣй: п. сов. Ром. Янѣвскій, сов. Теоф. Ма-
цѣвѣвскій, Северѣвъ Жуковскій, д-ръ Иванъ
Струтинскій, нотарѣй Ватошнѣвскій и асист.
почт. Котовичъ.

Программа четвертого концерту, въ
Ивоничѣ въ сѣмъ заведенѣ купеческого во-
вторѣ 2 сѣрнія 1892:

1. Лисенко: „Иванъ Гусѣ“, хорѣ зъ су-
проводѣ повной оркестры. 2. а) Лѣтъ: „Le
Rosinol“ и б) Рубинштейнъ: „Valse“, форте-
пьянъ, п. Кулачковскій. 3. а) Вагнеръ: „Chór
pielgrzymów“ зъ оперы „Tannhäuser“; б) Же-
ленскій: „Nasza Hanka“, хорѣ зъ фортеп. 4. Продукція оркестры водѣ батугѣю п. А-
вербѣвъ. 5. а) Нажанѣвскій: „Ахъ де-жѣ той
дѣвъ“ и б) Невѣвскій: „Z Bogiem w świat“, со-
ловѣ п. Шиманьскій. 6. а) Недѣльскій: „Моя
мѣта ворожѣта“, б) Сѣно: „Косове поле“ [серб-
скѣй] и в) Цѣвѣвскій: „Иванъ Ревуха“, — хорѣ
7. а) Viuhtemps: „Ballade e Polonaise“ и б) Вахняннѣ: „Лѣвѣнда“, скрипка, п. Шпиреръ. 8. Нѣвѣвскій: „Занула та сѣна возула“, хорѣ
зъ оперы „Назарѣ Стодола“, въ супро-
водѣ повной оркестры укладу М. Фалля.

Вступѣ на сѣлю 2 ар. [Крѣсла для панѣ
и особѣ старшихъ]. Початокъ о 8 ой вечеромъ.

Программа пятого концерту, въ Рима-
новѣ 4 сѣрнія въ Захладѣвѣ сѣмѣ:

1. а) Лавровскій: „До Зорѣ“ и б) Вахня-
ннѣ: „До чарѣ“, хорѣ. 2. Лѣтъ: „Faust Val-
se de Concert“, фортепьянъ, п. Кулачковскій. 3. Рудковскій: а) „Modlitva“ и б) „Niema roga-
dy“, хорѣ. 4. Лисенко: „Маянѣтъ давъ“ и б) Мундхеймеръ: „Czarny krzyż“, соловѣ, п. Ша-
маньскій. 5. Дѣвѣвскій п. нѣ Дѣвѣвскій, ар-
тистѣ сѣна арабѣвскѣй. 6. Вахнян

заступника корони президента міністрів. Стамбулова з проханням о помилування сего обжалованого ввдз кары смерті. Въ Совіи напутіє сего, що прохання буде уважлива і Міларовъ помилуваній. Загально звернено увагу на засуду Лепавцова і на мотиви, які трибуналъ высказавъ при тѣмъ обжалуваній. Відповідно швидко засуду звучитъ такъ: Після гадки трибуналу Лепавцовъ засуджує на кару смерті, але трибуналъ уважлива при тѣмъ лагодній обставини і засуджує обжалованого на п'ять лѣтъ в'язниці. Правительственный органъ "Свобода" оголосивъ урядовій акти російській: в'їзти і рахувати, визнаючи, яку роль въ тій пропаганді мали гроші виплачувані просто петербургскою комісією для азійськихъ справъ на руки б'юджету російского посла въ Букарешті Хитрова. Суми сутъ дуже великі. Ліста відатківъ, датована дня 2 липня 1887 року ч. 206, віддѣлу для справъ персональнихъ і адміністративнихъ позавує, що на "організацію національного руху въ Болгарію" выдає суму 762.000 франківъ. Далше мѣжъ нимши актами звертає увагу обжалює тои самои комісії "азійскою" до російськихъ представителівъ за границею, щоби дѣломъ підпорядки тѣ особи, котрі старають ся аналити правліє кн. Фердинанда. Зъ тыхъ авторъ виходять ажъ надто ясно, що Хитрово робивъ не на свою руку, але зъ припоруку свого правительства, а его участь въ заговорі Павлиці доведена зовсімъ достаточо. При тѣмъ процесъ російского правительства скомпромітувало ся зовсімъ, а такожъ і опозиційна партія въ Болгарію зовсімъ не має чистихъ рукъ, коли въ азъ користь такъ щедро шли гроші въ російскон держави.

Наради въ бельгійской консти-туанті, котрон засідання отворено безъ присутствія бесѣди і въ глибокій тишині, те перъ починають набирати більшого життя і розголосу. Причиною до горячійшої борби парламентарно було внесення зб стороны нп-ішого консервативного правительства, поставлене на се, щоби ревізію конституції від-дѣлу о сільно можна найдалше. Кабінетъ Берлара зъ тои причини поставивъ прохати, щоби вибрати комісію зъ 13 членівъ для об-роблення поодиновихъ артикулівъ новои кон-ституції, котрі відтакъ правительство побѣди порядку може одобрити або відкинути. Въ такий спосібъ консерватизмъ могла би побѣди своєю волі, або прискорити, або протягнути ухвалу будучої конституції въ Бельгії. Протиъ прохату выступили провідники лібераль-нои партії Фреръ-Орбанъ і Вара і зъ своєю стороны поставили вносення, щоби правитель-ство выступило напередъ зъ своими прохатами, надъ котрими комісія буде відтакъ ра-дити. Сю справу обговорювало на остатній засіданні і дискусія прибрала таку острій характеръ, що президентъ міністрівъ Бер-нартъ грозивъ, що розведе парламентъ. На те знавши посолъ Яасонъ сказавъ, що дійсно було би добре відкласти ся до народу і першій разъ виставити въ життя референдумъ народою. Ліберальна партія не хоче допустити, щоби наряди надъ ревізією конституції протягнули ся довше якъ до кінця осиннои сесіи. Правительство зъ своєю стороны заяви-ло попередно, що въ справі ревізії не бере на себе одвѣдальности, але теперъ відступило ввдз сего заявленя.

Въ Норвегії король Христіанъ при-поручавъ провідникови консервативной партії Штангові зложити кабінетъ і тымъ спо-собомъ відсунувъ вистію заложена особнихъ норвегськихъ консулятівъ зъ днєвого поряд-ку. Въ случаю, если би дійсно сей кабінетъ бувъ утворений, то рухъ мѣжъ Норвегцями противъ уніи Норвегії і Швеції ще би біль-ше розширивъ ся. Кажуть, що навіть сама консервативна сутъ противъ вѣтровои Штан-га і не хотять зривати зъ більшістю нор-вегского парламенту, котра є радикальна. При тѣмъ днєвни стверджують і сю небезпеч-ність, що радикальна партія що разъ більше підносить республіканської засади і зъ тои причини многі консерватисти сутъ за згодою і за заключеніємъ компромісу мѣжъ обома партіями.

НОВИНКИ.

— Памятникъ на могилѣ бл. п. о. Стефана Началь-ни устанавленъ, а дня 14 с. м. відбулося посвя-ченє его при участі родини покойного, деся-тихъ священниківъ і селянъ зъ Шельпакъ. Па-мятникъ, виконаний львівськимъ рѣзбаремъ п. Марковскимъ, виглядає дуже гарно. Вѣнъ уста-вленый на малій кургані, на котрѣмъ вмурова-ний два степені, а на нихъ вносять ся три то-пай каміня, кождий висоты одного метра. На верху стоить прегарно рѣзблений хрестъ. Підъ хрестомъ вѣрване въ каміни лице покойного, а понизше написъ на мармурі зъ днємъ смерті. На другѣмъ степені устанавлена дѣвчина природнои величини въ українськомъ костюмі зъ прегар-нымъ ливцемъ а очима звернена до покойного. Въ правій руці держать она вѣнецъ і підносить его въ гору. Памятникъ вразъ изъ справжнємъ і устанавленіємъ коштує звышъ 1000 зр. Цѣла рѣзба зъ каміня, виглядає дуже артистично, за-що п. Марковскому належить ся повне призна-нє. — 3—мг.

— Концерты "Львовского Бояна" въ купельныхъ закладахъ въ Івоніи [2 сернія] і въ Рима-нові [4 сернія] заповѣдають ся красно, а по-пѣти зъ білетами вимає ся. Въ Риманові на весь часъ побуту запросила "Бояна" въ гості вѣсти-телька графиня Анна зъ Дзвинськихъ Потоцка, які повозили весь персоналъ прѣдѣ і віддѣлу зъ Риманова. Івоничъ буде у вечері концерту освѣ-тлений електрично, а й зб стороны гостей прила-джують ся въ обохъ мѣсцевостяхъ вѣлей вespo-дѣванки, та — гонорова дискреція наказує про-мовчати до часу. — С. К.

— Начальство Західнои прогулки "Львовского Бояна" оповѣщає, що анѣ въ Ясѣ анѣ въ Кросѣ [якъ се було давнѣйше заповѣдено] за дѣла браку часу концерты не можуть відбутися. Тамонимъ приятелямъ "Бояна" щира подяка за волі ихъ заходи.

— Утній попыты зрѣлости і поправки въ гімназіяхъ въ речинці об'єднѣмъ розпочнуть ся: въ рускій гімназію у Львові дня 15 н. ст. вересня; въ гі-мназію нѣмцкій у Львові дня 15 н. ст. вересня; въ гімназію Франца Іосифа у Львові дня 19 н. ст. вересня; въ ІV тѣй гімназію у Львові поправки дня 27 н. ст. вересня; въ школі реальній у Льво-ві дня 21 н. ст. вересня; въ гімназію ов. Анны въ Кракові поправки дня 15 н. ст. вересня; въ гімназію св. Яцка въ Кракові дня 17 н. ст. ве-ресня; въ III ой гімназію въ Кракові поправки дня 16 н. ст. вересня; а въ школі реальній въ Кра-кові дня 26 н. ст. вересня. Ученики школі се-реднихъ львовськихъ і краковськихъ, призначені до испытѣвъ поправити, мають зголосити ся въ свойій дирекції гімназіальной три дѣй передъ на-значеніємъ речинцемъ, ученики другихъ гімназій зголосити ся мають въ тѣмъ самѣмъ часѣ до од-нои въ дирекції гімназій львовськихъ або краков-ськихъ. Ученики, що мають по фѣрихъ здавати цѣльній испытѣ зрѣлости, мають зголосити ся 8 дѣй передъ поданіємъ речинцемъ въ дирекцію тои гімназії, де позволено имъ здавати испытѣ.

— На фондъ будови руского театру надбали на руки нашої адміністрації членъ-народові вѣдѣн-ской семинаріи духовной 101 зр. 51½ кр. На су-му сю зложили ся п. п.: Іванъ Аликсевичъ, Ва-силь Дубицкій, Филеомонъ Колесса, Іосифъ Пело-ховицъ, Михайло Петрушевичъ, Іосифъ Романюкъ, Петро Саврѣй, Никола Стиловскій і Володимиръ Терлецкій. Крімъ того зложили п. п.: Арт. Авди-ковичъ 90 кр., Мих. Баричко 30 кр., Петро Ре-щуба 40 кр., Анд. [Кочаревичъ] 1 зр. 20 кр., Никола Садовскій 90 кр., оконченій богословъ Ом. Весоловскій 3 зр., студентъ филозофіи Кир. Студинскій 1 зр. і Н. Н. 30 кр., — разомъ зъ попередними 109 зр. 51½ кр.

— Міністеръ справъ внутрѣшнихъ именувавъ ста-ростами секретарівъ галицкого наместничства: Брама Зарембу, Володимира Махневича і Фе-рдинанда Павлюковскаго, а комисарівъ повѣтовыхъ: Людвика Бернцкаго і Зислава Гепперта сек-ретарями того-жъ наместничства.

— Огнь. Дня 15 н. ст. липня ударивъ грѣмъ въ хату Івана Грицишина въ Задѣльску, повѣта турчанского. При сильномъ вѣтрѣ обхопивъ огонь въ одній хвилі 5 домовъ, власнѣсть бра-товъ Івана, Стася, Михайла і Пилипа Грици-шинныхъ і ихъ стрыка Симеона. Хаты погорѣли до тла. Жінці Івана, Євѣ, сидѣвшей на печі, скинувъ грѣмъ чѣпецъ зъ головы, але їй самѣй не зробивъ нічого. У Стася згорѣли дѣй лѣвки. Лише одинъ зъ погорѣлѣвъ бувъ безпеченый на 500 зр., другі потерпѣли шкоди на 2000 зр. На мѣсто хаты, де грѣмъ ударивъ, найдено по огню багато жужелицъ. Народъ каже, що въ тѣмъ мѣсто убивъ грѣмъ чорта.

— На памятникъ бл. п. Івана Гриневскаго пере-славъ на руки нашої адміністрації п. Яновичъ, режисеръ руского театру 2 зр., зложенъ п. п. Т. К. і Р.

— Канцелярія тов. "Прогрѣта" складає щирю по-даку за 5 зр., котрій зложивъ неназванный Добро-дѣй вразъ въ слѣдуючимъ заявленіємъ: "Думаю, що найбільше выражу свои симпатіи моему то-варишеви п. Корытовскому при нагодѣ перенесенія его до об'яты начальствомъ уряду почтового въ Ясѣ, коли зложу 5 зр. въ користь товариства "Про-грѣта". — В. Доб."

— Чернивецька рада мѣсто ухвалила виходити де-путатію до цѣсаря въ часѣ его побуту у Львові, щоби віддати цѣсареві честь въ имени столиці Буковины.

— Оглядѣнь Велички. Дня 14 і 15 н. ст. сернія буде устроєно оглядѣнь славныхъ кошалей соли у Величѣ. Білетъ для одної особы безъ збѣду і вѣзду паровою машиною вносить 2 зр. 50 кр. зб збѣдомъ і вѣздомъ 2 зр. 80 кр.

— Въ справѣ львовскон школы промышленности бувъ президентъ мѣсто Мохнацій у Вѣдні, щоби за підпомогою польского "кода" сплатити намірене правительствомъ внесення віддѣлу керамичнои і рѣзбъ на металі. Якъ до львовськихъ часописей доносять, заявивъ міністеръ Іавч деуатація, що зажадає въ тѣй справі оправданя вѣдъ краєвого правительства, і если опінія того-жъ буде при-хильна, то й вѣнъ прихилить ся до жаданъ громады мѣсто Львова і згаданій віддѣлмъ не будуть внесені.

— Холера въ Россіи ширить ся далше. Уридо-вий комуникатъ російскій оповѣщає, що появил-ся она вже въ Воронежі. Въ Астрахані чи-сло людей умирающихъ що день на холеру пере-ходить 200, въ Баку (въ воді зъ 120.000 ме-шканцівъ вихала більша половина), въ Елиса-ветполі, Царицині, Саратові і Самарі умирає дежно бодай по 50 особъ. Въ Астрахані крімъ того завважали недугу дуже подібну до азійскои джуми, котра теперъ панує въ півночній Персії недалеко границі російской. Въ Одесѣ нема ще холери. Зараждено тамъ волей орудства охороний і триднєву карантанну для кораблівъ, що при-бувають до Одеси. У насъ вихало зб Львова дня 16 н. ст. липня на російскій границю д-ра Сай-ферта для нагляданя надъ стилою дезинфекцією по-добрѣнькихъ ріучей. Теперъ переводить ся устанавленє анарату дезинфекційного. У Львові розпочали вже комісія санітарній своя работы, візитуючи каме-ниці і выдаючи відповѣдній зараждженя.

— Бійна зъ жандармами лучала ся въ селі Ма-гурѣ на границі Буковини і Семгороду. При-чину до бійки подали румунскій пастухи, що у-крали у одного семгородского Саса пару коней. Двохъ жандармовъ одержало приказъ зловити зло-дѣївъ і привести ихъ до вѣдѣта. Позвалъ було се-въ надѣлю були румунскій селяне численно зб-брані въ корчмі. Коли довідали ся о арештованю злодѣївъ, прабігли передъ дѣмъ вѣдѣта і тутъ жадали, щоби жандармовъ обозоружено. Жандар-мы не хотѣли віддати оружя і пришло до бій-ки въ котрій жандармы убили двоохъ людей а 25 особъ ранили. Мѣжъ ранеными єсть такожъ ко-лька жєнщинъ, що брали участь въ розруш. Жан-дармамъ пришло ще вчасъ натрупа на помічъ и

їй удало ся завести ладъ. Теперъ веде ся слѣдство судове.

— Щаслива сторона. Теперъ, коли свѣтъ займає ся вѣстями про похѣдъ холери, цѣкаво буде зна-ти, що на Кримъ єсть околиця, де анѣ джума, анѣ нѣяка инша пошесть нѣколи не гостила. Сей щасливий закутокъ называє ся Перекѣпъ. Кѣлька разѣвъ холера ишла туду те зъ півночи, то зъ полудни, однако нѣколи не переступила якъ бы зачарованого круга, що окружає Перекѣпъ і его близій околицѣ. Въ роцѣ 1812 лютила ся въ близькомъ Симферополі джума, але до Перекѣпу не дойшла. На збѣздѣ лѣкарівъ тавридскон гу-берніи виласено вже, що і инші заразливѣ не-дуги, несеідемічні, дуже сильно выступають въ повѣтѣхъ надъ Дибромъ, не можуть дѣбати ся до Перекѣпу. Лѣкарній і гігієнічній свои прахметы завдячує Перекѣпъ имовѣрно йодовымъ парамъ, що напывають сюды і насычають воздухъ вѣдъ стороны Сивача. [Сивачъ або Гинякъ єсть ва-хѣдною частиною моря Азовского.] Острый запахъ йоду для непривычного немилый, але въ корот-комъ часѣ можна зъ нимъ освоитися. — Крімъ Перекѣпу сутъ ще въ Европѣ і инші мѣсцевости, де холера ще не гостила. Лѣкарѣ зауважали навѣтъ, що недуги на холеру прибувають до тыхъ мѣсцевостей, самі слабували, але заразы по собі не лишали. Позаякъ статистика холерична въ тѣмъ напрямѣ єсть дуже слабо оброблена то й докладне число тыхъ мѣсцевостей не вѣстна. Въ Россіи єсть шість такихъ мѣст, а то: Царске Село, Петергофъ, Оранієнбаумъ, 23 села въ повѣтѣ чи-стополюськомъ, казаньскон губерніи, село Ханово въ повѣтѣ перховскій, губерніи псковской і Пе-рекѣпъ. Въ заходній Европѣ такихъ мѣсцевостей єсть 16, мѣжъ иншими: Вадець, Бермингенъ, Вер-саль, Вірцбургъ, Грайсвальдъ, Люнгъ, Седатъ, Штральсундъ, Фалькюмъ (въ Швеції), Фридбергъ коло Ангсбурга, Фрайбургъ въ Саксоніи, Штут-гардъ і Чельнбургъ въ Англіи.

— Катастрофа на острові Сангиръ. Сими днями до-несли телеграмы, що лежачій мѣжъ Целебесомъ а Мінданаомъ островъ Сангиръ въ наслідокъ выбу-ху вулкана цѣлковито знищений і що при тѣй катастрофѣ утратило 12.000 мешканцівъ житѣ. Після позѣвнѣшихъ телеграмъ катастрофа не при-брала такихъ розмірѣвъ і выбухъ вулкана зни-щивъ лише 3 села, де стратило кѣлькисотъ людей житѣ. Островъ Сангиръ єсть продовженіємъ цѣ-лого ряду вулканівъ, що идуть черезъ Мінданао до Целебеса. Сангиръ лежить на півночѣ вѣдъ ве-ликою громадою вулканівъ, мѣжъ котрими Кра-катава і Таллуръ сиравали въ сѣмъ столѣтѣ найбѣльшій суепошеня, які люди затамали. Те-перъ выбухавъ не вулканъ Сангиръ великій, лише въ півночѣ острова положеній Аву.

— Французю славянскои часописъ. До Gratz Tag-blatt-у пишуть зъ Люблины: Въ тутешнихъ рус-софійскихъ кругахъ ожидають прибуздъ двоухъ парискихъ журналістівъ, котрі на основѣ фран-цуско-російскихъ спѣльныхъ интересовъ наміря-ють выдати нову часописъ, щось въ родѣ "Фран-цуско-славянского обозору". Въ тѣй цѣли хотять они поѣхати не лише до Петербурга, але такожъ відбуты агітаційну подорожъ до Зары, Загребу, Люблины, Праги і Львова, щоби порозумѣти ся зъ провідниками славянского руху.

— Сильный цылонъ навѣстивъ мѣсто Полеселлю въ Італіи і знищивъ его майже до тла. Бура розрвала ратушу на двоє, знищила і порознои-ла архивъ, завалила театръ, порозносила гати на рѣцѣ Пады, а деякі кораблі выкинула на 30 ме-трѣвъ въ гору. Одного стражника окварового пе-ренесло якихъ 50 метрѣвъ воздухомъ і выкинуло на дахъ, стражникови не стало ся нічого. Дѣй-ствє чудо, що жертвъ людскихъ мало, бо лишь двоухъ убитыхъ, 5 тяжко і 30 легко раненыхъ. Шкода выносить болше якъ 4 міліоны лірѣвъ.

— Фата моргана въ Кошени. Дня 7 н. ст. липня обсервовано въ Кошени дуже рѣдкє і интересное зъявленє. Було се вечеромъ о годинѣ повѣ до осьмои. Сего вечера нависли надъ мѣстомъ гра-довъ хмары, далеко на западѣ передѣтали блы-скавки, а въ самѣмъ мѣстѣ упавъ навѣтъ дроб-ный дощ. Мѣжъ тымъ варазъ по 7-ой годинѣ въ півночно-заходній сторонѣ, хмары на небѣ набра-ли якогось жовтои краски, а кѣлька минутъ поз-нѣйше побачено на небѣ динє зъявленє. На хма-рахъ зъявилася якась довга, жовта смуга і стала поволи розширюватися змѣняючи заразомъ поволи свою краску зъ жовтои на блуу зъ зеленавимъ відтѣнкомъ. Дѣти приглаголюють ся сему зъявленю наробили крику і стали кликати, що на небѣ видно Рєнъ. І дійсно на небѣ якъ найвыраз-нѣйше зъявлявъ ся Рєнъ, такъ якъ бы его хто тамъ намалювавъ. На рѣцѣ видно було островецъ, а на нѣмъ дерева, корчѣ і доми, напротѣвъ остро-ва підносились горы а на одній зъ нихъ виднѣвъ якийсь замокъ. Недовго потѣмъ цѣла ся картина набрала якогось червоново-золотои барвы і вы-глядала якъ яка альпійска околиця при свѣтлѣ заходящего сонця. Познѣйше картина змѣнилася і показала ся якась краина, цѣла вкрита снѣгомъ. Коли картина стала яснѣйша, зъ мракъ вырину-ло кѣлька островцівъ, по за котрими видно було береги якогось краю. Коло островівъ панувавъ рухъ, бо видно людей плывучихъ човнами і якісь великіі парохѣдѣ. Картина ся нагадувала теперъ дуже якусь околицю зъ Норвегії. По про-тѣвній сторонѣ островівъ було видно по бѣдѣ го-рами идущихъ людей, а одинъ зъ нихъ вѣзъ па-вѣтъ щось на тачкахъ; можна було такожъ до-глядати дымъ, выходяцій очевидно зъ якогось ха-ты, котрой на картинѣ не було, а далше пока-зувавъ ся довгій гостинець выходящий деревами. Цѣде зъявленє було таке гарне, що нагадувало цѣлкомъ тѣ картины, які видѣти ся въ діорамахъ. Було се очевидно фата моргана, зъявленє, що най-частѣйше показує ся въ пустыняхъ, де нагло передъ очима подорожнихъ повстають людий мѣ-ста, оазы, жерела і гаѣ, а по хвилі зникають і утомленій подорожний зновъ видѣти, що нахо-дять ся середъ моря пѣсковъ. Зъявленє се осно-вуєє на ломаню і відбываню свѣтла.

— Назва по холеру. Въ Триєсті, розповѣвъ не-давно тому тамошній ген.-консулъ Рива-ханъ, слѣдуючи казку переку по холеру: Одного разу бѣжавъ якийсь моллахъ (магометанскій духовникъ) на ослѣ до мѣста. Вдѣ вѣнъ собѣ, ажъ видѣти на разѣ передъ собою якусь страшну мару, котра

разомъ зъ нимъ иде тою самою дорогою до мѣ-ста. Премудрий моллахъ ставъ майже безъ па-мяти вѣдъ страху, але відтакъ якийсь опамятавъ-ся та навѣтъ і відозвавъ ся до мары: — Ты що за одна і куды идешь? — Маря склонилася передъ нимъ чеченяемо та каже: — Я холера. мене послали Господь, щоби выгубити всѣхъ грѣшниковъ. — А кѣлькомъ єсть ихъ въ мѣстѣ? — Пять сотъ — відповѣла маря. — Чуєшь — каже моллахъ — присягнувъ менѣ, що лише тыхъ пять сотъ выгубишь. — Маря присяглась, а мол-лахъ взявъ мару за этого ослѣ і повѣзъ до мѣ-ста. Тамъ они розпрачили ся зъ собою, але маря мусѣла же разѣ присягнути ся, що не выгубитъ болше якъ тыхъ пять сотъ грѣшниковъ. Коли моллахъ по якогось часѣ мавъ бѣхати далше, роз-вѣдавъ ся въ мѣстѣ, кѣлько людей померло на холеру. Ему сказали, що три тысячѣ. Стрѣчає вѣнъ зновъ мару і каже сердито до неѣ: — Отъ ты проклита маро, то ты мене такъ обманула! — Ой нѣ, батечко — каже ему маря: і тебе не обманула, не зломала присяги. Я взяла лишь пять сотъ людей а тамтѣ вѣй лишь зъ самого страху померли раи.

— Добрий вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ громадѣ За-пѣтовъ, въ повѣтѣ львовскій 100 зр. на будову школы. — Цѣсаръ приказавъ, щоби одинъ зъ фортѣвъ перемыскон крѣпости носивъ назву Салисъ Солю по вѣчній часы. — Превенту на латинську парохію Заринчъ, въ повѣтѣ сандѣцкій одержавъ кс. Іосифъ Томекъ, доволѣтній вікарій при кате-дрѣ латинськой въ Перемышлі. — Дня 2 н. ст. сернія відбуде ся въ Балинцяхъ, повѣта коло-мыйского, вѣнчанье п. Теодора Куряка, окѣпче-ного богослова і звѣстного співака, въ панноку Марією Шмигельской, дочкою тамошного парха.

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— Именованія. Міністеръ торговлѣ именувавъ почтмайстра Ів. Лиского въ Сокалі, офіціаломъ почтовымъ, а дирекція почтъ і телеграфѣвъ по-лишила его въ дотеперѣшномъ мѣстѣ службо-вѣмъ.

— Конкурсы. Магістратъ мѣста Стрия оголошує конкурсъ на посаду канцеляста зъ платнею 700 зр. і на посаду канцеляста зъ платнею 800 зр. Поданя треба вносити до 10 н. ст. сернія. — Звержувѣть громадака въ Намжанковичахъ розписує конкурсъ на посаду мѣского касієра зъ платнею 150 зр. річно. Поданя треба вносити до 15 н. ст. сернія. — Дирекція почтъ і телеграфѣвъ розпи-сує конкурсъ на посаду контролѣра при урядѣ почтовѣмъ въ Дрогобичи. Поданя треба вносити до 30 н. ст. липня.

— Відзначенія. Цѣсаръ надавъ вѣстателєви бѣль-шой посылости Володимира Струшевевича при нагодѣ его именованія инспекторомъ культуры краєвои для Галичины, титулъ і характеръ со-вѣтника.

Господарство, промыслы и торговля.

Ц. к. упривіл.

Assicurazioni Generali в Триесті

заложена въ роцѣ 1831.

Головна агентія для Галичины у п. М. Дубенского у Львові, улица Коперника ч. 18. Въ мѣсяцъ червню 1892 ро-ку въ віддѣлѣ ubezpieченъ на житѣ тов. Assicurazioni Generali внесено 598 вносень на суму 1,914.683 зр. а. в., а выставлено полицѣ 591 на суму 1,807.058 зр. а. в. Вѣдъ 1 сѣчня до 30 черв-ня 1892 р. внесено 3,851 вносень на 11,976.695 зр. а. в., а выставлено 3,364 полицѣ на суму 10,409.900 зр. а. в. Заповѣдженій шкоды въ тѣмъ віддѣлѣ вѣдъ 1 сѣчня до 30 червня 1892 р. выно-сятъ 1,004.822 зр. а. в.

Выказанный станъ ubezpieченъ віддѣлу житѣ-вого выносивъ въ дни 31 грудня 1891 р. 132.177.289 зр. въ капіталахъ і 193.950 зр. в. а. въ рентахъ на 50.903 полицѣхъ, на що резерво-вано въ готѣвѣ 31,244.641 зр. а. в. Залпаченій шкоды въ 1891 р. въ віддѣлѣ житѣвѣмъ выно-сятъ 1,879.844 зр. а. в., а для вѣхъ галузѣй вѣдъ часу заложена товариства (1831 року) після чо-рѣвнихъ выказѣвъ выплачено 244,247.920 зр. 89 кр. а. в.

Товариство признає належачимъ до чиннои арміи або обороны краєвои на случай войны важ-ность забезпеченіа до сумы 5.000 зр., а прина-лежачимъ до загального ополченія, на случай ихъ покликанія до чиннои службы, вартѣсть за-безпеченія до сумы 15.000 зр. безъ доплаты якои небудь преміи.

— Станъ засѣванъ въ Гусятинѣмъ має бути дуже ляхій. Зъ весною переорано тамъ кѣлька тыся-чѣвъ моргѣвъ жита і шпєнцѣй, а те що полиши-лось давъ теперъ 1½, найбільше 3 копѣ. Ярны рѣкѣ, названій до 6 цагѣвъ і зъ малыми нуж-денными колококами. Конюшныи найбѣршѣ, бо такий низкій що тяжко ихъ окосити. Причиною сего невідраднои повои єсть велика посуха. Май-же до 8 н. ст. червня не було тамъ краплѣ дощу, а сутъ мѣсцевости, де й доси его нема. До того всего буря зъ громадѣ дня 1 н. ст. липня зни-щила въ многыхъ селахъ і те, що ще по мысахъ, сулахъ і посухѣ збѣтало. Взагалѣ надѣють ся въ тамошнихъ околицяхъ лихого року.

Цѣна збѣма і другихъ продуктівъ.

23. н. ст. липня 1892.

Львівъ: Пшєница 8-60 до 9—, жито 7-50 до 7-80, лямбѣнъ 6— до 6-50, овесъ 6-80 до 7-30, рѣпакъ 9-50 до 10—, горохъ 6-50 до 8-50, вика — до —, лямбѣнъ — до —, бѣбъ 6-50 до 7—, конюшина червона — до —, коню-шина бѣла — до —, конюшина шведска — до —, кмичъ 19— до 20—, анижъ 27— до 30—, кукуруза 5-90 до 6-10, хмѣль 65— до 80— зр. за 56 кѣльо у Львові, оковита за 10.000 літрѣвъ 14— до 14-50 зр.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і роковин святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом із Діалогом.

Предплату і нисерати приймають: У Львові Адміністрація „ДВЛО“ ул. Баторія 34, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Кароля Дина 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haaseenstein & Vogler, G. L. Dabbe & Comp.

Предплата на „ДВЛО“ і палежність за нисерати платити у Львові.

ДВЛО

Предплата на „ДВЛО“ з літер. додатком в Австрії: на границю: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

У Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Рекламні оголошення вільні від податку. Подорожні чекі коштують 8 шр. а. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. однієї строки нисератом в рубль. Надіслано по 20 шр. а. в. Подорожні чекі ся по 10 шр. однієї строки.

З 3-го дня 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „ДВЛО“.

Дуже просимо наших Вноів. Передплатників посилати з надсильними передплатами і залеглостями.

У Львові, дня 25 н. ст. липня 1892.

Коментарі всякого роду даявничать до вісного заявленія посла Барвіньського в раді державній сповують нас що раз забрати в той справі голос.

Ми вже останим разом газетам, що рускі послы в раді державній до нинішньої хвилі не могли зійти з того становища виходячого, яке зазначили в порі, коли вступали до ради державної, — а ми нині не можемо розуміти тих слів посла Барвіньського, котрі він в антитезі до положення Русинів в Росії висказав про положення Русинів в Галичині. Дятого, поки Русини галицькі не будуть мати поруки досягнення політичної рівноправності з Поляками в краю і державі, — доти ніхто не може назвати заявленія посла Барвіньського тягнута таких зазначень, що мов-то „політична поведінка“ — як написала Presse — уже сформувалася, „вбравши відносини“ в Галичині, що Русини, хоч мають ще не одне „manches“ жадати, то се щось так малозначуще, що о тім не варто і дебатовати. Тимчасом хто знає міжнародні відносини в Галичині, той зрозуміє, що під висказом посла Барвіньського: „Неодно“ — криє ся повільно: „ще дуже багато“. Се зрозуміє кожний, хто лише порівняє не тільки средства до „розвитку народності, мови і літератури“ — о чім, в антитезі до положення Русинів під Росією, говорив посол Барвіньський, — але і средства до розвитку політичного значіння і сили в краю і державі Русинів а Поляків. Се уважаємо за потрібне зазначити нині ще раз супротив всіх голосів праси, котрі в заявленні посла Барвіньського тягнуть такий консенсус, мов би Русини в Галичині нині були вже своїм положенням майже вповні задоволені, мов-би вже все мило до свого всестороннього розвитку, а розходит ся тільки — як в пр. вже Wien. Allg. Ztg. — о якійсь augenblickliche unbedeutende недорозуміння.

З другої знов сторони не можемо помітити мовчання голосів органів москвофільських в Австрії, котрі виступають против посла Барвіньського за подачу в раді державній характеристику положення Русинів під Росією.

Молодо-чеські Narodní Listy кажуть, що посол Барвіньський, виступаючи против „росейського народу“ [ми мусимо поправити: против правительства російского] тим самим виступав і против заправленого з народом російським народу чеського [?]. У відповідь же послови Барвіньському наводять статтю в „Славянського Обозрєнія“, органу „Славянського благодетельного общества“, в котрій обрано все, що вийшло в Росію на руско-українській мові за один рік — а вийшло, розумієсь, небагато і самі дрібнички, — і потім патетично питають: „Чи може-ж українська література конкурувати з великорусською? і чи то патріотично, знаючи такий стан, виступати против Москви, з котрою Україна добровільно злучилась?“

Несовісність вже поступити не можна, як поступити в сьмі випадку Narodní Listy Корнєстачи з того, що в Росії заборонені розвіти літератури нашої ои докоряють нам, що література наша не може конкурувати з російською! Як же-ж може конкурувати, коли заборонена? І ще Narodní Listy непатріотизмом називають то, що Русини констатують заборону своєї літератури... Дя себе панове молоді-Чехи се уважали би певно за патріотизм! А коли їх органи впадають в про „добровільне“ злучення України з Москвою, то се свідчить, що вони знають факти історичні, але при тім радімо йому прочитати догори з 1651 року і по-

робнати, чи нині єсть бодай слід тей автономії України, яку, застеріг був договір Батдана Хмельницького з Москвою.

Львівський орган москвофільський „Галицька Русь“, розумієсь, півну точить з люти на посла Барвіньського. Досить сказати, назвала его „окаянным Мазепом“. Такий „холоп“ Москви, як редактори „Галицької Русі“, гетьмана України Мазепу мусять звати „окаянным“ за его бунт против царя, але не в тім суть річ. Мазепа був гетьманом підданым царя Росії, а посол Барвіньський єсть заступником руского народу в Галичині, котра нині ще не єсть губернією російською, але краєм Австрії, отже й не мав своєю промовою сповняти ніякого „мазепництва“ супротив царя Росії. Хіба, що „холоп“ з „Галицької Русі“ Галичину уважають вже за губернію російську. Блаженні самодури.

Справи парламентарні.

На заквітчене сесія ради державної відбула ся працельний пир трьох головних сторониц парламентарних: клубу Гогенварта і Поляків разом, а відтак з окрема молоді-чеського клубу і німеческого клубу. На перш молоді-Чехи явили ся також хорватські послы Синичич і Лягівич. Многі бесідники представили здобутки теперішньої політики молоді-чеського клубу в раді державній. Пос. Герольд вказав, що молоді-Чехи досягли нині двої річ, удержали титул чеського короля на нових монетах і що консерватисти зблизили ся до молоді-чеського клубу. Пос. Сіндлер підняв, що в роботах пазати послав в сій сесії молоді-Чехи брали велику участь, а навіть член німеческого клубу пос. Менгер хвалив їх фактичне знання і політичну рішучість. Найбільше відтак звернено увагу на заслуги пос. Айма, який він добув при дебаті над валютними справами, а потім виступив пос. Айма довшу промову. Він сказав, що нинішня опозиція Чехів єсть не мусла наступити по опортуністичній політиці яко неманувий наслідок, а єсть ческий народ не мав втратити свідомість мнущости і всіх гаранцій свого існування. Теперішня криза поришть ся певно по сій мові сесії, а чеський сойм відкритим рефератом о розділі судових округів. Тоді в усіх консерватистів разом з великою поспішністю перейшли в опозицію. З огляду на несподіванку, як в останніх днях проважили ся між Поляками а німеческою лівницею, німеческо-польська більшість має в собі зародок смерті. В случаю, если би розписано нові вибори, то молоді-Чехи певно, що народ стоїть все по їх стороні, а з того можна заключати, що вибори молоді-Чехів до ради державної не був ніякою похібкою.

На працельний пир німеческого клубу явив ся міністер гр. Кнубурт і підняв тоасть на розвіи і єдибеть партії. Він сказав, що част воді его вступлення ще короткій, але в житю его важний і воді дуже щасливий, що з піднесеною головою може явити ся перед своїми старими приятелями. Відтак подякував за довіру, яку ему заявили Пленер і бар. Думрайхер, признаючи трудність его положення. Пос. Пленер підняв, що партія перебула тяжку дя себе сесію і на сей час припало яз раз, іменоване гр. Кнубурта. Накопа з партійного становища підняти ся вадз по побороцтві част на сю подію, то ліберальна партія єсть висті може свазати, що се впадо на єи користь і она се не жаує. По останній сесії прийняв ся велика різниця поглядів в середній самій партії, але нікому не прийшло на гадку, щоб розривати партію авяз. Взагалі всі промови, виступаючи на тім перш агадували о потребі внутрішньої консолідації. Замітний іменно були в тім напрямі бесіди посла барона Думрайхера, провідника німеческих лібералів з послідуючо-славянських країв, де вплив німеческих націоналів дуже сильний і бар. Хлюмєдого, провідника моравських Німців, котрий підняв справу солідарності між Німцями в Судетях а Німцями в краях альпійських, де боротьба що нині в перших початках і там в той хвилі она потребуєть помічи воді своїх крайнів з інших земль.

До сибільних делегацій вибрані: з Чехії: Айм, Беррайхер, Гальвіх, Герольд, Масарик, Пабетман, Пацак, Пленер, Русс, гр. Серені; на заступників: Радимейс і Іос. Кіршаер; — з Далматії: д-р Клянич, на заступ. д-р Булат; — з Австрії гор.: Вазмартнер, Цегетмар; на заступника Раммер; — з Австрії дох.: д-р Ексер, Ріхтер, д-р

Зіс; на заст. бар. Пірнєт; — з Зальцбург: Шітер, на заст. Ротмаєт; — з Сірі: Гофман-Велленгоф і гр. Сірі; на заст. Кравс; — з Каринті: Моро, на заст. Ельб; — з Крайны: Кушар, на заст. Кляв; — з Буковини: Лупул, на заст. Поппер; — з Моравы: Арєніт, бар. Хлюмєдї, д-р Мєзніт і д-р Промбер; на заст. д-р Гєц і д-р Фан дерліт; — з Шлезка: Демєл, на заст. бар. Бєс; — з Тиролу: д-р Катрайт і Бацанеллі, на заст. Гассєт; — з Фогарльбергу: Турігер, на заст. Колєт; — з Істрі: Синичич, заст. Лягівич (при тім виборі голосовано два рази і за кожним разом власні рівні голоси за хорватськими і італійськими послами, дятого треба було ршати жеребом і вибори впав на славянських послів); — з Гориді: д-р Грегорич, на заст. гр. Короні; — з міста Трієсту: Люцатто, на заст. Бургстєлєр.

Выборы в Англии.

Выборы в Англии уже повиднели, а результаты их таковы, что 356 либералов и голрулеров стоить против 314 уніоністів. Вправді мають відбутись ще два вибори на Шетландських островах, але поваяк бідне населення побіде безперечно за кандидатом либеральним, тож уніоністи не мають надії скріпнати своїх рядів. Гледстон розпоряджав на раз більшістю 42 голосів. Більшість Гледстона штучно зложена, бо на нї складають ся: либерали, послы робітничі, і ірландські послы; а противно сторонництво уніоністів розпадаєть на дві часті: на консерватистів і либеральних уніоністів. Прирівнявши склад будучого парламенту з минулим, одержимо таї числа: Мж 314 уніоністами (займєть даніших 369) єсть 269 (займєть 303) консерватистів і 45 (займєть 66) либеральних уніоністів. Мж 356 (займєть 301) голрулерами в ширшій значіть єсть 271 (займєть 215) Гледстонів, 4 робітничих і 81 (займєть 86) Ірландців, а вменю 72 (займєть 57) націоналістів і 9 (займєть 29) парнелітів. Найбільш втрати потерпіла при сїх виборах либеральна уніоністи і парнеліти, а причини сего таї, що англійскій виборець дуже нераді віддав свій голос на яєсь посередне сторонництво, противно же про-до парнелітів то се єсть побіда ірландського духовенства католицкого, котре завзято агітувало против парнелітів.

Як бачимо, більшість Гледстона досить хатна, бо поминувши се, що радикальні послы і послы робітничі будуть в кєсїях соціально-економічних ит далше, анж се Гледстон поставив в свій програмі, треба аважати і єи обставину, що ірландскі послы зняли лиш на короткій час явлєт ся до Ленду за дя браку грошєвних фондів і по перших засіданьх парламенту вертають домів. Заяв же Гледстон прийшов до управи і зложив свій кабінет, поставив же об сторони знатїших послів єго сторонництво кєсїю, чи треба приступити до поршєня справ соціально-економічних, чи голрулє ірландского. Сам Гледстон обстав євергично при тім, щоб найперше полагодити кєсїю самоуправу Ірландії, бо се була головна точка єго програми при теперішніх виборах і під таїм оканом відбувалася дя акція виборча.

Біж, який вивє Гледстон в 1886 р. в англійскій парламент а відносачій ся до самоуправу Ірландії, перепав при голосованю більшістю 30 голосів (341 против 311). Безперечно сїй самій біж, з дуже маїми змінами, повият ся тепер в англійскій парламенті, можна надїтєсь, перейде. Про-до деяких постанов в загаданих біж єсть великї спори між послами, а вменю підносєть таї дя кєсїї. Голрулє білєм установлєть в Дубліні сойм ірландскій, отже заходєть кєсїю, чи ірландскі послы будуть засідати і далше в англійскій парламенті чи нє. Однї кажу, що влучєньє ірландських послів в англійского парламенту зриває всяку авяз на полі законодатїм; другі противно доказують, що если ірландскі послы будуть ршати і далше своїми голосами о більшість в англійскій парламенті, то проєтована угода ірландєка не увільнить англійского парламенту від впливу Ірландії. Рівнож спориюєт о се, чи постанов в біж, зборювача соймів ірландскому ршати „о обмеженю власности“, отже забезпечуюча більшість властїтєльнє землї в Ірландії передєт несудєтєвним вивласнєньєм, справдїна чи нє. Против сєи постанови виступають ірландскі радикали і скрайні либерали англійскі.

Взбїди годїть ся зазначити, що теперішнє правительство Сельсєрієго ще не ршїдєє, чи уважати більшість, яку добув Гледстон при виборах за таку, котра наказувала бы кабінетови сєйчас уступити, чи з

лишатись і далше при управі та ждати авжє свого поражєня при першій ухвалї парламенту англійского в якій-небудь справі.

Акты российской дипломатии.

Болгарская „Свобода“ оголосила многі акты з тайного архїву російской дипломатїї. Мж нїшими сугь таї акты такого змісту:

1. Шифрована телеграма начальника департаменту дя справ азійских до російского посольства в Букарєштї з 10 вересня 1887. „В доповненю до обжєнїя міністерства справ заграничных до наших репрезєнтатів в Європі що-до незаконного перебываня в. Кобурга на болгарскій престолї вняжєскім вважаю своїм обовязком повідомити, що императорскє правительство ршїло ся остаточно узнати вняз Кобурга узурпатором, стоячим поза законом і дятого такожє вє дїлана звернєнія против Кобурга в цілї єго усунєня з Болгарїи вважати яко дїла, котрі судово не будуть перешїдувати ся і котрі не сугь каргбдїи. Коли Вам дошю о тїй останній постанові правительства, прошу Вас дєвати дїяльну поміч сїм довірчїм особам, котрі готові авати участь в усунєню в. Кобурга з Болгарїи.“

2. Тайне писмо посла в Букарєштї до директора департаменту азійского з жовтня 1887. Донєсєньє, що драгоман російского консуляту в Русуцї Якобонз поручив бузшого поручика російского Калубкова, бо сєй маз тєїи зносини з впливовими офіцєрами болгарськими. Хитрово приказав відтєз Калубковови прїхати до Букарєшту і таїм Калубков заявив, що готовий помічи до усунєня Кобурга. Єму вїдано інструкцію, щоб вїднє, не подаючи свого іменї, порозумїєть ся з Павїцєю. Хитрово просив, щоб о тїй справі сїятати ся ще о гадку болгарських офіцєрєв, котрі живуть в Петербурі.

3. Шифрована телеграма директора азійского департаменту до посла в Букарєштї з жовтня 1887. Се відновїє на попереднє писмє. Директор департаменту дєраджує, щоб поручив Калубков і драгоман Якобонз, хоч як бувшї офіцєри болгарскї дуже неприхильно висказали ся о Павїці, такї називали зносини з майором, але при тім були такє остерожні, щоб вх участь в заговорі в справі вїгнаня Кобурга з Болгарїи не була вїдомою зана.

4. Шифрована телеграма посла в Букарєштї до директора азійского департаменту в падлєсть 1887 з запытанєм, чи можна допустити, щоб переговори з Павїцєю вїв першї секретарі посольства Вїлямов. Условї, під якими майор Павїца прїйме ся вїгнати Кобурга з Болгарїи, Павїца не хотїв вїявити нікому, якє лише секретарєви Вїлямову.

5. Шифрована телеграма директора азійского департаменту до посла в Букарєштї з падлєсть 1887. Переговори Вїлямова і майора Павїци мають мати часто характер прїватний і відбувати ся в якійсь румунськїй мїстї над Дунаєм. Условїя поставлєні Павїцєю приказано донєсти до азійского департаменту.

6. В телеграмі, котру вїслєз Хитрово в груднї 1887 до азійского департаменту, вїслєдено условї, на які остаточно згодїи ся майор Павїца і совїтник колегїальний Вїлямов яко повномочїк Хитрова. Условї сугь таї: роздїлєньє російского оружя в Македонї; провїзоричне правительство: Радославєв, Цанков, д-р Моллов, Бурмов, войсковїз Нїколаєв і старшї начальнїк полка майор Павїца; провїзоричне правительство покличє російского комісєря з вїською особю Кавьбарєа; російскій комісєрь сїячє велике собранїє на вибєр вїязя, не вїключючи можности вибору в. Александра Батєнберга; вєї емігранты можуть повернутї; підчас вибору вїязя уряд міністра вїйны і начальнїкєв брїгады в Болгарїи можуть бутї відданї російським офіцєрам.

7. Шифрована телеграма директора азійского департаменту до посла в Букарєштї з груднї 1887. Президент славянського комітєту благодетельного в Петербурі зажадав від міністерства вїданя оружя і амуніції на виправу капїтана Набокова до Болгарїи. Амбєсєдор в Константінополї, Нєлїдов, донїє Пірєова, що удача сєи виправы, після гадї Драгана Цанкова, заєвєнена. В справі Павїци міністер зажадав, щоб першї міністер румунского посольства Вїлямов зложив устєє справозданє і в тїй цілї, треба єго зараз вїслати до Петербурга.

8. Тайне писмо директора азійского департаменту до посла в Букарєштї з груднї 1887. Вїлямов був в Петербурі і здав справу. Недовірїя до Павїци не можна.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературні додатки „Вісника найважливіших повістей“ виходять в вівторок, в вівторок і п'ятницю на першому разі з Ділом.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газети ул. Карла Людвіґа 9. У Відні М. Дукс, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Hausenstein і Vogler, G. L. Daube і Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і на нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії:

на цілий рік . . . 18 шр.	на цілий рік . . . 24 шр.
на пів року . . . 9 шр.	на пів року . . . 12 шр.
на чверть року . . . 4 шр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 шр.
на місяць . . . 1 шр. 50 кр.	

у Львові:

на цілий рік . . . 16 шр.	на пів року . . . 8 шр.
на чверть року . . . 4 шр.	на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи абертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні бл. морта. Поединокі члені коштує 8 шр. а . . .

Оголошення приймають ся по ціні 6 шр. бд. одиом стрічки нисератової в рубр. „Надсланє“ по 20 шр. а. і Подяки тишають ся по 10 шр. бд. етиша.

Зі днем 30 червня скінчив ся другий квартал сегоднішнього видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсылаємь передплати і залеглостей.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Як доносить Reichswehr, можна надіятися скорі уступлення міністра війни бар. Бавера. Наслідком бар. Бавера має стати тепершній командант 14 корпусу в Інсбруці, фельдмаршал-лейтнант Йосиф Райхерц. Райхерц числить 59-й рік життя і родив ся в Семельковичах в Чехії. Відзначив ся під Сольферіом і тоді як напіван дівав військовий хрест заслуги. Райхерц має знамениті військово-наукові образи і був довший хіта професором в шкільній військовій. Дня 3 червня 1882 р. одержав цесарю похвалу за заслуги при операціях в Герцоговіні, дня 5 мая 1883 відзначено его рідарським хрестом ордену Леопольда а від 1 падолиста 1886 єсть від фельдмаршала-лейтнантом.

Міжнародна конференція парламентарна для військових судів мирових, котра мавшого року відбулась в Рамі при участі около 150 членів з 17 європейських парламентів, відбуде свои наради сего року від 28 до 30 серпня в шварцарських Берні. Можна догадуватися, що наради сегоднішні відбууть ся так само світло. З членів австрійського парламенту 32 заявили, що возмуть участь в нарадах, а именом послы: Барайтер, Богатий, Должаль, Дюржак, Ексерт, Фандерлік, Гавоша, Іс. Гаво, Гельцелет, Герольд, Гох, Жакс, Ір. Кавіц, бар. Кібек, Честмир Ланг, Левановскій, Людвіг, Міхер, Набергой, Недежа, Найберт, Найвирт, Німелівирт, Пернерстофер, Пірхет, Поннео, бар. Рольсберг, Ромковскій, Вошняк, Віттерсолер і Жакс. — З палати павдв прерік свою участь в. Каміль Штаремберг. На заступників австрійської групи визначено послы: Гавоша і бар. Пірвета, котрі выберуть ся до Верна на кілька днів перед отворенєм конгресу, щоб взяти участь в підготовляючих нарадах.

Сойм загребскій, скликаний на день 4 серпня, відбуде дуже коротку сесію, бо наради потребують лиш дванадцять днів. Сойм має погодити веріфікацію і уніфікацію палати, а відтак ухвалити адресу і выбрати делегацію до парламенту угорського.

На опорожненій престолі загребського архієпископа вислідують двоє кандидатів. Партия правительствена (мадарска) доносить, що прімаови Васаріу удалося перелетіти в Рамі, щоб куріи именували архієпископом монаха чина Венедиктанів Гавдека. Гавдек родив ся в Арад і має знати про хорватскі. Партия народна рада бы бачити архієпископом Вунету, Далматинца, також монаха чина Венедиктанів, проживаючого в Рамі.

Ситуація політична в Сербії, котра вже, здавалось, небагато споконсилася, під впливом рідних подій знов захитала ся і стала непевна. В сербській королівстві розширилась на ново політична картина а назвіт в найбільше свідомі публічних справ людє, не в сіль передсказати, що принесе будучність. Передо всім не можна заперечити, що поодинокі групи, з котрих складає ся радикальна партия, вже втратили всякий контакт взаємний. Хлопка група Ранка Тайшича, котра з по разі більшим невдоволенєм дивит ся на збільшуючю ся ціну бюджету і на зростаючю тагару податков, відтак прихилили Дмитра Катича, котрого в Сербії називають Катонем з Свляйнаца, домагаючю ся безперестанно від сербських радикалів, щоб оні були партією „чистих рука“, далше правдиві радикали з Шумадія, де завжди концентрували ся малікопенти а в Крагуєваці піднесли на вівт прапор бунту, та наконець антидинастична група посла д-ра Становича — всі ті елементи радикальної партії змагають в напрямі, щоб розбратити всяку звяз з прихильниками Пашича. Ліберали з своєї сторони не засмислюють доброї нагоди а переводити організацію, та лагодити ся законати в свои руки по радикалах владі. Середь самої партії радикальної, стоячи при веріи можна додати вже всі признаки зближачого ся упадку. Навіть круги радикальні але незалежні обурили ся на поступованє своїх радикальних товаришів бюрократів а оріант сих кругів називає Пашича грабареми своєї власної партії. І дійсно є загалом корупція; погода за урядами а ви-

сування держави через людєй протестованих, рідних ліверантів державних, вказують, що радикали самі собі не вірять і лише старають ся виденувати част, які ще лишив ся. Поодинокі події ще більше арко представляють глибоку неморальність сербської партії правительственої. Не треба додати, що з сє ситуації радують ся вороги сербських радикалів. До найнебезпечніших їх неприятелих треба зачислити в першій лінії ліберальну партію і єи головний штаб, на переді котрого стоять регенти Рістич і Вільмаркович та митрополит Михайло. Зі здоволенєм дивит ся на сє та кож в російській посоль в Бєлград Перізі, для котрого сербські ліберали суть партію далеко ближню, аніж радикали, о котрих в Росії писали, що сє дуже небезпечний пролетаріат, котрий видає зловещу парламентарну систему. І тепер кажуть що в Росії так людє осуджують, як о них там пишме митрополит Михайло.

Справи парламентарні.

Послѣднє засѣданє палати послѣдє, на дні 21 н. ст. липня було 161 члєн з ряду в сѣй наденці рады державної. Четверговим засѣданєм покінчилась друга сесія рады державної. Сесія зачалась 8 жовтня 1891 р. а мала 112 засѣдань, між тими 4 засѣдань вчѣрній. В час сесії внесено 64 предложєнь правительствених, з котрих, вчєлиши кілька правительствених предложєнь з попередньої сесії, полагоджено 27. 36 сторони послѣдє внесено 73 провѣдєнь до законів, з котрих 18 полагоджено. Інтерпеляцій до міністрів поставлено 358, а з того 185 удостонохо відповѣди. Крєм того поставлено в палаті дуже много нагличих внесєнь, котрі відносились найбільше до помощи з державних фондів для потерпѣвших від елементарних нещастєй. Між правительствених предложєнь вчєли ся бюджет державний і закон фінансовий на 1892 р., відтак додаткові кредити і провѣдє роздѣлу державного фонду меліоратійного на 1892 р.

Fremdenblatt жалувє ся, що в минушій сесії поставлено за много інтерпеляцій до правительствє. Згадана газета прамічає, що з права ставленя інтерпеляцій робити ся дуже широкій ужиток, бо підчас двох сесій поставлено аж 358 інтерпеляцій, проте можливо, що до кінця шестидѣтної каденції рады державної число інтерпеляцій перейде по над 1000. Рівно-ж треба признати, що правительствє понимає тепер поважѣйше право інтерпеляції аніж передє тим, бо відповѣло на 185 інтерпеляцій, отже на більшю половину. В попередніх сесіях більша част інтерпеляцій оставала без відповѣди, а за часів Лассера Аверсберга не було взагалі модо відповѣдати на інтерпеляції, именом коли які ставили опозиційні сторони.

Повтурковий орган — кже чєска Politik — котрому мабуть явсь не на руку сєй частий ужиток „средства инквизиційного“, може бути сповідний. Нѣмцїй ліберали, котрі намь свого часу вымѣрювали вольности, вже постарались о всѣлякї влючки, щоб наші дѣрева свободи не выросли надто високо під небеса і диятого у нас майже неможливо правом ставляти інтерпеляцій повалити міністра. Звычайно має міністер послѣднє слово, бо до внесеня на отворенє дискусії над відповѣдем міністра потрібна доскода більшість палати, а такої більшості не мають партії, від котрих виходять інтерпеляції. Інституція інтерпеляцій подає в многох случаях одну можливість поговорити в парламенті і під охороною ненарушимої посольскої про справу, якї інтересують загал, і диятого ми надѣмось, що комісія палати послѣдє, выбрана до наради над поправкою регуляміну, ухвалити такий внесенє, котрі не лиш зроблять неможливою послѣдню поведінку Хлюмєдого наклади нагадѣ, але також більшє возмє в оборону право інтерпеляції і наші права посольскї, аніж сє виходит пѣла тепершнього регуляміну. Тут треба примѣтити, що правительствє не може перепинити сєй справу в такий спосѣб, як сє робити що до свободи праси, бо обі палати пѣла закона з 12 мая 1873 р. ухвалюють самостійно свої регуляміни, котрі стєе важним зараз по ухвалѣ без іякого дальшої санації. Тепершній регулямін палати послѣдє ухвалено 2 марта 1875 р., а регулямін палати павдв 25 сѣчня 1875 р.

Палата павдв зачне радити нині або завтра над предложєнями валютowymi, з котрих вже упоралась палата послѣдє. Президент міністрів Ір. Такев вернув в Бєлград до Відня і возмє участь в нарадах палати павдв, а на послѣдній засѣданю оповѣстити з цесарської поручєня від-

ложєнє рады державної. В парламентарній діяльності наступити двомѣсячна перерва, котра покінчить ся з початком засѣдань угорського парламенту 26 вересня. А що угорскій парламент переведе выбори на членів делегацій аж на перших засѣданях, то початок сесії делегацій припаде під конець вересня або на початок жовтня. Спѣльний наради міністерскї над бюджетомь воиннымь відбулись вже на весні, бо сразу думано, що сесія делегацій відбудє в червні, однак помано того показєсь потреба наради міністерских над послѣднимь уложєнємь бюджету і диятого така нарада відбудє під конець серпня, заки ще цесарь выберє до Галичини на маневри. Рада державна, як провѣкують, зберєє під конець жовтня, і єли палата послѣдє знов уживє той самої методу, що мавшого року при нарадахь бюджетових, то можливо, що полагодити ся бюджет, найважѣйшу справу сесії сѣбною, ще перед початком адміністраційного року. В половинѣ грудня зберуть ся сойм права, бо — як каже N. fr. Presse — особливо зб сторони Поляків владєсь велику вагу на сє, щоб галицій сойм збшшов ся на наради ще сего року, а противно зб сторони чєска-німцѣв послѣдє доконче треба при тѣм обєтавати, щоб операти комісія для розмежєня прийши під наради сойму і щоб зроблено рѣшучій крок в справѣ національного розмежєня, як бы і не выпада ухвала сойма, бо через сє выяснит ся відносини правительствє до нѣмцєно-ліберального стороництва. Сесія сойма має трєвати до половини лютого слѣдуючого року.

Вчєра оповѣщено справозданє референта комісії валютотом палати павдв Ір. Інама-Штернега, про валюту в предложеня. Справозданє признає реляцію, установлену в предложєнях, за вглядно найліпше і найбільше відповѣдаючо відносинам; відтак зазначає, що справедливо роздѣлено кошти покрити регуляції валюты, а вкбци заявляє, що все пріладжено, щоб підняти виплати готівкою. Справозданє предкладає, щоб палата павдв прийла безь зміны вѣ валюту в предложєня.

Розмова з Спінчичем.

Кореспондент пєтербурскєго Край у мав розмову з послѣдє Спінчичем, котрого справа вєла ся під конець сєй сесії рады державної в палаті послѣдє і в трибуналѣ державномь.

„Мав я — оповѣдає кореспондент — нагоду розмовляти з самим послѣдє Високословим Спінчичем. Єсть сє чоловік дуже симпатичний в обѣд, бѣстрого поймваня і фактово освічений. Писавь він в дѣл наслѣдника престоло архієпископа Рудольфа Oesterreich in Wort und Bild відѣл „Славянє в Істриї“. Уроджений 1844 го року в Істриї в сѣл Спінчича коло Абазі, скбичєв науку гімназіальн в Рєцѣ, потѣм в гословіє в Гориці і Триєстѣ, а відѣл єи-лососєвичий у Відні і Празѣ. Фахова єго наука: історія і географія; єсть кваліфікованнымь професором гімназіальным. До рады державної выбраний з рідних околиць в Істриї. Від року 1882-го єсть послѣдє до сойму, а до року 1889 го був також членомь відѣлу краєвого.

„Мы почали розмову від національных відносин в Істриї.

— Край наш — говорив Спінчич — переважно словянскій. На менше — большє 700.000 людности числять він 150.000 Хорватів, 400.000 Словянцѣв і около 100.000 Італіянцѣв. Словянцѣ живуть в найбільшій згодѣ і єдності з Хорватами. Мене і много товариша Лєгю, також Хорвата, выбрала Словянцѣ. Межи обома язиками рѣзниця невелика. Можемо дуже легко порозумѣтись, коли кождий говорить своимь нарѣчєм.

— Чи межи Словянцями проявляє ся змаганє до національного сполучєня з Хорватами? — запытав я.

— Нині сє досыть слабо. Але можна надѣят ся, що оно з часом змѣжє ся. Взагалѣ свѣдомість національна середь полудневых Славян дуже сильно поступає. І давний сербско хорватскій антагонізмь поступєнно вомирєє ся. Роздѣл творить тут лишє вѣра і буква. Хорвати в краях належачих до королівства святого Звонимира, а то: в Хорваті, Славоні, Далматі, Істриї, Босні і Герцеговині числять выжє 4 міліони людности, а разом з Словянцями 5 1/2 міліона. Сербь єсть значно большє. Хто-ж може намь брата за ало почутє нашої приналежности народної? Узнємо права кождого, але ж и собі не позволимь нх відымати!

„Потѣм збшшла розмова на справу з мін. Гавомь.

— Зроблено менѣ величєзну вриду, —

мовив Спінчич. — В Загребѣ не говорив я нічого иншого, як лиш то, що у нас єсть загальнимь бажанємь, умотивованнымь історією. Хорвати вже 1527 р. выбрали Габсбургѣв собі на королѣв и посѣдають власну прагматичну санкцію з року 1712, переливаючу права наслѣдє короны на лінію жєнєску дому пануючого. Зматана наші до зєднанєя сѣи історично умотивовані і угодою, заклоченою межи Австрією а Угорщиною, управєний. Я не сповнив нічо такого, що мало бы противитись якому-небудь закону, абы мене по кільканацятьох лѣтахь службь мали усувати до дорого адміністраційною, позбавляючи мене однимь махомь пера становисєка и удержаня. Сподѣваю ся, що буде менѣ вышѣрена справедливѣсть.

Як зѣветно, справу Спінчича, усуненого міністромь Гавомь з посады профєсора жєнєскої семінарії учительскої в Гориці за те, що торѣз при гостинѣ на рѣлничѣй выставѣ в Загребѣ высказавь бажанє, щоб Далматія і Істрия були прилучєні до Хорваті, палата послѣдє рады державної по горячихь промовахь послѣдє Крамаржа, Барайтера і Люєгера передала до розгяду комісії о ненарушимої посольскої.

Дописи „ДѢЛО“.

Зь старо-мѣського повѣта.

[Екзекутини за дороги. — Урожай. — Дини.]

Видѣл рады повѣтов в Старѣм-мѣстѣ порозєславь майже по всѣхь сєлахь євєкутинѣв за дороги. Екзекутини поприходили до сѣл дня 9 с. м. и сѣдѣли щєс до 18. Повѣтова рада выдала наказ до всѣхь громад в маю, щоб зачинили робити коло до рѣг, бо, пѣсля єи гадан, скбичать з кнѣпємь мавь арувати, і щоб з кнѣпємь червня відроблено прєстації. Тымчасомь по сєлахь, особливо гѣрскихь, робота в полі за-дѣя довшой слоты протягула ся до половини червня, а відтак забрали ся людє до до рѣг. Однакь наразь трудно і недогѣдно выгнати на дороги цѣле село, особливо большє. Робота протягла ся трохи довше и денні громады вже і докбичували робити, аж ту повѣтова рада черєз ч. к. староство шлє неспѣдѣванныхь гостей! Тї євєкутини дуже щасливї людє: кожда громада платить по 1 шр. и годєє их. Декотрі доставали по два сєла, а вкбкнєнцѣ дѣлє забрали ладѣй грошѣ з людѣ! Крайній час, щобь всѣ ті, що євєкуцію накладоють, той спосѣбь покинули и не деморалізували людєй цѣлавыхь на той заробѣк.

Тепер уряди податковї шлють за заявляючю подати карты упоминаючю и рахують за кождий день по 5 шр. Те саме, абы щєс подобного могла бы зробити и кожда рада повѣтова, коли бй прийде охота наклади екзекую, а збраний грошѣ обернути н. пр. на закуплю зярадѣв до направы до рѣг и пороздавати по сєлахь. Старі євєкутини могли бы вже выгнати моды, — най працю заробляють на куєнєхь хлѣба, а не вадяють ся по сєлахь по коршмахь.

Найбольшє клопоту и труду зь дорогами по нашихь сєлахь мають вѣйти. Стбї на дорогахь черєз вѣлка тиждѣнѣв день-в-дєнь; выдѣл кождому картєу, що сєє відробив; бѣжи до двора по дереву на мосты; выганяй фѣры до хлѣса по матеріалѣ або шутєрѣ на дороги; рѣби безконечный выказы на відроблєні прєстації. По-при те вѣйти мають полагоджувати тысячні инші інтерєсы для соуду, для староства, для уряду податкового, для рады повѣтов, для ієометра, и в громадѣ найдєсь досыть справ. Зб всѣхь бѣдѣв грозыть нароку, треба на всѣ бѣди дивити ся, щобь не наразити и ворога собі не зробити. И за те все платять вѣйтѣмь по 10—20 шр. рѣчно. Не давница, що у нась дєвуды вѣйти такь нѣвѣчать ся.

Тепершнєа екзекую дала сє сєлянамь добре вѣ знати. Тамтого року повывнєв зѣсєвы градь майже в цѣлѣмь повѣтѣ старо-мѣскѣмь, — людє не мають, що в ротѣ вложити, до нового ще далеко, а вѣти хоче ся, то кушуют, завычують по мѣстахь, кукурузу. И сєй рікѣ не дописавь. Жѣто дєвуды ладє, але ячмѣи не дописавь, такь само й овєз. Дє-що злєва позносилє по засѣвѣ, а много вымѣкло.

В вѣсахь Ір. Водзєцкогь розмножєли ся дини и нѣщат сєлянамь булѣбу. Кождою нѣчє сторожать людє и голыми руками обганяють вѣвѣрѣв. В Топльничѣй вышєвѣ позмынє вѣчеромь сєлянѣв до своєй булѣбы и побачивь щєс чорного коло неч. Выстрѣливь, заждавь хвилку, прийшовь ближше, дивити ся, а перєд нимь лєжить другий гадз в крові, що вышєвѣ до булѣбы відганяти дакѣв. В Гєбѣдци мавь відбути ся 4 серпня облава на динѣ вѣвѣрѣ.

сѣнникѣ, подушка, вовдра або поцникѣ, накрывало на лѣшко, одежда лѣтна и зимова].

Хотячи добстати відповідь на своє про-
шення повний долучити карту кореспонденцій-
ну збо 20-крейцарєву марку поштову [на при-
логи за реценіємъ].

Патологий одержать: а) смешанное, тар-опаль, светлое, послугу и правое (помощей) будутъ въ комнатахъ по 2, 3, 4 а) въбольше 5, 6) дослать надъ научно черезъ домаш-ныхъ виструторбствъ, в) нагоду придати ви-шихъ вѣдомостей теоретичныхъ и практич-ныхъ.

Управления выхаживаемым питомцем и наглядати лично надъ домашнимъ и торарскимъ поведениемъ буде о. Володимиръ Громницкій, который удѣлавъ родичамъ всякихъ близкихъ поясненъ.

Водъ выдѣлу Руской Бурсы въ
Тернополя, дня 23 лия 1892.
Дръ В. Лучаковскій. — Вол. Громицкий.

Телеграммы „Дэла“

Въдень 26 липня. Вчора відбулась під проводомъ гр. Таффога нарада міністрівъ надъ речинцемъ скликаня сесіи соймівъ краєвыхъ. — Міністерство поручило політичнимъ властямъ въ Галичинѣ и Буковинѣ, щоби въ часѣ пошести не дозволяли селянамъ ходити до Росіи нѣ на зарѣбки нѣ на торги нѣ на відпусты. Рівножь наказано не дозволяти російськимъ жидамъ приходити до Галичини о поралу до рабівъ.

Берлинъ 26 липня. Цѣсарь Вільгельмъ вертає завтра зъ Льофодовъ а въ суботу вибираєсь до Англіи.

Атины 26 липня. Въ послы грецкй, именно зъ Лондона, Парижа и Берлина будуть вѣдкликанй зъ огляду на ошаднѣсть, яка має завестись въ бюджетъ.

Надôслане.

Зм'янений розкладъ їзды Омнібуса, курсуючого міжъ заведенийъ водопостачання „Маріївка“ а Львовомъ (площа Галицка).

Омнібусъ виїздить зб Львова въ годинахъ: 11^{3/4} передъ пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромъ; — а „Маріївка“ въ годинахъ: 8^{1/2} рано, 2^{1/2} по пол., 7-ма вечеромъ.

4388 1-2

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові
 підъ „КОПЕРНИКОМЪ“
 ул. Театральна ч. 6 (пляцъ св. Духа)
 навпроти головного одважу.
 Окуляри, цвікери, барометры, термометры, мікроскопы, машини електричній, райсайгя, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи найдешевше и найкраще.

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
 подъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXX

 За 1 зр. 1 кильо

найзнаменитшихъ французскихъ мылъ туалетнихъ,
цериновыхъ, пірмowychъ, фіялковыхъ, рожевыхъ;
товарныхъ запаховъ. За знаменитый товар руч-
тно и зъ упакованьемъ высылае

Zur „Französin“

Seifen u. Parfumerie-Nied
Wien, XVIII B., Döblingerstrasse

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXX

УЧИТЕЛЬ

Пошукуюся домашнего учителя

практичного и енергичного, убо-
жавшого німецьку гімназію — ко-
трый почавши вѣдь 1 я. ст. ве-
ресня 1892 два разы денно дохо-
дивъ бы до ученика 1-шої klasy ні-
мецькой гімназіи, мешкаючого близь-
ко тои гімназіи. Рефлектуючи зва-
лять зголосити ся найдалше до
20 я. ст. серпня с. р. лично або
письменно до крилошанина Е. Ви-
линського, площа св. Юра Ч. 5.
и подати яковъ жадатиъ загоро-
дѣиъ. 4338 4-10

БЮРО ВЫВЪДУЮЧЕ
Б. ОСТРОВСКОМ

Е. ОСТРОВСКОЙ
въ Станиславовѣ
перенесена на ул. Казимировску
прото 20 1895 г. г.

ВЕТНИ

признания,

едову, кон-
Es-Bouquet
150

1950 и т. д.
иконь 2 ар.
рана за-для
ежающего и
хустость и
у. са.

Складъ Кавы
Артура Косицкого

„СІРІЮСТЬ“
у Львовѣ ул. Оссолінськихъ ч. 11
вхѣдъ такожъ зъ улицѣ Тихон

власныхъ
ковъ : Су-
3747

$\frac{1}{2}$ кінь і зр., на провінції $4\frac{3}{4}$
кінь зр. 10 кр. 10 франко.

Шенченка, дочь зарлѣомъ К. Белявскаго.

Чертванъ мовчавъ. Може й вѣнъ такъ само давно и такъ само палко кохавъ, але не вмѣвъ говорити до речи, не вмѣвъ пожалѣтись.

Потеръ рукою по очахъ и загрызъ губы.

— Не гавгаєшь ся на мене? Позволяєшь? — пытавъ благаючи Граля.

— Ты правый, Луко! Иди зъ Богомъ! — забурмотѣвъ великанъ.

— Вѣконце хаты вѣдчинилось, на свѣтъ выглянуло усмѣшливе лице Рагиса. Выставивъ на воздухъ клѣтку зъ птахами, варѣвъ розмовляючнхъ и заспѣвавъ:

Ажъ бѣжить тамъ панна, панна, товаришу мѣй!

Пусти хорта, най тровить,

Та най панну изловить,

Товаришу мѣй! товаришу мѣй!

Слобода прочнула ся — вставала до жия. Граль простягнувъ до суперника руку, стиснувъ подаву долоню й выйшовъ згорблений, похѣрний.

Коли Марко вернувъ ся, вѣхто не бувъ бы въ силѣ пѣзнати, що передъ хвилею стративъ те однимъ-одно добро, котре въ житю посѣдавъ лично, выключно тѣльки для себе.

IV.

Настала дуже лагѣдна зима. Падавъ снѣгъ и були дощѣ, потворились кажушъ й болота, але до Рѣздва не стояли ся леды. Дубісса збурена й набренѣла шумѣла въ усей силы, а мѣшны гурьотѣли й молили на щастье Маркови й давали ему такъ дуже бажаный прихѣдъ. Ёго самого вѣхто по тѣмъ боцѣ не бачивъ. Сѣмъ по-свѣтенихъ хуторѣвъ, три горальнѣ, доставки збѣжа й му-

ни забрали ему увесь день, а навѣтъ по ночахъ доводилось неравъ потурбуватись.

А впрочомъ и пощо-жь бы вонъ тамъ ѣхавъ? Войнаты заходились коло весѣля, дожидаячи тѣльки вѣнца пилипѣвни; Рагисъ изъ тѣткою працювали, якъ пчолы, а въ Скомонтахъ ле було й душѣ живон. Де-кѣльки разѣвъ мачоха, приневолена потребою, вѣдбувала прощу до „Каноссы“, до посвѣтской офіцины зъ усмѣшкою на устахъ, солоденька, тѣлько-бъ до раны приложити. Бра-ла грошѣ, давала одвѣтну запоруку й хутко вѣдѣвждала. На свята затужила за Витовтомъ, котрый нѣ трохи не впаивъ ся до дому й выѣхала въ Ригу, мало журичись, якъ Нѣмецъ уживатиме часу еи небутности.

Для Марва за Дубиссою не було нѣчого: анѣ Марты, анѣ роботы, анѣ приятеля. Девайтись стоявъ жалбѣный и мовчавъ пѣдъ покрываломъ йнею, люде зъ де-бѣльшого забули про него, земля спочивала пѣдъ ледяною шнорубою.

Посвѣтье мало богацько сусѣдства, николи сей або той зъ молодѣжи заѣджавъ за интересомъ. Запрошувано его на ловы, втягано въ товариство.

Але Марко бувавъ рѣдко коли, хѣба зъ конечности, и тогдѣ пересиджувавъ зѣ старыми хозяинами; оминавъ веселѣ товариства, вымовляючись жалобою. Не любивъ балакати, а шаленѣти зъ молодѣжю не вмѣвъ.

За те частенько у вѣльну пору сѣдавъ на коня й ѣхавъ у Юргішки. Тамъ старенька панѣ Янишевска доживала вѣву, невидюща й безпорадна. Уаука-пѣдростокъ доглядала еи, а старый Чертванъ подаривъ на хуторѣ. Коли вмеръ, бабуся покликала Марка, вѣддала ему ключѣ, книги й довѣрье, яке поклала на батьковн.

Нѣвичемный бувъ се маесточокъ, повно було на ньому пѣскѣвъ та моклаковатыхъ болонь. Три млыны були

усѣмъ богатствомъ, давали хлѣбъ обомъ женщинамъ. Поволи, незамѣтно, самъ не знаючи, якъ оно сѣлало ся, Марко привыкъ засиджуватись въ ихъ чистомъ салоникѣ довгими осѣнними вечерами, перечитувати голосно часописи й книжки, прислухуватись до оповѣданъ старои про колишній бурливій часъ, й наслухати жалобай, тихенько выграваній на старомъ пѣнію мелодіи унуки. Старый годинникъ выдзвонювавъ куранты, огонь трѣско-тавъ — ему було любо, спокійно. Дѣвчина була хоро-вита, бабуса трохи не глуха, недовѣрлива до людей. У-богѣсть вызірала зъ усѣхъ закутокѣвъ, тымъ то й нѣхто не навѣдувавъ ся до нихъ и его одного витали они зѣ смутною радбѣстю. Вѣнъ привозивъ имъ грошѣ, инколи вѣдомбѣсть яку, вносявъ у тѣ похмурѣ стѣны наче по-дыхъ свѣжого, здорового воздуха. Коли пѣзно въ ночи вѣдѣджавъ, панѣ Янишевскѣ зѣтхала смутно, Ядві-ся задумувала ся довго, наслухуючи шумъ повурого вѣтру.

А мѣжъ тымъ про Орвѣдѣвъ не було ані чутки. Старый Язвигло розписавъ вѣдѣзвы по газетахъ; Ганка пѣсля порученя Марка вчинила те саме въ Парижѣ; вѣнъ самъ писавъ до Казимира, просячи его, щобъ за-сягнувъ вѣстей на Выходѣ — все дарма! По золоте руно въ закутинѣ Жмуди не зголошувавъ ся нѣхто.

Для безталанного управителя тыхъ безпаныснихъ скарбѣвъ волѣвъ ся часъ помалу. Инколи, коли позви-равъ на повній оборы товару, на клунѣ та стоги збѣжа, на золото, що буйною хвилею сплывало въ его бюро, обгортала его душу роспуна. Для него сно тай на що?

То опять, коли глянувъ на самотну палату, повну дорогоценныхъ забытѣвъ, готову въ кождѣй хвили при-няти тыхъ, котрѣ може вже й не истнували, усмѣхавъ ся горько.

Иногдѣ зновѣ, коли одиницѣй вертавѣ ся въ офіцину змученый, передроглый и голодный зѣ довгон контролѣ хуторѣвъ, обгортала его шалена апатія и скаженіость. И пытавѣ себе въ сотнѣе: для кого оно тай на щѣ?

Тысяча менче чи бѣльше для тыхѣ мерцѣвъ, що оно значить?

По що ждати ще девять рокѣвъ безѣ нѣякого успѣху, по що мучитись?

Тогдѣ звичайно выѣджавѣ у Сандвѣлі, щобѣ дати собѣ пѣльгу, вѣдпочити у власнѣй загорѣдѣ... И ѣхавѣ, накладаючи багацѣю дорогы, на поромѣ за Юргішеами.

Але нѣколи до неи не доѣхавѣ. По дорожѣ задумывавѣ ся, згадувавѣ батька, кусень свѣту на грудяхѣ, и ту написѣ на ньому трохи не четву:

Суди ми Боже и разсуди прю мою...

Вертавѣ ся назадѣ и по хвилѣ сидѣвъ уже проти невидющѣвъ, вслухуючисѣ у мотивѣ мелѣодіѣвъ, повтаряючи въ души: „Суди ми Боже и разсуди прю мою“.

Ватра палада, музика брѣнѣла а зѣ сумерку вѣдѣ павіа дивилсѣ на него смутнѣ очі блѣдси дитини благаючи а заравомѣ зѣ тымѣ спѣсивѣ...

Вѣнѣ ихѣ не бачивѣ, не помѣчавѣ, але люде зачали шувати й одного вечера зѣявивѣ ся въ Посвѣтѣ Радісѣ. Було се самѣ передѣ Рѣдвомѣ.

— Мѣй сынку! такѣ не годить ся! — закликавѣ на порсаѣ. — Ты вырѣнѣ ся насѣ, що? Го-го-го! То погано! Сего я тебе не вѣнѣвъ при хрестинахѣ!

— Нема коли! — вѣдповѣвъ Марко пѣсля сердешного привѣту.

— Не брѣши, оно тѣбѣ не до лѣця! Розумѣеть ся, удасть ся збрѣхати, але не передѣ чарѣвникомѣ. Еге-жѣ!

а ось я тобі скажу, черезъ що не прив'аджавъ у Сандвілі! Тобі совістно передо мною!

— Передъ вами? А се-жъ за-що?

— Бо ты вправъ щось у мене!

— Я?

— Ато-жъ; сама р'ячъ! А я прив'хавъ вдобрати.

— Багацько-жъ у мене чужого — та не вашого, Римку.

— Є й мов! Ты вкравъ мені любистокъ, що сушивъ ся на комині — покрикнувъ старецъ, погрожуючи пальцемъ. — А що, може нї?

Молодий похивавъ головою.

— Коли я мавъ его, то й свій лишивъ у Сандвіляхъ. На-що вбїв мені теперъ здавъ ся?

— Ага! Чи й справдї? Такъ нема коли вбївати насъ старыхъ, а въ Юргішкахъ сидїти то знайдеть ся воли? Го-го-го!

— Ну, адже жъ любисткомъ не надїляю паню Явишевську!

Радієзъ очи замкнувъ и згорнувъ руки.

— Охъ-охъ-охъ! Чи изъ за того-жъ то людянь по сему боцъ зуби ростуть? Ачъ его! паню Явишевскою голову мені завертає! И що-жъ тобі бачить ся? А чи-жъ то панна Анета не вмїє класти кабалу? Вчора сказала мені: Маркови готувать ся весїлье черезъ чинює смерть, а на умі ему шатинка! Ага, теперъ паленїєш? Ажъ теперъ почувъ, а на те, що цїлий свѣтъ плете, ты глухий и слїпый. Гадаєшь, що якъ ты куропатка, то оно встане для безпечности сховати голову!

Марко напразду спаленївъ легко и мовчавъ якусь хвилину, роздумуючи. Вбїтаєзъ здвигнувъ байдужно плечима.

— Людскій языкъ — языкъ пытель у млыні! — заворкавъ.

— А я не радый зъ того, коли й тебе обертאות! Ну, скажи-жь безъ крutarства: любишь панну Яншевску? Думаешь ея взяти?

Чертванъ похиливъ голову й водказавъ глухо:

— Одну любивъ я и хотѣвъ побратись! Другой вже ніколи не схожу! Нехай радше тѣтка выложить набаду, чи Орвідъ повернуть — те одно менѣ на умѣ! А бѣлишь нічого!

— То зле! Соромъ менѣ за тебе, бо по-перше, ты робивъ злый выбѣръ, а ще чужачнійшу маєшь натуру, що за тымъ смѣгьемъ жадуешь. Ну, таеъ я и справдѣ не потанцюю на твоєму весѣлю? и ты не покажешь до насъ свого носа?

— Приѣду завтра.

— Знаешь що, лѣпше бы вже сегодня пѣдъ мою ескортою! Бо завтра ты готовъ еще загрузнути коло порома й недоѣхати! Мѣркую по собѣ. Парубокъ парубка розумѣ!

Еге! Люди плели дива про вѣдносны межы ними, а они одній обѣ тѣмъ нічого не знали. Марко оббѣрѣвъ ся, задумавъ ся, й цѣлый тыждень не навѣдавъ ся до самотиниць.

На прадѣдѣвску рѣздану вечерю панна Анета зладила для него сяженного щупака зъ шафраномъ и старинну кутю на зимно — а вѣтъ обѣцявъ ся приѣхати!

Пѣдъ вечѣръ выбравъ ся туды першою санною, на сврутѣ до Юргішавѣвъ пѣдбѣгнавъ коня. Чувъ грижу совѣсти, за те що оминувъ те сирѣтство, поклануте всѣма.

Коли нечаяне зъ хутора верховый парубокъ выскочивъ на шляхъ, глянувъ и зупинивъ его задыханымъ голосомъ:

— Стара панѣ просить на минутку.

Завернувъ, не мовлячи ні слова.

Бабуся зъ внукою були, якъ звичайно, самі при столѣ, застеленомъ сѣномъ.

Повитали его перепрошуючи.

— Вы заняті, вамъ пильно до своїхъ. Мы хотѣли подѣлитись изъ ваму оплаткомъ.

Поцѣлувавъ старовину въ руки — она поблагословила его. Унуцѣ глубоко вклонивъ ся — въ ея очахъ блищали слезы.

У насъ нема нікого! — сказала панѣ Янишевска — рідня невелика, а одиновій приятель — вы! Длатого вамъ мы наизулили. Вы вечеряєте въ Посвѣтѣ?

-- Коли позволите, панѣ, тавъ у васъ — вѣдзавъ по своему звичаю коротко.

И лишивъ ся. Забувъ про Ратиса, про щупака, про людскій языкъ. Пѣдъ корявою скорубою дзвенѣло въ его души щире золото. Близько пѣвночи, коли сидѣвъ мовчки и слухавъ коляды, що ея спѣвала Ядвіга, нечаянно слуга зъявила ся на порогѣ.

— Приѣхавъ по пана приказчикъ изъ Посвѣта — звѣстеля.

Попращавъ ся й вийшовъ. Приказчикъ изъ двора дѣйстно ждавъ на него въ сѣняхъ.

— Що стало ся?

— Самъ не знаю пане! Хтось приѣхавъ поштою и притомъ велено по васъ ѣхати!

— Орвѣдъ! — заблысло, якъ звѣзда спасеня, въ говѣ Чертована. Не тямивъ, щобы ему коли тавъ тѣпало ся серце.

Взявъ приказчика на санки и, — диво дивне — розбалакавъ ся!...

— Чя бачивъ того пана?

— А вжежъ! Цѣлый двѣрь бачивъ. Молодой, тонкій, низького росту, зъ борбдою. *Мусить* то російскій купецъ. Язось такъ убранный, нѣбы въ спбдннчѣ по волѣна й по російски балакавъ зъ паномъ Савгардомъ.

— Орвѣдъ! — гомовѣло що-разъ радѣснѣйше въ Марковѣй душѣ. Наганявъ конѣ, летѣвъ немовъ до любви!

Вѣхавъ на подвѣрье, позирнувъ у вѣнна палаты. Були темнѣй; тѣлько въ мешканю свѣтилось.

— Чомъ вы не ввели тамъ пана? — закликавъ сердито.

— Або жъ я знаю? — вѣдповѣвъ приказчикъ, *мусить* такъ хотѣвъ.

Зупинились передъ ганкомъ. Марко выскочивъ, и зъ поспѣхомъ вѣдчинивъ дверѣ.

Гѣсть стоявъ коло стола, на котрѣмъ кипѣвъ самоваръ, и крутивъ цигаро, посвистуючи безъ женадъ.

— *Душа* мол, а дежъ тотъ вашъ *управляющій*? — запытавъ не обзыраючысь.

Марко на той голосъ опутивъ руки, трохи не роспука выразилась на его лицѣ.

— Казимиръ! — крикнувъ.

Молодой чоловікъ кивувъ цигаро, пѣдбѣгъ, обнявъ его за шию, зачавъ стискати й цѣлувати.

— Витай, братъ милый! Витай! — кликавъ зѣ слѣзоами въ очахъ. — Осъ и я приѣхавъ на родаву. Що? ты мене не пѣзнавъ? Га? вырѣсь я?

Марко обглянувъ брата уважнѣйше.

Правда, вырѣсь, алежъ якъ дуже змѣнивъ ся! Зъ гарного молодого хлопця зробивъ ся чоловікъ худый, марный, набрескльый, уже трохи лисый, зъ очками на зачалыхъ очехъ. Чути було вѣдъ него кохтѣ, дивно змѣ-

шаний з солодкавимъ дымомъ тютюну. Якъ разъ атмосфера влюбови картярнѣ.

— Я пбнавъ по голосѣ — сказавъ старшій братъ, зберѣгаючи помѣтки про себе. — Може ты голодентъ, змученый? Зъ далека прѣхавъ?

— Зъ Рига, братъ милый! Шельма Витовтъ — у него ладна коханка! Просто душка! Вже я вѣдъ лѣта збираю ся ѣхати до васъ, заразъ пбсла твоего листу, але мѣжъ тымъ вышло дѣло! Не було нагоды!

— Тѣшу ся, що ты вернувъ наконецъ! Сѣдай, будь ласка. Не чувъ чого про Орвѣдовъ?

— Анѣ слыху! Я збававъ звѣстки найдетайличнѣйше, але безъ успѣху!

Садѣвникъ, ще молодой хлопецъ, що разомъ зъ тымъ бувъ Марковымъ локаемъ, прийсь вечерю. Засѣли до неи въ двоухъ. Гбсть забавъ горѣвки и пивъ чарку за чарною, базѣкаючи безупинно. Хозяинъ сперъ голову на лбкити й слухавъ, щоразъ хмарѣйшій.

Прѣгадавъ ся ему той осѣиный вѣчбръ, коли пбсла листу вѣдъ Казимира пбйшовъ на Девайту. Шумъ дуба недаремне остерѣгавъ его, щобъ не вѣдѣвджавъ!

— Моя ѣзда справдѣшня „споея“ — балакавъ Казимиръ роскошующись власною рѣчию. — Цѣлый тыждень мы прощали ся зъ друзьями. Въ недѣлю запросивъ мене старшій совѣтникъ, въ понедѣлокъ давъ вечерю прокураторъ, у вѣвторокъ я бувъ у купця Ц., въ среду на близны занликавъ до себе пресвѣтлѣйшій отецъ Никаноръ, въ четверъ я вѣдѣдавъ свою приятельну вдову Педагію Покбвану, а въ пятницу на двѣрци я давъ вечерю своимъ товаришамъ. Нѣ оденъ зъ нихъ не бувъ тверезый, шампетеръ лавъ ся якъ вода, ациционни не стало въ буфетѣ. Я заплативъ 600 рублѣвъ даромъ, бо ихъ выбубнивъ у *стуккулку* й поѣхавъ зъ плачемъ. Охъ, ми-

луй братъ! Якъ менѣ тяжко прийшло ся розлучатись изъ добрыми людьми! Спавъ я сповѣйно до Калымы, ажъ тамъ коли выгляну — на платформѣ сотня цыганокъ и цыгановъ. Хтось давъ имъ знати, що я їду; прийшли зъ привѣтомъ и пѣсню. А ты чувъ коли цыганску пѣсню? Якъ *поють!* Душа моя! Нѣчого крашого нема на божому *мірѣ!* На рукахъ мене вынесли й три днѣ тримали й гостили. Такъ бенкетувати — я не бенкетувавъ нѣколи! А кѣлько тыхъ перинъ настелили! Ха-ха-ха!

— Зъ матѣрю бачивъ ся? — запытавъ Марко, байдужный на тѣ успѣхи.

— А вжежъ, бачивъ ся! Ты писавъ, що отецъ — спаси его Боже — лишивъ и для мене майно и капіталъ. Ну, а дежъ они?

— У матери пѣдъ зарядомъ.

— Якъ же такъ? А она жъ мовила, що у тебе знайду!

— То зле мовила, бо я нѣчого объ тѣмъ не знаю. Батько тобѣ, такъ якъ и кожному зъ насъ, лишивъ 5.000 карбованцѣвъ, до того Ейниен и благословенъ, коли повернешъ! Менѣ велѣвъ пѣклуватись коло Посвѣтя, и не мѣшатись у вашій справы.

— То *плохо*, братъ милый, бо ты одна голова. Они мене готовѣ *надутѣ!* — сказавъ Казимиръ журливо.

На розраду выхиливъ чарку.

— Нѣчого! — *кликнуувъ зъ фантазією.* — *Положѣмъ навѣтъ*, що нѣчого не дадутъ, менѣ теперь не страшно! *Жалобы* не внесу. *Получаю* тысячу карбованцѣвъ *жалованя*. Можна жити! Коли-бъ хотѣлъ, то и мѣгъ бы бувъ оженитись, бувъ бы богатый! Ага, правда! Аджежъ я и тебе сегодня сполошивъ вѣдъ панны..

Марко адвигъ байдужно плечима. Казимиръ бѣльше

ее пытавъ ся, сонъ змѣгъ его, щоразъ помалѣйше обертавъ языкомъ, клѣпавъ очима, розкидавъ ся выгѣдѣйше въ фотели, наконецъ захрѣпъ. Господаръ поручивъ его опѣцѣ садѣвничка, а самъ вийшовъ на ганокъ. Атмосфера покою пригнѣтала его груди. Зъ годину стоявъ такъ на ганку, рѣвнодушный на морозъ. Гадки его були да-леко, на гробъ батька. Якій вѣнъ бувъ щасливый, що вмеръ, що не дѣждавъ ся сего дня!

На завтрѣ хто живъ у дворѣ, пѣдъ проводомъ управителя перебувъ ранокъ у церквѣ.

Гѣсть спавъ, вѣдтакъ зъѣвъ обѣдъ и зновъ спавъ. Марко велѣвъ окульбачити коня й поѣхавъ у Сандвѣжъ. Першій разъ почувъ потребу подѣлити ся зъ кимсь своєю новою турботою. Вчасный зимовый сумерѣцъ западавъ, коли вѣхавъ у село.

Зъ усьхъ вѣконъ блимало свѣтло, бревѣли й гудѣли зъ усюды свирѣпи и бубны, громады выстроєныхъ хлопцѣвъ ходили зъ колядою, у Войнатѣвъ жваво йшли танцѣ, товца окружала загороду, тѣлько въ его хатѣ було тихо й майже темно.

Великій чарѣвникъ и панна Авега грали собѣ въ маріаша при коминѣ. Запевне жалували свѣчки.

Марко увѣйшовъ повитанный сжасненнымъ гавкотомъ и вискомъ менажерѣи.

— Марко! — покликнула рѣдѣстно тѣтка — отсе тобѣ мила несподѣванка!

— Цить, голодот! — закричавъ Ратѣцъ, роблючи ладъ деревляною ногою. — Ага, несподѣванка! Чому то тои милии несподѣванки не бужо вчора? Не зѣвъ бы я бувъ цѣлого щупака и не хорувавъ сегодня! Вѣстиме дѣло. Нашъ панъ кормивъ ся рученьками панянки и забувъ ся ѓ-свѣтъ!...

— Не пристыджуйте его панюньку! — вѣвшала ся

панна Анета. — Хвала Богу, що й его сердешного дѣщо тѣшитъ! Сядь собѣ, коханенькій, при коминьку. Загрѣй ся! Не турбуй ся! Заразъ прийму тебе, чимъ хата богата.

Въ пѣдбитѣмъ теплымъ кожухомъ футрѣ зъ усмѣхомъ на лиці сердешна бабуса виглядала зъ якій десяти-тоєъ лѣтъ молодша. Спокѣй и згода виробняла тѣ рѣвцѣ на лиці, щѣ лишились пѣсля давныхъ слѣзъ. Увяхала ся ще, якъ за добрыхъ часѣвъ. А Рагієъ буркотѣвъ :

— Панна Анета усему свѣтови рада. Убійника такожъ бы угостила. Ажъ вѣсть бере слухати. Хлопецъ еще до крыхты розпуститъ ся черезъ тѣ пестощѣ. Го-го-го! У мене оно инакше! Жовняръ у радѣ — то гараздъ, а якъ дезертиръ — такъ кулею въ лобъ. Вѣстеме дѣло!

— Не слухай, Марочку, не слухай! — кликала сердешна бабуса, зносячи на стѣмъ рѣвнй ласощѣ.

Осторога була гайва. Марко знавъ Рагієа, позволявъ ему выговоритись. Сѣвъ коло ватры, и мовчки зачавъ грѣти свѣстенѣй руки. Зъ улицѣ долинала ажъ сюды коляда, то опять музика и тупѣтъ у Войнатѣвъ.

Въ ту хвилию вѣдъ стѣней отворили ся дверѣ и показало ся дѣюбате, перелякане лице Гренієа. По припису очі у него були зажмурені.

— Прошу пана напраща! Нещастье! — зойгнувъ.

— Рапортувати коротко а ясно! — влягнувъ зично Рагієъ встаючи.

— Та явійсь чужій вѣнь стоить межн нашими. Може злодѣѣв пѣдвинули, а може, Боже борони, зъявило ся лихо! — вылебонѣвъ парубокъ.

— Гуска ты, ось що! — зверещавъ ему надъ ухомъ ексенапралъ, не можучи повздержатись вѣдъ смѣху, такъ грѣмко, що хлопъ розплющивъ очі, глигнувъ и зъ соромомъ чкурнувъ мерщій.

— Добряга Гренієъ! — усмѣхнула ся панна Анета.

— Якій тамъ добряга? — обуривъ ся калѣка, — сважѣть радше, дурень! Але хто тамъ переспорить панну Анету?... Ось що то значить повиннути своихъ! За злодѣя тебе вважають, за злого духа. Такъ тобѣ й треба!

— Вчора я не мѣгъ бутн, — вѣдбѣвавъ ся внонець Марко.

— Чому?

— Бо Каземиръ приѣхавъ..

Старій займѣли въ задиву й радощѣвъ. Доперва по хвили зняли ся склики.

— Приѣхавъ — повторивъ понуро Марко — добиваєть ся землѣ та й грошей. А звій, самі побачите. Я не впѣзнавъ.

— Чомъ ты не привѣзъ его? — запытали обоє разомъ.

— Годѣ було, вѣнъ снавъ. За богацько выпивъ. Вы не второпали бѣ, що таке плете.

Замсвели всѣ трое; настала та тяжка мовчанка, що скривавъ грызоту, бѣль а часто й гѣркѣ слѣзы. Ъжа стояла непочата, до огня нѣхто не довинувъ полѣна.

— Бѣдна дитина! — шепнула старовѣна й додала щось невыразно, вѣбъ молитву.

Ранѣе сперѣ бороду на кулакъ и грызъ вусы, внонець цѣлый стрепенувъ ся.

— Щожь теперъ изъ нимъ буде? — запытавъ глухо. — Тутѣ лишеть ся чи назадъ поѣде?

— Богъ его знає, — забуркотавъ Марко.

Панна Анета склала руки, и вдвинулась очима въ образокъ остробрамскои Богородицѣ, що висѣвъ надъ ея постѣлью. Слѣзы не давали їй прѣйти до слова.

— Матѣнко пречиста! Промовъ ему рѣдною мовою до душѣ! Дай ему отямитись, абы не вѣдходивъ уже вѣдъ насъ. Учини чудо!

Старый воякъ уставъ и стукаючи милицею, перейшовъ ся вѣлька разбѣвъ по кѣмнатцѣ.

— Не пустити его та й годѣ! — присудивъ по вѣйсковому.

Вѣдтакъ зупинивъ ся передъ панною Анетою и сказавъ.

— А що? Не кричала панна Анета — „не слухай, не слухай!“ А правда була по моѣй сторонѣ! За вѣчу кужею въ лобъ. Але хто тамъ панну Анету пересвѣдчить. Она готова й сего угостити.

— Та й якъ же оно не пожалѣти его, сердешного? Вѣнъ теперь такъ, якъ бы хорый!.. — оправдувала ся.

— Ехъ! — махнувъ старый руками. — Паннѣ Анетѣ треба було вродитись духовникомъ у криміналістѣвъ! Очевидячки, дали бы имъ гуртомъ розрѣшене. Ну, и щожъ ты зъ нимъ зробишь, Марку? — запытавъ.

— Побачимо! — вѣдказавъ по своему Жмудинъ.

— Засватати за него панну й мерщій оженити, — дораджувавъ Рагісъ. — Ахъ, нема чорнои Уляны, якъ разъ для него дружина!

— Затримай его, Марку, — шепнула панна Анета, — може забуде! Не турбуй ся надто; дае Богъ журу, дае и утѣху!

Ея рука, замозолена працею, спинилась лагѣдно на его похилений головѣ, а вѣнъ узавъ ту руку й мовчки притисъ до устъ.

— Нема тои втѣхи для мене! — сказавъ по хвили — Орвѣдѣвъ нема!

— Приѣдутъ! — промовила зъ якоюсь певністю — незабаромъ приѣдутъ!

Марко пѣдвѣвъ голову, искра надѣѣ й заинтересована заблыщала въ его очахъ.

— Хто то говоривъ тѣтцѣ? — запытавъ.

— У снѣ я ихъ бачила! Недалечко були, а йшли швидко. Самъ побачишь. Не мене року, а вызволять тебе.

— То-то-то. Сонъ мара! — засмѣявъ ся Рагісѣ. — Ось радше ходи на обору, покажу тобѣ при свѣтлѣ янѣ намъ Богъ телята давъ на рѣздвяну коляду. Кобыла та-кожь принесла намъ несподѣванку. Лоша якъ мальоване. Ходи!

Старый неначе справдѣ знавъ ся на чарахъ. Своєю рѣчью розбгнавъ смутнѣ мысли. Въ кождѣй закутанѣ видко було ладъ и достатокъ, зъ хаты панна Анета вчинила чисте, чепурне мешканечко, въ коморѣ и въ клупяхъ було повно засобѣвъ, товаръ удержуваний въ чистотѣ якъ на показъ, а шкапы Греніса весело порескали надъ повнымъ жолобомъ.

Вѣщуванье тѣтки й видъ доброго ладу въ загородѣ наповнили Марка надѣєю. За сей рѣкѣ потрутивъ мачосѣ й Витѣтовнѣ спору сумну, докупивъ землѣ, не жалувавъ грошей, що ихъ на те выдавъ; грошѣ для него не були цѣлю — були тѣлько всемогучимъ середникомъ. Называли его хитрымъ и скупаремъ, а вѣкъ бувъ тѣльки скрытый и вытревалый. Вѣдъ дитини у него була одна гадка й бажанье: задержати въ своихъ рукахъ рѣдну землю; оденъ страхъ: дати енѣ собѣ выдерти. Зъ разъ выбранои дороги не сходявъ анѣ на крокъ, не перестававъ працювати ані на хвили.

Мѣжь тымъ Казимиръ розгостивъ ся въ Посвѣтѣ. Багато спавъ, вѣвъ чимало, въ перервахъ читавъ часописи, розказувавъ свои подвиги, або пытавъ у брата:

— Душа моя, щожь буде въ моимъ дѣлахъ?

Такъ называвъ справу батьківскои спадщини.

— Треба дбждатись матери зъ Риги... — вѣдповѣдавъ Марко.

Въ колына тыжднѣвъ пѣся рѣдѣя розвесла ся чутка, що панѣ Чертванова вернулась; прѣйхавъ такожь и Витовтѣ хорый, стративши надѣю на науки въ сѣмъ роцѣ.

Казимирѣ зажадавъ коней и поѣхавъ, уаутий въ посвѣтнѣй чоботы, величезну, якъ бузькове гнѣздо, шапку й футро ватоване й морщене на поясици, що его посвѣтскій приказчикъ назвавъ спѣдвичкою. Зъ устѣхъ вѣконъ зглядали ся люди на той выѣздъ, роблючи рѣзний замѣтки й пошепкуючи зъ тѣхъ.

Старый привізчикъ Савгардѣ, плювавъ и поскубувавъ вуса.

— Нашѣ старшій — такъ называли Марка — то й чорта не злякавъ ся бы, коли мѣгъ на ту личину дивитись и навѣтъ не скрививъ ся — говоривъ, коли самки зникли за брамою.

Въ посвѣтскѣй сѣцинѣ запаувала давня тиша; управитель почавъ опять обѣдѣжати хуторы, рахувавъ, токмѣнивъ ся зъ купцями, збиравъ грошѣ й мовчавъ.

Але уважно око могло було помѣтити, що мучивъ его явійсь невѣдомый неспокѣй. Частенько выглядывъ на дорогу, прислухувавъ ся уважно до кожного шелесту, ждавъ на поворотъ брата.

Въ тыждень опѣся поѣхавъ за рѣку. Дубіссу сѣдивъ уже мѣцнѣй лѣдѣ, вѣлыны замовели, поромъ вытягнуено на берѣгѣ. Легкѣ залубивъ шиарко помчались, по прудкѣй недавно ще тому быстринѣ, саяна дорога йшла поплѣдѣ самѣй Сомонты. Марко наганявъ коня; для него бувъ немилый видъ давнього батьковскаго майна.

Коли зъ двѣрскѣй улицѣ прѣтѣмномъ выпавъ проти него брявучій повѣзъ Витовта.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годіні по полудні. Літературний додаток „Вісникъ найважливішихъ новостей“ виходить въ вівторокъ, а въ вівторокъ і п'ятницю на переміну разомъ зъ „Діло“.

Предплата и нисератъ принимають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оподаткування, ул. Коперника ч. 11, і Бюро тавата ул. Кароля Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ и належність за нисератъ платити у Львові.

Зъ днемъ 30 червня скінчивъ ся другій кварталъ сегорічного видавництва „Діла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниківъ поспішати зъ надсиланнямъ передплати и залеглостей.

Одинокій досі об'єктивний голосъ середъ польскої преси про значіньне недавнього заявленія посла Барвіньського въ радѣ державній

принявъ сегодня Kurjer Lwowski зъ пера свого сотрудника п. Івана Франка. [П. Ів. Франко підписавъ ся підъ статією новимъ именемъ.] Статія виводить заслугу на те, щоби ви в цій основі подати читателямъ „Діла“. Ось она въ дослівній перекладі:

„Промова пос. Барвіньського въ парламенті віденській підчасъ дебати надъ реформою валюти залунала голосно — вправді не въ Европі, до котрої въ першій лінії була адресована, але въ прасі славянській: чеській, польській и рускій въ Австрії. Зъ іменнихъ часописів лише [?] міністеріальна Presse піднесла значіньні сїя промови въ способі, котрий, на жаль, въ очей Русинів може більше зашкодити, аніжъ нимъ помочи. Ескуптувата австрійська заявленія посла руского сейчасъ на рахунокъ улюбленого Versöhnungspolitik г. Таффого и представляти се въ такій способі, мовъ-бы Русини въ Австрії вже мали все, чого не мають въ Росії, — було буть-що-будь передчаснимъ и неактовнимъ, а п. Барвіньскій певно самъ не думавъ за се може бути вдачнимъ міністеріальнимъ журналістамъ.

Рівно-жъ передчаснимъ и неактовнимъ видавсь намъ, що деякі польські часописи такожъ ескуптують сїю промову въ користь польско-рускою згоди, союза Польківъ зъ Русинами въ борбі зъ Росією и т. п. Warum in die Ferne schweifen? По що лїтати думкою въ далекій сфері здогадокъ, а не держати ся твердої дійсності? А сїя дійсність така, що посолъ Барвіньскій висказавъ — дуже виключно лагідно, хочъ и рішучо — обурення и жалю, який поділяють всі патріоти рускій а який мусить поділявати кожний чоловік, люблячий свободу — на варварське и обкурне розпорядження російського правительства зъ маю 1876 р., знає такожъ іронічно lex Jusephovic, а закликає уживати мило руского язика въ школахъ, урядкахъ, церквахъ и въ печатахъ, зъ виняткомъ творівъ белетристичнихъ, перепечатування старихъ книгъ и матеріалівъ етнографічнихъ. Вказавши на се прогавъ руского язика зъ науки и літератури (якщо значіньне має дозволити печатати руску белетристику — про се згадаємо даліше) — посолъ Барвіньскій піднісєть другий фактъ рівножъ не підлягаючий підъ ніякій сумніву, що Русини теперъ лишъ въ Австрії, завдяки ви урядженнямъ конституційнимъ, мають можливість розвивати свою народність и бажають виховувати сїю

До характеристики личности Петра Великого.

Богато оповідає про життя и звичаї на дворі Петра Великого містять въ собі стільки цікавого, що історикъ тихъ часівъ не разъ вигадє, чи давати їмъ віру. Але зъ часомъ виходить на яву що-разъ більше актівъ и зовсімъ гіднихъ віри матеріалівъ, котрі ще й перевищують такі перекази. Огъ теперъ зновъ відкривъ копенгагенскій учений Гергардъ Грове въ данськомъ архіві державнімъ таке певне жерело про життя великого царя. То давнякъ данського адмірала Густа Юля, що бувъ въ рокахъ 1709—1711 посломъ въ Петербургъ. Грове оголосивъ ті дуже цікаві записи Юля въ „Nordisk Tidsskrift for Vetenskap, Konst och Industri“. Оані вправді не подають новихъ фактівъ до історії панованія и політики Петра Великого, але містять въ собі багато поучаючого про культуру и обичаї того часу. Де що зъ тихъ записівъ наведемо.

Адміралъ Юль бачивъ царя першій разъ 30 листопада 1709 въ Нарвѣ. Петро прийнявъ его у команданта в'язниці зовсімъ просто и такъ, мовъ-бы були давними знайомими. Насампередъ запитує его черезъ перекладача про здоров'я короля Даніа и про минулість посла, котрий с'їзъ до стола, казавъ принести вина и розмовлявъ зъ нимъ по голландськи. Въ оточенні царя не було ніякого міністра ані радниківъ, лише 8—10 осібъ дружини, а до того більшъ бояръ, котрі мусіли повинити ролю надворнихъ блазнівъ. Підъ часъ, якъ царъ розмовлявъ зъ посломъ, снігъ говоривъ, галасали, свистали и курили въ тій самій коменаті. Впрочімъ такий галасъ усе бувъ

можливість. Якъ они бажали се зробити, яке значіньне може мати розвитокъ руского народу для Австрії, для Славянщини, для цїлої Европи — про се п. Барвіньскій нічого не говоривъ. Сего можна жалувати въ інтересъ его самого и въ інтересъ політичний доскологости его промови, котра въ такімъ случю була бы певно зацікавила о много ширшій круги — але не можна сего, чого вінъ не сказавъ, доповнити доволіньми внесеннями и здогадами, до якихъ его промова не дає ніякої основи.

Въ цій полеміці можна лишъ порозуміти — за-для чого, хочъ прямо мерились підъ виглядомъ моральнимъ — голоси Narodn-ихъ List-івъ и „Галицкой Руса“. Обі газети накладають ся на Барвіньського за се, що вінъ посмієвъ выступити противъ Росії, що посмієвъ зробити підбій підъ могутістю ви влади, що посмієвъ въ тій вигляді вторувати Полякамъ, котримъ за для выступованія противъ Росії мусіло виступити прасо давно заперезила назви Славянъ. „Гал. Руса“ силувє ся на дотепу, якъ назвати Барвіньського за его „зраду рускою справі“ и засада ажъ до небіжчика гетьмана Мазеви, котрий побачивши, що царь Петро цїлкомъ незрозуміло хоче звести Україну, змовивъ ся зъ Шведями противъ Москви и погавъ въ тій борбі. Москва осудила се дїло козацького гетьмана, викладає его пам'ять и ужила цїлого апарату церковного, щоби українському народови сновити навить ама чоловіка, котрий послідній посмієвъ подумати про самостійне життя політичне України безъ Москви.

Але історія, розбавляючи події холодою, числяча ся зъ мотивами и наслідками, не має найменшою причиною контрастувати проклятий платний пошівъ и ерарій, пам'ятаючи имено, що сїй самъ ерарій, родомъ Українець, котрий бувъ авторомъ формули прокляти Мазеви, не давно передъ тимъ писавъ въ его честь похвальні оди. Въ осуді історії гетьманъ Мазепа явивъ ся не горшимъ и не лїпшимъ політикомъ відъ своїхъ попередниківъ гетьманівъ Дорошенка, Выговського и самого Хмельницького; всі они зъ кожености грали двояку ролю, зраджували бувшихъ союзниківъ, віддає всі они були невідповідними дїтями свого часу. Зъ того вигляду порівнянь пос. Барвіньського зъ Мазепою єсть цїлкомъ не до речі, такъ не до речі, якъ порівняння отвертого и невідповідного слова зъ зредою и дволичнимъ дїломъ.

Именною средства хотілись молоді-чеські Narodni Listy, органъ Грегера, що виступавъ такожъ par compagne п. Вашатого зъ его бітьємъ у великій звязъ російської могутності. Са часописъ низа на десперську гаду — доказати неправдності обохъ тверджень, проголосованихъ пос. Барвіньськимъ, с. в.

1) що Русинамъ въ Росії нема ніякої правди, и
2) що якъ разъ въ Австрії Русини суть прибиті.

Першу точку доказує молоді-чеській органъ статейкою, перетолкованою въ органъ „Славянское Обозрѣніе“, въ котрій виключено книжки и брошури ма-ло-рускій, які послідніми часами появили ся

въ Росії, при чомъ для більшого десорту до сипаво ще де-що такихъ, котрі вправді вийшли зъ-підъ пера Українцівъ, але були видані въ Австрії, въ Галичині. „Огсе доказъ, — вичуть Narod. Listy — що Барвіньскій звязъ неправду, мовъ бы малоруска література була въ Росії заборонена! Але-жъ Бога ради, що-жъ се за література! Чи може она конкурувати зъ російською и чи не лїпше було бы „Махо-Русамъ“ поканути свою дитину забавку и відъ разу пралучити ся до „Великихъ Русівъ“!“

„Признаємо ся, що ми не надіяли ся такою періоді въ органъ сторонниці, котра недавно на працявилась перш у Відні въ промові своїхъ проведарівъ величало свій демократизмъ, свою славянськість, свою поступовість. Хто знає тексть legis Jusephovic, сїей знає, що белетристика малоруска не єсть німъ заборонена, а всі книжки вичислені въ „Слав. Обозрѣнію“ зачисляють ся якъ-разъ до сєи категорії. Не на істновань сєи белетристики въ Росії треба було звернути увагу, але радше на се, длячого єи такъ мало и длячого она такъ нуждена. И тутъ могла бы бути Narod. Listy, єсли вказавъ знають предметъ, про котрий пишуть, сїю статистику два факти, варті уваги:

1) що цензура російська не допускає печатати майже ніякого лїтотр рѣчи, писаного по мало-руски (загадамо тутъ для приміру: драму Мирного „Лазербова“, єго повість „Лихий людъ“ и численій збірникъ, які загадали видавати въ Києві, Одесі, Харкові и нашихъ місткахъ українськихъ);

2) що натомість цензура систематично и зъ вдоволеніємъ перепускає нужденій рѣчи, безъ вартости, неразъ просто неморальній и деморалізуючій, щоби обезчестити въ очей свѣта саму відю літератури мало рускою.

„Але єсли бы навить такъ не було, єсли бы Мало-Русинамъ въ Росії дїйствію не стати на лїтшу белетристику, аніжъ єи продукують на Україні (неправдності сего твердження доказує найліпше рядъ гарнихъ и цїннихъ творівъ белетристичнихъ мало рускою печатанихъ въ Галичині), — то чи можна сказати, що сама белетристика творить літературу? Тажъ тутъ потрібна критика, переклади, історія, праці науковій, публіцистика, популярна література. Сего всего не можна Мало-Русинамъ въ Росії творити, а довн не можна, досі балакає про неможливість конкуренції мало-рускою літератури зъ великорускою єсть нещастною періодією.

Друге твердження доказують Narod. Listy фактами, взятими зъ „Галицкой Руса“ (могли взяти їхъ и відъ насъ!) о арештованихъ руськихъ селянъ, що вибирали ся до Росії на торжества воїнські. „Давна льогіка! — вкінчєть свою полеміку Narod. Listy — єсли Поляки бє „Руси“, то се залуца, дїло мило Богови але єсли Русь бє Поляка, то се азійське варварство!“ Вичуть Narod. Listy! Въ вєствіа бєтє треба вєствіа розрозняти хто бє и за що бє? Буває битьє, котрє такъ або інакше можна оправдати, — битьє за доконау провину. Буває битьє, за котрє не можна винувати и. пр. Поляківъ — єсли Русини робить кравду аній органъ поліційний. Вїзъ потрапати зрєбати те саме и Полякови и Чехови — бєзъ

Предплата на „Діло“ зъ літер. додаткомъ въ Австрії:

на цїлий рокъ . . . 18 зр. на цїлий рокъ . . . 24 зр.
на півъ року . . . 9 зр. на півъ року . . . 12 зр.
на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр.
на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові:

на цїлий рокъ . . . 16 зр. на півъ року . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редація, Адміністрація и Експедиція підъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вєстать єи лишє на попереднє вєстєренє. — Рукописи неопечатані відій бєи корта.

Послїднє чїсло контує 8 зр. а в.

Оголошенія принимають ся по цїні 6 зр. бєдъ одної стрічки вєстєренимъ въ рубр. „Нахбєланє“ по 20 зр. а в.

Подаючи чїслєть єи по 10 зр. бєдъ вичислєнє.

огляду на народність. Абстрагуючи відъ тихъ двохъ євентуальностей, вєвняємо братівъ м. лодо-Чехівъ: єсли невинно бє Русь Поляка — то се злочинъ, єсли невинно бє Поляка Руса, се злочинъ, єсли Чехъ або хто небудь тїшить ся зъ сего або того битьє, похваляє, не обурює ся або навить оправдує, то се подвійний злочинъ, се затрата елементарного почуття справдливості.“

Кабинетъ г. Таффого.

Въ чеській газеті Politickъ подбуємо оригінальну кореспонденцію зъ Відні, котра поєвєє дуже добре внутрішню ситуацію въ кабинеті г. Таффого и за-для того годить ся єи навести дословно. Зістєть дописавъ таїй:

„Въ різнихъ газетахъ говорилось послідніми часами разъ-в-разъ про передстоїчє змїни въ міністерствіяхъ. Уважамъ себе добре poinformованимъ, єсли кажу, що въ тихъ вєствіяхъ, на скільки они вказали не єуть єспітєній зъ воздуха, правда зъ неправдою дуже густо перемішана. Говорять про захитанє становисєа графівъ Фалькенгайна и Шенборна. Уважамъ себе дуже добре poinformованимъ, єсли кажу, що така стація вєжє вповні перемінувала. Була можливість, що г. Фалькенгайнъ и г. Шенборнъ мали ити у відставку, до сего було вєжє дуже а дуже близько. Але се було такъ може зъ два тиждї вь задъ, въ першій тиждї мѣсяця липня. Тоді консервативні члєни кабинету стояли въ противності до більшости кабинету. Са противність теперъ усунєна — скажємъ радше заклєйстрована, и на теперъ вїзєа виключєна.

Инакше предствєляє ся справа барона Пражана. Єго становисєо не „захитанє“ — се вєрєченє бую бє невѣдповѣднє — вѣнъ просто вєжє не має ніякого становисєа. Зъ сего можуть вийти деякі консєквенції, але и се могло бы єе зійєсь частъ трєвати. Баронъ Пражакъ не знає єно предствєити собѣ ситуації, якъ се приміромъ звязъ Дунавскій, а вѣнъ признає, що єго захоплюють, а є другіи сторони недуга г. Таффого на разъ далеко більшє, якъ загально припускають — послѣдній вєствє доносєть, що здоров'є президєнта міністерствъ подїшлило ся — и відъ дєтого дуже не радо поставивъ бє ситуацію на вєбсторі мєча. Протє єи и за-для тєи причини вєє азійсьє частъ лїшатъ ся по давному.

Въ міністерстві стоять противъ себе двѣ групи а вєстєє на єередня група, центрумъ, котрє вѣдєє ся на одну або другу сторону. Міністеру лѣвицю складають маркізъ Базєгомі, г. Канбургъ и бар. Гавчє, міністеру правіцїю г. Фалькенгайнъ, г. Шенборнъ и бар. Пражакъ, а центрумъ г. Таффе, д-р Штайнбахъ, гєн. Вєльєрєгаймъ и Завєскій. Такъ отже на обохъ крилахъ три голоси стоять противъ трохъ, але въ центрумѣ д-р Штайнбахъ и бар. Вєльєрєгаймъ нахилють ся більшє на лѣву сторону а мїз. Завєскій лишє дуже умѣрковано змєгавъ до правіцї. Протє лѣва група єсть въ дїйствєности що-до числа сильніша.

ходивъ по коменаті туда и назадъ. Другій разъ, коли Юль дѣставъ поручєньє обговорити зъ Петромъ одну важку, але для царя немалу справу, на-дармо старавъ ся о таку розмову въ чотирі очі. Петро хотѣвъ тоді бачити ся зъ нимъ лишє посередъ богато дружини, а тоді посолъ не важивъ ся виступити зъ своїмъ поручєньємъ. Впрочімъ Петрови не значило вѣщо просто й урвати мову посламъ, котрі єму говорили щє несприятного.

Визгалъ становисєє дїшломата на царській дворѣ бую нєлегко. При найменшій недоволенію царя посолъ мѣгъ надѣятись відъ царедворцївъ усякихъ несприятностей. Особливо-жъ прикрі були п'ятіиці, що відбували ся разъ-у-разъ. Царъ казавъ обсаджувати двєрѣ вартівниками и ті вѣного не смѣли випустати. Тоді Петро глядѣвъ, аби кожний дѣбре пивъ и по змѣвѣ уливъ ся, — мѣжъ тимъ, якъ самъ рѣдко коли вивѣвъ більшє, нѣжъ мѣгъ знєсти. Въ таїй способъ хотѣвъ відъ людей витягнути найбільшій вѣхъ тайни. Въ товариствахъ жївнотяхъ пѣто такъ само богато.

Юль, якъ моравъ, певно бувъ добрий питець, а все-таки неразъ мавъ гѣрку годину, коли Петро сивувавъ его пѣти дуже богато найтяжшого вина. Петро, поїи пробувавъ на кораблі, не казавъ князєти себе „вєличєствємъ“, а хто протѣвъ тєго прогнѣшивъ ся, мусѣвъ заразъ випити єянку єильного вина. Коли одного дня адміралъ Юль угнѣвъ на щоглу передъ слугою царськимъ, котрий наблизивъ ся до него зъ великимъ пугарємъ вина, прийнявъ до него самъ царъ и вєдлувавъ его вивѣти відъ пугарѣвъ, — Юль уливъ ся и лєдєи жївий дѣставъ ся на покладъ. Другимъ разомъ Юль угнѣвъ на човно, але царъ пустивъ ся за нимъ и, підхлї-

при царю и Юль поблизивъ до того вєжє навѣвъ, такъ що й не зєвтавъ на се уваги. Навѣвъ при поважнихъ розмовахъ мусѣли бутъ близки и євоє доказувати. Кажуть, що царъ тимъ способомъ хотѣвъ запобѣгти, аби єго бєсѣди вѣщо не підєлухувавъ.

Жартамъ блазнівъ вѣнъ звѣсѣдъ бувъ радъ. Коли одинъ заприєгавъ ся, що не обстриже волосєа и борода доті, доки царъ не відбере утраченого Вибора, Петро въ нагороду прапечатавъ єму до борода двєта. За приміромъ царя пѣшовъ цїлий двѣрѣ и борода блазна стала нєконєць така тяжка, що вѣнъ мусѣвъ підвѣзати собѣ єи хусткою. Для другого блазна, князя Якобєского, Петро осувавъ ордеръ Юдѣ зъ нагоди висєказу того блазна, що вѣнъ бувъ бѣ Христа продавъ дорожшє нѣжъ Юдѣ. Варварскій жартъ зъ тимъ ордеромъ спочивавъ въ тѣмъ, що лавцю на тѣй ордерѣ важивъ чотирнадцять фунтівъ, а князь бувъ малого росту. Але бували ще й грубшій жарти. Одного дня одинъ блазєвъ вѣ очей царя харкаувъ другому въ лице, а той почавъ тамтого валити пукомъ влєчєть. Юль поєсивъ собѣ присутствєть блазнівъ тимъ, що они мали задачу драматично відбѣтати офіцїрѣвъ и достойникоѣвъ, щоби потому при нагодѣ вивѣдѣтись про їхъ гадані и наміри.

Чуднимъ вєддало ся Юлевѣ відношенє царя до Зотова, що єго вєховувавъ, а єинъ Зотовъ бувъ тоді командантомъ Нарви. Старій Зотовъ бувъ першій, котрого Петро відвѣдѣвъ, а єинъ пра стѣжъ надававъ кожному якийсь прозвища, то Зотова звязъ уєє патріархомъ. Одного дня бачивъ Юль, якъ царъ вѣхавъ зъ Зотовомъ на саняхъ: старій сѣдѣвъ, а царъ стоявъ позаду за нимъ.

Петро неразъ жалувавъ ся передъ Юлемъ на те, що не має освѣченихъ и способ-

нихъ сабєрѣбѣтниківъ, що мусѣть уєє самъ робити и даєть доперва переробити на людей. Однакжъ мамо томо вѣнъ не надававъ посѣдъ кацаївѣвъ и начальникоѣвъ чужимъ підданымъ, тѣлько єєє іменувавъ цїлкомъ неєвѣдущихъ Росїянъ, а нимъ додававъ євѣдущихъ чужинцївъ. На приміръ генералъ-адміралъ Фєодѣръ Апраксінъ зовсѣмъ вѣщо не знавъ ся на маршарцѣ, але командувавъ, мѣжъ тимъ якъ Норвєжцє Крайдѣ и Італієнцє Іванъ де Боні вєдѣ вѣ дѣла.

Щє більшє и частіньє жалувавъ ся Петро на простѣтє и тємноту московского духовєнствєа, протѣвъ чѣго, казавъ, борѣвъ ся на-дармо. Вѣнъ самъ часто ходивъ на богослужєня и зєвтаєть голосно сѣвѣвъ разомъ зъ другимъ, а неразъ відвѣтувавъ у голосъ дѣщо зъ бібіа. Коли вѣ царѣвъ було єму холодно, бравъ зъ сауги євоєо перуку и натисєавъ собѣ на голову, бо самъ, протѣ тѣгдшїи модѣ, перуку не вєзавъ. Особливо часто и радо сєходивъ вѣнъ до церкви підчасъ хрєстанъ, вѣчєанъ и похорѣнѣвъ. При вєсѣдлєхъ часто оббравъ ся за свѣта, аби не сѣдѣти довго на одинокій мѣцѣ, але бугъ въ руху. По перѣ неразъ пускавъ ся вѣ тѣцєць помѣвъ зъ другимъ парамъ. При такихъ ємєаїхъ дѣшломати найлєдшєу маєи нагоду бачити єго, бо на дѣвѣрѣчѣй, приватній аудієнції бугъ дозвєсканій зъ-рѣдка.

Юль мавъ першу правдиву аудієнцію у царя въ Москвѣ, де Петро замѣшєавъ зъ мажѣмъ деревянѣмъ домицу єередъ табору прєображєньского поєму. Канцлєръ Головинъ вєрѣдѣвъ єго, а царъ прийнявъ єго на пѣвъ роздѣвєний и въ відѣй шапцѣ. На бую ані маршалѣвъ двору ані навѣвъ. Такъ само оббѣшливо бєзъ уєаєкихъ компліментѣвъ. Царъ почавъ заразъ бєсѣду про важні справы и

„Если равновесия буде задержана, то треба се припасати ір. Таффому, котрый свою головну задачу бачить вь задержаню політична ю justu milieu (справедливого середины). Чи сю політику балансовая буде можна довго удержати, сего не вгадаю, бо певно и для нея выйде колись година, але на се треба по- дождати ще добру хвилю и если не зайдуть яийсь зовсімь и непередвидженый и не дакий передвидѣти ся подѣт, то рада держа- вна, коли зойде ся вь осени, побачить передь собою на міністерскихъ лавкахъ тѣ самыя особы — зъ вынимаю одню вгаданую выше“.

Исторію заклоту въ Тучалахъ

повсякдень до „Гал. Русь“ найкомпетентніший знавець тон справи о. Барновича, парох острова в Тучапін. На основі того що писав можна найкраще орієнтуватися в події тої заплутаної заволоді і для того дозволяємо собі це писмо тут повторити. О. Барнович ось так розказує:

Запугиванный со стороны добродыслящих людей, что двать ся въ переходомъ жителъвъ Тучапъ на лат. обрядъ, посяая прилюдно и объективно цѣле дѣло, полишаючи всякй кометарй читающей публици.

Дня 8 (20) ливня с. р. (н-ръ 94 приходского протокола) дбставъ я въ ц. к. староства въ Ярославъ слѣдующе письмо:

Do Wielebnego Urzędu paraf. obrz. gr. k. w Ostrowie. L. 18942. Wedle postanowienia art. 6. ustawy z dnia 35 maja 1868 N. 49 Dz. p. p. udzielam Wielebnemu Urzędowi parafialnemu do wiadomości wykaz tych parafian obrz. gr. k. zamieszkałych w Tuczeupach, którzy w miesiącu czerwcu b. r. zgłosili w e. k. Starostwie swe wystąpienie z obrz. gr. k. Jarosław dnia 14 lipca 1892. Ok. Starosta Szczerowski."

Тамныхъ есть 121 семействъ, осталось же при русадмъ брадѣ 17.

Того же самого дня (в-рь 39 приходеного протокола) одержавъ я въ консисторіи слѣдующе письмо:

Прч. урядъ парох. въ Островѣ. Ч. 3943.
Въ рѣшеніи донесенъ въ дня 5 дня ч.
84 и въ 13 дня ч. 88 заявлять ся, что въ
виду вѣрного упору громады тушачевыхъ,
баламученыхъ въ дѣхъ незваныхъ лю-
дей, котріи въ переходѣ Тушачанъ
на обрядъ лат. вынѣшли собѣ яко
бы повне поле до попису и радїи бы
увѣнчати враждебїи свои за-
тѣи, вымѣрїи противъ исповѣдїи
и въ обрядѣ гр. - кат., нема на теперъ
нишого выводу, якъ въдѣлївати въ ч. в. старо-
стѣхъ гадану конкуренцію, що при такомъ ста-
нѣ дѣлѣ давно вже належало зробити.

Водъ епископской Консисторіи въ Пере-
мышляхъ, дня 17 июня 1892. Юліанъ, епи-
скопъ.

Повинуячися повелѣнію своєю власти, я
вѣдѣваячи конкуренцію въ ц. к. старостѣ
дня 9 (21) с. м., хотѣя придти съ мѣст с.
ставатися на неозначеный часъ въ семейство
въ таѣмъ мѣщаню, гдѣ три роза тому
комисаръ староства п. Познавскій въ нагоды
конкуренціи розправы въ справѣ огорожѣ
коло деревни хотѣвъ замѣлуги, однако жѣ
бл. п. попереданіи усадебно просѣвъ не чиня
ти того, я рѣшеніе то водвѣннѣ. Свѣдомъ
того бузѣ о. Іоанъ Хотанецкій, крашманникъ
и придруженіи въ Ярославѣ, яко консисторскій
водвѣннѣ.

Однакъ вери́мъ ся до рѣшеня ц. к. староства.

Язы жителей Тучапъ всагалѣ понимаютъ переходъ съ обряду руского на латинскій, на безконфессійность (гл. Gazeta Jaroslawska н-ръ 17 азъ 1892 р.) и внаемце на протестантизмъ, доказуе протономъ ц. в. староства, мѣстничій свѣдѣющей фактъ: Дня 4 янвня христанъ я

блючи ему та цілючи, всаджував пали. При третій нагоді Юсєль, такожъ тяжко заповняй, вийшовъ на поклада дхнути свѣжихъ воздухомъ. Але царь выславъ за нимъ двоухъ офицѣрѣвъ, щобъ его назадъ привели. Посолъ оборонявъ ся, а коли офицѣры хотѣли брати его силою,цѣ, вѣвъ витягъ шпаду. Тодѣ прѣйшовъ Петро, самъ тымъ разомъ добре підмѣлений, почавъ грубыми словами прозити послова, що пошле жалобу до Копенгага, и зажадавъ, щобъ вбѣдавъ до его рувъ шпаду. Вечеромъ царъ послауцемъ звернувъ шпаду Юсєлеви. Посолъ заявивъ послауцѣви, що буде просити свое правительство, абы его зъ посольства відклинали, а щобъ обійшло ся безъ дальшихъ спорѣвъ, вѣвъ вѣсьме всю вину на себе, царь же нехай звиняти его грубѣ відповѣди своїми нечемними словами. На те Петро заразъ заявивъ, що вѣвъ о пѣчѣмъ не знає, бо й самъ бувъ підлий, — просить Юсєля простити ему, якъ вѣвъ прощавъ, и прийти до него на злагоду. Адміралъ заразъ поійшовъ до Петра и почавъ звиняти ся. Але той схопивъ его въ обѣмъ и поцѣлювавъ. „Това рашу! — каже — я вамъ радо зъ цілого серця прощавъ все, чимъ въ прогрішались супроти мене, але й прошу, простѣть и вы менѣ, и болѣе о тѣй пригодѣ не памятаймо!“ Якъ Юсєль довідавъ ся пѣвнѣйше, причѣвъ до тѣхъ пригоды була тава, що хтось повѣвъ царевѣ, мовѣ-бы посолъ мѣвъ незвичайно богато выпитъ, а не пѣвъ, щобъ могли лѣйше шпионувати.

Надармо пробоваў Юель весякі можны-
вых спосабы да спонукання цара, абы ўдоль-
на яго водць пята. Вказуваў, що на тымъ
терпяць яго здаровлье, легко може оплатити
жыцьемъ, а такожъ быць ся, абы ёь подытау
нмвохъ не оскорбятъ царя. Давъ бувъ на-
вѣтъ хабаря надворному священнику, щобъ
наклонивъ цара до того. Але нѣчо не помогло.
Петро, смѣючыся, казавъ, що не бере за зме-
нѣчога, щбъ гаварыць ся по пьяному. Юель по-

хлопчeka зъ Тучацъ, сына Андрея и Катерины Вусенковъ; дня 6 лѣшня похоронены я сына Дамьяна и Маріи Корецкихъ; 14 лѣшня похоронены я дѣти, трещены зъ воды акушеркою, служивцѣ въ Тучацахъ Ирины Мудрой; дня 19 лѣшня ѣздили я до хорого Григоріи Хараша; дня 29 лѣшня похоронены я того-же. На мое запитанье: для чего зывае мене яко безконфессійный або протестантъ, одѣтивъ пон Григорій Харашъ въ присутствіи многихъ людей, що якъ бува Русиномъ-католикомъ, такъ и вѣстъ, а що подѣисували другіи, то ѣ вѣстъ подѣисавъ, во роугувачи важности своего проку. Дня 6, 10 и 24 лѣшня служивъ я литургію въ Тучацахъ при якъ найвселеннѣйшомъ абраню вѣрныхъ, зъ котрыхъ за кождый разъ сговѣдалось и причащалось по 20 людей. То факты говорять саміи за себе и кождый безосторонно мыслящій чоловікъ може перевѣдчатись, що народъ зъ вынужкою 2—3 подмоуленыхъ людей не хоче вѣзвѣжъ змѣнѣ. Аранжеры цѣлого дѣла, вымущуючій подѣисъ, баламутящъ людей, що если подѣиснуть супіаіу, тогда освободять ся разъ на новѣ водѣ конуярціи до матрчинокъ церквей; въ виду того кождый охотно правявъ ся за дѣло, и навѣтъ давалъ лепту на покрытыя розходѣвъ, котрѣ — якъ мене убѣждаютъ саміи Тучацкіе — выносятъ выше 300 зр. Въ цѣли провѣреня подписовъ делегувало ц. к. старостю дня 12 лѣшня комисара и. Пувицкого, котрый буваъ въ Тучацахъ, — але що зробавъ, не знаю; знаю лише, що буваъ у мене и метрики рождежня перегидавъ, чтобы дѣти водѣ 7 до 14 лѣтъ выключати водѣ переходу, и они цѣки-что остаются ся при гр.-кат. обрядѣ. Однакъ въ недѣлю по богослужению зголоосилось до мене трое людей зъ заявленіемъ, що ихъ записали самовольно на переходѣ, они того не хотятъ, бо боятъ ся кари Божіи и дѣлато сговѣдалось и пытакуть: що дѣяти? Другіи пытали, чи можуть ѣхати до епископа за порадою, бо якъ страшать, що имъ не буде свободно рускій правявни обходати, церквею буде замкнута, на випадокъ смерти свѣтла имъ не дадутъ, а що найважнѣйше — цѣлу конкурсію будутъ мусѣли заплатить и въ той цѣли ихъ землю продадутъ. Поясненія цѣле дѣло на проповѣди, одобривъ я ихъ намѣреніе пѣзати лично до владыки и сегодня они вже въ Перемышлѣ. Довѣдуу ся, що больше число людей намѣрили явиться до мене зъ заявленіемъ, що имена ихъ записавъ безъ ихъ вѣдомости и що переходу на лат. обрядъ они собѣ не бажать.

Каждый безсторонный познает из того, что целый рухъ есть вызванный мѣсцевыми и посторонними причинами подѣя предлогомъ, мовѣ-то въ лат. обрядѣ нѣякихъ татаровъ не-ма, а если бы и були, то Тучапане буля бы въдѣ нѣхъ увольненій. Що таѣъ есте, подтвер-джуе слѣдующій фактъ: Дня 21 с. м. приходѣтъ селяннѣхъ въ Тучапъ, подписавшій ся такоже за переходомъ на лат. обрядъ, и рова-каеу: „Мавушомъ суботы 4 (16) лѣныя прай-шли изъ Ярославля Теодоръ Губаша и Войтъхъ Блокъ, господахъ въ Тучапъ, и заявляѣ, що с. Андрей Солецкій, лат. сотрудникъ въ Яро-славѣ, скаеаеъ: „Od dzisiaj będziecie tu do mnie przychodzić z wszelkimi potrzebami duchownymi i ja będę do Tuczemp jeździł do Rusinów, bo wy już Polacy.“ И дѣяеу, въ Ту-чапъ дня 21 с. м. повесено хмолчинеа до во-стога въ Ярославъ и тамъ его окрещено, хочѣ отецъ его Антоній Харашъ, господа въ Ту-чапъ, естъ гр.-лат. обряду. Въ тѣмъ дѣлѣ по-давъ я жалобу до ординариатѣвъ, бо чей-же и лат. сотрудникъ стоѣтъ подѣя законахъ, ко-трѣ что-до йоты спознаѣи повиненъ, тѣмъ больше, що — яеъ я изъ достовѣрнаго жерела довѣдаеъ ся — епископъ Солецкій выдаеъ ку-ренду, въ котрой строго забороняеъ подѣлыва-ному собѣ духовенству мѣшати въ тучапан-скій справы. Подождетеъ а увидимъ тѣмъ больше, что вѣдѣтъ въ Тучапъ, Томашъ Ясе-вицъ, говорившій публично въ Ярославѣ межѣ

тому просивъ, щобиъ позволено ему пяти лишь одну квартиру. Але царь уперъ ся при двохъ: одну за его здоровля, другу за здоровля царя. Юель наконецъ приставая на повтора въ, жаргомъ упавши на колѣна, повтарявъ свою просьбу. Тогда царь и собѣ ставъ на колѣшкѣ и клачучи выпивъ зъ послѣдъ колѣна пугарбѣ, и такъ Юель нѣмого не выгравъ а вставъ подпучивый. Одного разу, коли посоль въгравъ ся завчасно зъ пару, казавъ Петро правствя его назадъ въ вѣчной одежи и въ пантофляхъ. Другамъ разомъ, коли Юель хорый лежавъ въ постелѣ, Петро вѣдѣвая его въ дружавую чотирохъ сотъ запидыхъ.

Так само безоглядними бувъ Петро и супротивъ другихъ особб. Князя Чернаского, якого той передъ самими своими всьмьмъ бувъ захорувавъ, казавъ Петро просто стягнути зъ дѣшки, а хочъ той ледви шогъ на ногахъ встояти, казавъ таскати его до церкви лаше дѣятого, щобы тымъ всьмьмъ вѣдѣякувати зачати Ріка аби разъ подѣ той часѣ. Его сестринцѣ, коли вѣли зъ флототоу выѣзды на море, мусѣли вѣзти зъ нимъ на быстрой галерѣ. Особливо любивъ сидѣвати ихъ до того въ часѣ великой непогоды. Часто таковыи амушувавъ ихъ передѣ тымъ добре зъ ними выпита, абы випадли въ большу хоробу мореку. Коли жъ обѣсѣ вѣли ся и стогнали, Петро мавъ зъ того найбільшу потѣху.

Юсёль рассказывает, что Петро часами терпел на рёде корча, особенно подчас сильных выбухов гнева. Тогда страшно стаягав лице, цэлый корчався и выглядывал дуже страшно. Бувало и так, що при столі дбаставал конвулсіа. Тогда вывивавал ножем, и вылакама довернул себе, а явесь чудо, що нікого не ранив. Среди его оруженя говорено, що корч бул насильством явонсь завданом ему колись отруты.

Оригинальную рѣчь разсказує адміралъ про
внѣзя Меншикова. При одномъ пирѣ въ его
домѣ старшій Зотовъ просилъ Петра о маду

зобранными въ затковой насѣ людми, по
„ks. biskup Solecki telegraficznie dał dyspensę
[1] Jacińskiemu duchowieństwu udzielać wszel-
kich błogosławieństw Rusinom z Tuczemp.“
То въ даній випадку свердати можу свѣд-
чане.

Будучи сами двумя на заседании громадского рады въ Островѣ, чтобы подтвердить одержаніе 10 ар на ассекрацію церкви, до- вѣдавъсь я водъ людей, що вітація кинуть по- всюду. И такъ Петро Дуда зъ Острова, братъ Авдуря Дуды зъ Тучаць, который горячо за- имаетъ ся пропагандою, спорить зъ другими жи- тельми Острова, говорючи, що Тучацкае выграюг. Однакъ той, що не зараженный wyższą kulturą, опорукавъ, „бо прецѣнь наша віра и латинська то все одно“. На то Дуда водповѣвъ по польски: „Niech tam będzie wszystko jedno, ale zawsze polską wiarę po- pie- rają wszyscy, i panowie i... a ruskiej nikt, bo ona zawsze do szczytatyckiej podobna!...“ Отъ кате- хиза, которого селянина самъ не выдумавъ, а въ не вычитавъ, бо тутъ социалістичныхъ книгъ нема, даме хтось зъ зучливіости для Ru- синівъ такихъ правдъ віри научивъ нашего Петруса.

Се хотѣвъ я сказати въ интересѣ встѣпи, задержуюти всѣ подробѣйшия факты по-мѣсто для себе, бо не хочу поддавати нѣкъ субъективнаго критичѣ. Конечъ-иждѣвъ я ще не написавъ: „Пропало!“ — доны не увиджу чорна на блѣбѣ въ Риму, бо прецѣнь: Roma locuta, causa finita.

Свещеникъ А. А. Барновскій, переходникъ въ
Островъ и Тучапахъ.*

Рукъ въ рускихъ товариствахъ.

Для 5 (17) июня с. р. відбувъся въ огородѣ снѣтаньскаго бровара народный фестиъ заходомъ членовъ рускои мѣщаньскон чинальни въ Снѣтанѣ. Частый дождь въ вечеръ назначеный буеъ на пѣдъ просвѣтѣи.

Комитет фестивальной складает ся из самих мѣщанъ, всѣмъ занятымъ сѣ и устройтъ такую прогулку, якая бы и Лѣвѣмъ не повести-
дѣтъ ся. Дѣтъ заплѣтъ прѣгравали коломыиѣи,
козачка и вальса, а молодѣжь пѣдѣ аранжер-
ствомъ чотирохъ мѣщанъ гуляла такъ красно,
по ажъ мѣало було дивитѣсь. Хоръ мѣщанскѣй
пѣдѣ досѣднюю управу п. Ивана Грегорови-
ча Говаа водѣсѣиваѣтъ вѣлька новѣйшихъ ку-
снѣковъ такъ гарно, что заслуженнымъ опе-
скамъ не було кѣпца.

Польська інтелігенція відтягнула ся від участі останаціоній і тільки колизувати осіб більше прихильних міщанств прибуло на фестинь. Дялятого міщане мають справедливий жалю до нас, аяк не мешаю до свого пароха Веч. о. Ф. Огоновського, котрий не знати зъ якои причини не почтивъ своєю гостиною нашого фестину. Міщанъ и селянъ міщаневыхъ и зъ сусѣднихъ сѣлъ було змѣжъ тмѣсяч осіб а чистый дохѣдъ выносивъ 34 зр. 40 кр. Польске „kolko rolnicze“ уряджуе такий фестинъ що року и на нихъ появляе ся и якимъ займаеъ вся интелігенція снѣняеся, а й сего року вѣдбудеъ такий фестинъ, бо вже роблять ся приготования, а провѣдчаномъ буде такий емѣнѣро о. пароха.

Комітетъ фєстивальной чє ся збєовазавъ зложати подаву пп. Трахтєвн и Бєковн за бєзінтєрєсовє вєдустуєнє огороднъ и за рєвнє помѣщє прѣ устрєєнє фєстивалу, а нє мєншє Пр. о. Сєвєрнєн Мѣтковєскому, сѣтруднїковн и прѣдсѣдѣтєлє чѣтальнѣ, и Вл. п. Маркїєлю М. Кушѣрєзѣ, дирєктєровн „Нѣродѣн Торговѣцѣ“ въ Сѣянїѣхъ, котрѣ своєю дєєвѣдѣю радєю всєдєю и у всѣхъ спомѣгали, збѣнца вєстїє Вл. учѣстнїкѣхъ, котрѣ своєю дєстєю прїчїнаєлїє до поблѣзшєнѣ фондѣ на длѣн прѣсвѣтѣ, вєстра у вѣзѣ стѣтѣ дєсѣтѣ нєзѣко.

Въ гадѣ, що Хв. Редакція не вѣднaje

маєтьність в Інтерманляндії. Царь прихилив
ся до просьби, а Меншикова се дуже розко-
латило, бо Зотов просив о постійності в
назначенні. Тоді Зотов почав виводити ріш-
увий жалобу на князя-міністра і навіть назвав
его розбійником та злодюгою. Петро спокій-
но праслухував ся і тільки здержувати роз-
сиреннях, щоб не кинулась до біяні. Ко-
ли ж потому Меншиков пожалував ся Пе-
трови і жадав сатисфакції, Петро побішов
вє ним до Зотова і заявив тому, що князь
Меншиков жадає покарати его на шибениці.
Старий налякав ся не на жаргт і просив
о прощєні. Тоді Петро став посередником
такої угоди: Зотов на певні вєдїлявє
вєс свои обжалованя Меншикова, самє себе
назвав розбійником та злодєєм і позво-
лив Меншикову дати йому поаушє.

При всімъ томъ Петро Великій бувъ неустоймо діяльний. Завсѣгды бувъ при роботі на війно не було для него незнанущихъ. Міжъ вашими велику увагу звернувъ вінъ на пожежі, тажъ часті въ Россіі. При вождій пожежі являвъ ся і самъ правивъ спасеннями. Завсѣгды йшовъ на найбільше zagrożеній місьця, вилѣзавъ на дахъ, вгагавъ своїмъ прищомъ захоувавъ другихъ. Коли-жъ его не було при огні, то звичайно вичого не діялось, — люде приглядались безучастно огнєви, на-віть за гроші не ратували, а тільки глядѣли, чи не дасть ся що украсти...

Отсе де-що цѣкавийшого зъ памятникѣхъ Юста Юела. Язъ бачимъ, выдавецъ памятникѣхъ звернувъ увагу лишь на матеріялы пригбный до характерисаки особы Петра Великого, а поминувъ записки про державну его діяльність — мабуть даятого, що она больше заціка.

Характеристика личности Петра Великого, являя в себе податливую Юлию, есть безперечно верною.

Щодо его слабостей — цікавий факт записаний в памятник монастыря в Со...

и помѣстить наше письмо въ свой цѣнный
журналъ, остаемо съ поважаньемъ —

За вѣщаньсчѣ руску читальню въ Сян-
тавѣ: Иванъ В. Дудчакъ. — Николай Макаре-
вичъ. — Иванъ Проскурницкій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Галицкому соймови предложити правий видѣлъ, — якъ доноситъ N. fr. Presse — про-
вести урегулюваня правыхъ фінан-
совъ и правленя бюджетовъ рѣвноваги.
Князь соймово лѣвѣцъ выступити ще зъ
своеи стороны зъ провѣщенъ, выгтовленнъ
черезъ посла Щезановскаго що до уравни-
неня фінансовъ. Внесенне згукіфікованя вѣсьхъ
договѣ правыхъ и конверсія останку дову
индемнізаціоннаго, стрѣтнѣ мабуть оложн-
цію збъ стороны болѣшности соймово.

Въ якій спосібъ Бісмаркъ отри-
мавъ димісію, се опіє на автентичній
жержалахъ Niederschlesischer Anzeiger. Справу
ходила о кабінетный рескриптъ зъ 1852 року,
который пооданокъ міністръ не призволяє
зносити ся зъ королемъ безъ уваженія пре-
зидента кабінету. Царь зажадавъ, щоби
Бісмаркъ уложивъ новый рескриптъ, котрымъ
знесево бы сей ггаданий давѣйшій. Бісмаркъ
не хотѣвъ сего зробити и незвычайно зачуду-

завъ ся, коли цесаръ сказавъ, що сей рескриптъ кабинетный не е правослиный, бонеконотрасионованый внявмтъ министромъ и его не оролошено въ Staatsanzeiger t. На се спытавъ ся Бисмаркъ: — „Ваше Величество, хто се сказавъ?“ „Донажѣтъ, що се не такъ — вѣдповѣвъ цесаръ. — Прому мѣвъ заранъ предложити Staatsanzeiger а зъ 1852 року. Покажѣтъ мѣвъ дотичне оролошене. Вы знаете, що сего не можете зробити.“ — „Дѣйстви — сказавъ Бисмаркъ — если Ваше цесарске Величество берете информаций вѣдъ Бетгикера.“ — „Взе одно вѣдъ кого — перебѣвъ ему цесаръ — дослѣтъ, що мѣжъ права короны вступувъ ся кусень неважкого паперу.“ Коли жъ вѣдтавъ цесаръ Визъгельтъ заявлятъ, що злѣшню предалагати меморіалъ, посвящючій цѣду справу, вн. Бисмаркъ зазначивъ, що по знѣсеню сего кабинетного рескрипту робота его поблѣшала бы ся въ десятиро. — „Мушу працювати такъ, якъ я привыкъ, або мушу свой урядъ зложити на кого иншого. Най Ваше цесарске Величество мене вѣддалать въ службу, се буде найкоротше розвѣзанье сихъ трудностей.“ — На то вѣдповѣвъ цесаръ: „Добре, если така Ваша воля. Хочъ зъ жалемъ подишу Вашу просьбу о димісію, але тебѣ надѣю ся въ. Лѣпше, що такъ буде, якъ коли бы и дальше вступували сѣ неможливы вѣдносны.“ Се дѣяло ся дня 15 марта 1890 року въ мѣстѣномъ Герберта Бисмарка. Дня 17 марта цесаръ заволовѣтъ Бисмарка, чтобы вѣтъ подѣвъ ся до димісіи, напередъ за посредничствомъ іен. Гавково, а вѣдтавъ черезъ тайного совѣтника Люкануса.

Въ румуньскѣй столицѣ въ Букарештѣ утѣрило ся товариство студентѣвъ пѣдъ имевшемъ „Децемвиратъ“, до котораго приступили люди занятыя въ идеальнѣй, що збожываючи ся присягою посвятити своѣ житіе дѣлу добра земלקѣвъ живучихъ поза границами Румуніи. Агентъ російскаго посольства въ вниманіи бухарештенскаго посла Фонтана запросивъ президента сего децемвирата до російскаго посольства, да сказано ему, що Фонтанъ готовый дати имъ потрібный грошевыя средства на антинадарскі агітаціи. Студентъ выслушавъ предложеніе, але и заявивъ, що сѣ товариство почало собѣ за цѣль, увеличити такожь бессарабскихъ Румунѣвъ въ пѣдъ російскаго правленія и въ сѣи причинѣ вѣнѣтъ и его товариштѣ не можутьъ принять предложе-

танові [на границі австрійського з російським Подолля]. Вертаючи ся з пруського походу Петро гостив в колба дівч в сатановських замку у великого коронного гетьмана польного Адама Снявського. Підчас той загостив в до тамошого монастиря оо. Василіяна. В монастиря сгрітив царя краснорічявою промовою в ромонах Іосиф Чижевскій, один з найдуцших під той час проповідників Василіяна. Цар навіть в похід брав з собою блазнів, — з блазнями, чл лише з одним зайшов в до сатановського монастиря. І отж, яз-разь коли в ромонах Чижевскій найбільшу почав розвивати краснорічність в привітній промові до царя, блазень підліз до в ромонах в одним стримомь ножиц утаив ему бороду... Можна собі представити ситуацію в ромонах-бездіяка и всен братів. На вчіву памятку ваять сей записали черниц в записках монастиря.

Що Петро любавъ выпити и мавъ страсть
другихъ запоювати, о тѣмъ знали у насъ въ
Галичинѣ ще передъ Іосифомъ Юзефомъ, аъ часу,
когда вѣнъ въ 1698 гостивъ въ Равѣ русскій.
Въ современныхъ запискахъ явуетъ ся, що въ Равѣ
не только „оба монархове [Петро и король
польскій Августъ] сильно пили“, але Петро за-
поювавъ цѣлый тыждень и нашихъ людей.
Черново-русскій воевода Янъ Станиславъ Ябло-
новскій въ своихъ запискахъ каже про себе:
„Мене царь все называвъ сусѣдомъ [яко старо-
ству Бѣлои Церквѣ] и за-дѣя той чести я му-
сѣвъ разомъ аъ ними пяти горѣвцу, доки я
вѣдъ нея ажъ не захоруваетъ“..

1980

Es. 2A-6.

нихъ имъ средствъ. О сѣй подѣѣ президентъ товарищества подать вѣстѣю до мѣдныхъ дневниковъ. — Иишій фантъ ставъ ся въ сегомороднихъ копальныхъ яуга въ Петроченіи, де робѣтники зробили страйкъ. Причиною сего року мѣжъ робѣтниками було се, що свещевику румунскій завбававъ вѣрмахъ, чтобы въ день св. Петра и Павла прийшла до церкв. Директоръ копанъ на сѣй день власне розпорядивъ роботу въ копальняхъ. Робѣтники поїшли до церкв и за те директоръ наложивъ на нихъ грошеву кару. Наслѣдкомъ сего всѣ робѣтники збунтували ся, застановили роботу и вочили ся по коршмахъ загрожуючи публичной безпечности. До сѣи мѣсцовости выслано войско, котре правернуло публичной порядокъ. Подѣѣ сѣи мустѣи звернути увагу и мадарскихъ дневниковъ, а навѣтъ саміи Мадары заговорили вже про мадарско-румунскую агоду. Мѣжъ иишими дневниками, котра забрала голосъ въ тѣй справѣ, аиакодать ся навѣтъ голосъ Pester Lloyd-a. Такожъ оціцїална вѣдѣнская Presse оролосила листъ одного румунского политика въ Букарешту, розумѣя ся правляющего потребною союзна, котрый радить Мадарамъ дати якїи уступки угорскимъ Румунамъ, бо они шукаючи хѣба мустѣи смітрувати де королевства и тамъ приступаютъ до „прреденты“. Сѣй патриѣтъ румунскій надѣѣ ся, що Мадары осягнутъ добрѣи результаты, если на бажаня угѣркованыхъ Румунѣиъ звернуть дежо болѣе уваги, якъ досѣ, и дѣдуть имъ водповѣдїи концесїи.

Въ сѣрпни водбудуть ся въ рѣныхъ сторонахъ свѣта торжества въ память Христофа Колумба. Папа Левъ XIII. выдавъ въ сѣрпнѣ святковани енцицеліу, и приказавъ обходити сѣю памятку дня 12 жовтня, именно въ Испаніи, Італіи, Північній и Полуднѣй Америкѣ. Великій торжества зъ сѣи нагоды водбудуть ся въ другій половинѣ сѣрпня въ Генуи, де має прихѣтити флота італіецѣ, англійска, французка и испанська. Загално увагу звернула обставина, що Франція мимо того, що міжнародній відносини міжъ нею а Італією не сѣуть приязни, все таки свою ескадру высылас на привѣтъ италійского короля Гумберта. О тѣмъ органъ провѣдинка французскихъ радикаловъ Клемансо Justice комбѣстувъ цѣкаву статью, въ котрій причину неприязни міжъ Францією а Італією зложивъ на політику Крієіюго. Сей италійскій премієръ провадивъ такий витрига противъ французской республіки, що при одній нагодѣ, коли французская ескадра мала явити ся въ Саледіа и тамошня населеня заздало для неї ентузіастично принять, вѣнъ довѣдо до того, що французске правительство мусѣло віддалѣати заповѣдженій привѣтъ. Французскій органъ хвалить, що правительство мимо того слукаю теперь высылас свою ескадру до Генуи. — Крімъ того италійска флота возмѣе участь въ торжествахъ Колумба въ испанскій пристани Пальсѣ, а италійскій праєрѣцъ Ваузанъ поѣде до Нью Йорку, чтобы тамъ бути на відкритію памятникана поставленого тамошньою колонією италійскою въ честь Колумба. Сѣ торжества свѣршуватъ мабутъ приязні відносини міжъ Італією а Північною Америкою, аїй на ново виявляла ся по подѣяхъ въ Новімъ Орлеанѣ. Президентъ Сполученихъ Державъ Геррісонъ выславъ до короля Гумберта телеграму, въ котрій выказавъ свою радость зъ причини маніфестаціи въ Нью Йорку, котра відновить стару приязнь міжъ обома державами. Италійскій король відповѣвъ такъ: „Я бажавъ, чтобы мое правительство вѣзло участь въ тѣмъ торжествахъ и тѣмъ способомъ показало почутѣ посѣдѣиои приязни міжъ обома державами. Дякую Вамъ за привѣтствіє, въ якою Вы проявили мѣй заміръ“.

Въ сенатѣ повѣдѣнно-американскыи
свои Уніи порушено справу мѣждународнаго
мира. Сенаторы Джонъ Шерманъ, который
черезъ якийъ часъ бувъ президентомъ сенату
а въ 1885 до 1889 року віце-президентомъ
Уніи, поставивъ біля, щобы оснужувати мѣжна-
родный трабунажъ для мирного порѣшєня
спорныхъ справъ мѣжъ народами. Внесєня
американьского сенатора наказує, щобы пре-
зидентъ Сполучєныхъ Державъ вѣйшовъ въ
переговори зъ всѣма заграничними держава-
ми въ той справѣ.

Французскій дневникъ Figaro, сконстатувавши непохитостьъ взаимныхъ чувствъ приязни мѣжъ Францією а Россією зажадавъ сконфікована ихъ въ формальный француско-россійскій трактатъ. Але въ Россіи на се не хотятъ престати. Въ томъ имѣлъ "Гражданинъ" кн. Мещерского написать въподвѣдъ Figaro въ. Теперь утверждае се петербургскій корреспондентъ дневника Pol. Corr.: Заключение писаного договору уважаютъ въ Петербургѣ непотребнымъ automate, являе доволго вступивше еще обостороннее довѣрье и потребности взаимного подмога. Се могло бы лаше выдѣляти мѣжвародный заветодъ а прогненикъмъ Франціи а Россіи подати новѣи доказы, будето тѣ державы була ворогами мира. Гадая, що Россія а Франція не можуть заключати формального альянсу мѣжъ собою являчаны рѣзкою формы приязни, безосновна и не мае вати въдъ кропитадского звѣзду, бо въдае, являе подписаные такого союза буде доконечне, російскій царь не буде надумувати ся такъ само, являе вѣнне не вѣгавъ ся призоволети на гру маршаліезы въ Россіи. Коли тогдѣтосъ въ царского оруженія посылтавъ царя, являе призоволети на гру маршаліезы, царь Александръ III. въподвѣвъ: "Але-жъ певно, тажъ я для Франціи не буду сыладати нового вѣмну".

— Комісія ради міста Львова, покинаний до прийняття, ухвалити ставити ся в понеділок. Найважливіша єсть комісія безпеки в порядку публічного. Провідником сего комісії вибрано пр. Сирого, а віцепрезентом п. Сирого. Висновок, щоб організації сторожі горожанської в місті Львові, «Соколов» враз з сторожі охотничою. Оба товариства мають скріпити свої сили Соколами і сторожею охотничою з прохання о скільки се буде можна. Крім того має утворити ся сторожа горожанська з охотничів, котрі до неї записуватися. Далше утворено комісія: кантауову, хоровадову, кватеруанову і кватеруанову. Кватеруанова має зважити ся прийняти справу завідування журналістичних, а декоративна устроєнням ілюмінацій і пракаршенням лиця.

— **Нова муравана церковь** буде ся въ Олѣську, въ повѣтъ сокальскѣмъ, фондами самыхъ мешканцевъ Олѣска [ѣлині парохіи Конотопы] Роботу веде иаинѣрѣ повѣтровый въ Сокаля п. Левицкій дѣля своего плану. Будова церкви обширною, гармоничною, въ видѣ хреста, доведена вже по-надъ вѣны, въ сѣни буде вже и покрыта бляхою. Царуе-жъ будовы веде комитетъ подѣ проведомъ парохіа о. Станислава Алексевича. Замѣтимо мимоходомъ, що заходомъ о. С. Алексевича завязала ся въ Конотопѣхъ читальня „Просвѣты“. Статуты же намісничинство приняло до вѣдомости, а отво-еніе читальни въбуде ся заразъ по живахъ.

— Испыты зрѣлости въ буквиныхъ гимназіяхъ. Въ черно-вѣцкой гимназіи вѣдують ся испытанія зрѣлости вѣдъ 18 до 23 н. ст. лянна. Зѣ Русскіи вѣдали испытанія вѣдъ, а то: Левъ Ехъ (зѣ вѣдъ-чачениемъ), Гіосифъ Флорчукъ, Корн. Любичъ, Козимъ-нѣмъ, Ник. Костецкій и Ил. Тосанъ. Послѣдній православнаго вѣроисповѣданія. — Въ гимназіи въ Радѣвцяхъ вѣдують ся испытанія зрѣлости въ першихъ дѣлѣхъ лянна. Зѣ Русскіи вѣдали здало его двоухъ: Евг. Жуковский и Мет. Себедѣвичъ. Послѣдній православный. — Въ русинской гимназіи въ Сучавѣ не було въ VIII лѣтѣ нѣ одного Русина.

— Попыть державный въ высшей школы промысловой технологическому музея у Вѣдн въ 1-ой секции зложили Галичане: Теодоръ Прокопловичъ (Русинъ) въ Яворова, Иванъ Бѣленскій (Русинъ) въ Рогатина, Володиславъ Нѣмчиновскій въ Кольбушово и Павло Придаткевичъ (Русинъ) въ Бражара. Всѣ суть стипендиатами галицкого учебного краевого.

— 38 справлє судовыхъ. Зъ Вѣдя доносять, що займаною постійною въ дѣя 14 н. ст. линия, зможено число посадъ адъютантовъ аскулъ-антовъ въ Галичинѣ восточної въ 125 на 150, а змѣсть сего зячено потнутий ще посади адъ-ютановъ аскулъантовъ для книгъ грунтовыхъ. альше утворено въ Тарновѣ третю а въ Пере-шаной другу посаду субститута прокураторіа дер-жавной.

— Любимый магистрат, оголошує конкурс на п'ять безплатних місць в гаїлицькій консерваторії музичної, котріся обсада належить до міської репрезентації. Убогаючи ся о ті місяці мають нести подання до магистрату найдалше до 20 н. е. серця виказати в них убожество, вітк, нитя і способи удержання, а також догепері- ну науку музики.

— Институтъ для сѣльскихъ дѣвчатъ. Въ нагоды
оружества св. Книги въ Старомъ Санчи зойшо
и по богосуду колыканатѣ вильновыхъ се
и за инициативую посла Поточка рѣшили
завести заведение выхуваюче для сѣльскихъ
дѣвчатъ. Заведене мае станути на себѣ, де подъ
руководомъ монахинь сѣльскія дѣвчата будутъ
вдѣляти науку въ земѣ и будутъ образоватисъ
подъ взглядомъ моральнымъ и господарскимъ. До
переведена сей гадки въ дѣло выбрано комитетъ.
Председателемъ комитету выбрано Тому Цюнгля,
бита въ Подгродзя, а членами Іос. Мацяшка,
бита въ Опаланы и Самеона Дутку въ Мордар-
и. Присутній селяне въ иныхъ повѣтовъ, явъ
въ повѣта роуничного, живецкого, лимановского,
омбровского, вложили охотно на початокъ колы-
канатъ зр., а яшій обѣщали позднѣе свои
атки издѣляти.

Комітетъ выставки будьяніемъ оповѣщую, що зъ причини отвореня выставки дня 29 н. ст. сернія зпочалять ся роботы инсталляцій на площы выставки и що зъ той причини бюро комітету, находяще ся доси въ рынку подъ ч. 30, перенесеное будья дна 28 н. ст. иніяна до будынку школы политехничной. Бюро буде отворено въдъ годины 10-той до 12-той передъ полуднемъ и въдъ 3-той до 7-си пополудни. Разумъ повѣдомлею комітету интересованыхъ, що новоуставлений парламентъ, вѣдомеючий площу выставки въдъ улицъ Свѣтлыи и улицъ Техничной, назначенный на публикуванье анонсовъ мальованыхъ и наближованыхъ азіяшыхъ. Дотычный замовлея праймае и выноуе п. Иванъ Вромильскій, складъ шаперу и приборѣвъ рисунковыхъ у Львовѣ ул. Кароля Юдвика ч. 11.

— Про наших емігрантів до Сполучених Держав
звичайно Америки так пишуть американські
журнали: «Въ копальняхъ вугля кам'яного стра-
дають ся товщи людей, говорячи незрозумілимъ
высказомъ и позбавленъ людскихъ прикметъ. Се-
редъ людей, котрыхъ агенти масами сюды звозять и
примикають на найнижшій ступень встановлена. Они
подобні радше до звірять, якъ до людей. Коли
хочъ видать ся, якъ рачки хлѣвуть по сходахъ за-
повсю, думаєть бы хто, що має передъ собою
нудобу. Замість провінцій, мають ти бѣдьяги ну-
мери, що выписанъ на табличкахъ, причѣлюють
и до нихъ якъ до убитыхъ безрогъ. Коли такіхъ
чоловѣкъ збѣда подъ землею, бѣдаєть якъ каторж-
никъ такой нумеръ. Тысячъ такихъ нумерѣвъ
пошлуть менше, якъ несій наційникъ.»⁴ Зъ того
введення видно зъ якою симпатією відносять ся
американе до емігрантівъ. И иначе бута не
можє. Колиш, передъ якими 50 лѣтами, емігран-
тівъ, напильваючи до Америки, становили цѣный
матеріалъ робучій по фабрикахъ и копальняхъ, а
теперъ недостатки зарбѣку по мѣстахъ кидали ся на
руки и неуправленъ ще землѣ и тѣмъ збільшали
лишу продукцію и добробутъ краю. Нигдѣ, при

70 майже міліонахъ мешканцѣвъ Сполученыхъ Державъ, обставини дуже змінились. Майже вся земля вже занята, робітниківъ по містахъ ажно надто багато, они сильно організовані и дуже нерado дивлять ся на прибуваючихъ, що не до рівнюють имъ інтелігенцію и вмѣстю въ работѣ мусять въ конечности приставати на дуже низьку платню и въ той способъ обнижують зарбѣки. До того всего причиняє ся ще и та обстановка, що коли передъ кількадесятьма роками напливали до Америки, не дуже рѣзніи ся водили американцѣвъ звичаями и языкомъ Англіцѣвъ, теперъ емігрують сюде найрѣзномороднѣйшомъ культурѣ, котрі або зовсімъ нѣ або дуже тяжко вучують ся по англієски и грозятъ погубою англієскому елементови въ повнѣнній Америцѣ. Вжъ теперъ існуютьъ за рѣкою Міссісіпі цілий мѣст и околицѣ, що не уважають англієского языка н лише въ школахъ але й въ публичномъ життѣ. Зъ огляду на се розвиває ся теперъ въ Америцѣ широка агітація за тымъ, чтобы такъ само якъ Хиндямъ, заборонити и иншимъ выходцямъ поселятись на американской землѣ.

— Холера въ Россіи. Послѣ урядовыхъ справо-
зданъ занедужало въ часѣ водѣ 14 до 20 н. с.
липпя въ цѣломъ рейонѣ, навѣщенномъ холерою:
4.362 osoby; зъ тѣхъ умерло 2.712. — Ярмароч-
ный кушакъ въ Нижнемъ Новгородѣ зложилъ мѣж-
себою 100.000 рубл. на выдаты подчасъ холеры
въ томъ мѣстѣ; такую суму має дати правитель-
ство и мѣсцевы власти. — На Волзѣ устро-
ено плавающихъ шпиталѣ, чтобы можна легче из-
лювати недужихъ на холеру. — Въ Астраханѣ
слабѣе вже пошестъ. Такъ бодай пишутъ россій-
скій урядовый часописи. — Зъ Баку доносятъ, что
въ Персіи пануе въ Меджедѣ и Сабзаварѣ джума
азійска. Появила ся погологола, что страшна сѣ-
недуга загостила вже и до Астрахана, одна-
кѣи не стверждено же правдивости сего вѣсто-
и „Новости“ доносячи о томѣ, жадають помощи въ
державѣ, чтобы сию страшну небезпечность о ско-
ро можна въ зародѣ знатицати. — Въ Нижнемъ
Новгородѣ одержавъ губернаторъ листы въ по-
грозы. У відповідь на сѣе оповѣщеніе вѣнъ, по-
если настануть розрухи уже войска противъ
ексцедентѣвъ, а бунтуючихъ прикаже безприво-
дно повѣстия.

— Равашоль жие. Таку сензаційну вбѣсть подав передъ кількома днями парижскій Gaulois. Дев'ятикъ сей доносять, що Равашоль послѣднього вечера передъ езекуцією жаждатьъ священника, щоби передъ нимъ исповѣдати ся. Жадаєне сповноєно и лишено самого священника, въ келіи за Равашолемъ. Тогдѣ нѣбѣ мавъ Равашоль убити священника, а самъ переодѣтый въ его одѣжу мавъ утечи, лишивши трупа въ келіи. Коли комісія судова пришла въ катомъ до вѣзницѣ о 9-то годинѣ рано, щоби Равашоля водвести подѣ льютяну, довѣдала ся о страшной правдѣ. Зъ початку не знали, що робити. Однако, щоби вѣсто о утечи Равашоля не розбишла ся по Франціи, не скомпромітувала правительство рѣшено, вывести подѣ льютяну иншого вѣзния и утяти ем голову. Такъ и зроблено. Вѣста сѣй нѣхто и повѣривъ, а якъ кажутъ, правительство може чісписокъ выдати прощєзъ за ширєные ложныхъ вѣстей.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Станъ засѣвовъ у виходной Галичинѣ. Послѣ
ныхъ колья тѣлыхъ и погодныхъ дѣвъ прич
нили ся пѣдъ много взглядами до получше
стану засѣвовъ. Мимо дощвъ, переходящихъ до
сытъ часто почавши водъ половины червня,
нхто не нарѣкае на ихъ шкодливость, а сн
вѣтъ суть скарги то шкода невалика. Декотр
околицѣ однако представляютъ станъ засѣвовъ въ
менше користиомъ свѣтилъ, якъ передъ четирна
цятьма днями. Рѣшакъ который передъ колько
днями дуже хвалено, ушкодили гадашасы, и
наробили великою шкоды на омолодъ. Збѣръ рѣп
ку майже выгоды побичено. Не добро ознако
есть и ржа на пшееницѣ; до ний покрыла о
стебля, а въ декотрыхъ околицяхъ кадае о
скожъ на колосѣ. Мимо ржи и мимо того, що пше
ница вигляда въ многыхъ околицяхъ, станъ е
можна назвати користиномъ. Жито вѣдцвало пр
сприяючій погоди. Пѣсла нинѣшного стану мож
сподѣваться добрыхъ жытьє. На Подолѣ оно н
найкраще, якъ въ загалѣ всѣ збѣжа тамъ не тамъ
жѣ денце. Збѣръ жита розпочне ся сами днями
Ярий збѣжа представляютъ ся добре — однако
зарослы хвостомъ. На вѣсѣхъ и ячменя по
вила ся ржа. Збѣръ стѣна вже майже покѣчено
Въ декотрыхъ околицяхъ спѣшено ся, але се вы
шло власне рѣшакѣмъ на користь, бо черезъ до
щѣ стала трава густьйшою, а при сприяючій по
годѣ збѣрано си оухо. Конюшяна переважно в
дѣ добра, а въ декотрыхъ околицяхъ дуже добр
Станъ засѣвовъ въ поодинокыхъ повѣзѣхъ такіхъ

Въ Богородчаньскѣмъ засѣвѣхъ переважно добры. Въ Борщевскѣмъ рѣпакъ добрый, пшеница, жито, ячмень середній; стручковый засѣвъ добрый, гречка середня, кукуруза добра, конюшина заа. Станъ лукъ середній. Въ Бобреевскѣмъ засѣвѣхъ майже всюды добры; горшй коло Ходорова, а то зъ причины, що появились мышшь. Въ Бережаньскѣмъ засѣвѣхъ переважно добры, ленъ, конопля и картофль дуже добры. Въ Чортковскѣмъ станъ засѣвѣхъ дуже добры. Въ Добромильскѣмъ переважно добрый. Бульба погнила, — бураки такожъ не дуже добры. Травы и конюшина добры. Въ Городецкѣмъ станъ засѣвѣхъ майже всюды добрый. Въ Городенчискѣмъ добрый и дуже добрый. Въ Гусятинскѣмъ надби на живна середній; конюшина, мѣшанка, картофль, бураки добры або середни. Травы середни. Въ Ярославскѣмъ збожа, особливо бульба дуже добры. Въ Калускѣмъ все добре. Въ Львѣмъ все добре — конюшина середна. Въ Львовскѣмъ станъ засѣвѣхъ добрый и середній — градъ нарививъ великошкоды. Картофль добры а рѣпакъ середній. Въ Мостискѣмъ все добре, картофль такожъ добрый, однакъ заросий хвостомъ. Въ Надворнянскѣмъ рѣвно все добре, конюшина и мѣшанка дуже добры. Въ Перемишлянскѣмъ появилась ржа на пшеницы въ декотрыхъ мѣстахъ, выдлага буйтыша ищеница. Нема отже надѣль

омоложь. Сенокосы выпали добре, однакъ сѣно горше, якъ тамтого року. Картофль заросли хвостомъ. Въ Пермьскѣмъ станъ засѣвѣтъ добрый. Въ Самбѣрскѣмъ переважно все добре. Въ Сяндцкѣмъ равнѣжъ все добре — картофль задля браку робѣтника до кѣнца червня не обгорѣетъ. Скалатскій повѣтъ утерпѣвъ дуже водъ посухи. Зерно буде марне. Сли не буде дощу, то й на картофль нема доброй надѣѣ. Въ Снятиньскѣмъ рѣпакъ злый, а впрокѣмъ станъ засѣвѣтъ добрый и середный. Въ Сокальскѣмъ все добре — на пшеници появляеся ржа. Въ Станиславѣвскѣмъ урожайъ добрый и дуже добрый. Ранна пшеница добра, а пѣзна горша. Ржа появляеся такожъ на пшеници. Въ Старомѣськѣмъ все добре и середне. Картофль не можна було задля дощу добре обробити, дуже заросли хвостомъ. Въ Стрыйскѣмъ все добре и середне. Въ Тернопѣльскѣмъ все добре. Посуха далася въ знаки. Въ Товмацкѣмъ представляе ся все домытъ добре, а сли буде такъ дальше, то сей рѣкъ можна назвати однимъ зъ лучшихъ. Ржа являеся на пшеници. Жито горше. Ярава переважно добра, мѣшанка буйна, трава горша, якъ минушого року. Въ Теробовельскѣмъ переважно все добре. Въ Турчаньскѣмъ станъ засѣвѣтъ добрый и середный. Въ Збаражскѣмъ переважно все добре; бѣже пшеница и банатка достала ржу. Въ многыхъ мѣсяцяхъ появились хрущѣ, котры пшеницу троха знищили. Въ Жовковѣвскѣмъ станъ засѣвѣтъ добрый; пшеницъ водцѣла добре, картофль дуже добре, гречки рѣдкѣ.

Конкурсъ.

Выдѣлъ товариства Бурсы имени св. О. Никодѣя въ Перемышлѣ подаеъ самѣ до заглавной вѣдомости, что зѣ почеткомъ 1892/3-го року шибѣломъ знайде бѣльше число питомцевъ зѣ шибѣлъ середнихъ помѣщене въ Бурѣ товариства пѣдъ слѣдующими условиями:

1. Родичѣ, взглядоу опѣкумъ звать най-
дальше до дня 15 н. ст. сѣрныя с. р. надѣла-
ти свои прособы [безъ стѣмпля] до выдѣ-
ла Бурсы на руки предсѣдателя п. Льва Шехо-
вича секретаря рады суду окружного. До
прособы треба долучити: а) метрику крещенія,
б) свидѣство убожества, в) свидѣство шиблене
зъ послѣдняго пѣворуку, г) свидѣство мораль-
ности, если кандидатъ не ходивъ до публичной
школы, д) заявленіе родичѣвъ взглядоу опѣ-
кумѣвъ: кѣлькы они обязываютъ ся доплачу-
вати за кандидатѣвъ въ грошехъ а кѣлькы въ
натураліяхъ. [Примѣтка. Буваши въ ману-
шымъ роцѣ шибленымъ питомцѣвъ Бурсы не
догнываютъ условія подѣ а) и г). Бажаючи по-
мѣщенія за цѣлоу оплатоу 15 зр. не предла-
даютъ свидѣства убожества.]

II. Отець або опікуна прийнятого до Бурської питомця має: 1) уплатити на згущені інвестари 1 зр. на рік, 2) платити місячно до нас бурсь на інструктора 1 зр., 3) доставляти декларовану квоту доплати на харчів з горь місячно, 4) на праві біля зложити на початку першого і другого півроку по 1 зр., 5) на бібліотеку для питомців 1 зр. річно.

III. На вступъ въ заведение питомца ма-
ютъ выказаны ся достаточнымъ бѣльемъ и
одеждою, именно мусать каждый мати: 6 паръ
бѣля, ковдру, подушку, 4 пошевки, 6 ручни-
ковъ, 4 простирала, 6 хустовъ до носа, двѣ
пары чобѣтъ, одежду лѣтню и зимову.

IV. Бажачучі достати відповідей на свою просьбу зволіати долучити карту вѣдѣспондентацію зъ докладною адресою, а если кромѣ того долучати марку почтову на 20 кр. то одержати свои приваги за почтовымъ реценсіємъ. [Замѣтка: а) Принимаіи питомці мають явити ся найбѣзпѣйше дня 3 н. ст. вересня о 2-й годанѣ зъ полудня вѣ мешканю бурси [улиця Татарска], щоби поддатися лѣкарськимъ огляданнямъ; при тѣмъ родичѣ або опѣкуны зложати свои заявленія и наведені пбѣз 3) уплати. б) Вѣзми відбввають ся 29, 30 и 31 н. ст. серпня, а до першов класы 1, 2 и 3 н. ст. вересня. в) Родичѣ або опѣкуны мають вносити свои оплати лѣчно або почтою до каси Бурси на руни касієра а не черезъ своі дѣти. Подана бѣзъ точного заявленія: кбѣлю найбѣльше обовязувати ся долучувати грбни вгледно натуральними, не будучи уважливими.]

Водъ Видьлу Бурсы имени св. о. Николая
въ Перемышли, дня 19 в. ст. липня 1892.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 27 липня. Міністеръ Штайнбахъ вѣднзначенный за переведеніе предложень валютowychъ ордеромъ зельзнои короны I. КЛАСЫ.

Германштадт 27 липня. Меморіалъ завезений Румунами до Вѣдня, звернено черезъ власти, проводникови депутаціи румунскои д-рови Ратію.

Берлинъ 27 липня. Въ Reichsanzeiger-ъ оповѣщено розпорядження що до средствъ осторожности на случай холеры.

Петербургъ 27 липня. Холера появи-
лась вже на Крыму. Бунты и неспокой въ
мѣстечностяхъ надволжаньскихъ не устаютъ.

Софія 27 липня. Вирокъ выданий въ процесѣ Белчева подтверждено. Нинѣ рано выконано кару смерти на Міларовѣ, Алекс. Карагіловви, Поповѣ и Георгієви. Засудженіи приняли святі тайны и на смерть шли вѣдажно. Карагіловъ крикнувъ на пшбеници: „Най жие Македонія!“ а иишій: „Най жие Болгарія!“

Цѣна збѣжки и другихъ продуктівъ.

26. н. ст. липня 1892.

Львів: Пшеница 8-50 до 9-—, жито 7-50 до 7-80, ячмінь 6-— до 6-50, овесъ 6-80 до 7-30, рѣпакъ 9-50 до 10-—, горохъ 6-50 до 8-50, вика — до —, лѣшнякъ — до —, бѣбъ 6-50 до 7-—, конюшина червона — до —, конюшина бѣла — до —, конюшина шведска — до —, кминъ 19-— до 20-—, анижъ 27-— до 30-—, кукуруза 5-90 до 6-10, хмѣль 65-— до 80-— ар. за 56 киль у Львовѣ, оковита за 10.000 літрѣвъ 14-— до 14-50 ар.

Конкурсъ.

Розписує ся конкурсъ на 25 платныхъ мѣсць въ дѣвочѣмъ воспитальницѣ у Львовѣ. Всякій полоненъ въ доученію друкованихъ постановъ удѣляе "Зарядъ воспитальниці дѣвочою" [улицы Зиболеска ч. 24]. На друкованій постановъ и на відповѣдь проситъ ся присылати марку поштовою за 15 кр.

Вѣдъ Заряду воспитальниці дѣвочою пойдъ управою СС. Василіанокъ у Львовѣ.

Гованна Куриловичъ, игуменъ мов. Вас. — Евгений Гузаръ, капелявъ мов. Вас.

Надѣслане.

Змѣненій розкладъ бѣды Омнібуса, курсуючого мѣжъ заведеніємъ водолѣзничимъ "Маріівка" а Львовомъ (площа Галицка).

Омнібусъ вийдѣть збъ Львова въ годинахъ: 11³/₄ передъ пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромъ; — въ "Маріівку" въ годинахъ: 8¹/₂ рано, 2¹/₂ по пол., 7-ма вечеромъ. 43 1-2 38

"Повѣдомляемо П. Т. лѣкарѣвъ, а такожъ Вов. Публіку, що заведевъ жерельно-купелевъ въ Трускавці, вдоволяючи бажаня першоряднихъ знаменитостей лѣкарськихъ въ краю, отворило вже нигаліцію зимної солянки побѣла найновѣйшою и найліпшою системою Вассута, мікроскопійною розпильючою, якъ що вно сего сезону отворили такожъ першорядній жерельниці въ Емсь, Висбаденъ и Райхенгалъ.

Близій інформація подає безплатно Зарядъ купелевий въ Трускавці.

ЗАРЯДЪ.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичнихъ у Львовѣ
підъ "КОПЕРНИКОМЪ"
ул. Театральна ч. 6 (підъ св. Духа)
напротівъ головного одягу.
Окуляри, цѣкеры, барометры, термометры, мікроскопы, машини електричній, райсайты, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найскорше.
Замовленія въ провінцію адресувати: "Новый оптикъ" підъ "Коперникомъ", ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Для выгоды П. Т. Публики отворено
НОВУ АГЕНЦІЮ
Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ
на житѣ та вѣдъ огню и граду
у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.
Полісы асекураційні выставлють ся въ языцѣ рускомъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ведѣсь по руски. — Близше можна розвѣдатися въ Адміністрацію "Дѣла". 4253

"СЛАВІЯ"
банкъ взаимныхъ убезпеченій въ Празѣ.
головне заступництво
для Галичины и Буковины
въ Львовѣ ул. Коперника ч. 5.

принймаєть въ секціяхъ I—II убезпеченія на житѣ, въ секціи IV убезпеченія отъ огню и удѣляють пожизненныя п. к. урядникамъ, убезпеченымъ въ ей секціи II. за забезпеченіємъ и на срокъ уморенія ажъ 12-лѣтній.

Фонды резервныя банка "Славія" выосять концемъ года 1891 злр. 5,479.788 кр. 90 а. в. выказаны-же мастокъ банка "Славія" концемъ г. 1891 злр. 5,609.463 кр. 32 а. в.

Въ протягу своей дѣятельности т. е. отъ 15 мая 1869 г. ажъ по 31 декабря 1891 г. выплатила "Славія" отшкодованъ и за безпеченіемъ капиталовъ въ загалной суммѣ злр. 20,012.991 кр. 82 а. в.

Фондъ емеритальный аентовъ "Славія" выосеть концемъ г. 1891 злр. 111.264 кр. 94 а. в.

Зголошенія о удѣленіи аенцій въ мѣсцевостяхъ, где "Славія" не есть заступована, принимаютъ ся.

ALFRED RASSEL
Troppau, österr. Schlesien

поручаєть особину управу въ найліпшихъ якостяхъ:

мучку ностяну, суперфосфаты, жулѣ томага

и впоиетъ заручає, що въ складѣ ихъ есть такіи самыи процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлахъ вагонахъ платна до каждой станции желѣзничной.

Оферты, вѣрды и поученія управы подаєть на жаданье даромъ и платно. 4287 17—17

Рухъ поѣздѣвъ зельзничнихъ

важный зъ днемъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
Зъ Кракова	601	205	901	640	983
" Мушны-Криницъ via Тарнобъ	—	—	901	—	—
" Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворѣцъ голов.)	—	257	940	721	—
" Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворѣцъ Подз.)	—	—	245	917	155
" Сучавы	1009	—	756	142	706
" Кимполонга	1009	—	756	—	706
" Радѣвѣвъ	1009	—	756	—	706
" Глибоки	1009	—	756	—	706
" Новоселци	1009	—	756	—	706
" Слободы рунгурской	1009	—	—	142	706
" Гусятина via Галичъ	1009	—	—	142	706
" Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	235	—
" Сухой, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—
" Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	141
" Пешту, Мисколяча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141
" Сокаля и Белэца	—	—	—	—	448
" Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	832

Вѣдѣють збъ Львова.	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова	отъ Львова
До Кракова	1011	307	588	1101	756
" Мушны-Криницъ via Тарнобъ	—	—	—	—	756
" Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ голов. дворца)	258	—	941	1026	—
" Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—
" Сучавы	336	—	956	322	1056
" Гусятина via Галичъ	336	—	956	322	1056
" Слободы рунгурской	336	—	956	322	1056
" Новоселци	336	—	956	322	1056
" Глибоки	336	—	956	322	1056
" Кимполонга	336	—	956	322	1056
" Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741
" Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741
" Стрыя, Лавочного, Мункача, Мисколяча, Пешту	—	—	616	—	741
" Белэца и Сокаля	—	—	—	—	951
" Сокаля и Равы руской	—	—	—	—	796

ЗАМѢТКА: Часы поданный послѣ годиника львовскаго. Числа подчеркнутыи означаютъ пору нѣбну вѣдъ год. 6-и вечеромъ до год. 6 рано.

! КОСЫ !

зъ найліпшою стирійскою фабрики на особіе порученіе зъ найбѣльшою стараніємъ выконанъ:

55 центим. довгъ, середню шир. по 45 кр.
60 " " " " " 50 "
70 " " " " " 60 "
90 " " " " " 70 "

За доброту тихъ косъ приймаемо всяку поруку. 4280

На пять кілограмовъ посылку иде 8—10 штукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и філіи.

Кістятки Гольбайна

Образки зъ житя

дѣстане

въ редакціи "Зеркала"
по 15 кр. (зъ поштовою пересылкою по 20 кр.)

Черезъ Адміністрацію Дѣла

можно замовити за нижнену цѣну отой книжки:

Фавстъ, трагедія І. В. Ієтото, въ перекладъ Івана Франка, зъ перекладомъ словомъ и поясненіями. Цѣна знижена зъ 1 зр. 50 кр. на 1 зр. (зъ рекомендаціою пересылкою 1 зр. 15 кр.)

М. Гасковскій и російскій панславизмъ, Корнелла Н. Устіановича. Цѣна знижена зъ 80 кр. на 50 кр. (зъ рекомендаціою, пересылкою 65 кр.)

Хто замовить обѣ книжки наразѣ, одержитъ ихъ за цѣну 1 зр. 60 кр. разомъ уже зъ рекомендаціою пересылкою

Позаятъ тихъ обохъ книжокъ уже мало, треба поспѣшати въ замовленіи.

Новѣсть важна для Пань.

Щадитъ ся часть, грошѣ, працю, а бѣль не нищить ся !

Нема нічого лѣпшого и практичнѣйшого надъ выробоване французске мыло оцадності до праня бѣла, фѣранокъ, коронокъ, лѣсныхъ матерій повняныхъ и т. п. Бѣль безъ великой праці и вѣжливихъ додатковъ шкѣдливыхъ стає бѣлымъ мовъ снѣгъ, бо згадане мыло его консервує и надає прѣмный запахъ. 4323 6—15

1/2 кильо Французского мыла стане за 1 кильо звычайного.

Запорукаєть, що нема вѣжливихъ шкѣдливыхъ причинковъ.

4¹/₂ кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно и зъ опакованіємъ высылаетъ:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage

Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

Пошукує ся

домашного учителя

практичного и енергичного, укѣнчавшого нѣмцку гимназію — котрый почавши вѣдъ 1 н. ст. вересня 1892 два разы дневно дохѣдъ бы до ученика 1-шю класу нѣмцков гимназіи, мешкаючого близько тои гимназіи. Рефлектующій вѣдъ лать зголосити ся найдалше до 20 н. ст. серпня с. р. лично або письменно до крѣпощанина Е. Б. Лаваньского, площа св. Юра Ч. 5. и подати яко жаданіе нагороды мѣсячно. 4336 5—10

Кандидатъ учительскій

(приватистъ) занимающій вѣдъ довшого часу мѣсцѣ домашнего учителя на селѣ, глядѣя посады заразы вѣдъ вересня на село до учениковъ шкѣлъ народныхъ. Условя дужѣ прѣступны. На жаданье може выказатися похвальнымъ свѣдѣтельствомъ зъ попереднихъ посадъ. Близій вѣдомости прѣшу якъ найскорше подавати подѣ адресую: М. Левичкій, въ домѣ Вир. о. Темницкого, въ Шидловѣцѣхъ 2-6 почта Гусятинъ. 4337

БЮРО ВЫВѢДУЮЧЕ

Е. ОСТРОВСКОЙ

въ Станиславовѣ

перенесено на ул. Казиміровску
число 29. 4335 4—6

Новѣ униформы

для урядниковъ державныхъ зельзничъ

могутъ Вп. п. урядники одержати въ зѣвѣстой бѣдъ многихъ лѣтъ зъ своей солидності и ретельности фирмъ по найнижнихъ цѣнахъ и найліпше выготовленіи.

Ровножь поручаю ся яко спеціалістъ въ выготовленію униформъ для урядниковъ державныхъ и предлагаю мой богато заосмотренный складъ одежи мужеской и дѣтской. 4095

Заграючи увагу Вп. Публики на мои условия сплаты

остаю зъ высокими поважаніємъ

Давидъ Шеварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

Выробы зъ гумы и кавчука

гигієничный, хірургичный, до плакиа недужихъ и для полѣжанъ (спеціалности парскыи подѣ дискреціо) высылаетъ въ послѣднюю: Предпріемство высылковъ (Versand-Geschäft) Альбинъ Краевскій, Вѣдѣнь І. Giselastrasse Ч. 1. Выключный цѣнникъ иллюстрованый на жаданье даромъ и платно.

РУ.

кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровый

и всѣхъ выробы рукавичничий
поручаєть найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

Повѣсти О. Федьковича

ЧАСТЬ І.
Сторѣчъ 1—78. Цѣна 20 кр (съ пересылкою почт. 25 кр.)

Дѣстати можна въ друкарни тов. им. Шевченка у Львовѣ и въ книгарни Старовинскійской.

АЛЬФРЕДЪ РАСЛЬ

торговли насѣня въ Опаѣ (Троппау)

(австр. Шлезка)

поручає, якъ довго выстане припасу:

Збѣжѣ на озимій засѣвы

озиме жито, озиму пшеницю, найліпшій новіи сорты, выплѣканъ у высокихъ горахъ, збъ жнѣва 1892 р., знаменитой якості.

Взорѣрами и офертами можна служити. 4333 3—11

COGNAC-QUINT-EXTRACT.

Для скорого выробу знаменитого, здорового и мѣцного коняку, котрого не можна вѣдрѣзнити вѣдъ правдивого коняку французского, поручаю отсю выробовану спеціалістѣ.

Цѣна за 1 кильо (выстане на 100 літрѣвъ коняку) 16 зр. а. в. Приписъ долучаетъ даромъ. За найліпшій усебѣхъ и здоровый фабрикатъ ручу.

Заощаджуєсь спіритусъ

моею неарѣвнзною есенцію свѣрѣляющею (Verstärkungs-Essenz) для горѣльскъ; она две напиткамъ прѣмный острый смакъ и можна ей лишь у мене купити. Цѣна 3 зр. 50 кр. за кильо (на 600 до 1000 літрѣвъ) разсѣвъ въ способѣхъ ужити.

Кромѣ тихъ спеціалности поручаю вѣжливый есенціи до выробу руку, сливовицѣ, горѣконъ зедовонъ и всѣхъ добрыхъ лікерѣвъ, спіритусѣвъ, оцту и винного оцту въ неарѣвнзной знаменитости. Приписъ долучаетъ даромъ.

Цѣнники платно. — За здоровый фабрикатъ ручитъ ся.

Carl Philipp Pollak,

Essenz-Spezialitäten-Fabrik in Prag.

(Глядѣсь солидныхъ заступничковъ). 4338 2—10

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конгъ 1/2 кильо, зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конгъ " " " 2-80
№ 3 " меланжъ " " " 3-—
№ 4 Пингчовъ Imperial " " " 4-—
№ 5 " Мандаринъ " " " 5-—

Вѣстѣки чаю.

№ 6 лѣпшій сортъ 1/2 кильо, зр. 1-50
№ 7 найліпшій " " " 1-80

Пѣтты батистовы до свѣчокъ. — Книжѣ на престолы. — Вѣнцѣ до обрамѣвъ. — Образы оліѣйныи паперовыи по греческому стилу. Гамы до обрамѣвъ. — Вѣстѣки літографованіи и скоро печатаніи. — Товары шкѣрняніи. — Пуляресы, портмонетки, вѣстѣрки, пафѣрсниці.

Вѣлкіи приборы до писанъ, рисованъ и малюванъ. По найліпшихъ цѣнахъ поручаєть руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валляха.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручає

выробованый и пѣвній средства косметичный

ѣднаненій 9-ма медалями заслуги и 2-ма дипломами признаія.

Олѣйокъ таніновый, возмѣщая и подѣмляющая волосъ роста. Фляконъ 50 кр.

Помада хінова, возмѣщая корѣнь волосъ и заботѣвъ выпадаѣти волосю. — Фляконъ 80 кр.

Вода атеньска, до змынанія волосъ, заботѣвъ творити ся парилъмъ, одѣвжувъ, робити тревальми барву и полъскъ. — Фляконъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Далає знаменитое до парѣсть волосъ. Въ случаяхъ де въ настѣдѣкъ вѣдуга выпало волосю, вынѣзавъ вѣлми цѣлюще дѣланье. Вѣже по ужитю ономъ флякки можна добачити парѣсть. — Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ прѣмного, свѣрѣляющего смаку и запаха, дужѣ ко, ристно дѣлає на ясла и зубы. Фляконъ 50 кр.

Порошокъ рѣстинно-алькалічний, до чищеня зубѣвъ. Надає перлову бѣлѣсть, ѣддалѣ камиль и квасы, котры наводѣтъ бѣль и порѣжливѣе зубѣвъ. Пуделко 80 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣтѣ рукъ и пахъ. Фляконъ 50 кр.

Вода львовска. Прѣмный, пѣвній и довготрѣвальный запахъ тои воды вѣдѣлавъ се, що въ Антверпенѣ на выставѣ всемірной зѣдала публично проклѣмѣвана и ѣднанена. Цѣна флякону меншого 80 кр., бѣльшого 150 кр.

Нігретина. Выборное средство до фарбованія въ сейчасъ волосъ на тревалу и красну барву черну и темну; есть цѣлюще нешкѣдливе а въ ужитю цѣлюще поединче. Цѣна 1 зр.

Бѣлѣи и гарній руки. Найбѣльшее червонъ и поподай руки выбѣлѣть ся и выпѣжнѣть ся по кольоровѣмъ патерію Креномъ рѣстиннымъ. Фляконъ 80 кр.

Смаровило литовске до обуви и шкѣръ, являють шкѣру, робити ен непромакаючою и тревалою. Пуделко по 50 кр и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ філіяхъ: въ КРАКОВѣ Суконницъ ч. 20, и въ ЧЕРНОВЦАХъ Рынокъ ч. 2.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часописъ.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рукав святих) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших поетів“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницю на першому розділі в Діалогі.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діало“ і на додаток за інсерати платити у Львові.

ДІАЛО

Предплата на „Діало“ з літер. додатком в Австрії:

на цілий рік . . . 18 ар. на півріччя . . . 12 ар.
на півріччя . . . 9 ар. на чверть року . . . 6 ар.
на чверть року . . . 4 ар. 50 пр. на місяць . . . 1 ар. 50 пр.

у Львові:

на цілий рік . . . 18 ар. на півріччя . . . 12 ар.
на чверть року . . . 9 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають на листи на попереднє вистереження. — Реалізація неопечатаного матеріалу.

Посилання членів комісії 8 ар. а. в.

Оголошення приймають за ціною 6 ар. бж. однократні ілюстрації в рубр. „Надскаки“ по 20 ар. а. в.

Подарки членів за 10 ар. бж. етикета.

З 3-м днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діало“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників посилати з надсиланням передплати і заборгованості.

Виділь „Народної Ради“ у Львові

вислав до міністерства просвіти [через праву раду шкільну] представлення в справі руських паралельних класів в гімназіях перемиській.

Виділь „Народної Ради“ домагає ся, щоб з паралельних класів уже в новим роком шкільним утворити окрему самостійну гімназію. Сего року — як звісно — були вже чотири класи руські, а з 1-м ст. вересня буде утворена й п'ятий клас, отже крайній уже час поставити самостійну гімназію руську в Перемислі — в окремих будинку [як се і стоїть в рескрипті цесарському] і під зовсім самостійним зарплатом.

Що гімназія руська в Перемислі має новий запевнений умови дуже прекрасного розвитку, о том свідчать статистичні дані Фрекенції від часу отворення паралельних до нинішнього дня. В першому шкільному 1888/89 році вписало ся було до першого класу руського 52 учеників, в другім 1889/90 році вписало ся до двох класів 109 учеників, в третьому 1890/91 році 157 учеників, а в четвертій 1891/92 році 192 учеників.

Як бачимо, в минулих роках чотири руські класи в гімназії перемиській числять учеників більше, ніж деякі [німечий] цілі гімназії в восьми класах. Тепер приходять уже й п'ятий клас руський — і всі ті класи все ще мають бути „паралельними“?

Рада державна.

Палата послів зачала свої дії в серію і лише члени палати панів зобралися на своє посіданні засіданню сего сего, щоб вибачити роботу парламентарій, а що найважливіше, щоб упоратися з пропозиціями валютними.

Палата панів приступила на вчорашньому засіданню, при другій читанню до генеральної дискусії над валютними пропозиціями.

Резервент г-р. Інама Стернег поручив, щоб проєкти прийняти в той стилізації, як ухвалила палата послів. Комісія валютна палати панів уклала, що з регуляцією валюты не можна довше зволікати. Іменно в високості реляції комісія додає

справедливе означення вартости валюты і надбавка, що переходить до валюты, перейде без шкідливих наслідків економічних. Довгий реченьце монетарного договору в заборужку постійного розвитку грошових відносин.

Кв. Віндістрець тон гадки, що не поступав против засад консервативної партії, если голосує за проєктами. Висказав надію, що через реляцію широким верствам населення потерпять, о скільки можна, найменшу шкоду. Далше гадав про заслуги мін. Дунавського, котрий припернув бюджету рівновагу і заставив зарозом довіряти до виступу заряду державним скарбам. Бажає, щоб не накладало бліжнього оподаткування, именно на земну посідовість. Промову свою закінчив цитатом: Austria erit in orbe ultima.

Відтак забрав слово міністер Штайнбах, щоб коротко представити свої замисли на засади, які піднесено против валютної реформи. Для ког реформа не досить широка, сей займає становиско лише теоретично-ідеальне. В такій тяжкій справі можна вти лише крок за кроком наперед. Квестві об'являють се тепер неможливо розв'язати. Що до реляції, то погляди противників правительствених проєктів походили з одностороннього становиска інтересованих осіб. Правительство знов мусить бути точно об'єктивне. Що до розділу суми, міністер вказав на існуюче відношення державних доводів в обох половинах монархії. Сего юридичного становиска треба придержуватися. Позиває вимагати жертв. Тут справа иде о продуктивні наклади. Міністер покладає ся на справедливість і доконечність заведення таких грошових валют, котрі мали би вартість. Публічному осуду не було можна покласти ще більше часу, бо ситуація була небезпечна за два великі розниці в ціні між сріблом і золотом. Треба ставити на твердім ґрунті. Привязанне до наперного раннього мусить уступити перед живіткою конечністю. Міністер підбав, що треба оминати крайностей і поступати треба конечно розумно і умірено. На кінці міністер висказав комісії подяку за її роботу.

На том замінено загальну дискусію.

При переході до спеціальної дискусії г-р. Кляштин поставив внесення, щоб палата прийняла проєкти о скільки можна односторонньо. І далого вчорашній реляції груп палати вніс, щоб залити дискусію спеціально і прийняти валютний проєкт так як ухвалила палата послів.

Односторонньо прийнято разом шість валютних проєктів, а відтак при третій читанню ухвалено кожний проєкт окремо і всі шість разом також односторонньо.

Відтак палата прийняла без дискусії всі лінійні са проєкти законів і вибрала заступників до делегацій. З галицьких членів вибрано делегатами Станислава г-р. Вадюго і Юліана Дунавського, а заступниками Юліана г-р. Красицького і г-р. Станіславського.

Наконець з припорушення цесаря г-р. Таффе оголосив заманення ради державної.

З матеріалів до історії 1848 року.

Межі актами окружної Ради Руської в Тернополі з 1848 року, ухвалені нами до ужитку Вл. Ол. Барвінським, знайшли ми лист Василя Гармація, бачущого посла на сойм конституційний з виборчого округу макулицького, писаний з Кромержижа дня 2 н. ст. грудня 1848 до парох макулицького о. Вадюго.

Лист писаний не власноручно послом Гармацієм, — писав його [як підказав по почерку] Іван Борсикевич, другий заступник председателя Головної Ради Руської в Львові, висланий при вонді жовтня в крал. Куєвський в депутатів від галицько-русского народу до цесаря Фердинанда в Голуму.

Депутати, почувши ся з п'ятими по слами, мали аудієнцію у цесаря в перших днях падоліста — і на той аудієнції був між п'ятьма послами [трема священиками, а двома селянами] також В. Гармацій, з чого виходить, що тішив ся серед руських послів повагою. З В. Гармація була вдоволена і окружна Рада тернопільська, як се бачимо з одного з окружника з дня 20 грудня 1848 р., де сказано: „Довесено нам з Кромержижа, міста соймового, як Депутат наш Гармацій, селянин з Лучи, за справу народа руського і за справу людю свого дуже сильно обстаєт, а протееж похваля од всіх Громад годен і на відчесті собі заслужив.“

Неутомимий патріотичний діяч Іван Борсикевич пробував ще і в грудні з Кромержижа, — хоч не посоль, дѣлав дуже

багато, і видно опікував ся послом макулицьким. Не даю, В. Гармацій був послом з од сторби Борсикевича, а до того Борсикевича дуже щирый був патріотичний родив священик Балницький з Тернополя, Макулиць, Ілавка, котра тоді перед вела в діяльності окружної Ради тернопільської. Отже Борсикевич написав лист В. Гармацієві як-раз того дня, коли в Кромержижу оповіщено збіг на троні. Нема сумніву, що деякі гадки в лист [особливо ширший уступ о гвардії руській, за котрою Борсикевич, як перший ініціатор, найбільше побирав ся] були розв'язані Борсикевичем, хоч нема сумніву, що й сам Гармацій був у всьм той самий гадки.

Депутат Лейчар [Мацей], о котрий вгадує в лист Гармація, був послом з округу тербовського. Хоч „Поляк“ [здає ся „лат. браду“], була надія, що він буде держати з селянами руськими.

В. А. Я.

Письмо посла Василя Гармація з Кромержижа з дня 2 грудня 1848 року.

З Кромержижа дня 2-о грудня 1848.

Всечестивий Отче!

Не беріть ми за вте, що так давно вже жадно виста о собі Вам не даю. Річки в том були перешкоди, но тепер хвала Богу маєм тут спокій — тай щиро працює над великим ділом, до якого тут нас покликали, над постановою нової конституції. Щоденно сходимося по виділах, і переходом основні права §. а §. аби до тяжня виготовити як належат.

Недавно писав до вбита Макулицького

Розрухи робітничі в Америці.

Одним з найбогатіших і найбільших фабриканти в Сполучених Державах півночної Америки є Андрій Кернеджі, власник копалень і фабрик в Пенсильванії. Головним жерелом його багатства є фабрика сталі в Гомштедті над рікою Мононгелі, в околиці Пітсбурга. Фабрика сталі Кернеджі працює рівно сьм мільонів доларів чистого зиску і уважає ся найбільшою фабрикою на цілій землі. Фабрика має вигляд містечка: заводна фабрик засягає простір 300 акрів землі, а понад 4000 робітників знаходять заробок в фабричних верстатах. Додати треба, що переважна частина робітників єсть славянського походження.

Сам Кернеджі єсть цінний чоловік. Родом з Шкоції, доробив ся гроша в Америці. Знає як був на доробку, представляє ся в своїх політично-соціальних пересвідченнях за найсильнішого ліберала в демократа, за приятеля робітників і за прихильника тих засад, що чоловік прибувши мільйон, повинен роздавати їх в користь загалу; — коли-ж тепер дійшов до найвишого розвитку свого багатства, коли матоює його обслуговувати на сотні мільонів доларів, змінює свої пересвідчення, а поступаючи після цих справлених засад, довів до катастрофи.

Сторонники республіканське в Америці, захопивши при останніх виборах президента власть в свої руки, старались використати свою власть. І так перемірили республіканці білі Мак-Кіналі, котрим заведено високий пла охорони на всі заграничні продукти. Здавало ся, що в наслідок згаданого білі піднесє значно питомих промислів американських і підпоможє робітникам, а тимчасом в дійсності показало ся противно: білі вийшов в користь великих фабрикантів, котрі, не маючи конкуренції з-за границі, могли доволно нормувати платню робітників і давати лише о се, щоб як найбільше загартати зиски. Замість полішити долю робітників і заставити їхній лад між фабрикантами і робітниками, — прийшло до катастрофи, котра зачала ся найперше в том головнім місці фабричної продукції, у фабриці сталі Кернеджі, а котра певно повторить ся скрізь по цілій Америці.

Посліднями часами ціна сталі упала о 10%, а тим самим зиск в доходах фабрик гомштедської зменшив ся. Се не подібалося мільйонерові, котрий не примув до убутку в своїх доходах лише противно до що-раз більшого праросту, і він хотів виробити свою втрату, зменшаючи платню робітників в своїй фабриці о 30%. Самовільне і несправедливе обниження плати викликало обурення між робітниками і оян задумали зарадити сему лаху. Всі робітники належать до т. зв. Союзу єванделітів робітничих і поступають солідарно в справі з робітниками. Супротив самовільного обниження плати поришав робітники заставити роботу і, що найважливіше, не допустити до роботи під зваженими умовами

маєся. Прошу Вас поклона мій віддайте ей — і переказати щоб ми написали о собі. Татуневі моєму реченьце ділю — а сестру най Бог благословить в новім ей стані, бойно тільки привів ми Лейчак виста же сестра моя віддаєся.

И Вас Всечестивий отче прошу напишіть мені чи дійшла там Монс[трація] яку купив в Берлі та й в Голуму після для нашой Церкви на хвалу Богу — на подяку за его ласку для нас руських, на памятку послаництва, яке на мене вложив люди наши.

Що, так в наших сторонах дѣся — чи це над нами верх беруть ляхи? чи є яка причина, же буде справедливість народности нашої руської — бо нам то обіцяли Цесар тай міністри. Но хот Цесар тамтого вже нема — то міністри вже ему скажут чо нам треба — тай чо належиться за нашу втрост до трону — нам Русинам чо в том безбачим часі тає кріпко підпиралемо Австрію — тай хочем заступити од всякой напасті. Отжеж в нам таке саме право давтеся яз Ньмцям, Чехам, тай Поляком. — Чей Господ Бог милосердний дасть нам досегається таког шаста на землі нашої руської.

Бувайте здоровеньки і моїтеся там за нас щоб нам допомагав до великого нашого дѣла.

Василь Гармацій.

Сей лист відчитав ем лист Ваш тай приписки родни мой а дня 27 Листопада с. р. и дужем втішав ся же ви здорови. Скажіть моєму брату же му незадолго ваишу о собі тай о господарстві нашом — а тепер вно то доношу, же сойм ту забавит через довгий час — и далого я гадаю на свята до дому заглянути. Петиція до Мінистеріуму в Грабів-

нявних других робітників, котрі не належать до Союзу а пристали бы на меншу платню.

Ухвалу робітників виконано в фабрика станула. Кернеджі поручив своему начальнику директору фабрики Фрізові приспосовити все потрібне до борби з робітниками. Тай приспосовення зачали ся найперше від заведення фабричних. Цілу фабрику переміщено в кріпость. Фабрику окружено парканом, високим на 12 стбп; на верху паркану побавано залізний колючий, переплутаний дротом, ведучим до машин динмо-електричних, щоб електричний ток мógь кожого, хто бы хотів перелізти, убити на місці. Крім того в певних відстанях були отвори, котрими можна було зливати напастники виною водою и окропом. В осередку заведено фабричних на високій вежі установлені ліхтарі електричні, котрі освітлювали вночі весь простір фабричний. А в канцелярії фабричної уміщено апарати фотографічні, котрими можна було а la minute відфотографувати напастників и відтак мати в руках доказ при слідстві судовім.

Коли побачились ті підготовлені перед можливою напастю робітників, директор Фрік загадав прикликати до роботи інших робітників, не приналежних до Союзу, а для охорони приналежних робітників забавив до поміщи т. зв. Пінертонів. Пінертони єсть то агенти приватної поліції. В Америці правительствена поліція дуже неродо піднимавєся полагоджувати спори між фабрикантами и робітниками, длитого засновано много агенцій, котрі доставляють людей до оборони фабрикантів. Розумієся, що на агентах таких приватних поліцій верується сама зволоч, котра не має нічого до втрачено, а за доброго загалого може наловити много ляха. Тих то пінертонів прикликав Кернеджі, а позаяк наперед знали, що страйкуючі робітники не дозволять добровільно пінертонам дѣстати до фабрик, то и загадали привезти їх вночі парохом рївою Мононгелі, котра підливає під саму фабрику. Але робітники дізнались про се и вижидали на березі пінертонів. Пінертони надплили и коли хотіли насильно причалити до берега, зачала ся завзята борба. З обох сторби стріляно и убито нѣкілько людей; відтак робітники зачали кидати запалений олії на човна, а хоч в пароху стріляно з канонів до робітників, все таки пінертони не могли нічого вдѣяти. Бійка тривала тринадцять годін и закінчилась поразеньєм пінертонів, бо они здались на ласку и немаску робітників. Робітники копавши свої руки пінертонів, хотіли всьх викинути, и лях проводив робітників удалось якось усмирят розярених товаришів.

В виду таких подій Кернеджі зажадав від властей помічи, именно просив прислати ему правильне войско. Власть не можуть рішати ся на се енергічне средство и на раз прислали ему лише невеличкий відділ міліції. Робітники з обох сторони заховують ся спокійно и не допускають ся ексцесів.

Президія намістництва годить ся на каноничну інституцію о. Григ. Гойвановича на Яблонівъ.

ДВЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і урочистих свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить в четверок, а в суботу і п'ятницю на першому разі в ДВЛО.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДВЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвига 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДВЛО“ і належність за нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДВЛО“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр. за границею: на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зберігаються лише на попередній виставці. — Рукописи попередній виставці не повертаються. — Платити за нисерати 8 кр. в рік. Оголошення приймаються за 6 кр. однієї строки нисератом в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. в рік. Подписи чистити за 10 кр. однієї строки.

З 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „ДВЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиленням передплати і задегустей.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

За дня оголошена програма робіт в репрезентативних тілах державних на сей рік, польський дневник побіжить ся, що сего року завоєв не вистане часу для успішної діяльності галицького союзу. Факт, що торбного року не було союзової сесії, викликає в багатьох краях велике невдоволення і ухвалено відповісти резолюцією до правління. За дня того налякують польські газети краєвий виділі, щоб вони енергійно вступили ся за скликанням союзу і в потрібні, як сего домагаються ся деякі послы, сю квістиво представили навіть просто перед особами цесаря, тым більше, що галицький союзу мусить завчасу поладити справу реуляції краєвих фінансов і будови сітх львівських захізниц.

В Доляній Тузлі відбыва ся нистація нового православного митрополита для єпархії зворинцон, Мандича, на місце усуненого цесарським декретом Дюніаса. Новий митрополит Николай Мандич походить з Хорватії і був недавно послом в хорватським союзу та в угорським парламенті. Терезією посвячена довершили три єпископи в присутності краєвого начальника ген. Ангеля. Від нового достойника надіють ся, що він зорве з фанатичними традиціями і достойно буде репрезентувати свою єпархію.

Босанське правління краєве задумало перевести організацію народних шкіл. Учительський персонал в Боснії і Герцеговині розділя ся після нових постанов на три категорії, а именно на управліючих, звичайних учителів і помічників. Місяць для управліючих влість 16 ентиміонів, на об'єктований провінції, впрочім все майстарший учитель в школі має зарплату під собою і зарплату шкільну. Крім п'яти учителів достают доведку місячний додаток. Пенсія директора вимовить 600 гр., звичайного учителя 500 гр. а помічника 380 гр. Ще десять літ доведеться додаток 100 гр., а час служби установлений на 40 літ.

Німечкий цесар повернув до Нмеччини з своєї прогулянки до Люфоду і зараз, як надіють ся, приступити мабуть до порішення деяких справ немину прохоту всевітньої вистави в Берліні. Дня 1 серпня цесар Вільгельм їде до Англії, а саме до Каві на маневри флоту.

Німечкий посол в Константинополі Радовіч доручив турецькому султанови цесарське писмо, котре відкликає его з амбасад. „Новое Время“ пише, що переселення сего амбасадора до Мадриду стоить з'явля з тым, що цесар Вільгельм усуває тепер з всіх значущих місць дипломатичних вихованців бушного вандлера. З тей причини занепокоєні паризькі дневники, буди Радовіч має вступити Іспанію до потрібного сезону, безосновно.

З послідня промови Бісмарка в Кіссінгені найбільше цікаве місце о німечко-австрійським союзі. Бісмарк говорив: „Одна з найбільших нечестностей, якій противити мене виходило, се така, мовлять, що я противився австрійському союзу. О тым повина ся стаття в однім відомості дневнику і то по мові відбав в Відні. Висновок щось противного було мовою цілком показати у Відні, а именно, що ми безусловно і у всіх обставинах задержимо союз з Австрією. В сего зазначено добачаємо поступити і покласти відносини старого німечко-аустриєв. Як довго виставляв сей німечко-аустриєв союз в службу нападу з'являв, ми мали претензію на австрійський контингент військ, що вимовило около 95.000 воляків. Нині підб'єжками умовами наш претенсія розтягнула ся на цілу австрійську армію. Також для Австрії сї відносини суть більш як попередні. Німечко-аустриєв союз покривав Австрію тільки до Лтави, а тепершій союз з Німеччиною покриває в неї весь край угорський і Латвію аж до границь румунської і російської. Положення обох держав тепер далеко корисніше, об'є не поновлять з того ніяких шкоди, об'є суть оборонними державами. В 1879 році я заключив сей союз з великою трудностю, длатого і несправда, мовлять, був противником! Били б я дійсно був

противником, то потребув лише подати ся в зади на час війни, коли кузний край полуднево-німечкий був загрожений. Треба лише подати ся на карту, то побачимо, що простор, який представляє австрійську, трудно напасти. Ми не лише забезпечені против Франції, але в союз з Австрією також против Входу і Заходу, та забезпечені на всі можливі зміни австрійської політики. Трактат тепершній подіє нам більше, як старий союз німечкий. У Відні я говорив лише за тым, що сего домагає ся інтерес самих Австрійців, коли б ми з Росією мали стільки аносин, що ми могли б мир покласти Австрію і Росію підперти і удержати, повалив на тым нам багато залежати. Се наша справа і ми маємо в тым найбільший інтерес, щоб між Австрією і Росією був мир. Піднесено протав мене замість, що а так несприхально прийняв торговельні трактати, котрий виходить з верств Австрії, що вже я хочу і оборонного союзу. Я вже не так легкодушний як 78 році життя і ніяк не мішаю великою справу з дробявцю.“

Уступки для Нмечців.

Рада міська в Люблянці ухвалила на засіданні своїм дня 24 червня с. р. — порозуміти написи ухвалити і площі лише в словенським мові і на будуче доповнити ті назви лише в словенським мові. Ухвалу ради міської прийняв з одушевленієм ціле населення Люблянці — з винятком лише, розуміється, Нмечців, котрі з своєї сторони зачали робити всякий можливий супротив. І так 561 податників внесло до намістництва протест против агаданого ухвали, а люблянська капітула висказала своє негодование.

Президент Краєв, бар. Вінклер, вислухав протестуючих і повідомив президію ради міської, що сесте переведення в життя агаданого ухвали. А мовити своє рішення намістник з сего способу: „В Люблянці живе 24.200 Словенців і 5127 Нмечців. Основні закони держави постановляють в 19-мь артикулів, уступів 1-мь і 2-мь: „Всі народности є рівноправними, а кожда народність має не порушувати право на охорону і півняв своєю народности і мови. Рівноправність всіх уживається в краі мов в школі, уряді і публічних життєвих воль держави привна.“ Рада міська придержувалась сїх постанов основних законів державних: В народностях школах учено словенських дітей по словенськи, німечких по німечки, при чім уважлявляно також приписи закону шкільного з 14 мая 1869 що до другої мови краєв; придержувано ся рівноправності мовнової у відносинах урядових рад міських з приватними сторонами; урядові акти люблянської ради міської оповіщувались в обох краєвих мовах. Отсе тепершній статт фактичний, а агадана ухвала ради міської его нарушає.“

Так отже правління стало в обороні прав Нмечців, відбавляючи на основні закони державні. Німечкий газети констатують факт і займають вижидаче становище супротив дальшого поведіння правління, а укорочення прав Словенців, котрі в послідних дванадцяти літах ери ір. Таффео на стільки розпачалися, що не лише в Краєві робили з Нмечців в публічних репрезентаціях незначну меншость, але ще й розширили свої нагубний вплив на другий альпийський край, на Карнітію і Стірію. Та послідній слова висказує N. fr. Pressa, при чім згадує бачи по попередній діяльності на містника бар. Вінклера, дає ему вутуть недовіри. Нмечці приймають довершений факт і вижидают дальших кроків правління для успокоєня Нмечців в альпийських краях.

За яку ціну позичено переговори німечко-аустриєв з ір. Таффеом? — питає пос. д-р Герольд, звернувшись при дебатах валютної до міністра Штайнбаха. — Нмечко по переговори не знаю — відповів міністер Штайнбах, — але з вістей, які показались, можна було дознатись, що ціна переговорів висока: чесько-німечка угода і гефонія Нмечців з альпийських краях. Першій крок до задержання status quo, се значить, щоб Словенці не дали ніяких більше збудувати, а противно зблизна може їх навіть відбрати — вже повалив ся, а саме в заставою ухвали люблянської ради міської. Для Нмечців сего за мало і они в своїй закланості хотять загартати з великим трудом добуті права Словенців.

Справи громадські.

Позичкова каса громадська підля системи Райфайзена.

Не раз вже порушувало ся справу закладання громадської каси позичкової, котрі мали б давати селянам менший суми на малий процент і невеликий рати. В сїй способ можна би висловити селян з їхварських рук, котрі пригнітають найбільшій і ніколи не дають им прийти до бюджетової рівноваги.

Кравіска Nowa Reforma за примір до наслідкованя подат деякі дані з діяльності громадської каси позичкової в Сухой в живацькій повісті, устроєно в веденої підля системи Райфайзена. Подробації відносять ся до бізнесу і справованя сїй каси.

Каса громади Суха зачала своє існування від капіталу 1000 ар., який подарувала громада властителька добір ір. Браниця. Устроєнем каси і введєнем занаєв ся дуже пильно повномочник ір. Браниця, Ольшеский, і як з рахунку показує ся, свою задачу сповняє знаменно.

Найбільша заохота для затагнення позички в тій касі се, що она позволяє капітал враз з процентами сплачувати в 52 тижневих ратах. І хоч в случку недодержання речення не иде ся зараз на судову дорогу, пречин зарплат в своїм справованні заявля, що „не може жалувати ся на неретельність довжнжів“, — а білять показує, що каса досі не мала ніяких страт. Позичка затагана досі в високості від п'ять до чотирьох ар.

Касу заложено дня 11 марта 1888 року з капіталом 1000 ар. та зараз в першій році она уділяла 133 позичок разом на суму 2.385 ар. В слідуючій році (1889) роздано 179 позичок на суму 3.025 ар., в третій році виставля (1890) 522 позичок на суму 13.460 ар., в 1891 р. роздано 647 позичок вимовляючи разом 20.290 ар. Наполе в першій році поборої с. р. уділено вже 592 позички на суму 16.275 ар.

Се найкращі докази свідчать про розвиток каси. Обороти пропорціонально досить великі, каса завдає також сїй обставині, що громада Суха вилучає з правового виділу свої сервітутовий капітал вимовляючи 9.964 ар. і поручила его громадській касі до обороти. Надто вклади членів в рідній ошадності тепер вже дійшли до значної суми 12.592 ар.

Взагалі від заложєня (1888 р.) до 30 червня с. р. ся каса громадська уділяла 2.073 позичок на суму 55.435 ар. З сїй суми роздано 86 позичок по 5 ар., 466 позичок по 10 ар., 390 позичок по 15 ар. і т. д. На більшій сумі роздано позичок лише дуже небагато.

Сї числа дають дуже добре свідчення о діяльності каси, бо очевидно она добула собі довіру загалу громади, коли селяне користують не лише з позичок, але і поручають їй свої тяжко зароблений гроб і в сїй ошадності.

З тей також показує ся, що там, де знайдє ся чоловік з ініціативою і широким відданієм справі нашого селянства, там і малими средствами много можна вдяти. Треба лише, щоб много було людей, котрі б громадську касу в Сухой наслідували в наших громадах і повітах.

Перегляд часописей.

[Gazeta Narodowa о заявленні посла Барвіньського. — Напасть на „ДВЛО“ дописувателя „от Калуща“ в „Галицькій Русі“.]

Русиножерець Плятовський Костецкий, редактор Gazety Narodowa он, заявив супротив звітного заявленя посла Барвіньського в рад державній становище оригінально, єдино серед польскон праси.

Уже з самого першу, подаючи текст промови посла, Narodowa додала від себе: „Może słowa p. Barwińskiego nie ze wszystkich brzmiały tak, jakbyśmy pragnęli, w każdym jednak razie...“ і т. д. В більшій часті обіска Gazeta — при нагоді напоставля „ДВЛО“ за его коментар до промови посла Барвіньського — поясняла бляше, що она розуміла через ті слова. Назведем цїлий дотичний уступ з Gazety Narodowa: „О скільки знаємо п. Барвіньського, — пише Narodowa, — все те, що він говорив, о положенні Русинів під царем, говорив з пересвідченієм, з шаром патріотичною душі рускої, — коли тимчасово „ДВЛО“ знаходить слова обурення лише тоді, коли ходять о пересвідчення емігрантів руских до Росії, але і тоді звалою вину на владу, на протекорів, а цивільні влади російської представляє в світлі як найлучшій. [Narodowa пів тут до дописей з Холмщини, де по правді представлено, що російські влади ца-

вільні брали не раз в оборону тамошніх священників з Галичини перед „гонимими“ владим холмським. — Red.] Однак впрочім що-до „бажань Русинів“ і поглядів на „політику подання“ панує найповніша згодність між „ДВЛО“ а п. Барвіньським. Antipolacizm єсть для них зарбено першою заповіддю політичною, національною а навіть суспільною. В заявленні п. Барвіньського нема ані одного уступу або виразу прихильного для Польків, навіть имени их не ужив, виразив тільки дуже дразливе в дальшій, а в сїй народолюбській консеквенції довіри, що як правління, так і „наші співкравці“ будуть не лише уважляти свободний розвиток нашої народности, мови і літератури, але також і підпирати її інтерес політичного мара нашої монархії. Навіть агадати о мирі в краю посол Барвіньський уважав за рвч невластиву, — ему ходить тільки о мир в монархії... бо вже-ж тым виразом лише трафить ся у Відні до цїлі...“

П. Плятовський, подаючи сїй коментар в своїй Gazetі, певно міркував собі: „Нехай би то я був в рад державній на місяці посла Барвіньського, я би то був там впритикував свою мову!“ Але бідний Плятовський відграв уже свою роль. Не то рада державна не чує его голосу ані жадного з перемичників, але навіть голос его в Narodów цїл нині — хіба курає на сїм...

У вчорашній н-р „Галицька Русь“ помістива обшарну допис якогось Г. І. Тр. „от Калуща“ п. а: „Домородний Гендигер“, а в дописі бесіда о „ДВЛО“ н. а: omnibus rebus. Авторів иде о то, щоб влади не пересвідчували селян галицьких з их вандру до Почава, а що они пересвідчують, то сему винно — risum teneatis — „ДВЛО“! Коби-ж автор був хоч виказав, чому именно „ДВЛО“ тому винно, — ноби був заступив яку статью, або бодай уступ статью, з котрого би се виходило, — а то ні, тільки чепив ся слів „москвофілізм“, „москвофіліський агітація“, котрих „ДВЛО“ вживає на означення роботи в Галичині тмх, котрі негують свою народність, а голосать єдність з Москвою і в інтерес правління в сїй системі російської, котра за кордоном придушує розвиток Русинів, ділають паралельно так само в Галичині. Як же-ж таких людей і таку роботу називати? Нмечці називають: „Russophilen“, „russophile Agitation“, — у нас же Русинів назива „русофілізм“, „русофіліський“ не віддає властивого поняття [бо і ми „Русини“], отже від давна на спеціально означення того рода людей і агітацій уживають ся у нас терміни „москвофілізм“, „москвофіліство“, „москвофіліська агітація“ і т. д. Очевидно, що коли-б у нас того рода людей і роботи не було, то не було б і тей назви, але воли суть такі люди і така робота, то треба-ж якое їх називати. І ми називаємо н. пр. покойного Наумовича, Площанського, Маркова, Кнша, Мурна е tutti quanti „москвофіліями“ а их роботу „москвофіліською“. Дописувателю „от Калуща“ ходить хіба о вираз „москво“, але-ж той вираз оправданний історією, впрочім нехай нам господи Г. І. Тр. подаст замість того якийсь ний, котрий би віддавав точно поняття, а ми готові его уживати.

Але-ж що то взагалі має за звяз з тмх, що п. Маркова або Мурна комісар австрійській ревідують та заминають на границі? В чім „ДВЛО“ тут винно? чи казало п. Маркову і Мурнову їздити до Почава, чи може казало комісарам их ревідувати та звязати?

О тмх хіба однім і можна спорити з дописувателем Г. І. Тр., бо все проче, що він пише про „ДВЛО“, свідчать лише о его грубій несовістності, о безхарактерності. Чи то совістність писати таке, що нмечко-редактори „ДВЛО“ беруть се за „государственную нембу“, коли селяне пограничній з одної і другої сторони кордону збідуть ся на поля та при тмх один сваже щось за Росією, другий за Австрією? Чи не безхарактерність то писати, що нмеч „показали ся у нас штудасты (vide: о. Свчичський)“! Не знаємо, хто єсть той Г. І. Тр., але товстий заголовок „Домородний Гендигер“ над его дописом „от Калуща“ не єсть без значіння, — nota bene, если Г. І. Тр. не божественний, бо слова в его дописі: „Гді же глады опори для существованія малорусского народа? Мірская интеллигенція пошла майже совершенно в Польшу, одна прямо, а другая посредством „новой еры“ — або: „Начальник новой еры [г. Романчук] то — ей Богу мое создание! Бже милостиве буди мій грешному!“ — нажуть допустити, що може у господина Г. І. Тр., бодай в хвилі, коли писав свою допис, було „помраченіє ума“...

Зъ друкарий тов. им. Шевченка, по́дъ зарядомъ К. Боднарского.

— *Постой, постой!* — зачавъ кричати. — А нуды то, душечко?

— Въ Сандвілѣ! — відповѣвъ Марко, зупиняючись.

— Такъ и я зъ тобою... Ось добре сидало ся, що тебе стрѣнувъ.

Вбѣвъ покvapно перенѣвъ свою особу на одновбѣну, сидомбѣ ратуючи повста зб снѣгу. Рушили въ сторону слободы.

Марко по своему звичаю, нѣ про що не пытавъ ся, хочъ може першій разъ у житю бувъ янось цѣкавый.

— А я до тебе фхавъ, — зачавъ Казимиръ — по-ра вертатись. Засидѣвъ ся не въ мѣру. Гостила й поили, але не стоить сидѣти безъ потреби. *Маменька* дала пудъ вудженины та й яблочного сыра. Бѣдна она. Тяжко фй...

— Адже-жь є Витовтъ... — вѣтшавъ ся Марко.

— Що вбѣвъ? *Недоросль*. Пиво ще шумить! А на неї спадає увесь клопѣтъ — сказавъ добродушно Казимиръ и збѣтхнувъ.

— Янъ же я розглянувъ ся, то й нѣщо не говоривъ про ту снадщину. На-вб-що турати въ могилу безталанну женщину? А она, душечка, сама зачала зб слѣдами въ очахъ: „Батько лишевъ тобѣ Ейники, то й возьми собѣ миленькій. А грошей нема. Я хорѣла, взяла антина“. Свята женщина! Выняла зъ куфра свои дорогоцѣнности й вбддавала менѣ въ заставѣ свои остатки. Ажъ мене щось въ серце кольнуло. Ледѣи я впрохавъ еи, щобы прняла те вбдѣ мене въ подарунку. Бо и щожь, милый братъ? Чи то вже цѣле житѣе для мене тыхъ пять тысячѣвъ карбованцѣвъ, або й тѣ материнѣ сафіры тай перлы? Жѣтнии въ мене нема, а циганцѣ

дати якось не гарно. Ось, вудженнну я принявъ, бо се рѣзна закуска. Буде чимъ другѣвъ потравувати, коли верну ся.

— А Ейники? — запытавъ Марко по хвили мовчаннн.

— Ейники вѣддали. Я оглядавъ ихъ въ Витовтомъ, але намъ трохи голова крутилась, тому й не багачко бачили. У нашего брата є конякъ, що *просто душка!*

Облизавъ ся смакуючи й запытавъ:

— А буде тамъ чимъ закусити?

Марко кивнувъ головою и знову выпытувавъ:

— Що-жь буде въ хуторомъ?

— Радять вѣддати въ аренду. Навѣть жєда нагажили. Дававъ шѣстьсотъ карнованцѣвъ: але я вперъ ся на сѣмсотъ.

— Я тобѣ дамъ за него сѣмсотъ — забурмотѣвъ величанъ.

— Даси? То й *дѣло* скѣбчене. Ты хозяйнъ славный. Загосподаруешь, такъ буде що вѣбєля й спродати!

— Хочешъ продати? Не лишишь ся на земли?

— Ха-ха ха! Якій ты смѣшний! На земли лишу ся, бо до неба високо!

— Одна тѣлько є своя земля, а тамта осталъна то выгнанъе. Я пытавъ ся, чи знову втѣчешъ?

— Мушу, милый братъ. Яке менѣ *дѣло* землю тутъ шпортати, коли тамъ ждуть мільоны, тѣльки гарбай! Ось я собѣ скажу секретъ: мы въ трѣохъ оснували товариство торговлѣ въ вѣрѣзани! Мы провадимо въ степы перкалѣ, а беремо товаръ и шерсть въ верблюда. Ну, що-жь?

— Коли хочешъ продати, такъ дай менѣ першенъ-

ство, — сказавъ поволи Марко. — Теперь не могу, але за вѣлька лѣтъ заплачу.

— Дуже радо, душевна! Гу, *крепкій* морозъ. Слава Богу, що довадимо! *Тьотушка* наказувала, щобъ я до неѣ заѣхавъ.

Залубнѣ вѣѣгли въ слоббдову улицю и станули.

Передъ ними увесь простѣръ зайнявъ нарѣдъ и конѣ. Кѣльканацѣть инструмѣнтѣвъ складало ся на неколко-
ный галасъ, вѣлькадесять голосѣвъ свѣвало хоромъ.

— Що се? вѣдпуста? — запытавъ Казимиръ.

Марко нѣчого не вѣдповѣвъ. Сирута въ у бѣкъ, зупинивъ воѣ и дививъ ся.

На передѣ на саяхъ ѣхала капеля, гамѣрлива и пестра, вѣдтавъ другі сая повнѣ прибраныхъ дѣвчатъ и женщинъ, за ними вѣлькихъ молодцѣвъ верхомъ, наконецъ за ними паровѣннѣ сая, выстелѣн гарно тканымъ вѣлимкомъ, а на саяхъ ладна, яснѣволоса дѣвчина и чорнявыѣ парѣбокѣ, обѣ радѣстно усмѣхаючись.

Дальше зновъ сая и верхѣвъ, а наконецъ дѣтворѣ йшла пѣшки, вѣчучи и вымахуючы шапѣами.

Тѣй похѣдъ проѣхавъ коузъ Чертѣва, а Марѣасъ розгнѣванный галасомъ, завывъ жалѣбно.

Усе те переминуло зваломъ и зникло, коки Марко здобувъ ся на вѣдповѣдъ братѣви:

— Вѣсѣлье!

— Та вѣже вѣѣзнавъ я и самъ... Навѣтъ нѣчого со-
бѣ панна молода! Знаєшь ихъ?

— Знаю.

— Та въ ты на *свадьбу* ѣхавъ:

— Нѣ.

— А чѣмъ нѣ?

Вѣдповѣди не було. Марко гатѣвъ конѣмъ. Вѣхромъ

пронесли ся черезъ слободу, и вѣхали въ загороду. Тамъ не було й гадки про весѣлье.

Гренісь въ величезномъ кожусѣ напувавъ гъ вѣдра стару бѣлу кобылу й примовлявъ щось до пустого лошака; Рагісь нгъ жидомъ токманились за цѣну якогось збѣжа на продажъ, а павна Анета гъ наймичною стояли въ дверехъ вѣдъ хлѣва, нараджуючись надъ тымъ, въ яній спосбѣ заострити апетитъ товстобрюхимъ безрогамъ, котрѣ вже власными силами не могли звестись на ноги.

— Слава Богу! — повитавъ Марко.

— На вѣн! — вѣдповѣли радѣсно.

— Ось вамъ и гостя правѣтъ!... — обвѣстивъ, зсѣдаючи.

Гренісь утеръ рукавомъ нѣсь и завѣвъ коня въ стайню, павна Анета роздѣймила рамена, а Рагісь очевидно не довольный подаваною цѣною, показавъ жидови дулю й ворота легло понятыми рухомъ.

Наконецъ мѣгъ Марко мовчати. Старѣ обпали Казимира, якъ невинну жертву.

Великанъ увѣйшовъ останній у вѣмнатеу, сѣвъ на куфрѣ Анеты й звѣсивши голову, задумавъ ся. Не мѣшавъ ся до розмовы.

Наче крѣвъ сонъ дзвѣнѣла въ его ухахъ мова: ладный голосъ тѣтки, ломана рѣчь брата, оклики Рагіса.

Нагле калѣка смочивъ, наче кипяткомъ облитый.

— Що? вѣдѣвджаешъ назадъ? — закликавъ грѣмнимъ голосомъ, стаючи передъ Казимиромъ.

— А що-жь? — сказавъ сей, вытрѣщивши очи й дивуючи ся, що его ще можуть про се пытати.

Запанувала тиха мовчанка.

— Такъ по-що ты сюды вхавъ? — вѣдѣвавъ ся напоследокъ старый понуро.

— Якъ по-що? Марко писавъ, що батько вмеръ.

— Ну, такъ що? Уже майже рбіть, якъ его поховали...

— Що-жъ! Частъ летить якъ депеша по дротѣ, — зѣтхнувъ Казимиръ.

— А на гробѣ его ты бувъ? — докинула деликатно панна Анета.

— Не було коли, мила *тьотушка*! Буду якъ вдруге приїду.

Рагісъ обкрутивъ ся на каблучѣ и змѣривъ очима свого похрещеника.

— Марку! — заздивавъ суворо.

Запытаний підвѣвъ голову й понурый поглядъ.

— Чого вамъ? — запытавъ байдужно.

— Такъ ты не бувъ хіба при смерти батька? Не чувъ, що говоривъ?

Молодий схаменивъ ся, глянувъ по присутнихъ, догадавъ ся, въ чѣмъ дѣло, и сказавъ:

— Що говоривъ до мене, те я чувъ и вчинивъ.

— А що про него говоривъ, не тишишь? — Го-го, розумѣть ся, не тобѣ вручили депешать и припоруку, але онѣмъ, та все-жъ ты повиненъ тишити.

— А все я! — забурмотѣвъ нерадо.

— А вже-жъ! — поставивъ Рагісъ палко. — Тобѣ треба було ему сказати: батько зберѣгъ для тебе землю и лишивъ своє благословенье, коли ты не забудь мовы и вѣры. Мова велика мѣць, а вѣра велике добро! Чи такъ, Казимире? Розумѣешь ты мене?

Казимиръ глянувъ на бесѣдинка врѣзь очей трохи мутно. Після морезу підъ впливомъ тѣтчиной варенихи робилось ему жалѣсно на серцѣ, збиралось на плачъ.

— Такъ! такъ! — зачавъ зѣтхаючи — вы ладно кажете. Я знаю! Батько бувъ святий чоловікъ, що про

мене ніякчемного тамивъ. Я все збравъ ся вернути, упасти въ ноги, але чортъ не пускавъ. Та всежъ я тамъ не кравъ и не дармувавъ. Тільки всего, що гулявъ трохи. Я не забувавъ про васъ.

— Такъ лежай ся, дитячко, при насъ — шепнула панна Анета, зближуючись до стола й наливаючи до краю чару, котру вбѣзъ захланно вхопивъ.

— Не можу, *тѣотушка*, голубонька! не можу, ей Богу! — зачавъ, выжлоктавши напитокъ. — Мы шерсть изъ верблюда купувати будемо, лѣй тонити, рублѣ згорятати будемо. Коли верну ся, буду богатый, якъ самъ Ротшільдъ, а й вамъ подарую, вѣльно захочете!

— Се значить, батьківске благословенье не для тебе! — сказавъ Ратісъ, сѣдаючи зъ вагою на дзыглинѣ.

Зрозумѣвъ, що зъ тымъ чоловікомъ не було що й перечетись. Зновъ тѣтка долила настоянки, ажъ Марко моргнувъ на неї значущо.

Казимиръ пивъ, крививъ ся, спльовувавъ и що разъ бѣльше плутовъ ся въ мовѣ.

— Въ Петербургѣ не пивъ такой; золото не горѣвка! Чому батьківъ хрестъ не для мене? Я *честный* чоловікъ. Я ему золотый памятникъ поставлю, его службъ божихъ найму! Не забувъ же я про своихъ! Але щось мавъ *дурно*!

Зачала душити его щѣзавка; та й дуже збѣдѣ, неначе мавъ голѣти. Зѣрвались усь.

— Ось тобѣ й на! Ђще захорѣ! — кликувъ Ратісъ.

— Нѣчого, нѣчого! — шепнула таємничо панна Анета. — Занесѣть его въ покойчикъ Марківъ и положѣть на постели. Оно такъ треба...

— Що треба? — допытывавъ ся старый, але пан-

на Анета поклала палець на устахъ и оббярѣвши ся навколо, докинула тихцемъ:

— Останній разъ мавъ вѣнъ чарку въ устахъ. Задала я ему лѣкѣвъ!

— Чи такъ? — розъяснило ся лице у Рагиса, — вѣстине дѣло! Коли такъ, то згода!

Казимиръ зойкавъ страшенно, пѣтъ выступивъ у него на лобъ. Марко взявъ его, якъ дитину, на руки й винѣсъ изъ вѣмнатен. Камѣвка пѣйшовъ за нимъ.

Вернулись оба по якомъсь часѣ, хитаючи головами.

— Та чи не за богацько на одну особу того бедрича? — запѣтавъ Римно.

— Ехъ, та нѣ. Саме по шѣрѣ! — сказала рѣшучо.

— Ну-ну, спаси Господи християнина вѣдъ такои шѣры та й такого напѣтку. Панна Анета угостила его, якъ слѣдъ.

— Довго мене совѣсть мучила: дати чи нѣ? Але сегодня приснивъ ся братъ и зборонявъ. Суворя се хореба!

— Якъ бы ще задати ему настою на ту шерсть зъ верблюда, — замѣтивъ Рагисъ, — оно такожъ суворя хореба!

— Найдеть ся рада на все — шепнула бабуся, ховаючи лѣчничій напитокъ у куферъ.

Марко въ ту хвилию выглянувъ крѣзь вѣконце. Видко було зъ далека, якъ вертавъ ся весѣльный почотъ, ще бѣльше гамбрливый и спѣвучій. Було вже по слюбѣ.

Старый Войнатъ приймавъ хлѣбомъ и облю, желано молодѣй парѣ довгого вѣку й доброй долѣ, капеля заграла танецъ...

На Марковому подвѣрѣ вдруге завивъ Маргасъ, щѣ ажъ трясъ ся зъ зимна; на его голосъ вѣдгукнула ся свора Римкова. И въ Марковѣй душѣ такожъ щѣсь за-

выло. Зъ малечку думавъ вѣнъ про такий день и наконецъ — дождавъ ся. Штука була та сама, а й сцена знакома, толькы змѣнились акторы. Для него тамъ не було мѣсяц!

V.

Высоко въ небо пѣдлетѣли жайворонки й прѣтѣмомъ закликали людей до работы.

Зъ дворовъ та селѣ якъ зъ муравлищѣ высыпала ся сѣра громада робѣтниківъ, ровѣйшла ся по поляхъ, загомонѣла земля гаморомъ, задудонѣла рухомъ.

Пергубіа, жмудена богиня весны, йшла левадами, рѣками й лѣсами, вчила птахѣвъ спѣвамъ, квіткы розцвѣтаню, зтодятала сиве небо блавитомъ, полѣ зеленю, покы наконецъ зупинилась на збуреныхъ хвиляхъ Дубіссы й гнала въ море останкы зимной крѣги.

Чабаны, щѣ выганяли стадо надъ рѣву, бачили иногдѣ ту чародѣйницю. Зъ чагарѣвъ пѣднимала ся она уся бѣла, на нимлу похожа, й стелила ся по проваллю, лишаючи чудовый слѣдъ за собою, брилѣнты зъ рссы; вѣдтакъ брало ен зъ собою сонце й несло геть дажево, зъ передъ очей хлѣпачныхъ у чорну дѣброву, котра найдовше засыпляла й не давала збудатись...

Надлетѣли довгимиъ ключемъ бузѣкы, змученій далекою дорогою, сѣдали на клуняхъ, вѣбанавали старій оселѣ.

Разъ вечеромъ пара бузѣкѣвъ довго колувала надъ Сандвѣями; она то спускала ся то опять пѣдносила ся въ гору, покы наконецъ спустилась маестатично на Маркову загороду й голосно занлєкотала.

Дави́йше бузъки лякались дѣравыхъ стрѣхъ и нѣхто ихъ не заманювавъ; теперъ на верху будовль ждало на ихъ прилетѣ старе возове колесо, арозумѣли, що люди бажали собѣ ихньої гестины, й дякували за принятьє влекотомъ.

Рагісь зъ усмѣхомъ на лиці витавъ ихъ зъ цѣлымъ жмудскимъ порывомъ и традицією; панна Анета выглядала розъяснена зъ городця, де працювала цѣлыми днями; навѣтъ рябий Гревісь, вернувши ся зъ сохою зъ поля, забувъ про послухъ и влекавъ на всю губу до-напраля:

Pone! Pone! gužutis! gužutis! — себѣ то: бузъко! Гостѣ поселились разъ на все, Римко затяравъ руки, выглядавъ, чи не наѣдаеть ся Марко. Отодѣ-жь то розрадує его гнѣздо!...

Але Марко не показувавъ ся вѣдѣ часу тои останнои візиты зъ Казимиромъ. Вѣнъ якъ король, правивъ зъ Посвѣтя, обнявъ управу Ейникѣвъ, господарювавъ у Будрайтахъ, але самъ не приѣдажавъ.

Стара прислуга зѣ Сесмонѣвъ тихцемъ помазу перейшла до него; не могла зжити ся зъ нѣмцемъ и молодымъ паномъ...

Марко розміщувавъ єи по своихъ державахъ, вѣдаючи пѣдъ наглядъ Рагісови, самъ не мѣшавъ ся нѣ до чого того, що тѣлько було єго власнымъ дѣломъ; до млынѣвъ тѣлько доѣзджавъ; они почали зъ весною на-ново туркотати й сыпати разомъ изъ мукою й грошѣ.

Щоразъ гожи́йше зачали про него говорити въ околицѣ. Повѣдавали, що въ праця й запопадности перейде батька, вѣщували єму мільоны, батька ставили єго за прикладъ своимъ сынамъ, жѣнни просили Бога, щобъ давъ такого мужа ихъ донькамъ, усѣ завидували старѣй Янишевскѣй и зъ цѣкавости зачали заглядати въ Юрґі-

шиви, щобы пбзнати Ядвіско, той мабутный идеаль бур-
мила.

Тай Скомонты не сходили зъ людскихъ языковъ. Витовтъ вернувъ ся въ Ригу, де гравъ ролю „золотого хлопца“ й афішувавъ ся зъ якоюсь нѣмецкою авторкою, людною зъ невеликими способностями, але непоганою зъ лица. Розтрачувавъ задля неи казочнй сумы, поведикувавъ ся тричи на тыждень и наконецъ поперечивъ ся зъ матѣрю.

Мабуть круто було коло панѣ Чертвановой, коли вѣжливо запросила Марка письменно на великодей свята зъ тысячными скаргами й наръканнями.

Марко зб своен осехъ вбдмовивъ. На свята закли-
кавъ его Язвигло въ Ковно въ якбйсь справѣ. Се бувъ щорбчный терминъ покбнченя посвѣтскихъ рахунокъ и выготовленя бѣлансу.

У Войнатбвъ господарювало молоде подружье. Мар-
та сыяла красою, були достатки, а проте чогось не ста-
вало. Частенько конли ся свары. Войнатъ спохмурнѣ-
шавъ и клявъ за-що небудь, Марта не вмѣла змовчати,
а Луна завжди заляканный и влюбленный потакувавъ
жѣнцѣ.

Старый що тыждая выганявъ ихъ зъ хаты, служба
не знала, кого слухати, а молодѣ середъ тои кевпинной
непевности тратили охоту до працѣ.

Якъ на додатокъ привязались и хоробы. Молода
жѣнщина заглядала частенько за зѣльемъ до панны А-
неты и хочъ смѣяла ся зъ жартовъ Раїса, але чути бу-
ло въ ей душѣ ростуче горе. Вѣчно збтхаючій Лука ну-
дивъ ей.

Оногдѣ прийшла пбдъ вечѣръ до старон бабусѣ.
Слѣды слѣзъ були у неи на очахъ, хочъ розмовляла
своббдно.

— Я прийшла до васъ, панѣ, по узори на вилимни. Такихъ мистецкихъ нѣхто въ насъ не має... Охъ, якъ тутъ у васъ гарно! — додала, заглядаючи въ городецъ крбъ новѣсеней штаеты.

— Спасибб' моя крале, спасибб' за похвалу! — вѣдказала бабуса.. — Узори є въ мене й дамъ тобѣ радненько... А якъ тамъ у васъ нѣ пропѣсницею?

— Спасибб'. Трохи лѣнше, сегодня вже Луна пѣйшовъ у поле до себе, бо мабуть мы выпровадимось вѣдъ дѣда...

Засмѣяла ся проти волѣ й додала:

— Хлѣбъ, крайний чужимъ ножемъ, не смакує. Пана Рагиса нема дома?

— Нема. Побѣхавъ у Жвѣрблѣ, а що взявъ нѣз собою й рушвицю, то й пѣйде певно на качки.

Сѣли на лавцѣ пѣдъ хатою. Вечѣръ бувъ чудобый, повный запаху березовыхъ пуплѣшкѣв; комашня жужжала въ повѣтрѣ й замовкало птаство.

Бабуса згорнула втомленѣ роботою руки, а Марта розглядала ся по чистѣмъ подвѣречку.

Домашнє птаство приходило ажъ до рукъ своєй годованьницѣ, зъ далека надходила череда товару и кѣлькоро свечокъ. Загорода визначала ся спокоємъ и ладомъ.

— Щаслива у васъ рука! — замѣтила молода жѣнка — недаромъ панъ Рагисъ чарѣвникъ. Пѣдъ вашими руками усе множить ся и росте!

— Найбѣльшій чарѣвникъ Богъ и Пречиста Дѣва зъ Угѣянь. Не наше се щастє, а Маркове... Сирота вѣнт, усь вѣдчухнулись вѣдъ него и скривдили. Такого Богъ милує й псеобляє.

Марта похилила зѣбръ. Уже давно було їй ясно, що слаббѣстю характеру змарнувала свою долю. Те по-

чутѣ загострило ще бѣльше ея вѣдосины до дѣда. Мабуть и самъ Войнаць жалувать теперь своего завзятя.

Въ ту хвилию давъ ся чутѣ туркѣтъ на дорезѣ. Выглянули обѣ.

— Ось и панѣ вертае! — клькнула панна Анета, помѣтивши бѣду кобылу зъ лошамѣ. — Сповнилась надѣя. Сежѣ нашъ Марко зъ ними.

— Бачишь, бузько? — крикнувъ Ратієъ на возѣ.

Марко пѣднѣсь очѣ й мимохѣтъ поступивъ ся назадъ. Не сподѣвавъ ся побачати въ своѣй загородѣ колышню наречеву. Кровь ударила ему до головы, спустивъ очѣ.

— А зъ вѣдѣля Богъ веде! — вликала радѣсно тѣтка. — Ходи, ходи, мы выглядаетмо тебе!..

Марко наблизивъ ся. Румянецъ уступивъ помалу. Безъ крихты змѣшаня поклонивъ ся Мартѣ й повитавъ коротко.

— Добрый вечѣръ.

— Мене сытати, панно Ането, де я его прихопевъ! — кричавъ Ратієъ изъ подвѣрѣя вѣдъ стайнѣ. — Го-го! разумѣеть ся! Старый дубъ уже шумать; звѣсна рѣчь, де сей поганинъ сидѣть. Молять ся до дерева. Я зловивъ его на горячому вчинькови. Добрый вечѣръ, Лунашихо! Чи неуричкомъ не по любястоку секретно?..

Марта засмѣяла ся збитошно, по давньому.

— Якъ що вы чарѣвникѣ, то знаете й безъ мови вѣдповѣди. До побаченя, панѣство! По узору зайду завтра.

Выхопила ся хутко, а Ратієъ обгланувъ ся за нею й додавъ скромно.

— Знаю, знаю, що вы тамъ коли-нѣбудь позагрызаете ся на смерть. Ехъ, бѣда та й годѣ!

Махнувъ рукою й обернувъ ся до бабусѣ.

— А знаєте, панно Ането, шó вѣнъ намъ привѣзъ изъ Ковна? Го-го! Я сказавъ бы, але панна Анета, сказано, женившиа, готова зѣмляти.

— Боже борони, може що злого? — закликала налякана.

— А ось, уже й страхъ! Го-го! А мене, коли я почувъ, такъ щось ажъ тягло до тавцю. Мелиця скакати хотѣла. Буде весѣлье, панно Ането, вѣстиме дѣло. Го-го!

— Маркове? — запытала, радѣючи.

— А чомъ бы не моя? — оскорбнѣвъ ся старый, поверчучуци вуса.

— Ваше вѣчого пельного. Такъ ты зъ Ковна, Марку?

— Зъ Ковна и зъ Вильны. Привѣзъ вамъ, тѣтко, городины, а Язвигло зъ сѣмбею еланяеть ся вамъ нивенько.

— А Казимиръ вѣчого? — докинуть Раісѣ.

— Якій Казимиръ? — перервала, складаючи руки.

— Якій? Нашъ Казимиръ.

— Зъ вѣдѣбля-жъ вѣнъ тамечки?

— Янъ вѣдѣвъ въ его зимѣ, такъ ще й доси сидѣть тамъ — вѣдоувѣтъ.

— Боже святы! а се що за приключка? Щожъ вѣнъ тамъ робить?

— А щожъ? Я думавъ, що бачу въ Язвигла въ салонѣ яего духа. Довѣка старого гафтувала на кроснахъ, а вѣнъ тѣ читавъ на голосъ. Приходжу я разъ — сидять; приходжу на другій день — опять те саме; и въ третье, и въ четверте! Такъ ихъ и лишивъ!...

— Ото чудесне зѣлечко дала панна Анета! — заготовавъ ся Раісѣ, затираючи руки. Отсежъ тобѣ й разъ бедрачь! Уже не въ головѣ ему шерсть зъ верблюда, що?

— Казавъ менѣ, що створить у Ковнѣ крамницю. Горѣлки въ ротъ не бере та й можна зрозумѣти, що говорити!

Старбій тѣтцѣ текли по лицю слюзы, уста дрожали.

— Давній пути Божого провидѣня! — вѣтхнула. — Змѣнило его батькове благословенье! Тожъ то радѣе братъ у небѣ.

— А Орвидѣвъ нема та й нема! — забурмотѣвъ Марко. — Та й до Язвигла не зголошувавъ ся нѣхто. Мы робили рахунки. Дѣста тисячъ лежить у банку, а кѣлько-жь то приросте за десять лѣтъ. А на-що? Нема вже на свѣтѣ тѣи справы та й цѣли, про котру говоривъ умираючи батько.

— Га, може ово й правда. Мало на свѣтѣ лишилось доброго! Потерни ще трохи, а вѣдтанъ пѣйди до панотця. Може розрѣшить тебе зъ присяги.

Тѣтка пѣдвела врочисто руку.

— Не турбуй ся Марку, не турбуй! — повторяла звичайно свою рѣчь — побачишь, они вернуть ся!

Молодой махнувъ байдужно рукою и пѣднявъ ся.

— Не зъ мовимъ щастьемъ чого дѣждатись! — вѣдказавъ безпорядно.

— Гей, хлопче, а се що зъ тобою? — закликавъ Ратисъ. — Тѣфу! Ажь зѣбсть бере слухати. Не грѣши. У всему тобѣ щастить ся. Бузька бачивъ?

— Люди не можуть тебе нахваляться! — докинула панна Анета.

— Люди, тѣте, сказали Язвиглѣ, що я окрадаю Посвѣтье. Коли переглянувъ рахунки й побачивъ тысячъ рублѣвъ бѣльше доходѣвъ, нѣжь перше, то ажъ плакавъ бѣдний старецъ зъ обуреня й жалю. А знаете,

зъ вѣдѣля выйшла сплетня? — зб Скомонтѣвъ. Витовтъ розповѣдае кожному.

Не добичивъ, затисъ зубы, й перейшовъ ся по покою.

— Драбуга! загарнотѣвъ Рагісѣъ сказано.

— Такому добре на свѣтѣ, — оббзавъ ся Марко понуро, — а коли але, тогдѣ йдуть до мене: пособи, будь ласка. Сегодня вы стрѣтили мене по дорозѣ до мачохи.

— Такъ на-вѣ-що-жь даешь? — рзсердивъ ся Рагісѣъ.

— Абы не давъ хто инчій.

Панна Анета зб звычайною собѣ лагѣдною व्यрозумѣлостю выѣшала ся въ розмову.

— Буде, Марку, буде. Дорогою йдешь доброю, працюешъ честно, не кривдишь нѣкого й не кленешъ, отымъ то ты богатый и щасливый. Будь спокѣйный, по тяжкихъ часахъ прийдуть легкѣ, тогдѣ мати-мешъ заплату за тѣ турботы. Не журись. Оно все такъ буває, такій уже ладъ на свѣтѣ. Ходи въ городъ, покажу тобѣ, якъ деревня пускають пагоны, якъ зеленѣють ся. Ты втомивъ ся дорогою, голова въ тебе горить... Може й болить що? Може кашляешъ?

Стара тѣтка чародѣйно якось впливала на него своею любязностю. Гѣрка розпука й знеохота счезли по тыхъ тихихъ, деликатныхъ выразахъ турботности; не мѣгъ дивитись на неи понуро, вѣдповѣдати рѣзко.

— Спасибѣ, тѣточко! — вышптавъ. — Голова болить, але той бѣль частенько доскулюю. Пустиакъ!

— А бачъ? нѣколи не скажешь! Кожна хвороба зачинаеть ся зъ зъ пустяковъ, то й спершу такъ пустяками, зѣлечномъ дасть ся вылѣчати. Якій же ты недобрый, що мовчишь. Потрѣвай же, роса паде, ходи въ

хату. Заразъ запарю тобѣ брунелюку зъ меліссою. Выпешъ, невже-жъ нѣ? Оно таке смачне та й скрѣпляе. Ходи, ходи, моя дитино любя, ходи!..

— Отъ, слухайте его, панно Авето! — заплинавъ Рагісъ, накладаючи люльку, не зѣльечна ему треба, а жѣночки. Вѣстиме дѣло! Химеры молодости та й годѣ! Я те по собѣ знаю. Парень оденъ одного розумѣе...

Рагісъ сплывавъ ся на жарты, абы розважити стурбованого. Заставлено передъ нимъ смачну вечерю; черезъ слухнянбсть для тѣтти напивъ ся добре поганого вывару, балакавъ навѣтъ трохи про Казимира.

Вже доходила пѣянбчь, янѣ лягли зъ Рагіссомъ спати. Було холодно, тому старый розпаливъ ватру зъ хворосту на каминѣ и при тѣмъ свѣтлѣ оба полягали.

Марко роскѣшливо вытягнувъ ся на постели, встромивъ у свого любимого лицаря зъ бляхи свои очи й роздумувавъ, щѣ гѣрше? чи тѣ страшний кровавѣ колишній боѣ зъ хрестоборцами, чи та нѣкчемна, низька сѣпавина зъ долею, некровавѣ стрѣчѣ, тысячѣ дробныхъ ударѣвъ, гнетуча атмосфера вѣну. У лицаря було лице дике але спокѣйне; завзятый, але повный волѣ профѣль; наздоганявъ ворога зъ якоюс дивною вѣрою й надѣєю перемогти, а въ его потомка уже не було тон надѣѣ; енергію заступила бездѣльна апатія, а та невидима боротьба зѣдала въ него душу.

Засоромивъ ся молодець. Здалось ему, що той чорный герой оживѣ и кедавъ на него громовый поглядъ погорды, вытягавъ противъ себе мечъ и показувавъ по чераѣ свои раны, тысячѣ кровавыхъ выразѣвъ, а потѣмъ гнавъ ся дальше й дальше, въ имя святой идеѣ — боронити рѣдну землю до останньої каплѣ крови!..

Чи за впливомъ зѣля тѣтчиного, чи выпочивку —

Три малі кораблі, справдешні лупини орґхові, vyplali дня 3 серпня 1492 р. въ пристани Пальось, щобы причалити до берега

зъ Америки фонографъ? ! Hilf, was helfen kann! На п. к. старостъ перемышлянскій до насъ нема напавъ русков, писма старостъ пише до Русинѣвъ лише польскій, протоковы въ Русинамъ все „w języku krajowym“, — але не въ правѣмъ рускомъ! Таке то наше рѣвноуправленіе!

Перемышлянська рада повѣтова господаритъ такъ, якъ вгадалъ „толскій бейеръ“. Деякі громады тяжко нарівають на безмилосердне стягнене належностей яномус повѣтовому лѣсничому, котрого громады на очі не видѣли, та й не будуть видѣти, бо вже померъ, а гроші стягано для вдовы по ньмъ. Громады платили по 40, 50, навіть по 100 ар., а пытають ся: якимъ титуломъ? Дальше нѣка рада повѣтова не повинна высылати на люстрацію громадской господарки и рахункѣвъ людей, котрі протратили свои майна! Натомість радше обрховувати саміхъ „люстраціонѣвъ“ по тыхъ селахъ, де они тримають писарки. Щось говорити за Плеванковъ, що тамъ о якійсь рахунку йде... Може оно и янаше двалося бы по повѣтахъ, кобы не ті выборы, при котрыхъ „autonomia“ потребуе фѣлонъ зграй „promosnikow“... Але-жъ крайній уже часъ опам'ятатися, охоту панована змѣняти на охоту сибѣлюю широн праці для добра населеня, а тогдѣ мене и тотъ злозлочастна „polnische Wirthschaft“ въ нашій автономіи. Тѣлько-жъ супротивъ деякихъ шовіністѣвъ така наша бесѣда значить: groch rzucaj o ścianę...

Справа народнои просвѣты въ нашомъ повѣтѣ стоить сумно. Мимо численнои интелігенціи, свѣтскои и духовнои, постулу нема а коли який єсть, то дуже незначный. Въ такімъ просторѣмъ повѣтѣ ледяи чы знайдеться чотирь читальнѣ, а й ті хваля лишъ животныхъ. Правду сказати, по многихъ селахъ сама интелігенція не дѣе о побѣдѣ народу въ темнотѣ, — одні оправдують ся неудачами и переслѣдуваніями, другі лишъ про свои дѣла дбають. Мамео деиныхъ священникѣвъ, котрі въ правдивымъ пожертвованіемъ трудять ся надъ народомъ, але то мало. Поправити дѣло могла бы консолидація, а за переведеніе въ мігъ бы взятисъ деякіи о. Тащачевскій въ Дунаевъ. Межа учителями попадають ся таковы люде здѣбні и ширі та й радо трудять ся надъ просвѣтою народу, — але, розумієсь, єсть такожъ немало нездаръ або й просто шибдихъ нашій справѣ. — Деякі позаволили языкъ польскій въ рускыхъ школахъ яко выладоу, або выученью дѣтей правоконѣвъ и небылицъ вдобувають собі взгляды у вышней власти. Мы сварились, а наші сусѣды свое роблять: засыпають народъ нашъ книжочками „Oświaty ludowej“ и „Macierzy“, закладають по рускыхъ селахъ „kółka rolnicze“ — а ті „kółka“, що правда, замість побѣдяти народъ економічно, бѣльше похвалюють его. [Одинъ рускій парохъ позиває на „kółko“ зъ скарбовъ церковнои вѣдывацѣвъ ар., а нинѣ, мимо просьбъ и вѣзвань, не може ихъ вѣдобрати, — кажуть, що не ма ще въ насѣ.] По рускыхъ селахъ, де вѣдъ давнѣ-давна не було костелѣвъ, теперъ зачинають будувати, очевидячи лише збъ взглядѣвъ політичныхъ...

Зъ огляду на такі невѣдрадїи въ повѣтѣ вѣдываємъ для насъ Русинѣвъ, де наша пра дѣвна земля переходить въ чужій руки и на ша народнѣсть и нашъ рускій обрядъ обдунають, годѣ намъ сидѣти зъ заложеныи руками, часъ схамуватися — взяти ся до реальнороботы, до побужденя духа народнои и до організації політичнои та економічнои, пам'ятаючи на пословицю: якъ собі постелять таке выспитъ ся! — щоби волю не стямитъ уже за пізно. Бо вже й такъ на довгі лѣта пропали для насъ деякі села въ повѣтѣ. Було бы добре склѣпаніе повѣтѣ вѣдъ до Перемышлянъ и ухвалити та перевести консолидацію рускыхъ сѣлъ и заложити яне вѣдъ повѣдѣ, до цѣли ведуче товариство політичне. До работы! — бо кождій марно минаючий день принесе намъ велику спрату.

Правдолюб.

Зъ Дрогобицкаго.

[Руона байдужидѣ и еи причины. — Концертъ „Бояна“ въ Дрогобичи.]

До вѣдываємъ глухихъ путѣвъ въ нашомъ краю належить безъ сумнѣвъ Дрогобицкѣ подгѣрье. Коли майже у всѣхъ видѣвшихъ повѣтахъ народѣ подѣ патриотичною керськои своєю интелігенціи, якъ свѣткою такъ и духовною, рухає ся, розбуджуєсь, починає жити — закладають ся читальнѣ „Просвѣты“, організують ся хоры, краманѣ, касы, люде обстають за свои права, — то у насъ все противно. Цѣлый рухъ просвѣтній та літературный проявляє ся тѣлько вѣдъ часу до часу дописаніи въ повѣтѣмъ людей доброй волѣ, але ті по являю не знаходять вѣдываємъ въ запатчаныхъ тутъ умахъ.

Яка причина тому застою? Передѣ всѣмъ епономъ. Интелігенція, мѣщане и селяне жыють выключно для себе, не знаютъ ся. Старші, придбавши майна, тымъ головно займають ся, ихъ цѣлю: „побѣдѣти майно“. Молодші зовѣ, муча за примѣромъ старшихъ, переймають ся ихъ идеаломъ и за прапоръ обирають собі: „грѣхъ“. До справъ вѣдываємъ ся байдужко.

Ишій зовѣ ставляють на першомъ мѣсці свое „я“. Для нихъ було бы обидно зновѣтѣ ся зъ низшими на тѣлько, щоби за то була користь загальна.

А мѣжъ тымъ народѣ стоїть епономъ въ ярмѣ темноты, томатъ ся въ бориславскихъ амахъ жидѣвскихъ, благає своихъ провѣдываємъ о помѣхъ. Нѣчо зъ того! „Нема часу!“ або „школа праці!“, або: „ає на менѣ стало!“ Ого вѣдываємъ на стоны своего роду! своєю крові!

Майже що дѣя порушуютъ нашъ часописъ справу писана по руску до судѣвъ и урядѣвъ. О тѣмъ у насъ и бесѣды нема. Не то, щоби по судакъ и урядакъ вѣдываємъ по своему, але й дѣловодство мѣщанскихъ урядѣвъ ведеть „urzędowo“ — и то по найбѣльшой частѣ. Въ мѣсцевостѣ Б. священникъ К. запрашає урядъ громадскій яко члена на засѣданіе по польскіи, а той рѣвно-жъ по польскіи оправдує свою несправдливость. А треба уважливѣти, що мѣсцевѣсть Б. єсть точкою збѣрюю всѣхъ націй. Русины зъ кождымъ днемъ усувають ся, продаючи свои грунты. Горетна позбѣстѣла, та й та не має опору передъ чужими впливами и зливкѣ, агає, еси дѣло такъ дальше поведе ся.

Якъ великій роамѣры прибрала у насъ та апатія, найлучшимъ на те доказомъ буде заинтересованіе тутешныхъ Русинѣвъ концертомъ „Бояна“, котрый вѣдываємъ ся два 25 в. ст. лѣтѣвъ. Вышло се въ понедѣлокъ въ день торговый въ Дрогобичи, отже до мѣста зѣхало досыть интелігенціи. Не можна було сумѣвѣти ся, що всѣ будутъ на концертѣ, заохотѣ селянѣ, а ті, позуша рѣдне слово и рѣдкѣ пісню, наберутъ бѣльше духа. Але де тамъ! На концертѣ являє ся тѣлько одніи священникъ и нѣлькохъ учителей.

Але нашъ „Боянъ“ тымъ не разилъ ся. Полянула чудова руска пісня, тронула присутныхъ до сердце. Зъ гордошаня слухалось еи звуковѣ. Слова „Боянъ!“ чести рускій молодежи, не жалувѣй труду, влѣваючій нову виду жыта всемогучимъ голосомъ думы руской! Духъ слухача побѣдѣе ся. Въ роамѣрѣнѣйшій свѣдомости ставляе образъ бубальчыхъ та воскресла будущина. Незатерте вражѣнне поминати „Боянъ“. Присутній розажутъ несправдливостямъ. Тѣ вѣдываємъ, не возмужъ дописуватися за вѣ, що вѣдываємъ ся до нихъ. Намъ руководитъ лишъ добро агаліне, подѣ котрого прапоромъ мусимо ставити въ передѣ!

Василь.

Зъ Медина.

[Письмо о. Андрѣя Качалы въ справѣ нагробинни для бл. п. Стефана Качалы.]

Не мнѣ то, коли люде неопытнѣи не въ свою рѣзъ вѣдуютъ ся. Въ новинахъ 155 числа „Дѣла“ написано про нагробникъ похѣного Стефана Качалы и сказано, що за вымоганье належать ся архіепископъ-рѣбаревъ п.

Марковскому повне признанье. Справа таа мене бѣльше обходять, якъ п. дописуватѣля 3-ей, тожъ и бѣльше маю право сказати слово, котрого бувъ бы-мо не высказувавъ, коли-бъ мене не спонукало.

Повного признанья згадаемому п. рѣбареву и зовѣмъ вѣдываємъ не можу, а то зъ причає слѣдуючыхъ:

а) П. Марковскій не дотримує речини, котрымъ бувъ 15-ий май, а роботу вѣдываємъ при концѣ червня, що менѣ вѣлау зробило рѣбницю. б) Работа не була прислана разомъ, якъ повинно було бути, а частямъ, що для мене було сподуче изъ немыслимъ хлопотомъ. в) Вѣнецъ, що складає двѣца, представляюча Русь, на мѣстѣ, має бути зъ бронзы, а не зъ бляхи. г) Костюмъ двѣца украинской мавъ бути взятій зъ типѣвъ нахочаємъ ся въ музей, але не зъ иллюстраціи „Ярема и Оксана“ въ „Гайдамакахъ“, котра то иллюстраціи, треба сказати, межъ другими єсть найслабша. д) Въ уставленю зробила ся велика хваля въ тѣмъ, що фігура представляюча Русь помѣщена на середній нагробинни, а не побѣла епіцу на убоги. То деформѣ, а хваля тои напередѣ устерегти и на мѣстѣ, бо не пробувавъ въ мѣстѣ и не мѣгъ и допускати, щоби могло такъ стати ся. е) Наконецъ прикро дѣтнуло мене, що п. Марковскій приславъ фігуру за побраньемъ рѣшты належностей 300 ар., немѣ-бъ не вѣрять, що належностей буде ему рѣтельно выплачено. Тымъ и застерѣгъ ся вѣдъ всякой шкоды для себе, коли-бъ навѣтъ — чы при наданюи зѣлѣванню, чы при вѣдываємъ при его чоловѣкѣ — зробила була шкода.

Зъ тыхъ мотиваєвъ повного признанья пану Марковскому дати не можу, а коли признанье кому належать ся, то парохѣвъ въ Шельпакѣ, о. Володимѣру Голѣватому [найпростѣе, що выражаю имя его] за беззатѣрсовый трудъ при уставленю нагробинни и при его посвященю, за приємъ гостей въ домѣ своемъ, — що зъ немыслимъ було сподуче заходомъ и хлопотомъ. Щара за те все подяка!

Рѣчь представляю рѣтельно, дѣлаго на вышѣдѣ дальшихъ спростованъ вѣдываємъ не буду.

Андрѣй Качала.

Рухъ въ рускыхъ товариствахъ.

Справозданье товариства „Руска бурса въ Бережанахъ“ за рѣкъ шкѣльный 1892.

Руска бурса въ Бережанахъ мала въ тѣмъ роцѣ шкѣльномъ 21 выхываємъ, за котрыхъ удержувала: 2 безплатно, 11 за мѣсечную доплатою по 6 ар., 2 по 10 ар., а 6 за доплатою по 13 ар. Зъ концѣмъ року шкѣльного достали 3 поправку въ однодо предмету, а 18 свѣдѣство въ добрымъ поступкомъ. У вѣдываємъ часѣ вѣдъ науки шкѣльной заимавъсь выхываємъ бурсы музыкою, свѣтомъ та гимнастикомъ.

Товариство наше одержало въ тѣмъ роцѣ заимомъ: 100 ар. вѣдъ Выс. сойму, 200 ар. вѣдъ свѣтлон повѣтовомъ Радѣ бережанскѣи и подѣвѣкон, 175 ар. вѣдъ повѣтовомъ Радѣ рогатанскѣи, а 150 ар. вѣдъ повѣтовомъ Радѣ перемышлянскѣи. Кромѣ того прислала намъ Свѣтла редакція „Дѣла“ 20 ар. вѣдъ Вѣов. пана Стефана Трухима. Членскій вкладъ, дохѣдъ въ вечерка и дробѣйшій добровѣльнѣй датѣ [о. Качалѣ 10 ар.] принесли разомъ 377 ар. 46 в. За всѣ ті дары скла дає выдѣлъ товариства сердцеу подяку.

Доплата учениковъ въ тѣмъ роцѣ и за леглости за минаушій часъ принесли 1.739 ар. Тымъ способомъ склѣало ся, що чистый дохѣдъ товариства въ тѣмъ роцѣ выносилъ 2.967 ар. 46 в. Зъ того выдало ся на прокормленье учениковъ, на опалѣ и свѣтло 2.320 ар. 60 в., а на покрѣтѣ даху, на реставрацію кухни и на три печи 645 ар. 62 в. Позбѣстѣло въ насѣ два 15 лѣтѣвъ 1 ар. 24 в.

До нового выдѣлу выбрано тыхъ самыхъ членѣвъ.

Въ Бережанахъ 23 лѣтѣвъ 1892.

Василь Саната, господарь и секретарь бурсы.

Зборы дяковъ деканата кудринѣцкаго вѣдываємъ ся два 21 в. ст. лѣтѣвъ въ Борщевѣ. По богослуженю збѣрали ся 15 окочныхъ дяковѣвъ, выбрали председателемъ Вп. о. Тащачевича, сеструдины зъ Мущакѣвъ, але той, подѣкувавши, просиятъ, щоби выбрали кого другого. Отже выбрано Іосифа Шарковскаго, пѣвца въ Борщевѣ.

О. Тащачевичъ вѣдываємъ зборѣ вѣдываємъ бесѣдою и заохотѣвъ всѣхъ дяковѣвъ, щоби вписували ся до товариства. По вѣдываємъ многотѣства цѣсаревъ и папѣ рамскому наступили выисъ членѣвъ. Вписало ся 12 и зарѣзъ выбрано агента, Іосифа Шарковскаго пѣвца въ Борщевѣ, а его вступивомъ Н. Святиньскаго, пѣвца въ Стрѣльковѣ.

Потѣмъ наступили внесены членѣвъ.

Іосифъ Шарковскій въ Борщевѣ вѣдываємъ: 1) Щоби выдѣлъ вѣдываємъ ся до Всес. Ординаріатѣвъ зъ просьбою: а) абы всѣ дѣла до трѣхъ лѣтъ мусѣли бути испитованѣ, б) абы Ординаріатѣвъ мѣгъ надавати посады дяковѣвъ въ короткѣмъ часѣ и в) щоби дѣла по трѣхъ лѣтахъ були стабілізованѣ. 2) Щоби выдѣлъ вѣдываємъ ся зъ просьбою до высшихъ властей, абы при вѣдѣрѣ можно заложити дяковѣву школу зъ фонду державного або правого и щоби въ тѣмъ школѣ могла подаватися наука музыкан, ремѣсла, промыслу торговельного, а такожъ писарни. 3) Щоби выдѣлъ попросивъ Ординаріатѣвъ выдѣлати инструкціи, аны вымоги будуть ставити ся при испѣтахъ, и подѣручѣнѣ. 4) Щоби выдѣлъ доконче передъ склѣпаньемъ сойму высылѣтѣ деутацию до наѣстѣнѣвъ, маршалка правого и до дѣтучныхъ властей, абы они вплинули на справу унормованя уже разѣ дяковѣсон платѣвъ. 5) Щоби выдѣлъ порозумѣвъ ся зъ Ординаріатѣвами, абы выслати до рады державной пѣтацию въ справѣ унормованя платѣвъ дяковѣсон. 6) Щоби дяковѣвъ, котрі мають 20 лѣтъ службѣвъ, увѣдываємъ вѣдъ испѣту и узнано ихъ зѣдѣбными, однакожъ мають постѣдѣти свѣдѣства квалифікацій.

Іосифъ Пакулявъ въ Шупарки вѣдываємъ: 1) Щоби безъ важной причины не бувъ дѣнь усунуваній зъ посады, а особливо старшій заслуженый. 2) Щоби всѣ три рускѣ Ординаріатѣвъ постарались у правительства о унормованье дяковѣсон платѣвъ въ дорожѣ законодѣтѣвъ и щоби таа платѣвъ выносилѣ рѣчно на сѣмѣ 150 ар. а въ мѣстѣ 200 ар. 3) Щоби дѣла малѣ въ кождій громадѣ мешкавъ и що найменше 1/2 морга огорода. 4) Щоби выдѣлъ вѣдываємъ ся зъ просьбою до Ординаріатѣвъ, абы вѣдъ выдѣвъ розпорядженье, щоби всѣ дѣла мусѣли належать до того товариства дяковѣвъ и щоби священникъ такого дана, котрый до товариства не належить, до службѣвъ не приѣмалъ.

Николай Святиньскій въ Стрѣльковѣ вѣдываємъ: Щоби выдѣлъ вѣдываємъ ся зъ просьбою до Ординаріатѣвъ, абы той одобрилъ и звѣдываємъ розпорядѣтѣ, щоби услуги поцерковной були цѣлымъ усунувѣ.

Сѣфроній Врублевскій въ Корѣвѣвъ жалувѣвъ ся, що до року 1872-го належали „сѣфры“ до доходу дана, потѣмъ комитѣтъ церковный вѣдобрѣвъ и зѣверѣта не хоче, хотѣй при вѣдѣтациі деканальній о. деканъ упоминая, щоби „сѣфры“ назадъ дяковѣвъ зѣверѣтѣ.

Николай Лещинскій въ Турѣжѣ вѣдываємъ: Щоби выдѣлъ порозумѣвъ ся зъ Ординаріатѣвомъ, абы при кождій церквѣ бувъ пономарѣ. На тѣмъ зборѣ заимѣно.

[Прим. Редакціи.] Мѣстѣи се справозданье зъ збору новѣи фѣли товариства дяковѣвъ епархіи Станиславской мусимо примѣтити, що въ нашій тецѣ редакціи маємо и въ найбѣльшихъ числахъ „Дѣла“ помѣстѣмо статью одного священника „сына дяковѣского“, въ котрой вѣдъ зъ нагоды внесенъ деякихъ дяковѣвъ на вѣдѣвѣныхъ зборѣхъ въ Станиславѣвъ, [а посторѣныхъ и на сѣмъ зборѣ] остерѣгає агажѣ дяковѣвъ въ ихъ власнѣмъ интересѣ, щоби не допускали до выстѣпѣвъ зъ внесеніями зѣверѣнныи прѣтивъ духовенства, для него некорѣстными або его навѣтъ оскорбляющими.]

въ новѣмъ свѣтѣ. Santa Maria, Pinta и Ninna, отсе имена вѣлавившихъ ся въ исторіи кораблѣвъ; на першомъ и найбѣльшомъ зъ нихъ проводивъ Колумбъ, на другомъ братѣ Мартинъ и Францъ Пизоны, а на третомъ дальшій своиякъ сѣи родины моряковѣвъ, Винцентіи Невезъ. Минули островы канарійскіи, а вѣдѣвъ вже въ далекой безѣвѣсти. Вирадѣ погода и вѣтеръ сиріяли смѣлнѣвшимъ морякамъ, але день за днемъ минали, а не можна було доглянути сѣи горячо выжидавѣи метѣ, тожъ и не давѣта, що матрѣвъ, именѣи коли вже зачали сумѣвѣтѣсь, не лишъ роптали але и отверто бунтували ся. Не минуло и одного дня, щоби не загомонѣвъ на кораблѣхъ ослѣвъ „земля“, коли на далѣкомъ безѣводѣ върынула яна обмѣнѣва хмарѣа, але все така разѣвъ-разѣвъ бѣльшѣи позиває, що земля вже недалеко и дня 12 жовтѣвъ 1492 о год. 2-ий разѣвъ дѣйствѣи ставула кораблѣ прѣтивъ сушѣ.

Першій разѣвъ переплылъ Атлантикѣи океанъ въ цѣлый его шарпѣвъ. Въ послѣднихъ дѣвахъ своѣи подорожи бачивъ Колумбъ, якъ громады птицъ летѣли въ полуднево-заходѣмъ напрямѣ, дѣлаго и вѣдъ рѣшѣвъ ся взяти въ свой плавѣкъ бѣльше на полудне. Бѣли бы Колумбъ бувъ придержувавъ ся своего первѣтѣвного напруму, то бувъ бы причаєвъ до Флѣоридѣ, а таа смѣлѣи моряки вступили на сушу найперше на островѣ. Тубѣлѣкъ называли сѣи островѣ Іванганѣи, а Колумбъ переимѣвъ его Санъ Сальвадоръ (св. Спаситель) и подѣ такою назвою стрѣчаємо на картахъ сѣи островѣ въ групѣ островѣвъ Багама.

Высправа удала ся, вправдѣ въ нашій опосѣбѣ, аныжъ се Колумбъ собѣ укладає, бо вѣдъ гадѣвъ дѣйствѣи вынайти дорогу до Ин-

дѣи, тымъ бѣльше, що коли теперъ вѣдываємъ островѣ, а вже давнѣйше мореплавецъ Марко Полово натикнувъ бувъ де-що про яисѣ островѣ на вѣсхѣдѣ вѣдъ Ханѣ, то й думаєтъ Колумбъ, що вѣдъ теперъ на тыхъ островѣхъ, въ Яванѣ. По короткѣмъ побутѣ обѣхано много вынахъ островѣвъ и взато ихъ подѣ власть короны испанской, мѣжъ вынахъ оза найбѣльшій островѣвъ зъ групѣ Антильѣвъ, Кубу и Гаїтѣи. На сѣмъ послѣднемъ островѣ лашѣлась многѣ товаришѣ Колумба, бо корабель Santa Maria розбѣвъ ся и се була порѣа осѣла Европѣецѣвъ на американской землѣ въ нагоды другого вѣдѣрѣтѣ Америки. Два другі кораблѣ вернули зъ Колумбомъ до Испаніи.

Слова Колумба досягла подѣ той часѣ самого вершка; королевскій двѣръ вѣтавъ Колумба зъ зайбѣльшими почестями а слова его гомѣнѣла по цѣлой Европѣ — але вскорѣ маєвъ вѣдѣвъ познати гѣрку правду, що щастѣе людске нестѣе а люде неведѣаи.

Зъ найбѣльшою скоростію и прихлѣпѣмъ зачали ладѣтѣсь до другои подорожи и Колумбъ на чолѣ флотѣ въ 17 кораблѣвъ переплывъ 1493 р. въ другѣ Атлантикѣи океанѣ. Въ новѣмъ свѣтѣ дождала его лишъ самѣй прѣкрѣстѣ. Осѣла на Гаїтѣи зѣмѣлась нѣ на що, а новѣ посѣленя яковъ не удавалъсь; всѣхъ перѣа величезна жажда за золотомъ, зѣбѣтѣи безъ труда, и дѣлаго запанувала крайна нужда середѣ зайбѣльшѣи природы. Мѣжъ посѣленѣми и тубѣлѣцѣми прѣйшло до опороѣвъ а вѣдѣи мѣжъ самими посѣленѣми, бо позѣстѣаєлось много зѣволѣе, прѣходило до великого заколоту. Вправдѣ вѣдѣкрыто ще деякі нові островѣ, вправдѣ затверджѣно Колумбѣи, коли до трѣхъ рокахъ вернуєтъ до

вѣтѣины, всѣ его урядѣ и почестѣи, але вѣдѣвъ самѣ познѣвъ, що его зѣвѣдѣа клѣнитъ ся до заходу. Колѣоніа, по котрыхъ надѣвѣлись такою богатѣвѣи а котрі не те що не приносили нѣякого доходу, лишъ прѣтивѣи много гроша коштували, зачали вже тратѣи на смѣнатѣи у загѣу и дѣлаго жалѣи на Колумба, що разѣвъ бѣльше радо находѣла послухъ на королевскѣмъ двѣрѣ. Въ 1498 р. высправѣ ся Колумбъ въ третѣе до Америки и тогдѣ до першій разѣвъ причаєвъ на прѣтивѣ островѣ Тринідадѣ до справедливѣи сушѣ, але теперъ Колумбъ вже не маєвъ часу на дальшій вѣдѣрѣтѣ, бо на Гаїтѣи прѣйшло до справедливѣи бунту, зѣверѣного навѣтъ прѣтивъ самой особы Колумба. На домагаєнь чѣселенныхъ прѣтивѣаєвъ Колумба, высправѣ король испанскій для расслѣдѣвъ жалѣбѣ судію, Бобаділю, котрый въ свѣтѣи зѣвѣтѣи позиваєвъ ся заувѣвати Колумба въ кайдѣны и вѣдѣслати до Европы. Вирадѣ въ Испаніи знали зъ Колумба кайдѣны а король и королевѣа старѣи ся вынѣгѣродѣти Колумба новыми почестями его ганѣбу и правду, але Колумбъ вже бувъ зѣломанѣи и вѣдѣвъ зѣвѣтѣи тѣ кайдѣны въ свойѣи мынахъ, щоби агадѣвати зѣмѣну своѣи долѣ. Ще четвѣртый разѣвъ выбравъ ся Колумбъ до ново вѣдѣрѣтѣи свѣта, щоби доконче вѣдѣаитѣи ся коротку дорогу до Индіи — и се справдѣ велика трагѣиность его жыта, що, якъ нимъ вѣдѣрѣтѣа часть свѣта не назывѣась побѣаи его имени, такъ само и вѣдѣи до самой смертѣи не мѣгъ позѣзѣти далѣеосѣлѣи своего вѣдѣрѣтѣи.

Колумбъ думаєвъ завѣсѣдѣи, що вѣдѣвъ въ архіпѣлагу япанскѣи або недалеко Индіи; вправдѣ прѣйбѣнула его гадѣа, коли подѣ-

часть третѣи подорожѣ зашумѣли коло него фѣлѣи солодкои воды въ рѣкѣ Ориноко, що така рѣка мусѣвъ плѣстѣи не на островѣ а на бѣльшѣмъ прѣсторѣи сушѣ, однакѣ вѣдѣвъ не пѣйшовъ за тою гадѣою и коли вѣдѣвъ подѣчаєтъ четвѣртой подорожѣ заимѣнуєвъ котѣу была Панѣамскѣи шѣвѣи, аны не было ему въ гадѣѣ, що на вѣльѣа мѣвъ вѣдѣвъ него отѣирає ся Океанѣ, по котрой якъ разѣвъ веде дорога мѣжъ Іадіями а вѣдѣрѣтѣиоу нимъ краиною. Коротѣа дорога до Индіи остѣла поки що мѣрѣи а ажъ тогдѣ, коли людѣи заходами удаєтъ ся прѣкѣодѣти Панѣамску шѣвѣи, зѣдѣстѣиѣтѣи ся сѣи сонѣ зъ прѣдѣвъ четвѣрѣтѣи лѣтѣи.

Въ послѣдній подорожи натѣрѣвъ ся Колумбъ дуже много, морально и фѣзично, такъ что цѣлѣкомъ зѣломанѣи вернуєвъ въ 1504 р. до Испаніи, де и перѣставѣвъ ся дня 21 мая 1506 р. Ажѣ заимѣвъ его мощѣ не зазѣали сушѣиою. Похорѣнено его на власѣе бѣжанье въ Санто Доминго на островѣ Гаїтѣи; коли-жъ сѣи островѣ вѣдѣстѣупѣно Франціи, перенесѣно мощѣ Колумба до Кубы, але посѣла найновѣйшѣхъ расслѣдѣвъ нема повѣности, чы перенесѣи мощѣ була дѣйствѣи Колумба. И такъ мѣсѣце уродѣженя и мѣсѣце вѣянѣиоу супѣикуи великого мужа закрѣтѣи тайнои. Однакѣ имя Колумба буде славно по всѣ часы; може бути, що вѣдѣрѣтѣи Америку вѣисѣло у вѣдѣдѣвъ, все таа се бувъ Колумбъ, що „уздаєвъ яйцѣ шторѣомъ“ и вѣдѣрѣтѣиѣмъ Америки зачѣвъ нову эпоху въ исторіи людѣкѣи.

БЮРО ИНФОРМАЦІЙНЕ Ф. КЕМПСКОГО

у Львові, ул. Трибунальська ч. 1
поручає офіційнісіть всяких ка-
тегорій, господиць, кухарки, дозор-
цтва, локателів, та всяку добру
4342 службу міську і сільську. 1—3

Предприємство ВИСЫЛКОВЕ

(Versand-Geschäft)

У ВЪДНН АЛБИНЪ КРАЕВСКИЙ

Відень І., Giselastrasse Nr. 1.

поручає і доставляє всякі артику-
лы, входячі въ область промыслу
и торговлі: домові господарські,
рольничі, броварняні, горальняні
и промыслові. Прибори церковні,
плахты непромакаючі до прикр-
ванія збѣжа, машини рольничі и
т. п. Словомъ усе, що хто зажадає,
высылає водворотною поштою або зе-
лѣзницею за послѣднатою а числѣ
цѣну фабричну.

Информаций и на запитанія (мар-
ка 5 кр.) удѣляє радо и водворотно.
Просту зажадати цѣнникъ илюстро-
ваний, а высылає даромъ и опла-
тно. Замовленія приймаєє такожъ
и по руски. 4330 (5—?)

БЮРО ВЫВЪДУЮЧЕ

Е. ОСТРОВСКОИ

въ Станиславовѣ

перенесене на ул. Казимирѣвску
число 29. 4335 6—6

АЛФРЕДЪ РАСЛЬ

торговля насѣня въ Олавѣ (Троппау)

(австр. Шлезия)

поручає, якъ довго выстане припасу:

Збѣже на озимій засѣвы

озиме жито, озиму пшеницю, найліпші нові сорты,
выпекані у високихъ горахъ, зб жнива 1892 р., знаме-
нитой якості.

Взбѣрами и офертами можна служити. 4333 4—11

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почаеши вѣдѣ дня 12 лютого 1889 выдає

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженіемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженіемъ

а всѣ находячія ся въ обѣгу 5% асигнаты касові зъ

90-дневнымъ выповѣдженіемъ будутъ опроцентованы

по 4 1/2% вѣдѣ 15 мая 1889. 2218

Передружъ не буде плаченый Дирекція.

ALFRED RASSEL

Troppau, österr. Schlesien

поручає поѣдъ осяину управу въ найліпшихъ якостяхъ:

мучку, кѣстану, суперфосфаты, жуужѣ томага

и вповнѣ заручає, що въ складѣ ихъ есть такіи

самыи проценты, якъ подано.

Высылка при цѣлахъ выгонахъ оплатна до каждой ста-
ціи вѣдѣзничой.

Оферты, взбѣрці и поученія управы подаєє на жадаєє
даромъ и оплатно. 4287 18—27

КОМНАТА ДО СНѢДАНЬ

и реставрація

ЮСИФА СТРУШКЕВИЧА

(перероблена зъ „Молочарѣ“) при улиці Бонимовѣ число 1.

(входъ до улиці вѣдѣ площі Маріейской, напротивъ торговлі па-
перу Вн Саффарта и Дидиньского) поручає

Знаменитый перекуски зимній въ великомъ выборѣ, якъ

такожъ горячіи стравы, свѣжіи, здоровіи и зъ дуже доброй

кухнѣи походячіи; особливо поручити можна „гуляшъ“,

на правдиво угорскій ладъ прилаженныи, такожъ

флячки подаваніи каждой недѣлѣ и четверга.

Дуже добрі обѣды

за умовою, або поѣдѣ „карты спису“ выдають ся щоденно.

Напоѣ: коньякъ, горѣвка чиста и въ рѣзнихъ

родахъ, ликеры; — пиво Кляйна у флячкахъ и на

мѣру; — вино и мѣдъ въ добрыхъ родахъ и най-

болѣе уживаныхъ, по цѣнахъ найдешевшихъ и за-

одно свѣжіи. — Можна такожъ все достати: каву, чай,

шоколаду, подметанье и т. п.

Услуга мильна а влаетитель заведения водбѣрає самъ грошъ.

Стараючись вѣдѣи силами запопадливостію дотеперѣш-

ныхъ Вн. П. Т. Гостей моихъ при собѣи задержати, а новыхъ

выскати, запрашаю сердечно всѣхъ П. Т. Горожанъ наѣстити

мое заведение, поручаючи, що за мѣрну цѣну вдоволю Ихъ

бажання, входячіи въ область моего завіання.

Зъ пожеланіемъ

ЮСИФЪ СТРУШКЕВИЧЪ

реставраторъ при ул. Бонимовѣ ч. 1.

4294 10—10

Глядає ся

ФѢЛВАРКУ вар-
тости около 30,000

ар. Условія: положеніе надъ рѣ-

кою, добъи выгодныи, по найменше

колымакаты моріовъ лѣса. Оферты

подѣ 2500 до Агенціи анонсовъ

4341 „Импресса“ Львовѣ. 2—2

Хресты гробни и памятки въ

найболѣе выборѣ, зна-

менито золоченіи и по най-

низшихъ цѣнахъ поѣдѣ цѣн-

ника зъ рисунками.

Косы гварантованіи зъ правомъ

вышѣи по спробованію по

80 кр. — КОСЫ безъ гваран-

ціи, але дуже добры по 50

и 65 кр. 4290 11—15

Серпы англійскіи, знаменитыи, не

до порѣванія зъ иными, ту-

зунтъ зр. 4. — штука 35 кр.

Окутя до будівель. — Всякіи

наряды господарскіи пору-

чає по найнижшихъ цѣнахъ

Антонъ Гальскій

торговля сельскихъ товаровъ

Львовѣ, площі Маріейскіи ч. 9.

За 1 зр. 1 кильо

наизнаменитшихъ французскихъ мылъ тоалетныхъ, якъ ги-

церияновихъ, пірмовыхъ, вѣяковыхъ, розевыхъ и т. п. сор-

тованныхъ запаховъ. За знаменитый товаръ ручить ся. Опла-

тно и зъ упакованіемъ высылає

Zur „Französin“ 4527 6—15

Seifen u. Parfumerie-Niederlage

Wien, XVIII B., Döblingerstrasse 38.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купує и продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннымъ найточнѣйшымъ не вчисляючи

нѣякои провизіи.

Якѣ добру и певну лѣкацію поручає

4 1/2% листы ипотечныи

5% листы ипотечныи преміованіи

безъ преміи

4 1/2% листы товариства кредитового земного

Банку краєвого

4 1/2% позичку краєву галицкую 3433 230 —7

4% позичку преінаційну галицкую

5% позичку „буковинскую“

4 1/2% позичку угорскихъ сельскихъ державныхъ

проінаційну угорскую

4% угорскіи облигаціи индѣмнізаційныи

а всѣ тѣ паперы Конторы вымѣны Банку ипотечного все

купує и продає

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає бѣдѣ

П. Т. купующихъ сельскіи вышѣованіи а зѣе платныи мѣ-

щевыи паперы цѣны, такожъ записавъ купоны за готѣвку,

безъ нѣякого бѣчисленія, а замѣщевыи лишь за бѣчисле-

нѣемъ оправданныхъ коштовъ.

До ефѣктовъ у которыхъ вышѣи купоны, доставляє новыи

рукушъ купоновъ, за вѣротомъ коштовъ, котрыи самъ поможѣт.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго . . . 1/2 килр. зр. 2-30

№ 2 Кайсовъ Конго . . . „ „ 2-80

„ 3 „ меланжъ . . . „ „ 3—

„ 4 Нангчовъ Imperial . . . „ „ 4—

„ 5 „ Мандаринъ . . . „ „ 5—

Высѣвки чаю.

„ 6 ліпшій сортъ . . . 1/2 килр. зр. 1-50

„ 7 найліпшій . . . „ „ 1-80

Цѣвты багетовыи до свѣчокъ. — Книжѣи на престолои. — Вѣн-

ці до образовъ. — Образы оліѣйныи паперовыи по греческому

стилю. Рамы до образовъ. — Вѣстыи літографованіи и скоро

печатаніи. — Товариы шкѣрныи. — Пуляресы, портмонетки,

вѣітерки, папіросницѣи.

Всякіи приборы до писанія, рисовання и малювання.

По найнижшихъ цѣнахъ поручає руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

4087

чай караванныи

Братѣи К. и С. Погова

пачка 1/2 е. зр. 1-80

пачка 1/4 е. зр. 90

пачка 1/2 е. зр. 90

пачка 1/4 е. зр. 90

пачка 1/2 е. зр. 90

пачка 1/4 е. зр. 90

пачка 1/2 е. зр. 90

пачка 1/4 е. зр. 90

пачка 1/2 е. зр. 90

пачка 1/4 е. зр. 90

пачка 1/2 е. зр. 90

Для церквей

КАДИЛО

благовонные

поручає

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

МИНЦЕРА

Карпатскіи косы зъ маркою „Косарь“

зъ англійской серебрястой сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косить. Они
подвойно загартованы, рѣзутъ остро, остаются ся
довго острыми, легкіи до кошения и такъ гнучкіи якъ
найліпша, на весь свѣтъ славна дамасценская сталь.
Они перетинають зѣлѣзну бляху, не выщербляючись
и лишь дуже мало зуживають ся. Одно клепанье вы-
стане на колыка дѣвѣ. А выостривши разъ такую ко-
су, можна косить нею 100 до 120 кроковъ и найустѣй-
ше збѣже и найтвердшу горѣску траву, а тѣмъ оца-
дѣи ся не лишь робучій часъ, но и плата за кошенье
и то о чотыри, пять або шѣсть разѣвъ въ порѣванію
зъ звычайными косами, якыи продають ся купцями.
Кождому, хто купитъ у насъ косы, заручаємо,
що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Нашыи косы суть такой шарини, яка потрібна въ нашѣмъ краю
и такой довготы, якои хто зажадає, и по слѣдующей цѣнѣ:

Довгота цѣлой косы 63 65 70 75 80 85 90 95 100 105 110 115 дм.

Цѣна одной косы 1—1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 1 1/2 зр.

На 5 кильогр. ваги иде 14 13 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 1/2 зр.

Одинъ карпатскій брусѣкъ (камень) до острѣния косѣ, 1/2 кильогр. ваги,
коштує 15 кр.

Косы высылають ся сейчасъ по замовленію поштою але лишь за
готовыи грошѣи або за послѣднатою. Почтова пересылка коштує 30 кр.
за пакунки до 5 кильогр. При замовленію найменше 10 косѣи полови-
ну платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленію косѣи для колымакатыи господарѣвъ мы на ко-
жду косу наклепаємо картку зъ именемъ того, кому коса належитъ.

Особливо треба выстерѣгатись обманниковъ!!!

бо лишь ей косы суть правдыи карпатскіи косы, на которыхъ 1) накле-
пана велена картка зъ законною маркою „Косарь“ (по англійски „Mo-
wer“) и то цѣлкомъ така, якъ напечатана въ томъ писемѣ въ горѣ —
и на которыхъ на листѣи косы выбита наша фирма: „Münzer & Comp.“
и 2) котрыи куцуютъ ся просто, лишь у насъ, бо у другихъ куцуютъ
сикъ косѣи цѣлкомъ нема. 4288 11—?

Мінцеръ и Спѣлка (дави Л. Мінцеръ) въ Дрогобычи

(въ Галичинѣ)

единикий фабричный складъ косѣи зъ маркою „Косарь“ для цѣ-
лой Австро-Угорщины, Нѣмеччины, Россіи и для цѣлаго Востоку.

Купующіи: „.... Не хочу нѣякого отвѣтѣи порошку
на насѣкомыхъ, бо я жадала Zacherlina!... Справѣ-
дливо славлять ся спеціалѣетъ за найліпше средство противъ всякого
рода насѣкомыхъ, тожъ и беру лишь:
запечатану флячину зъ подписомъ „Zacherlin!“
Цѣны: 15 кр. —, 30 кр. —, 50 кр. —, зр. 1.

Правдыи можна купити у Львовѣ и въ иныихъ мѣс-

тахъ на провинціи всюды тамъ, де розмѣщеніи плакаты о „Zacherlin-ѣ“.

4253 6—10

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдаєць Иванъ Белой. — Одвѣтальныи редакторъ Михайло Струсовичъ.

Патѣръ зъ фабр. Черлѣнскіи.

Зъ друкарѣи тов. км. Шевченя, поѣдѣ зарядомъ К. Ведиарского.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рухливих свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коopersька ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteim & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і належність за нисерати платити у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи зворотять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачений відбиток не бере. Подорожні чекі коштують 8 гр. а . н.

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бд. одним стрічкою нисератовою в рубр. „Надбавка“ по 20 гр. а в Поділки числять ся по 10 гр. бд. а ліній.

З 30 червня скінчив ся другий квартал сегорбного видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Внов. Передплатників посилати з надсиланням передплати і залеглостей.

Перші наслідки регуляції валюти.

Коли в комісії і палаті посідають великі розправи над пропозиціями валютними, з яких сторони піднесено питання, чим покрити ці виступи регуляції валюти, а властиво з яких жерел припливе дохід на оплату процентів від позички, затягнутої на кошти регуляції валюти? Рівномірно з тим питанням висказувано і обаву, щоб при тій фінансовій „зділці“ не погіршили найбільше населення, вже і так пригнічені надмірними податками. Відповідь міністра Штайнбаха була вимовною і неясною, а змістові її були все та ж, що і треба буде платити річно мільони на кошти регуляції валюти.

Коли ж тепер урядові уперто впровадити пропозиції валютні і що-ні не побачимо санкціонованого закону, — починають відірватися перед загальною публікою ті дороги, якими міністерство фінансів загадує собі поради. Wiener Allgemeine Zeitung помістила в одному з своїх чисел статтю під заг.: Die Valuta-Regulierung via Tabakmonopol und Personalarbeit, котра відноситься до легкого рубця сен тайно за слона. Загадає стаття звучить дослівно так:

„Д-р Штайнбах нагадує недавню заступництво народу, щоб заявляти більше довіри в свої сили: „Тревожливості, заявлена в парламенті, могла би відбити ся на курсах, які держава заплатить при позачасній валютній“. Се була острота перед надмірним песимізмом. Але сю остроту міністерство не лише на самій висказавши слова але також на шірі, якими підготувалася регуляція валюти, не лише до парламенту але і до самого правительства. Відколи Дунаєвський виступив першим раз з квестією регуляції валюти, всі змагання його в його наслідки стрімко вийшли до того, щоб побільшити доходи держави, а надаліш нагромадити в каси. Рівночасно старався о се, щоб приватний капітал відстрахувався від підприємств, які могли привести виста, а де та метода похвалена, уперсовікована в Б. Віттеку (шеф міністерства торговель), уважалася мало успішною, тамт праміювало безоглядно право „надавання концесій“, а радше „не давши новісці“, щоб лише не допустити до сполучення капіталу, а змусити його виключно віддаватися на услуги державі, се значить привілейити до поміщення в паперат державних, котрих стопа процентова за скоро упадала.

„Не менше як 300 мільонів нагромадили собі держави монархії в припасі кассових, Курсы обох золотих ренти, котрі суть образом кредиту держави, досягли при

Урядова переписка з року 1842-го межі двома нашими поетами Антоном Могильницьким і Лукою Данкевичем.

В 1842-м році Лука Данкевич був парохом в Синеводку нижньому, а Антон Могильницький завідував в Хутарі в Сибільщині. Данкевич був уже тоді старший чоловік і старший священик (роджений 1791 року а ординаваний 1820-го), а Могильницький був дідером в початках свого душпаствства. Отже з того часу маємо під рукою ода урядову переписку між обома поетами.

Лука Данкевич був — по смерті священика Шудлянського — іменованим окружним гр. к. надзирателем шкільним в Сибільщині і яко такий мусів прийти в урядовій зносині також з Антоном Могильницьким.

В тих часах просвіта народу і народне шкільництво по селах і містечках спочивали виключно в руках священиків, а політична власть в руках каноністів сільно направили через посередні органи духовні на душпаствств, щоб всіма способами старались заводили школи. Дуже цікава то історія — і ми можемо розказати про не де-що ширше, — а тепер вгадаємо о де-чому лише на стільки, аби арозуміти зміст сего переписки.

Правительство особливо в 1820-х роках почало сильно натисати на каноністів, щоб по селах і містечках душпаствств заводили школи і при помочи „канторів сел давних“ учили молодіж: засаді ври і мо-

4% вартість номінальну. Загадає реформа податкова зашнурити доходи державним більшу еластичність. А та ж се все не вистає нашою міністерству скарбу. По що вно переведені підвешені тарифи фрахтові на державних залізницях має наступити підвешені тарифи особової і підвешені доходи з монополії тютюнового.

„Що-до посереднього підвешення тарифів особової на державних залізницях вже вдало дотримувати розпорядження. Від 1 жовтня буде дочислятися окремо до ціни за їзду ще т. зв. стемпель білетний, котрий доса був вже вчислений до ціни. Але державні залізничі не вдоволять ся лиш простим дочисленням. Стемпель при білеті третьої класу, котра коштує 30 пр., виводить так само 1 пр. як при білеті першої класу, котра має основну ціну 10 пр., — і вчислений тепер вже в ту ціну. Від 1-ого жовтня ціна за першу половину буде виводити 11 пр., за другу 22 пр., за третю 33 пр., і т. д., значить ся, що при першій половині зачислення стемпель білетний два рази, раз в самій ціні за їзду а ще другий раз як дочислений; при другій половині той стемпель білетний зачислений вже потрібно, і т. д.

„Підвешені тарифи особової на державних залізницях майже о десять процентів не відбавлять на широкій верствах населення ще так дуже, як другий загаданий проєкт: підвешити посередню оплату від курена тютюну. На шасте сего проєкту ще не досіла на стільки, щоб не можна було ще здержати его ареалізацію.

„Міністерство фінансів задумало іменно застановити виробу тютюну на цигаретах. На будуче виробляно би по фабриках і продавано би лиш готові цигарети (папероси) і тютюн до люлей. Зважмо, яку далекосяльність мала би ота реформа. Последнє підвешені ціни на цигари мало такий наслідок, іменно у вихідних провінціях, що цигари уступили місяця цигаретам. Стань середній, мінцант, а іменно галицький селянин курить передо всім цигаретами, які собі самі крутять з тютюну. При тютюні, що коштує 1 пр. 15 пр., виходить 100 штук цигарет, вже разом з дутками, на 80 пр., а если приймемо, що дешево вкурюєся 25 цигарет, то виходить дневний виводити 20 пр. Цигарети, виробу державного, котрі вст „забавна“, значить ся, виводені на половину пороком тютюновим, а при тм в дуже поганому дутку, коштує 2 пр. за штуку. Вкурюєся дешево 25 штук таких державних цигарет, абилоши ся виводити о 30 пр., а се виведе, при застановленню виробу тютюну на цигарети, рочно о 109 пр. більше.

„Робота в селянинах, що курить цигарети, нуле собі нині пачу тютюну за 8 пр. і паперет за 1 пр. та вже заспокоєний на два дні. „За 9 пр. дотав би лиш девять штук державних цигарет найбільшійш сорти і се вистало би ему лиш на один день, — отже при загаданій „конверсії“ тютюну до цигарет на вже готові цигарети мали би ті бідолхи рочно над 30 пр. більше виводу. Така зміна далася би найбільше відчута в Галичині, Буковині і Шлезу, де вже і так дуже невдоволені з теперішнього лихого а дорогого в порбаву

ральності, читати і писати а по зможі також чотирох правил рахунових, — крім того кожний душпаствств був обов'язаний учить молодіж в неділі і свята катехизму. Доповнювати того мали окружні надзирателі шкільні (Schuldistrikts-Aufseher), ставлені на той чин конвенторію поважний і святий священик. З початку один надзирателі мав під своїм надзором навіть більше дев'яти, і. пр. чотирі, але з часом труд полемшено ам, творячи більше округів. Від 1820-х років почавши надзирателі самі і через дев'ять почали вимагати від душпаствств що-раз більше роботи і повашення для просвіти молодого покоління. Кожний душпаствств мусів предкадати що року табелі дітей обов'язаних до школи, дітей ходячих до школи, старшого молодіж, котра ходять в свята і неділі на науку катехизму (який на науку доповняють). Та табелі служили за матеріал конвенторію, а надзирателі шкільні і декарі при візитаціях пересвідчувались на місці о фреквенці шкільній і о стані науки. При візитації кожний священик мусів мати виготовлену табелю шкільну, а дити мусів являти ся з всіма школярами і з каталогом. Немало мноту мела хач-би й найвизначніший душпаствств в дів шкільних тоді, коли заходила бодай одна з отних перешкода: або не було хати на школу, або дити не прилежали ся до науки дітей чі може й був неспособний, або родичі не хотіли слати дітей до школи. Найчастіше сходились вільні таких перешкод разом, а конвенторію, надзирателі шкільні і декарі нераз надармо розсилали циркулярами інструкції (і. пр. що-до дити, щоб таких, котрі не вчать в школі, відправляти, бо

з Росією тютюну на цигарети.

„Тож не хочемо втрити, щоб на правду хотіли перевести сего проєкт і тим способом збільшити доходи державні, хоч міністерство фінансів кілька разів підчас важних дебатів натягує про підвешені доходи з посередніх податків.

„Уважаємо се явним безосновним песимізмом, если помімо побільшені доходи державних, все ще суть змагання ті доходи прибільшати. Але если доноче потреба такої побільшені, то міністерство скарбу має виготовлену реформу безпосередніх податків; най вбій на раз залишити проєкт опусту з безпосередніх податків, але натомість най не підвешає посередній податки, котрі вже і так дуже високі і деморалізують наших податників. Та ж самі міністерство оправдує свою деморалізацію лиш неморальністю цілком нашої системи податкової, котру усунути взяв собі за задачу.“

Зарядження против холери.

Президент міністрів гр. Таффе вислав до намістника гр. Баєвського дня 22 с. м. рескрипт, в котрому міститься ся програма чинності властей правительственных для охорони краю перед холерою і для поборення поширення, если би она появилась. З рескрипту можна побачити, як поважно задіялося правительство на небезпечність поширення поширення в Галичині і цілком монархії, і як з другої сторони заходять великі труднощі при переведенню санітарних заряджень в Галичині. Президент міністрів иде ще далше; він висказав прямо свою журбу, що ледви чи буде можна здержати поширення переді находом Галичини. Рівнож годі ся звернути увагу на політичні мотиви, які гр. Таффе висказує в тм рескрипті, а іменно, щоб влади крайній не сплинали чинності властей правительственных.

Сей рескрипт звучить дослівно так: „В. Експедиція! Бода холера навістять край, се найбільша язва, яка може его стрітати. Бо поширення не лиш смерть багатьох людей, але також найстрашній наслідок: руйнація родичів звязи, видає на погладу нужди много вдовів і сиріт, зменшає силу праці і заробок родичів, навівляє поширення, нищить добробут краю і его силу податкову, вкінці ослабляє також оружену силу.

„В дуже далеко більшій степені далася би відчута ся поширення в Галичині, в сьм краю, котрий по довгий, пожалована гідній засог, аж від кількох десятиків лт вчинив підносити ся морально і матеріально. Ява холери мусила би сплинути сей поступ, ба що гірше, знов сей край цезуги в заді.“

„Тож если безперечною задачею покликаних до сего чинників — сплинути холеру від границі кожного краю, а если вже їх переступила, о себильно можна єи обмежити, то тим більше доконечна ся задача з огляду на корольство Галичини, а то в першій лінії з причиною, яку я выше подав, відтак також з тої причиною, що сему кра

на місяці сучасній обєзвани не було рад.

Серед таких обєзвани знайшов ся в Хутарі молодий Антон Могильницький, чоловік сьмий, патріот-народоуєць руський і приятель народу — як о тм свідчить его „Слово“ до семінарств вистоплене по руску у Львові 19 падоліста 1839 року. На окружний надзирателя шкільного Луку Данкевича, щоб здав справу зб стану школи в в Хутарі, він відписав ось-як [по нм місяці]:

„Всечестный Сибільский гр. к. окружний Надзор шкільний!

Підписаний, сповняючи поважане розпорядження Всеч. окружного Надзору шкільного, не залишує злати о стані і якості парохіальних школи в парохії Хутарі з пралученням Кальницьким як також о церковній катехизації в неділі і свята ось-як справу:

А) В парохії Хутарі тепер нема школи парохіальної і не можна дослідити, чи кола й бул. Причини того ясні: Тутешний народ рішучий ворог всіх нових установ і длатого також на щере змагані душпаствств до заведення науки шкільної глядіть як на хатрий спосіб, щоб через те молодіж зробити спосібом до служби войсковой, котрої они дуже боять ся і єи ненавидять. Правда, ревіє і основне поученіє єсть найуспішнішим ликом на такий перебуду, але підписаний, хоч від дев'ятих місяців свого тут побуту майже що не дів і свята Демостенов імініа мече против тих перебуду, і хоч нашою духовному рамені відносно мече свійсній, для оягнення свого наміру позваляє собі також спосібам прамусовим, все-таки годі було осягнути більше як те, що спосібна до школи і до

єи тепер, так як в багатьох епохах его історії, припадає гарна але не до позавидування задача, бути забором для прочих корольств і країв монархії, а навіть для цілком Європи супротив небезпечності, яка грозить з Північчю і з Выходу.

Проте задача чинників, покликаних до адміністрації сего краю, дуже трудна і повна одатчальності. Центральному правительству у Відні, а спеціально міністерству справ внутрішніх, яко найвишій власті санітарній, вправді прислугує найвища управа, видаючи загальні правила і т. п. — однак найтрудніша і найважніша частина задачі, с. є. власті езекуційна в краю, видаючи потрібних заряджень льональних, безперестанно наглядані всіх появ під виглядом санітарним, відповідає з того заспокоєння, скорі і енергичне виконуваніє виданих заряджень, обдуманіє сего, що може наступити і т. п. — се все лежить в обєзгу обєзваних В. Експедиції і підчинених Вмз властей адміністраційних.

„Не сумніваюсь, що печальність з повенію обєзваних, обєзваних, енергії і патріотизму В. Експедиції, а сї прикмети чей же удасть ся Вам зловити також в підчинених урядників всіх категорій, іменно з огляду на задачу, яка їх тепер вишпадає, — додаду В. Експедиції сил з борби против страшної епідемії.

„На жалі, не може утанити обави, що з огляду на довгу, переважно суху границю, відділяючу нас від сусідної держави, відтак з огляду на се, що та границя єсть обєзвана невичайно численними відділами заграничного войска, з огляду на се, що частина приграничного населення Галичини занаймась мабуть пачкарством і взагалі з огляду на характер приграничного населення, котрого більшість поводилася досі супротив поширенні апатично, а друга его частина, котра златно називається близько, віддавала ся панічному а небезпечному перепоходу — що з тм всіх причин може не дасть ся, помімо всякого напруження сил, зарадити, щоб холера цілком не переступила границі. Если зайдє такий случай, тоді о много важніша і трудніша задача виждася адміністрації краю, сплинути холеру з самим краєм, о себильно можна зарадити, щоб не шарала ся, а в атаки на поодинокі громади предумати в зародіш.

„В рескрипті міністерствим, пересланим В. Експедиції, знаходиться сьм ряд заряджень, які в тм случасі треба прийняти; много цінних указов міститься в таком в інструкції з 1886 р. і в принципах деінефективних з 1887 р.

„Однак, если би навіть власті адміністрацій хотіли з найбільшим пожертвоуванієм виконувати ті приписи, то се не вистає, щоб осягнути бажану ціль. Просторість поодиноких повітів адміністраційних, велике число громад і обшарів добровольців, а також населення а мале число урядників адміністраційних, котрі не завжди знають відносини місцеві і особисті, недостатки організації служби санітарної в громадах, неспособність многих вбійов — се все перешкоди в тій трудній а повній одєчальності.

катехизації молодіж в неділі і свята збиралася або в церкві або на приходстві і підписаний учить єи християнських молитов та найпотрібніших правил ври.

Б) Другою суцною перешкодою єсть цілковитий недостаток дотаций. Душпаствств в таких занах потребує помічника, а той ледви чи охоче приняти службу чено гонорув. Парохія Хутарі з Кальницьким має спільно два, що вже 40 лт під 14 душпаствств служили церкві і громаді, але за те, крім двох горничів відса і Родзяного дарунку від кожного газди, не дотав ніякої плати; ба навіть тоту марницю хотіла ему ось-тепер громада відмовити. Такого вискупленого, пильного освіченого, безплатного добровольця трудно би було змусити до помочи, а негідно би було его просто відправити, і ще через прийняте нового помічника до науки завідувач звав би собі такого гостя на шно, бо громада о коштах науки нічо й знати не хоче.

В) В таких отже обєззаних змаганні завідувача, полишеного тільки своїми силами, єсть даремним трудом, коли не буде ще впливу вишшого; ба, кожда его надіє ренавет відвертає від него громаду і він тратить скупе удержаніє на жатіє. Впрочім завідувач підобний до перелетного птаха, не може збудувати собі тривалого гнізда, бо не знає, чи перевищує? А коли на перебуду тому перешкоди і хотів би в трудності, то захватив его в его намір той Вірлія стиха: Versiculos, quos ego feci, tulit alter honorem!..

Ой з досвідку зачерп звітати предкадає підписаний Всч. окружному Надзору шкільному з просьбою, щоб той зволінув ласкаво поучити его, за які має взятись найодєчнійш спосібом, аби вже раз міг дѢ-

„Въ першій ліній водносить ся до вже наказаною підготовляючої частини ація дотично асаація громадъ и обшарвъ дворянскихъ въ краю. Всякая хибъ подъ тымъ виглядомъ повинна бути якъ найскорше сконстатованъ и усуненъ а до того сили староствъ не виставує.

„Зарядження, які треба видати перед появою пошесті, приваляють по більшій часті до самостійного обсягу діяння громаді и обшарбів дворянхъ, тожъ вже зъ тон при чини ціла акція мусула бы роздѣлитися а въ наслідокъ сего могли бы настати припобненія и конфлікти, въ тѣмъ случаю въ-двоє шибдй. Однакъ же все можна оминати, если лишъ вишій власти автономій: Видѣль краевый и репрезентація повѣтовъ — скоро имъ В. Ес- целенція представлять, якъ грбзна небезпеч- ность для краю и що треба доконче дѣлати скоро а згбдно — побидуть, про се не сумнѣ- вая ся — рука въ руку зъ цѣсарскимъ вла- стями. Видици знаю, що сѣ власти, такъ якъ я, суть пересвѣдчені, що въ тепершій сѣ- туація не йде анѣ о строгое придержуванье мертвои букви права, анѣ о безоглядне наглад- данье компетенція або форми, лишъ виключ- но о скору и успѣшну акцію въ интересъ до- брой справы, для добра цѣлои людскости за- гроженои тяжкимъ нещастьемъ, для добра краю и монархіи.

„Не сумніваюся, що на просбубу В. Експедицій галицкій видѣль правый вѣлине на преевсей радѣ повѣтовыхъ, мѣжь котрыми есть такъ много знаменитыхъ мужъвъ, щобы при першой и найважнѣйшій чинности, с. в. при сновстановану истакуючыхъ недостатѣхъ свѣтарныхъ въ громадахъ и обшарахъ дѣбрескихъ, подѣляи ся працею зб староствами, приуцѣтѣи въ сей способѣ, що рада повѣтова предпрыйме основнй рѣзніи въ одній части громадъ и обшарѣвъ дѣбрескихъ повѣту, а староство въ другой, и вѣдѣтѣвъ выслушавши лѣнаря повѣтового, если не буы пра рѣзніи, выѣдадутъ начальниии автономічныхъ и державныхъ властей силбѣи розпорядженія, явъ усумнуи добачеиіи недостатѣхъ. Само собою розуміе ся, що начальниии автономічныхъ и правительственныхъ властей такожъ ещѣльно займуть ся означенѣмъ вѣдѣвременныхъ льовальѣвъ, въ котрыхъ на случай появы холеры треба помѣстити першихъ навѣщевыхъ недугуи людей. Ся частина акціи есть одноу зѣ найважнѣйшихъ.

«Однако навѣтъ се, якъ на певно надѣю
ся, жертволюбне, трудне, а згодне संबѣдла-
ныя влаетей автономичныхъ и державныхъ не
завсѣгды выстане, щобъ осягнути намѣрену
цѣль.

„Тожь доконче потреба розумного спбд-
длання населень. Таке спбддлання вже пе-
редвиджене въ точцѣ 31-ой инструкціи зъ 1886
р., поручаючюн творяти комісії санітарні въ
поодинокихъ громадахъ.

„Однакъ се средство въ дуже многихъ
громадахъ Галичины не принесло бы додат-
ного успѣху. До творения такихъ комісій не
остане людей, що мали бы потрібніи приемы,
а такожъ не введо бы було бы добре поручати
ушправъ такои комісіїи и властву езекутиву
войтамъ, котрі по більшій части не розумѣ-
ють, що се хомера. Тожь въ тыхъ громадахъ,
де не можна надѣяти ся успѣшного дѣлання такои
комісіїи и властву езекутиву войтамъ,
котрі по більшій части не розумѣють, що се
хомера. Тожь въ тыхъ громадахъ, де не мож-
на надѣяти ся успѣшного дѣлання такои комі-
сіїи, треба сотворити певного рода „оборону
санитарну“, с. е. выбрати въ каждой про-
мадѣ кѣмъхъ людей, котрі будуть подпирати
матаня властей адміністраціиныхъ, ажь при
услуваню санитарныхъ недостаткѣхъ и при
добрываню недугъ въ ен починѣ.

„Не сумніваюся, що при спільній змаганні перевищю радъ повторови в старовини удачи ся, по можности, въ кождей громадѣ вынаймти одного або двоихъ людей, що умире переляти любовию ближнього и любовию вѣрными та тѣшитъ ся доврѣмъ и поважають населення. Задача сихъ людей буде передо всѣмъ така: вглядати надъ тѣмъ, щоби выданй зараджена санітарій були якъ найскорше выконані; они будуть въ тѣмъ взляді пачати и заохочувати вѣртовъ, а если побачати, що вѣгъ занедбує свои обовязки, до-

нальвише відповісти такъ многимъ спасе-
нымъ розпорядженіямъ Выс. правительства и
Всч. конвенторіи. Поименного выназу моло-
дежи способно до школы и на катихизацію
подписаний не долучае, бо вже высаять не-
ббачкови надыпретелевъ Всеч. Щудливьскому,
а повтарати уважае за злпше.

Хутаръ 25 марта 1842. Анто́нъ Моги́ль-
ничій, завѣдатель парохіи Хутаръ и Кальне."

Лука Данкевич, одержавши таке письмо від молодого Могильницького, почув ся де-яким може трохи й подраженим — і зараз на другій день застав до відповіді та й таку записав [рівно-ж по нмемки]:

„Ехощо ч. 13. До Всеч. п. адміністратора
парохія в Хутарі Антона Могильницького

Справоздашемъ Всч. п. завѣдателя паро-
ихъ въ Хутарѣ зъ 25 марта с. р. чую ся под
писанный сповуканнымъ вѣдповѣсти :

Зовсім не така воля вищих властей, щоб науку школяри заводили способами прилюдними або щоби мовля на зародківній ступкї настала она всюди и нараза, — нї, полишавсь се ревности и пастеревскій мудрости душпастирств: якими дорогами и через якісь поодинових випадках найпригоднїйшїм способом можна бы смо загально-користува нятистїю поволи розповсюдяти, доускаючи, що ревне и основне поучуванє о користях науки школяром мусїть ся уважати за загально признанє сильне средство помбичне. При бмї годї спускати зъ уваги, що наука школьна єсть для нашого такъ дуже занедбаного народу ледви зъ починя и очевидно треба

несутъ безъ проволокъ власти політначибъ, водъ такъ на случай недостаткѣ лѣваря сѣ люди будутъ выковыивати наглядѣ савітарныхъ наглядъ подорожныхъ и збѣдчанъ, що приходятъ до громады, наглядѣ въ тѣмъ науряны, що бодай черезъ пять дѣвъ будутъ дѣнаватися про станъ ихъ здоровья, а въ случаю, если бы проявились у нихъ якъсь подозрѣнія недуга або ослабленіе, дадутъ безъ проволокъ знати про се до старостъ, видѣца, що найважѣйше, въ першомъ случаю холеры повѣдомляти сѣ люди старосту телеграфічно або конными посыланцями, а если бы не можна було сейчасъ сиривадити лѣваря, зарядити перенесеніе недужо до водокремленного люкалю, постракуютъ сѣ о наглядѣ для недужо и зарядитъ основну дезинфекцію бѣля та вынихъ предметѣвъ, які могли быти заражаеи.

„Ся люде покладуть велику и правдиву заслугу для своихъ земляковъ и для вѣтчины, а память ихъ буде благословитись довгї лѣта въ громадахъ.“

„Позаяк тутъ розходять ся о такъ благородну цѣль, то-жъ надѣю ся, що въ кождой громаді найдуть ся приятели людскости, чинъ то зъ-поміжъ духовенства обоихъ обрядовъ або пасторівъ протестантських, чи то зъ-поміжъ учительвъ, урядниківъ, лѣсничихъ, зъ-поміжъ мужскихъ або навітьъ женскихъ членовъ родини дідяча, висулуженихъ жан даршівъ або вояковъ — котрі приймуть ся сей задачі а будуть выповняти ея совѣстно.

„Въ мѣстахъ и мѣстечкахъ могли бы
подпомагати санитарнымъ комісіямъ также
члены стоваришень, именно сторожи пожар-
ной гимнастикѣ або ветеранѣхъ.

«Виходаючи, що В. Експеленція признає оправданими в виконаємому їй погляді, надяє котрим я переді вближкою диям розважамъ зъ многими посланя галицями, — прошу якъ найскорше порозуміти ся зъ відомою зразкомъ і намістити его до найскоршого відливу на репрезентації повтоїв, а зъ своєї сторони видати відповідний указки старостамъ та рівночасно запросити такожъ до елбвіділяти ординаріати архієпископській і єпископській обохъ єбрядівъ, протестантськихъ суперинтендантівъ і инші чияники, а именно прасу. Рівно-жъ прошу зробити зъ сего письма якъ найширшій ужитокъ».

«Также мне честь просит В. Есцендиц, доложить старая, чтобы власти починили наместничеству при полагоджуваню справе, стоящих въ яванъ въ холероу, о себѣ можно, почили всякий бюрократичный формализмъ и не столько дивились на форму, якъ радше на саму рѣчь. Не суми-юсь, что подѣ тымъ взглядомъ за примѣромъ властей политическихъ пойдутъ также власти землемѣрныя».

„Выжидаю якъ найскоршого донесенія о зарядженяхъ, явѣ В. Ексселевціа выдали въ наслѣдокъ сего письма.“

Зъ Терноп

[Якъ трактуютъ языкъ рускій въ выдѣловѣй школѣ жень-
ской въ Тернополи.]

Вже то взагалі далось би фоліант списати о томъ, якъ по мацюшному трантуєть нашъ языкъ въ школахъ. Болеє я смѣюмъ перешає чомогъ на примѣрь тає толковає, «schwast» на «хвостъ», якимъ подписавъ ся самборскій инспекторъ кс. Кулишъ. И якъ же можна мати надѣю, що підъ проводомъ того рода инспекторѣвъ я учительѣвъ, а особливо учителькохъ, кола-небудь буде явій такий поступъ при явуцѣ рускаго языка! Отъ най послужить ще одна цѣвка зъ столицѣ нашего Подolia до топ китицѣ оригінальнихъ фавтѣвъ!

Въ Тернополѣ есть мѣжь иншими нездарами въ русьскѣхъ учителькахъ панна О, котра попытъ въ рускогъ языка складала въ Краковѣ и на подставѣ сего мѣа сталу посаду на 860 р. рѣчно, не вчисляючи до сего доходу въ кореспонденціи, котрый по вадѣ 500 р. рѣчно сагае. Отже ся панна учителька на подставѣ квалифікаціи учыть у высшѣхъ клѣскахъ рускогъ языка. Зажожилося такѣ, що въ VIII ой

бути приготовавимъ на то, що при такихъ новыхъ уставовъхъ всюда стрѣбати ся перешкоди въ противности збъ стороны заинтересованныхъ, алевѣтъ не можна заразъ при першій неудачѣ тратати духа и волю, а найменше дѣлять того, що не сподѣваемое збирати плодѣвъ своихъ змагати, бо власне при такъ довготривалихъ дѣлахъ мусимо сполученими силами старати ся заобогати оданъ попередъ другого, не звязуючи на те, хто то колись буде той, що вступати въ нашъ робѣты, а, не дѣлячи про Віртіля, стунати за Хрестомъ, бо: Et qui meritis mercedem accepit, et congregat fructum in vitam aeternam, ut et qui seminat simul gaudeat, et qui metit. In hoc enim est verbum verum, quia alius est qui seminat et alius est qui metit.

Свяевѣдско ниже 27 марта 1842. Дан.

Така прекрасна поважна відповідь Луки Данкевича певно могла була піднести духа и волю молодшого брата-священника Антона Могильницького.

Ис. Б. Л-й.

влясь при читанню одного уступу попросил
ученичку учительку о поясненні слів: „зби-
тий зъ пантилеу“. Учена и проголосила зва-
точка ієрографіи и исторіи панна О. пояснла:
То знаєць місто Pantaleicon в Греції. Учени-
ца N. wyjdzie i wskaże mi to miasto na ma-
pie! Бідна ученица схлинула потіюючи, але не
могла навіть при помочи учительки мисль
того ямни дочуватись. Учителка нарікала
на лихй видавничизма малъ, а Русинки-учени-
цѣ мало не подушилась відъ сміху, ховаючи
головы відъ лавку. Оже погадай собі, ча-
талинку, якъ ся панѣ до лекціи прилагоди-
ла. Такажъ дѣтокъ можна би подати бѣд-
ше, але на що се придасть ся! Липше зро-
бля, коли зверну увагу Високихъ власнѣ
школьняхъ, що въ сѣдуючымъ роцѣ шибль-
вонъ въ тутешній жіночий школь уступають
дѣтѣ учителня, то власта могли бы за уряд-
надати еваліфіковану учительку Русинку, що
би бодай троха затерти різницю єванду снов-
нену Русинамъ.

У насъ міщанство взагалі руске и ест
найбільшійшимъ податникомъ, бо посідає
8,000 моргівъ землі орної! А зній же по
житокъ має зъ такою школою? Най бы он
щось подобного стало ся въ Тарнові зъ поль
скими ашкеназі, то дівчинка не успокоилась
бы а́ж до skutku! Мы податай и сучасній
моде, але абаваць лиш до часу воду носити.
И наша терпеливість перервється! У насъ дій
шло до того, що коли учениць Ч. и Б. гово
рили міжъ собою на коридорі по руски, при
ступила до нихъ одна зъ учительокъ и мо
вила: Czy wy nie wiecie, że to zakład polski, to
nie wolno tu po rusku mówić! Се фактъ, на
вѣ вѣтру схоплені! Або чи се не може Руса
вѣбъ обиджати, а оно сталося майже насущ
нымъ хлѣбомъ, що годины привачаєть для
русского языка, учителька обертає на роботѣ
жѣночій, на гафты, роботы нацюрками и т. п.
Якъ довго буде то дѣятись, не знаємо. Знає
мо толькы одно, що небавомъ и села сєи до
бродѣтей дозвнують, а то зъ ось-якомъ приви
чємъ. Зъ браку учителькъ дозволили власт
ишбѣй складати пошты жєнщинамъ зъ ро
ботѣ жѣночыхъ. Сєєй испиты уповажняютъ до
провѣрючого завѣтя въ потребѣ посадѣ мо
лодшихъ учителькъ, а по вѣдуботѣ практич
кѣ звѣльняють таку практикантку вѣдѣ испиту
вѣрлѣстью, а просто принусяють до испиты
кваліфікаціонного. Отже въ наслідокъ сєго до
зволу кинулись до того кандидатки збъ вѣсѣхъ
шкєль, а лєдоо умѣной ортогографією пѣдпи
саться! Така знаменитѣсть пѣдпи́сна займає
посаду въ Ивачевѣ, и то самостійну! Не одна
она, єсть ихъ вже сотні! Сєго року ихъ скла
дало успѣхъ въ Тернополі 26, а у Львові
по надѣ 40. Змилий ся радо шкѣльна! — та
се єсть и буде не поступомъ, а затамованьємъ
просвѣты! А може просвѣта у простолюднєхъ
уже кому надѣшла? Але будѣть певнѣй, що
темнота нєносить больше лиха, а за доказъ мо
жуть служити отъ хочъ бы сучаснѣй подѣ
надѣ Великою...

[Головъ зъ провінціи въ справѣ дяківъ.]

Надъ институтію даябъ довго розводитъ ся або не буду, бо всімъ відомо, що даяк або ревантъ — се стара християнсько-релігійна інституція, котра повстала у насъ рвночасно зъ початкомъ христіанства въ Х-мъ вѣдѣ по Хр., „Даян“ — позволю собі назвати тутъ де що изъ знаменитихъ статей звитка нашого церковного жита, Вл. о. П. Бажаньского, поміщеною въ „Душпаствѣ“ с. р., а то для чого знаменюєня даябъ зъ сего старією — зъ початку були повагою, поважани своихъ духовнихъ настоятельствъ, вели ся релігійно, морально, свѣтлимъ прикладомъ християнськимъ і сами були поважані. Даян плевали церковнімъ співомъ, — були то тавові даян, ратуалісти уставникъ, співали точного співу вотаго Ірмологіона. На торжества храмові сходило ся ихъ много, співали они цѣле богослуження точно і прекрасно. По богослуженню рвалісь честий господаръ просити ихъ до своихъ хатъ. Збираєє ихъ було въ школі, въ даябнцъ місцевого реванта. Перекуса не богата, але щиро-сердечна. Передъ послыжкомъ памітали насъ Бгга, по відженю зачиналась продукція збієннъ, особливо ірмологійного; по співѣ наступали продукція въ устава. Таєа то буда ихъ храмова забава, жива школа учти ся, щоби на будуче не повстатися. Сегодня не стало старихъ ученихъ типовихъ даябъ, — рідка то рѣчь: місце ихъ заняли не важку-нескоди — недоуєє, а коли єйдуть ся на храмъ, побачимо густо-часто замість продукція співу в устава продукція нічого рода. Даявѣше пьяного даяа дуже рѣдко хто бачивъ а не могло єєн буди у поважннхъ людей, даябъ, що розумѣли своє званє и значенє. Таєв даян буди и єуть теперъ поважані, таєвѣмъ даяємъ велєє лєше якъ сегодѣшнимъ. Мали они вѣнками освячену и призвану роковѣнну; де-куда були окремй хатѣ, даябѣмъ, шебѣмъ зъ огородами або грунтоми; декуда вчѣла чатѣти, писати, співати, а громада имъ платяла. Мали єє чого жѣти, могли и ваводитиє старі цѣхѣв даян. Побавѣше заводили ся шко-лы, даян сталиє даян-учителєми — хосєнь двоєви: морально-релігійний и умствєний. Наставъ рѣкъ 1875: устава вѣдѣвала школу, потѣмъ роковѣнну, збѣєє, огородинъ, грунтъ и т. п. влягнула шибѣний єрєцїє въ свої составъ. Въ тѣмъ кардинальєна ошиба, — звєли ся доходи, звєла ся и старй даян.“

Звела ся старі дзень, звела ся, кажу, по часті, бо позбавілі дзеду старі ще дзень, людзе тверэй і пазнаваючй свое знаць і значење, Оля то, выдача нуджу дзёбскаму, звалясь есэргію до працё коло дзёгачня стану дзёбск вь моральнымь і матэрыяльнымь напрымь. Вь часопісках нашых знайшла справа дзёбска водголось і помбць, в рфьх прырода, що духовенство взяло реалны удэль вь тей квэстіі. Богато радзено, пясно, в

вѣдѣнціа осушувались въ каждой епархіи дяков-
скай товариществъ взаимною помощью подѣ про-
водомъ и оушкою нашихъ владыкъ. Та товари-
ства имѣютъ задачу вести своихъ членамъ-у
всѣхъ справкахъ помощью въ порадѣ, головно-жъ
заходить ся коло подѣшшенія быту матеріалъ-
ного въ коло моральнаго движенія стау дя-
ковскаго. Въ той праці потребують помощью, а
тую помощью могутъ удѣлитъ Преосв. владыки,
правительство и духовенство парохіальное.
Дѣйстно, нашъ владыки горячо тою справою
заявляясь, дѣлають водѣ себе все, що могутъ.
Правительство на-разѣ водмовило бажанамъ
дяковъ, але въ часомъ при помощи нашихъ
владыкъ та повѣсть въ тутъ осягнесь добрый
успѣхъ. Духовенство парохіальное водѣ само-
го поватку взяло ревный удѣлъ въ дяковской
справѣ. Оно спелезувало дяковъ въ повѣстѣхъ
на зборы, его заходами завязались повѣстныхъ
агентуры, оно заохочувало громады до подѣ-
моги товариществъ. духовенство саме жертвами
причинаясь до зобльшенія масету товариществъ.
Все то дѣла ся въ причины, що духовенство
уважае дяковъ аз дуже важный чинниє въ
защитѣ церковнымъ а не мѣше и въ народ-
номъ житію. Духовенство спомогало и буде
спомогати станѣ дяковскій, бо взагалѣ той
станъ и теперь заслугуа, щоби горячо нимъ
заинтересуватись.

Але послѣдними часами дались чуть мо-
же даками голоса такъ неприязни и непод-
любивіи для духовенства, що оно мусѣть те-
перь добре застановитись, чи и на будучность
име підпирати тѣ товариства. Ого дня 9 и
т. е. червня с. р. вѣдбулясь въ Станиславовѣ
другіи загальніи збори товариства взаимнои по-
мочи даять епархіи Станиславской. На
тыхъ зборахъ — подѣи проводомъ Впр. крм.
о. Фацієвича — поставивъ даять Петро Ясьв-
чукъ въ Бѣлбожницѣ такіи внесенія: 1) щоби
безъ причины карыгодна не вольно було у-
сувати даяка зъ ого поседа, особливо стар-
шихъ заслуженыхъ; 2) щоби даяка по трохъ
лѣтахъ службы буліи стабілізований. Другій
даять Григорій Перецкій абъ Скалы внявъ: 1)
Щоби даять тільки въ чинностяхъ церков-
нихъ буви затяжний вѣдъ священника, 2) що-
бы парохъ не мали права приймати абъ абд-
даляти даяка, 3) щоби въ справахъ соборныхъ
межи священникомъ а закономъ рѣшавъ Орди-
наріятъ въ порозумѣнню зъ выдѣломъ товари-
ства даяковъ. Вѣдцѣи ухвалили збори, щоби
нововыбраный выдѣль занявъ ся якъ вайскор-
шимъ переведеннямъ сихъ внесеней. Годять ся
затягнѣтихъ надъ тими внесеніями.

П. Яковичук вносить, чтобы без причины карыгодия не вольно было водприватия дяка. Но я знаю въ доведѣду, що дякъ, котрого священникъ водприватъ въ причины дуже карыгодия, мимо того не хоче той причины узнати. Дѣла громаде, помітежь церковный, парохъ може пбзнати тую причину, а дякъ не хоче. По трохъ лѣтахъ службы жадає п. Яковичукъ стабілізациа дяковъ. Якого рода та стабілізациа має бутъ, того не понимаю, — чи то має бутъ „канонична институція“ дяковъ чаше въ выгодъ, годѣ порозуміти. А може панове дяки задивилъся на инспекторѣвъ окружныхъ, котри теперъ дочекали ся стабілізациа и вѣтъ то такоже до вюдобы.

Давъ Перещій жадав ще больше. Побѣда его гадка — давъ только въ церковь має слухати свого пароха. Що за ласка! По-за церквою, въ приватнѣмъ житю вѣдно дякови робити все, що хоче, чи упевняється, чи разностно жити, чи ворогоми свого пароха бути, громаду бунтувати противъ душпастиря и т. д., — все то побѣла внесеня дяка Перещого може давъ зробити, бо то не належать до функцій церковныхъ, а только въ церквѣ давъ залежный вѣдь священника. Ба що больше! Священникъ самъ не смѣе такого дяка вѣддати, бо — побѣла другого внесеня того п. Перещого — всякій справы сибрий межши священникомъ а дякомъ має судити выдѣли товариства дяковъ и — ну, ще на сей разъ припускае п. Перещий до суду такожь архіерея. Що за великодущасть!

Не хочу припускати, чтобы всё даян думали такъ, ажь загаданъ, длгятого, яко сынъ даян, котрый шаро сирывае всёмъ даякамъ, — подхлблятися не вмию и не маю атыкою причины, — аэвертаю до тыхъ всёхъ даяковъ, котры чё не переваятъ подббавоу ненавистности до „попбвъ“ я прошу у власовитъ ихъ интересъ застановитесь надъ того рода внесеннями, а пересвдчать ся, що даян Ясвнъчукъ и Перецкй алу прислугу вимъ роблять. Вы всё, пп. даян, знаете, що толькы парохъ має власть и право преймати и вбддаляти даян та и цёлу службу церковну. Рёчь то зовсёмъ природна. Парохъ есть господаремъ въ церквѣ и вбдъ негъ, яко такомо, есть и мусить буги зависимю всяка служба церковна. Парохъ за всё можный иеточности, за все, що дёвсь въ его парохів, вбдловддае передъ своєю властью духовною, тожь справедливо належать ся ему право преймати и вбддаляти даян и прочу церковну службу. Се право узнае право церковне, власть церковна, право се признае духовенству Выс. ц. к. правительство, право се признаетъ священикова каждый здорово-мыслячй даян. Того права не можна такъ алымъ-буде внесеннемъ знести, хочъ-бы ты внесеня ставили не даян зъ Вбблomboжницъ и Свввв, але и самъ архидиакъ катедральный. Що каждый парохъ має таке право, поклячусь тутъ на розпорядженье Преосв. епископа д-ра Пелеша, сына даяко-учителя и почетного члена товариства даяковъ въ Станиславовѣ, — отже его чей втѣячй даян не буде подосрввати о якусь парціалъность, — а котрый то розпорядженье выдавъ по архббй розвазѣ и нагадку котрого можемо всё покладати. Розпорядженье то помѣщено въ „Вѣстнику Епархій Станиславовскаго зъ року 1887, ч. II“ а число розпорядженя Орд. 4.928. Тамъ такъ говорить Преосвщщенный:

«3ъ различныхъ сторонъ приходили сюда
запыхавшя и взглядно жалобы такъ душпасти-
ривъ язъ и громадъ взглядомъ права прей-

мати и вѣдѣлаты дѣла и прочу службу церковную. Съ становивши права церковного не поддѣлага тая сирава вѣякому сомнѣнью, но чтобы имъ согласное съ правомъ цѣвильнымъ рѣшити и всякой можливый сомнѣнья усунути, удерживъ ся подѣ днѣмъ 26 падолиста 1886 ч. 2.935 до в. д. в. правительства въ запытаньяхъ, хто має право принимать и вѣдѣлаты дѣловъ и нѣмѣхъ слугъ церковныхъ? На то въ выдаю ц. в. наместничества рѣшенъ въ днѣ 9 грудня 1886 р. ч. 76459 и посѣя того має парохъ, капеланъ, завѣдатель право принимать и вѣдѣлаты дѣла и всякую службу церковную съ вынѣмѣмъ тыхъ мѣсцъ, де то право на правый подѣставъ до кого вышого належить.* [Водъ себе додаю, что тѣмъхъ вынѣмѣювъ у насъ не было и нема.] Дальше не похваляя Преосв. еп. Помѣши вышай дѣла въ недѣлю Томну тѣмъко на одиѣхъ робѣхъ принимать, бо тѣмъ способъ майже не можливо найти честного и разумного чловека, который бы хотѣвъ належного своя обяваня выповняти. Духовенство подѣлае ску гадку архіерея и не радю змѣняти дѣла, вынавши важну причину. Дая, если свои обяваня точно выповняе, своимъ духовнымъ становившимъ „не токмо благимъ и добрымъ але и строптивымъ“ повинуетъ ся, не має найменшой причины боятись недѣли Томной.

Надбслане.

Змѣненнй розкладъ бѣды Омнібуса, курсуючого мѣжъ заведеніємъ водолѣзничимъ „Маріівка“ а Львовомъ (площа Галицка).

Омнібусъ виїздить зъ Львова въ годинахъ: 11³/₄ передъ пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромъ; — въ „Маріівку“ въ годинахъ: 8¹/₂ рано, 2¹/₂ по пол., 7-ма вечеромъ. 4338 5—?

Конкурсъ.

Выдѣлъ Руского товариства педагогичного у Львовѣ, улица Вѣрменска ч. 27, розписуе сямъ на подставѣ статута, затвердженого наметништвомъ въ днѣ 20 червня 1888 до числа 33.606, конкурсъ на принятіе учениковъ до „Института подъ покровомъ св. о. Пукотала“.

Принимати ся будуть ученики середнихъ школъ, сыны членовъ Руского товариства педагогичного. До подана долучити треба: 1) метрику хрещеня ученика; 2) свѣдѣннѣ школьные зъ послѣднихъ двохъ курсовъ; 3) декларацію що до мѣсячной зарплаты, котра выноситъ 20 зр., а може бути вынмково знизженою до сумы 15 зр. або змѣненою на вѣтхулы; але знизжене на 15 зр. мѣсячно муситъ бути поперте дуже добрымъ свѣдѣннѣмъ школьнымъ и 4) свѣдѣннѣмъ оубожества; 5) 1 зр. на выдатки корреспонденцій; 6) хто не есть членомъ Руского товариства педагогичного 1 зр. на вписове и вкладку рѣчну до того товариства.

Дальше подае выдѣлъ до вѣдомости, що великй подана адресувати треба до выдѣлу Руского товариства педагогичного у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27 на руки члена выдѣлу Костя Паньковского. Подана, котрѣ не будутъ докладно стилизованы, або не будутъ оббѣматъ вѣхъ сямъ заявленнѣмъ обнятыхъ условий, лишати ся безъ водповѣди. Заявляти або просовѣи, подати въ справѣ приняти до Института до особъ приватныхъ, або подава приватнй навѣтъ до членовъ выдѣлу не уважля дѣлютъ ся. Остаточна умова заключити ся по принятию кандидата а причинѣ не приняти выдѣлу не есть обывазанный подавати.

Въ складѣ комитету, занимающаго ся веденнѣмъ дѣлъ Института, входятъ: сов. о. Алекс. Тороньскій яко голова, д-ръ Юсифъ Олеськовъ яко дорадникъ науковий, д-ръ Антонъ Хоминъ, яко дорадникъ лѣкарскій, д-ръ Стефанъ Федакъ яко дорадникъ правный, сов. о. Иванъ Чапельскій яко духовникъ и Кость Паньковский яко настоятель и секретарь комитету.

Институтъ дае своимъ выхованкамъ: а) помешкання, харчѣ, опалѣ, свѣтло, послугу; пранье за малою доплатою; б) доставляе имъ — о сколько на се дозволитъ фонды — книжокъ и приборѣвъ школьных; в) управляе ихъ выхованнѣмъ, стараетъ о добре домашне и товариске поведѣнне; г) улекулше имъ науку школьную и наглядаетъ еи подѣ доглядомъ домашнего штатного директора; д) доставляе выхованкамъ нагоду придбати иншихъ вѣдомостей, теоретичныхъ и практичныхъ.

Часть вносити подана о принятіе вынау-ебѣ до днѣ 10 сеприя 1892.

Надбслане.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (плыкъ св. Духа) напротивъ головного одваку.

Окуляры, цѣпѣры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричскы, райсѣйгы, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найскорше.

Замовляе въ провинція адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ желѣзничихъ

важный зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Прихѣдять до Львова.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.
Зъ Кракова	601	205	901	646	932	—
„Мушны-Криницъ via Тарновъ“	—	—	901	—	—	—
„Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворецъ голов.)“	—	257	940	721	—	—
„Подволочискъ и Бродѣвъ (на дворецъ Под.)“	—	245	917	655	—	—
„Сучавы“	1009	—	756	142	706	—
„Кимполонга“	1009	—	756	—	—	—
„Радѣвицѣвъ“	1009	—	756	—	706	—
„Глибоки“	1009	—	756	—	706	—
„Новоселицѣвъ“	1009	—	756	—	706	—
„Слободы рунгурской“	1009	—	142	706	—	—
„Гусятина via Галичъ“	1009	—	142	—	—	—
„Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя“	—	—	916	235	—	—
„Сухой, Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя“	—	—	916	—	—	—
„Хирова, Станислава и Стрыя“	—	—	—	—	141	—
„Пешту, Мисколяча, Мункача, Лавочного, Стрыя“	—	—	916	—	141	—
„Сокала и Белзця“	—	—	—	—	—	448
„Сокала и Равы руской“	—	—	—	—	—	832

Вѣдхъ одять зъ Львова.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.	вѣт. по-сѣв.
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—
„Мушны-Криницъ via Тарновъ“	—	—	—	—	756	—
„Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ голов. двѣрця)“	258	—	941	1026	—	—
„Подволочискъ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)“	310	—	1002	1052	—	—
„Сучавы“	636	—	956	322	1056	—
„Гусятина via Галичъ“	636	—	—	322	—	—
„Слободы рунгурской“	636	—	956	322	1056	—
„Новоселицѣвъ“	636	—	956	—	1056	—
„Глибоки“	636	—	956	—	—	—
„Радѣвицѣвъ“	636	—	956	—	1056	—
„Кимполонга“	636	—	—	322	—	—
„Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой“	—	—	616	1021	741	—
„Стрыя и Станислава“	—	—	—	1021	741	—
„Стрыя, Лавочного, Мункача, Мисколяча, Пешту“	—	—	616	—	741	—
„Белзця и Сокала“	—	—	—	—	—	951
„Сокала и Равы руской“	—	—	—	—	—	736

ЗАМѢТКА: Часть поданный бѣлыя годичныя львовскыя. Числа подчеркены означаютъ пору нѣну вѣдъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

Новѣсть важна для Пань.

Щадитъ ся часть, грошѣ, працо, а бѣлье не нищитъ ся!

Нема нѣчого лѣпшого и практичнѣйшого надѣ вы-пробоване Француске мыло оцадностѣ до права бѣлья, айранокъ, коронокъ, ясныхъ матерій вонныхъ и т. п. Бѣлье безъ великой працѣ и воляжикъ додатковъ шкодныхъ стае бѣлымъ мовѣ онѣгъ, бо агадане мыло его консервуе и надае прѣмный запахъ. 4323 8—15

1¹/₂ кильо Француского мыла стане за 1 кильо звычайного. Запорукае, що нема нѣякихъ шкодныхъ причинковъ.

4¹/₂ кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно и въ опакованнѣмъ высылае:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage
Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафима“ „Лярню дзвонѣвъ“ въ Калуши, бдзачену орѣвнѣмъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаннѣмъ на выставѣ тон. им. Качковского въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперъ на складѣ готовѣй дзвонѣвъ, выконую скоро замовленя и приймаю старѣ або ушкоджѣн дзвонѣвъ до перебиваня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи вѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотерѣшнй замовленя въ давнѣйшій опѣлнѣй а теперъ мой власнѣй лярни дзвонѣвъ прощу о ласкавѣй замовленя такъ на поодинокѣй новѣй дзвонѣвъ якъ и на цѣлѣй группы. За треба-лѣсть матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того осмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публикѣ 3789 14—24

Зъ глубокимъ поважаннѣмъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМ-ЗВОДЫ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домовъ и готѣльѣвъ

зъ сухими элементами зъ власноручнымъ уставленнѣмъ.

Каждый человекъ при помощи сего аппарата може устроити за колька минутъ получене электричныхъ звѣнокъ а тѣмъ самымъ не треба нѣякого инсталлятора! — Аппараты разомъ зъ сухою батерією, котру не треба нѣколи наповняти и знаменито функциоуе, проводный дрѣтъ и грушка коштують лишь 10 зр

Комплетна домова стація телефонична

зъ знаменитымъ телефономъ, легко уставляе, за штуку 16 зр.

Домовѣй телефонъ зъ штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайный телеграфы домовѣй

цѣлѣй вѣдъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годичники и замки, жарѣющіе лампы, аккумуляторы, громозвонѣвъ для власноручного уставленя зр. 20 — въ гору, батеріи и т. д. комплетне освѣтленне комнаты, пивницѣ и подѣвъ, а такожъ стѣнѣ, вѣконѣ выставовыхъ и бюръ гальваничными элементами вѣдѣ 20 зр. въ гору. Освѣтленя повозѣвъ аккумуляторами — Убезпеченя противъ крадежи и влому. 4299 13—52

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнична робѣтня.

Иллюстрираннй цѣнникъ даремъ и франко.

ЦѢННИКЪ

полотенъ и бѣлья столового

зъ чисто льнои пражѣ

ИВАНА ДЛУГОША

ткача въ Корчинѣ коло Коросна подѣ ч. 299.

Полотна тонкѣ на бѣльѣ
Пр. 60 ширины 85 см довготы 35 метрѣвъ цѣна 16 зр.
„ 80 „ 85 „ „ 35 „ „ 18 „
„ 100 „ 85 „ „ 35 „ „ 22 „

Полотна на простирала
Пр. 20 ширины 78 см довготы 35 метрѣвъ цѣна 9 зр. 50 кр.
„ 30 „ 80 „ „ 35 „ „ 11 „
„ 40 „ 80 „ „ 35 „ „ 12 „
„ 50 „ 85 „ „ 35 „ „ 13 „
„ 50 „ 165 „ „ 35 „ „ 27 „

Дѣтскѣ
Пр. 60 ширины 85 см довготы 35 метрѣвъ цѣна 13 зр. 50 кр.
„ 80 „ 78 „ „ 35 „ „ 11 „ 80 „

Зегѣлтухи на лѣтній одяги
Пр. 60 ширины 70 см довготы 34 метрѣвъ цѣна 10 зр. 50 кр.
„ 30 „ 65 „ „ 34 „ „ 9 „

Рушники
Пр. 30 ширины 45 см довготы 1¹/₂ метра тузинъ 3 зр. 50 кр.
„ 20 „ 50 „ „ 1¹/₂ „ „ 3 „ 50 „

Хусточки
Пр. 100 ширины 55 см въ квадратѣ тузинъ 3 зр.

Скатерти
Пр. 50 ширины 165 см въ квадратѣ цѣна 1 зр 80 кр.
„ 30 „ 150 „ „ 1 „ 60 „

Серветы подѣвѣднѣй до скатертей въ квадратѣ 65 см.
Пр. 30 тузинъ 3 зр. — Пр. 55 тузинъ 3 зр. 60 кр.

Стѣрки
въ квадратѣ 75 см. тузинъ 2 зр. 30 кр.

Цѣны сталѣ. — Обслуга ретельна и скоро. — Цѣнникъ и пробки на жадање платно. 4302 1—6

Пошукую учителя

Русина до двохъ дѣтей, на сей школьный рокъ 1892/3. Укѣнченнй семинаристъ буде мати першенство. Зголошеня подѣ адресу о. Юсифъ Домбчевскій парохъ въ Викторѣвъ п. Галичъ. 4340 3-6

Кандидатъ учительскій

(приватистъ) занимающій вѣдѣ довшого часу мѣсто домоваго учителя на селѣ, глядае посады варазѣ вѣдѣ вересня на село до учениковъ школъ народныхъ. Условя дуже приступны. На жадање може выказати похвальнымъ свѣдѣннѣмъ зъ попереднихъ посадѣ. Влизши вѣдомости прощу якъ найскорше подавати подѣ адресу: М. Левицкій, въ домѣ Вир. о. Темницкого, въ Шидловыхъ 4—6 почта Гусятинъ. 4347

Выробы зъ гумы и кав-чука 4331 6—?

гигиѣннй, хірургичнй, до плеканя недужихъ и для подѣжжѣвъ (Спеціалнѣсть парискѣй подѣ дисекрѣціо) высылае за посѣблѣннѣмъ. Предпріемство высилковѣ (Versand-Geschäft) Альбинъ Краевскій, Вѣдѣнъ I. Giselstrasse Ч. 1. Выключный цѣнникъ иллюстрираннй на жадање даремъ и платно.

Кнаипѣвка

горѣвка зъ зѣля лѣичного патра Кнаипа

Цѣна фляшки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣй пють по ложцѣ въ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского майстрѣй фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2.

На провинцію высылае ся найменше 2 фляшки водворотною почтою. 4215 51—60

КУ-

фры, торбы и вѣлякѣй при-боры до подорожи

найдешевше въ торговлѣ товарѣвъ модныхъ и бѣлы мужского, приборѣвъ туалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передѣ тѣмъ

Братѣй Лянгнерѣ

Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадање даремъ.

Мужеску

Безсилнѣсть

выявлену именнѣо страшными наслѣдками тайныхъ грѣхѣвъ молодости и распутств, уоуе напѣвно и на довогъ однокѣ, розширена въ многѣхъ выданыхъ иллюстр. книга

Самохорона д-ра Ретавѣ

Россійске выданье: 1 зр.
Польске выданье: 1 зр.
Нѣмецке выданье: 2 зр.
Тысячѣ людей найшли въ нѣй поясненя своихъ недуговъ и направили свои мужескѣй силы при помощи вѣданого въ книжѣ способу лѣченя. По одержану франко наложитости, высылае ся франко книга въ кувертѣ магазинѣмъ издавѣвъ Р. Ф. Бирѣвъ въ Липску. (R. F. Bierer's Verlagsbuchhandlung in 33—34 Leipzig.) 3980

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кѣнчить ся а менѣй полишилѣсь ще много гарныхъ и тревальныхъ плащѣвъ зимовыхъ и одяговъ, задыла закупка большомъ скоблѣности, — то продаю ихъ по значно знизжѣнѣй цѣнѣй и запрошую П. Т. Публику до сего пригѣдного закупка. 4905

Замовленя на одяги зъ французскихъ и англійскихъ матерій выконують ся за 24 годичъ дуже ела-стично и числять ся дуже дешево.

Зъ поважаннѣмъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

Черезъ Админістрацію Дѣла

можно замовити за вынжѣну цѣну отѣй книжки:

Фавстъ, трагедія І. В. Гетого, въ перекладѣ Ивана Франка, зъ перекладомъ словомъ и поясненіями. Цѣна зникана зъ 80 кр. на 60 кр. (зъ рекомендаціоноу. перекладомъ 50 кр.)

Хто замовитъ обѣ книжки на-разѣ, одержати ихъ за цѣну 1 зр. 60 кр. разомъ уже зъ рекомендаціоноу перекладомъ.

Позаякъ тѣхъ обохъ книжокъ уже мало, треба поспѣшати въ замовленіяхъ.

При закупкѣ товарѣвъ просимо покликуватисъ на нашу часѣписъ.

Выдавецъ Иванъ Белой. — Одѣвчальныи редакторъ Михайло Струсовичъ.

Цапѣръ зъ фабр. Чернянскою.

Зъ друкарнѣй тов. км. Шевченка, подѣ зарядомъ К. Бедарского.

При закупнѣ товарѣвъ просимо повѣдуватися на нашу часопись.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Охвѣщальный редакторъ Михайло Струсовичъ. Печатъ въ фабр. Черкальскомъ. Въ друкарнѣ тов. им. Шевченка, подъ управленіемъ К. Водяного.

— вставъ назавтрѣ Марко сповѣйный и по давньому енергічний. Нѣщо уже его не болѣло. Смертельну обиду до людей заховавъ у глубинѣ сердца, щобъ коли доведеть ся обчислитись — то пѣвѣйше. Сердешне поцѣлувавъ тѣтку въ руки.

— Що жъ тобѣ снило ся? — запытада, лагодячи для него снѣданье.

— Медвѣдь снівъ ся, тѣтко, я вѣнвъ его, — вѣдповѣвъ свободно.

Бабуся радѣство сплеснула въ долонь.

— Дуже добрый сонъ. Вѣнъ значить сваты.

— Ага! правда! — потакувавъ Рагісъ — панна на медведеви ѣде. Слово чести. Одружись уже разъ! Я вже засягнувъ вѣстей про тую зъ Юрїишѣвъ. Кажуть, податлива й тиха, балачкою не змучить тебе й родини въ неи нема.

— Не хочу я ви.

— А се жъ чому?

— Саме тому, що мовчазна. Не розбалакувавъ ся я нѣ зъ кимъ у житю, але зъ жѣвною я побалакавъ бы и сказавъ усе.

— То-то-то! Ось тобѣ й разъ причина. Та хибажь она слухати не схоче, отта зъ Юрїишѣвъ.

Марко мовчавъ хвилику, надумуючись.

— Не знаю, якъ вамъ сказати, але панна Явишевска не для мене. Може надто вже добра... та не тавон менѣ треба, та й не теперечки про те згадувати. Не пора! На-вѣ-що жѣнка въ бѣдѣ й турботѣ? Лѣпше вже самому!

Збравъ ся до вѣдходу; не змогли затримати его.

Пѣшки зъ рушницею черезъ плече и зъ вѣрнымъ Маргасомъ выбравъ ся до Сномонтѣвъ, оглядаючи ся що нѣлька крокѣвъ на свѣй тихій хутѣрецъ.

На новому гнѣздѣ стояли задуманіи бузъки й нѣбы пильнували роботы на подвѣрю; вышій у Войнатѣвъ зашелестѣли, коли минавъ ихъ, а по хвели Лука Граль выбѣгъ на улицу, здогонивъ его и повитавъ несмѣло.

Ишовъ зъ уздою въ рудѣ, нѣбы по ноня, и товарнишивъ ему уперто ажъ за шляхъ.

— Давно не бачивъ васъ, Марку! — почавъ наконецъ розмову.

— Вѣдъ вашого слюбѣ — вѣдповѣвъ Чертванъ сповѣдно.

— Вы забули про насъ..

— Въ мене память добра.

— Гнѣваєтесь чогось либонь — шепнувъ Граль, дпвлячи ся въ землю.

— Нѣ. Хйба вы?

— Охъ нѣ, Марку, нѣ! Але мене жура зѣла за той частъ. Нещасному не йти межн людей.

— Вы дѣстали, чого хотѣти..

— Таеъ кожний каже: жѣнка въ тебе гарна, та й на достаткахъ Богъ не скривдивъ. Оно правда, але долѣ нема. Що я теперъ? Парубокъ у Войната. Передъ слюбѣмъ велѣвъ собѣ записати мою землю, нѣбы въ аренду, бо инакше не дававъ Марты, а теперъ прочь выгноу. Я давъ бы собѣ самъ раду, але зъ жѣвкѣю... До остатнои каплѣ крови працюватиму, а тѣ робити не дамъ! Така моя доля й статки!

— Вы того хотѣли! — повторивъ невмолемо Марко.

Граль похеливъ голову, вагувавъ ся, нѣбы хотѣвъ вѣдѣти, а йшовъ.

— Поможѣть менѣ! — выстогнавъ наконецъ.

Великанъ зирнувъ на него на-мить.

— Я до Воймата за вами не поїду! — забурмотів.

— Боже борони! — заперечив Лука. — Я леда день перенесу ся до своєї хати. Треба мені тільки роботи! У васъ, Марку, тільки маєтківъ и торговельныхъ дѣлъ, дайте мені службу! Марту лишу, — а самъ поїду заробляти для неї хлѣба!

Чертванъ зновъ глянувъ на него. Дивна доля. Се вѣнъ зновъ має дати хлѣбъ Марті! и они приходять прохати по́дмоги у вѣдвиненого, скривдженого, якъ усь инчі. А за той хлѣбъ може вѣддачуť ему каменемъ, якъ усь.

— Якъ два браты, мы оба жили тільки лѣтъ! — говоривъ смутно Лука. — Ходили разомъ и зъ коноплями и збѣжемъ и волами. Знаємо ся добре зъ роду! Знаєте, що я тверезый и честный. Не було межі нами ніякої неггоды. Вамъ у всѣмъ добре йде, про васъ доля дбає, а въ мене въ рукахъ ломить ся, що небудь возьму въ руки! Працюватиму теперъ еще бѣльше, бо я не самъ оденъ, а Марті я радъ неба прихилити. Охъ, она того не каже, але часто, бачь, плаче, а мені страшно, бо я попсувавъ їй долю. Се для мене найбільша журъ. Поможіть мені по братньому, якъ давнѣйше!

Багато слѣвъ набивалось Маркови на уста, але вѣнъ по своєму мовчавъ и не сказавъ ані слова, тільки вѣдбавъ коротко:

— Добре, поможу!

Граль ажъ почервонѣвъ зъ утѣхн: по́двѣвъ голову, розъяснений надѣєю, а Марко зупинивъ ся бѣля каплички на розпуті й вѣдбавъ ся:

— Знаєшь озеро Вилайки?

— Знаю! — одвѣтивъ Граль, мимохѣтъ простуючись, якъ слуга.

— Отже-жъ пбйдешь тамъ. Я чувъ, що арендаръ умеръ. Оглянь глибочъ, поговори зъ рыбаками й пбйди до власника. Можна дати сто рублѣвъ дорожше, чимъ жида! Осъ завдатомъ, спеши умову на своє й мое имя. Подѣлимо ся зарбкомъ. Позавтрѣ жду на тебе.

Той короткій, але досадный приказъ гудѣвъ немовъ спѣвъ ангелѣвъ въ устахъ Гралевыхъ и наповнявъ его до того незвычайною пошаною проти Марка. Про смерть арендаря богатого озера нѣхто не знавъ, а Марко мавъ хба даръ пророчій. Выпередивъ кожного.

Граль не смѣвъ нѣ про-що пытати, не вбдзывать ся зовѣмъ. Вбдъ якогось часу колашній товаришъ подорожей wyrбѣсъ на героя, а самъ Граль поменшавъ и здрбнѣвъ. Чувъ ся слугою, та ще й се вважавъ собѣ за щастье.

Мовчки принявъ вбдъ Марка вбльнасотъ рублѣвъ, а Чертванъ поправивъ рушницю, передъ образомъ у капличцѣ знавъ шапку, и пбйшовъ швидко до Скомон-тѣвъ.

У него часъ бувъ дорогій, не вмѣвъ его вѣхтувати.

Черезъ годину опбсѣла вбдъ Войнатѣвъ вѣхавъ парю коней запряженный вбзъ, а на ньому Граль, пакаючи люльку, зъ видомъ сѣнкаса. Нѣхто не знавъ, куды вѣхавъ, хба одна жѣнка, бо въ неи бувъ усмѣхъ на устахъ и довго дивила ся въ зеркальце.

Певно шувала въ своихъ очахъ за тайною Марковон помочи й ласки. Може думала вже, якъ заплатити ему, коли зажадае..

А Дезайтісѣ шумѣвъ. Межи молодымъ листьемъ шепотѣвъ подыхъ чародѣйной богинѣ, а зъ-довнола кла-нялись ему покбрно дубы-внуки; подекуды срѣбна бе-

реза зазірала трівножно на поляну, якъ заелата жре-
кня Алексоты, шукаючи огня й жертвы.

Въ глуху вбчъ зашепестѣли вересы й папорота. Се
поклонникъ выходивъ до божества.

Станувъ недалечно, знаяъ брижъ въ головы, и спер-
ши ся на рушницю, довгенько стоявъ и дививъ ся, во-
дячи очима по конарахъ. Довгі морозы, снѣги й заме-
тѣли перейшли безъ позначи по членахъ велита; Де-
вайтїсь стоявъ нетронутый, ще могутѣйшій.

— Не болить тебе та зима, не мучить, не губить!
— вышетавъ чоловѣкъ зъ вѣдѣнкомъ зависти въ по-
ривѣ.

Неначе усмѣхъ спѣсенои маловаги зморщивъ вер-
шечки вѣтя.

— Мене нѣ-що не болить, не мучить, не губить,
цеки є для мене земля й сонце! Зима, якъ журба, дов-
го триває, а лѣто, якъ те щастє, минає швидко... Ось
я цѣлй вѣки стою и Богъ не вѣдобравъ менѣ нѣколи
лѣта; прийде сонце й оживотворить кожного. Прийде
день, въ котрѣмъ загоять ся раны!...

— Та чи прийде? — забурмотѣвъ пригнѣчений
чоловѣкъ.

Дубъ заколыхавъ ся, неначе сердитый.

— Чи бачивъ ты, людино — ефемериде, тавй ле-
ды, котрї не стопивъ бы марець? чи бачивъ ты поля,
котрї Перірубїя не збудить?... Десять я вѣківъ стою й
знаю, що все минає. Хто сильний, той перетриває й най-
бѣльше лехо...

Мѣсяць зѣйшовъ и освѣтивъ пѣднесене лице са-
мотника.

Суворї черты постепенно загладжувались; вѣнъ
гордо выпрямивъ ся.

— Перетриваю й я... — сказавъ пѣвголосомъ.

Въ ту хвилю загартотѣвъ пестъ. Чоловѣкъ, немовъ придбаний на горячому вчипковѣ, оббзрѣвъ ся недо-вѣрливо, насунувъ бриль на чоло, й миттю збѣгъ стеж-кою надъ берѣгъ. На водѣ плюсало весло й явійсь по-божний спѣвъ летѣвъ изъ хвилею.

Черезъ хвилю надъ рѣксю залунала ляконічна жмудска розмова.

— Kas tian? (хто тамъ?).

— Asz esu, pone! (е я, пане!) — вѣдповѣвъ го-лосъ посвѣтского приказчика.

— Ko mori? (чого хочешъ?) — засытавъ Марко неспокойно.

Човенъ причаливъ. Мужикъ замѣсьць вѣдповѣди по-давъ ему на шапцѣ денешу и ждавъ на приказъ.

Чертванъ отворивъ ви, дивуючись. Хто мѣгъ мати до него таке пильне дѣло?

При свѣтлѣ мѣсяця й люльки вѣдчитавъ шість ля-конічныхъ слѣвъ:

„Бѣтъ Орвѣдъ, листъ въ дорозѣ. Гавна Чертванѣвна.“

Марковн потемнѣло въ очахъ, потѣмъ зачавъ диль-котѣти, якъ у пропащенця: здавалось ему, що грѣмъ у него вдаривъ, а серце тѣпало ся щоразъ сильнѣйше.

— Бѣтъ Орвѣдъ! — повторивъ радѣснѣ звѣстнѣ дѣ-бровѣ, рѣцѣ, небови и здивованому приказчикови, котрый давно забувъ, що въ Посвѣтѣ були инчі пань.

— Що кажете, пане? — спытавъ дурновато.

— Гайда! — заксмендерувавъ, вскакуючи въ чо-вѣнъ и хапаючи за друге весло.

Забутый Маргасъ скавулѣвъ жамбѣсно, пѣки, стра-тивши надѣю, що панъ вернеть ся, не кинувъ ся въ рѣку за нимъ; але Марко не тямѣвъ себе зъ радости.

— Єсть Орвідъ, єсть, єсть! — співало въ его душѣ, якъ осанна!

Влетѣвъ у помешканье, и картий конѣ, що дрѣмали надъ жолобомъ, пбзнали вперше, що таке служба.

Одеиъ пбсланецъ почвалавъ на пошту до Гринѣ, другій до Ковна, третій у Роснѣ. Въ дворѣ наставъ судный день.

Марко всеѣмъ не влавъ ся спати. „Єсть Орвідъ!“ шумѣло ему безъ упиу, ставало за сонъ, за спочивокъ, за вжу, за скарбы цѣлого свѣта.

Єсть, отже Ганка бачила его, говорила зъ нимъ, знала, — може вже въ дорозѣ, може леда день прибуде. Певне емігрантъ, може Казимировый сынтъ, а може й вбнъ самъ. Чому-жъ такъ проволѣнавъ, чому перше не писавъ? Треба для него приладити дбмъ, прийняти зъ цѣлою выставою!

Марко, черезъ цѣле житье, мовчунъ и флѣматикъ, ошалѣвъ.

О-пбвночи вытягнули зъ постелѣ сторожѣвъ палатныхъ, столѣтню нявѣу Казимирову й споконвѣчного буфетчика. Старій гадали, що koniecъ свѣта, коли ихъ зъ твердого сну покликали до управителя. Прийшли на пбвъ притомай.

— Панъ Орвідъ леда день праѣде! — зверещавъ имъ надъ ухомъ.

Шановна та пара була глуха одвѣтно до свого вѣву и затуманена нежданою напастю.

Обсе не дочули его слбвъ и тблько для познани, виображаючи собѣ, що оно певно якась сумна звѣстка, бо задля радбѣтиси не будять людей въ таку пору, покивали *unisono* головами.

— Дбмъ приладати, вымести, провѣтрити, срѣбло

почистити, комору запосбяти! — гудѣвъ дальше, якъ въ тубы.

Тѣ самѣ позначки смуту й міміна означали готовѣсть и послухъ. Стара мала охоту поплакувати, старому почервонѣвъ нѣсъ.

Въ ту хвилию вбѣгъ изъ почты обляпанный болотомъ пѣсланецъ. Старѣ выслизнулись напередъ лица страшного пана.

— Вы чули, Филимоне, що стало ся? — запытала по дорожѣ бабуся.

— А чувъ! Чоловѣкъ же не глухій, а панъ хочъ говоривъ тихо, але wyraзно. Леда день, каже, война буде.

— Ехъ, брідня, Филимоне! Не война, але святий Иванъ показавъ ся въ дѣбровѣ. Чудо стало ся, абы люди калялись усѣхъ своихъ грѣхѣвъ. Панъ кричавъ, що мене ажъ флюксія заболѣла, а вамъ, Филимоне, война въ головѣ.

Дахъша розмова затихла за дверми палаты, котрѣ затарасували за собою на всякій злучай, щобы Филимовъ чувъ лѣпше, чимъ его товаришка.

Вѣдъ Ганця бувъ листъ. Деша на Жмуди показала ся сумѣтна. Марко читавъ увесь въ горячѣ:

„Дорогій братчину! Уже мѣсяць буде, якъ маю ту таку важку для тебе звѣсту, але не маючи фактично певности, не хотѣла тебе марне втѣшати може пѣдборною поголоскою. Теперъ же можу тебе зовсѣмъ певно повѣдомити: Орвѣды живуть — наслѣдники Казимира въ Посвѣтя — мешкають въ Америкѣ..

„Було се такъ: въ змѣвъ въ наслѣдствѣ появи мого назвища въ часописяхъ при звѣтѣ въ женськихъ нурецѣхъ Сорбонны, отримую листъ по французски, въ маркою Злученыхъ Державъ и пѣдписомъ: Мервисъ. Пѣдписанный за-

пытує мене дуже чемно, чи не знаю кого въ Россіи, зъ такимъ самымъ назвищемъ, якъ мое, а именно въ ковеньскій губерніи. Додає адресу й кошть марви, прохачи кблѣкома атабани, щобъ ему відповісти.

„Знавш мою нерѣшучість; Уляна майже зневолила мене до відповіди; я пбслала цѣлу нашу родословну. Уляна пророчила америкавську спадщину. Сталось лѣпше. Дбстаю вдруге писмо! Панъ Мервісъ, богатый земскій власникъ въ Иллиноа, пише менѣ, що въ его домѣ в датина якогось Казимира Орвіда, котрой родичѣ давно вмерли. Натякали неясно, що у нихъ в въ Россіи посѣлбсть и приятель зъ такимъ назвищемъ, якъ мое. Чи не можу обѣ тбмъ подати ямъ яку звѣстку? Розумѣсть ся, подаю — й долучаю твою адресу й адресу Язвигла! Сталось оно тыждень тому буде. Я зробила, що треба було, теперъ на тебе черга! Ахъ, якъ же тѣшитъ мене, що бажанье батькове справдитъ ся й ты будешъ наконецъ вольный. Давно ты не писавъ, але не здивую; хто працює, той не скорый до балачки, хочъ бы й письменной. Коли пбйде менѣ все якъ слѣдъ, приѣду въ рбдний край вбдбтхнути кблька мѣсяцѣвъ. Тяжко менѣ буває инколи, але пбддержує мене Уляна й надѣя, що дбйду до далекои, що правда, меты! Пбсля твоєї волѣ, вѣ-вѣ-кого не прошу помочи й не жалуюсь вѣ-коли. Хотѣла-бъ я, щобъ ты бувъ задоволенный зъ мене — колись! Твоя сестра Ганна.“

Марко вбдбтхнувъ. Вбнъ выратуваный. Его неволя потреває ще кблька тыжднѣвъ, нехай и ббльше, але буде такъ йй конецъ. Теперъ треба приготувити дбмъ и поѣхати до Ковна; тамъ изъ Язвигломъ выгладити муть заморскихъ наслѣдникбвъ.

Земля горѣла ему пбдъ ногами, у дворѣ наставъ янійсь лихорадочный рухъ; звѣстка пбйшла зъ усть до

устъ, вѣдъ найстаршихъ до наймолодшихъ, а всюды приняла ея нерадо и зъ жалемъ.

— Двацять лѣтъ панували надъ нами Чертваны! Тамтѣ чуживцѣ, може й добрѣ, але незнакомѣ. А сѣ нашѣ. Не буде лѣпшихъ на свѣтѣ. Шкода, шкода!

Коли на другій день Марко, выдавши найподробнѣйшій розпорядки, велѣвъ собѣ закладати конѣ, вѣлюхъ найсмѣлвѣйшихъ прийшло попрачатись.

— Але вы вернете ся до насъ, пане! — пытались неспокойно.

— Верну ся зъ Орѣдами, здати имъ службу! — вѣдказавъ зъ небувалою веселбстю.

Немѣвъ гураганъ, поторохтѣвъ повѣзъ черезъ слободу; старыхъ не було. Панив Анаста копала янесь корѣнечко въ дѣбровѣ, Рагисъ пильнувавъ поля; кинувъ имъ вѣлька слѣвъ, заткнувши напѣръ за шебу; бувъ охочій ту радѣснѣ звѣстау кричати здовжъ дороги кождому стрѣчному.

Въ Ковнѣ Язвинго не вѣдзнавъ его, поступавъ ся назадъ три кроки, зъ червоного ставъ ся фіолетовымъ, синымъ якъ славна.

— Що стало ся? — закричавъ — чи горять по-свѣтскѣ склады зъ горѣлкою, чи що? Говори-жь!

— Бѣть Орѣды! — выкинувъ тѣ слова безъ привычного намыслу й лѣконізму. — Наслѣдники пана Казимира писали до Ганки зъ Америки. Вы не отримали ще листу?

— Листы а, але не вѣдъ Орѣдѣвъ! Хто знае, чи то правдивѣ. Може яка шуга. Розкажи до ладу.

Старый юристъ выслушавши, довго сумувавъ, бубнячи пальцами по столѣ; та вѣстка виглядала на байку. Бувъ се осторожный Жмудинъ и частенько досвѣдчавъ зреду.

— Пождімо на листъ! — высказавъ наконецъ свій поглядъ.

Отожъ дожидаясь. Марко ходивъ вѣдъ телеграфу на почту, або сидѣвъ у сальонѣ въ Язвинглі, адміруючи брата й панну Марисю, щѣ розмовляли зъ собою цѣль довгій години. Про що то можна говорити, бачучи ся щодня, цѣлыми днями — вѣнъ не розумѣвъ и нѣколи не слухавъ, а тѣ не стѣснялись его присутностію.

Разъ тѣлько Марко запытавъ брата вечеромъ по дорожѣ до гостиницѣ:

— Якъ-же стоить дѣло зъ твоєю торговельною спѣлкою зъ віргізіями?

— А нехай би чорты берутъ! — махнувъ рукою Каземиръ, — абожъ я дивій щѣбы мѣжъ дичъ вертатись? Менѣ тутен, якъ у райочку, *милый братъ!* Оглядаю ся за посадою, бо то бачъ, и женятись треба-бъ! Зле самому на свѣтѣ. Що?

— А певна рѣчь! — потакувавъ Марко розсѣяный.

Въ той самий день старый Язвингло зайшовъ нѣбыто случайно въ псквочокъ доньки и зачавъ найперше допытувати ся, що буде завтра на обѣдъ. Потѣмъ запытавъ, яка цѣна мѣаса, де сидѣтъ пекаря, чи честна кухарка Аіатка, наконецъ умѣстивъ свою вругленьку фігурку на канапцѣ й по довгѣмъ мовчазнѣмъ смоктавлю зъ цибуха, сказавъ шмохodomъ:

— Я чувъ, що Чертванъ выѣзджаетъ опять у Россію.

У панны Маріи була буйнѣ брови, быстрой очи й багато рѣшучости въ чертахъ. Выхована безъ матери, зъ давна була ховайкою въ домѣ, зъ готовою звагою, и зъ цѣлымъ зрозумѣньемъ свои релѣ.

— Либонъ мылитесь, тату — одаѣтила словѣнно. — Панъ Чертванъ повиненъ лѣшати ся въ краю.

— Та на вѣ-що? — цѣдавъ крѣвъ зубы поволи ста-

рый, занятый только про-ово люлькою — тамки для него жде карієра й певный бытъ, а тутки що?

— А тутка свѣ становяще й обовязокъ, — вѣдповѣла донька.

— Такъ чому-жь не помогае матери, не сидить дома?

Панна Марія порушила ся мѣтес.

— Нѣхто тамъ у него не просивъ помочи. Опроче мати розгратила его капіталъ, а вѣддала самый зруйнованный хутѣрь, де годѣ було утриматись. Думаю, що доволѣ вчинивъ для родины, коли не сказавъ на те нѣчого.

— Ага, такъ оно! Я не знавъ. Добре, що вѣдъ тебѣ можна про все дѣзнатись.

Дѣвчина глянула уважно въ прямодушне лице стараго юриста. Почула дотинку, не любила фальшивой по-зичіи.

— Нѣчого дивного, що знаю — вѣдповѣла спокѣйно — панъ Казимиръ чоловікъ отвертый и привязавъ ся до насъ щиро.

— Гмъ, длячого-жь, коли до насъ, не поговорить зб мною отверто?

— Поговорить и зъ татомъ — усмѣхнула ся легко, нехай только пригадае собѣ мову й дѣстане посаду.

— Ага, поговорить, ручишь ся? Ну, то пожду, если такъ.

Успокоенный старый звѣвъ ся въ канапы й пѣйшовъ спати, погладивши на добранѣчь доньку по головѣ. Були то завзяті, тверді Жмудины. Не тратили слѣвъ на фразы, але розумѣли себе гараздъ добре.

На другій день браты вѣзавились точно въ звичайну пору. Казимиръ трохи румянѣйшій и веселѣйшій, Марко ввужденый и трохи похмурнѣйшій.

— Нема листу? запытав, входячи въ кабінетъ правника.

— Добрыйдень, Марку! — відповѣвъ флегматично хозяинъ. — Ты розумѣешь по англійска?

— Нѣ, а тожъ на-що?

— Бо то ти американецъ то нѣбы англичане, бо й листъ по англійски.

— Отожъ в листъ?

— Та в. Саме шукаю за нимъ. Розбираю сегодня справу Комарѣвъ аз Модемъ! Тільки тихъ паперѣвъ на бюрѣ. Ось, маешь листъ, але покличъ хiba Мариску, бо мы оба не до англійщины.

Марко сполошивъ чутливу пару въ салюнѣ. Панна Марія встала сейчасъ на таку пожадану звѣстку. Казимиръ на торговельнѣмъ видѣлѣ студіювавъ чужій мовы, й жертвувавъ ся тежъ нѣзъ помѣчью.

Листъ бувъ писаний выразнымъ почеркомъ, менше бѣльше такого змісту:

„Поважаний Пане! Я дѣзнавъ ся вѣдъ панни Чертванѣвны въ Парижѣ, що въ вашихъ рукахъ спочивае головный зарядъ интересѣвъ покойного Казимира Орвіда. Переписка есть повѣльна й трудна, проте высылаю до васъ дитину Казимира Орвіда. Така була его воля на злучай вѣдерыты слѣдѣвъ спадщины. Пѣсля зачнееня панни Чертванѣвны находити въ васъ честного чоловіка, проте азъ повною вѣрсю прошу о помѣчь для сироты. Сегодня вѣдихывае она до Лібавы на нѣмецнѣмъ корабли „Аврорѣ“, мой листъ выпередить ей лише на вѣлька день. Разъ еще поручаю ей вашѣй опѣцѣ. Мервієтъ“.

— Такъ се панна? — запытавъ Язвигло.

— Видко, панна, — відповѣла донька. — Не прав-

дажъ, пане Казимире? Стоять выразно „she“ и „her“ скрѣзь ..

Ще разъ обое перекладчичи похмѣлесь надъ листомъ. Мусули ся волосьемъ до висковъ, пограсѣли й читали дуже довго але нѣхто ними не займавъ ся.

— Ъхати въ Лібаву? — запытавъ Марко, гляючи на стѣнный годинникъ.

— Та за чымъ? замѣтитъ старшій, — розминемо ся въ дорожѣ, Боже борони! Доѣде до Ковна сама. Го-го! Американки то моторній женщины. Не тямлю якъ була написъ одной повѣсти, котру я коласъ читавъ. Була тамъ бесѣда про те, якъ одна женщина зъ Америки поликала живій вужъ. Не притагуешъ собѣ, Марисю?

— Що таке, тату?

— Ну, а про ту женщину, щó поликала вужъ. Але нѣ, ты не можешъ тямати. Здасть ся, мы ще про те читали зъ похмѣнцемъ.

— Се вже лебонъ деси выйшло зъ моды, — замѣтитъ Марко. — Мы теперъ у всьому стоимо позаду за Америкю. Може вже пора на дворець?

— Чи ты збожеволѣвъ? Сегодня не варто зовсѣмъ ѣхати. Треба обчислити днѣ. Покажѣть, панство перекладчичи, дату листу. Язъ бы тѣлько, борони Боже, корабель не розбивъ ся...

Марко позеленѣвъ. Не дожидавъ ся обчисленя, вхопивъ шанку й почвалавъ на зедзаницю. Боже, Господи! чи вже разъ тѣ Орвиды вѣдвужуть ся коли вѣдъ его долѣ, чи не дадутъ ему нѣ хвилѣ спокю й дозвѣля? Тѣ останній хвилѣ ожданки добивали его морально й фѣзично. Вѣнъ набиравъ ся до того назвища ненависти.

За пѣвъ години мавъ прийти поѣздъ. Марко зачавъ ходити вѣдъ краю до краю по перонѣ, выглядаючи напруженнымъ окомъ, чи не покажеть ся хочъ хмариночка

пары на горизонті. Шляхъ зелізвий бѣлѣвъ простый и одностайный, здавалось, безконечный. Довгенько вѣнъ бувъ пустий и рѣвний, поки наконецъ заближала при-темна лампа, а за тымъ наближавъ ся зелізвий смокт, витаный гаморомъ, горячовымъ рухомъ, свистомъ сигналѣвъ, монотоннымъ стукомъ деще у бюрѣ. Марко станувъ и ждавъ изъ замирающимъ сердцемъ.

Що принесе ему той туманъ дыму? Чи спасенье, чи оденъ заводъ бѣльше.

Повѣздъ маестатично вѣхавъ на стацію. Въ вѣбнахъ показували ся рѣзніи лица незнакоміи; Марко шукавъ за капелюхами женщентъ, неначе сподѣвавъ ся побачити знакъ явій, имя Орвідѣвъ, выписане на лица. Они сминали его, зивкали, ажъ наконецъ въ останньому вѣбнѣ мигнула маленька шапка р жского студента зъ краскою товариства.

Шапку ту властитель вѣдявъ понадъ голову й выхлячнись, повитавъ Марка гомеричнымъ пчихомъ. Бувъ се деликатный жаръ власника Скомонѣвъ.

Марко байдужно кивнувъ головою. Приѣздъ Выговта бувъ гѣршій чымъ ошуа. Марко чувъ у повѣтрѣ омизъ до портмонетки.

— *Morgen!* — повитавъ его студентъ по нѣмецкы, вкорочуючи слово *ad minimum*. — Що се? Ты на во-язѣ выбравъ ся? Не страшно тебѣ такъ далеко вѣдъ дому? Пильнуй ся, щобъ тебе не замѣняли!

Засмѣявъ ся самъ зб свого дотепу и зникъ зъ вѣкна, бо повѣздъ станувъ. По хвни показавъ ся на перовѣ. Тонкій дрѣбный, убранный дуже кудо й потѣсно, зъ цигаромъ въ устахъ и зъ зухвальнымъ цинизмомъ у аму-ченыхъ очахъ ишовъ недбало за пакеромъ зъ тростяною въ одной руцѣ, а другою держучи на обрѣтцѣ чорного вдля. Спѣлавъ пѣдъ носомъ нѣмецкого гальса, й

безлично зазиравъ женщинамъ въ вѣчи. Здавало ся, ба-
жавъ выкликати скандалъ.

Марко вѣдѣйшовъ давно. Вышій вѣдъ товпы ро-
стомъ, роздвѣлявъ ся на всѣ боки, шукавъ американки;
прислухувавъ ся до розмовъ, слѣдувавъ зоромъ за кож-
ною молодою особою. Отымъ то й ба! Перонъ стававъ
ся пустый, товпа гинула въ челюстяхъ буфету, розходи-
лась помалу. Зельзна потвора привезла ему одентъ но-
вый завѣдъ.

Марко звѣсивъ голову й знеохотений пѣйшовъ у
той бѣкъ, де стояли дорожки. Уже сходилъ зб ступе-
нѣвъ ганку, коли саме за собою почувъ вымовжене на-
звнице Язвигла.

Стрепенувъ ся й оглянувъ ся. Молодой мужчина
середнього росту, чепурно зъодягнений, зъ виду похо-
жій на вченого промысловця бесѣдувавъ ломаною нѣ-
мецкою мовою зъ тумановатымъ пакеромъ, на лиці ко-
трого малювала ся охота позбутись чужанця типовымъ
жмудскимъ: „*ne suprantu!*“

Щось тронуло Марка. Обернувъ ся й приступивъ
до бесѣдующихъ. Знавъ нѣмцеу мову и вмѣвъ трохи по
француски: Перемѣгъ свою природну дикѣсть, присту-
пивъ, поклонивъ ся й запытавъ:

— Даруйте, вы шукаете пана Язвигла?

— Такъ, пане! — вѣдрѣкъ чужинець, доторваю-
чись капелюха и зъ якимъ родомъ подиву обѣдаючи
зрѣсть бесѣдника.

— У васъ до него дѣло?

— Гмъ, нѣ, оттакъ собѣ! — забурмотѣвъ новый
привѣзжій. — Вы моглибъ менѣ подати адресу?

— Можу.

Въ ту хвилию Витовъ минавъ ихъ, вертаючи ся зъ
буфету. Якъ лобузъ свиснувъ протяжно.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник націоналістичних новітостей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на переміну разом з „ДѢЛО“.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і наслідок за інсерати платити у Львові.

Предплати на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границю: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 пр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 пр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 5 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 пр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє вистереження. — Редакція неопечатає вільні бжж морт. Подорожні чекі коштують 8 шр. а . ш. Оголошення приймають ся по дню 6 шр. бжж одним стріхом інсератом в рубр. „Надбавка“ по 20 шр. а в Подорожні чекі по 10 шр. бжж стріхом.

З 3-м днем 30 червня скінчив ся другий квартал сегорічного видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників посилати з надсиланням переплати і залеглостей.

Товариство політичне „Народна Рада“

виготовило і вышло до ц. к. міністерства справ внутрішніх у Відні таке представлення в справі видання розпорядження щодо уживання мови рускою як мови краєвої в урядках Галичини:

„Высоке Міністерство!

Артикулом XIX тмъ основного закону з 21 грудня 1867 В. з. д. 142 предзвано кождому народови ненарушимо право береження і племенн своєї народности і мови, як і такої рівноправности всіхъ языківъ краєвихъ в школахъ, урядках і житю публичномъ взагалі. Тота постановка закону відноситься ся безперечно і до языка руского, котрого уживає триміліонный народъ рускій в Галичині.

Поклиняний законъ основний высказавъ амсладу, котру належало приміняти в поодинокихъ законахъ і розпорядженняхъ властей. На жаль однакж в тій надрах до тої степені привабуто на береження правъ народности рускою, що видання розпорядження з 5 червня 1869 В. з. д. ч. 2354 о мові польській, або мові урядовій в Галичині — до сего часу не видано розпорядження щодо управленя мови рускою, яко мови краєвої в Галичині. Безпосереднімъ наслідкомъ того невідрадного стану єсть, що до сего часу мова руска не дійшла до ширшого уживаня в урядках і житю публичномъ в Галичині. Дальшимъ наслідкомъ браву розпорядження щодо уживаня мови рускою в урядках Галичини єсть отсе, що в порушеніємъ доверту надворної канцелярії з 26 лютого 1868 (36. з. п. 46 ч. 14) і писемна надворної канцелярії в 7 лютого 1827 (36. з. п. 55 ч. 16) — публичній урядник у вхідній часті Галичини, де населення майже виключно уживає мови рускою, не визнають ся знаніємъ языка руского яко языка краєвого, а навіть особи не розуміють того языка єсть поставлений урядником у вхідній часті краю. — Найвысша же постановка цесаря Фердинанда I., з 9 мая 1848 р., принаказує, щобъ вв в рускій часті краю

вменований урядникъ выказавъ ся полнымъ знаніємъ мови рускою — стала ся мертвою буквою права.

Выдані давними часами різнородні розпорядження міністерскі щодо уживаня мови рускою у вхідній Галичині не відповідають духови наведеного выше закону основного, а самі собою єуть недостаточні в цілі всестороннього порішення самої справи і усунення суперечностей, які в кожнімъ днѣмъ подбуємо в рішенняхъ самихъ властей нашого краю.

Розпорядження міністерства судовництва з 23 жовтня 1852 ч. 16571, з 9 липня 1860 ч. 10340, з 7 серпня 1860 ч. 11947, з 26 серпня 1860 ч. 12299 і 12589, з 26 жовтня 1860 ч. 14186, з 12 грудня 1860 ч. 16419, з 23 падолиста 1861 ч. 1124, з 19 червня 1862 ч. 6067, з 11 серпня 1869 ч. 9973 і з 4 марта 1873 ч. 2520 намагано в різнихъ часахъ і плеяхъ різнихъ поглядівъ пояснити справу уживаня мови рускою у вхідній часті краю. Найновіший однакж рескрипт міністерства судовництва з 9 червня 1890 ч. 6033 наглядно свідчить о тій, що самон річи навіть дотично уживаня мови рускою в судахъ вхідної Галичини не проявлено і що заходить не лише невизначеність, але що більше суперечностей міжъ поодинокими розпорядженнями міністерскими, а се головню з уваги на розпорядження міністерства з дня 5 червня 1869 В. з. д. ч. 2354 вглядомъ мови урядової в Галичині.

Що гірше представляє ся справа дотично властей адміністраційнихъ, для котрихъ до сего часу не оголошено ніякого розпорядження щодо уживаня мови рускою, позаяк найвысшою постановою з 10 цвітня 1861 р., оголошеного розпорядженнямъ Міністерства державного з 10 цвітня 1861 ч. 2325 — привезено лиш властямъ і сторонамъ уживати рускою писемна. Зъ того виходить тавій дійствний станъ справы, що уряди і власти в Галичині лиш в дуже незначній часті супротивъ Русинівъ уживають мови рускою і писемна рускою, а в переважній часті уживають мови польскої або писемна польскої.

Выразомъ того безправного поступованя най послужить оренче Трубуналу державного з 25 цвітня 1882 ч. 54, в котрімъ сказано:

„Рішеннямъ ц. к. галицкогo намістництва з 5 вересня 1881 ч. 33340, котрымъ віддѣлено просьбу о виготовленіє писемна урядового рускими буквами (писемомъ) з тою увагою, що галицке намістництво у всіхъ

своихъ писемнахъ рускихъ для сторінъ уживає все лиш латинськихъ буквъ, як і рескрипт міністерства справъ внутрішніхъ з 13 лютого 1882 ч. 17633, котрымъ віддѣлено відкликъ противъ того-жъ рішення намістництва, — нарушено право політичне: береження і плекая рускою народности і мови, — запоручено артикуломъ XIX тмъ основного закону о загальнихъ правахъ горожанськихъ.

Въ мотивахъ того оренчея трибуналу державного піднесено передо вѣстмъ, що понятіє народности і мови мѣстять в собі також і писемно птимо кожній мові і тому запорука конституційна відноситься ся не лиш до рускою народности і мови, але і до писемна, якого уживають Русини — уважаючи то писемно (буквы) питомимъ знаменомъ своєї народности і мови. Дальше вказуючи мотивы того оренчея, що вже зъ самого розпорядження міністерства державного з 10 цвітня 1861 ч. 2325, котрымъ приказано властямъ Галичині і Буковині приймати рускій писемна (буквы) також посилатись зъ присвоєннємъ собі знаня руского писемна — ясно виходить цілѣ, щобъ заперити сторонамъ вношеніє і залагоджуваніє рускихъ писемъ, а напярмъ той проголошеніємъ конституції піднесено до высказу законного. Оренчеємъ сымъ высказавъ трибуналъ державний яко найвысша власть поклязана до видаваня осуду в справахъ політичнихъ: а) що поступованіє властей в Галичині вглядомъ мови рускою противить ся законній конституційній, б) що той законъ змінивъ або змѣнивъ давній розпорядження видані в справі уживаня мови рускою як мови краєвої в Галичині.

Мамо того однакж власти краєві в Галичині поступають по давньому, то єсть в переважній часті не уважають рускою мови і писемна супротивъ Русинівъ, а коли сторони интересовані поклязують ся на оренчея трибуналу державного з 25 цвітня 1882 ч. 54 — стрічають ся зъ закидомъ, що по мысли §. 39. закона з 18 цвітня 1869 В. з. д. 44 таке оренчеє може бути виконане лиш в тій часті, в котрій було видане. Значить се иншими словами, що народъ рускій мусить кожде руске слово і писемно від властей краєвихъ в Галичині виборювати довготривалимъ і коштовнимъ процесомъ політичнимъ передъ трибуналомъ державнимъ. І чи-жъ при тавімъ поступованні можна дивувати ся, що власти краєві не допускали до ширшого уживаня мови рускою в

уридахъ Галичини, — або підносити закиды противъ народу руского? Поминючи отже обстановку, що в здоровімъ організмѣ державномъ взаимне пошанованіє властей черезъ власт повинно бути основою правительства, констатуємо незаперечний та сумний фактъ, що дотично уживаня мови рускою в Галичині власти поступають доволію і різнородно. А хотай в послѣдніхъ часахъ наступивъ частинний зворотъ вв хосенъ народности рускою, то однакж рускій писемна періодичній майже кожного дня приносить нові вѣсти про порушеніє мови рускою краєвими властями в Галичині.

Зъ того положення велими прикрого і обиджающого чувства національній народу руского, а зъ головню з уваги на постанову розпорядження міністерства з 5 червня 1869 В. з. д. 2354 о мові урядовій в Галичині, можливий єсть лиш той одиний вихідъ, наоли Высоке міністерство в порозумінні зъ другими міністерствами якъ найскорше приступити до виданя сльбоного розпорядження щодо уживаня мови рускою як мови краєвої у всіхъ уридахъ Галичини, на вѣбрь розпорядженіє з 20 цвітня 1872 для Далматин і з 19 цвітня 1880 для Чехи і Морави! Тавимъ розпорядженнямъ належало бы усунути вв попередній розпорядженя видані дотично мови рускою в Галичині і полагодити річъ всесторонню, ясно і згідно зъ духомъ конституції, такъ щобъ на будуче тота дражлива справа політична в Галичині могла збѣйти разъ зъ дневного порядку.

Зъ тавихъ причинъ Товариство політичне „Народна Рада“ у Львові, заступаючи інтереси національній народу руского в Галичині — утирає сымъ о виданні дотичного розпорядження вв слѣдуючій основі:

I. Всѣ державні власти судові і адміністраційні, якъ такожъ прокураторія державній і скарбовій єуть обовязані на устай або писемний просьбі сторінъ выдавати свои рішенія в тій мові краєвій, в котрій внесено просьбу.

II. Підъ понятіємъ мови краєвої розуміє ся вв кожнімъ случаю і писемно птимо мови краєвої (Schriftzeichen).

III. Протоколярій збзнаня сторінъ, свідківъ і анатоківъ, мають списувати ся в тій мові краєвій, в котрій сторона збзнавала.

IV. Урядові писемна, котрі виходять безъ жадаия сторінъ, мають выдавати ся в тій мові краєвій, котра єсть матерною бѣдою особи, для котрої дотичне писемно єсть призначене. Накоми-жъ невѣдомо, якомъ мови

Зъ матеріалівъ до исторії 1848 року.

До исторії гвардіи рускою в Тернополі.

Якъ нашій окружній рускій Радѣ Народній в краю, такъ і тернопільська Рада поставалась в роцѣ 1848 бжж о завязавіє „правдо-народного“ то бжж до рускою гвардіи. Матеріялы, які мы маємо підъ рукою, дють намъ образъ, зъ чимъ вніціянн, зъ якимъ перешкодами і при якихъ обставинахъ завязавъ ся гвардія тернопільська, одні зъ позвѣщихъ, а особливо докладній мавимъ описъ хоругви на торжество та чану посвященя хоругви тої гвардіи. Сучасна часопись руска „Зоря Галицка“, хочъ она була органомъ Головної Радѣ, була дуже скупа на вѣсти про позавязуваній гвардіи рускій, такъ, що ледѣ лиш про деякі гвардіи можна в ній подбати суху вгядку. Давна се річъ, коли зважати, що Головна Рада, особливо підвѣще, зъ бжжцемъ вересня 1848 го року, направила на окружній Радѣ, щобъ завязували гвардіи рускій, у важкоци [якъ сказано було вв вв відозвъ з 26 вересня 1848 р., надрукованій вв фейлетовѣ 147 шр. „ДѢЛО“ з 1890 року], що „такожъ і до животова справы нашой, до вѣчного подѣлу краю на Губернію для насъ руску повинно ся не мало тавъ виступленіємъ вашой стражи народной, яко обвѣзъ силъ до сборови правъ нашихъ народнихъ тай обивательськихъ“. Тавъ оже вѣсти про гвардію рускій треба нинѣ черпати головню зъ сучасныхъ матеріалівъ рукописныхъ та зъ оповѣданъ свѣдѣль тої доби. Зъ міжъ многихъ гвардій рускихъ знайшла гвардія в Яворовѣ докладній описъ, поданий бл. и. Іосифомъ Лозинскимъ вв фейлетовѣ „ДѢЛО“ вв рокахъ 1880 тавъ, — про ввщъ мало що звѣстно.

На основі статута о гвардіи з 18 цвіт-

ня 1848 р. почали — вв другій половинѣ року по мѣстахъ провинціальнихъ організуватись рускій гвардіи і торжественно посвящувати хоругви для гвардій, хочъ, мимоходомъ сказавши, деуды, н. пр. вв Стрию, вв Жовкві, хоругви справлено і посвящено для гвардій, котрі доперва завести ся мала. [Вв Стрию відбуто ся посвященіє хоругви 3-го серпня, вв Жовкві 14 серпня.] Організація гвардій рускихъ не поступала такъ, якъ бы того можна було вимагати, бо по перше — довгий часъ, якъ видно зъ всего, вв Головій Радѣ не дуже велику вагу каля на сю справу, а по друге — окружній Радѣ стрѣчала на мѣцѣ всякій перешкоды, не тільки зъ сторони польскої, але і відъ властей урядовихъ. Головна Рада вв жовтня представляла сю справу при вбачи жовтня губернаторови Задескому, а вѣтъ прирѣкъ, що „заводженю гвардіи на родномъ по селахъ і мѣстахъ рускихъ на правній підставѣ цілкомъ не спротивляє ся“.

О рускій гвардіи вв Тернополі почала окружна Рада думати ажъ по одержанню відъ Головної Радѣ відозвъ з 26 вересня. Предсѣдатель тернопільскої Радѣ о. Миканъ Вилинскій, парохъ тернопільскій, заразъ звязъ ся за дѣло, однакж стрѣтивъ дуже великій перешкоды і все те выложивъ вв писемѣ з 4. жовтня до Головної Радѣ [надрукованімъ уже вв фейлетовѣ 147 шр. „ДѢЛО“ з 1890]. Ледѣ о. М. Вилинскій оголосивъ вв церквѣ, що хоче організувати гвардію зъ рускою комендою, і мѣщанство руске дуже радо сю вѣсть прийняло, бо відъ вѣстувашої польскої гвардіи ухилило ся, — звязъ побурило ся „противники рускою справы“ ввзпро-тестували противъ гвардіи зъ рускою комендою, вказуючи, що вв мѣстѣ може бути лиш одна гвардія. Зъ сторони давнійшої гвардіи зббразалъ заразъ комісія для помагодженя справы і запросила о. Вилинського на догворы. О. Вилинскій спершу жадавъ рѣшучо завведеня рускою коменды вв давнійшій гвар-

діи, потімъ уже підъ уславивъ, если вв тій гвардіи покаже ся бжжшбѣ Русинівъ. Комісія вв те не пристала, але порѣшила: коменда польска має позбѣтати, ввробѣмъ тої пунатѣ спору нехай рѣшить губернаторъ. Таку интрукцію давъ о. Вилинскій своимъ парохіянмъ, однакж не мавъ надѣв, щобъ вв гвардіи сльбній прийшло до рускою коменды, хочъ бы Русинівъ було й найбжжше, бо не-Русини „осквернялись бы“ рускою комендою. Вв комісії навѣть рускій комендѣ гвардій по селахъ були противні. Дятого о. Вилинскій представлявъ Головій Радѣ, щобъ она конче справу гвардій полагодила вв губернатору, бо „якоди являться сопротивленія рускою справѣ, а тавокии сопротивленія бувають силѣ, бо різни єслужать ко тому средствію“.

Якъ уже згадамо, Головна Рада представляла сю справу при кбачи жовтня губернаторови, а вѣтъ давъ відповѣдь для Русинівъ користну.

Зъ автѣвъ Радѣ тернопільскій ввходить, що тав-жъ рада высказала вв справѣ гвардіи і вв хоругви депутатію зложити зъ одного священника, одного селянина і одного зъ интелігенціи до Львова до еп. Яхимовича і до генеральнои коменды, — і депутатія справила тавъ за дозволомъ хоругви для рускою гвардіи тавѣ дѣстала позволеніє хоругви вв Тернополі посвятити.

Справленіємъ хоругви мусѣвъ звязатись якісь львівскій Русини. О. Балтаровичъ [здавъ ся тої священникъ членъ депутатіи] перучивъ се дѣло о. Петрови Лозинскому, сотру-даваню при Влодскій церквѣ [описъ парохіи вв Жиравцѣ], чоловікови рухливому, патристичи рускому, але при тій [а мусимо се сказати для врозуміння сго писемъ вв справѣ тої хоругви] ругъ excellentе представлявъ тавъ сорта людей, якихъмы нинѣ прозываетъ „рутенцями“, — Руслянови, котрий страшенно почитавъ усякій чинъ, а про генерала і про его жытку не згадавъ навіть вв

привѣтнімъ двірочнімъ писемѣ безъ приналежної титулатуры. Не мало вв тѣ часы було тавихъ Русинівъ, але-жъ і не ввщъ були тавими.

О. Петро Лозинскій, піднявшись лише справити і відослати хоругви до Тернополя, ввмязувъ своєю „увагою“ і на дальшу исторію тої хоругви, якъ се опбѣла покаже ся.

Предсѣдатель окружной Радѣ тернопільскої о. М. Вилинскій обвѣщивъ з 22 падолиста сльбоны сльбзаназѣ і громады округа на торжество посвященя хоругви для гвардіи рускою на дѣнь 5 грудня. [Вв дѣнь передъ тавъ священники мали зббратись вв Тернополі на свой синод окружній.]

О. Петро Лозинскій вв дѣнь 30 падолиста мавъ уже хоругви готову і, звязъмъ подавъ ен на почту, выславъ до о. М. Вилинського отсе писемно:

„Всечестнійшій Отче!

По умовѣ і на воззваніє Всечестного отца Івана Балтаровича оденла подъ адресою Вашей Всечестности сочиненну хоругву для храброї Тернопільскої Гвардіи. Якъ выгледає и чи єя сподобавъ сама обачите и осуд[ите], а що вшугу покажу слѣдуючій рахунокъ:

1. Малиярь . . . 20 р. — шр.
2. за держакъ столѣрь . . . 1 „ — „
3. мосієвжаны за орлика, галку и окутіє на долнѣмъ вбдѣи . . . 9 „ — „
4. за шрубѣ на середнѣмъ . . . 1 „ — „
5. 15 гондѣвѣхъ сребрнихъ поволоченыхъ . . . 6 „ — „
6. френалѣ ш[в]ковн на около хоругви . . . 5 „ 48 „
7. шора 4 локтѣ по два римскѣ разомъ . . . 8 „ — „
7. талонъ золотій около образа зъ обѣхъ сторінъ . . . 7 „ 10 „
8. Встенга, френалѣ при ней і шуръ золотіи вв кутасами по залученомъ рахунокъ П.

уживає сторона, або дотична мова не єсть одною зъ бесідъ краєвухъ, то належить уживати тей мови краєвою, котрою зрозуміли було бь найприступливіше для сторони.

V. Въ спорахъ цивільнихъ належить виводити всякі рѣшеня разомъ зъ мотивами въ тій мові краєвій, въ котрій бувъ ведений спір. Въ тій мові належить виготовляти потрібні витяги зъ актівъ и провадити наради надъ справою. Наколи бь сторони не уживали тей самої мови краєвою, то рѣшеня має бути виведені въ обохъ мовахъ краєвихъ.

VI. Въ справахъ карнихъ має відбуватися сѣдха розправа, обжалованя и оборона, оголошеня и виготовленя всѣхъ рѣшенъ въ тій мові краєвій, котра єсть матерною бесідомъ обжалованого. Наколи выступає більше обжалованихъ рѣшенъ народностей, то належить провадити розправу въ тій мові краєвій, котра для всѣхъ обжалованихъ єсть найближче зрозумілою. Въ кожнімъ случаю належить збѣнати обжалованихъ, свідківъ и адвокатівъ вписувати до протоколу въ якій мові краєвій а рѣшеня виготовити для кожного зъ обжалованихъ въ его мові краєвій.

VII. Власъ до публичнихъ книгъ: гіпо текавихъ, гірничихъ, воднихъ, до реєстрівъ торговельнихъ и вищихъ має наступити въ тій мові краєвій, въ якій внесено просьбу о вписъ и въ тій самій мові належить умістити посвідченя на грамоті.

VIII. Всѣ урядові оголошеня, призначені до прилюдно відомости въ краю, мають виходити въ обохъ мовахъ краєвихъ. Лишь для поодинокихъ повѣстей або громадъ призначені урядові оголошеня, мають наступити въ тій мові краєвій, котрою уживає дотичний повѣсть або громада.

IX. Написи на всѣхъ будинкахъ урядовихъ и на поодинокихъ віддѣлахъ въ саміхъ уряді мають бути уміщені въ обохъ мовахъ краєвихъ.

X. Власти автономні, громады и всѣ духовні власти що-до уживаня мови передъ державними урядами — стоять на рівні зъ сторонами.

XI. Самі розпорядженя зносити ся всѣ попередно видані розпорядженя виглядомъ уживаня мови рускою яко мови краєвою въ Галичині, въ якомъ однаковъ не зміняє ся розпорядженя міністерства для Галичини и Володимирія зъ вел. в. Краковськихъ зъ 5 червня 1869 В. а. д. 2354 о мові урядовій у внутрішній службі и відносинахъ урядовихъ зъ вищими урядами и властями.

XII. Всѣ державні урядники у всѣхъ частяхъ Галичини обовязані вивизати ся докладами знань мови рускою въ слові и писмі.

У Львові дня 30 н. ст. липня 1892 р.

За Видѣль Товариства політичного „Народна Рада“.

Холера.

Розбійлась вѣсть, що въ приграничній станиці въ Шаховій и Тшебіні зайшло вѣлика случаєвъ занеудужаня на холеру. Про сю вѣсть находимо таке поясненя въ урядовій газеті:

Оногда бувъ протомедикъ краєвій д-р Меруновичъ въ Шаховій и Тшебіні та пере-

свідчивъ ся особисто, що ревизія санітарна подорожнихъ и десинфекція ихъ накупили відбудувала ся и відбуває ся зъ цѣлкомъ відповіднимъ способомъ. Заразкомъ пересвідчивъ ся п. протомедикъ, що голошені вѣсти про случаєвъ cholera nostras въ Шаховій и Тшебіні суть цѣлкомъ безосновні. Ой вѣсти редукують ся до того факту, що грубнѣш машинный въ Шаховій, називаєш надмірно будувать въ власнимъ молокоімъ, занеудужавъ 30 липня, але вчерашнього дня вже бувъ цѣлкомъ здоровъ. А въ Тшебіні занеудужала 25 липня одна жидівка середъ познанъ катару жолудка и кишкы, але заразъ на другій день подужала. Такожъ померло тамъ въ липні двохъ дітей: одно тринадцатилетнє, друге одинадцятилітнє, середъ познанъ острого катару жолудка и кишкы, але случаєвъ того рода суть дуже частою позою въ тепершній порі року. Якъ въ Шаховій такъ и Тшебіні станъ здоровля населеня теперъ цѣлкомъ добрий.

Президія міста Львова заряджує енергично всякі мѣри остоорожности противъ пошести. Комісія санітарній відбудувать ревизія по зазначеніяхъ и де лишъ добачать якій неправильности, заразъ наважують ихъ усувати. Щобъ підпомогти діяльности тыхъ комісій, выдавъ президентъ міста записъ до населеня, щобъ оно всіма силами підтримало комісію и не ставляло ямъ ніякого опору. Рівножъ порозумішувано на будинокъ ратуша и по всѣхъ комісаріатахъ скринки, де можна видати всякій донесеня про усакі неурядки.

Всѣ комісія сходять ся що вторга на засьданя ради санітарно міста Львова и здиють на нѣмъ справу зъ своєю чинности и зарядженъ. И такъ на вчерашнімъ засѣданю ради санітарно зазначено, що комісія санітарній на случай опору мають право навадити сейчасъ кары. Случай нагонъ смертн (до 12 годня) у одної 73-літньої старушки Лесероно при ул. Мицкевича бувъ предметомъ того розсѣду лікарівъ и сконстатовано, що старушка змерла на острый катаръ кишкы.

При явній засѣданя повідомивъ радникъ Кохановскій, що побѣла інформацій протомедика краєвого д-ра Меруновича холера появилася вже въ Полтаві за Києвомъ. Дятого маістратъ забере ся безъ проволони до будовы холеричного бараку, бо доси має лишъ чотирь лѣжка приспособлені въ одній домі при улиці на Болоняхъ.

Рівножъ и у Відні заряджують власти все потрібнє противъ пошести. Въ шпиталі Францъ Йосифа приладжено окремий віддѣлъ изолований для недужихъ на холеру. Въ наслідокъ порученя міністерства справъ внутрішнихъ управъ повиннон земленицъ цис. Фердинанда заставила безпосереду комунікацію вигонбъ, що прихиздять въ Росію до Австріи. Віденськы варшавскій шляхъ єсть одинокимъ, на котрімъ можуть ходити вагони зъ російскою стороною на австрійську, бо шарнира шляху така сама. На всѣхъ вищихъ шляхахъ земленицъ російскій мають 1524 метра ширины, а нашъ австрійскій 1435 м.

Урядові донесеня російского правительства що-до случаєвъ занеудужаня на холеру, а відтакъ що-до случаєвъ смертн досить неточні, бо відносять ся лишъ до случаєвъ, сконстатованихъ урядомъ, се значить, недужихъ, що віддавались опіці лікарівъ. Такий урядовий бюлетень зъ 17 (29) липня, вычисляючи поодинокі мѣсцевости, доносить, що занеудужало послѣднього дня 1482 людей а умерло 971 особъ. Рівножъ заказано оповіщувати въ газетахъ виші вѣсти крімъ тыхъ, які подають ся урядомъ.

Цѣлкомъ буде подата осудъ славного лѣкаря російского С. А. Захарина про тепершню епідемію холеричну. Д-р Захаринъ пише такъ въ „Моск. Відомостяхъ“:

Тепершню пошесть не можна назвати не лишъ жорстокою, а наявнѣ сальною, лишъ радше годять ся уважати єя умиреновою. Вправдѣ она показалася сильною въ Баку и скимъ Русинимъ она предметомъ дуже важнымъ ся ставе. И вносимъ, если сего Васей Всечестности и прочіамъ Братіомъ добре здавати буде, дабы въ мові при посвященію о томъ вѣспомнути и Его і. Г. Превосходительству (понеже и Господжа Генералова Гамерштейнъ со Генераловою Фогель оглядали и въ рукахъ ой мали и на вѣзбіт въ Ихъ і. Г. гвардей дозволяли, а Г. Генералова Комендерующа Гамерштейнъ навіть питали ся чи я при посвященію протомедикъ не буду, би Тарнопольскій Ихъ задоволеніє въ той приватно объявити) чрезъ тамочну т. е. Тарнопольску Ц. К. Коменду Войскову великую Важность, яку Тарнопольскій округъ и Гвардія до того привезує и собі тое за великій зашитъ позитусъ довести, а при той способности ш[а]цуюнь, які є въ сердцяхъ правихъ Русинівъ для такъ Достойного Війскъ Галицкихъ Предводителя знайдуть описати.

Нового більше такъ важного ничъ довести не маю. Темъ днми сподѣваемо ся зъ поворотомъ нашего вслѣдствія до Его Величества Всечестнѣйшого Крайшана Куземского. Що намъ найважнѣйшого привезе, если позволате, донесу.

При той способности поручаю ся Вашей Всечестности, зъ души и сердца живу и Бога благаю: дабы тая коруга сталася знаменіємъ соединенія и соборанія около ней всѣхъ добре мыслящихъ Богу, Цсареві и Народова вѣрныхъ дітей нашей руской землицы, а заразомъ пострахомъ всякаго врага и супостата нашей св. Вѣри, милостиваго Монар[х]а и воздающего ся народа.

Вашъ и руского народа завше вѣрный слуга *Петръ Лопатскій*.

въ Львові дня 30 Листопада 1848.

О. Вѣлннскій доставъ писмо Лопатского, го въ свѣдѣчя, але коругу не приходила. [Якъ покажеть побѣйше, прийшла ажъ вече,

Астрахань, а такожъ, хочъ и менше, въ Саратовѣ та Царицинѣ, — але Баку полудневе, дуже нездорове мѣсто зъ великимъ населеніємъ, и що найважнѣйше, було захоплене несподѣвано пошестю безъ ніякихъ охороннихъ средствъ. Астрахань, яко мѣсцевость при дельтѣ великого рѣки (а такий мѣсцевости дуже надають ся для холеры, чого примѣромъ дельта рѣки Гангеу), въ чомъ горшомъ положеню аніжъ Баку; до того неопорядка и закороты причинились до збільшеня пошести. Въ Саратовѣ и Царицинѣ обставини були подібні до астраханських. Въ більшій часті вищихъ мѣстъ пошесть не лишъ дуже умиренована, але наявнѣ слаба. Правда, она ширилася по Волзі дуже скоро, але якъ вѣрно, скорість шареня зависить відъ оживленого руху а не відъ силы пошести. Підъ тымъ взглядомъ годъ порівнювати тепершню пошесть зъ пошестю, яка наявнѣла Росію передъ шістьдесяти роками, бо она при тогдѣшніхъ средствъ комунікаційнихъ ширилася надзвичайно скоро и дуже люталась. — Відтакъ высказує д-р Захаринъ поглядъ, що холера, если не стрѣчає придбанихъ для себе условій, слабеє въ мѣру, якъ шарить ся внарядомъ. Розсѣдъ выказавъ правдивость того погляду. Відъ часу отвореня суецкого каналу всѣ пошести холеричні въ Европѣ проявлялись на полудня: въ Испаніи, полудневій Франціи и Италиі, въ мѣстахъ, що стояли въ оживленій звязі зъ Индіями, — а рівночасно середна и півночна Европа остали свободні відъ пошести. При тымъ тепершню пошесть, розширюючись далше, стрѣчає що разъ більше півночній мѣсцевости зъ типичнимъ порядкомъ, де живуть люди стало пославши ся, а не робити. Рівножъ надходять оснѣ збільшеня надію, що пошесть мине безъ великихъ наслідківъ. Мѣри остоорожности, які заряджують ся зъ великою енергією и цілою одозвѣльною плану, не можна назвати приривити зъ давнѣйшими. Зъ того всего можна заключати, що пошесть перейде спокійно.

„Московскій Відомости“ подають описъ такого характеристичного змѣна: „При грози наближаючої ся холеры и збѣ страху, щобъ пошесть не появилася ся въ даній мѣсцевости, селяне хопились давного звичаю: обороняють села двѣчатами. Звичай сей постарѣє ся до три рока. Послѣдне обороняньє села відбуло ся въ 1890 роцѣ, теперъ же підчасъ пошести привізено се средство безъ огляду на то, що реченнє нормальнѣе чѣ не минає. Звичайно обороняють села двѣчатами довершала молоді хлопці, але такъ, що сею о томъ не знало. Молодѣжъ виглядять стареньку вдову, котра має взнавати відповідну нѣч и повѣдомити о томъ двѣчата, що морально ведуть ся. Въ сѣмъ роцѣ выбрано вѣчъ 11 на 12 н. ст. липня. Двѣчата и хлопці збравли ся въ мѣсцевости, званій Машиловскою, недалеко села Татарово и близько церкви та шкولى земства. Сюди привнесено плутокъ, взятій потайні зъ села. Приладжено костаръ зъ рогожѣ, трѣскови и соломки забраной зъ обійсти и все обложено нафтою. Таки самі костаръ выставлено на другій кінці села, а відтакъ приступлено до оборонянья. До плуга заграбують ся звичайно двѣ двѣни. Одна бере на себе жолутокъ, а друга сѣдло. Прочі двѣни беруть въ руки посторожкы, причѣлений до плуга, за котримъ идуть хлопці. Двѣчата идуть въ розлученнѣмъ волосьемъ, а вдова, тримаючи святу икону въ рукахъ иде передъ плугомъ зъ двѣниною, що несе въ рукахъ сѣтло. Коли вже все такъ приладжено, вдова зыває збранихъ до молитвы. Звернувши въ сторону церкви, повторять збраний молитву, яку хто умиє и тихо починають свой похідъ. Позаякъ ані хвля, ані вѣчъ, коли має відбутися обороняньє, вѣкомъ въ сѣхъ не збѣстнѣ, то и селяне чують кривн и видни яєсь сѣтло въ полі, выскакують переудужені, гадаючи, що се огонь або яке наше нещастѣ. Того власне треба, бо збѣбѣтъ вимагати, щобъ селяне змалкались, позаякъ лишъ такыхъ переудуженныхъ не чинає

роць 4 грудня.] Треба було слати писма штефетомъ. О. Лопатскій відповѣдає о. Вѣлннскому дня 3 грудня:

„Всечестнѣйшій Огче Намѣстниче! Не описую Вамъ маю для чого коругу на вивачений частъ въ Тарнополь не стала, наочній свѣдохъ и оддѣцъ ей самъ Вамъ скаже. Я дошу толяко, щомъ ю вже въ твертокѣ т. е. 30 н. ст. зложити занѣсь на почту, але тамъ мы сказано, що павієтѣ такого якъ той форматъ примують ся тожмо въ той часъ коли при значаючѣмъ возѣ почто вомѣ еще такъ званій Вѣйваген одходить що не єсть певнѣ и такъ и глави коруги може ажъ за 14 днй на своимъ мѣсці стати. Для того несподѣвано мы ничъ иншого чинати, якъ глядати окаяні, ба ю одослати, а же такою окаяні толяко чрезъ Юдей имѣти можна, а у нихъ наступавъ уже блиско Шабаць, отожъ ум[о]вляемо ся бувъ зъ Жидомъ купецѣмъ, дабы ю заразъ по Шабаць прийавъ до преса. Тамъ часомъ надѣхавъ Священникъ Долголускій, а я поставивъ єго чрезъ него яко мѣсцевого и найпачѣйшого одослати.

Дяєсь от[о]вляемо писма Валей Всечестности чрезъ Штафету, дуже мы тото єсть прикро, що такою недогодності дозвѣстѣ, але якъ сами знаєте, то не моя вина въ томъ.

По желаню Вашему бувѣмъ въ Президіумъ довідати ся о провозаженію посвященія, вяснено мыні що Г. Губернаторъ для того толяко чинивъ запятая до Царкулу, що не знавъ якої то коруги має бути посвященіє, — а коли ся уже довідать, то натыхъ мѣстъ одославъ провозаженіє до Г. Старости а затимъ уже жадной переудужати мати не можете.

При посвященію, коли ся южъ будуть гвардей забивати, вносимъ слѣдуючий порядокъ.

1. въ имя св. Троицы

сея нѣ холера нѣ ніяка инша недуга. Повежо ся се и того року дуже добре. Селяне въ Крылатскій повѣбляли збѣ страхомъ зъ хатъ зъ приномъ: „дворѣ горять“, хотай орочі кланали: „мбрѣ горить“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Змѣны у внутрішній ситуаціі, заповѣдані німечко-ліберальними органами — вже по часті наступили, а именно уступленя чеського міністра-земляка бар. Пражака те рівночасно вѣдзначеніє німечко-го міністра ір. Кинбурга вназвѣчю членѣвъ лѣвицѣ. Політичновыи сѣхъ подѣй ще теперъ точно не можна сазначати, бо все залежить відъ того, хто буде именованій найслѣдникомъ міністра Пражака и хто зъ лѣвицѣ лѣвицѣ буде вѣдзначеній. Уступаючій чеській міністеръ бар. Пражакъ ніколи не бувъ нѣ надто енергичнимъ, нѣ надто діяльнымъ побороникомъ чеського народу, и справедливо Н. ір. Гр. звернула увагу, що вѣдъ, котрий представляти має въ собі персоніфікацію чеського права державного, зъ міністеромъ лаяка сказавъ до чеськихъ посѣдовъ, що правомъ державнимъ Чехівъ конституція. Зъ другою стороною емлено послѣдніма часами молодоческа оппозиція не разъ таят наговорала своему „земляковъ“, чого вѣдъ Чехівъ не чули нѣ Гербертъ, нѣ Гісера, нѣ Авенбертъ. Яко выключеніємъ наслідкомъ уступленя бар. Пражака подавати отже скрѣплене значеня аїмечко лѣвицѣ въ набѣстві ір. Тафого — зовсѣмъ невідповіднє, бо на те зложача ся далеко більше екомплікованій обставинъ. Але ажъ особа наступила бар. Пражака показе, чи се уступленя було concessією для лѣвицѣ. Хочъ примѣромъ Fremdenblatt вивчає, що вѣстѣ, мовъ бы кандидатами на чеського міністра була Туанъ, Винадирецъ, Лобовичъ, а зовсѣмъ доволно комбінатією, то Н. ір. Presse зъ своєю стороною стверждає, що дуже компетентній круга застановляли ся надъ сазрою поминана ір. Туна до кабинету. Montagsrevue донесла противно: що наступивъ бар. Пражака показе, чи не буде именованій а Grazer Tagespost каже, що вѣстѣ урядъ чеського міністра не буде обсаджувати ся. Політичній астрологія виводить ще такі комбінатіи, що рівночасно, коли бар. Пражакъ має уступити, міністеромъ лѣвицѣ надаю титулъ тайного совѣтника. На се змѣтнѣвъ Fremdenblatt, що ой дѣй подѣль случаямъ разомъ вѣднати ся, и назвавъ ихъ політичнимъ случаемъ дуже впадаючимъ въ очи. Именованіє ір. Кинбурга само собою нікого не може дивувати, у Відні се вже звычай, що кожного міністра по якіймъ часѣ именуєть тайнимъ совѣтникомъ. Павѣтъ самі органы лѣвицѣ не одумеляють ся дуже самі фактомъ а домагають ся дійствитъ устѣхѣвъ, реальнихъ користей для партіи, а Н. ір. Presse просто остерѣгає свого земляка, щобъ вѣдъ не ставъ — аїмечкимъ Пражакомъ. Крѣмъ сего именованя, кажуть, що деякі иші члены лѣвицѣ доставуть ордеры. Примѣромъ пос. Русъ має отримати хрестъ ордеру Францъ-Йосифа, дальшій однакъ вѣдзначенія не мейні. Боли наступити дальшій вѣдзначеня, тогдѣ се буде мати большъ вагу и довершені оназа для того, що выхотѣвъ провѣсти въ радѣ державній булп ухвалений. Тогдѣ треба бы надѣтѣ ся, що и члены нашихъ клубѣвъ будуть такожъ вѣдзначені, а польскій дневники при тѣй нагодѣ звергають увагу, що головній рефератъ бувъ въ рукахъ польского посла. — Наконецъ треба зазначати, що поголоски о дальшій реконструкціі кабинету не устали. Хочъ вѣсти о уступленію ір. Фалькенгайна и ір. Шенборна суть просто безосновні, то она у Відні появили ся передъ вѣдкомъ дѣями и говорять, що наступникомъ ір. Тафого, якъ паше Politik, має бути ір. Бадені. Появѣ однакъ ір. Тафѣ не уступити, а лише має лишити ся

2. въ имя Его Величества Кіесаря и Ц. Н. Фердинанда

3. въ имя Его Величества К. и Царица

4. въ имя Его Превосходительства Г. Комендерующего Генерала Б. Гаммерштейн

5. въ имя Его Превосходительства Г. соприуги Комендарующего Генерала, котра сама минѣ о томъ вѣспомути дозволяла.

6. въ имя Его Превосходительства Г. Губернатора.

7. въ имя Его Превосходительства Преосв. Метрополита.

8. въ имя Его Превосходительства Епископа Якимовича яко Предсѣдателя Головной Радѣ руского народа.

слѣдуюція по Вашему д.бросужденю. Остатъ въ имя цѣлого руского своему Царю зыває вѣрного народа. Гвардизъ вѣднати св. Троицы забиває зыває настоятель чина, а второй въ имя Его Величества Г. Старости. Зъ въ имя Его Величества одна зъ наизначѣншихъ Господиныхъ членовъ протомедикъ и тая далѣ по чину. Перспрашаю, що ся одождують внесене чинити, не єсть оно наукою, або приписомъ, но може увагою, зъ той причини, повѣ[же] не разъ южъ бываєть при таковыхъ чинахъ, и такоє порядокъ вѣдѣвѣтъ захопаний.

Поручаю ся Вашей милости и прошу о пребаченіє за недогодності.

Вашъ завше вѣрный слуга *П. Лопатскій*.

въ Львові дня 3. Декаврія 1848.

(Конецъ буде.)

Kirsznega	53	—	п
9. футералъ зъ цврати подшитій перламомъ	1	—	п
10. скриньочка	1	—	п
11. тасіемка до привязаня вѣстей	—	1	п
12. за едвабъ и роботу	2	—	п
разомъ	114	59	п

На той видатокъ зложено вразѣ со задаткомъ Г. Каршерови и заплакою майорвин 100 р. ср. випадає еще доложити 14 р. и 59 кр. сѣрбимъ. Тое я тимчасово заплачуемъ, а ратунокъ Г. Каршера зъ додаткомъ належнѣности дятого долучаю, абасте видѣли цѣну предметѣвъ зъ Відня спроваженихъ.

Богдѣи потреба було прислати особни посвідченія или квітѣ на кождѣ вижъ сказане число, то са о таковѣ постарай. Не жадаемъ ихъ теперъ для того, понеже важнѣйшіи предметѣ були уже въ притомности Всечест. Іер. Балтаровича и будущого съ Нимъ Селянина обставивані и згожджені.

Коругу тую готовую уже мавѣмъ способность вчерайш[о]го дня презентувати Его Превосходительству Господню Комендерующому Генералови Барону Гамерс[т]ейну освободителю насѣ одъ терроризма польского. Его Превосходительство приямъ тое презентуваніє дуже мило и дозволили власноустне въ притомности Г. Подполковника Руштитъ, дабы оденъ зъ 15-ти гвардей въ Ихъ і. Г. тую коругу при посвященію вѣбато, оглядали ю, похвалили, що такъ добре, же на колѣбѣ гербъ и патронъ руски а на верѣ державна орелъ цѣсарскій, бо тымъ самимъ знакомъ даєть народъ рускій познати що ся своего Цѣсаря хоче трамтати. Єсть тамъ способомъ перша руска освободженыхъ русинѣвъ коруга, котрою ся рука такъ високой и такъ достойной особи дотикала, и дятого надію ся, що если бы чимъ, що до сооруженія ей дѣлаюцій недогодили, для той самої причини чеснымъ Та[р]нополь-

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найякісніших новітностей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першому разі з Діалогів.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mscze; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і нахилити на нисерати платити у Львові.

З 3-м днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „ДѢЛО“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

Програма Гледетона.

На разі стало твою в Англії, бо мієстри, се значить теперішній кабінет, виїхали для віддыху на провінцію. На послідній нараді міністерів порішено отворити сесію парламенту бесідою престолною, при котрій покаже ся, чи кабінет Сельберга добавно вогнує недовіру і подасть ся до димісії. Властиво не треба аж такого надзвичайного нагоди, бо Гледетон найшов би вже способ до острого критики теперішнього правительства.

Початок дебати адресован заче ся з початком другого тижня. Сесія потриває аж три тижні, бо крім повалення кабінету Гледетона нема на разі більше справ на порядку денному. Рівно як ліберали не хотять ані думати про оспину сесію парламенту в падолі, хоч проводять радикальні обставити при тому, а нові послы вибраві напирать до того в своїй горячій праці.

Гледетон же, аби хотів на серію вжити до тих вихідних реформ, які йому проводять вихідні фракції его сторінництва, гадуть на серію певно би не міг згодитися на якусь перерву в засіданнях нинішню палату. Крім провадити томруле, котрі від вихідних партій ставляють ся на першій мові, кажи би поглядіти ся на той справі: Ірландія хотить крім власного томруле ще основною реформою системи виборчов, обмежуючи права виборчого повноваження осіб, котрі можуть голосувати з різних титулів; до того дозвучають уніоністи і палата лордів своя домогана: зміну в новий поділ округів виборчих. Крім того має поглядіти ся організація властей адміністраційних на основі часто демократичної, а до тих вихідних справ долаче ся ще бюджет, з якого має вичеркуватися цю гербату, каже а каже. Са вичеркується зменшено би дохід о п'ять мільйонів фунтів стерлінгів, а натоми треба би зреформувати відповідно податок від спадщини, втягнути дідачків до участі в податках шкільних, одати словом треба би зреформувати цілий систем податковий.

Справа томруле перейде гадко в нинішній палаті а відтак перейде до палати лордів. Палата лордів при рішенні сев справ вийде в кофінити з нашою пам'ятю і вже так само буде відносити ся до воєнних вихідних проєктів, які перейдуть в

палаті нинішній. Таке отже з того вийде, котре палата має мати р'шальний голос при ухваленні законів. Отже було би вже відтак і найголовнішою точкою програми, під впливом котрої відбувалися би слідуючі вибори до парламенту.

Послідній виступ доносити, що сторінництво Гледетона мало вже ухвалити програму роботи парламентарної. На першій мові поставлено томруле, відтак реформу виборчу, дієти для послів і оподаткування чин шиб за виїзном. Слідуюча сесія була би присвячена роботам сільським і значному оподаткуванню капіталістів. Крім того має бути внесений таке звання примусовий закон вриадний.

Холера.

Між дашими зараженнями протаві пошесті холеричною видала ц. в. президія намістництва до всіх старостів в краю об'явити, з датою 30 липня, в котрій після провідних гадок виступного рескрипту президента міністрів таке сказано:

„Позаяк допальновані законів що-до недуг епідемічних приналежать властям правительственным, а видані, перед появою пошесті, заражені що-до асанації громад і обшарів добрих майже виключно до властей автономічних, — проте много зависить від того, щоб ся власть діяла в порозумінню, звязавши, що в так важкій справі і теперішній хвилі не повинно розходити ся о мертаву буюв закона, о точне придержувані компетенції або вкінці о форму, лиш виключно о скорі і відповідне діянь для відвернення небезпечности в помянутом всякого злишнього формалізму.“

„Дятого ц. в. намістництво поручає палу старостів порозуміти ся з тамоніми виділом повітовим що-до сильного і скорого переведення асанації громад і обшарів добрих в тамоніми повіт, зазначаючи, що рівночасно відносити ся до виділу краєвого з просьбою, щоб він зволів вівзати повітові власті автономічні цю заняті ся сев справою.“

„Не випереджаючи, в якій способі палу староста вихає ся з тон задачі, ц. в. намістництво вимагає гадку, що було би відповідним, аби в кожній повіт встановили ся комісії мішані, одна або по кілька місцевих відносів і більше, зложених з урядника староства і віддеручника виділу повітового. Задачею сакх комісії буде, крім того, щоб вивести, передовіти ствердити там, де того буде потреба, разячі хибі і недостаті санітарні в помянутих громадах і обшарах добрих, заравні видати в імени начальників повітових властей автономічних і правительственных сильне заряджені для переведення асанації.“

„Важною задачею сакх мішаних комісії буде, вивести і забезпечити — не ви-

ставляючи громад на разі в ній видати — по можности в кожній громад відповідний локалі, в котрім можна би на случай потреби сейчас віддеремати перші случаи холери, появивши ся в громад. Рівнож треба завчасу подбати о обслугу для недужих, які примістяться би в тій локалі.“

„Однак всяка акція властей автономічних і правительственных не вистане без співучасті самого населення. Вправді вже в 31-й тоці виступів о холері в 1886 р. поручено творити в кожній громад санітарні комісії, але треба признати, що в дуже многих громад нашого краю нема людей, охочих до праці сего рода, виба не мають порозуміння далекосидности сев акції. Тож всюди там, де нема достаточной поручи, що утворені громадські комісії санітарні принесуть ані хосені, треба зазначити завязані таю комісії, а натоми вибрати відповідних людей, які мужів довіри, котрим би можна поручити чинности, по виступі комісії адровля в кожній громад.“

„Вибрати мужів охочих до праці в тій напругі і розуміючих цілу справу, було би рівнож задачею комісії мішаних. Ц. в. намістництво не сумніває ся, що серед духовенства, учителів, офіціалів приватних, а може і між родинами власників більшших повітових, які панам таке і пачам, найдуть ся повні відповідні особи, котрі хотіли би вийти сев задачі. В сев способі можна би організувати в цілому краю рід „оборони санітарної“, котра мала би пильнувати тязого виконання асанації, зарядженої властями, давати начальникам громад в тій напругі ради і указки, а на случай занедбаня обовязувати в его сторони, сейчас повітові власті для заради лях; відтак кола-б не було діяря, наглядати бодай через п'ять перших днів стан адровля прибувших до громад подорожних, виба, і се найважливіше, повітові власті сейчас староство телеграфічно або вкінці поштовим про перші случаи недуги з позначкою холери, а коли нема в місяці діяря, зарадити перевезення недужого до якогось ізоляційного, доставити обслугу, та перевести точну десінфекцію бодай в р'вч в дом недужого або в місяці его хоробі.“

„Дуже правдоподібно, що внаслідок енергічності і відповідності заряджені такої особи довірою можна буде здержати дажше шареві недуги в громад а тій самий в в краю.“

„Ц. в. намістництво пересвідчене, що п. староста сейчас і з всякою енергією зареєс перевести повітову організацію, що доложить старани, щоб вибрано мужів довіри таких, котрі схотят підняти сев обовязу і зможуть его виконати, та що п. староста підможе як найуспішніше діянь комісії адровля і мужів довіри.“

Виді в краєвий вистав об'являти до зарядків шпінталь публичних, в котрім зазначає, що супротив надходячої п-

Предплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком

в Австрії: за границю: на північ року . . . 18 гр. на північ року . . . 24 гр. на північ року . . . 9 гр. на північ року . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на північ року . . . 18 гр. на північ року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи приймають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні бда порта.

Посліднє число коштує 8 гр. а . . .

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бда одною стрічкою писаною в рубр. „Надслане“ по 20 гр. а в Подани числять ся по 10 гр. бда етишка.

шесті холерично треба подовити печальність в приміненні средств осторожности, а именно що-до приміненні дотично епідемічних недуг. Заради шпінталь мають наглядати чистоти і порядку в будинках шпінтальних, щоб дещи осіб, недужих на епідемію, були усунуві лиш по переведенні строго десінфекції, та щоб апарати десінфекційні добре функціонували.

Рівнож прагадає видіти краєвий властям автономічним, щоб зайали справою заосмотрення громад в добру воду до п'яти. Виділи повітові мають наглядати точного виконання приміненні о поліції торговій. Виба пересяло кожному виділов повітовому бда приміненні бда брошури: Указки і ради при наближаючій ся епідемії, виготовлені д-ром Стелія Савициним, нисектором шпінтальних.

Після урядових виступів російського правительства, пошесті холерична над Волгою зменшила ся. Натоми над Доном іменю в Ростові, число занедужавших на холеру значно побільшило ся. Дня 31 н. ст. липня було там 1055 случаев занедужаня а з того 447 случаев смерті.

Самостаново случаи холери в Москві і Рязані. Рівнож у Варшаві померло три особи на холеру, а були се приїзжі з інших провінцій Росії.

Говорять, що внаслідок пошесті шкільний побір почне ся не 1 вересня, але аж 1 падоліста.

Управитель міністерства комунацій Вітте, переїзжаючи в часі своєї урядової візитації через Самару, оглядає шпінталь холеричний і замітивши великий брань діяря в Сестері милосердія.

Лікарям допомагають студенти медицини. І так сороз студентів медицини, університету св. Володимира в Києві роз'їхало ся до Баку, Саратова, Нижнього Новгорода, Астрахані і Ростова та беруть участь в боротьбі з пошестю.

Губернатори помянутих провінцій, на виступах холерою, видають розпорядження не раз драконські а не раз досить дотичні. І так одеський губернатор оповістив пиятатам що улічати, що кожного, хто про холеру буде розповідати щось иншого, аніж се, що правительство оголошує в газетах, замкне на три місяці до в'язниці. Така сама кара вихає а вихає, що в якій небуди способі будуть критикувати зарядженя, видані правительством в справі холери.

Генерал Баранов, губернатор в губернії новгородській, по зв'язних розрухах, видає таке оповіщення: „Між многими прегараними прижитими населення сук і деякі пороки, котрі під звичайну пору викликають лиш сожалєніє, але тепер неможуть переминути без примітки. Говорю про нещастю прижити писати аноніми, в котрих висмівує ся власті і грозить ся убійствами, пожежію і бунтами. Сми дами міська почта розносить много таких листів адресованих до мене. За присилку почтою для мене

З матеріалів до історії 1848 року.

До історії гвардії русов в Тернополі.

(Конець.)

Як ми вже згадали, предводитель окружних рад тернопільських, о. Мих. Бѣлявський, об'їздивши в 22 падоліста сирова священиків і громади округа на торжество посвященя хоругви гвардії русов на день 5 грудня [в вівторок]. Однак з нагоди сего торжества о. Бѣлявський запросив священиків з деканатів тернопільського, збаржського, тербовельського і скарлатого на снізд окружний на день 4 грудня [в понеділок]. Таке отже звід Русаба з округу в Тернополі мав тривати два дні, 4 і 5 грудня, і то не лиш для священиків, але й для громад, бо предводитель Ради вівзав священиків, аби вже на 4-го грудня вівзали до Тернополя вїта, депутатів і вільних селян з кожної громади.

Про цей снізд [характеру національно-політичного] і про его порядок денний свідать розмови в будемо, — се не підходить під заголовок вивішної статті, а наведено з об'їзду лиш те, що відносить ся до торжества посвященя хоругви гвардії.

О 10-й годі [рано] — пише о. М. Бѣлявський в об'їзду [рукомі але латинським буквами] — удасть ся в священики до С. Церкві, зв. вдов св. Священія, одявши одіж світлу на вбоженстві торжественне під натомом одарвати ся маюче удасть ся, ари потім буде ся посвячувати хоругву з знаменем руским враз з предмовою стосовно.“

О. Бѣлявський вівзав священиків дуже горячо, щоб прибули на ті два дні до Тер-

нополя. „Сподієм ся, — пише, — же кожд Святии заважаючи святість обовязку свого необхоно пребудуть... маюче в виду добро і святість свого народу“ і тиз дожають, що „в них одна мисль і одне серце перебувають“. Даше повідомляє, що в Тернополі „будет ся снотина складка офір добровольних від громад і священиків за справлену хоругву“. Обода просять Всех. Священія, щоб приїжджати до Тернополя кожній „яку маєт найкраснішу священническу одіж (апарат)“ з собою привіз, „понеже в вівторок рано т. в. 5 Деметрія хоругва при торжественній набоженстві ся посвячувати будет, при котром святість нашого обряду мав би оказати“.

Після вівзання о. М. Бѣлявського з вихідних і множество народу до Тернополя вже на день снізд 4-го грудня — мимі вільно перед тим слоту і згод дорож. Як відбув ся снізд, — в матеріалах не знаходимо згадки. Однакж нема сумніву, що прикра пригода з хоругвою мусіла некористо відбитися і на снізді. Сирова людей з цього царулу, священики позабарали з собою світлі ризи, — а дещи хоругви не привіз! Зеряжаний о. М. Бѣлявський, не сподіваючись уже, щоб хоругву навізла на част, збрав людей на раду. Рада постановила, щоб зарід мешкаючі бавше Тернополя роз'їздили ся. Так і стало ся. Між тим позо у вечері о 8-й годі ввільна хоругви окарію разом з вільними листом О. Петра Лозанського з 3-го грудня. І хоругви могла таки бути посвячено в вівторок 5-го грудня.

Про все те розказує о. М. Бѣлявський в об'їзду тернопільської Ради з 20 грудня 1848 ч. 50, написаній до м'їчан і селян в округі. В об'їзду том [уложеним по руски але польськими буквами] о. Бѣлявський дотує вільних справ, але най-

ширше розказав справу хоругви гвардії русов і ми дотичній услуг наводимо тут бунзавно:

„Ч. 50. Возлюблені Брати М'їчани і Селяни!“

Відомо Вам не заводне в'їм, ніж дия 5-го сего місяця т. в. в Вівторок по Воведенію Пр. Богор. Хоругви со знаменами нашими рускими в Тернополі урочисто зостала посвяченною. Дуже багачо громад з сел і міст наведено до два тисячі людей було притомними сев урочистості — другий раз ище тільки люду було не заводне притомними сев урочистості, де би на перешкод не була раз: слота і ала дорога в попередні дні, з причини котрої з денсоторжеств громад особливо далій од Тернополя оддалених, люда вдалі не прибули — повторе: незайшов той випадок, ніж Хоругва наша, поміни терміну зо Львова нам визначено, на Понеділок, на котрий вже людей воззавали, до Тернополя дещианом яв нам об'їзду не надійшла. В той час прибувши до Тернополя сами зимтрояні, склавши люди на раду, освідчились ми о том випадку, незнавши сами причини перешкоди, яка в привезеню хоругви на терміні зайти могла — і обрадливо, би люди бодай бавше мешкаючі Тернополя до дому ся роз'їхали. Так ся теж стало — праві трета часть люду в Тернополі вже зібраного зараз на ніч ся роз'їхала до дому а заравні решта людсь, котрі ще до Тернополя сїшали, по дорож дали знати, ніж хоругва зо Львова ще не надійшла, і тиз способом много люду до дому ся повернуло. Тимчасово Хоругва о 8-й годі ввільна вночі в Понеділок прават нові окарію зостала нам приславати, чо ся жадним способом сподіяти неможливо, бо виразе було нам зо Львова писано, же Деметрієм на почту сев надійшло. Причина вас, як з листу в той же Понеділок

нам привезено вичитались, дячого Хоругви дещианом не зостала нам приславати, була та, ніж хоругви наша була, би ей в чим не ушкодити, в паць довгий деревляної опанована, а на Деметрієм таке довго пакунку немогли приймати, бо ся немогли помістити.

Раво в Вівторок об'їздивши Хоругви, увидівши ніж много ище народу в Тернополі ся лишило, а денотри навіть ище над'їжджало, по желаню лишивши ся в Тернополі людей і обшарі народі, постановились, поміни ніж люду багачо ся в попередній день роз'їхало, хоругви в той же див посвятали — по неже в попередній день нев'їстий, же хоругва не надійшла, жадного приготуваня до набоженства нечинились, рано в Вівторок булись приготуванісь таке заняті, ніж неможливо навіть нам було люду бодай бавше Тернополя мешкаючій о сев увідомити. Таке завді враз з людом нашим честним утерпівши, з жалом мусілись увидіти, ніж народ ледве з половини сел до Царулу Тернопільського належачій був сев пам'ятної і дорогої нам урочистості притомних. Певним зас будуще, ніж люду небувший притомним сев урочистості, сев цїкавим дождати ся бодай, який способом урочистість сев а обду, обмислялись в той цілі писемо всі громади обучити.

Во Вівторок рано о годі 10-й по наступивши поперед трох вистрїлах з гармат на знає вачати нашого набоженства, собрал ся громади враз з Священниками і достойними гостями в Церкві М'їшкській. Звідтам Священників більше 30 одіний в світлі церковні одіж, враз з громадами, процесією і Брагтом при асистенції Войсковой удали ся, в поході своим співующе пісь Пророка „Сь нами Бог, разумійте азици і позарайте ся, яко сь нами Бог“ а паче перед Матіотратом, де намет для

бріла вода з поля, то підмудила в огороді в будинках зложено (в огородах і оборах). Страшний адз представляв ся згаданого дня в тій селі около 10 години рано. Улицями не можна було перейти ані переїхати, бо з страшним шумом вода плала шарками річками, а таж через цілий день перервана була комуніція між людьми у хатах, котрі в величезній небезпечності життя перебули той день.

Горва доля таких сел, що лежать над рікою, а ще таж на рівнині, як н. пр. Пойло в Тужилівці. Отся повінь не перша; в дні вільних лів се вже щось пятий раз повінь навідує села по-над Чечвою і Ломанцею, як Тужилівці, Пойло, Довге, Довблянці, Підмунхайце, Хотівці і т. д. Дуже прискре положення сел на рівнині, неправильний біг ріки, котрі змінюють безастанно своє русло, зломлюючи ся в грунті надбережній, стави (сапути) де спазмозовані дерева з гір, феси в лісах камаралі, котрими води масою великою і скоро спливають по кожній аляві, — ось що причиною до збільшення повені, котра називається люди не то шкоди, але вже такі правдиві аніщені, руна поляна по собі! Треба бути наче свідком такої потопи, коли вода, сей страшний елемент, розгулявши ся виступити з своєю силою, перед потрою вію не устоїть ся. Сумь залігав душу, жаліє серце стисає дияти ся, як в вільних годинах урожайні вины, пократі абжежм і ярною, переміняючи ся в дйству пустиню, бо де була перше родюча земля, там став румовище, де пашниста сьожати, там півонь і ріви. Многми бідками вода злипла і забрала все, що мали, де-кому не лишила з красивих кавалків грунту в одного загона, забрала землю грубо на метерів а не лишила і сліду на дозвж, що там було перше поле! Чи-ж не розлука бідного селянина? І як вбже може чого добити ся? Як і куда підбесе ся, коли таке нещастіє підсопує его на многі літа? Не одини ломити руни, що не має вже тепер взяти що до губи; весь лібі, коло котрого цілий рід працював, вода забрала, а що-ж той поїне, котрому вода забрала і грунту, а то раз на все пропало?

Говорити ся, паше ся про регуляцію ріки, та що з того за хосен? Обиде ся все на півнішше, а то заквмт сонце абде, роса очі витьє. Час бы вже раз рйшучо взяти ся за тую справу, поспішати з помістю агрономам хліборобам, ратувати землю, з котрої всі жаємо, не лише бідний той вистателі! Нхто певно, в чийй груди б людске серце, не повинен бути рівнодушний на такий елементарий нещастіє-шкди, тож пора взятись енергично до діла. До сего діла треба сили, длатого домагати ся, щоб влади вглянули в то критичне положення бідного хлібороба, побачили, що прозвж ще більше зло, бо неусушена небезпечність може з часом знити наші села до вихвж. Надбємо ся, що і наші заступники, послы рускі, піднесуть голос, де треба, а не перестануть упоминати ся, щоб вже не прозавжало ся тая погуца справа з регуляцію ріки напаш у вхдній Галичній особливо Ломанці з допльвами [Чечвою]. А пови-ж нехай бідний через водінання погатуку допоможе ся в часті бідним пошкодованим! Подаємо сесі слова до публичной відомости длатого, що у нас заходить потреба заохочувати ся, поради в помочи прагнетиому журбою в неопрадному селяннові.

Наочний свідок.

Зь Сянока.

[Про гостину „Львівського Бояна“ в Сяноці.]

Після програми дав „Львівський Боян“ у своїй вандрівці на Захід дня 31 н. ст. липня в Сяноці концерт і забаву з танцями.

Признаю ся, що з обавою очікували мы успіху наших „Боянів“, раз длатого що в Сяночаних до того часу не проявив ся сильніший життєвий народний жатя, як тано ж і длатого понаж Сяноб сам, маючи аматорске музичне товариство дуже вибагливий по-до музичи. Обави наші не оправдали ся. „Бояни“ наші одержали в Сяноці такий величавий успіх моральний і матеріяльний, якого до тепер у своїй прогулці ще нигде не дізнали. Точно о 8-й годіні вечером заповнилась зала товариства казенного, де мав відбутись концерт, публичко по береги. Сго клякздесять прісєлж займали переважно лави, а около двеста мужичів а між ними мног поважнійших і старших ватовнило ся на партерї в сали і в приміжних комнатах каспювжх. Публика була переважно руска, хоч в приватності помітали мы досить лав з мйецевон интелігенціи польської.

Розпочав ся концерт, котрий пачинав устїх. Бо-ж се уперше почув Сяноб могучу музику нашого Ласєнка і огненї слова нашого незабутнього Шевченка, бо се-ж у першій раз почув Сяноб таких майстерних інтерпретаторів народного музичи. Се ж бо батута спочиває в руках зьвістного молодого нашого композитора п. Остапа Нижанківського, котрий своїми винами славилями напоїв наш уха найгарайнішими міжодіями славянськими. Устїх части вокальною випали прегарно. Не мєше гарна вишпила в часті інструментальна і п. Кулачовський і п. Шігерь представляли ся першій ако рутинований фортепьяно, другій ако многоадійний скрипач. Деякаторь п. Колєсса виявляв ся зь своїм задатк дуже гарно.

По концерті настали танці і забави, котрі протягнулись аж до рана. Збави вшла дуже охочо і з рускою сердечністю. Шкода тільки, що сали, котра для Сянока на зм-

чайний забави вистав, для гостей „Бояна“ була за мала.

Убори пань були дуже гарні, хоч мусамо, на жалі, зробити нїх докорт, що мєше дїя в них була в народних строях.

Частий дохід на памятник Шевченка буде значний.

Зь Івонича.

[Гостина „Львівського Бояна“.]

Зхідна прогуляка артистична „Львівського Бояна“ під проводом академиків п. І. Партичного і Остапа Нижанківського стїти нїх (з второк) в закладі купелевжм, в чудово гарно серед смєрєковжх лїсєвж положеній вїлїнї Івонича.

Вчера вечером відспівав повний персонаж на загальну прєсєбу в сали конвєрзаційної клькє народжх пєсєв. Я вжм не в сали опєсати одушевєлєня і зобразити бурю оплєсєвж та похвалї. Нїх рано і популярнї (о свїдєльє пробы не перешажджам) можна було скрєз по снадерєвжх аляхєх серед товни публичї підбїтати дужї новєв нашєх Боянєвжх з нїх вїдєлєвжам. Начєзєство прогулєк зложїло нїх офіційнїх вїзвїтї кутєшнїм чєтєблїм. На повєтанє вїстєвєлє дєрєкцї закладу вєжєчєзєу снєжєвжєх хорєвж. Концерт прє одєвчєстї орєстрї Азєрєвжх залєвжєє ся свїтлє. Персонаж чєсєлє 23 людєв.

Івонич, 3 сєрєня, 3 годєвє надє рєномь.

Концерт вїстєвєлє знаменїтє а снєтуїзєвж публичї вєжєчєзєу.

По концерті зготєвїлї прїянтє польскї дамї зь Познєвжчєнї. Першїй тєсєгуєвж п. Вїшєвєскїй, дєрєкторь закладу купєлєвжє, вє чєстє русєкого народу. По нїмь гєвєрїлї прєвєдєвжєх прогулєк п. Іосєф Партичїй і пєдєвжєх дєвїшїй тєсєгє вє чєстє польскєго народу. Далєшє д рь Фєлдєвж вє чєстє дєрєкторє Вїшєвєскєго, п. Вїшєвєскїй вє чєстє „Боянє“, п. Колєсса вє чєстє польскєго жїтєчєвж і т. д. Однїмє слєвжєм одушевєлєнє і успїхє безь гравїцє.

Нєскєкомїй.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Валютові закони вже предложено до цєсарєскєй сєнєцї. Публикація законєв наступїт около 8 або 10 сєрєня. Тепєр прєвїстєлєствє вє обєх полєвжх монєрїх радєтє, щобє вїдєтє таїх постанов, котрі вє однїкїх спєсєбєх сї закони вїровєдїлї бї вє жєтє. Вє тїбї цїлї прїїлїлї до Вїднї двє сєвїстєвжє аз угєрєскєго мїністєрствє фїнансєвж і вїдбєвжєтє конвєрєнцї вє австрїєскїм мїністєрствє фїнансєвж. Вє першїй мїнієстєрєх єхєтє о тє, щобє зложїтї агєднї постанов, якї трєбє вїдєтє поперєдєвж, закї прїстєпїтї сє до вїбєвжєнє мєталєвжєх монєтє. Отжє о вїдбєвжєхє устрєнєє обєх монєтєрєвж у Вїднї і вє Крємєнїцє, о урегєлєвжєнє спєсєбєх, якє набувєтє потрїбнїх мєталєх далєшє о ознєчєнє мїнадгєрєдєжєнє аз вїбєвжєнє золотїх монєтєх на прїватнїх рєхєвжєх, щобє мєжєнє сє якє найєвєрє прєдпрїятї, бє таїмєх спєсєбєм зь свїтовїх торгєвжєх золотє прїїдє до крєнє, рєвнєжє мє бєтї уложєнє постанов, котрє аз обєгу вїдїмєє знєхєдєчї сє дєлєкудє конвєнційнїх монєтєх дєсєтї-крєйцєрєвж, шєстє- і трї- крєйцєрєвж. Вїщєчєнє старєх монєтєх здєлєков бєдє прєвєдєтї сє постєпєнєвж і на оснєвє сєцїєлїєвжх рєспєрєдєжєнє. Зє тє вїщєчєнє аз обєгу двє-рєвєсєвжє, однє і чєтєрє-рєвєсєвжє монєтє, аз потрїхє єрїблє мєє зєжєтєвжєтї сє до бєтї новєх монєтєх здєлєков, бєдє урегєлєвжєнє осєбєнїм законєм, котрї вє парламентє мєє прєдлєжєтї сє щє вє чєстє сєсїєнє сєсїє. Нєдтє пєдєчєтє тєлєрєвжєнє конвєрєнцї бєдє ознєчєнє цїлє, пєдєлє котрєн австрїєскє-угєрєскїй банк обєвєзєнїй зєкуплєвжєтє золотє, бє банкє рєвєчєсєвжє аз вївєдєвжєтє законє бєдє обєвєзєнїй аз жєдєвжєє свєє вєтє мїнєтї на золотє. Прї тїбї нагєдї банкєвжє вєлїкє потрєчєвжєтє сєбї якїєс прєцєнтє аз монєтєрїє вєтє вєдї прїятєнє стєнє монєтєрїєнє, котрє пєдєлє законє вїнєсїтє 3280 кєрєнї зь однїкїх мїлгєрамє чєстєго золотє. Сє нєлєжєтєсєтє дєсє нє ознєчєнє. Зє чєкєвєнє двєцєтє-кєрєнєвжєх монєтєх на прїватнїх рєхєвжєх законє назнєчєє 03%. Мїмєцїєнїй банк дєрєжєнїй потрєчє сєбї на монєтєрїє вєтє 022%. Мєбуть і вє Австрїє сє нєлєжєтєсєтє нє мєгє бєдє рєвнїзєтї сє вєдї сєгєнє рєвєнтє. Вєз тїх постанов єхє бєдєтє вїдєнї рєвєнтє, алє полєгєдєжєнє спєцїєлїєвжїм рєспєрєдєжєнїєм.

Сєбїчєнє рєбєтє коло рєформє вєєскєвжєго законє карєного, надє вєтєрїм вє нашїй мєкарїєх прєцїєтє вєжє вєдї 25 лїтє, щє вє зєстєпїтє скєрє і покє-щє, нєвїтє і вє прїєлєжєнє нє мїжєнє сєкєзєтє, колє новїй прєвєтє вїдє до тїлє рєспєрєнтєцїєвжєх. Надє найвєжєтїшїм вїдїлєм сєгє новогє законє прєвєдєнє вєє нєрєдї мїжє спєлєвжїм мїністєрствєм вїєнї аз мїєстєрєвжєм сєвєрєвжєтє аз у Вїднї і Кудєшєтє, аз одбєрєнїй сємїє урєдєм рєзєлтєтє бєдє вїдїдєнїх тепєр до обєх прєвїстєлєствє. Здєє сє, щє тї ухєлє бєдєтє одбєрєнї, бє поперєдє обє прєвїстєлєствє згєдїлє сє, аз азєкїх оснєвєх сє рєформє вєєскєвжєго законє карєного мєє бєтї прєвєдєнє.

Вє полєднєвжїх прєвїнцїєх австрїєскїх зєчєлє вїдїтєвжєтє лєгїєвжєку лїтєргїє вє славянськїм аз мїєцї, алє нє вє аз мїєцї старє-слєвєнськїх, якє єго назєвє Мєлєосїєчї, вє мїєцї св. Кїрїлє і Мєтєдїє, нїшє вє мїєцї мєтєрєвжєго аз мїєцї аз хорєвєтєскїх. Тепєр вєстє цєрєвжїє мєбуть урегєлєвжєтє сє справу, аз Vєтєрєлєнд мїєтєвжє історїєнє прєдєстєвєлєнє цїлєнє кєзє-

стїн. Хєчє аз мїєцї св. Кїрїлє і Мєтєдїє, якє вєжє Vєтєрєлєнд, вє цєрєвжїєнїм аз мїєцїєм лїєшє Славянє грєцєкєго обрєдє, алє на полєднї і лєтєнїє вєжє дєвєнє зєлєвжє єго до бєгєслєжєнє. Нєдєвєнє зновє хорєвєтєскїм нєтєлєжєм прїзвєлєлє таїєжє ужєвєтї славянськїх вїнїтє пєчєтєнїх лєгїєвжєкє аз рїмськїх прєпєтєдє вїдєтє для нїх вє Рємї вїнїтє. Алє зь другєх стєрєнє цєрєвжїє вїєстї хєтєтє для полєднєвжїх Славянє дєзвєлєтї лїєшє чєстїє аз мїєцїє слєвєнськїх і вїнїтє пєчєтєнїх лєгїєвжєкє, аз таїєчєсєм нїшї, вє тїмєх нєслєдї, якє вєжє Vєтєрєлєнд, нєвєє „стєнїє хєтєчєлїє“. Вє Рїєдї, вє єпєрїєх Трїєстї і Кєпє дї Ієсєрїє тє аз єпєрїєх Вєлїє жївєвжєтє мїєцїєнє мєвє старє-слєвєнськє-хорєвєтєскє. Вє Дєлємєтїє прїє сєвїєвжїєх чєстїєх зєжєвжє сє аз мїєцїє хорєвєтєскїх, аз вєє прєчє вїдїчїтє сє вє лєтєнїєскїх мєвє. Vєтєрєлєнд нєжє, щє ужєвєнє хорєвєтєскє аз мїєцїєнє бєсєдїє нє мєє потєрєдєжєнє рїмєскєго прєстєлє аз тєм прїчїнїє сєє справу потрєбєє унєрмєвєнє.

Нїмєцїєнї цїсєрє Вїлєгєлємє прєбєвєвжє тепєр на мєнєвєрєх фїєтєх вє Англїє вє мїєстї Кєвєсє, дє ємє прїгєтєвєлє торжєствєнєє прїянтє. На єго прїєвїтє вїпєлєлє на вєстрєчє єлє. Вєлєскїй, єлє. Кєнєтєлє і єлє Хрїстїєнє Шлєзєвїє-Гєлєштєнє аз лїєнїє Зєндєрбєрґє-Авгєстєвєрґє. Англїєскїй кєрєбєлє на цїлїй дєрєвїє потєрєвєлєлє нїмєцїєнїєх кєрєхєдїє грїмєнїєм сєлєвжєм аз кєвєнє. По полєднї цїсєрє аз євєнє дєрєжїєнє вїєзєлє на англїєскє землєю і таїє аз єго нїєнїє кєрєхєвєнє прїєвїтєлє нєдєвєрєнїє кєнєтїєм полєкєвїєлє Бєнїє. Зє Кєвєсє потєрєвєлє вїєчєлє нїмєцїєнї цїсєрє до кєрєлєвськєго зємєлє аз Обєрєтє, дє прїєвїтєнє цїсєрє аз стєрєнїє єго бєбїє, кєрєлєвєнїє Вїєтєрїє, пєдєлє євїєчїєлєнє дєлєчє, бєдє дєжє сєрєдєчє. Вїдїєтє цїсєрє Вїлєгєлємє бєжє на обїдї у кєрєлєвєнє, аз слїдєвжєтє дєнє дєнє обїдїє вє стєрїєм зємєлє вє Кєвєсє, на котрїм бєлї цїсєрє, брєтє цїсєрє Гєнєрєхє, єлє. Вєлєскїй і єлєєвжє кєлєбє мєрєєлєвєнє. Тєгє дєнє вїдїблїє сє прє рєгєнїєх кєрєбїєлєх вїтєрїєлєнїєх. О зєчїєнїє сєє потєрєжїє цїсєрєнє нєшє орєгєнє нїємє. нєєлєтєрє Nord. Allg. Zig., щє цїсєрє потєвєлє нє лїєшє вїдїдїтї бєлїєжє потєсєчєнїє дїєтє, алє аз зємєрїєм сєрїєнїє прїєтєпїтїє тепєр сєрєдєнїє нїмєцє-англїєскїх вїдїєсєнїє. Дєєвїєнїє вїєсєкєєвжє нєдїє, щє англїєскїй кєрєбїєхє потєвєлє цїсєрє аз рєспєрєнтєцїє дєрєжєвжєх зєпрїєєвжєнє аз Англїєю, аз кєтєрє Англїє мєє тї сємїє цїлє, нїєнїє удєржєнє євєрєлєєскєго мїєрє. Рєзїєшлє сє вїєстє, щє вє Англїє цїсєрє Вїлєгєлємє прїємїє у сєбє нє лїєшє тєрєпїєнїє мїністєрє справєх зєвєрєнїєнїєх лїєрдє Сєлєсєбєрїєго, алє і бєдєвжє прєдєзєнтє мїністєрєвжє Гєлєдєтєнє. Сєю пєгєлєєкє дєлєєвжєтєлєєвжє євїєчїєлєнїє Standard і зєєвжєтє, щє нїмєцє прєвїстєлєствє, котрє вєдє рїшєчєу полїтєкє, нє мєжє мєтє одушевєлєнє до прєвїдєнїєвжєх ознєчїє.

НОВИНКИ.

— Вє справєх концертє „Львівського Бояна“ в Чєртєкєх пїмуть нємє: Зєпрєшєлє на концертє, котрїй вїдбєдє сє днє 11 н. ст. сєрєня вєжє рєзєлєлєй. Хтє нє одєржєлє зєпрєшєнє, зєвїєтє ужєвєтї сє зєлїєвжєнє аз зєпрєшєнє. Пєдбїєлє вєчєркї, якє сєгєрєбїєнїй „Львівського Боянє“ вїдбєвжєтє сє зєчїєлїє вє Чєртєкєх зє найлїєшїмєх пєвєдєлєємє. Такє мїєцєвє, якє і дєохрєстїєнє нїєтєлїєнєцїє бєзє рєзїєнцїє нєрєднєстїє лєєлєє сє на вєчєрєкєх дєжє рєдє тє лєбєє сє вє прєкєрєснїх пїєсїєх. Длє тєгє єстє вєєкє нєдїє щє і сєгєрєбїєнїй концертє якє таїєжє і зєбєвє удїтї сє свїтлє. Отжє прєсїєм прїєбєвжїтє на нашє вєчєрєкє якє найчїслєнїєшїє! Вїдїє мїєцєвєго кєтєтєу вє Чєртєкєх.

— Лєєскїє рєуїєнїє рємєєнїєнїє, члєнє тєвєрїєствє „Зєрє“ устрєкєтє вє нєдїєю днє 14 н. ст. вєрєсїє аз Стрїєку огєрєдєвжє забєву, полєчєнє зє амєтєрїєкїм прєдєлєжєнїєм. Прї тїбї нагєдї зєдємєтє Зєрїє нєклєнїтє стрїєкєскїх рємєєсїєкєвж-Рєусїєнєвж до зєсєвєнєнє рєуєскєго тєвєрїєствє рємєєнїєнїє, котрє бєлє бїє єлїєкє лєєвєскє „Зєрє“. Нє мєжєнє сємїєлєтїє, щє сїє пєтрїєтїєчїєх зєкєдєх Зєрїє прїєдбєрє цїлє стрїєкєкє і дєохрєстїєнє нїєтєлїєнєцїє рєуєкє аз дєбєрє зрєуємїєлємє інтєрєсєх нєрєднїєм. Мїєстє Стрїєкє пєдїєсїєтє сє аз кєждїмє рєкємє, чєсїєтє кєлєкє тєсїєлїє рєуєскєго нєсєєлєнє, мїєцїєнїє і рємєєнїєкє, тє жє зєєлєєнє тєкєго тєвєрїєствє якє „Зєрє“ аз оглєду на рєзєлєжєнє нєцїєлєєвжєх свїдєчємє, єстє якє рєзє на чєсє.

— Вє Сєкєлє мєє вїдбїтїєсє сєгєдєнє вєчєрєкє „Боянє“ і — якє нємє пїмуть зєєвжєлєє сє слєвєнє. Бєлєєтє прїєбєлє до Сєкєлє вєтє нєчїє.

— Зє Вєлєгрєдє одєржємє сєгєдєнє слїдєвжєтє тєлєгрємє: „На зєбїрїє дєухєвєчєствє, учїтєлєствє і прєсєвїтїєх тєвєрїєтє аз Чєхїє і Мєрєвїє, о. Кїрїлє Сєлєєкїй аз Жєжєлє рєзєкєвєтє прє рєкє лїтєрєтурнїй аз Рєусїє Вєзєрєдєвжє аз мїєцїє рускїмє. „Слєвє“ і „на zdar“ гємєнїтє пєвєєдє“.

— Рєзєпрєєвжє прєтїє рєдєктєрє „Нєрєдє“ п. Ієзєє Фрєнкє, вїдєвжєцїє п. Мїхєлїє Пєлєєкє і упрєвїтєлє дрєкєрїє п. Вєлєнїє Гєдєкє, вїдбєлє сє днє 1 н. ст. сєрєня. Вїєтєх трєх обєжєлєвжє прєкєурєтєрїє о рєзїєрїєвжєнє рєуєскєго нєрєкєлєдє нєкєвєнє брєшєрє Фрїдрїхє Вєєлєєсє „Сєцїєлїєзмє утєпїєнїй аз нєкєвєнїє“, котрє рєкєскїй прєєкєлєдє сєкєнїєсєкєлє вє 1882 рєкє прєкєурєтєрїє крєкєвєскє, хєчє орїгїнєлє вє нїмєцїємє лєзїєцїє нє сєкєнїєсєкєвжєнїє і мєжєнє єго прєдєвєтє. Дє рєзєпрєєвжє стєвєлєтє п. Фрєнкє і упрєвїтєлє дрєкєрїє п. Мїхєлїє Пєлєєкє, прєбєвєвжїєтє тепєр вє Кєлємєнї, нєдєлєєвжє до трїєбєлєлє лєєтє. Пємїє обєрєнє дрє Лїлїєнє і п. Фрєнкє зєсудїєтє сєдїє вєтєх трєх обєжєлєвжєнїєх на кєрє 10 зрє і 24 годїєх арєштєу. Зєсуджєлє вїєсїє вїдїкєлїє прєтїєвжє вєжїєнїє зєсудєу.

— Рєуїєнїй нєрєднїєм тєатрє, прєбєвєвжїєтїє дєєнє

вє Нєдєвїрїє, вїєдєжєє аз-вїдєтємє вє пєтїєнїєю днє 5 н. ст. сєрєня до Кєсєвє аз дєстє тємє кєлєкє вїєтєлєє.

— Зє Нєєєлєє пїмуть, щє кєлєкє грємєлє євїєдєвжїєчїєх зь сєлємє Мєскєлїєвєкє коло Кєсєвє, вїєсєлєє бєлє євєгє чєсє жєлєбє до стєнїєлєвїєскєго кєнєсїєтєрїє на мєшкєнїєцїєх Мєскєлїєвїєх зє нїх лїєнїєстє. Вє нєслєдєкє сєє жєлєбєх прїєкєзєлє кєнєсїєтєрїє устрєнїтї вє Мєскєлїєвїєх мїєіє тєвєрєсїєтє, котрє вїдбєлє сє тємє-жє днє 26 н. ст. чєрєвїє. Прї тїбї нагєдїє пєєчєчєнє нєгрєбнїєх кємїєнїєх на мєгїлїєх бєвжїєгєго пєрєхє Мєскєлїєвїєх бл. п. о. Алєкєєлє Зєклїєнськєго, рєвнєгє шпрїєтєлє тєвєрєсїєтє. На мїєіє прїєбєлє дєжє бєгєтє нєрєдє, алє аз Мєскєлїєвїєчїєх прїєєлїєлє на тєє рєзєбїє лїєшє чєтїрє.

— Вє стрїєнїєскїх вєрєхєнїєх, єсєбїєвжє вє нїмєєцїєкїх кєлєнїєнїєх Аєнєбєрґєх і Фєлїєцїєнтєх зєпєдєлєтє лєудє на чєрєвїєкє. Крємїє тєгє нєвїєстїєлє сє нєдєгє єпїдємїєчє сєлє Хєтєрє, Тєхєлєкє і Шлєєвє. — Сїєлє вє вєрєхєнїєх щє нє пєкєшєнїє, хєчє єстє нїх тєпєр мєнєшє о трєтєу чєстє, якє бєлє мїєвжїєгєго рєкє. Ярмєрїє вє Смєржємє зємкєнїє, аз вє Сєкєлїєх щє нє лєзєвєлєнїє. Вє нєслєдєкє чєгє пєнєє мїжє лєудїєм вєлїєкїй брєкє грємє, бє вєрєхєнїєчїє мєє єднєкїє прїєхїдє зь прєдєлїєх рєгєтєнєх хєбєбїєх і євєцє.

— Огїтє. Вє нєслєдєкє удєрєу грємєу згєрїлє бєдїєнїєх грєкє-кєтє. прїєхєдєствє вє Бїлїєнєх, аз пєвїтє брєкєкємє, щєкєдє вїєсїєтє 1190 зрє. — Вє Пєрєєнєєвїє, аз пєвїтє прємєшлєнїє-єкємє, знієчїєлє огєнє 8 зєгєрєдїєх сєлєєнїєскїх; щєкєдє вїєсїєтє 3430 зрє. — Вє Вєбїнїєх пєвїтє сємїєбєрєскєго, згєрїлє 3 зєгєрєдїєх сєлєєнїєскїх, щєкєдє 2380 зрє. аз чєстїє убєзпєчєнє.

— Фєндєцїє учїтєлєя нєрєднєгє. Мєєрє Штєйєншїєдєрє, дєвїєлїєнїй учїтєлє шєкєлє жїдїєвжє-єскє вє Тєрєпєлїє, дєрєвєлє сїмє дєєсїєтєх чєтїєх сєвєгє мєєтєкє, єкєлє 23.000 зрє, аз дєбєрєдїєнїй цїлїє вїєрєпєсєвїєнїй грємєлїє жїдїєвжєскїй. Дє тєгє мєнєвїєє єго упрєвїтєлє шєкєлє рєбїєнїє дрє Тєвєлєєсє. Актє фєндєцїєнїєх оєнєсєнє вє прїєсїєтєєнїєх зєвєрєхїєнїє жїдїєвжєскєго зєбєрє і кєлєкєх лїєнїєх лїєчєстєє.

— Вїбєхє гєрмєтїєнє нїєлє. Вє єкєлїєцїє Нєвєгє Тєргєу вїдбєвжїєлє сє сїмє днємїєх вїєрєвїє артїєлєрїє. Дє стрїєлїєнїє вїєзєчєнє мїєцє вє єднємїєлєвїємєх прємєнїє, аз зє стєрєнїєх вєєкєвжїєх вєлєстєєх зєрєдїєжєнє вєєкїєх сєрєдєствєх єстєрєжєнїєстє, щєбїє прїє стрїєлїєнїє нє зєлїєвжїє лї

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рухних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найнауковіших новин“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на першій сторінці в Діло.

Предплати і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвига 9. У Відні М. Дукс, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ і наслідок за інсерати платити у Львові.

Зі дня 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Льв. Передплатників посилати з надсиланням передплати і залеглостей.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

У Відні в середній опорожненні мандат по смерті д-ра Гербота, о котрий стараєся кілька кандидатів, між ними колишній посол д-р Карвері, котрий перепав при останніх виборах, давши другий ліберальний кандидат, соціаліст Авеніцер і знайомий віденський демократ д-р Кронаветер. Супротив Кронаветера дуже неприхильно відносять старі ліберали, котрі не можуть це признавати, що він колись належав до так званих „антиорудіоністів“ і разом з бундом своїм приймав політичних д-ром Люгером нападів на їх моральне абсолют і негідну господарку та нахилився на економічних і гонимих до економічного соціалізму. Промисловці і їх товариства розвинули широку агітацію за соціалістичним д-ром Авеніцером, а противно урядники, адвокати, університети, підпирають кандидатуру д-ра Кронаветера. Третя кандидатура ученого Карвері, котрий перепав в своїм окрузі, не має ніяких вигод, бо віденська еліта не хоче „бути вже захисником“ для умишних деінде вбиваних мужів ліберальної партії. Попередньо вже середмістя Відня мусіло вибрати Ексерна, а відтак Гербота, коли вони ухвалили в своїх округах.

В пруських міністерств наступила криза з причини прохвоту податкової реформи, внесеної міністром Міселем. В суботу під проводом г-ра Айленбурга відбулася рада міністрів і на ній ухвалено засади, на яких ся реформа має бути проведена. Против прохвоту реформи, предложеного міністром Міселем, виступав міністер справ внутрішніх Герфурт, котрий так само як і його товариш Місель приватно жаді до національно-ліберальних членів кабінету. Реформа податку дуже важна в якійсь мірі з нею в'язе ся також і будуча військова новела з Герфурта противити ся зовсім сему плану, і з тої причини подав прохвоту о демісію. Супротивленню міністра Герфурта лежало в тому, що він не хоче віддати іррегулярного і домового податку в цілості громадам, а лише в одній частині і також не хоче признавати на розширення автономії громад, хоча се було б доконечним, если б новий податок мав бути введений. Консолідація, як кажуть, вже не може бути полагодженою. Отже консервативна партія буде мата се вдоволення, що вже раз повзду ся знаменитого віденського члена правительств і то за дія незгоди між двома політичними однодумцями. Наслідком Герфурта буде пруський президент міністрів г-р Айленбург, котрий і так не посідає ніякого окремого портфелю. Рішення сену кризі наступить аж тоді, коли німецькі д'єрар Вільгельм верне з своєї подорожі до Англії.

Болгарські д'єрар „Свобода“ оголошує давши акти, відносячі ся до кореспонденції між азійським департаментом російського міністерства справ заграничних і бундом посланців російським в Букарешті Хитровим з кінця 1887 і початку 1888 року. Тоді болгарський міністер Мутуров хотів закупити карабіни російської системи Бердана для болгарського князівства і доставити йому двома російськими поручиками Колубковим і вулицею Новиковим. Російське правительство призвело на закуплення карабінів з правительствених фабрик російських, але в дійсності зробило се в той цілі, щоб в Болгарію мати двох собі безумовно відданих людей і через них занести ся без перешкоди з болгарськими офіцерами та старати ся уловити князя Фердинанда. Карабінів остаточно не доставлено а навіть 100.000 франків вложено в Колубковим і Новиковим пропала в користь болгарського казну. Що ті пропозиції обох доставців була поставлений в той мір, щоб відтак убити болгарського князя і зробити повстання в Бургасі, се доказує швидко писано одного російського урядника опубліковане тепер в „Свободі“. Далше в зв'язі з тим стоїть азійського департаменту з дня 18 листопада 1887 до посла Хитрова, якажуче йому виплатити Новиковим суму 68.000 франків. А особливо увагу звертає телеграма Хитрова вислана

дня 20 січня 1888 року до азійського департаменту, в котрій Хитров доносить, що Новиков не може нічого відати, бо в Софії пильно уважають на них і радить ужити динаміту. Він просить далше, щоб поробити азій посередній крок і жадає динаміти патрони вислати до Рущука, де князь Фердинанд небачком має приїхати. Опубліковане сьє тайних актів російського правительства, дуже занепокоило російську дипломатію. Після кореспонденції з Відня поміщеною в Voss. Ztg. російське правит. вислало телеграфічно до всіх своїх репрезентантів дипломатичних об'язків, в котрими повна, що акти оголошені в „Свободі“ підірвані і що ціла справа є дуже небезпечним обманством. Об'язки приїзду амбасадорам і послам, щоб оя о том повідомити заграничні держави. Російська преса з своєї сторони виступає против болгарського правительства просто з ворожими намірами. Орган російського міністерства справ заграничних Journal de St. Petersburg знов порушає цілу справу і видає громи на тих, котрі тероризують народ підпирають тепершню систему в Болгарії. „Громадянин“ що з більшим зав'язується виступає против російських володарів і грозить, що Росія небагом зажаде рахунку за їх погані діла. Тоді відв'язальність, вже ки. Мещерський, впаде не лише на Кобурга і Стамбулова, котрі загато малі, щоб могли зневажити Росію, але також на них, котрі скорше чи позайше мусять дати сатисфакцію Росії.

Барон Пражак.

Уступленню бар. Пражака в кабінету г-р. Таффе єсть довершеним фактом. З першочисних членів кабінету, зложеного 12 серпня 1879 р., остало ще лиш двох в уряді: г-р. Таффе і міністер ролітикі г-р. Фалькенгайм. Бар. Пражак провів 13 літ в кабінеті як міністер без теки, а крім того був від 1881—1888 р. управителем міністерства судовицтва. Хоча б і не було ніяких плушних причин політичних, то уступленню бар. Пражака можна з чистою совістю оправдати его цінним зв'язком.

Парламентарну діяльність заваз д-р Пражак в першій соій австрійській 1848 р. З тих перших парламентарств австрійських лиш двох тепер держат мандати посольств: Смоляна і молоді Чехи Троян. Д-р Пражак, вибраний з початком 1848 р. до союму моравського, значно принавив ся до виготовлення нового закону виборчого, а именю статута що-до внесення паншени, котрим випереджено о кілька місяців таку саму ухвалу віденського союму. До сего союму віденського вибрано Пражака аж з трьох округів. По-при Палацко, Рітера ставув в першій місяці також і д-р Пражак як спосібний бесідник і оборонець інтересів чеського населення. По розв'язанню моравського союму в 1849 р. віддав ся Пражак адвокатурі в Берні, а при том трудив ся над організацією чеського руху в Моравії. Коли в 1861 р. на ново заваз ся парламентаризм, д-р Пражак ввійшов до палати посольств як правничий провідник Чехів моравських і боронив чеських інтересів супротив централістичного політика Шмерлінга. В грудні 1864 р. рівночасно з послами чеськими вступив в раду державної.

Тоді зачала ся зв'язка опозиція пасивна Чехів, котра в Чехії тривала аж до 1879 р., а в Моравії заваз ся 1874 р. З рази отже Рітер і Пражак вступили разом. В Празі і Берні противлять ся чеські послы, щоб брати участь в нарадах ради державної, сликаної г-р. Байотом. В обох містах в 1868 р. виступають з союмів правих і оголошують декларацію, написану в Празі Рітером, а в Берні Пражаком. В обох містах в 1871 р. за правительства Гогенварта ухвалують скрайно федералістичну організацію монархії під загальною „артикулів фундаментальних“, а своєю опорою що-до вступлення до ради державної призначають ся посередню до уряду кабінету Гогенварта а відтак урари в руки централістичного кабінету в. Адольфа Австрійця. Сей президент міністрів переперз закон о безпосередніх виборах і відхв'яв, коли відбувся перший вибор в осіні 1873 р., дорога Рітера і Пражака розійшли ся.

В ново вибраній палаті посольств в 1873 р. організував г-р. Гогенварт клуб правого центра, до котрого могли б ввійти послы консервативний і автономістичний з різних країв. Розуміється, г-р. Гогенварт бажав, щоб також Чехи вступили до ради державної, бо могла б була зважати вже тоді така комбінація парламентарна, яка удержалась в Таффе в шість літ зоставши. Чеські послы з Чехії обставили при пасивній опозиції, а намотість д-р Пражак з шесті

моравськими послами ввійшов 21 січня 1874 р. до ради державної, заявляючи, що робить се для того, щоб улекшити порозуміння в привернути мир в державі. Послы моравські прилучили ся до клубу Гогенварта, а віцепрезидентом того клубу вибрав д-ра Пражака. Через те збільшило ся роздрознення між послами з Чехії а Моравії.

Коли в 1879 р. г-р. Таффе, складаючи новий кабінет, покликав до него д-ра Пражака як міністра без теки, то ся уступка політична не викликала в Чехії відповідного враження. Відносини чеського клубу до міністра Пражака були завжди холодні, хоча годі заперечити, мови бар. Пражак не займав ся інтересами чеського народу.

Віденський кореспондент Czas-у говорить з колишнім провідником чеського народу д-ром Рітером про уступленню бар. Пражака. Д-р Рітер, котрий приїхав тепер до Відня, висказав, що старість спонукала Пражака до уступлення і що він не хотів далше виставляти ся на „помітування“ з боку молоді чеських посольств. Уже перед роком Пражак жадав демісію і лиш на прохвоту г-р. Таффе лишав ся ще роби в кабінеті. Д-р Рітер жалував дуже, що Пражак уступає, і старав ся намовити г-р. Таффе, щоб він не прийняв демісію бар. Пражака. В сій п'ятій доносення а причаїнах уступлення неправдлив. Впрочім д-р Рітер заявляв, що зовсім не згаджує ся на погляд, мови бар. Пражак не був спосібним до діяльності.

Консервативний орган моравських Чехів Нас також станув в обороні бар. Пражака. Его заслуги в шістьдесяти роках не можна заперечити, а так само подчас его кбальнітного урядованя в міністерстві судовицтва він поклаз велику заслугу в справіх дотичаючих австрійських Славян, именю Чехів, Слов'яків. В кабінеті Таффе, де німецька меншість все мало велике значіння, Пражак також остеоував ся за права автономічній, хоча его вплив був незначний. Діяльність его як міністра зачала ся від того, що згоджено ся на правно-державний пересвідчення Чехів, а відняти ся тим, що німецька землі в Чехії мають відлучати від чеської і беззглядно перевести віденський пунтація.

За дія яких причин бар. Пражак подав ся о демісію, се ясно річ, каже чеська Politik, если тільки поглянемо на остатній вплив, який відбувають ся в австрійському кабінеті. Та сий причини, котрі свого часу спонукали Дунаєвського до уступлення, та сий діяють тепер в справі бар. Пражака та будуть далше діяти, хоча деякі державні мужи собі схильдують, що остатній перед сьм доконечним наслідком річ.

Орган чеських Німців Bohemia же доси не знає, чи уступленню Пражака пояснити собі тим способом, що чеські сепаратистичні бажання не можуть бути з сторони міністерства Таффе вдоволені, чи вже може найдено прайдву дорогу, яку наказують інтереси держави. Ходить о те, чи разом з демісією бар. Пражака уступити також красу, яку віддав кабінетови. Треба отже пождати, чи бар. Пражак дістане наслідника, і яку манувість буде мати сей наслідник.

Противно орган німецьких централістів N. fr. Presse вже певно каже, що з уступленню бар. Пражака без сумніву відбуває ся серед міністерської ради також вплив на утрюванню підля поодиноких партійних пересвідчень, а заключає се именю з того, що по прийнятю демісії нинішнього чеського міністра повин-що сей уряд лишити ся необсадженим.

Бар. Пражак буде повняний до палати пайств.

Четверте справозданню з діяльності інститута Руского Товариства педагогічного під покровом св. о. Ніколая у Львові.

(Далше.)

Подані о прийнятті до інститута було 67. Приняті були оті:

З школи имени Шашкевича: 1. Стефан Киряті, син Александра, священика з Богатовець і 2. Ватодд Левачій, сирота по господарі з Жабківцями — оба з III-он класу; 3. Володимир Аписевич, син Ніколи, учителя з Забичева, з IV-он класу.

З руської гімназії:

З класу приготування: 4. Любимир Охримович, син Юліана, священика з Селецька, 5. Антоні Стречій, син Маркела, священика з Палагичів, 6. Никола Левачій і 7. Юліан Левачій, сироти по господарі з Жабківцями.

З I-он класу: 8. Володимир Салабай, син Грегора, кондуктора пошти у Львові, 9. Модест Собага, син Томи, священика з Лисівців, 10. Тадей Сухій, син Івана, свя-

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 зр. на цілий рік . . . 24 зр. на пів року . . . 9 зр. на пів року . . . 12 зр. на чверть року . . . 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр. на місяць . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 зр. на пів року . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рукописи неопечатані відляг б'ють морти. Поодинокі чисел копій 8 зр. а . . . 6 зр. Оголошення приймають ся по ціні 6 зр. б'ють одним стрічкі інверсатом в рубр. „Надселе“ до 20 зр. а. в Подляки числять ся по 10 зр. б'ють етичнє.

щенника з Волі олешицкой, 11. Іосиф Підд'єсецький, син Якова, священика з Добрян, 12. Михайло Коцюба, син Івана, священика з Кулаковець, 13. Іван Моравич, син учителя з Яворова, 14. Павло Городецький, син Гага, селянина з Межиборця, 15. Василь Мандик, син господаря з Писковець, 16. Роман Ковалів, син Стефана, учителя з Борислава, 17. Мирон Грушевський, сирота по священику.

З II-он класу: 18. Володимир Галицький, син Амвросія, учителя з Кут, 19. Зенов Вітошинський, син б. п. Льва, священика з Радча, 20. Евгений Паук, син Володимира, священика з Саджани, 21. Володимир Бачинський, син Михайла, священика Грєгорови, 22. Михайло Мох, син селянина з Кривої.

З III-он класу: 23. Іосиф Магаревич, син Івана, священика з Сваричева, 24. Ярослав Алексевич, син Броніма, священика з Зарудя, 25. Андрей Яворський, син Костя, господаря з Орхівця, 26. Іосиф Кокуревич, син Михайла, священика з Бєгалів, 27. Богдан Охримович [як під 4], 28. Евгений Стречій [як під 5].

З IV-он класу: 29. Юліан Кітца, син Стефана, канцеляриста з Дуляби, 30. Андрей Кадайський, син Александра, священика з Груши, 31. Іван Івасевич, син Михайла, священика з Рожисів, 32. Теофіл Скобельський, син Теофіла, священика з Жукова, 33. Евгений Фольс, син Михайла, священика з Рождалова, 34. Іван Барна, син Івана, селянина з Василева, 35. Лазар Павлович, син селянина з Селища, 36. Володимир Петришин, син учителя з Выбраньків, 37. Стефан Гладкович, сирота по суді Адольфа.

З V-он класу: 38. Зенов Маркенич, син Івана, священика з Юлашкова, 39. Клим Пелехович, син священика з Ванева, 40. Стефан Шухевич, син Евгения, священика з Красова, 41. Тадей Подд'єсецький [як під 11], 42. Михайло Зелено, син господаря з Хотина.

З VI-он класу: 43. Ватодд Рогошевський, син офіціанта з Говилова, 44. Лев Куницький, син Теофана, священика з Орхівця, 45. Мислав Лаврецький, син Льва, священика з Залучев, 46. Марон Корітко, [як під 1], 47. Михайло Соловєй, син священика з Коросна, 48. Александр Балкевич, сирота по священику з Балях.

З VII-он класу: 49. Володимир Куницький [як під 44], 50. Петро Ярославич, сирота по учителі, 51. Марон Кирдуба, син священика з Сушна.

З VIII класу: 52. Михайло Струмівський, син священика з Сваричева.

З школи ветеринарі: 53. Северин Пацьковський, син Теодора, священика з Рашковова.

З університету: 54. Сильвестер Ярчівський, син господаря.

З семінаріі учительської: 55. Стефан Кретів, сирота по господарі з Підгайців і 56. Сава Чернецький, син господаря з Чернелів.

З тих убули в другій курсі ученики під 15, 25, 28, 32, 35, 36, 38, 48 і 56, — де-хто з причин слабого здоров'я, де-хто за дія слабого поступу в науці.

З міжпимонців інститута було: священиків двох 31, учительських 5, селянських 10, урядників 3, а сиріт 7.

Результат загальної класифікації взагалі можна назвати добрим. И так в класу з відношеннями добили 4 ученики, класу другу 6, поправку 5, в сій класу першу. Свідчить про успіх зростання, добили один ученик. Результат сей уважає комітет добрим, бо треба мати на тій, що се не бурса, до котрої бере ся найлучших учеників, але заванене, до котрої береться не раз ученика за дія поправки як до поведени домового так і що-до поступу в науці шкільній.

(Коноц буде.)

Холера.

З припорушення австрійського міністерства справ внутрішніх вийшла брошура, написана професором Калером і Потнаглем, де говорять ся про забезпечуючий і зарадчий средства против холери. В ній між іншими стоїть таке: Треба оминати всякого зб'ягненія з сьєнтами хорих на холеру. В час епідемії рух перед кожним їдженєм і п'єнєм треба основно дезинфекціювати. До п'яти і до домашнього ужитку треба брати лише воду переварену. Так само треба вистерігати ся кожного нарушення функцій жодуна і то через тілесне або душевне напруження організму, через зворушення духове, несправу пошну або таку, до котрої не привыкло ся, наконеч через надмірну їду або нап'яв. Уже при незначній трудності трапляєся припорушення ся

— Фі, фі, якъ ты гарно умѣешь по нѣмецки? — замѣтивъ, стаючи й собѣ, — чи се при волахъ привчивъ ся? Може позволить цыгарко?

— Спасибб!

— Нема за-що! Довго тутъ будешь?

— Не знаю.

— Ну, такъ на кожный злучай заглянь до мене, въ гостиницю. У мене щось нѣбѣ дѣло.

— Въ такѣмъ злучаю буду дожидатись тебе въ своѣй гостиници.

— Можешь ждати а вѣдтакъ веля выхатись и помалювати на зел-но. Будь здоровъ, окрасо Чертванбъ!

Закрутивъ ся на зачиту й посвистуючи пѣдбйшовъ до дорожки.

Тымчасомъ чужовець прислухувавъ ся вестерп-живо до незрозумѣлой бесѣды й запытавъ нечаяне:

— Що той молодой чоховѣкъ сказавъ на вѣнци?

— Нѣщо цѣваого — вѣдповѣвъ хмуρο Марко.

— Вѣвъ сказавъ „Чертванъ“. Хто тутти Чертванъ? вы знаете Чертвана? — сказавъ прѣвзшій неспокойно.

— Длячого не мавъ бы знати?

— Ну, такъ ведѣть мене до Чертвана! Уже менѣ Язвигла не треба. Чи то далеко треба вѣхати? Ведѣть, пане! я радо заплачу. Знаете, пане: Чертванъ, Посвѣтъе....

— А чогожь вамъ треба вѣдъ Чертвана? — запытавъ Марко, увесь тремтючи.

— Се вже я снажу ему самому, — вѣдповѣвъ, значно холодаючи чуживецъ.

— Чи вы Орвѣдъ? — винувъ глухо Марко.

Незнаемый поступивъ ся назадъ.

— Вы знаете про Орвѣдѣвъ? — запытавъ жваво.

— Вѣдъ двадцать лѣтъ ждемо на няхъ! Ча вы сынъ Казимира?

— А вы самъ Чертванъ? легендарный Чертванъ? Що за стрѣча? Вы одержали листъ?

— Я читавъ листъ, писанный до пана Язвигла.

— Ходѣть же за мною!

Ся короткий пытаня й одвѣты чергували ся дуже скоро. Незнакомый опять повернувъ на дворець. За нимъ ишовъ Марко, оглядаючи зъ пѣдъ брѣвъ сына героя, а теперъ своего пана.

Дивна рѣчь. Молодой человекъ не мавъ ані крихты родинного типу, знакомого Маркови зъ портретѣвъ и оповѣдавъ. Оувѣды були темноволосі — вѣнъ бувъ золотавый блондинъ. У тыхъ були типові, дуже густі брови й гарні очі — а въ него рѣдкіи рудоватый зарѣстъ и свѣі, вельми зямий та яснѣ зѣниці. У него не було ні одной згадки про вѣтяну, не розумѣвъ ніже одного слова зъ рѣдною мовою, бувъ чужоземцемъ вѣдъ вѣгъ до головы.

Й опять погадавъ Марко, що его батько бувъ щасливый, тымъ що не дожнивъ того повороту й того виду. Але его загартувала доля на багацько такихъ несподѣванокъ; старецъ не переживъ бы виду такой руины своихъ идеалѣвъ...

Мовчки ишовъ Марко по пустыхъ сливе салихъ до покою першохъ вѣасы, не розумѣючи, по-що его туды ведуть. Може приѣзжій хоче выказатись правомъ, показати той зломаный перстень, половину котрого Марко вѣрно носивъ на серци.

Щайцаръ вѣдчинивъ дверь, Американецъ чечиво давъ убѣйти Маркови, а вѣдтазъ добре зачинивъ ихъ за собою. Салѣонъ бувъ закиданный клунками, не було нікого.

Въ ту хвилю, коли Марко зводивъ пытаючій поглядъ на товариша, молодой голосъ запытавъ по англійски:

— Ну, що-жъ, Кляркъ, чи знайшовъ того правника?

Американецъ поступивъ кѣлька вронѣвъ и усміхнувъ ся гордо.

— Знайшовъ лѣше! Позволь собі представити лично пана Чертована!

Портіера розсунула ся цѣлкомъ. Молода особа, убрана въ чепурный подорожный одягъ, показала ся въ цѣлѣй поставѣ. Черезъ янусь хвилю янорусый Жиуданъ и черноока смаглява Американка вѣрили ся поглядомъ. Въ обохъ погледахъ було недовѣрье; наконецъ она перша зірнула дуже густѣ темнѣ бровы й сказала спокѣйно:

— Се неправда! Тебе хтось ошукавъ, Кляркъ! Сей панъ не Чертованъ!

Говорила самъ разомъ по французки, видко бажала, щоби ви зрозумѣли.

Марко легко здѣгъ плечима.

— Не я-жъ потребуу давати доказы тотожности, але вы, паньство! — сказавъ по нѣмцѣи. — Панъ Язвигло мешкає недалеко! — додавъ зъ прашальнымъ поклономъ.

Американецъ заступивъ ему дорогу.

— Але жъ Орвсю! — замѣтивъ докбрливымъ тономъ, — вже-жъ таки нема въ тебе рисоцесу опѣвуна Посвѣта, чи якъ тамъ. Ваша замѣтна правдива — докбичавъ представляя: — передъ вами доньна Казимира Орвіда, Ярина, й еи прибочна ескорта, Мервіст.

Марко поклонивъ ся легко.

— А вы хіба мали бы бути Павло Чертваць? — запытала недовірливо дівчина.

— Павло Чертваць рбіз тому буде почевает тамъ, де й его приятель, Казимиръ Орвідъ — въ могилѣ. Называю ся Марко, его найстаршій сынь.

Дівчина выпогодила чоло. Ще разъ окинула великана быстрымъ поглядомъ, и немовъ у томъ екзаменѣ зникъ ен останній сумнівъ, простягнула до молодого чоловіка руку, убрану въ даньску рукавичку.

— Даруйте, пане — сказала.

Але вбіз не подавъ руки, й говоривъ даише глухимъ, уриванимъ голосомъ:

— Передъ смертю поручивъ мейнъ неббщиятъ батько управу Посвѣтя въ спадщиятъ по собі. Велѣз працювати й берегти вѣдъ ляха, що могли, й вѣдзати толькo тому, хто окрѣмъ урядової легітімаціи принесе мейнъ знаєтъ условленийъ зъ приятелемъ.

— А що, я тобѣ казала, Кляркъ, що сей дрббязокъ мае велику стѣйндєсть. Батько конаючи наказувавъ, щобы его анѣ не згубити, заѣ не дати кому. Прешу, пане!

Она сьгнула по медаліи нъ, що его мала при годиннику, й по хвилі на яз долонѣ блиснувъ вѣдкомъ перстєня. Марко глянувъ и мовчяз знаєтъ зъ грудей батьковеску спадщину — другу половину перстєня. Мовчяи подавъ его властительцѣ.

Въ его душѣ розливалось ся щастє, якъ потѣкъ. Вѣбъ стоявъ на розсвѣтку свободы й вольности.

Орися Орвідѣвна злєжила перстєнь и вѣдчєтала помазу:

— „Суди ми Боже и разсуди про мою!“

Мервєсь заглянувъ їй черезъ плече, доведѣ байдушный на сей правдиво лицарскій епізодъ.

— Спасибб, пане! — вѣдѣвача ся дѣвчина, вдруге простягаючи руку.

Й за сѣмъ разомъ Марко тѣлько поклонивъ ся.

— Не знаете ще, павѣ, чи я заслуживъ на подяку, забурмотѣвъ Марко.

Дивна рѣчь! Сѣлько рокѣвъ назвище Орвѣдѣвъ зросло ся зъ его щоденною журбою, що вѣнъ сегодня на ту спасительку зъ довгон неволѣ глядѣвъ, явѣ на ворога.

Бувъ у него до дѣвчины явѣсь нельогичный жалѣ. Збудила ся въ него охота сказати: „Посвѣтьте затроило менѣ тысячѣ хвилѣ, вѣдѣбрало вымрѣяну свободу; не дякуйте; я служивъ не вамъ, але тѣнямъ батька! Буду щасливый, коли васъ покину!“

Однакъ мовчавъ нѣдѣ еи здивованнымъ, дослѣдчѣмъ зоромъ. Дѣвчина похитала головою.

— Чѣ вы соромите ся свои руки чи моя? — запытала, морщучи брови.

— Тутѣи певно десь не знаютъ нашего *schake-hand*! — замѣтивъ Мервѣсъ згодливымъ тономъ.

— Певно! Ну, такъ вы задоволенѣ моими доказами тотѣжнѣсти, пане Чертванѣ? Чи можу вѣдѣзнати батькѣвскѣй мастокъ?

— Зволите, панѣ, що-до правныхъ подробѣвъ потрудитѣсь до свого повномѣчника, пана Языгла. Вѣнъ полагодѣть усѣ трудности. Посвѣтьте вѣдѣ дванацатьохъ рокѣвъ готовѣ на приѣздѣ власниѣбѣвъ. Зволите, панѣ, тѣлько вызначити день, въ вѣтрѣмъ маю выслати конѣ й екипажѣ.

Дѣвчина вхопила ся за голову: прирѣ вражѣнѣе щезло; въ ея пивныхъ очахъ, невычайно вравливыхъ на гадки й чутя, що снують ся по головѣ, заматѣли нѣбы искорѣи золота...

— Чуєш, Клярє? Повезу тебе своїмъ екипажемъ, напоримо своїмъ хлѣбомъ, погощу підъ власнимъ дахомъ! Чуєш? у мене своя земля й дѣмъ, у мене — у сироти!

— Чи зле тобі було, Ірі, въ нашѣмъ домі? — запытавъ поважно Мервісь.

— Ты знаєш, що васъ люблю, якъ рѣднихъ! Але теперечки я таза щаслива! Отже оно правда, пане Чертванъ? Нѣхто не вѣдбере менѣ власности мимо тѣлько рокѣвъ мого небути? Чи справдѣ въ сѣмъ чужѣмъ краю є шось мого? чи справдѣ я богата? чи маю право розпоряджатись?

— Земля, що не пропала вамъ черезъ такихъ двадцять рокѣвъ, теперечки вже не пропаде! — вѣдповѣвъ, дождала ся свого власника, й нѣхто не скаже анѣ слова! Донька по батьшови дѣстає наслѣдство. Маєте, панѣ, свѣй дахъ, свѣй хлѣбъ, и вы дуже богатѣ. Пытанье часу й вѣльнанацятьохъ аркушѣвъ стемпльового паперу. Се тѣлько форма!

— А поки...

— Поѣдьте, панѣ, до Явигля. Ось адреса. Позовольте попрощатись. На случай потреби — мешаю въ Виленьскѣмъ готелі.

— Клярє! а мы жъ де замешкаємо?

— Хеба таковъ у Виленьскѣмъ готелі — вѣдповѣвъ Американецъ, збираючи клунни. — Панѣ Чертванъ не покине насъ у чужѣмъ горѣдѣ.

Панна Ярина вѣдвинула гордо голову.

— Панѣ Чертванъ не виглядає на услужного чоловіка... Вѣнъ радий позбутись насъ чимъ скорѣйше, хибажъ не такъ?...

Глянула єму въ вѣчи, пытаючись.

— До хвилі, поки не здамъ управу Посвѣтя тому,

кому поведите, вважаю себе слугою Орвідів. Можете мною розпоряджатися.

— На правду? Мені се дуже мило. О же ви насъ умістате въ готелі, представите тому правникови, будете помагати намъ радою и давати помѣчь въ многихъ першихъ починахъ. Иноли здаєть ся мені, що то сонъ, и що пречну ся въ Амерецъ у своихъ опікуибъ. Можемо вѣзти до готелю повн. Кларет, *my dear*, вели заберати річн. Ё дорожка?

— Жде! — вѣдповѣвъ товаришъ, укладаючи систематично пакунки въ помоого пакера.

— А затымъ ходѣмо, паче Чертванъ! Дайте мені рамя, прошу! Мервісъ уступивъ имъ въ дороги й усміхнувъ ся добродушно.

— Бачить яя мені, що хутко поїду въ одставку.

Дівчина засувила сама руку пѣдъ рамя Маркови й мѣцно спершись на него, оглянула ся на Американдя.

— Цѣнава я, въ чѣмъ ты мені тутъ можешь помогти? Ты й самъ, якъ заблудша свечка! Я тебе тутъ приймаю въ свойй вѣчницѣ. Дожидай ся моего ревизита въ Иллиноа.

Засмѣяла ся сердечно й вѣдводячи поглядъ на Чертванове лице, додала:

— Я мала пять рокѣвъ, коли вмеръ мені батько. Але я затимила въ свойй дитинчѣй упертѣй памяти, що говоривъ мені: якъ вернешь ся въ родинный край, то люби его, бо хочъ сумный, але добрый и вартъ любви. А коли стрѣнешь Жмудяна, смѣло довѣрай ему, бо хочъ мовчить, але не зрадить! Длятого мимо вашого понурого виду не бою ся й вѣрю... Ведѣть мене!

— А все-жъ таки спершу вы закинули мені, пані, фальшь — буревувъ Марко.

— Я не сподівала ся побачити молодого. Батько говоривъ менѣ про старого друга. Адже-жъ я васъ сейчасъ перепросила!

Зайшли до дорожки. За ними Мервісъ складавъ на другу дорожку куфры й клунки.

Марко зупинивъ ся на ступени.

— Вы сѣдаєте? — запытавъ.

— Спасибѣ. Допливаю до кѣнця депозиту. Коли що згине, Боже борони, то мене батько по поворотѣ суворо вылає. А менѣ надѣ все любый спокѣй.

Директоръ придилені! Отсе тобѣ разъ супоставленіє! — засмѣяла ся панна Ярина. — Ъдьмо, пане Чертоване! Доволѣ того вештаня! Я рада бы наконецъ вѣдпочита!

— Рушай, швидко! — закомандувавъ Марко до вѣзника.

— Чи се по литовски, — запытала цѣкаво.

— Нѣ, панѣ, по польски.

— Такъ вы тутъ забули рѣдкую мову?

— О нѣ, панѣ. Мы не забули нѣчого, я про нашу Жмудь исторія не записала нѣякого сирому! Мы вбогѣ й нечисленнѣ, але чеснѣ ..

На его хмурѣмъ лицѣ появилъ ся блескъ житя й теплоты зъ глубины душѣ...

Несвѣдомо, злучайно Ярина торкнула ся вайдразлившой струны такого характеру. Ударила въ брылу на видѣ неформну й суху, не сподѣвалася почути такий чистый звукъ, побачити въ зимныхъ очахъ такой огонь.

Вдирнула ся въ него зъ занятіємъ.

— Вы любите дуже свѣй край? — сказала поважно.

Хотѣвъ щось сказати, але спинивъ ся й, якъ звы-

чайно, по мимовольнѣмъ порывѣ, похиливъ голову, нібы зъ сорому, й не вѣдповѣвъ нічого.

Ярина вдвнялася ся въ него безъ упину.

— Батько казавъ святу правду, — вѣдбавала ся по хвили. — Сей край мусить бути вартъ любви, коли на агадку про него люди такъ розъясняють ся. Та мовчѣть собѣ, паге; вже я знаю, щѣ вы думаете, и знаю, длячого вы менѣ не подали свои руки.

— Длячого? — запытавъ зъ занятѣмъ.

— Вы берете менѣ за зло, що черезъ тѣлько годѣвъ я не затужела за вѣтчинею й не станула зъ вами, нечисленными до працѣ, ве шувала свои землѣ, але часъ та й силы вѣддала чужимъ!

Марко здвигнувъ легковажно плечима. Часъ и силы вѣсімнадцатилѣтнею дѣвчинею се бувъ, пѣсля его гадки, нашіталъ безъ проценту. Не бачивъ нігде, щѣбы образованѣ панночки щѣсь бѣльше робили хѣба опрѣчь догляду цвѣтѣвъ, ручныхъ робѣтъ, читаня та музики. Вынятки называно поблажнѣзо дивогладами.

Панна Ярина постерегла той збѣрдаый выразъ, вычитала гадку зъ его лица.

— Маєте слабе понятѣе про мою працю! — усмѣхнула ся, потураючи. — Давна рѣчь: у панѣвъ зъ Европы завсѣгды, коли зайде бесѣда про женщинъ, появляеть ся на лицѣ той бридаый выразъ. Женщина у васъ видко стоить дуже низько й вѣ тѣлько збытковною посудю. Чи то ваша своячка студіюе въ Сорбоннѣ?

— Сестра по батьови.

— Чи й до неѣ вѣдносите свое легковаженѣе.

— Побачимо, якъ скѣнчить.

Панна выгланула на дорогу. Повела очима по домахъ, крамахъ, по улицѣ й запытала:

— Чи то село, Ковно?

— Нашъ губернсвій гóродъ.

— Охъ, якій же нужденный. Визображаю собі острахъ Клярна. Вже вóдъ лїбавського порту чую бізустаннїй оклики подиву й вóдразы! И справдѣ, пóсля Америки Европа родить пригнѣтаюче вражѣннє. Кòлько тутъ бруду, нехарства, яке все мале й занедбане! Чи тугъ люди не працюють, чи не думають?

— Люди, що боронять землѣ пóдъ ногами, не мають коли думати, чи на тóй землї цвітуть рожѣ й чи гарно виглядає. На сто́бокахъ не стругають стежокъ!..

— Тяжко вамъ тутки дуже? — запытата поважно.

— Побачите, панѣ, — вóдповѣвъ и по хвили довгого намыслу додавъ: — Народъ воженъ має свою гадку, мѣсце въ рядахъ свѣта й вазначену задачу. Мы споконвѣку бережемо двохъ рѣчей: свого Бога и своєї землѣ. И мы зберегли!

Панночка потилила голову й зъ пóдъ брóвъ помічувала молодого чоловіка. Хто-жь вóнъ бувъ? де виховавъ ся? яке займавъ становище поміжъ своїми? Лице у него вихрами й жарюю опалене, тверде и зъ вигляду дике, руки жиливі й темні свѣдчили про тяжку фізичну працю; одѣжь на ньому була ытерта, а руки молодого псолового волоса не знали фрізіра.. Выглядавъ, якъ промысловець, морально й фізично грубий черезъ турботу про кусень насущного хлѣба. Коли зъ нехòтєю видобувавъ нзъ себе слово, говоривъ якъ чоловікъ вѣжливый и вóдчуваючій глибоко: коротко, досадно, безъ красивихъ фразъ. Хто-жь вóнъ бувъ? Чи дасть ся коли освоєти й чи розпогодить ся?

Дорожка зупинилась. Се бувъ готель. При входѣ побачивъ Марко чорного Витовтового пудля, а зъ глубини коридора долѣтавъ смѣхъ властителя, котрый оповѣдавъ по нѣмцємъ якусь побрехеньку.

Мѣжь тымъ гостѣ увѣйшли. Для молодон панвы отворено параднѣй апартаменты, надѣхавъ зъ куфрами Мервісъ, знаяъ ся галасъ и метушня. Марко усунувъ ся дискретно й пѣйшовъ у свою вѣмнату.

— *Halt!* — завищавъ голосъ Витовта зъ побѣдного числа. — Що се за гарна панна зъ тобою? Де ты еи стрѣтивъ? Представъ мене! Чесне слово, николи не знаю, що мевъ дѣяти въ сѣй вашѣй *шпелюницѣ*!

Дверѣ були вѣдчиненѣ. Марко побачивъ брата, що лежавъ на канапѣ безъ сурдута, и позѣввавъ за кожнимъ третимъ словомъ. Коло порога стоявъ жидъ и лагідно усмѣхавъ ся зъ ласкавыхъ жартѣвъ помѣщика.

— Найхѣйше було-бъ, якъ бы ты сейчасъ хѣвавъ до Скомонтѣвъ — порадинъ братъ суріозно, — тамъ твоя помѣчь придасть ся дуже!

— Ехъ, самъ не знаешъ, що верзешъ! Тамъ навѣтъ мѣй Кафръ нудать ся!... Ага, знаешъ Кафра? Сто карбованцѣвъ я давъ за бестію, але, правда, вѣнъ розумѣйшій за декотрыхъ людей! Кафръ, Кафръ до ногъ, сейчасъ!...

Витовтъ безъ сорому свиснувъ на цѣлый готель. Марко здвигъ плечима й вѣдѣйшовъ, незамѣтно вивнувши на знакомого барышѣвника.

Жидъ высунувъ ся за нимъ. Ишли темнымъ коридоромъ и зачали тиху бесѣду:

— Хоче грошей?

— Ну, хто вхъ не хоче?

— А дають?

— Они бы дали, але боятъ ся.

— Чого?

— Ряженыхъ лихварѣвъ и ясного пана. Нѣхто не знае, що въ него е.

— Нехай не дають, бо еи вѣдберуть. Памятай, що я остерѣгавъ!

— Спасибѣ, вельможай пане.

Жаць збѣгнуць ся въ три дуги. Та тиха бесѣда трывала секунду, й опяць барышбэзникъ стояць коло порога у Витовта й усмѣхавъ ся до штукъ пудля. Коля песь показавъ, шѣ выѣе, панъ копнуць его ногою, закуривъ цыгаро й почавъ дѣло.

— Слухай, пане Рубіне, треба грошей.

— Охъ, кому вхъ не треба? — збѣгнуць сентенціональна жаць.

— Ну, такъ дай, замѣсьць шобы зѣхаты.

— Охъ, звѣдка вхъ узаты?

— А менѣ яке дѣло? Вѣдъ своихъ пріятеливъ шыбенякобъ возьми.

— Высоко дивлять ся такі пріятели... Хатяць евінціи...

— Аджерж маюць ен, тѣ жинкруты!

— Ну, а де?

— Маю Скомовты!

— Славати Бога, що панъ маюць! Але то такіи интересъ, що й панъ Казимиръ скаже, що мае, и старша панѣ скаже, що мае, и *панкунця* скаже, що мае! Ну, якъ то розумѣть?

— Ну, та й панъ Марко скаже, що мае! Ты забувъ про найчблѣнѣйшу особу! — засмѣявъ ся зъ мусу Витовтъ, а въ его блѣдѣ лица нахлынула кровь.

— Щѣ я мавъ забута? Я про пана Марка вѣчого не сказавъ, бо вѣнъ тавій, що не говорить; у него нема часу на балачку. У него руки й голова *закрученіи* интересами! Я собѣ думаю, що вѣнъ такожь щось мае, бо *грѣшь* не бере!

— Вѣнъ навѣтъ дае, якъ и вы, на явуць евінцію! Не штука! Посвѣтсеа каса недалеко! — засмѣявъ Витовтъ, грызучи завзято пѣгтъ.

— Ну, далеко чи недалеко, я не знаю! У него добра своя вага єсть — въ головѣ и въ рукахъ.

— Чѣ ты тутъ на те, щобы сѣзвати похвалы Маркови? Мевѣ треба грошей, ты чувъ? Дамъ, воли хочете, евидію.

— Ну, нехэй панъ лѣсъ продадуть!

Якась злослива гадка мигнула въ очахъ молодця.

— Лѣсъ? — повторивъ помазу, смѣючи ся до власной гадки. — Се лебонь рѣчь найлѣпша! Що ты за насу въ головѣ маєшь, Рубіне! Лѣсъ?... Гевіальне!... Пильна справа... Ну, побачимо... прейди вечеромъ... Олначе, ты не знаєшь, що то за панна? Чортѣвски гарна!

— Фі! де та краса? така худенька! — одвѣтивъ, кривлючись, жидъ.

— Ехъ, дурный ты, пене Рубіне! Ты розумѣєшь ся на тѣмъ такъ, якъ зацьє на ананасахъ. Пойду я на вывѣдки.

Витовтъ поправивъ чушурный вратать, муснувъ ся проекту на вуськи, причепуривъ ся и зъ шапкою на усь, а зъ руками въ кешеняхъ, вышелъ на коридоръ.

Таблица зъ названіями буда неподалѣтъ; зблизившись оба зъ жредемъ до неѣ.

Въ ту хвилию швайцаръ записывавъ новыхъ гостей; они оба заглянули цѣкаво; великими буквами було написано: „Ярина Орвідъ“.

Студентъ вѣдскочивъ на бѣгъ, его очи остовѣли и розширились.

— Бачишь? — запытавъ жидъ.

— Ну, що не маю бачить? Орвідъ! Панъ Марко дѣстаєъ лебонь помѣщѣцю. Ну, то теперь побачимо, де наса!

— Отсе разъ ковытня! А нѣчого не сказавъ той гіпохондракъ!...

— Коли вбвѣ мавѣ сказати? Панѣ пса показували...

— Ярива Орвідівна! — забурмотѣвъ задуманий Витовтѣ. — Посвѣтѣе пропало. Марко не вартѣ нічого безѣ ихъ грѣшей! То зле. Але она, перша партія! Гмѣ, гмѣ... можна вѣдѣзсвати пропаче! га, се було бы добре! треба їхати до дому.

Поспѣвуючи собѣ то монельоуючи, вийшовѣ на улицу. Жидѣ пѣйшовѣ у другій бѣкъ и такожь бала-навѣ самѣ про себе:

— Ихѣ дѣброва варта чимало, славаѣ дуже близько. Можна вѣдѣ того малого дѣстати за шо-небудь. Тѣлько треба квапѣтисѣ, бо интереси *трефѣ*! Якѣ старшій занюхае, ай, ївалѣ! Ну, на то нашѣ розумѣ.

Рѣвночасно зѣ поскою панни Орвідівни звѣдаеменькотѣвъ давѣнокѣ. Слуга звѣявивѣ ся за приказомѣ.

— Прошу попросѣти пана Чертована! — велѣла.

— А котрого панѣ повелѣть? Єсть у готелѣ трѣохѣ.

— Трѣохѣ? — закликѣвала здивована й додала: — отожь попросѣть пана Мервѣса.

Ескорта прибѣгла вѣ ту мѣтѣ.

— Знаєшѣ, Кляркѣ, єсть трѣохѣ Чертованѣвъ. Не тѣмишѣ, якѣ нашому на нѣмя?

— Марко. Таки я на щосѣ придавѣ ся. Трѣохѣ Чертованѣвъ? Трѣхи богато. А коли всѣ до себе подѣбѣй, то сей край може бути гордѣй зѣ такихѣ сынѣвъ. Мусѣть то бути не-абы якій робѣтникѣ!

— Подѣбавѣ ся тобѣ?

— Мевѣ завжди подѣбае ся те, щѣ й тобѣ — вѣдповѣвъ вѣз затаєнимѣ жалемѣ.

— Взѣинѣа честь, *my dear*! Чи хочешѣ товаришити мевѣ до того правѣника.

— Хиба за твоимѣ приназомѣ. Я радѣ бы заснути спокѣйно. У тебе лѣпшій снѣвѣуѣ.

— Ся собѣ нехай и по судный день. Доволь я вжала твои доброты. Сердечне спасибѣ!

Обое стояли напротивъ себе. При послѣднихъ словъ хъ вытягнула до него свои ручезята. Вѣнъ взявъ ихъ стаснувъ й обережно поволи, неначе трамавъ маленькій нѣжный предметъ, понѣсъ до устъ.

Въ ту хвилю увѣйшовъ Марко, постерѣгъ и поступивъ ся врокъ назадъ. Не сподѣвавъ ся наткнутись на чутливу сцену.

Мервісова роля въ тѣй замѣрскѣй подорожи була якась загадочна, теперь порозумѣвъ ен.

— Зарученій стрѣлила ему гадка до головы и въ ту мить понурый вѣдѣнокъ покрывъ его лице.

— Чужинець загорне Посвѣтъе, продасть, гернетъ ся до себе за море. Пропадѣ марне земля й марне пѣйде праця двохъ поколѣвъ!... Доля переслѣдувала его давно, и якъ разъ еменно въ тѣмъ, що любить надъ усе.

Повуро зирнувъ на Американця. Въ тѣй хвилі выдавъ ся ему зловчинникомъ! Мавъ загорнути кусень жмудекои землѣ. Для Марка не було въ свѣтѣ гѣршого зловчинку. За него вѣнъ готовъ бувъ вести людей на тортуры...

VI.

Задвѣла весна повною силою. Цвили бозы, сады, струнѣй нарцвзы. Воздухъ подыхавъ теплымъ и запашнымъ вѣддыхемъ природы.

Пѣдъ вечѣръ довгого майского дня швидко торхтѣвъ повѣзъ росненскымъ шляхомъ, везучи зъ батьковсая маетки заморску наслѣдзяцю.

Жирнй конь позрѣлсь пѣною: квацались до дому ще до сумерѣвъ. Павла Ярива розглядала ся цѣкаво по околиці, вѣтра виплекала єи дѣдѣвъ та прадѣдѣвъ, а попрн нѣй розглядавъ ся й Мервіст.

— Природа дала, що могла — вазавъ — а люди не додали нѣч го вадъ конечну потребу. Явз бы то такъ у насъ!

— Чѣ близько Посвѣтѣ? — запытала дѣвчина у сегого вѣзника.

Вѣнъ оббѣдрѣвъ ся, єго поморщене лице выражало даремву охоту зрозумѣти єи рѣчь; глянувъ на такого самого старого ловака.

— *Supranti, kumaj?* (Розумѣешь, куме?) — пытавъ.

— *Ne suprantu!* — вѣдповѣвъ кумъ.

А Посвѣтѣ було що разъ близьче. Понадъ село й оселѣ выстрѣляли въ гору тополѣ й дерева въ парку; вѣе було свѣже, зелене, нѣбы свѣточно прѣбрание на прѣздѣ властительки.

— Чертиванъ жде на насъ нетерпѣливо, — вѣдбѣвалася опять Ярива.

— Запевне. Старый правникъ говоривъ мѣнѣ, що батько трохи не змусивъ єго, щоби обнявъ управу. Вѣдѣвъ єму ждати й працювати черезъ десятокъ рѣкѣвъ.

— Уже въ Ковѣй хотѣвъ здавати рахунки — у смѣхнула ся — я жедви впростила, щоби зняйсѣ частъ збѣставъ ся. Глядѣ, якій ладный двѣртъ. Може се Посвѣтѣ?

— Може й бути, бо звертасмо ся на ще гѣршу бо-вѣру дорогу. Се пригадує нашѣ пустки передъ двадцѣтѣма роками. Першимъ твоимъ дѣломъ повиннѣ бути шляхи...

Въ ту хвилию ловакѣ зъ вѣзникомъ обернулись до моходои папѣ и зняли шапки.

въ однихъ лат. священномъ водѣ Самбора, вс. Т., который, дѣлающійся о мнѣ клопотахъ, стеснуетъ раменами и скажетъ: *My usiebie żyjemy w najlepszej zgodzie i ja jestem dzisiaj tu, a tam w domu wyręcza mnie wasi kapłani, a mam ich kilku dobrych asystentów, bo moje probostwo rozrzucone aż na 18 wsi. Jednak jestem pewny, że moje nie zginię. Udać się, księżę kochany, do władzy kościelnej, a ona tamę położy nadzyciom wszelkim, bo ja znam osobiście żelazny charakter biskupa naszego ks. Soleckiego.*

Я же не страшился надѣй, уповаючи крѣпо на Бога и на честныхъ та праведныхъ Его слугъ, которъ учинену крѣпко все-таки по вѣнны вынородити.

Актоній Барнович, приходившій въ Остро-въ и Тузапахъ.

Инструкція д-рѣвъ Нотналя и Калера въ справѣ холеры.

Въ орѣвѣ найвысшей рады санітарной *Das oesterreichische Sanitätswesen* появились развѣдочныя профессоры въѣздыскаго университета д-ра Нотналя и д-ра Калера, подъ загл. *Anleitung zur Behandlung der Cholera*. Развѣдочныя написала оба ученыя профессоры на заглавіи министерства справъ внутрѣшнихъ въ припорученіи министерства просвѣты. Хотя въ развѣдочныя призначена для лѣкарствъ, все таки найде въ вѣдѣ и звычайный чловѣкъ для себе деану указку.

Передне слово до лѣченія холеры.

Рациональное лѣченіе холеры муситъ оператись на фактахъ, являющихся найновѣйшій развѣдочныя сего ведуги; тѣ факты треба полу-чати въ давнѣйшій лѣченіе холеры. Дуже многіи ученые згодились на се, что противъ-ный бакція Коха (*commbacillus*) есть властивою причиною занебуджанія на холеру. Пра лѣченію муситъ аматат до того, чтобы вынчати самого бакція, субстанція, производуваній нѣмъ, а работати нешводными а водѣтъ справити вынчавшій нѣмъ патологич-ный змѣны въ орѣвѣ.

Индивидуальная охорона.

Въ дуже многіи случаяхъ входитъ бакція черезъ гуоу, достаетъ ся до желудка и киш-ковъ, разнужуе ся тамъ и вынчати недугу. Выходать въ недужного тела передо вѣдѣ де-ектами та може, при срѣняющихъ условіяхъ, по-за орѣвѣ задержати свою силу жив-венну и инфеціону. Подобае бакція можна не лѣтитъ при властвіи занебуджанію холе-ричнѣмъ у водѣхъ и выметѣхъ, а также можъ при лѣкомъ нападі холеричнѣмъ, при раз-вольненіи холеричнѣмъ. Въ тѣмъ фактахъ треба числится при навідуваній охоронѣ и давати треба уникати зотвѣненія въ деектамъ недужна на холеру та уважати на безбѣзпечность перевесенія холе-ричного зародка черезъ занежачи-цей руки або средства поживанія. Не-менше важне а се, что земля заражаея зар-одками холеры. Ровножь треба памятата, что заразити холеру можно черезъ воду до цѣля, а также а явшю водою, котра служить до чищенія посуды, поливанія овоцѣвъ и зеленон яраны, до купель и мытѣ. Одиномъ средствомъ рациональнымъ на на-ведѣній небезпечности зараженія суть: осно-ва дезинфекція рукъ и вынчавіе уживаніе перевареной воды до пя-ти та домового ужитку.

Для людей, что безпосередно стѣкають ся въ недужны на холеру, мусѣтъ бы буті, явъ выхадать въ вышѣ сказаного, небезпеч-ность зараженія велика. Однако доведѣ по-казавъ, что въ дѣйствости оно не такъ эле, а въ можна бы сподвѣтати ся и давати муситъ гладѣти повоенно сего факту. Людей ор-ганізмъ хоронитъ самъ себя передъ зараже-

ніемъ, а найлѣпша охорона лежить въ нена-рушеній чинности аппарата травленія, именно желудка, бо тѣмъ переаждаетъ, чтобы бат-ція поселить ся и животѣвъ. Зб всего, что доса спокостовано, показуе, что кванта ре-акція, яка выторюе въ желудку въ нѣслѣ-докъ вѣдѣной кислоты събѣно, есть тѣмъ властвіи чинности охоронити. То-жь дѣи навідуваній охоронѣ передъ зараже-ніемъ холерою можна такъ припоручати: У-никати всего того, что могло бы занепокоити або зменшити моторичну або хемічну функ-цію желудка. До того зачисляютъ ся: тѣлеснй або душевнй напруженія, зворушенія душевнй, въ нѣслѣдокъ котрыхъ, якъ вѣдѣно, зменша-ея моторична функція желудка, а за-дѣя надъ до довгого перебуванія введенныхъ въ орѣвѣ рѣчѣй вынчавіе катаральнй станъ сѣвъ-стон обожнен желудка. Вѣдѣтъ поживаніе нестрѣвнѣхъ, недостаточнѣмъ або недовѣднѣмъ вѣдѣженнѣхъ стрѣвъ, средствъ поживанія, до-явнѣхъ во привыкло ся, а именно надто обиль-ныхъ обѣдѣвъ, за-дѣя котрыхъ терпѣтъ хемі-чна функція желудка або бодей стае недоста-точною, вѣдѣтъ надмѣрно уживаніе алького-личныхъ напитковъ. Вѣдѣдѣмъ средствѣмъ охоронити, именно тогдѣ, коли лѣтъ легка денесенія, зажити по обѣдѣ вѣдѣно събѣну (8 до 10 кашель на четверть кашелька переваре-ной воды). Не рѣдко появляея подѣвъ эпиде-мій за дѣя обѣвъ передъ холерою *stipsis* (за-дѣвнѣхъ). На се треба звернути увагу и зава-чу усунути кѣзими зъ перевареной воды. Надѣвнѣмъ треба пильнуватись перестудженія, зъ котрого наступають кат-ары орѣвѣвъ травленія, а также властн велуку вагу на заглаву гігіену тѣла (купель, рухъ на вѣдѣннѣмъ воздѣхъ, водопѣвнѣе спаніе). Истинуючій катаръ желудка и кишотъ треба лѣчати явъ найлѣпѣйше.

Лѣченіе холеричного развѣдѣнія.

Показъ въ часѣ помѣсти холеричного го-дѣ скоро осудити, по-за шпалетамъ, чи явѣе развѣдѣніе есть просто натеральне, чи вы-нчавіе бакціями холеричными, то було бы пожаданнѣмъ лѣчати жождѣй случай развѣдѣ-ніе явъ холеричне развѣдѣніе. Выпробова-ннѣмъ лѣченіемъ въ такѣмъ случаю есть: по-власти недужного до ложка (передъ тѣмъ, если можна зарядати скоро, тепла купель або го-рячій вѣдѣвъ), прикрыти его тепло, покласти на тѣло горячій компрессъ, поживу обжигати на самѣй кленнѣ, и давати водопѣвнѣй даван препаратѣвъ зъ опіумъ, найлѣпше *Tinctura opii* зъ гербатѣмъ або румѣмъ, конякомъ и аракомъ, а при тѣмъ давати (внѣше описану) клістату зъ кислоты дубнаковой. Въ явшій препаратъ, якъ *Bismutum subnitricum* або *salicylium*, а-дунъ и т. п. не дѣлають таку усѣшнѣю. При томъ добре, пребывати въ желудку кисло-ту, подаваннѣмъ кислоты солянѣй. Ровножь, что вода подавана при тѣмъ вѣдѣмъ недужному мусѣтъ буті переварена. Крѣмъ того можна подавати за напоитѣвъ добре червѣно вино або конякъ, румъ, аракъ зъ перевареною водою. Если покажутъ ся выметѣ або лѣтъ вынчавіе до выметѣвъ, можна давати мінеральнѣй воды калсо-угляны, але не алыкаліи. Що-до ужи-ванія калсо-мѣло въ тѣхъ стадіахъ развѣдѣнія, гадѣи ученыхъ рѣзнятъ ся, але на всякій спо-сѣбъ сѣй рѣдъ лѣченія мѣгъ бы буті усѣш-нымъ лишь въ найпершихъ початкахъ. Що-до гидротерапій въ першихъ початкахъ, то може буті помѣщнѣмъ енергичне и фактово переведе-но натеральне змѣне, явъ повладѣе недужного до ложка.

(Конецъ будѣ.)

Четверте справозданіе зъ дѣяльности инети-тута Руского Товариства педагогичного подѣ покровомъ св. о. Николая у Львовѣ.

(Конецъ.)

Шдѣмъ заглядѣмъ фінансовымъ борѣвъ ся комитѣтъ сего року майже цѣлый рѣкъ зъ де-

фіцатомъ, бо мусѣвъ поносити зъ причинъ до-рогихъ выдатѣвъ, о котрыхъ и не думаетъ. И такъ за хлѣбъ платѣтъ по 4 ар. больше водѣ бохоча, что зробило рѣзницю до 200 ар. на рѣкъ; за мясо по 8 ар. больше на пѣво, что зновъ зробило рѣзницю на рѣвъ надѣ 200 ар. Словомъ, за все платѣтъ треба було больше, отже було несподѣваного розходу богато а сподѣваного доходу зъ нѣвдѣи. Крѣмъ сой-му, что удѣливъ сего року свѣя заповѣи ин-ститутѣвъ, хочѣ, на жалѣ, до теперѣ ова не-лишь не вынчавѣна але й высоты ея до те-перѣ ще комитѣтъ не знае, хочѣ на певно ра-хувать бодай на 500 ар. и ея вѣжѣ напередѣ въ прѣлѣмѣнарѣ вѣстанѣтъ, памятали на инсти-тутъ слѣдуючій Вп. жертвѣдѣвъ: П. Володамъ. Вѣтошинскій аб Львова зъ складѣи 1 ар. 50 кр.; а. Петричѣвъ зъ Выбранѣва зъ складѣи 6 ар.; Софронъ Недѣлскій, профессоръ гімна-зіи въ Станиславѣвъ 50 ар.; о. Малѣцѣй въ Вадинова 1 ар. 50 кр.; Авт. Копровскій въ Лѣска 50 ар.; Дав. Перегнѣвъ, казначѣйскѣ суду въ Калуща 2 ар.; Волод. Лаврѣвскій, ко-мисаръ 6 ар. 90 кр.; Мх. Сложарскій, пере-плѣтнѣвъ у Львовѣ 1 ар. 8 кр.; Амѣр. Галич-скій, учитель зъ Кутъ 1 ар. а зъ складѣи 1 ар. 20 кр.; о. Тома Соболѣвъ зъ Лѣповицѣ 1 ар.; о. Алекс. Глянскій въ Рыбна 3 ар.; Морѣвнѣвъ Иванъ учитель въ Яворѣва княжечку удѣлову "Народной Торговлѣ" на 10 ар. зъ процентѣмъ залѣглымъ въ сумѣ 2 ар. 87 кр.; п. Будзѣвнѣвъ, учитель зъ Комарна, зъ складѣи 5 ар.; п. Миколаевнѣвъ, учитель зъ Полового 50 ар.; п. Волод. Лѣвѣвнѣвъ зъ Сѣмна 50 ар.; бл. п. Дамѣвъ Гладѣховнѣвъ, профессоръ гімназіи у Львовѣ 1 ар.; д-ръ Мелѣтъ. Бучинскій, адво-катъ въ Станиславѣва 1 ар. 50 кр.; о. Коцѣ-ба въ Кулаковѣвъ 1 ар.; о. Север. Турчѣвнѣвъ въ Луковѣвъ 1 ар.; п. Юлія Левѣвнѣвъ въ Серѣдномъ 1 ар. — разомъ 50 ар. 15 кр.

Натуральныя вѣдѣвнѣ инстѣтутѣ: панѣ Леонѣва Левѣвнѣвъ въ Янчѣва, панѣ Шухѣвнѣ-чѣвъ въ Красѣва, панѣ Марѣвнѣчѣвъ въ Юа-шѣва, панѣ Сухъ въ Волѣ олешичѣвъ.

Вѣдѣи до библіотеки инстѣтута дали: Редакція "Дѣла" 3 книжки, Товариство имѣ-ній Ше-ченка 5 книжокъ, Товариство "Про-свѣта" 9 книжокъ, проф. Людѣвнѣвъ Салѣ 2 книжки. Занулено 17 новыхъ книжокъ.

Вѣдѣмъ самѣмъ Добродѣямъ складае инсти-тутъ на сѣмъ мѣсѣцѣ цѣну подѣву и просѣтъ о ласкаву памѣтъ на дальше.

Бѣланѣвъ за рѣкъ 1891/92 слѣдуючій:

А) Приходы:

	ар. кр.
1) оплата учениковъ	8290 20
2) зворѣтъ за мебѣль а прѣвъ	339 —
3) добровѣльнй датѣа	50 55
4) вкладаи	7 —
5) дѣвѣнда зъ книжочкѣвъ "Нар. Торг."	3 60
6) надѣвѣжѣа зъ попереднѣхъ рѣкъ	309 90
7) зворѣтъ воднѣсавнѣхъ повѣцій бѣд-нѣйшимъ ученикамъ	25 33
Разомъ	9025 58

Б) Розходы:

	ар. кр.
1) харчѣ	5934 32
2) хата	1839 —
3) опалѣ въ свѣтлѣ	550 75
4) персоналъ	508 40
5) инѣй выдатѣи	675 10
6) воднѣсавѣ бѣднѣйш. ученикамъ	172 70
Разомъ	9680 27

В) Зуставленіе:

	ар. кр.
1) Розходы	9680 27
2) Доходы	9025 58
Збѣтае недѣбѣръ	654 69

Г) Активы инстѣтута:

	ар. кр.
1) вартѣвъ инвѣртѣарѣ по водгтруче-нѣю 50% водѣ вартѣсты зъ попе-реднѣхъ лѣтъ на вѣсѣутѣ	282 99
2) станѣвъ фонда зѣдѣванѣю	300 —

гербата не може задержати своего запаха; за-пахъ тратитъ ся при ешеніи, а свѣжѣон и мо-рѣи гербаты не можна лѣдувати на кораблѣ. Длатѣю ярау Европѣйцевъ не смѣнуе хѣвъ-ска гербата въ Хѣнахъ, подобно явъ мешка-нѣкъ сушѣ не може стерѣити воздуха морско-го, перепопанного солю, дока не привыкне до сего. Гербата заливаєя кипяткомъ, и вѣдѣ-танъ безъ явѣио приправъ подае въ малѣ-сеннѣхъ чарѣчѣхъ, не большѣхъ водѣ на перѣста. Сѣ чарѣчки берѣе въ обѣ руки, за-хѣвуячѣ при тѣмъ ще вѣдѣянѣю рода при-нѣи етѣкетальнѣй.

Годѣ вѣдѣи не згадати про славу хѣвъ-ску зупу зъ пѣтихъ гѣдѣвъ, котра зачисла-ея до найрѣднѣхъ и найцѣвнѣйшихъ приема-нѣвъ. При офіціальнѣхъ обѣдѣхъ або по за-мѣненнѣхъ домахъ подае ся зупу найперше. Матѣриалу до сен зупы достатѣе одна лѣстѣ-ка морѣва, котра прилѣпѣа до морѣвнѣхъ сеалѣ своихъ гѣдѣвъ, вытѣвѣвѣи его матѣриѣю, что вынчавѣе зъ ея дѣюба. Хѣвъска книжка варѣна подѣа припѣи вѣдѣженія тон зупы та-кими характеристичными словами: "Бѣра-стѣбно гѣдѣвъ, себѣльво лишь стане тебе за-купити, бо сен небесѣон стрѣвы пѣвола не-будѣ за богато для гостей. Вычѣтивши гѣдѣ-въ пѣри и явшѣхъ испѣтѣвнѣхъ рѣчѣй, варѣ-оставѣе въ водѣ, докѣ все не перемѣнѣи ся въ легку масу галѣретѣву. Тепѣръ вынѣи се-на твердо варѣннѣй яѣдѣ голубѣи и покрѣ-болѣва пластѣиновъ шпѣни, але тѣ пластѣи-мусѣтъ плавати по верху зупы, мѣвъ чѣвна по-мѣри. Гѣстѣ будутъ лѣзувати, а господарѣ вос-хвалѣтъ своего вухарѣ."

[Зъ "Politik".]

3) станѣвъ фонда резервного 200 —
4) сподѣвана заповѣи Сѣйму 500 —
Разомъ 1282 99

Д) Пасивы инстѣтута:

недобѣръ зъ року 1891/92 ар. кр. 654 69
Отже мѣстѣвъ тов. прѣдѣвѣае суму 628 30
У Львовѣ дѣя 20 н. ст. лѣвнѣа 1892.
Олександръ Барѣвнѣскій, голова товариства.
— о. Алексѣй Торѣвнѣскій, голова комитѣтъ.
— Костѣ Паниѣвскій, членъ вѣдѣлу и комитѣту.

Справозданіе зъ дѣяльности вѣдѣлу Руского товариства педагогичного у Львовѣ за часѣ водѣ 1 гудѣя 1891 до 30 лѣвнѣа 1892.

Вѣдѣмъ складѣу, выбранѣю на загалѣ-ныхъ аборѣхъ у Львовѣ дѣя 8 гудѣя 1891 удѣили слѣдуючій Вп. панѣвъ: 1. Олександръ Барѣвнѣскій, профессоръ семинаріи учѣ-тельскѣи у Львовѣ и посѣлъ до рады держав-ной, аю голова; 2. Марія Лѣвѣвнѣа, учителька въ Яричѣвъ новѣвъ; 3. Іосѣфа Федѣковѣа, уч-ителька у Львовѣ; 4. Людѣвнѣвъ Салѣ, профе-соръ русѣон гімназіи у Львовѣ; 5. д-ръ Іо-сѣфъ Олѣсѣвъ, профессоръ семинаріи учѣтель-скѣи у Львовѣ; 6. Костѣ Паниѣвскій, насто-ятѣль инстѣтута Руского товариства педагогич-ного у Львовѣ; 7. Дмитро Дѣвѣрѣко, учитель въ Бѣжѣ корѣвѣвѣскѣи; 8. Михайло Корѣвнѣскій, учитель въ Миколаѣвъ; 9. Карѣло Малицѣй, учитель въ Шарѣа; 10. Володѣмѣръ Вѣто-шинскій, учитель въ Зѣвѣвнѣа у Львовѣ; 11. Павѣло Карѣвнѣвъ, литерѣтъ у Львовѣ. — Застѣ-пѣнами вѣдѣловнѣхъ: 1. о. Василь Навѣрѣдѣй, кѣтѣнѣтъ школы имени Шѣмѣвнѣа у Львовѣ; 2. Теофѣль Грушѣвнѣвъ, профессоръ ц. н. гімна-зіи у Львовѣ; 3. о. Гѣрѣвѣвъ, священнѣвъ въ Вѣвнѣнѣвъ коло Львова. — До контролѣи по-мѣіа выбранѣо: 1. п. Іаіѣю Чѣжѣа, учителя въ Дубѣвнѣвъ; 2. о. Олександръ Стѣвѣвнѣвъ, кѣтѣ-хѣта семинаріи учѣтельскѣи у Львовѣ; 3. Іо-сѣфа Грѣвѣвнѣа, учителя у Львовѣ.

На перѣмѣмъ засѣданіи укомѣстѣуванѣвъ ся вѣдѣлъ въ сѣй спѣсѣбѣ, что заступнѣкомъ го-ловѣ ставѣ проф. Л. Салѣ, секретарѣмъ д-ръ І. Олѣсѣвъ, наісѣромъ К. Паниѣвскій а ма-гѣзѣиерѣмъ П. Карѣвнѣвъ. Накѣла д-ръ Олѣсѣвъ арѣвъ ся уряду секретѣарѣ, выбранѣо секретѣ-ремъ К. Паниѣвскѣи а на мѣсѣцѣ устѣпѣвшѣю зъ вѣдѣлу учѣт. Корѣвнѣскѣи повѣнѣно о. Навѣрѣцѣи. Непрѣсѣуного голову товариства, посла Барѣвнѣскѣи, заступѣвъ проф. Грушѣ-внѣвъ. До комитѣту редакціи выбранѣо: проф. Л. Салѣ, уч. Марію Лѣвѣвнѣа, д-ра Олѣсѣвѣа, уч. Дѣвѣрѣка и уч. Вѣтошинѣскѣи. Редакцію "Учитѣлѣ" передѣно и на сѣй рѣкъ проф. Грушѣ-внѣвѣа.

Вѣдѣлъ водѣвѣвъ за сѣй коротѣй часѣ 12 засѣданѣвъ, на котрыхъ обговѣрѣванѣвъ всѣ важ-нѣйшій справѣ товариства. Що-до залѣженія инстѣтута дѣвѣного рѣшѣнѣ вѣдѣлъ въ видѣ реорѣганізаціи воспитѣнѣа дѣвѣного Васѣлѣ-вѣи у Львовѣ на-разѣ не повѣзѣта ще оста-точѣон ухвалѣ, сѣмъ одѣвѣвъ не усѣнуеъ что сѣи справѣ зъ порядѣу дѣвѣного. Въ часѣ сѣмъ вѣвѣвъ вѣдѣлъ также вѣдѣва пѣтицій и мемѣоріѣлѣвъ до шѣбѣион рады правѣон, до прѣвѣдѣи правѣон рады шѣбѣион, до сойму и до мѣністерѣвъ. И такъ до рады шѣбѣион вѣвѣвъ вѣдѣлъ: 1) о апробѣту "Учитѣлѣ" для шѣбѣи народнѣхъ вѣсѣдовъ Галѣчѣи; 2) о а-пробѣту ново выдѣннѣхъ книжѣчѣкъ товариства; 3) о занѣсѣево розпорѣдѣженія оуружного ин-спѣнѣтора лѣвѣвѣскѣи замѣсѣкѣи въ справѣ за-купѣна преміионнѣхъ книжѣчѣкъ вынчѣиоу Сѣй-фѣрта и Чѣйковѣскѣи. До сойму вѣвѣвъ вѣдѣлъ: 1) просѣбу о подѣвышеніе платѣи учѣтѣламъ, а то о 150 ар. найнѣмше дѣтовѣнѣмъ а о 100 ар. вѣсѣмъ вынѣмѣмъ; 2) о додѣтокѣ дорожѣннѣй; 3) о заповѣту на "Учитѣлѣ"; 4) о заповѣту на вѣдѣтѣтѣ въ 5) о змѣну уставѣи зъ 1 сѣвнѣа 1889. До прѣвѣдѣи рады шѣбѣион вѣвѣвъ вѣ-дѣлъ мемѣоріѣлѣвъ въ справѣ невѣзначѣвана те-мѣмѣвъ русѣиѣхъ на конѣрѣвѣціи учѣтельскѣи у вѣсѣдѣиѣи чѣсти Галѣчѣи и вынчѣвѣна бодай чѣловѣкѣи чѣсла темѣмѣвъ сѣхъ при рѣвночас-нѣй дѣасѣуи въ азычѣ русѣиѣмъ. А до мѣністер-ствѣа: 1) въ справѣ заведенія въ школахъ пра-вопѣиѣи фѣнѣтетѣион и 2) о заповѣту на выдѣ-нѣицѣа для шѣбѣион молодежи. Справа вы-дѣннѣицѣа библіѣтека для шѣбѣион молодежи ле-жала вѣдѣловѣи также дуже на сѣрѣцѣ, одна-кѣвъ черезъ бранѣвъ средствъ и подѣмога въ краѣион рады шѣбѣион мусѣла она буті пови-що понѣханѣю.

Крѣмъ сѣхъ справѣ полагѣнѣвъ ще вѣ-дѣлъ и инѣй справѣ. И такъ постѣравѣвъ ся о вѣдѣннѣхъ зъ рѣднои истѣриѣи и литерѣтуры и у-просѣвъ до сѣго проф. Барѣвнѣскѣи, Грушѣ-внѣа, Салѣи и Коцѣвнѣскѣи; аровѣвъ передѣрувъ зъ истѣриѣи педагогичѣи и истѣриѣи литерѣтуры, друковѣннѣхъ въ "Учитѣлѣ"; дозѣвѣннѣй рѣгу-ляиѣвъ дѣловѣдѣва вѣдѣлу; поѣмѣставѣвъ по-яснѣнѣе по вѣсѣхъ газѣтахъ въ справѣ правоѣи-сѣи; перѣвѣнѣвъ въ видѣ сѣго, что проф. Воло-дѣмѣръ Шухѣвнѣвъ за-дѣя стрѣтъ рѣшѣево не-выдѣвати дальше "Дѣвѣнѣа", одѣиѣион газѣты для дѣтѣй, выдѣвнѣицѣево его на себѣ; заступѣиѣвъ водѣ проф. Шухѣвнѣа аю выдѣа за суму око-ло 100 ар.; рѣшѣнѣ въдѣ 1 лѣвнѣа с. р. выдѣ-вати явъ "Учитѣлѣ" такъ и "Дѣвѣнѣа" пра-вопѣиѣи фѣнѣтетѣион; бранѣвъ участвѣ въ конѣр-тѣ въ дѣнѣ рѣковнѣи смертѣ бл. п. кобѣзѣра-нашого Тарѣаса Шѣвѣчѣи а въ богѣсѣлѣуиѣи по бл. п. Олександрѣ Огоновѣскѣи; повѣзѣвъ дѣекай ухвалѣ въ справѣ болѣшон фѣвѣвѣнѣціи ново-засѣновнѣхъ шѣбѣи народнѣхъ въ русѣ-ннѣхъ азычѣомъ вынѣловнѣмъ у Львовѣ; рѣ-шѣнѣвъ постѣравѣвъ о болѣшу докладѣиѣвъ въ урядѣвахъ шѣмѣмѣмахъ и друковѣвъ дру-гѣмъ наклѣдомъ статѣтъ товариства.

До товариства за сѣй часѣ вѣступѣио 53 чѣловѣкъ; мѣжѣ ними було учѣтѣлѣвъ народ-нѣхъ 27, священнѣвъ 10, учѣтѣлѣвъ 4, про-фѣсорѣвъ шѣбѣвъ вѣсѣхъ 3, привѣтнѣхъ осѣбѣ 5; академикѣвъ 2, адвокатѣ 1 и урядѣиѣи 1.
Людѣвнѣвъ Салѣ, заступнѣкъ голову. — Костѣ Паниѣвскій, секретѣръ.

ють ся, если суть добре выхѣваніи, робѣта якъ найболѣе самѣору при вѣдѣжѣи, лѣганѣи и травленіи стрѣвы. Найболѣе чѣмѣиѣтъ су-противѣ господарѣ заважѣево голѣсоннѣмъ цѣм-кавѣмъ, ескѣргѣтѣвѣиѣвъ зубѣвъ, лѣсѣвѣнѣмъ азычѣа и дѣвѣмъ а голѣсоннѣмъ водгѣкуванѣмъ при вѣдѣ, — а если кому водгѣвѣеъ адрѣво, тогдѣ господарѣ, усѣмѣхѣиѣвъ и радѣиѣи, му-сѣтъ подѣкувати за сѣи проѣвы чѣмѣиѣи.

За дѣя сѣго, что Хѣнѣвъ не мають выгѣд-ныхъ прѣворѣвъ до вѣдѣ, всяка стрѣва подае-ва стоѣтъ дѣворѣвѣиѣ: масѣ въ кусѣчѣхъ и безъ кѣстей, овоцѣ цѣпѣрѣиѣи, яранѣвъ малѣхъ кусѣчѣхъ. Не вѣтъ ся нѣмѣмъ и явлѣннѣи, лѣшѣ, явъ зѣвѣиѣи, пѣтѣнѣннѣи, зъ котрыхъ кождѣй Хѣнѣвъ знае навідуваніево аручно по-водѣиѣиѣ. Однакѣ тѣхъ пѣтѣнѣннѣхъ не ужи-нае-еъ при вѣсѣмъ, бо лѣшѣ твердѣ стрѣвы, якъ кусѣчки мяса, берѣеъ пѣтѣнѣннѣи а вѣдѣае-еъ до губѣи. При рѣажѣ, яранѣвъ а явшѣхъ на повѣ-пѣннѣхъ стрѣвахъ пѣтѣнѣи служѣтъ до по-суванія: ерѣи масѣчѣи прикѣдѣаеъ до губѣи а пѣтѣнѣннѣи посувѣаеъ зѣвѣиѣа стрѣву на вынѣвъ. Намѣтъ, что правѣиѣа до европѣйскѣи охѣрѣ-нѣи при вѣдѣ, не комѣе приемиѣи даватѣиѣ, якъ болѣше товариство хѣвъска вѣтъ зѣдѣннѣиѣи оѣосѣбѣмъ рѣжѣ або яранѣу. Мѣжѣ поѣдѣиѣи-ма стрѣвами подаеъ гѣстанѣвъ мѣсѣчѣи зъ во-дою и рушѣннѣи, чтобы мѣгѣи оловолати яѣдѣ-и руѣвъ. Зѣмѣравѣи яѣдѣи при вѣдѣжѣи, не ува-жае-еъ смѣшнѣмъ або поганнѣмъ.

Головна рѣчѣ при гѣстанѣи, нахѣтѣа въ себѣ якъ найболѣе стрѣвы, бо сѣмъ водѣае-еъ чѣстѣ господарѣва, котрѣй зѣ сѣиѣи стрѣион мусѣтъ рѣжѣ-въ-рѣжѣ припѣнувати гѣстѣи до вѣдѣ, а явъ треба, то навѣтъ вѣхъ припѣнува-ти. Отѣя правѣа до пѣтой стрѣвъ зѣвѣиѣи доводѣтъ до такой чѣмѣион рѣомѣи. Господарѣ: "Вѣ, дорогѣи припѣнѣтъ, справѣдѣвъ ще не тысѣаи явѣион вѣдѣ." — Гѣстѣ (водгѣкуючѣ): "Мѣе-чѣрѣво вѣжѣ яѣтъ бѣчка, бо ще нѣколіи я не ку-

пѣвъ такъ знаменнѣхъ стрѣвъ." — Господарѣ: "Знаю, что на мѣмъ стоѣтъ заставѣиѣи най-поганѣиѣиѣи стрѣвы, якѣ коли небудѣ чѣловѣкъ вѣтъ, ба коли не маю чѣго инѣго. Гѣстѣ водѣ-сѣрѣа, кѣжѣ мудрѣцѣ, а боги поблагѣословѣтъ тебѣ. То-жь будѣте л

КОСЫ!

з найкращої стирійської фабрики
на особне поручення з найбільшою ста-
ранністю виконані:
55 центим довгі, середно шир. по 45 кр.
60 " " " " " 50 " "
70 " " " " " 60 " "
90 " " " " " 70 " "
За доброту тихх косх приймаємо
всю поруку. 4280
На п'ять кілограмову посылку иде
8—10 штук.
Народна Торговля у Львові та філії.

ДО АМЕРИКИ.

БІЛЕТЫ ВЪЗДЫ
въ
Нідерландско-Американськомъ
товариствѣ пароходной плавбы.
I Kolowratring 9
IV Weyringergasse 7 a
WІEN.
Преспекты и подспени якъ найточайше
4166 34—52
Найкоротша, найкорша и найдешевша подорожъ.

Альбумъ заслуженыхъ Русинѣвъ.
Цѣна 70 кр.
Достати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

Теофіль Копистинський артистъ-маларь

Звѣстный ода кольканиати лѣтъ
въ своихъ працѣхъ маларскихъ, у-
країнскихъ церквей въ стилѣ восточномъ
разомъ зъ позолоченіємъ, престолы,
иконостасы и инші рѣчи. Принимае
рѣзбарскіе работы по всѣмъ вѣдѣ-
ностямъ. Выготвлюе всякую вели-
чину церковныхъ образовъ до иконоста-
совъ, престоловъ, плащаницъ — о-
дѣйными красками на полотнѣ и де-
ровѣ. Побольше зъ фотографій пор-
третовъ. Зъ уваженія д. к. консер-
ваторіа реставруе всякі старинно-
сти, а то фрески, рѣзбы и т. ин. вхо-
дячи въ кругъ працѣхъ маларства —
по найумѣреннѣйшихъ цѣнахъ. Под-
писаний просить Вѣч Духовенство
занотувати собі его адресу.

Т. Копистинський
у Львовѣ, улица Краковска
10—10 число 20. 4035

Хресты грѣбні и памятки въ
найбольшомъ выборѣ, зна-
менито золоченіи и по най-
низшихъ цѣнахъ побѣда цѣ-
ника зъ рисунками.
Косы гварантованіи зъ правомъ
вытѣмъ по спробованію по
80 кр. — Косы безъ гваран-
ції але дуже доброй по 10
и 55 кр. 4290 12—15
Серпы англійскіи, знаменитіи, не
до порівнянн зъ иншими ту-
зинъ зр. 4. — штука 35 кр.
Окута до будовель. — Всякі
анариди господарскіи пору-
чае по найнизшихъ цѣнахъ.
Антонъ Гальскій
торговля золотыхъ товаровъ
Львѣвѣ, площа Марійска ч. 9.

Глядаю учительки пошто
вой, безъ фортеп-
ву, для двоухъ дѣвчатъ.
Глизна вѣдомостъ ливотно не
адресу: З. Однорогъ парохъ поѣдъ 2500 до Агенція анон батъ
Живачевъ, почта Независка. 4341 „Импреса“ Львѣвѣ. 2—2

Для церквей

КАДИЛО

благовонне

поручае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

МИНЦЕРА
Карпатскіи косы зъ маркою „Косарь“

зъ англійской серебрястой сталі (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косити. Они
подвойно загартованіи, рѣжутъ остро, остаются
довго острыми, легки до кошенія и такъ гнучки якъ
найлучша, на весь свѣтъ славна дамасская сталъ.
Они перетинають зѣльну блину, не вышербуячюсь
и лишь дуже мѣло зуживають ся. Одно клѣпанье вы-
стане на колька дѣвъ. А выстроивши разъ такую косу,
можна косити нею 100 до 120 кровѣвъ и найгустѣй-
шій зѣльнѣе и найтвердшу горску траву, а тымъ оца-
дѣть ся не лишь рубовій часъ, но и плата за кошеніе
и то о чотиріи, п'ять або шість разѣвъ въ порѣванію
зъ звичайными косами, які продають ся купцями.
Кожному, хто купиць у насъ косы, заручаемо,
що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Нашіи косы суть татон шарницъ, яка потрібна въ наибольшъ краю
и такъ и довготы, якои хто жажае, и по слѣдуючій цѣнѣ:

Довгота цѣлокъ косы	61	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цѣн.
Цѣна одинъ косы	1—	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25

На 5 кілогр. ваги иде 14 13 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
Одинъ карпатскій брусокъ (камень) до острѣна косѣ, 1/2 кілогр. ваги,
коштуе 15 кр.

Косы высылать ся сейчасъ по замовленію почтою але лишь за
готовый грошъ або за послѣдлато. Почтова пересылка коштуе 31 кр.
за пакунки до 5 кілогр. При замовленіи найменше 10 косъ полови-
ну платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленіи косѣ для кольканиати господарствъ мы на кож-
ду косу наклеюемо картку зъ именемъ того, кому коса належить.

Особливо треба выстергати обманниковъ!!!

бо лашъ ей косы суть правдіи карпатскіи косы, на котрыхъ 1) накле-
ена зелена картка зъ законною маркою „Косарь“ (по англійски „Mo-
wer“) и то цѣлкомъ така якъ напечатана въ томъ писемѣ въ горѣ —
и на котрыхъ на ливѣхъ косы вышта наша фирма: „Münzer & Comp.“
и 2) котріи купиють са просто, лишь у насъ, бо у другихъ купувать
сикъ косъ цѣлкомъ нема. 4233 13—?

Мінцеръ и Сполна (давн Л. Мінцеръ) въ Дрогобычи
(въ Галичинѣ)

одинъ іий фабричний складъ косѣ зъ маркою „Косарь“ для цѣ-
лой Австро-Угорщини, Нѣмечины, Россіи и для цѣлого Выходу.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продаетъ

всѣ эффекты и монеты

по курсѣ деннозъ найточнѣйшомъ не вчисляючи
ниѣкомъ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае

4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованіи
5% безъ преміи
4 1/2% листы товариства кредитового земного
4 1/2% Банку краевого
4 1/2% позичку красну галицкую 3423 232—7
4% позичку пропінатіи галицкую
5% буквицьскую
4 1/2% позичку угорскихъ зѣльницъ державныхъ
4 1/2% пропінатіи угорску
4% угорскій облигаціи индѣмніаційный

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купуе и продаетъ

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае ода
П. Т. купующихъ всякихъ выслѣдочныхъ аже платитъ мѣ-
щай паперы цѣны, такожъ запашай купоны за гетману,
безъ нѣякого дачисленія, а замѣщай лишь за однокло-
жымъ оправданныхъ коштовъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышши купоны, доставляе пошл
ржущіи купонами, за зворотомъ коштовъ, котріи самъ поносить.

ALFRED RASSL

Troppau, österr. Schlesien

поручае подѣ обѣну управу въ найлучшихъ лѣностяхъ:

МУЧКУ КОСТАНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЛЪ ТОМАСА

и вповнѣ заручае, що въ складѣ ихъ есть таіи
самыи проценты, якъ подано.

Высылка при цѣлахъ вагонахъ оплатна до каждого ста-
ціи вѣльничон.

Оферты, взорѣ и поучена управы подаеъ на жадање
даромъ и оплатно. 4287 20—27

Зъ нагоды гостины Е. Вел. Цѣсаря!

Хоругвы всякой величины и крас-
ки за штуку водѣ 50 кр. въ горѣ.
Цѣсарскіи, королѣвскіи орлы и гер-
бы, за штуку водѣ 15 кр. въ горѣ.
Написи и эмблематы, драперіи до
вѣконъ зъ матеріи або шовку.
Транспаренты цѣсарскон родины
80 кр., 2 ар., 10 ар. и 12 ар.
Транспаренты всякой величины
зъ водновѣдними написями и
монограмми.
Ляпыи аб скла и желатини у вѣ-
ляныхъ краскахъ до илюмі-
націи.
Восковіи, смоловіи, нафтовіи, магне-
сивіи факаъ та транспаренты.
Лѣхтарыи до илюминаціи и лам-
пѣоны.
Бенгалскіи огни въ краскахъ, за
штуку водѣ 16 кр. въ горѣ цѣ-
ломъ безпечній фасверки.

Декорации и илюминации выготвлюють ся дуже скоро зъ най-
большимъ эффектомъ.

Цѣлики даромъ и оплатно. 4316 1—?

CARL BISENIUS

(Associé des Hofferwerkers A. Stüwer).
Wien I. Singerstrasse II.

Новѣсть важна для Пань.

Щадить ся часть, грошѣ, працю, а бѣлье не нищить ся!

Нема нѣчого лѣшого и практичнѣйшого надѣ вы-
пробоване французске мыло оцадноости до прана бѣла,
франокъ, коронокъ, лѣсныхъ матеріи волнилыхъ и т. ин.
Бѣлье безъ великой працѣ и воляныхъ додатковъ шкѣд-
ныхъ стае бѣлымъ мѣвъ свѣтъ, бо згедане мыло его кон-
сервуе и надае пріємный запахъ. 4223 10—15

1/2 кіло Французского мыла стане за 1 кіло звичайного.
Запоруцае, що нема нѣякихъ шкѣдныхъ причинковъ.

4 1/2 кіло за 1 зр. 50 кр.

оплатно и зъ опакованьемъ выслаетъ:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage
Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валяха)

ЧАЙ КИТАЙСКО РУССКІЙ

№ 1 Коко . . . 1/2 клгр. зр. 2-30
№ 2 Кайсовъ Коко . . . „ „ 2-80
№ 3 „ молянж . . . „ „ 3—
№ 4 Имперіалъ Imperial . . . „ „ 4—
№ 5 „ Мандаринъ . . . „ „ 5—
Высѣвки чаю.
№ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 клгр. зр. 1-50
№ 7 найлучшій . . . „ „ 1-80

Цвѣты батистовы до свѣточъ. — Книжцѣ на престолы. — Вѣн-
цѣ до образовъ. — Образы оліій паперовіи по греческому
стилю. Рамы до образовъ. — Билеты літографованіи и скоро
печатаніи. — Товары шкѣрніи. — Пулареси, портмонетки,
вѣстиски, напѣрсеніи.

Всякіи прибори до писанія, рисованія и малюванія.

По найлучшихъ цѣнахъ поручае руска торговля

Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валяха.

Кандидатъ учительскій

(приватистъ) занимающій водѣ до-
шого часу мѣсце домового учите-
ля на селѣ, гляде посады разаръ
водѣ вересня на село до учени-
ковъ шкѣлъ народныхъ. Условія
дуже пріятны. На жадање мо-
же выказати похвалыма сви-
дѣтствами зъ попереднихъ посадъ.
Близшій вѣдомости прошу якъ най-
скорше издавати подѣ адресою:
М. Левицкій, въ домѣ Впр. о.
Темницкого, въ Шидловцахъ
6—6 почта Гусатинъ. 4337

Предприємство высылковѣ

(Versand-Geschäft)

У ВАНДІИ

АЛЬБИНЪ КРАСОВСКІЙ

Вѣдечъ I, Giselstrasse Nr. I.

поручае и доставляе всякіи артику-
лы, входячи въ область промыслу
и торговлѣ: домовіи господарскіи,
рѣбничіи, броварничіи, горальничіи
и промысловіи. Приборы церковныи.
Плахты непромакающіи до прикри-
ванія зѣбожа, машинъ рѣбничихъ и
т. п. Словомъ все, що хто жажае,
выслаетъ водворотною почтою або зѣ-
льничною за послѣдлато а члѣтитъ
цѣну фабричну.

Информаций и на запытанія (мар-
ка 5 кр.) удѣляе р-до и водворотно.
Прому жаждати цѣныи иллюстро-
ваний, и выслаетъ даромъ и опла-
тно. Замовленія приймаеъ такожъ
и по руски. 4330 (7—?)

ZACHERLIN

се на йславнѣйше средство противъ всякого рода наѣкомыхъ.

Знамена чудово дѣлающего „Zacherlin-a“ суть:

1. запечатана фляжка. 2. или „Zacherl“.

Цѣны: 15 кр. — 30 кр. — 50 кр. — зр. I.

Правдіи можна купиць у Львовѣ и въ иншихъ мѣстахъ провинціи всеюди
тамъ, де помѣщеніи плакаты о „Zacherlin“.

4235 8—0

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

та репрезентації для торжественного прання
Его Величества.

На звітничому двірці в Любачеві по-
вятують торжественно Г. Вел. цесаря ц. к.
старосту і преемника репрезентації повітових
чепанового і яворовського разом з члена-
ми дотичних репрезентацій повітових, ду-
ховенством і начальниками громад.

Вдв'як поїде Г. Вел. цесаря повозом
до Грушова, попереджуваний ц. к. старостою
і преемником ради повітової в Яворові.

Всередині дня 7 вересня верне Г. В. цесарь
о год. 2 мін. 30 (часу сер. свр.) до Лю-
бачева, де на звітничому двірці зберуться
тій самі особи, як і при повстанні, в цей
торжественний прання Е. Величества.

Розмова з папою.

Пан Северен, довголітній допису-
вальник газети *Cri du Peuple* і зявства соці-
аліста, оголосив в парижській *Figar* свою
розмову з папою. В розмові порушено
деякі kwestii соціальні і політичні, а на
першій мбці kwestii жидівської. Чи була
дійсно така розмова і чи все оголошене
єсть дійсно автентичним, а не лише просто
вигаданим, що поки що не вати, але все
така мусить бодай в головних точках бути
правдивою, бо навіть органи ватиканські не
заперечили просто сен розмови.

Пан Северен так описує свою розмову
з папою Львом XIII тм:

В нинішній порі, коли антисемі-
тизм хоче бути ортодоксією в видах себе,
если вже не яко випереджений церквою, то
бодай яко еманация (випливає) її, мабуть було
бы надзвичайно цінним з'ясувати, не се, що
голова церкви осуджує в тій kwestii, але се,
чого він не поважає. Коли я говорила про
Исуса, що простив своїх ватам і поспы-
тала, чи се не обов'язок християнина наслі-
дувати сей примір, — папа відповів, що
Христос пролив свою кров за всіх людей
без винятку а з особливою любовію за
тих, що не вірили в него і що тм більш
потребували його відкуплення. Церковь од-
ержала від Христа як раз місію наведе-
ння тих людей до правди. — «Пересвідчу-
ванням, чи гоненням, св. отце?» — поспы-
тала пан Северен. — «Пересвідчуванням»
— відповів живо папа. — «Задача церкви о-
пералась лише на лагідності і братерстві.
Церковь хоче відарити всім блуд і его
звизнати. Але силою выступати против осіб,
се противити ся волі Бога і его наукам,
противити ся гідності, яку я одержав, і вла-
сти, яку маю.» — «А релігійні війни?» —
«Ті два слова противлять ся собі» — відпо-
вів Лев XIII. — «Тож полишає ся хва-
ща боротьба расова?» — «Як раси? — пере-
бив папа. — Всі походять від Адама, ко-
трого Бог сотворив, без вигляду на расу
шкери і на вигляд лиця. Бо і що ж на-
тм залежить? Душі всіх людей єть одної
і той самої матерії. Посылаємо наших мі-
сіонарів до невірних еретиків і до ди-
качів, бо се сотворив Бог. Они всі рівні
перед Господом, бо їх створення єть одні
Божою волі. Навіть ще тоді, як не вивчили
геть (опримі дільниць жидівські), наш свя-
щенник заходив тамтуди, розмаляв в жи-
дам, і старали ся пізнати їх потреби. Пле-
вахи їх хорили, і обговорювали з ними
текст біблій, щоб вх навести. Коли ж
черв хотів рвати жидів, они удавали ся
під ойну пап, а папа дійсно брав вх
в оборону. Если церковь мови вирозуміла
матерію для всіх тих, що до неї приходять,
если церковь має місію охороняти слабих, то
она має також місію і сю місію, боронити
себе против всякого гонення; а те-
пер по многих язвах прийшло панованье
грошей.»

Нам'їстник Христа піднітє ся і з су-
ворим поглядом сказав: — «Тепер хо-
тять побідити церковь і при помочи грешей
запанувати над народами. Нї церковь, нї на-
роды не поддадут ся.» — «Се ті великі жа-
ди, св. отце?» — поспытала пан Северен.
Жар очей потах, папа примрув повіїв і спо-
койним голосом відповів: — «Я трамаю
з махми, визнаним і пишним, котрих
наш Господь любить.»

І нараз, без ніякого вступу поспытав
папа, сатирнично усміхаючись: — «А що там
у вас думають про папу? Чи задоволені єть
него?» — Пан Северен відповів: — «Если
монархисті лихй на папу, то республіканці
ненавидять его за для „конкуренції“ а соці-
алісти рвонуть за для конкуренції, нарід же
чудує ся, що папа нем інтересує ся та звед-
ннєм собі кардиналів.» — «Усміхаючись
прим'їтнє папа: — «А таки я не хотів бы
бути воролом Франції!»

По хвилині закнчив папа тмми слова-
ми: — «Колі то вже раз порозуміють, що
церковь не хоче вдавати ся в полі-
тику! Учитель наш сказав: Царство мов
від міра сего. Так само і мов. Змагаю до
того, щоб настати братерство, щоб забути
про неволю, щоб настати царство святого
мира і милосердя.»

Що раз поважалась пан Северен по-
спытати: — «Св. отце! чи знаєте, що о. Жа-
ко, сей перекинчик, проповідує нашим (Фран-
цузам) в Алжирі, щоб забути свою не-
вню, свою втчину, що чванити ся, щоб робити
се в Вашого поручення. Чи се правда? Чи по-
хваляете его поступок?» — «Мені жалі
его — відповів поважно Лев XIII. — Я лю-
блю Францію. До неї звертаю ся мон очі,
коли підношу голос з цих кімнат, в ко-
трих я замкнений від п'ятнадцяти літ.»

Як вже ми зазначили, годі признати
автентичності цілїй розмови, оголошеної па-
пою Северен в *Figar*. Така розмова ви-
магала бы довгого звідання, і то довірливо,
а пан Северен не може мати до того ніяко-

претенсій. Она являлась перед папою разом
з іншими паноміями французькими, а па-
па мусів заговорити кілька слів до кож-
дїх явнїтїшїх осіб. Виравдї опісля вста-
нав ся один з явнїтїшїх муж державний до
царя за паню Северен і она являлась у па-
пу на приватній, короткій аудієнції. У Ва-
тїян дїже невдоволені єть оповіщення сен
розмови, іменно задля звертання політич-
них про п'ятнадцятилітню вязницю і т. п. Папа
вгадав про гонення жидів досить драстично,
але не мбгь вести такої удраматизованої роз-
мови. Пан Северен поважилась представити
погляди папи, певно не так з власної во-
лі, як радше після указу, як одержала
в редакційних деяких ватиканських газет.
Тож самі дїяння має повнитись в тих ор-
ганах майже цілковите спростованье розмо-
ви оголошеної паню Северен, в котрій
просто заперечити ся всяким аліюзим полі-
тичним.

Інструкція д-ров'я Нотналя і Ка- лера в справі холери.

(Конець.)

Лічєньє доспїлом недуги холе-
ричної.

Симптоми доспїлої недуги холеричної
походять з того, що бакції розмножують ся
в кишках і дїють на самі кишк, від-
твлять що виворюєсь хемічна від холерична, котра
входить до загальної циркуляції крові, а по-
третє внаслідок згусення крові за-дїя надзвич-
айних випорожнєнь воднястих *per vomitum*
et *diarrhoeam*. Щоб зарадити першому сим-
птомативі, запобігти розширенню бакції в
проводях кишкових, треба або місце про-
бування зробити непригодним для бакції, або
ввести до кишків тїєї субстанції, котрі
бы зробили бакції нешкодливими без у-
шкодження недужого. Перше годі перевести
а що-до другого нема досі явнїтїшїх на са-
мійшїх засадах, бо проб не вказали успі-
шного результату. Ще найліпшим показало
ся вживанье розчину танинового до кишків —
ентерокліза танинова. Береть 1/2 до 2 літри
перезареної о 39° до 40° Целзій води, в ко-
торій розпушено 15 до 20 грамів *Acidum tan-*
nicum, і весь той рідин впроваджуєть з го-
ры *per rectum*. Таке лічєньє показало дїже
успїшним в т. зв. преміаторній стадії
і его треба уживати побіч загальних вище
средств. Але в при *stadium algidum* тї енте-
роклізи можуть принести хосен, бо введе-
на вода може бути асесорбована в кишк.
Вбачи догадують ся, що різнє танинові
здержує розвиток бакції, а організми
людському не шкодять. Ці до другого сим-
птому, як бы зробити нешкодливими бакції в
від холеричну як найкорше вичинити
з кишків, на се нема ніякого безпосереднього
средства; мабуть ще найліпше на се горяча
ентерокліза танинова.

Лічєньє холери в *stadium asphy-*
cticum.

При третім симптомі, щоб змен-
шити згусення крові, охоронити пе-
ред застоєм циркуляції в загальн усунути
всі наслідки сего, уживаєсь крові ентероклі-
зи — гіподермолізи (шпирцована під
шкуру) і інфузії інтравенальних (шпиро-
вана у вену). В послїдній стадії недуги хо-
леричної не можна звільнити з ужитєм
тих средств. (Тут наведено єть розвідчї
точний опис фазовий тих обох средств,
і для того се пропускаємо). Звичайн при у-
житю цих средств показуєсь поліпшенє в
стані недужого: чуєть правертвєсь, пульс
зачинає бити, недужий приходить до свідомо-
сти і т. п. Однак всі ті симптоми поліпше-
ня дїже часто суть лише мнїяючі. Ще раз
радять ся в розвідчї, щоб лікар в від-
кладати ужити тих средств до послїдньої
хвилі. Крїм того можна ужити і самома-
тичного лічєня: давати кусняки льоду, моро-
жений шампань, такий вина з естером, гер-
бату з коньяком, навієкці камфорой. Крїм
того можна ордувати горячі купелі сильні
і довгі натирати спиритусом субстанцій,
або компреси з льоду і огріванье дошп-
них частей тіла. Если приходять сильні пор-
чи мускулів, треба ужити навієкці з мор-
фію.

Др Льюїс Фрей подає в *N. fr.*
Presse отой дїже цікавій вїстї: «Такий
і пожалована годїя розруха в Астраха-
на та інших місцевостях полуострова Рос-
сії против лїкарів і в їх помічників
мала свою причину, як показує зб
справдань, в поголосках, як шарилась
між населєньєм а злобними людьми ще
більше піддержувалась, мов бы недужі
на холеру були живцем хоронені.
Жерела тих вїстей, котрі появлялись не лиш
в Росії, але і у всіх краях, навієкціх
пошестію, як в Італії, Сиділії, Іспанії та
в деяких провінціях австрійської держави,
треба глядати в тих зв'язках: Тїла по-
мерлих на холеру, у котрих знати вже
повну свідченість помертвуть, відбачають ся
тм, що поодинокі мускули, або ці-
лі зв'язки мускулів впадають в судо-
роги або власовольно або по легком за-
ковтано. Професор Айхгорст розелїджував
тї зв'язки на многих мерцях підчас по-
шесті в Крїтї, а ті судороги виступали
в три годни по смерті і тривали більше
анжї три годни. Вонь скопастувать смерть,
вивокуштувавши точно серце, одного 60-літ-
ного урядника. В три годни опісля пра-
вля до него донка померлого і завила, що
отець віджив. Др Айхгорст побіг скоро
до мерця і справдї побачив чудне зв'язнє.
Іменно в мускулах рамени, а передо всім
в т. зв. двугловій мускул, наступає

раз по раз судороги, від часу до часу же
скорочєня цілого мускула, так що ціла рука
звивалась. Пальці порушались враз мов
при грї на фортеп'яні. Аж по трьох год-
нах все устало. І сам бачив ті судороги
у відвєснїх шпїталі. де перед п'яти ро-
ками лежало кілька недужих на холеру. У
одного мерця судороги виявлялись в муску-
лах лап і тривали більше анжї п'ять год-
нах. Рівнож в Барльові описав таїї слу-
чай, що в якійсь час по смерті зачались
щоні отворити і замкати. В літературі
медичній занотований факт, що скорочєня
мускулів були так сильні, що тїла мер-
ців за одну добу лежали в цілком ви-
шїй позії. — Тї зв'язки пояснюють, для-
чого то повстання похосен, мов бы помер-
ших на холеру хоронили живцем.»

З Петербурга пишуть до *Pol. Corr.*
під днєм 3 в. ст. серпня: «Після урядо-
вих вїстей появлялась холера в провінціях:
рявнєської, де на 43 занедужавших 16
померло; в пензенській на 31 недужих
14 случавь смерті; в полтавській на 5
недужих 3 померло і в уфєнській на 4 не-
дужих 3 случавь смерті. Рівнож в Пе-
тербурзі помер один чоловік на холе-
ру, але се не був тамошний лїкар пробаві,
що ще занедужав на двірці. Взагалі по-
шесті, помімо того що ширять ся, не пра-
вляєсь вже в такої силі перед тм.
Значно ослабла холера в Яку і Нижній
Новгород, де і населєньє заховуєсь спой-
нїмє.

Дописи „Дїла“.

З Любїня.

[„Боян“ в Любїні — а напасті „Дзєннік польского“
і „Газети Народовой“.]

Недавно писали ми, що „Боян“ дїже
добре представив ся в Любїні, — се ско-
статував і *Kurjer Lwowski*, — і ми бы
ні в вертали до тїх справ, коли-б не
„*Dziennik Polski* та *Gazeta Narodowa*, котрі на-
пали на „Боян“ і зробили ему кравду; *Dzien-*
nik несовістним і ложним представлєньєм
„Бояна“ а *Narodowa* чим скоршим пред-
ставлєньєм ложі. Ми надїялись в виждати,
чи купельний заклад в Любїні не сир-
тує в *Dziennik*-у ложі, а що се не насту-
пило, то ми представимо річ по правді, а
читателі нехай судять.

Звїстно нам, що властитель закладу
купельного бар. Ад. Брунцкій відїтєсь са
крїхливо до прогуля „Боян“. Та не так
правильно повтвлять тоти прогульки директо-
р закладу емігрант п. Круляк. Крїм роз-
вильєня друкованих оповіщєнь без дати,
не зробав вїстї для справ концерту і тан-
ців майже нічого: навіть не роздав про-
граму концерту між гостей купельних. Ко-
ла Боянські приїхали до закладу, пилили
директорів, не знаючи, де подїтєсь, а той,
сидячи в реставрації при обїдї, велїв им
сказати: У mnie teraz obiad, niech tam zasze-
kaja. — Така гостинність! Остаточн вказано
Боянцям салю і приміжній кімнати, де
мали помїстятсь.

Настав вечір. Боянцї рознесли за-
проеви на концерт і вїзались до розпро-
даж білетів. В тїм п. Крулякїй прису-
пив до столу, зажадав і одержав без-
платно востї білетів, по котрих для себе
і для лїжарів. Відбув ся концерт. По кон-
церті одєнь Боянцї чємно попросив, щоб
гости усунули ся до приміжних кімнат,
абы правдати в привітати салю для танців.
На те треба було єть пов' години часу, а за
той час Боянцї і гости з оковцє засї-
ли в реставрації до перекуєня. Салю на той
вечір нааня була „Боян“ за 15 зр. а мн-
сцеву каселю замовили за окол 20 зр. Капе-
ля умїстила ся на галерії салі і очевидно
мала дождити аранжєра танців.

Тмчасом, як Боянцї сидїть в ре-
стаурації, п. Крулякїй, без вїдомости їх
аранжєра, казав грати вальса і почато тан-
цювати. На те проводивсь прогуля п. Ге-
расимович поїхав на галерію до музван-
тєв і велїв перестати грати, бо сего вече-
ра музика має слухати аранжєра Боянцїв.
І музика урвала. Боянцї розпочали танці
коломийські. Децять і кілька пар винулось
до танцю, між ними і донка купельних го-
стей. Серед того п. Крулякїй першїй ви-
дав свої дочку і деяких купельних го-
стей словами: „Chodźcie stąd! nas obrażono!“
По коломийцї вицфаво і тоті пань, котрі
вже були заанжєровані. Коли одна з ку-
пельних пань спытала п. Крулякїго: длячого
каже паннам виходити, він заперечив то-
му словам: Кто? Ја? Broj Boze! Однє до-
павь свого, бо більша часть купельних го-
стей, не знаючи, о що йде, повиходила з
салі, а осталиє самі Русини і тї з По-
ляков, котрих п. Крулякїй не удамо ся
вицфави. Небавом, по виясненю справ, і
часть вийшовших гостей вернулось назад
до салі. І що-ж показало ся? Всі тепер
довїдали ся, що всего наладу а ввасу на-
робив сам п. Крулякїй зб звїстним підга-
вєньєм п. Сатєрачєм.

П. Сатєрачє, комендант підгавецкої сто-
рожа огнєвої, колас Русин а тепер не зна-
ти що, перебував від довгого часу в Лю-
бїні, доставив субвєнцію від підгавецкого
выдалу повітового. Тут він все аранжєр:
забави, танці, прогуля вїтерній, пуснає до
рогї штучній огні і бомби, показує кулар-
скї штучи і т. п. — і всім тм бавить
особливо жєнщин. Нараз яїсь „Боян“
з Львова аранжєр в Любїні концерт в
танці! Боянцї, хоч сївають рускї і поль-
скї композиції, але говорять все по рускї...
готовий же і танці аранжєрувати по рускї!
Отже користаючи з відсутности Боянцїв,

п. Крулякїй виступав на салю і захоує п.
Сатєрачє і Рїтера до аранжєра танців
словами: *Panowie przesięd musicie aranżować!*
Któż będzie? Grajcie walc! Музика загра-
ла вальса а п. Сатєрачє і Рїтер винулись з
дїбнї до аранжєра і до танців з до-
чками гостей купельних. Нараз музика пе-
рестав грати... п. Сатєрачє і Рїтер ліша-
ють ся на середї салі. П. Сатєрачє прису-
пив до п. Герасимовича і спытав его: на
що казав перестати грати. П. Герасимович
відповів: „Ми нині зааранжували вечір,
салю і музику ми оплатили, а то і ціле
аранжєрство належить нам. Отже або ви у-
ступіть з аранжєра. або ми уступимо,
але ви сакі, музику і своїх гостей маєте
кожного дня, а ми лиш нині, і ми, як ба-
чите, запросили велику публіку замїщєву.
Уступимо ми, то уступлять за нами і всі
замїщєві гости, а лиште ся знов з са-
мих купельних гостями, що их маєте щод-
дневно“. П. Сатєрачє розгосенєсь, мов-то було
сказано: „або ви [купельні гости] уступайте,
або ми уступаємо“ і сїбно з п. Круля-
кїм почав вицфавати гостей і ще так
повинорював кореспондентів польських
газет, п. Мильского і Веберсфельда, а ті
Нейде на *Bojanów!* Хто-ж провинив? Чи до
Боянцїв можна воднести звідчї „*nietyktu*
i *braku najkardynalniejszych zasad* znajomości
przyzwoitego tonu“?

Купельні гости, що, опустив салю, дов-
давши ся аж на другїй день, що Боянцї
вынаїмали салю за грош і музику замовили
тай оплатили, дїже відказували на вивон-
вєньє розладу, п. Крулякїго і его аранжє-
рств, та щє жалували, що дали ся збала-
мутити і не взяли участі в забаві, на ко-
тру так нетерпєливо ждали. Всі признають,
що п. Крулякїй і его аранжєр не повинні
були мїшатись не в свої дїла.

„Боян“ приїхав до Любїня одного дня,
а за ним другого дня п. Мильков, сотруд-
ник *Dziennik*-а і редактор *Smigus* а. В
часі концерту і танців садїв вїстї в ре-
стаурації, отже нічого не вїдїв і не чув,
а опісля відпрошував ся: „*Dam ja tym*
Bojanom lekcję, aby idąc za zarobkiem [!] uczęli
się w domu przyzwoitego tonu. *Ja im napiszę,*
że im to poszkodzi i w Krynicy, i w Szczawnicy
i w drugih miejscach kapielowych!... Огь о що
ему ходило! вшаварав допис до *Dziennik*-а,
котру зараз повторила *Gazeta Narodowa*. Дру-
гї днєвник польскїй той надасть не повторі-
ти, знача, що се мусить бути ложь. [В воль-
ва дївть те саме поспав і п. Веберсфельд
до *Kurjer*-а *Polsk*-ого]. Число *Dziennik*-а з до-
писом [так само як і *Kurjer* а *Polsk*-ого]
сховано перед публікою в читальні і до-
перва з *Gazet* в *Narodow*-он гости довїдали
ся про брехі і напасті в *Dziennik*-у. Чи не
лучше був бы зробив п. Крулякїй, коли
бы був, замїсть ховати газети перед пу-
блікою, побав до них спростованье? Чи
такі кореспонденти з Любїня, протєговані
дерекцією, може причинять ся до більшої
фрєквенції гостей? Та й чи дивно відтвлять,
що мешкані в закладі стоять пустою? Ми
бы радiali п. директорів закладу заняті ся
попередь всего добром заведеня а имено:
щоб гости мали в часі теплу воду для куп-
пелі та щоб в саміх закладах були або
підвєшені тверді стєжки або які хобані,
котрих в слотї дїл можна бы достатись
з мешканц до лазен. Інаше-ж хорї, бро-
дючи по кістї в слотї і в воді, не выль-
чать ся з недуга а радше навалять ся на
новых хорб. Директора в Любїні і коре-
спондентів повинна чей же більше обходити
фрєквенції гостей? І вогды гости купельних, нїж
аранжєр танців. А яку правду пишуть
тутешні кореспонденти до деяких газет поль-
ских, можна бачити з їх доносєнь, що
мов-то в заклад в Любїні гостей около
1.000 осіб, а ми читаючи таї „блага“ на-
мстоц, лиш усміхаєм ся... Правда кореспо-
денти мають від дерекції закладу всякі
врєсноє, але чи самому закладови тава
„правда“ приносити язі реальніх хосєнь?
Нам'ї адєсь, щонаєра з „Боян“ до ре-
путації закладу не причинять ся.

Всї тутешні поважїтїша публіка поль-
ска высказувала при кожній сурьї свою о-
бурєньє на обмязанье „Боян“ в *Dziennik*-у,
в *Narodow*-ій і в *Kurjer* а *Polsk*-ом. Ота-
ренскїй настоятель о. Доминьян в *Чорт-*
ков в. Скалєба сказав: „*Bojan* wywłazł
się bardzo ładnie z koncertu i zabawy, trzeba
było djabła, który by popsuł tę piękna zgodę i
zabawę.“ А др Гань з *С.ж.л.* довідав-
шєсь про напасті на „Боян“, потїшував Ру-
синами: „Пожіть, нехай „Боян“ правде до
Соката, нїм там вынаїдєгородити ся неприя-
тєн в Любїні...“ Всі поважали опінія по-
стороні „Боян“.

Очевидєньє.

Прим. Ред. До сєй дописи муємо ще
додати, що Начальство вхідного прогуля
„Боян“ выслало було до *Dziennik*-а *Polsk*-ого
спростованье допису, однакже редація *Dzien-*
nik-а допис не помїстила і тм дїла до-
каз, що нем не руководить правда, але зло-
бний намір шєдити рускїй сївнєцїй про-
гульчї. Спростованье „Боян“ було зовсім
предметове. Простовано там, що неправда,
мов бы лиш самі аранжєри вечера удали
ся були по свєбєнчїм концерті на вечерю,
бо до реставрації вїшла була також біль-
ша часть гостей. Панам, котрі дали знати
музвчї грати вальса, не випадало вїнорувати
в десятиро більшу часть гостей а в три
пары розпочинати танці, а дальше повинні
були взяти на увагу, що вечерю устроювало
руське товариство і яко таке мало повне пра-
во забаву розпочати своїм народним тан-
цєм — коломийкою. Неправда і те, що
мов-то дїрієнт хору влєтїв на салю аж
бомба і врікнув: „*Ja nie kazałem grać, ja*
zakazuję tańczę!“ Бо коли три пары розпо-
чали танці, провадив прогуля [не дїрі-

Дѣвчина станула въ повоаѣ усмѣхнута, румяніючись збъ зворушеніи. Скорый вбддыхъ ровхилывъ коралевѣ уста, вечбрый хегбтъ ровѣявъ темне вохосѣ, пивнѣ очѣ блыщала золотыми искрами. Ярина дрежала на цѣлбмъ тѣлѣ.

Широко отворена брама була умаена зеленью, на подвбрюю повно було сельсого люду, на передѣ стояла уся служба святочно прибрана, а старый економъ Савгардъ, котрый ще затымавъ ен дѣда, тримавъ на золоченомъ пѣдносѣ бохонецъ жытнього хлѣба и сѣлѣ.

Повбзъ становуѣ. Товпа люду заколыхала ся, якъ хвиля, загудѣла адушенымъ шумомъ. Дѣвчинѣ зайшли очѣ слѣзами, першій разъ утратила певнбсть себе. Савгардъ зблизивъ ся до ступѣни, вбдерывъ сяву голову и похилывъ ся вѣ до колѣнѣ.

Панна Ярина вбдсунула ся й вывочила на землю. Розпука свѣтила ся въ ен очахъ. Глянула по тбй товпѣ, щб принимала ен, витала цѣлою душею въ дбмъ прадѣднѣй, та не розумѣла ихъ слбвѣ, анѣ не могла вбдповѣсти.

— Не можу имъ сказати, яка я вдячна, якъ имъ добре спрняю!... вышентала жалбсно, слухаючи промовы старого економа.

Коли наразъ хтось становуѣ за нею. Оглянула ся позадь себе. Постать Марка выросла изъ землѣ. Стоявъ такожь зъ вбдерытою головою, убранный святочно, неначе вважавъ себе такожь однимъ изъ ен слугъ, и витавъ глубокоимъ поклономъ.

Вбдохнула на видъ знакомого посередъ тыхъ усѣхъ, подала ему руку й потягнула до себе.

— Подякуйте, прошу васъ, за мене! Дуже сердечно! Прощу сказати, щб я не забуду того ихнього привѣту!

Вѣнъ почавъ рѣчь своимъ грѣмкимъ голосомъ. Товпа слухала, а вѣдтакъ вѣдповѣла змѣшанымъ громаднымъ окликомъ.

— Що они кажуць? — запытала.

— Просяць, щобы панѣ лишилися середъ своихъ на завсѣгды.

— Лишу ся, лишу ся, скажѣть имъ!

Старый Савіардъ поступивъ крокъ на передъ и вѣдбававъ ся.

— Паночку, прошу сказаць паннунца, абы насъ любила, якъ батьки любили; щобы за ихъ прикладомъ рядила.

Марко переказавъ бесѣду. Яриза крозь слѣзовы глянула на сивого слугу, безъ намыслу обняла его за шію и пригорнула зъ цѣлого серця.

Старый стративъ голову. Пѣднось изъ хлѣбомъ и сѣблю вѣддавъ Маркови, а самъ якъ довгій упавъ тѣ до нѣгъ; товпа загудѣла запаломъ и зачала тиснутись до неѣ. Леды проломилась. Десъ у глубинѣ ударила селяньска капеля, людъ то смѣявъ ся, то плакавъ на перемѣну, цѣлувавъ еѣ по рукахъ, хотѣвъ нести въ дѣмъ, — наконецъ забранло въ неѣ силѣ, огляоглянула ся на Марка, прохаючи о помѣчь нѣмымъ поглядомъ.

Вѣнъ зрозумѣвъ, сказавъ слѣвъ кѣлька и гнеть товпа розступила ся въ двѣ лавы, лишаючи для неѣ вѣльний прохѣдъ ажъ до ганку. Веунула руку пѣдъ рамя великана, ѣ ишли разомъ тымъ шпажеромъ поволи середъ невинныхъ окликѣвъ.

Въ половинѣ дороги ледви пригадавъ собѣ Чертванъ Мервіса ѣ пошукавъ его очима. Американецъ утѣвъ вѣдъ того урочистого прѣнятя. Его нервы, щѣ лю-

били сповбї, скрылись пбдъ захистливї крыла дому. Хотївъ увбїти, але на порозї наткнувъ ся на глухого Филимона, котрый простуючыся у своїй споконвїчнбї ліберїн, тримавъ на уаголюю вязанку ключївъ и ролю шамбеляна розумївъ зовсїмъ поважно. Въ той двбръ, въ котрбмъ стороживъ ровбвъ двацїть, мавъ впусити доньку колишнього пана й каштелянку — перше нїкогого...

— Отвори пановн! — крикнувъ ему хтось у саме ухо голосомъ похожимъ на грбмъ. Вбнъ здригнувъ ся, немовъ раили ему сповнити смертельный грїхъ.

— Панъ замкнувъ, вбдходячи и сказавъ: отворишь однимъ Орвїдамъ! — промовивъ беззубыми устами, въ намївнымъ опоромъ, и додавъ для ббольшоу силы: — и Чертванъ такъ само мовили! Отворить паннунця, нехай чужинець жеде!

Мервїсъ зъ резїгнацією згорзнувъ на грудяхъ руки и ждавъ, оглядаючи цїкаво убраня селянъ, ліберїю службы, хвильованье товпы на подвбрю й молоду пару, що зближалась помаху до ганку.

Такихъ румянцївъ и радости нїколи ще не бачивъ на лица Ярины. Выглядажа нїбъ выша, гордїйша й незвычайно щаслива.

— Якъ бы то побачивъ ен таку мбї батько. Оттодї зрадївъ бы! — подумавъ, усмїхаючыся задоволенный.

Филимонъ поступивъ вблька крокбвъ, яєъ мумїя пбдъ впливомъ гальванїчного току. Нбєъ ему почервонївъ и искрами блищали очн: дождавъ ся Орвїдбвъ!

— Старый емеритъ, слуга ще вашего дїда, панї! — шепнувъ Марко — прошу его ущасливити й власноручно вбдчинити дверї свого дому.

Взяла ключї. Замокъ заскрегставъ, Марко розхиливъ крыла дверей.

— Дай вамъ Боже, панѣ, въ старому домѣ бать-
кобѣ ихъ ческѣты й щастье! — сказавъ вланяючись.

— Ну, а теперь воіно менѣ убойти, старый? —
запытавъ Мервісъ службову мумію, резуміеть ся, безъ-
успѣшно.

— Дарма праца! — сказавъ Марко — вѣнѣ нѣчо-
го не чув!

— Ты тутъ, Кляркъ? ходи-жь! — заклинала пан-
на Ярина.

— Добре, що ты зволила пригадати собѣ мое
истнованье.

— Даруй, мѣй дорогій, але я такъ зворушена й
занята! Пане Чертванѣ, я хотѣла-бъ погостити тыхъ
людей!

— Я знавъ обѣ тѣмъ! Для нихъ приготована ѣжа
й напитки! Подумайте, панѣ, про себе й про свѣй вы-
почивокъ.

— Охъ, спасибѣ' вамъ, що тамъ нашли ся на
вступѣ. Я думала, що розплачу ся зъ жалю, що я чужа,
и зъ вражѣня на той видѣ. Охъ, якъ же я щаслива и
вдячна вамъ!

— За що жѣ менѣ? я сповнивъ свѣй обовязокъ!

— Воздухъ Европы дивно впливає на тебе, Ирї —
завважавъ Мервісъ, скидаючи зъ себе поволи плащъ и
вбѣдаючи Филимонови въ руки. — Тамъ у насъ ты бу-
ла завсѣгды сильна здорова и спокѣйна! Охъ, якї-жь
оригінальнѣй меблѣ!

— А правда! Прошу менѣ мѣй дѣмъ показати,
пане Чертванѣ!

— Паночку — оббѣвавъ ся Филимонъ тономъ, ко-
трый мавъ бути довѣрливимъ, а гудѣвъ, якъ поглинѣть у
пуццѣ — тѣлько що прѣѣхавъ до васъ парубокъ изъ

Юргішківъ. Стара панъ хора, паннунця дуже васъ просять!

Марко занепохонвъ ся очевидно. Станувъ, подумавъ хвилю, и звернувъ ся до свого молодого поміщицѣ.

— Мушу відѣхати на кілька годинъ. Даруйте, панѣ. Хорый потребує мене.

Глянула на него невдоволена, нѣбы помічаючи.

— Чя то хто хорый зъ вашою родини?

— Нѣ, панѣ!

— Що-жъ вѣнъ говоривъ, той старый?

— Сусѣдка посѣѣтска, невидюща вдовица, захорѣла.

Кличе мене.

— Вертайте ся швидко. Я тутъ безъ товкмача не дамъ собі рады. Ждати му зъ обѣдомъ.

— Спасибѣ. Можу забаритись довше. Може верну ся въ ночи...

— Ахъ, якѣ-жъ вы добродѣйні!...

— Чя тамъ мешкає тѣлько невидюща вдовица? Нѣхто бѣльше? запытавъ піддѣрвно Мервісь.

Марко не відповѣвъ нѣ слова, поклонивъ ся и зникъ. На дворѣ граля капеля и бенкетувала товта люду. Приѣзжі похажали по домѣ, всему дивуючись.

Двацять роківъ не було господарѣвъ, а все выглядало неначе відѣхали вчора! Видно заподадна и приязна рука тутки рядила.

Мервісь зупинивъ ся наконецъ, сѣбачивши переглядъ.

— Знаєшь, Ирї, казку про короля Гаральда?

— Дай менѣ спокѣй збъ своєю казкою! — кинула нетерпѣливо.

— Не хочешъ послухати? Що-да! Правда, ты гѣвна, отже не цѣкава. Ичимъ часомъ, коли розпогодишь ся, тажъ пригадай менѣ а я тобѣ оповѣмъ.

Засміяла ся мимохѣть.

— Ну, допустімъ, я респогодилась. Оповѣдай свою казку.

Американецъ сѣвъ, запаливъ цигаро й глядячи въ тактъ свои бакены, зачавъ казку.

— Король Гаральдъ хотѣвъ выпробувати чесноту своихъ пѣдданныхъ и завѣсивъ на деревѣ при дорогѣ золотыя нараменныкы. Перевѣджаючы туды по трьохъ рскахъ, знайшовъ его на тѣй самѣй галузѣ.

— И на тѣмъ конецъ? До чогожь се вѣдносишь? — запытала.

— Ты, Ирї, дуже розумна й правична особа, але въ тебе єсть одинъ блудъ, не любишь повѣльного розумованя. Кожна правда потребує прикладу. Вѣдаюшу мою наведу до того, що мѣркуючы по сѣмъ домѣ, тутешній людъ походить запевне зъ Авїліи, зъ пѣдданныхъ Гаральда! Що? неправда-жь? Ся стара мумія може навѣтъ тямить легендарный нараменникъ.

Показавъ на Филемона, котрый з'явивъ ся на порозѣ й гробовымъ голосомъ сповѣстивъ обѣдъ.

— Мабуть зазвѣъ до обѣду! — сказавъ встаючи Мервісъ. — Служу тобѣ, Ирї: я радый покоштувати той хлѣбъ, що ты менѣ обѣщала въ Ковнѣ. На Чертована не варто ждати. Мѣркуючы по єго поспѣху, та невидюча вдовица має въ него особлившу ласку.

— И я такъ думаю, — подтвердила збъ стягнутыми бровами. — Ты не довѣдавъ ся нѣчого про те у правника въ Ковнѣ?

— Я гадавъ, що ты дѣзнаєшь ся про всѣ тайны вѣдъ судженою єго брата. Чи завважала, якѣ тутъ гарный жевщени? Та панна Язвиглѣвна робить дуже миле вражѣнє. Колибъ не дороги, мосты та й неладъ, я не

мавъ бы твоѣй вѣтчинѣ нічого зазнаути. Ты мовчишь, Ирі? Про-що такъ глубоко думаешь?

— Про будучиість, мѡй друже! Подумаи лишень, що мы зробимо, якъ Чертваиъ выповѣсть свои услуги? А зробить се безперечно!

— Бя, подеѡй ему пенсію! Кѡлько бере рѡчно?

— Не знаю! У него свѡй маєтокъ, працювавъ тут-ки проти волѣ.

— Возьми Нѣмця агронома.

— Тутъ либонъ Нѣмцѣвъ страшенно не наведять!

— Ще-жь порадишь? Учи ся що силы тутешнѡй мовѣ, а поки-що адай ся на службу. Нехай Чертваиъ вкаже тобѣ довѣренныхъ.

Мовчки ѣли довгу хвилю. Наконецъ панна похитала головою.

— Розпестивъ мене твоѡ батъко! Тѣфу, соромно менѣ. Я вѡдыскала край и майно, та замѣсть тѣшитись трачу надѣю. Добре ты нажешь! За мѣсяць мушу вывѣсти мову, а поки треба терпѣти! Ты мене не покинешь сейчасъ!

— Лашу ся, поки схочешъ! Може ще Чертваиъ дасть ся задержати. Не хочешъ приглянутись танцямъ? Оно оригінальне!

Сѣли у вѡенѣ сальзу и довго дивились на забаву люду.

Западавъ вечѡръ, забава тихла, наконецъ зачались янѣсь таемничѡй шепты, людъ споглядавъ у вѡено, на молоду паню; видно нараджувавъ ся.

Потѡмъ змѣнила ся картина. Музика выступила на передѣ, всѣ вѡдерыли головы и зѡ сто грудей загремѣла сѣльска невчена пѣсня.

Скѡнчивши вуплетъ, поклонились до землѣ и рушили до ворѡтъ. Музика грала безъ упину; идучи спѣ-

вали дальше; за брамою голоса зачали притихати й до того ще було чути ихъ гомѣнь у спокѣйному вечерѣ.

Панна Ярина похилилась на вѣки й пѣдхоплювала захланно тѣ тѣны.

— Яке то прѣсте й гарне! — назала разъ-по-разъ.

На подвѣрѣ служба прятала оставен бенкету й забавы. Кѣлькохъ поважныхъ офіціалістѣвъ пересунулось вѣдъ хутора й сѣло на ганку офіцины, положеной праворучъ. Балакали щось изъ тиха, повурюючи люльки й дивлячись на дорогу. Мервісъ змученый пороумѣвъ ся жєстами зъ Филимономъ и пѣйшовъ спати.

Пѣсля денныхъ вражень панна Ярина не хотѣла спати. Она думала, наслухуючи шумъ вѣтру й деревъ. Коли она зрозумѣе сей край и людей? коли почувѣть ся городняною — жмудинною?...

Десь коло пѣвночи далекій тупѣтъ сплѣхавъ двѣрскихъ пѣбѣвъ, розбудивъ дрѣмающихъ економѣвъ. Бѣдець наближавъ ся, вѣхавъ дуже швидко, бѣля брамы зсѣвъ нѣтъ коня й пѣшки зблизивъ ся до офіцины.

Ярина пѣзнала его поставу й понурый голосъ. Коротко дававъ явись приказъ; офіціалісты вѣдповѣдали вѣлькома словами, вѣнъ часомъ запытавъ ся де-що, наконецъ вѣддравивъ ихъ повнвомъ руки.

— Łaba nakt, ponuj! (добранѣчь, пане!) — сзвались разомъ.

— Łaba nakt jums! (— вамъ!) вѣдповѣвъ.

Ключъ засѣреготавъ у замку. Въ офіцентъ засѣяло свѣтло, вѣдчинено вѣкно.

Годиву ждала панна Ярина. Годинники выдѣвонили першу, по дворѣ лунали тѣлько свиставки нѣчныхъ сторожѣвъ, свѣло разъ-у-разъ блимахо й чути було въ хвили, коли переставъ шумѣти вѣтеръ, шелестъ паперу

въ остатнѣмъ вѣкѣ. Чорна тѣнь чоловіка сидѣла похилена надъ бюроми, щось писала й числила, не підносячи головы. Наконець порушила ся, встала й поїшла въ спальню.

— Гарна перспектива! — шепнула до себе, — и я такожъ такъ нищѣтнику, якъ вѣнъ!

Марко працювавъ безъ упину. Язъ колись его батько, такъ теперъ вѣнъ громадивъ документи, пляны, доклады економічній, вѣнчивъ рахунки та звѣты. Трудна й томлюча робота була для него розривкою. Завтра той кбстеръ записаного паперу вручить властительцѣ, возьме свою рушницю, Маркаса й поїде, такъ якъ прийшовъ, черезъ Девайту въ Сандвілѣ. Служба покбнена — покбнена!

Посвѣтъ стбало его року невислуцоща працѣ й нареченой. Наконець люди назвали его злодѣемъ, розпущали вѣсти, що окрадавъ посвѣтску касу. Мавъ доволѣ заплати за безкорыстну працю.

Ще кблька година! А збудеть ся тягару! Буде вольний!

Упорядкувавъ папери, поскилавъ у скриньку трохи одѣжѣ, оглянувъ рушницю, погладивъ пса, котрый лѣстивъ ся до него, й потасивъ свѣчку.

Досвѣтскъ свитавъ на вершечкахъ деревъ...

Було близько полудня коли Ярива Орейдбна прокинулася. Якусъ хвилю не знала де знаходитъ ся. Була се спальня ея дѣдбв, просторна, темна вбдъ гобеленовыхъ оббвѣ. Крбзь вбвно зазирали зъ городу лицы. Дѣвчинка простягнула ся роскбшно на великанськбй постели зъ опонами й задзвонила.

Сильсена покоївка всунула ся зъ таха. Була се унука шановного Фалимена. Она подала пани якусъ книжку. Панночка отворила ея й узмѣхнула ся радбст-

но. Се були размовы німецко-польскі, справжня нитка Аріяды!

Зъ вѣхъ помоогою порозумѣла ся яеъ-такъ. Нова помѣщица довѣдала ся, що служниця называеъ ся Устя, що сегодня погода, що панъ зъ офіціанъ прийшовъ давно й розмавляеъ ся зъ чуженецкимъ паномъ и що то вѣнъ давъ тѣ ту книжочку.

— Дотепный помыслъ! Роля товемача видко ему надѣла! Ну, я готова!

Въ салѣнѣ тымчасомъ панове батакали. Марно слухавъ радше зъ занятємъ, а Морвісъ оповѣдавъ систематично исторію свою й подѣлъ сирѣтъ.

— Мѣй батько мавъ за молоду ферму въ наѣвѣхъ двѣхъ стахъ. Торгувавъ товаромъ и звѣрячими шкурами. Побравъ ся зъ одинакою сусѣдного поселенця, и мавъ скрѣмъ мене двоухъ старшихъ сыновъ. Коли я вродивъ ся, нашъ Ставъ бувъ уже ничій. Пралѣсы пѣдъ сокирами впали, Индіане поступили ся глубше, зачали зъ швидеюстью блискавни зростати города й заводы. Найдено погляды желѣза й цинку, почва була вельми врсжайна. Довкола нашої фермы яеъ грибы по дощѣ, зросло мѣсто — его называли Дрексіті, пѣсли называха батька моего матери. Памятаю ще, коли те мѣстечко мало однихъ крамъ, одну церкву й одну школу. Теперь числить шѣстьдесять тысячѣвъ людности, вѣвъ ньому вѣльканацять сентѣ, десять школъ, пятнадцать заводѣвъ, вѣльмасотъ магазеновъ. Минуло ледви двацять роковъ; за нихъ десять лѣтъ дорѣвняе Філадельфія!

Американецъ переставъ на хвѣлю и зъ гордѣстю глянувъ на слухача.

— Дакѣ вамъ розростатись! — зѣбуркотѣвъ Марко.

— Мѣй батько провидѣвъ свѣтлу будущѣсть оселѣ. Въ первопочнай заупивъ за безцѣнъ просторы землѣ,

вѣдтавъ розп'юдавъ половину, зарабляючи сто за сто. Половину лишавъ собѣ для зарѣбку. Найстаршому братови купивъ кѣлька сотень акрѣвъ зъ жилою цины, оженивъ его й сееливъ. Середущій не хотѣвъ дома працювати, и есть по званю морякомъ; а отримавъ технічне образованье й капіталъ. Батько лишивъ ся на фермѣ, мати давно вмерла, заразъ по монѣхъ пологахъ, я заклавъ прядильню бавовны. Отсе наша исторія.

— А панна Орвідѣвна? — запытавъ Марко.

— Охъ, то такожъ стара исторія. Я мавъ дванацять рокѣвъ, коли до нашої плянтаціи прийшовъ худий, въ лахи одѣтый, покалѣченный чоловікъ изъ чотеро-лѣтньою моржею леден живою збѣ змученя й голоду двѣ-чвиркою, прохаючи рѣботы й хлѣба. Они йшли изъ заходу й довго стояли пѣдъ нашою брамою, бо нѣхто не вѣривъ, абы той злидарь здавъ ся до чого на полѣ. Наконецъ постерѣгъ его мѣй батько и принявъ зъ милости, радше задля дитини — бо дуже любивъ дѣти.

Чоловѣкъ станувъ зъ муринами й китайцями до праці. Робивъ тихо, бувъ слухняный, не вгававъ, що було силы въ знесиленому нуждою тѣлѣ, але тои силы не було вже багацько.

Забули про него въ товпѣ. Зъ дитиною мешкавъ у будѣ на плянтаціяхъ...

Въ ту хвилину выхилила ся тихо зъ за плечей Мервіса Ярина Орвідѣвна й кладучи ему руку на плечи, сказала:

— Я довбичу, Клярѣ свои подѣвъ! Ты багаццо затаешъ!

Сила межи ними й говорила дальше зворушенимъ голосомъ:

— Той лихій робѣтникъ мешкавъ у будѣ, вѣвъ зле, ходѣвъ у лахахъ, а грѣшь збравъ и ховавъ у щѣлину

въ стѣѣ. Датиу вчивъ молитовъ у незнакомѣй мовѣ и присыплавъ обѣтницею, що хутко вѣйдуть на схѣтъ черезъ великій моря — до матери, що жде на нихъ. Говоривъ, що его край гарный, що въ него своя ферма, и добрый старый прїятель за морями. Датина затимила все! Працювавъ два роки, поки одного дня сатнувъ до сховку по вѣбавый грѣшь на подорожъ — и не знайшовъ нѣчого. Хтось вырывъ сховокъ и обрабувавъ бѣдолаху въ его неприсутности. Може китаецъ зъ плянтаціи.

Пѣсля того чоловікъ стративъ надѣю. Чара недолѣ пережила ся черезъ край: не хотѣвъ працювати, поглянувъ на датиу скляными очима й зарыдавъ.

Кѣлька тиждаѣвъ лежавъ у будѣ. Датина була годна, вѣнъ вливавъ тѣлько — пяти й молевъ ся. Були бы разомъ згинули обое, якъ бы не панъ Мервисъ, чи радше Кляръ! Вѣнъ якось случайно завірнувъ у буду и спровадивъ батька. Забрали хорого й дѣвчану въ паньскій дѣмъ, еи нагодували, до него повлинали доктора, не щадили заходѣвъ. Але не було вже що ратувати! Природа выпалилась, якъ гнѣтъ безъ оливо. Умеръ черезъ кѣлька день. Передъ смертю выпоровъ изъ лахѣвъ сирутникъ пожовѣлыхъ паперѣвъ и пушву сѣрого пѣску зѣ свяченой мошонки. Давъ датиѣ золотый медальѣвъ, вѣдломѣвъ перстѣня й велѣвъ, коли доросте, йти на схѣтъ, за моря до матери. Зъ панѣмъ Мервисѣмъ розмовлявъ черезъ хвилю, поручивъ его опѣцѣ свроту й тѣ паперы. Якъ умеръ, то пѣпъ католицкій похоронивъ его, а той пѣсокъ кинули ему до грѣбу.

Голосъ сповѣдаючѣ урвавъ ся. Замокнѣла на хвилю и вдивляла ся въ вѣвно, пригрызаючи уста, на котрѣ може зъ глубины душѣ тѣсло ся хыпанье.

Марко не зводивъ очей зъ еи лица. Та повѣсть зворушила его до глубины душѣ.

Недобитокъ не вернувъ ся до вѣтчины, тѣлько пуш-
ну жмуденои землѣ, якъ дорогій мошѣ, кинено ему на
деревнище, а дѣтина лишлася безъ рѣднои й далекои
невѣ и плакала..

Понурого чоловѣка заболѣло щось тяженько въ
грудахъ. Несвѣтскій проймающій бѣль вѣдбывъ ся на ли-
цахъ, прдеръ ся вѣбъ почорнѣму шибру, закрасивъ
обличье й вськи темнымъ румянцемъ. Зворушенный увесь,
похиливъ голову.

А Кляркъ Мервісъ згорнувъ руки й колышучься на
крѣслѣ, привернувъ ихъ до рѣвноваги спокѣйнымъ, по-
вѣльнымъ голосомъ:

— Цѣле те вѣщастье не сталося бы було, якъ бы
въ нашѣй фермѣ була знайшла ся жевщина, якою кѣль-
канацять лѣтъ опѣсля була Ирѣ.

Дѣвчина прочнула ся зъ задумы й потрясла го-
ловою:

— На таку недолю, щѣ лоточить душу, Кляркъ, не
мае ратунну. За богато втративъ мѣй батько въ житю
далеко було ему до враю. Тутъ лежали для него тыся-
чѣ, а похоронили его зъ ласки пана Мервіса. Ихъ ла-
скою я выросла!

— Девлямуешь пустѣй фразы, Ирѣ! — перервавъ
Американецъ — я оповѣмъ тѣй уступъ. У насъ дома,
пане Чертванъ, бракувало довѣки. Батько не мавъ нѣтъ
кѣмъ пеститись и жартувати, я не мавъ зъ кѣмъ пусту-
вати. Нашъ пустѣй дѣмъ повеселѣшавъ, коли она при-
була.

— Вы могли приймати яку сягачку або знакому.
Бридня! Вы вчинили милѣсть! Годували мене, якъ рѣд-
ну, вѣддали въ школу, не гнѣвались нѣколи.

— Не було гѣ щѣ. Ледви трохи вѣдъ землѣ вѣд-
росла, а вже стала ся пожиточна. Зѣ шиолы по пятна-

цятыхъ рокахъ принесла патентъ, вѣдбула курсъ торговельный у заводѣ, практикувала пѣвъ року янъ доглядача въ шпитали. Ова не думала, роблючи те, про карієру для себе, бо вернулась до старого батька й на фермѣ стала ся провидѣньемъ.

— Деклямуешь пусті фразы, Кляркъ! — повторила его высказъ, встаючи. — Ходѣмо на свѣданье! — доквнула.

— Потрѣбай! Не сказала ще, що дѣти робѣтницѣвъ ты забрала въ шкѣлку, що хорымъ дала опѣку, що батькови заступила секретаря.

— Працювати було обовязкомъ. Доволѣ тон балаканины!..

— Нѣ, даруй! ты не сказала, що дала вѣдмову міліонереви Уіліямови Джексоневи лашъ дятого, що батько плакавъ на згадку про розлуку.

— Мій дорогій, яжъ могла мати личнй причины, стжѣ нема нѣякои заслуги въ тѣмъ нѣбѣ посвяченю.

— Таеъ то й я такъ думавъ и пѣдъ впливомъ тои спасеннои надѣѣ освѣдчивъ ся тобѣ на другій день по Джексонѣ. Я бувъ таеъ певный принятя, що мазъ навѣтъ перстенець у кишени.

Ярина засмѣяла ся сердечно.

— Ты не допускавъ, що не ты, а хто другій може истнувати въ моѣй душѣ?

— Та кобы истнувавъ, таеъ я бодай *злѣнчувавъ* бы его! Але й тои розрады я не найшовъ у вѣдмовѣ!

— Лишивъ ся тобѣ перстень и свобода. Ты розрадивъ ся хутко.

— Ну, певна рѣчь. Не мѣгъ же-жъ я плакати, або повѣстись! Бо й що жъ бы оно помогло! Опроче, я тогдѣ бувъ страшенно занятый новою машиною до сеу-

бавя бавовны. Тамишь? я навѣтъ вѣдъ того зачавъ мое освѣдченє...

Мервісъ звѣвъ пѣдъ стєлю блѣій очі й вѣтхувъ.

Панна Орвідѣвна розємѣялась и вийшла зъ комнаты.

— Беру васъ за свѣдєа — звернувъ ся до Марка панъ Мервісъ — чи оно не льогічне? Батько хотѣвъ єи затримати, она хотѣла лишитись. Треба було получить ся въ родину. Я не претивъ бы їй працювати й дальше въ своему званю. Повинно було сконтись подружє. Батько любить єи ажъ до чудацтва; я такій бувъ певный доброго вѣнца, що не обзывавъ ся нѣ до одной вольной женщины опрѣчь — що до неї. На-вѣщо, думавъ я, даремный захѣдъ и втрата часу? Мы знали дуже добре, вѣколя не було суперечки. Я мѣгъ смѣло купити перстєнь. А знаєте, для чого вѣдмовила? Щобъ не пѣдозрѣвали єи о интересъ. Нѣ, нѣ та й нѣ! Я говоривъ цѣлу годину, покликавъ батька, братову, не помогло нѣ-щѣ. Прощу-жъ менѣ сказати, чи оно не соромъ, тавій бракъ льогіки?

— Я на мѣсци панни Орвідѣвны не вчинивъ бы инакше, — высказавъ свѣй поглядъ Марко. — Була вбога, отже була горда й недовѣрлива. Теперь вѣдповѣла бы може инакше.

— Ого-жъ яєъ разъ, що нѣ. Одинъ доказъ бѣльшо — нєльогічности. Батько мене навмысне выславъ изъ нею. Зъ огляду на маетокъ стоимо теперь порѣвно. Ну, а й теперъ таковъ не хоче! Перстєнь завсѣгды ношу въ кишени, але лебєнь, що вѣддамъ єго ничѣй, бо панна Ирї нємо науки и розсудку страшно нєльогічна.

Замовѣъ и подысавъ ся дальше, глядячи въ такѣ свои бакєны. Выглядавъ зажурєнный, неначе по невдатной пробѣ скубана бавовны.

— Чому-жъ тавъ довго не пѣднимали панове заходѣвъ що до спадщини? — оббѣзавъ ся Марко по малѣй перервѣ.

— Мы не мали нѣякого документу кромѣ метрикѣ и свѣдоцтва роду. Казимиръ Орвидъ хотѣвъ саме вертатись; не знавъ, що смерть наскочить. Устно снзавъ батькови, хтѣ вѣднѣ, и назвавъ пана Чертвана. По смерти занехано тѣ заходы, а вѣднѣ батько не хотѣвъ утратити пестѣйку и вѣднѣладавъ справу зъ дня на день. Злучай усе рѣшивъ. Въ газетѣ Ярина вычитала ваше назвище и затамила его. Попрехала батьна, щобы написавъ до Парнжа. Чи то ваша сестра, та студентка зъ Сорбонны?

— По батькови.

— Чи панове вже по свѣданю? — оббѣзала ся панна, высуваючи голову зъ поза дверей вѣдальнѣ.

— Спасибѣ, панѣ! — поклонивъ ся Марко, встачи хутко зъ мѣсця. Ледви пригадавъ собѣ, зъ чимъ тутъ прийшовъ.

Кляркъ зачавъ зъ великою прецизѣю добирати цигаро; Чертванъ, якійсь дивно не свѣй, зблизивъ ся до молодого господинѣ.

— Я прийвѣзъ вамъ, панѣ, книги, — вымовивъ зъ трудомъ. — Може зволите ихъ, панѣ, переглянути и мене вже увѣльнити...

— Чи не можете зѣстати, пане? — сказала зъ просьбою зъ голосѣ.

— Не можу, панѣ! И я доробляюсь тяжко лѣпшом долѣ. У мене гурма працѣ.

— Чи для васъ мало вынагороды?

— Мы за грошѣ не служили тутѣ! — вѣдказавъ, закидуючи гордо голову. — Батько вчинивъ те ради приятеля, я ради батька. Опроче, правителѣвъ не бракъ;

ДІЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушів святих) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітостей“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з „Ділом“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Баторія ч. 11, а Бюро газети у. Кароля Любана 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і нисерати в нисерати платять у Львові.

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр. на місяць . . . 1 шр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вставляються лише на попереднє застереження. — Реакція неоплати зобов'язана бути негайною.

Посилання чиже коштує 8 шр. а „а“.

Оголошення приймаються за ціною 6 шр. одні сторінки писарської в рубль, „Надбавка“ до 20 шр. а в

Подарки числять ся по 10 шр. одні сторінки.

З 3-м днем 30 червня скінчився другий квартал сеголітнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і закладностей.

О „конференції народностей“ у Відні,

про яку ми згадували перед кількома днями, можемо подати нашим читателям деякі більш дані.

В Берлінні зав'язалося товариство для права народів [Gesellschaft für Völkerrecht]. В червні сего року оно уредувало свою програму. Яко заводу поставило тезу: „Національне право народу ґрунтується на його власній продукційній і духовній праці. Отже се право належить до кожного народу, котрий самостійно якусь частку землі обробляє і потім має в силі з сирьх продуктів вивернути потрібні предмети на поживу, одяг і мешкання людське, в котрий бере участь в загальній культурній роботі людського“.

За головні засади права народу поставлено:

1) Земля, управлювана якимсь народом, мусить бути правом власності его членів. Коли сидить більше народів суміш з собою в краю, то одні не можуть мати виключного права на землю.

2) Торговлю належить полишати тому народові, котрий продукує товари. [Се очевидно вимірене против жидів].

3) Законовою дорогою повинно ся довести до того, щоби в краях з кількома народами поодинокі народи брали рівну участь в виборстві скарбові природи: сіль водних, ліса і копальні.

4) Науковий факт [духовенство, учитель, судья, лікар і т. п.] повинний бути об'єднаний людьми тої народності, котрі мають служити. Християнські народи Європи мають вийти з сирьх рівну відданість, отже ніякому народові не можна признати права опіки одного християнського народу в Європі над другим. З того виходить безумовне управління жидів церквоних громад, шкільництва і судоводства на строго національній основі.

5) Управу краю мають мати члени народу, котрого єсть край; в краях з кількома народами належить влади так зложати, щоби поодинокі народи, відповідно до числа мешканців, були заступлені у всіх галузях управи.

6) У войску перевести таку реформу, щоби оно діялось на відділах після народностей; по реїментних мовах має бути мовою дотичного народу, так само і коменда.

7) Удержання і плекання материни мови, родних звичаїв і обичаїв і уважливості ввір не може бути обмежене для ніякого народу. Церква і школа суть безперечною власністю народної громади, длитого державна управа не може на них впливати в тій мірі, щоби ослаблювати або нищити народність. Також в публічних життєвих адміністрації і в судоводстві треба довести до того, щоби члени кожного народу на своїй землі могли вволю обійтися з своєю мовою без перекладника. Отже в краях з кількома народами мусять мови краєві мати повні права.

8) Рівноправність народів мусить бути переведена, а се може стати ся в дорожній мисль, без війни.

Отже програма товариства для права народів.

Товариство се звернуло увагу на народи в австрійській державі і побуджує ті в них, котрі не мають повних національних прав, щоби їх добивали ся.

Початок зробили семігородські Румуни, котрих водпоручники прибули в маю до Відня до цесаря. А тепер чинять ся заходи, щоби в подальшій с. р. об'єднались у Відні конференція народностей, зложена з водпоручників дев'ятих народів австрійських: Хорватів, Чехів, Далматинців, Німців [напрямку Люеґера-Шнайдер], Румунів, Русинів, Сербів, Слов'янців і Словенів.

Конференція — як проектує ся — має поставити докладно сформуловану програму з напрямку права державних, а именно, щоби державу, вийи дуалістичну, перетворити в державу федеративну, і ту програму має через депутацію з десятих членів вручити цесареві. Після — як проектує ся — об'єднались в конференцію знову з початком марта 1893 року.

На сьомому сю акцію піднято серйозно і як чинять ся підготовки, щоби провести перевести в діло, не знаємо. Досі — як звіщено — тільки Румуни і німці австрійські направи Люеґера заявили собі посиль-

ні симпатії підчас гостини водпоручників Румунів семігородських у Відні. При тій треба й се зазначити, що цесарь депутації Румунів у Відні не прийняв.

Так стоить діло з „конференцією народностей“.

Вистава краєва в р. 1894.

Гадка устроєня загальної вистави краєвої вийшла від „краєвого товариства християнських купців і промисловців“ — а першій збори для наради над тою справою відбули ся 29 червня с. р. в сідлі львівського ратуша. Збори були досить численні, а між учасниками були кн. Адам Сап'га, яко голова провізориного комітету, архієпископи Моравській і Ісакович та члени відділу краєвого Хамець і Гомард. На тих зборах зачали ухвали, що вистава краєва має відбути ся і що найвідповіднійший рік на виставу припадає на 1894 р. Презесом комітету вистави вибрано кн. Адама Сап'гу, котрим віцезресом: гр. Стан. Баденбог, Августа Горайського, президента Львова Мокнацого і президента Кракова Шляхтоского. Пранийо „Статуту краєвої вистави у Львові в 1894 р.“, виготовлений д-ром Свалковским. Вибрано комісією організаційну, котра має зайнятися вибором головного комітету вистави та збораннем субскрипцій на капітал основний і фонд іваранційний. До сего комісії вибрано 30 членів, між котрих маємо 27 поляків, 4 жидів і в одного Русина. Відділи зайняти членів відділу п. Хамець, що виділять краєвий і сойм будуть старати ся всіма средствами підпирати гадку устроєня вистави і улекшити введення в не життя.

Комісія організаційна зачала свою роботу. І так найперше розіслано 700 запрошень до знатніших осіб і представителів всіх верств і звань, щоби зволювати участь в загальних зборах, які відбудуть ся дня 2 вересня с. р. у Львові. На тих зборах має вибратися головний комітет вистави, до котрого після статуту належать: презес і чотирі віцезресес, вибрані на перших зборах 29 червня; шість президентів почитних; особи за прошенією комісії організаційної; водпоручники міст в корпорации, котрі на фонд основний або на фонд іваранційний вистави субскрибують що найменше 250 шр.; особи кооптовані головними комітетами.

Заразом розіслала комісія організаційна записки до субскрипцій на фонд основний і іваранційний. Висловлений і підписаний бюлети субскрипційний мають надбавлятися найменше до 20 ліній. Що-до призначення обов'язків фондів, то після норми устроєної агаданною комісією, фонд іваранційний і лиш тоді буде брати участь в коштах вистави, коли покаже ся недобір. Участь сего фонду обмежав ся лиш до субсарибованої квоти. Натомість фонд основний має уважатися за зворотний. Зворот того фонду наступати або в цілості або в відповідній часті, з надання доходу вистави. За се обов'язок признала комісія субскрибентам таку прерогативу: Особи субскрибуючі що найменше 250 шр. на фонд основний будуть мати право до стахан, безплатно карти вступу, а противно ті, котрі підписали що найменше 250 шр. на фонд іваранційний, до безплатної участі в торжествах отворення і закриття вистави.

Газети польські, подавши згадку про роботи комісії організаційної, заохочують до членства участі і співдїяння в тій роботі, вказуючи, що честь народу польського вимагає, щоби вистава краєва в 1894 р. випала світло, бо на сей рік припадають 100-літній роковини повстання Костюшка.

Смертність в Галичині.

Сими днями появилася справозданне краєвої ради санітарної про відносини санітарні в 1890 р. Справозданне виготовлене протомедиком д-ром Іосифом Меруновичем на основі урядових рапортів лікарів повітових і доповнене его статистичними даними д-ра Зд. Лиховича, старшого урядника бюро санітарного при львівській намісничстві.

В 1890 р. померло в Галичині 208.654 людей. Дітей нежених уродило ся 7569. Тож виставна страта в людях выносить 216.223, що порівнявши з загальним числом населення 6.607.816 представляє відношення 33:7 на тисячу. Перестань смертності при звичайних умовах, с. е. в літах без великих пошестей, выносить у нас 31 до 36 на тисячу. В послідній десятиліттю (1880—1890) найвища смертність показала ся в 1882 р. 36,6, найнижа в 1889 р. 30,8 на тисячу. Сі числа стоять в тій зв'язі з урожаєм. Лиший урожай — менша смертність, противно: гірший урожай, гірше від-

живлення має населення, меншій відбір в недузгах і більша смертність.

Взагалі смертність в Галичині єсть непропорційально велика, а се найліпше згата з порівняння з нашими краями європейськими. Нормальное стоемо смертності в Європі уважав ся 22 на тисячу. Если отже почислимо як найуменьшійше, то се значить, що в Галичині умирає більше о 10 процентів на тисячу як в інших краях, а значить що тысяча часть населения Галичины выносит 6.608 осіб, то побачимо що в Галичині умирає по року 60—70.000 людей більше аніж денебуде инде, більше аніж повинно умерати.

Найвищий числа смертности припадают на дітей на недуги заразлив. Дітей нисше 5 літ померло в 1890 р. 116.313 або 55% всіх померших осіб.

Після выказів о родах смерти померло в тій році: на недуги заразлив 62.585 осіб або 9,36 на тысячу населения — з брану живених осіб 38.271 (5,79), на запалення проводів віддыхових 24.697 (3,74), на сухоты легкых 23.059 (3,46), на катарх кишк 4.813 (0,75), на удар 2.476 (0,37), на рака 1.486 (0,22), на сваженину 32, на отаречу немощ 14.769 (2,23), на всякі інші недуги 34.471 (5,21).

Взагалі померло природною смертію 206.659 осіб або 31,27 на тысячу, а наглою смертію 1.995 або 0,30 на тысячу.

Найгіршій відносини санітарні в повітах Рудня і Городоць, бо в першому з них смертність в 1890 р. выносила 45 а в другому 45,3 на тысячу. По них з числом смертности 35,5—39,5 идуть повіты: Самбір, Яворів, Добромиль, мство Краків, Стрий, Борщів, Мостиска, Чешанів, Чортків, повіты львівський і Товмач. Найменша смертність в повітах Тарнобжезьком 26,4, грибовськом 25,7, новоторськом 23,7 на тысячу. Як бачим, повіты з населенням руским стоять на першому місці що-до лихих відносин санітарних.

Число померших в Галичині в наслідок недуг заразливих такъ представляє ся:

На коклюш умерло в Галичині в 1890 р. взагалі 18.016, на дістерію 13.165, на черевну 8.865, на корь 7.637, на тиф 6.546, на скарлатину 6.483, на вбру 1.816, на холеру 57 осіб.

Також, коклюш і дістерія забрала в десятиліттю (1880—1890) понад 360.000 людей; на черевну умирає в самій Галичині по року стільки людей, скільки у всіх краях коронних Австрії разом, тож в справозданню ради санітарної називає ся „спеціальною недугою“ Галичини.

На вифлюєнцу недужало в 1890 р. в 457 місцевостях з населенням 897.322 осіб 38.989, а з того померло 531 або 1,3%. Найбільше була розширена на недуга в ланцутських повітах.

З 1995 случайів наглої смерті в 1890 р. припадає на случайні ушкодження 1205, на самоубійства 561, на убійства і морди 181 а в 48 случаях не можна було розвідати причини смерти. В бійках погано 140 осіб: 117 мужичів і 23 жєнщин. Самоубійства переважно топлять ся або вшають ся. Именно утопило ся 179 мужичів, 62 жєнщин, повисало ся 161 мужичів і 28 жєнщин. У Львові лучило ся в 1890 р. 42 самоубійств а з того 27 через застрєльєнє; в Кракові 19 самоубійств а через застрєльєнє 11.

Повышій числа доказують наслідно, що Галичина під виглядом санітарним стоить як найгірше та що много а много треба роботи на тій полі. Дятого цілком справедливо надходяча пошест холери могла выликатися у центрального правительства сильне занепокоєнє, а в наслідок того і відповідний розпорядження, котрі на першій погляд могли выдаватися притяном для галицьких властей пратительственных і автономичных.

Еміґрація жидів з Росії.

Петербургскій „Правительственный Вестник“ оповідає нове розпорядження що-до організації еміґрації жидів з Росії під опікою і управою Товариства колонізація жидівської в Лондоні. Найважливішій постанови в тій розпорядженю суть такі:

„Довалася англійському товариству акційному під назвою „Товариство колонізація жидів“ зачати свою діяльність в Росії, щоби зорганізувати еміґрацію жидів до Америки відповідно до виготовлених приписів“.

Приписи, про котрі говорять ся, затверджено 20 мая с. р. а постанови в них такі:

1. Колонізаційне товариство жидівське має право устроювати в Росії комітети, котрі бы улекшували російським жидам еміґрацію до інших країв.

2. В Петербурзі буде утворений центральний комітет, котрому будуть помагати

комітети локальні, отвірний Товариством в міру потреби з дозволу міністра справ внутрішніх, та повномочники в деяких містах в Росії. Іменованьє, усунення і діяльність кожного повномочника зависить від сирьх приписів, обов'язуючих зарозом і локальний комітети. Комітет центральний, комітети локальні і повномочники діляють під контроль правительства.

3. Комітет центральний Товариства єсть під властею і доглядом міністерства справ внутрішніх, а именно департаменту поліції. Складає ся з 7—11 членів, іменованих за згодою міністра справ внутрішніх презесом Товариства. Міністер справ внутрішніх може в кожний час зажадати усунення тих членів комітету, котрих діяльність не буде відповідати планам державним.

4. Комітет центральний вибирає в-пміж себе презеса, заступника презеса, касієра і секретаря, а також бодай три особи, котрі складали бы ексекутивний комітет.

5. Рішення комітету центрального, заки відбуду в життє, мають бути затверджені міністром справ внутрішніх. Комітет центральний предлає що року міністрови справозданє об свои діяльності.

6. Комітети локальні і повномочники суть під контролю губернаторів або осіб, котрим губернатори поручать ся чинити.

7. Члени комітетів локальних і повномочників именує комітет центральний одержавши наперед дозвол міністра справ внутрішніх. Міністер може зажадати жодн хвилі усунення членів комітетів локальних і повномочників.

8. В розпорядженні комітетів локальних і повномочників мають бути подавані до відомости губернаторів, котрі можуть одержати выкованє тих розпоряджень, представляючи се зарозом до опіні і рішення міністра справ внутрішніх.

9. Міністер справ внутрішніх може внести всякі ухвали і члєнство агаданих комітетів, повномочників і колонізаційного Товариства.

10. Комітети: центральний і локальний, а також повномочники, можуть приймати жертвы грошей і записи мизна на цілі Товариства, однак виключно лиш в готівці або паперях процентових.

11. Жидам, выїздаючим з Росії після стєхх приписів, выдають місяцеві губернатори безплатні свідоцтва еміґраційні.

12. Жиди, що выїзали на основі еміґраційних свідоцтв, уважують ся такими, котрі раз на все покинула границі Росії.

13. Жидів, агаданих в попередній точці, уважая ся від служб войскових та вылучає ся з брані.

14. Если жиди, що мають літа до брані, одержавши еміґраційне свідоцтво, не выйдуть з Росії до дня льосования, і если не повідомлять про се комісії брані, будуть покликані до служб войскових яко таї, що выминають єи, не ставлячись до льосования; тям-же, котрі завчасу повідомлять комісію, що залишили намір выїзати з Росії, дозволяє ся брати участь в льосованню після загальних постановів. Жиди, котрі після стєхх постановів выїзали з Росії а не дбали заграничного підданства, веравши до Росії будуть покликані до служб войскових.

15. Комітети локальні і повномочники мають еміґруючих жидів выслати за границю найдалше в місяць, від коли выдано ним свідоцтво.

16. Зані товариство зачне в Росії свою діяльність, складає в державних банку в запоручених державою паперях процентових 100.000 рублів. З тей суми міністер справ внутрішніх може покрывати выдатки на поворот і поселенє в Росії тих жидів, котрі выїзали з Росії на основі свідоцтв, а котрих не впустила сусідній держави, або котрих за-ля не одержав підданства выдано в краю, де они выеміґрували. Товариство обов'язане на жадає міністра справ внутрішніх доповняти суму, выдану в тих 100.000 рублів, если з сего фонду остане лиш 29.000. Процент в тего фонду суть власністю товариства і будуть выплачуватися взазвоні особі.

17. Діяльність жидівського товариства устає, если бы в час двох літ від затвердження статутів товариства в Росії, не велось сему товариству.

18. Міністер справ внутрішніх, може, если узнать відповідним, одержати чиниство товариства в Росії в стєхх случаях: а) если сусідній держави не схотять перепускати через свою границу жидів, що еміґрують при помочи товариства; б) если жиди такої категорії будуть вертати до Росії, не одержавши заграничного підданства, і в) если помимо жадає міністра справ внутрішніх не доповнять ся агаданю кваци до высоты 100.000 рублів.

утворено. Чехи будь-що-будь мусять шукати собі місце в німських партіях. На збори мали явити ся деякі члени консервативної партії, але відтакі оправдали свою неприсутність. — В Седміці перед виборчими зборами молоді чехи пос. Пражани в збори ухвалили вести далі в законній дорозі ршучу опозицію против правительств. В Седміці на зборах молоді чехи вступили в послы рады державної Вагшайн в Шиль. Др. Вагшайн говорив, що його в той прайм не вибрано до спільних делегацій, бо він ворог потрібного союзу, а між молодими чехами послы одна частина виступає за сторону союзу середноєвропейських держав. Та власне послы по-старали ся, щоб його не вибрано. Збори ухвалили, щоб чеські послы злучили ся з послами славянськими в ім'я славянської солідарності. — Narodni Listy доносять, що кн. Альфред В'єдінгсгрейх зложив посольський мандат в правому маршданові вагшайн не вдало ся намовити кн. В'єдінгсгрейха, гр. Волькенштайна і гр. Бука до задержання сеймових мандатів. Их виступлення з сейму вже певно.

Уступлення міністра Пражана з уряду чеського міністра, по опозиції у W. Zlg., дає нагоду до обговорення внутрішньої ситуації в Австрії як чеським так і німцями. Офіційна Presse каже, що бар. Пражан виступив до кабінету як репрезентатив чеської народності, але по виборах в 1891 році, коли старо-чеська партія стралила майже всі мандати, оставивши його на уряді не було оправдане, бо він не зміг і не міг бути представителем німців репрезентатив чеської. N. fr. Presse в кореспонденції з Праги приймає тепер явно, що дм'єсія бар. Пражана була результатом переговорів, які вели ся в місяці липня між центристями і гр. Таффном.

Німеччині цесарь Вілгельм повернувся з своєї подорожі до Англії не безвиможно в Німеччині будуть порятунок справи, котрих в часі його неприсутності забрало ся досить багато. До тих справ належать перше дм'єсія міністра справ внутрішніх Герфурта, котру цесарь вже мав прийняти а на його місце покласти на міністра справ внутрішніх президента міністрів гр. Айленбурга. Уступачий міністр Герфурт властиво не належав ніколи до ліберальної партії, так як вівся, а виключно був старо-пруска бюрократом, котрих Вімарш виващав майже з наворіткою. Герфурт ніколи не робив політики, а лиш був добрим адміністратором, і на тому поля положив великий заслуга, а саме в справі громадського закону. Тепер він мусить зробити місце для президента міністрів гр. Айленбурга, котрий не має особного портфеля, а саме для того, що і правительству при об'єднанні ся виборах хоча занадто ясно ставився до супротиву поодиноких партій.

В Італії звернула загальну увагу ново видана перша частина службового регуляміну військового виходячого в життя в службу війни. Особливо важливі права для головного начальника армії в тому случаю, коли король особисто не об'єднує команду над збройованими військами. Тоді провід буде поручений генералові, котрий носить ім'я заголовного вождя (commandante en capo). Начальний вождь бере на себе повну відповідальність за ведення війни. Під його команду стоять всі війська знаходячі ся на території, на котрій проголошено воєнний стан, а крім того він вимагає на воєнній території заради і влади політичну. Він провадить і регулює військову і політичну відносини з союзними військами і ворогами. З власної ініціативи він може заключати військові конвенції і тимчасовий розрив, але лише на час короткості, бо конвенції і розриви, котрі впливають на оборону ситуацію між воюючими військами, відтакі прелімінарні міра, не можуть обговорюватися і заключатися без одобрення короля. Начальний вождь має право воєнної формации військ. В його кругі діла належать особисті справи генералів, пропозиція до авансу офіцерів в військових урядів, та відзначення і суспендованя офіцерів в команді в уряді. Друга частина сего регуляміну воєнного неоглошена. В ній будуть означені права і обов'язки генерального штабу, генераль-ад'ютанта і командантів армії. Також там буде обговорюватися ся поділ і примінене в воєнній акції границь військ, вигляд но так званих альпійської компанії.

Престольна бесіда, яку відчитано в понеділок в англійській парламенті, наже, що попередній парламент перед своїм розв'язанням полагав всі обов'язки, тож за дня того нема потреби, щоб новий парламент радив тепер в такій певній часті. — Підчас дебати над адресою з правительством сторони забрали попередній голос Бартін і Кроу. Бесіда вийшла, що консервативне правительство осягнуло великий успіх на законодавчій полі в жаданні, щоб партія Гладстона вислала справу гомеору для Ірландії. У відповідь на те ліберальний посол Аспінг вийшов, щоб до адреси поставити таку поправку, що нинішнє правительство не посідає довіри англійської палати послів, англійської палати. Навонець треба порішати цю справу, а відтак на дводенний порядок придати нинішній. Робітничий посол Верт підперз се внесення, отже з того можна заключати, що Гладстон і послы пар і робітників порозуміли ся. Міністер Говенс сказав, що то Ірландія називалася більшістю великого британського королівства Ірландської гомеору, а уніюсти мусять

бороти ся против порушення велико-британських інституцій державних. Провідник Ірландських послів Мак Керті зажадав забезпечення з сторони ліберальної партії, що в случаю, коли б внесення Ірландської гомеору була прийнята, будуче правительство Гладстона буде його підтримати як найменший вийше, а в случаю, коли б палата, лордів його відхилила, то в тогді гомеору по-лишав би ся в ліберальній партії на першому плані законодавчої діяльності. Навонець також з сторони парліментарів провідник Джон Редмонд заявив, що його фракція буде голосувати також за поправку ліберальну, котра поставлена в той цілі, щоб зараз усунути правительство Сельсбері. Партія Парвеля жадає заложення окремого парламенту для Ірландії, котрий посідає би зовсім необхідну власть контролювати всі справи Ірландії. — Відтак відложено дискусію над адресою. — Палата лордів по ухваленню адреси свої засідання відложила до понеділка. В дискусії заборав гомеору президент міністрів Сельсбері і сказав, що овередком парламентарної акції в будучій сесії буде палата висока, котра не відступить від засад на яких основує ся британська держава наслідком нових наук і теорій. — Що до заграничної політики будучого кабінету, то Pol. Cong. вивчає, що в заграничній політиці Англія не поступати ніякої зміни а о том переконаний також в Петербурзі. Старий провідник лібералів, що правда, менше прихильний потрібному союзу як Сельсбері, але без сумніву лаше з тими причинами, що хоча оминати можливість міжнародного заплоту та добути собі часу до внутрішніх реформ.

НОВИНКИ

— Недбалість в уряді телеграфічній в Тернополі. Дня 8 серпня рано о год. 8 ой вилано до Львова телеграму до о. С. в Кирилів в відважності на похороні. Делепа була вже о 8 ой години 35 минут в Тернополі, а уменний пошланець був оплачений у Львові. Село Кирилів віддалене лиш миль від Тернополя, але уряд телеграфічний так поспішив ся в високому депеші що доручив ся аж 9-ого серпня о год. 6 ой рано — отже о 22 години по вийшсе. [Жалоба на таку безпримірну недбалість несе ся до Дирекції пошти.] Уже то галицький уряд телеграфічний на цілий світ значив в недбалості в доручуванню депеш. Се також одна з причин длатого світь зове Галичину — Halb-asien.

— Русий народний театр перебуває в Надвірній три тижні, де йому цілком добре поводилося. Дирекція театру почуває ся длатого до милого обов'язку зложити прилюдну подяку Впр. Духовенству так мовесному як і до окрестному за ласкаве відважнування нашого театру і спроваджування численних селян на представлення. Особливо дякує дирекція сердечно в ім'я своїм, як не менше в ім'я всіх артистів. В. п. судій Олексій Тиличківський, котрий докладав всіх сил, ба навіть поносив особисті жертви, щоб нашому театрові, як найбільш в Надвірній поводило ся. Директор: Іван Бибиревич.

— Епілог наміреного вча радикального в Станиславів. Як вистіло, відбула ся дня 6 н. ст. серпня карна розправа перед станицьким судом против н. п. Щастного Творозького, д-ра Сев. Даниловича, Ів. Франка, Іл. Гарасимовича і д-ра Тома Окуновського, обжалованих, на представлення староства, о провину в §. 2. зак. о зборах, сповнену тим, що замість маючого відбутися ввчч дня 7 н. ст. червня в Станиславів, котре не могло відбутися за задля зборони, запросили учасників того вчч на збори приватними запрошеннями, чим мали обійти закон. Розправа вказала, що н. п. Данилович, Франко, Гарасимович і Окуновський не брали участі в запрошенню на приватні збори, а що закон виразно дозволяє оба роди зборів, публичних і за запрошеннями, то й обжаловані мали право хопитися в послідній хвилі за друге дозволене средство. Щодо обставини, що п. Творозький не знав лично кількох учасників, то єсть се зовсім природне з огляду на 300 зборних осіб. Вирокби закон зовсім не вимагає такої личної знакомости. Та мотиви спонукали судью п. Волянського видати засуду, ублажуючий всіх обжалованих від вини і кар. З обжалованих станули при розправі лично: Творозький і Гарасимович, Данилович і Франко заступив п. М. Павляк, а д-ра Окуновського д-р Молянтон Бучинський, адвокат з Станиславова. Крім того боронив Творозького д-р Іван Мандицький. Прокурор вийшов жалобу неважності і розправа відбуде ся ще раз. Тимчасом, — як пише Kurjer Lwowski, — наміре д-р Окуновський внести жалобу на найближшій засіданню сеймові, що його як посла втягнуто до процесу.

— Намістник гр. Баден був ондги в Олександрівці і Грушові, вчч з рана повернувся до Львова, а по полудня поїздом кур'єрським вийшов до Буска. Побув намістника в згаданих місцевостях стоить в зв'язі з гостяною цесаря.

— Цісаря стіпендія. З початком 1892/93 року шкільного буде надана в політехнічній школі у Львові одна стіпендія з фундації ім. Франціс Іосиф, в вистоті 300 зр. в золоті. Ублагуючий ся о тую стіпендію мають виставляти на конкурс напаване і до цесаря звернене подання і долучати до него: метрику, свідоцтво убожества і свідоцтво зрілості, а если ублагуючий ся єсть сухотелем техніки дотичне свідоцтво шкільне. В поданнях треба згадати чи провадив має яку стіпендію, або підмогу, а претенгуючий на техніку мають навести яким студіям фаховим хочуть віддати. Подання треба вносити до 5 н. ст. вересня до цес. і кор. генерального дирекції найвищих.

фондів у В'єдні (K. und k. General-Direction der A. h. Fonds, k. und k. Hofburg).

— Розправа нарік против д-ра Александра Меделя, обжалованого о злочині уведення і подинку, відбуде ся дня 5 н. ст. вересня перед трибуналом судів присяжних в львівському суді карнім. Розправа буде проводити свідки: Спендаковський, як востанні будуть засідати свідки: Фігер і Натарекій. До розправи, котра триває 3—4 дні, вказано 22 свідків. Акт обжалованя об'ємає 7 аркушів.

— Похорони бл. п. Катерини в Студинських Муніципальних вбудувань ся нині о години 4-ой по полудні при участі мітрата о. Сьбігалевича, крилошан Б'єдечного, Карачевского, Туркенича і других священників. Похорона була вдового по о. Михайлі Куніцькому, пароху в Медній пов. збарожського, а єн найстаршим сином єсть зв'єстний патріот о. Касій Куніцький, військового капелан в Станиславів. Похорона була широким Русинкою, за життя свого мужа рівно опікункою селян і найсердечнішою матір'ю. По утраті мужа і двох дорослих синів віддалася покійна тяжкої тузі і попала в меланхолію, в котрій вимучалася горько пиль л'єт. Щире сочувство львівських Русинів пай буде потіхом длатого Родни в їх тяжкій горі.

— Наука длатова. З дня 13 н. ст. вересня розпочинає ся курс науки длатова в зв'єстній школі ім. Полотнянка при кафедрі в Станиславів. Умови прийняті на курс такі: 1) красний голос і добрий слух; 2) свідоцтво шкільне; 3) свідоцтво моральності (без гімнастичної від свого священника); 4) за науку 3—5 зр. місячно; 5) харч має кожний мати власний. Курс триває 10—12 місяців для молодших кандидатів, а 3—6 місяців для старших длатів.

— Виховане фізичне в народних школах. Нові шкільні наукові укладані тепер краєвою радою шкільною, а котрі будуть обов'язувати нездовго всі школи народні, визначать гімнастичні і гімнастичніми іграми більший вимір годнів в тиждні, як досі було. Уже в першій класі буде школа обов'язана розвивати фізично молодіж іграми гімнастичними на вільному взуз'є, а в класах вищих попри ігри виступати буде також гімнастика, як важний чинник виховуєчий. Та зміни в планіх наукових спонукали краєву раду шкільну устроити «курс» ігор і гімнастики для учителів народних ввчч в провінції. Устроєння сего «курсу» поручила краєва рада шкільна «кружкові гімнастичному учителів школи народних міста Львова». Сего року розпочав ся згаданий курс дня 21 н. ст. липня і триває 8 днів. Викади і вправи практичні відбували ся щоденно рано і по полудні і об'ємали: 1) значення фізичне і медіагічне ігор і гімнастики (викадав Мечислав Барановський, инспектор львівського округу шкільного і презес «кружка»), 2) ігри гімнастичні, 3) теорія вправ гімнастичних і 4) о скорій помочі при опаленнях. Ввчч курс, суспендований краєвою радою шкільною, взяло участь 15 учителів, 1 професор гімназійний і 1 слухачів прав, разом 17 осіб. Однак-цящих учителів виланних окружними радами шкільними одержало замоги по 20 зр. і поміщене в школі ім. Мицкевича, прочі учасники користали також з безплатного поміщення в школі ім. Мицкевича. Викади теоретичні і вправи практичні відбували ся або в школі Мицкевича або на більш корисних ваканційних, де познайомилися ся також з організацією і способом ведення корпусів. По окінченню курсу одержав кожний учасник свідоцтво фреквентаци, котре враз з подробицями оправдань має предлажати краєвій раді шкільній. Всі учасники окінчавши курс мають цілком поручення краєвої ради шкільної устроювати на окружних конференціях і кружках педагогічних відчати і практичні лекції з об'єму гімнастики і ігор гімнастичних.

— Заборона прогулки польських «Соколов» в Галичині до Тішани. Члени польських «Соколов» в Галичині задумали були відбутися прогулку до Тішани, де мав їх приймати тамшній польський «Сокол». До сего прийняті порабилі шкільні Поляки великий приготування. Тимчасом ондги доручила краєвова поліція презесу краєвова «Сокола» розпоряджене староства в Тішані, в котрій ся власть політична, опираючи ся на поліційно-санітарних законів, не дозволяє ані на фестивалі, ані на громадські вправи «Соколов» польських в Тішані, а то з той причини, що Галичина суєдує в державу, навіщеною холерою. О сьмі розпорядженню повідомлено рівночасно товариство «Сокол» в Тішані, котре внесло в той справі рекурсу до президи краєвова правительств в Опаві. З той причини краєвова N. Reforma робить докор правительству за неконсеквенцію, бо оно заступає з одного боку 24-годинну гостину кількадесятих осіб в Тішані, концентрує з другого боку ввчч самі Тішані війська на маневри, а ще більшу концентрацію військ, переводить у вхідній Галичині з нагоди цесарських маневрів.

— Німечне товариство об'єднане з Черневець устроювало в послідній тижнях прогулку по полудняві Буковині аж до Бастріч в Семіпороді, виступаючи з концертами в горах і в містах. Отже — як пише черновецька Gazeta Polska — інтелігенція румунська в Кимполонзі уоунала ся демонстраційно відкрити і об'єднати виступили перед порожніми лавками. Але не досить того. Коли переїхали границю Семіпорода, населення румунське провадувало умисно скандати з свіздами, так що мало прийти навіть до бікні.

— Зміна власності. Маєність Замарзлябів купив п. Леопольд Ватевський від дотепершніх власників пп. Лашевських. — Маєність Настасів, в пов'єт тернопільський, купив від кн. Станислава Яблоновського п. Теодор Серватовський за 215,000 зр.

— Бальне над Львовом. В понеділок між 4-ю а 5-ю годиною по полудні надано в Краєвова під Львовом мішок з зеленого парусового полотна, наповненого піском. В мішок була картка такого змісту: «Четверт т. е. 5 н.

ст. серпня 1892 р. година пята рано цустила ся ввчч м'єсцевості Гемздорф баллоном аеронавта Котарда Кіалого, летимо правого стороною м'єста, котрого не можемо розпізнати з висоти 12,450 стбів. Просимо повідомити нас оголошенем ввчч дзєвниках о назві м'єста і м'єсцевості, де балиєт наш надано. Дальші подробиці нашого подорож подамо ввчч дзєвниках. Др. гр. Витовт Ляхов Штакельберг, Александр Оконський, аеронавт Котар Кілле.» Мішок враз з картою зложено в адміністрації Dziennik-a Polsk-ого.

— Дирекція руху залізниць державних, повідомляє, що з дня 15 н. ст. серпня 1892. увійде в життя додаток I. до тарифу для галицько-чеського руху осіб, котрим вводити ся бікети прайм між Прагою (дворець залізниць державних) з одного боку, а станицями Тарнов, Рашів, Переміш, Львів, Подволочиска, Броди, Станиславів, Чернівці і Сучава на Ческу Трибону, Оломуць, Прерув і Краков з другого боку. Додаток сей можна набути в зарідах залізничних по 5 кр. за один праймрік.

— Електрична залізниця. З Будапешту доносять до часописів в'єдєнських, що тамошня фабрика виробів електричних Ганца предлажєт небагато угорському правительству проект будови електричної залізничної між В'єднем а Будапештом. Автор проекту Ціперновський мав вилати локомотиву електричну, котра зможе зробити на годину 250 кілометрів т. е. переїде цілу сторону між Будапештом а В'єднем за годину. Була б се нечувана скорість, бо більше як 4 кілометри на мінуту. Після проекту Ціперновського поїзд складав би ся з локомотиви і одного вагона для 40 подорожних. Такий поїзд виходив би щодня 10 минут один по другому. Мотор має мати силу 800 коней.

— Перехід Марса. В суботу вчччером переходив Марс через свою найбільшу точку до землі. Зв'язице се повтаряє ся дуже рідко і має велике значення для астрономії. Длатого учей всіх країв приготували ся були до точного нагляді зв'язици. Послідній раз оглядано такий перехід в 1877 році, а повторити ся він аж в році 1908. Марса можна видіти кожного вччера, св'єтити ся сильним червоновим світлом на похидно-всхідній часті неба.

— Охорона перед «маніхером». Румунський офіцер — Яношлю в Букарешті зривав виважене, котре з огляду на страшну силу стрільби з нових карабінів має велике значення. Яношлю зривав щит, вложений подушкою 3 міліметри грубою, котрого при зарядженні пробав стрільби не можна було ніяк переділати. Насамперед стібно до сухого щита з карабінів Маніхера 270 разів, а кулі не то що не перебили його, але навіть не зробили ніякого знаку. Відтак вложено щит на два дні у воду і стрільно відтак до него 200 разів з такими самими успіхом. Кулі відскакують від щита і падають на землю. Навіть кулі вистрільні на метр віддалени не змогли вбити ся в него. Тепер визначено комісію з вищих офіцерів всіх родів оруж'я, щоб она розслїдила стійбсть Яношлювого винайдення.

— В Тішані засудив трибунал кн. Александра Довгорукова за фальшоване грошей на 4 роки примусових робіт і на утрату всіх прав громадянських.

— Добрий всти. Цесар дарував громад'і Горюхів, в пов'єт перемиський, 100 зр. на внутрішнє устроєння церкви. — В Завадівці на Україні помер дня 27 н. ст. липня Вацлав Гулаковський, зв'єстний в учений світ геральдик польський, автор твору Kniiazowie i szlachta, проживши 70 л'єт. Послідніх 15 л'єт проживав покійний в Кракові, займаючий наукою. — Архикнязь Кароль Людвиг має разом з цесарем приїхати до Галичини на маневри. — Архикнязь Албрехт вивідає навіть до Перемішля на маневри крїпостной артилерії.

На додане.

Schwarze, weiße und farbige Seiden-Da-maste von fl. 1.40 bis fl. 7.75 p. Meter (18 Qual.) — befindet roben- und südliche porto- und goldfrei das fabric-Depot. G. Henneberg (St. u. S. Hofst.) Zürich. Muster umgehend. Briefe tofen 10 fr. Porto. 8

Посмертний — оновітний.

О. Леопольд Рейнгардт, священник-новіт перемиського епархії, заслужений декан перемиський, приходячий в Дорогош, старенький патріот упокоив ся дня 3 н. ст. серпня в 68 році життя а 56-ом священстві. Вічна ему пам'ять!

Телеграми „Дзла“.

В'єдєнь 10 серпня. Поліція заклала вччє соціалістичне, на котрім мали ся вести диспути між соціаліст-демократами і християнськими соціалістами.

Ліньц 10 серпня. Ліхтенштайн заявив на вчч католицьким, що консерватисти католицькі з християнськими соціалістами ніколи не можуть ся, лиш будуть разом ити в деяких справах.

Лондон 10 серпня. Гладстон виказав в своїй промові засади гомури, а іменно повне задержане зверхности держави а рівночасне перенесення адміністрації всіх справ Ірландських до Ірландії з задержанем послів Ірландських в парламент англійський.

Софія 10 серпня. Болгарський агент дипломатичний в Стамбулі, Димитров, не певний свого життя і длатого поліція турецька наглядє пильно над його безпечністю.

Цѣна збѣжи и другихъ продуктѣвъ.

9. м. ст. септ. 1892.

Львовъ: Пшеница 7-75 до 8—, жито 6— до 6-10, ячмень 5— до 5-25, овесъ 6-15 до 7—, рѣпакъ 9— до 9-50, горохъ 6— до 8—, вика 4— до 5—, льнянка — до —, бѣбъ — до —, конюшина червона — до —, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, кминъ 19— до 20—, анижъ 27— до 30—, кукуруза 5-80 до 6—, жибъ 70— до 75— ар. за 56 килѣ у Львовѣ, оковита за 10.000 лѣтровъ 13.25 до 13-50 ар.

Тернопѣль: Пшеница 7-25 до 8—, жито 6— до 6-20, ячмень 5— до 5-25, овесъ 6-50 до 7-15, горохъ 6— до 7—, вика — до —, рѣпакъ 10— до 10-50, льнянка — до —, конюшина червона — до —, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Подволочиска: Пшеница 7-50 до 8—, жито 6— до 6-25, ячмень 5— до 5-25, овесъ 6-25 до 7—, горохъ 6— до 8—, вика — до —, рѣпакъ 10— до 10-50, льнянка — до —, конюшина червона — до —, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —.

Надѣслане.

Водолѣичиче заведение „Маріѣвка“

(почта Львовъ.) Шѣсть новыхъ мурованныхъ будинокѣвъ. Възрѣе уладжене. Кухня у власномѣ зарѣдѣ. Прожити и лѣчене, почавши въ 25 ар. тыжднево. Лѣкаръ проживае стало въ заведеніи. Полученіе телефонице въ мѣстоми Львовомѣ. ОМНІБУСЪ до Львова въ годинахъ: 8 1/2 рано, 2 1/2 по пол., 7-ма вечеромѣ. Зб Львова (площа Галицка) въ годинахъ: 11 1/4 передъ пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромѣ.

Всякій информациа що-до помешканъ и т. п. подае Зарѣдѣ. 4347 3—?

Д-ръ Викторъ Легенинскій, управляющій лѣкаръ. Емилъ Бертеміанъ Браеръ, власт. заведева.

„Повѣдомляемо П. Т. лѣкарѣвъ, а такожъ Виов. Публику, що заведево жерельно-купелеве въ Трускавци, ядовольно бажана першорядныхъ знаменитостей лѣкарскихъ въ краю, отворило вже ингаліацію зимной соліаки побла чайновѣйшою и найлѣпшою системою Васемута, микроскопійною розпыляючою, якъ що ино сего сезону отворила такожъ першорядній жерельнича въ Емелъ, Вібаденъ и Райхенгалъ.

Близшій информациа подае безпробовочно Зарѣдѣ купелевий въ Трускавци. 4339 5—10

ЗАРЯДЪ.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовлення и посередничить въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

виростъ зъ фабрики

по кождоразовѣй цѣнѣ фабричной. Теперъ нуте фабрика 1а по 76, 1а по 70 ар. за 100 килѣогр. лосо фабрика.

При замовленіи просимо о точне поданнѣ почты и стаціи залѣзничой. 4038

COGNAC-QUINT-EXTRACT.

Для скорого вырѣбу знаменитого, здорового и мѣчного коняку, котораго не можна вѣдрѣзнити въ правдивого коняку французского, поручаю отсю вырѣбовану спеціалѣность.

Цѣна за 1 килѣ (выстане на 100 лѣтровѣ коняку) 16 ар. а. в. Приписъ долучае ся даромѣ. За найлѣпшій успѣхъ и здоровый фабрикатъ ручу.

Заощаджуєсь спіритусъ

моею незрѣванною есенцією скрѣпляющею (Verstärkungs-Essenz) для горѣвокъ; она дае напиктамъ приемный острый смакъ и можна еи лишъ у мене купити. Цѣна 3 ар. 50 кр. за килѣ (на 600 до 1000 лѣтровъ) разомъ зъ способомъ ужити.

Крѣмъ тыхъ спеціалѣностей поручаю всѣлякій есенціи до вырѣбу руму, сливовицѣ, горѣкой зелѣвомъ и всѣхъ добрыхъ лѣкерѣвъ, спіритуозѣвъ, оцту и винного оцту въ незрѣванной знаменитости. Приписъ долучае ся даромѣ.

Цѣнники оплатно. — За здоровый фабрикатъ ручить ся.

Carl Philipp Pollak,

Essenz-Spezialitäten-Fabrik in Prag.

(Глядаєсь солідныхъ заступникѣвъ). 4338 4—10

ПРО РУСКУ ПРАВОПИСЬ

написавъ

С. НАГНИВІДА.

Цѣна 5 кр. а. в.

Дѣстати можна въ друкарни тов. виени Шевченка у Львовѣ, ул. Академічна ч. 8.

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подо „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣчь св. Духа)

напротивъ головного одѣаху.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины, сякатричій, райспайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарация найдешевше и найскорѣе.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ залѣзничихъ

важный зъ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходять до Львова.	отъ Кракова	отъ Муньяны	отъ Подволочиска	отъ Подольска	отъ Радѣвѣ	отъ Стрыя	отъ Хирова	отъ Яваско	отъ Яваско	отъ Яваско
Зъ Кракова	601	205	901	646	932	—	—	—	—	—
„ Муньяны-Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (на дворѣцѣ голов.)	—	—	—	267	940	721	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (на дворѣцѣ Подѣ.)	—	—	—	245	917	855	—	—	—	—
„ Сузавы	1009	—	—	756	142	706	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Радѣвѣ	1009	—	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Глибоки	1009	—	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Новоселица	—	—	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	—	142	100	—	—	—	—	—
„ Гусятина via Галичѣ	1009	—	—	142	—	—	—	—	—	—
„ П. Санча, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	916	235	—	—	—	—	—
„ Сухой, Н. Санча, Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	916	—	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станіславова и Стрыя	—	—	—	—	—	141	—	—	—	—
„ Пенгу, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	—	916	—	141	—	—	—	—
„ Сокала и Белѣца	—	—	—	—	—	—	—	—	—	448
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	832

Вѣдхаютъ зб Львова.	отъ Кракова	отъ Муньяны	отъ Подволочиска	отъ Подольска	отъ Радѣвѣ	отъ Стрыя	отъ Хирова	отъ Яваско	отъ Яваско	отъ Яваско
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—	—
„ Муньяны-Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (зъ голов. дворѣцѣ)	—	—	—	238	—	941	1026	—	—	—
„ Подволочискѣ и Бродѣвъ (зъ Подзамча)	—	—	—	310	—	1009	1052	—	—	—
„ Сузавы	—	—	—	636	—	956	322	1056	—	—
„ Гусятина via Галичѣ	—	—	—	636	—	956	322	1056	—	—
„ Слободы рунгурской	—	—	—	636	—	956	322	1056	—	—
„ Новоселица	—	—	—	636	—	956	—	1056	—	—
„ Глибоки	—	—	—	636	—	956	—	1056	—	—
„ Радѣвѣ	—	—	—	636	—	956	—	1056	—	—
„ Кимполонга	—	—	—	636	—	—	322	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	—	—	616	1021	741	—	—	—
„ Стрыя и Станіславова	—	—	—	—	1021	—	741	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пенгу	—	—	—	—	616	—	741	—	—	—
„ Белѣца и Сокала	—	—	—	—	—	—	—	—	—	951
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	736

ЗАМѢТКА: Часъ поданный побла годинника львовского. Числа подчеркнуты означаютъ пору почину въ год. 6-ой вечеромѣ до год. 6 рано.

ВЫРОБЫ ЗЪ ГУМЫ И КАВЧУКА

4331 9—?

титеніи, хірургіи, до плекая недужихъ и для подѣжницъ (спеціалѣности парисѣй подо дискрецію) высылка за постѣлатою: Предпріимство высылково (Versand-Geschäft) Альбинъ Краевскій, Вѣденъ I. Giselstrasse Ч. 1. Выключный цѣнникъ иллюстрированный на жаданѣ даромѣ и оплатно.

ALFRED RASSEL

Troppau, österr. Schlesien

поручає подо особну управу въ найлѣпшихъ якостяхъ:

МУЧКУ КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЛЪ ТОМАСА

и вповнѣ заручає, що въ складѣ ихъ есть такий самый процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлѣхъ вагонахъ оплатна до каждой стаціи залѣзничой.

Оферты, вѣдрѣ и поучена управы подаєсь на жаданѣ даромѣ и оплатно. 4287 21—27

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валяха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго . . . 1/2 килѣ. ар. 2-30

„ 2 Кайсовъ Конго . . . „ „ 2-80

„ 3 мелянж . . . „ „ 3—

„ 4 Нянчовъ Imperial . . . „ „ 4—

„ 5 „ Мандаринъ . . . „ „ 5—

Высѣвки чаю.

„ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 килѣ. ар. 1-50

„ 7 найлѣпшій . . . „ „ 1-80

Цѣны батистовы до свѣчокъ. — Кипитица на престоло. — Вѣнцѣ до образовъ. — Образы олтѣй палерѣвъ по греческому стило. Рамы до образовъ. — Вѣсты литографованы и скоро печатаны. — Товары шкѣрніи. — Пуляресъ, портнѣтки, вѣстѣрки, пафросици.

Всякій приборъ до писаня, рисованя и мальованя. По найвышшій цѣнахъ поручає руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валяха.

4087

АЛЬФРЕДЪ РАСЛЬ

торговля насѣни въ Опавѣ (Торрау)

(астр. Шлезка)

поручає, якъ довго выстане припасу:

Збѣже на озимій засѣвы

озиме жито, озиму пшеницу, найлѣпшій новѣ сорты, вышкѣанъ у высѣжѣхъ горѣхъ, зб жнѣва 1892 р., знаменитѣ якості.

Вѣбрѣями и офертами можна служити. 4333 7—11

Пошукѣе домашнего уч-

панночокъ (дѣвъ до VIII-ой класѣ), одна де III-ой) вѣдѣ вересня с. р.

Адреса: Кароль Лянѣ, ц. к. лѣсничій въ Лѣсничѣхъ, почта

Риботичѣ. 4348 2—3

РУ-

навички всякого рода;

Бандажъ руптурѣвъ

и всякій вырѣбы рукавичничій

поручає найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилосъ ще много гарныхъ и трѣважѣхъ плащѣвъ зимовыхъ та одѣгѣвъ, за-дѣя закупина большомъ скобѣности, — то продаю ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и запрошу П. Т. Публику до сего прирѣдного закупина. 4305

Замовленія на одѣги зъ французскихъ и англійскихъ матерій выконують ся за 24 годинѣ дуже елѣгантно и числятьсѣ дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капитульна 3.

ТОВАРИСТВО

„ШКОЛЬНА ПОМОЧЬ“

у Львовѣ

дѣстало вѣдѣ Ви. проф. Ом. Парти-

кого въ дарѣ слѣдуючій книжкѣ и продае ихъ по такой цѣнѣ:

1) Захаръ Беркутъ, Изв. Фр. 1-30 кр.

2) О выхожаніи Н. П. 30 кр.

3) Марко Вовчокъ. Оповіданя. 3 томы 1—36 кр. 11—36 кр. 11—36 кр.

4) Жѣноца неволѣ. Изв. Фр. 35 кр.

5) Темній мѣсяцъ въ словѣ о полѣу Игоря. Ом. Партицкій 140 кр.

6) Марта Борецка. Изв. Фр. 32 кр.

7) Надѣльмаръ, ап. свободѣ 10 кр.

8) О разумѣмѣ выхожанію 12 кр.

9) Маруся, Грин. Кѣтки 10 кр.

10) Мѣсть верховниці. Ник. Устѣяновича 35 кр.

11) Зъ рѣжѣжѣхъ краѣвъ и народѣвъ Денисъ 30 кр.

12) Воа constritor. Изв. Франка 35 кр.

13) На добродѣйный цѣлѣ. Грин. Григоріевичъ 30 кр.

14) Литература анокриѣчна. д-ръ Ом. Калитовскій 35 кр.

15) Повѣсти Ник. Устѣяновича 85 кр.

16) Слово о полку Игоря, Ом. Партицкій 80 кр.

17) Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Скандинавщина въ давній Руси 20 кр.

Розказъ мѣньшества [oświecenia] за-
ледве и тоє призвальятъ, дозволяють мовымъ
заледве учити ся рускимъ сынамъ познава-

Загребъ 11 сепня. На місце розва-
заном ради мѣскои за се, що ухвалила не
высилати депутацій на коронаційный юбилей
цѣсари, выбрано нову, въ котрой мае боль-
шость сторонництво правительствене.

Софія 11 сепня. Князь Фердинандъ
прибувъ до Софіи, задержуочи въ дорожъ
инкогнито.

Брукселя 11 сепня. Зъ Конго доно-
сятъ, що тамъ настали розрухи, убито од-
ного Европейца а и инши Европейцѣ загроженіи.

Конкурсъ.

Выдѣлъ Руского товариства педагогичного
у Львовѣ, улица Вѣрменска ч. 27, розписуе сѣмъ
на подставѣ статута, затвержденного намѣстни-
цтвомъ зъ дня 20 червня 1888 до числа 33.606,
конкурсъ на принятіе учениковъ до „Института
пѣдъ покровомъ св. о. Николая“.

Принимати ся будутъ ученики середнихъ
школъ, сыны членовъ Руского товариства педа-
гогичного. До подана долучити треба: 1) метрику
хрещена ученика; 2) свѣдѣцтво школьне зъ по-
слѣднихъ двохъ курсовъ; 3) декларацию що до
мѣсячной заплаты, котра выписитъ 20 зр., а може
бути выимково зниженою до сумы 15 зр. або за-
мѣненою на вѣктуалы; але знижене на 15 зр.
мѣсячно муситъ бути поперте дуже добрымъ свѣ-
дѣцтвомъ школьнымъ и 4) свѣдѣцтвомъ убожества;
5) 1 зр. на выдатки корреспондентій; 6) хто не
естъ членомъ Руского товариства педагогичного
1 зр. на вписове и вкладку рѣчну до того това-
риства.

Дальше подае выдѣлъ до вѣдомости, що вся-
кій подана адресувати треба до выдѣлу Руского
товариства педагогичного у Львовѣ ул. Вѣрменска
ч. 27 на руки члена выдѣлу Костя Паньковскаго.
Подана, котрі не будутъ докладно стилізовані,
або не будутъ оббиати всѣхъ сѣмъ заявленымъ
обятыхъ условій, лишати ся безъ відповіді. За-
пытанія або просьбы, подані въ справѣ приняты
до Института до особъ приватныхъ, або подані
приватні навітѣ до членовъ выдѣлу не уважа-
ються. Остаточна умова заключити ся по при-
нятію кандидата а причинъ не приняты выдѣлу не
естъ обязательніи подати.

Въ складѣ комитету, занимаючого ся веде-
немъ дѣлъ Института, входятъ: сов. о. Алекс.
Торонский яко голова, д-ръ Юсифъ Олесковъ
яко дорадникъ науковий, д-ръ Антонъ Хоминъ,
яко дорадникъ лѣкарскій, д-ръ Стефанъ Федакъ
яко дорадникъ правный, сов. о. Иванъ Чапельскій
яко духовникъ и Кость Паньковский яко настоя-
тель и секретарь комитету.

Институтъ дае своимъ выхovanкамъ: а) по-
мешканье, харч, опалъ, свѣтло, посылку; правъ
за малю доплатаю; б) доставляе имъ — о скѣл-
ко на се дозволять фонды — книжокъ и прибо-
ровъ школьныхъ, в) управляє ихъ выхovanемъ,
стараетъ о добре домашне и товарище поведѣніе;
г) улекшуе имъ науку школьную и наглядаетъ ея
пѣдъ доглядомъ домашнего сталого директора; д)
доставляе выхovanкамъ нагоду придбати иншихъ
вѣдомостей, теоретичныхъ и практичныхъ.

Часть вносити подана о принятіе выначу-
еть до дня 15 сепня 1892.

Надѣслане.

Найдешевше жерело предметовъ оп-
тичныхъ у Львовѣ
пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (пѣдъ св. Духа)
напротивъ головного одаку.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электричнѣ,
райсайги, и т. п. по пѣвахъ найдешевшихъ. — Репараціи
найдешевше и найскорше.
Замовленія зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
пѣдъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Надѣслане.

Водолѣчниче заведение „Маріѣвка“
(почта Львовъ.) Шѣсть новыхъ мурованыхъ бу-
дынокъ. Вѣзрѣе улаженне. Кухня у вла-
сѣбъ зарядъ. Прожитокъ и лѣченне, почавши
вѣдъ 25 пр. тыжднево. Лѣкаръ проживае стало
въ заведеніи. Полученне тѣлефоничне зъ мѣ-
стомъ Львовомъ. **ОМНИБУСЪ** до Львова въ го-
динахъ: 8 1/2 рано, 2 1/2 по пол., 7-ма вечеромъ. 36
Львова (площа Галицка) въ годинахъ: 11 1/4 пе-
редъ пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромъ.

Всякій информаций що-до помещанья и т. п. подае
Зарядъ. 4317 4—?
Д-ръ Викторъ Леженинскій, управлююч. лѣкаръ.
Емилъ Бертеміліанъ Браеръ, власт. заведение.

! КОСЫ !

въ наилучшомъ стирійсконъ фабрики
на особне порученне зъ наибольшою ста-
ранностью выконанъ:

55 центим. довгъ, середно шир. по	45 кр.
60 " " " " " "	50 " "
70 " " " " " "	60 " "
90 " " " " " "	70 " "

За доброту тыхъ косъ приймаемо
всаку поруку. 4280
На пять килограмову посылку иде
8—10 штукъ.

Народна Торговля у Львовѣ и філіи.

Рухъ поѣздѣвъ зѣлѣзничихъ

важный зъ диемъ 1 мая 1892.

Приходятъ до Львова.	отъ Кракова	отъ Мухомы	отъ Подволочиска	отъ Бродовъ	отъ Радѣвцѣвъ	отъ Галицка	отъ Новоселицѣвъ	отъ Слободы рунгурской	отъ Гусятина	отъ Н. Санча	отъ Станиславова	отъ Стрыя	отъ Хирова	отъ Станиславова	отъ Стрыя	отъ Мискольча	отъ Мункача	отъ Сокаля	отъ Равы Руской
Зъ Кракова	601	205	901	646	932	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мухомы - Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	901	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (на дворецъ голоу)	—	267	940	721	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (на дворецъ Пѣда)	—	245	917	655	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сушавы	1009	—	756	142	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвцѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Галицка	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусятина via Галицѣ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сухой, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	141	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	—	—	141	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Белзца	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Вѣдхаютъ зѣ Львова.	отъ Кракова	отъ Мухомы	отъ Подволочиска	отъ Бродовъ	отъ Радѣвцѣвъ	отъ Галицка	отъ Новоселицѣвъ	отъ Слободы рунгурской	отъ Гусятина	отъ Н. Санча	отъ Станиславова	отъ Стрыя	отъ Хирова	отъ Станиславова	отъ Стрыя	отъ Мискольча	отъ Мункача	отъ Сокаля	отъ Равы Руской
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Мухомы - Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (зѣ голоу двѣрца)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродовъ (зѣ Пѣдамца)	310	—	1002	1052	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сушавы	636	—	956	322	1056	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Гусятина via Галицѣ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Новоселицѣвъ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Галицка	636	—	956	322	1056	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвцѣвъ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Кимполонга	636	—	956	322	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	—	616	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Белзца и Сокаля	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ Сокаля и Равы Руской	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часть поданыхъ посылъ годникова львовскаго. Числа подчеркнутыи означаютъ пору нѣчну вѣдъ год. 6-ои вечеромъ до год. 6 рано.

ИВАНЪ ГУСЬ

слова Тараса Шевченка, музыка Мик. Лис.

Цѣна 60 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“.

Зъ нагоды гостины Е. Вел. Цѣсаря!

Декораціи и алюминіи выговоряють ся дуже скоро зъ най-
большимъ эффектомъ.

Цѣнники даромъ и оплатно. 4318 4—?
CARL BISENIUS
(Associé des Hoffenerwerkers A. Stüwer).
Wien I. Singerstrasse 11.

Хоругвы всякой величины и крас-
ки за штуку вѣдъ 50 кр. въ гору.
Цѣсарскіи, королевскіи орлы и гер-
бы, за штуку вѣдъ 15 кр. въ гору.
Написи и эмблематы, драперіи до
вѣконъ зъ матеріи або шовку.
Транспаренты цѣсарской родины
80 кр., 2 зр., 10 зр. и 12 зр.
Транспаренты всякой величины
зъ водновѣдными написями и
монограмми.
Лампы зѣ скла и желатины у всѣхъ
лякихъ краскахъ до алюминіи.
Восковіи, смолыи, нафтовіи, магне-
сивіи факлѣ та транспаренты.
Лѣхтаріи до алюминіи и лам-
пони.
Бенгалскіи огни въ краскахъ, за
штуку вѣдъ 16 кр. въ гору цѣл-
комъ безпечный фасверки.

Для церквей

КАДИЛО

благовонне

поручае

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

Потукуе ся

домашного учителя
практичного и енергичного, укѣн-
чившого нѣмецку гимназію — ко-
торый почавши вѣдъ 1 н. ст. ве-
ресня 1892 два разы денею дохо-
диль бы до ученика 1-шой класы нѣ-
мецкой гимназіи, мешкаючого близъ
той гимназіи. Рефлектуючъ аво-
лять зголосити ся найдалше до
20 н. ст. сепня с. р. лично або
письменно до кривошанина Е. Ви-
линского, площа св. Юра Ч. 5.
и подати який жадають нагороды
мѣсячною. 4336 10—10

Предпріемство высылковѣ

(Versand-Geschäft)

У ВѢДНИ

АЛЬБИНЪ КРАВСКІЙ

Вѣдемъ I., Giselastrasse Nr. 1.

поручае и доставляе всякій артику-
лы, входящій въ область промыслу
и торговлѣ: домовый, господарскій,
рѣльничій, броварничій, горальничій
и промысловый. Приборы церковный.
Плахты неупромакаючъ до прикры-
ванія збѣжа, машинъ рѣльничихъ и
т. п. Словомъ все, что хто жадае,
высылае водворотною почтою або зѣ-
лѣзницею за посыллатою а числитъ
цѣну фабричну.
Информаций и на запятанія (мар-
ка 5 кр.) удѣлае р-до и водворотно.
Проту жадаати цѣнники иллюстро-
ваный, а высылае даромъ и оплат-
но. Замовленія приймае также
и по руски. 4330 (8—2)

Кнайповка

горѣвка зъ зѣля лѣнничого
патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ ѣдомъ.
Хоръ пють по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского
маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2

На провинцію высылае ся
найменше 2 флашки водворотною
почтою. 4215 5—60

Въ каждой русской хатѣ

повинна знаходиться знаменита
книжечка

И. БАШТОВОГО

УКРАИНСВО

на літературныхъ позвахъ

зѣ Москвитиною.

[Передрукъ зъ „Дѣла“].
Цѣна 50 кр. зъ пересылкою
55 кр. Набути можна въ редак-
ціи „Дѣла“.

РУССКІЙ СПѢВАНІКЪ

накладомъ „Товариства Просвѣты“
ул. Вѣрменска 27. Мѣсигъ въ собѣ
въ 9-ти аркушахъ большихъ на ве-
дливомъ паперѣ 355 пѣсень на 288
сторонахъ. Пѣснѣ тѣ суть то перлы
пѣснѣ руско-украинской найвы-
датѣйшихъ нашихъ поетѣвъ, якъ
Шевченка, Федьковича, Млаки, Гу-
шакевича, Маркиана и Володиміра
Шашкевичѣвъ и променгой найдобор-
нѣйшій народный пѣснѣ. Найзнаме-
нитшій рускій композиторъ уложивъ
до нихъ музыку суть по правѣй
сторонѣ пѣснѣ подписанъ. Цѣна
40 кр., оправный 50 кр. на пере-
сылку 5 кр. — При закупѣ 10-ти
примѣрниковъ въ канцеляріи То-
вариства даеся 20% рату. Набу-
ти можна ихъ также по всѣхъ
книгарняхъ Галичины и Буковины

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краіовского Товариства взаимныхъ убезпеченъ

на житѣ та вѣдъ огню и граду

у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Полісы асекураціи выставляютъ ся въ языцѣ рус-
комъ — естъ проспекты и переписка зъ партіями ве-
дѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдаться въ Адмі-
нистраціи „Дѣла“.

4258

ТОВАРИСТВО ПОВОРОЗНИЧЕ

въ Радимѣ

стоваришенне зареєстроване зъ ограниченою порукою
и субвенціоноване краєвиль выдѣломъ у Львовѣ
поручае свои

выробы поворозничіи и сѣтнистіи

также

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руської свята) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найвищих повностей“ виходить в четвер, а в п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати і Inseraty приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і належність за Inseraty платити Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи авертати ся лише на попередній вистережці. — Редакція неопечатані відли бже порте.

Послання членів коштує 8 кр. а. в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бже однок. стрічки писарської в рубр. „Надбавки“ по 20 кр. а. в. Подати числять ся по 10 гр. бже експлика.

З дня 30 червня скінчив ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників посилати з надсильною переплати і залеглостей.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Вість о будучим уступленю австрійського амбасадора на дворі берлінському ір. Емеріха Сехенія стверджують урядові донесення. Австрійський амбасадор подає свою прохоту о відданню в м'яси жовтня. До сего часу, як довідає ся Fremdenblatt, квестія его наслідника буде погашена. Світ наслідником має бути, як накути, угорський міністер на царському дворі Седенія, котрого в Берліні вважають за person-u gratissim-u.

Стань здоровля російського міністра справ заграничних Гірка політичних ся в такий спосіб, що він задуває вихідати на гримісачу відпустку за границю. Проз їде до горішньої Італія через Берлін. Російський міністер, як вправно вродостий жерела, посилати при той нагоді німецького канцлера Капрісіо, а буде з ним переговорюватися в квестія цлого тратату. Рішачий круги — кже телеграма — весело згадують про вирішення в. Бісмарка, мов бы Россия так погавалася на нинішню політику вміщу, що наслідник Бісмарка ніколи у себе не побачить ніякого міністра російського. Се при нинішній ситуації вийде ся давню річню, що князь Бісмарк міг так хбно оціняти міжнародний водносини.

Німецький Reichsanzeiger оголосив именованье президента прусского кабинету ір. Айленбурга міністром справ внутрішніх на місце Герфурта.

„Агенція балканська“ оголосила такий комунікат: Знов наєш уповажнені до заявленя, що широко обговорюваній тайній документ російській не знаходили ся між актами процесу протав убіянків Бельча і длатого они не могли мати впливу в лівоній направи на суді. В той м'ярі поклянумо ся на дипломатичних агенціях європейських держав в Софія, котрі сей факт можуть ствердити. За дня сего рівнож неправда, мов бы дипломатичний агент Німеччини, котрому поручено охиту надь російськими інтересами в Болгарію, жадав помилування засуджених підносачи сю обставину, що вирок оснований ся на апокрифах. Лише дипломатичні агенти Італія, Румунія і Бельгія в прийняв, неофіційно вий формі дораджували лабдабств. Заразом вості безосновне донесення французьких диванів, мов бы суди поручили засуджених помилуванню Стамбулу. Твердження диванів Matin і Intransigent, що они таку вість одержали зь Софія, протав ся фактам, поавая ті диванни не мають вь Софія ніякого кореспондента. — Відгав заявляе „Балканська агенція“, що згаданій акти російській буи передані болгарскому правительству через бывшего секретаря російського посольства вь Бунареші Якобсона, за котрим тепер російська поліція вислала гончий лист зь причиною крадежи урядових актів. Твердження Journal de St. Petersburg, мов бы засуджених не допущено до внесення рекурсу і мов бы зараз слідуєчого дня по виданню вироку их покляло смертю, протав ся фактам, що вирок заав дня 19 липня, рішучий засудь видано дня 21 липня, а покляло смертю 27 липня. Всь засуджений вавис рекурсу, котрий предложено заступникови князя району зь вирокі. Наконець „Балканська агенція“ звернула увагу на те, що Канков і Станчев стверджують, що истнує тепер літа, вавязана в цілі убати князя Фердинанда і Стамбулова, а членом сего літа був таж Карайілов. Заявенье се называе агенція скандалом, бо оно подає новий доказ на вину Карайілова та стверждає, що Станчев сам був свідком вивом зь тими злочинниками, котрі укладала атентати протав князя Фердинанда і Стамбулова.

Війско мароканського султана розбито повстанцями. Борба була завязана і тривала через цілий день. Артилерія султана показала ся зовсім несподівано, стріляла не зробила повстанцям ніякої шкоди. За те кіннота повстанців далеко хпша вьд султанської. Побіджене військо султана хотіло сховати ся до Танжеру але тамшня за-

лога не впустила вояків до м'ста. Ситуація взагалі представляє ся поважно і до мароканської справи вміщають ся неважкі мабуть державні заграничні. Бунт протав султана підняло племя Ангера привезене до того самоволею губернаторів та начальників повстання єсть Абд-Еслам ель Гемам, котрий свого часу був шейхом вь Ангері. Его уважали за три убіянків і за опбр протав заложена кабелю испанського, але внів внів і підняв прапор бунту.

Дімісія барона Пражака.

Дімісія бар. Пражака стала ся фактом доконаним і тепер не оставє нічого іншого, як лиш роздумувати про минулість, а зараз ставляти гороскопи на будучість. Сам факт дімісії обходять найбільше вь першій лінії Чехів і се мусить кожній признати — а однак довершив ся внів безбеспречної участі Чехів. Можуть чванити ся молоді чеські органи, що дімісія барона Пражака означає побіду молоді чеської політики, — можуть старо-чеські органи зь нагоди дімісії кидати громи на пагубній наслідній молоді чеської політики — все те буде лиш пустим балаганом, а остане факт, що правительство при справі найбільше обходять Чехів перейшло до порядку денного надь Чехами. Если дійсно річ так стоить то сей факт, вельми важний у внутрішній політиці Австрії, мусить привести хосав вомусь нішому. І дійсно дімісію бар. Пражака зачисляють Нмцїв мжь добутки своєї політики. Се виходить найкраще зь аттесту N. fr. Presse, котру ся газета помістила під видом оригінального допису зь Праги. Згадав ся стаття зробила свое, бо пояснила, як треба розуміти дімісію Пражака, що до не значеня у внутрішній політиці австрійській. За дня того годі не познакомити наших читателів точніше зь тою статтею.

„До сен вїсти (факт дімісії), надзвичайно радостно для Нмцїв зь Чехів і Морав — кже N. fr. Presse — долучає ся ще друга, що бар. Пражак не буде мати на разі ніякого наслідника і що не буде именовань чеського міністра-земляка. Не можна сумніватися що до того, мов бы уступлене бар. Пражака вийшло зь его власної волі, бо оно єсть наслідком переговорів, які вельме ся початком червня мжь ір. Таффінг а проводарями німецько-ліберальних лівонів.“ Кянувши таке важке слово, N. fr. Presse не гадую нічого бльше про які дальші уступки для Нмцїв, лиш сумарично представляе жалоби, які предстали Нмцїв ір. Таффінг при переговорах, і котрі розумієсь будуть помагоджувати після бажаня Нмцїв. Жалоби німецько ліберальних лівонів діялися на три часті: на жалоби Нмцїв чеських, моравських і вь альпійських краях.

Нмцїам зь Чехів не подобалося, що вь роботах комісії для розмеження округів заставла застон. Вправді 24 чїтїа с. р. ір. Кинбурґ вь влів лівонів усюкован Нмцїв, але вже 5 мая ір. Шенборн вь повній палаті вголосив таку промову, що можна було сумніватися ся, чи ціла комісія для розмеження здасть ся на що. Вь наслідок сего промови міністра судівництва застановив президент высшего суду чеського всей дальшї роботи комісії, а Нмцїам зачали дораджувати, щоб их мжь довіря выступили зь комісії для розмеження так само, як се зробили чеські мжь довіря, а комісія вже сама без мжь довіря зробить свое. Нмцїв чеські мусїли уважати отсю дораду за обиду.

Нмцїв зь Морав жалували ся що Чехи добули собі бльшість вь радї громадській вь Просніці, а причиналось до того власті політичні. Не уважлядено німецьких протестів, що до уложєня лісти виборчон, Чехи тероризували Нмцїв, а власті не хотїла привилегію войска для охорони Нмцїв при виборах. Староста мусїв підняти Чехів, бо ір. Шенборн именовав вь Просніці чеського судію повітового, а такий именованя суть указкою для політичавих урядавів, які дух вь вь горі. Розночасно именовано судіями повітовими Чехів вь Липаву і Моравській Остраві, хочь высшій судь краєвий і сенат персональний вь міністерстві судівництва предкладав кандидатами Нмцїв. Се були наслідки діяльности бар. Пражака.

Нмцїв зь альпійських країв не могли переболіти, що персональним референтом вь міністерстві судівництва для альпійських країв именовано гофрата Абрама. Се именованье называв пос. Кюльз концесією для Словенії. Хочь президент высшего суду краєвого вь Градці, зачатаний предложив на сего урядь совітника Поліція і хочь сего совітника заставлено зь Відня, що буде именованій персональним референтом, все таки именовано Абрама.

Крім тых важніших жалоб долу-

чено і отсю, що Румуну на Буковині безважлядно верховодить вь правіх видїл.

Поданим змїст тых жалоб, кже N. fr. Presse: „Ті жалоби були предметом переговорів, які відбули ся 3 і 5 червня мжь ір. Таффінг а проводарями німецько-лівонів. При тмь розходилося так мало проголосованье вь вїстїх важковій, що сего предмету навїть нє словієм не тькано вь розмові; на верхь вьтагнено жалоби Нмцїв і их жадање, щоб вь дорозі адміністрацій вїчого не предпринимаво протав Нмцїв, вєли они мають выдержати при тепершній позиції. Чи мжь ір. Таффінг а проводарями лівонів прийшло до яких зобовязань, сего не знаємо. Але вьд 5 червня лучил ся таї факт, котрі на кожній случай стоять вь авній зь тими переговорами. Дня 20 червня збралася комісія для розмеження при участі німецьких мжь довіря. Передь тмьжїм рознесли урядові газети вїсть, що президент Країни, бар. Вінерлер, має поїти на пенсію, а тепер прийшла дімісія бар. Пражака. Бар. Пражак не міг вправді послідними роками розвивати ся так дуже чехізаційу і словенізаційу діяльність, як вь часі коли був міністром судівництва. Зь того часу розповідать собі вь судівських кругах пречудній річ, як то бар. Пражак поступав зь именованям судів для Чехів, Морав, Сїрїя і Карнатів. Пропозицію высшего суду анульовано так само, як вьтумь сенату переносного вь міністерстві судівництва. Бар. Пражак вислухав на гримісачі засідань пропозицію высшего суду, брав реферат персонального референта, відгав заявляв що полишає для себе рішене або просто именовав сего або того Чеха і Словенця, котрого поручив єму екзекуційний комітет правіц. Такого впливу бар. Пражак не мав, вьд коли перестав бути міністром судівництва. Если хочемо спознати значенье его становища яко міністра земляка, то годі поминути, що єму дано право до т. з. visum вь многих справах. Се візум заведено найперше для польского міністра земляка. Коли именовано Земляковского міністром, правано єму обсяга вїструції, зававши на радї міністерської, „візум“ у вїсїх важних справах адміністративних і політичних дотично Галичини, се значить, що кожда справа, на котрой урядове поршенье не годить ся міністер для Галичини, мусить бути предложена радї міністерської до поршєня. Се право прїслугує тепер вь таїмь самімь обсяг міністерства Залескому. Дещо зменшеного обсягу „візум“ прїслугувало бар. Пражаконі вь справах адміністративних і персональних для Чехів, Морав и Шїеза. Отже тепер се „візум“ відпадає, бо бар. Пражак уступив а не буде мати наслідника. Се дуже важне для Нмцїв, бо при рішенях правительства не буде впливу партійного.

Отже значенье дімісії бар. Пражака і можна надїятися, що за тмь пйдуть ще дальші адміністративні зарядження. Заслуга сего припадає для проводарів німецько-лівонів, котрі жадали задержаня status quo супротив Нмцїв і що не можна вїчого предпринимати протав Нмцїв вь адміністративній дорозі. Що так буде, то найвищою запорукою сего єсть вилученне бар. Пражака зь міністерства.

Дописи „Діла“.

Із Жовкви.

[Концерт „Баян“ вь Жовкві.]

Дня 7 н. ст. серпня відбув ся вь нашій Жовкві концерт „Львівського Воїна“. Завдяки пп. Воїнистам як і ширим заходам горячого патріота жовківського д-ра С. Дрималюка, випав внів під кожним зглядом знаменито.

Точно о годині 8 вечором заповнилася сая касинова бітамі публікою. Вся руска інтелігенція, як місцева так і околича, явила ся майже вь комплїт. Духовенство прибуло майже все зь цілого повіта зь родинами, а деякі були навїть зь сусідніх повітів — зь львівського і равського. Позавжь того самого дня відбував ся вь Жовкві фесталь на дохід охотничої сторожа огневон, то по скінченні фесталі, около 8½ години вечором, явилось на концерт тажже немало публіки польской.

Концерт розпочав ся гарною композицією Вахнянина „Наша жінка“. Чаруючі звуки вашої рускої пісні провелись по самі чудним акордом, а вьдцеві слова тої пісні: „Мы не дамося, насє бльше тут“, вьспіваній нашими „Воїнами“ зь жаром, зробили на збраній публіці сильне вражєнє і вь кожній рускій серці розбудили любов до всего, що свое, родне. Солісти пп. Скалиш і Нижанківські співали знаменито і змушєні були повторяти точки свои по два

рази. Затовіджена вь програмі гра п. Геруса на сиринці не відбула ся, а зь акой причини, не знати. Шкода, що пп. Воїнисты не заступили тої точки програми якою вищою грою, оть хочь бы на фортепьян, якь се діялось по пишній мїстакх. Але-ж за се мали мы нагоду почути славу декламацію нашого поета і артиста-маларя п. Корналя Устїяновича, котрий перебував тепер вь нашій околиці. Внів то, упрощений мїсцевим комітетом, взяв участь вь концерті і віддав зь власним єму жаром і талантом свій „Галль“ [зь текстом троха змїненім]. На гримий і немовкачій описи віддекламував п. Устїянович ще другу свою патріотичну поему „До молодости“. Кулімінаційною точкою співів була „Славянській гимн“. Коли проєсилось мвлі звуки нашого народного гимну „Ще не вмерла України“, всь гості-Русини, врімь вільшого наших „твердых“, встали і прислухувались чудним тонам піснї, дорогом кождому Русинови.

По концерті відбулсь танцї і протягнулись до години 6-ої рано.

З. М.

Зь Тернополя.

[Заходи тернопільських Русинів вь рускій школі народній вь мїстї Тернополі.]

Тернопільські Русини внесли сими днями до зверхности громадскої прошенье, вь котрімь домагають ся: основаня руских паралельок при 4-класовій мїсцевій школі мужьскій, при 5-класовій школі жєньскій і змїни викладового языка польского на рускій языкь викладовий вь школі на передмістї Макулінецькїм. Мїстом управляє тепер правительственный комісар п. Студанський, тож і прохоту внесено на его руки. Русини сподївають ся, що п. Студанський, яко правительственный комісар а при тмь не злий чоловік, полагодить справу по справедливости і цілком попрахить ся до их прошеня.

Вь Тернополі ходить до школі народних рбь-рбно до 700 руских дїтей, а вь таке поважне число не було до недавна ань одна школа зь руским языкомь викладовим. Ажь доперва мавушого року основано однокласову руску школу вь „Великих Галях“ тернопільських, а сего року увїдє вь житє чотиро-класова школа вправ при учительськїм семінарі зь руским языкомь викладовим. [Тепер тільки 1-ша класа.] Однакжь до сих двох шкіль може вь часомь учачати найбільше 200—250 учеників, т. є. до школи галиської тільки дїти вь Галвї, а до школи вправь до бльшій часті дїти зь передмістя „Юрда“ і „Гребль“, котримь до тої школи найближе. Прочих же 500 дїтей зь середмістя і зь найбільших передміст „Заруд“, „Засадиб“ і „Макулінецького“, мусїли бы при тепершній стані учачати до школі польських, а се цілком протав ся здоровимь педагогічним засадам, бо чейже нїхто не заперечить того, що дїтям руским найкраще обавувати вь своїй рідній мові рускій а не вь чужій польській.

Тернопільські мїщане вже не вьд тепер нарівкають на тої неприродній стані вь школі, що дїти их мусїть побирати науку шкільну вь языкї польськїм, а зь того виходить таке, що дитина руска, свїдчанія народну школу, не вміє по руски навить добре читати, а вьтомїсть вынесе зь школи цілу пачку кривавьків. Та і впрочімь трудно wymagaти, щоб дитина руска ознайомилась добре зь своимь языкомь вь таїй школі, де учителька руского языка толкує слова: „Збитий зь патетикі“ на „miasło Pantelicon w Grecyi“, або где забороняють руским дїтям навить приватно по коридорах розмовляти по руски, якь то діялось мавушого шкільного року вь мїсцевій школі жєньскій.

Русини дожидали довго, гадаючи, що може оужна рада шкільна сама зверне увагу ради громадскої на покравдженє Русинів вь школі, — однакь коли трудно того дочекатися, то мїщане тернопільські, обавляючи ся, щоб зь часомь на шлю руских дїтей не заложено ще „Sprachzweigen-ів“ польських, — порадивши зь інтелігенцією, внесли прошенье о заведенє шкіль зь рускимь языкомь викладовим. Прохоту підписало много мїщан свідомых своих прав і свого значеня вь мїстї, підписала і вся руска інтелігенція [врімь руского пароха о. врилошанна Фортуну, котрий підписати не хотїв]. Зь признанємь треба піднести межі нашим иена пп. Матвія Вацєка і Павла Демчука, котрі охотно трудять ся при кожній рускій справі і тепер не мало натрудили ся при збраню підписів.

Наколи бы зверхность громадска не уважлячила прошеня, то тернопільські Русини не заслать справу а будуть добивати ся своих прав зь высших властей.

Русини.

— В Жовтє основується політичне товариство повільно під назвою „Міжбанська Народна Рада“. Статут, перенятий з Львівської „Народної Ради“, відомий уже до намісництва. Як члени-основателі підписали статут: д-р Драмалик і Король, о. Будзиновський з Мокротина, І. Радкевич з Меричів і В. Кокотайло з Колоди, д-р Олійник з Мостів і кількох селян. [Посол о. Брилинський відмовив свого підпису статуту.] Головні засади цього товариства положили п. д-р Король і д-р Драмалик.

— На посаду заступників учительки рускої школи вправі при женській семінарії у Львові розписана краєва рада школьна конкурс на основі розпорядження міністра просвіти з дня 20 липня 1892 р. Заступниця та буде побирати 480 вр. річної платні. Кандидатки мають выказати ся кваліфікацією до школи народних з яким-сь викладавими рускими, а першостістю будуть мати учительки, що выкажуть ся практикою відомою в школах з якимось викладавими рускими. Подати треба вносити до 20 н. ст. серпня. О се місце можуть старати ся і дійсний учительки шкіл публичних, котрим на случай одержання сего місця буде зарезервована стала посада.

— З Бучача пишуть нам: Бучацька рада повітова на засіданні з дня 31 н. ст. липня ухвалила кредити холеричний в висоті 800 а виглядом 1600 ар. на асанацію сіль, закупку ліків та на основанні у устроюванні холеричних комитатів ратушних. Рівно ж ухвалила рада выдати власним накладом 2000 польських і руских брешур: „Против холери“, написаних популярно д-ром Вадардом Крижановським для ужитку урядов громадських, парохіальних, школи народних і т. п. в повіті.

— П. Д. Дмитерко, делегат товариства „Просвіта“, вернувшись з Любачів читальні в Стрийську, Берешівську і Сарнікську, а поїде далі до Малкович 14 н. ст. серпня, до Сопотина 18 серпня і до Соломки 21 серпня. Треба сподівати ся, що члени в день прибуття делегата численно згромадяться в читальні.

— Президент Бучини бар. Кразь виїхав в неділю рано через Сторожинець до Бергомету, де тепер перебуває маршалок краєвий бар. Василько, і вложив йому візиту. По полудні виїхав президент назад до Черновців і по дорозі відбув інспекцію старостів в Сторожинець.

— Крипостий маневр в Галичині. Агеевblatt доносить, що до тих маневрів не допущено справоздаць в денників, ані не запершено військових аташе, як то було в давніші. Звісно лише, що маневри дотикають атаку з облогою в приміщенні найновіших військових на полі артилерійських і в загаль військовому.

— Як шпільга заарештували власти військові в Княжихах коло Перемішля якогось Сандора Зільберштайна, маючого походити з Вуданешту, котрий показував, що єсть агентом торговельним. При ревізії не найдено ані кола него, ані в його мешканню ніяких пробок товарів або ліквітацій торговельних фірм. Дятого, а особливо з причини, що Зільберштайн крутив ся між військовими і ставляв вокам рбні питання, заходив підозріння, що вбав не єсть агентом, лише шпільгому. Зільберштайна віддано до судових арештів.

— Про холеру в Росії пише новгородський денник „Волгарь“: „Певність, що холера скоро і значно слабе, збільшає ся з кожним днем. Число заведуваних в останні дні зменшило ся, смертність від холери дуже мала. Части людей, перебуваючих до шпиталів, неужде на холерину, а не на холеру азійську. Рівночасно уважимо своїм обовязком звернути увагу всіх, що в страху перед холерою виїжджають з Нижнього-Новгорода, насю обставину, що нагальний виїзд і получення з ним зміна в способі життя, клімату і т. д. представляє не малу небезпечність і дятого скоріше перебування на місці і заховання всіх средств осторожности, треба кождому поручити“.

— Три нові повісті дирекції скарбу віддуть в життя з початком 1893 року. Останком тих дирекцій будуть імовірно міста: Бережани, Чортків і Жовків.

— Честна громада. В „Батьківщині“ читаємо: Не можуть дочекати ся дорожнього додатку а виглядом підвищення платні, ухваленої торжним сеймом для учитель, громада в Соломці під Львовом купила корову і віддала до ужитку тамошному учителю, щоб ему прийти в поміч в такій тяжкій році як теперішній. Крім того громада зборили і згноили поле школьне і по змозі помагали своєму учителю. Найбільше заслужив ся начальник громади, Данило Шех, котрий головою не від нарады, але порозумівши своє становище, має все на свій добро громади.

— Перехід чехів кельоніста на православіє. Часопис доносить, що 54 Чехів, мешкаючи в селі Крошів, в повіті житомирському на Волині, прийняли дня 31 н. ст. липня православіє. Місіонарем православним був Чех, бувший католицький а тепер православний священник, Емануїл Немечек, котрий вже минушого року був діяльним при переході волинських Чехів-кельоністів на православіє.

— Жидівні підступи. В ч. 193-тій Газети Narodow-он містять ся кореспонденція з Лопатина такого змісту: Від 37 літ держав в тім місті голову трафіку тамошній почтмайстер Юрій Борт. Так власти скарбові, як також і ціла публіка були в ведені трафіку вдоволені, в вымком очевидно жидів, що не могли поняти, для чого трафіка має бути в руках христіаніна, а не жидів. Дятого від давнього часу старали ся они відобрати трафіку з

рук п. Борта і вкінці доняли свого. Ото дня 7 н. ст. серпня приїхав до Лопатина старший комісар скарбовий з Бродів в товаристві другого комісара сторож скарбовою і кількох скарбових стражників. Панове ті перевели ревізію трафіку, а найшовши все в порядку заявили п. Бортові, що власти скарбові не можуть згодити ся на те, щоб трафіка мбтила ся в одних руках з поштою і для того відбирають ему трафіку а віддають еи лопатинському жидови Цалельови Липноврови. Не звжаючи на оборону п. Борта, що против того рбшеня прослугу ему право відкину, приказав п. комісар без огляду на неділю перенести трафіку до приладженого вже Липноврови від двох місяців локалу. А що не можна було віддати робітника, то довершила тих славних переносинь товпа жидів враз з п. к. сторожею скарбовою, на найбільшу соблазн цілого христіанського населення, котре великими масами розмунтувало против того рбшеня нарушючого еи чувства релігійні. Обурення народа було так велике, що як пили кореспондент, лише завдяки заходім кількох поважних горожан не прийшло до розрух. Факт сей не потребує коментаря і справедливо пытає кореспондент, з-води мав п. комісар готового жидів, щоб ему віддати трафіку, коли жидів доперва на ревізію і не знав ще як ревізію видає? Але жидів сей мусів вже наперед знати, що стане ся, бо як сказано, вже від двох місяців мав готовий локаль призначений на трафіку. Вкінці впаде в очі, що еи власти порішили з-горы відобрати п. Бортові трафіку, то дятого не розписали на се підприємство літатиці? Додати же треба, що через цілий 37 літ не мали власти нічого закинути против поміщеня трафіку в одних руках з поштою.

— Берба на язики. В Ліжові, у Франції, відбув ся сими днями оригінальний випадок. Дві дні з найбільшого міщового товариства зложили ся, котра з них, говорючи без перерви три години, скаже більше слів. Молодша, незамужна ще, дійшла до 203.560 слів, старша ж замужна і очевидно більше досвідна выкинула з себе аж 296.000 слів. В якій способі числено слова, не подає хроніка, але зазначає, що всі мужичи, свідки тої борби, поугікали перепуджені вже по кількох мінутах.

— Ницане полних мишей. Польні миши, язва дотикаюча рбників, сподобали собі дуже Грецію, особливо повнічну еи часті. Уже в старіші, муби они добре господарювати в тих сторогах, коли Греки, крім многих янших прозвищ называли Алоіана „смітесом“ або „мюктонсом“ т. з. побиваючий миша. В 19-тій столітній зничили миши поля тесальскі кільки разів до нащадку, а також сего року постигли еи околиці таке саме нещастіє. Перезимувавши по облогах і горбах, появили ся миши вже в марті в такій силі, що наперед можна було казати, що з сего року зборів не лишати ся нічого. При тім замчено, що позувають ся они поволі в якійсь вибраній собою напрямі. Мешкають в підземних ходниках на 20—30 сантиметрів під землею, а 30 до 40 метрів довгих. Часом веде 5 або 6 простовісних отворів до одного ходника. В деяких місцях розширюють і поглиблюють ся ходники. Так загублена выставелючий миша кусниками ростин і приладжують там гнізда. В день сидять миши в своїх норах, аж вечером виходять на жер. Як звбто, мюжать ся они дуже скоро, бо одна самця, почавши від мартя плодити до місяця аж до осени по 8—12 молодих. Щоб познати як шкоди зможуть миши зробити в поля, досыт знавести факти експерименту урядово правительством грецьким. Так на пр. вечером оглядав один господар лань абожа, котре мав рано жати, але коли довіда прийшли робітники з серпами на поле, застали лиш сторию; миши випередили их в нощі. О одомі млынарів коло Ватесіа оповідають, що поїшов одного рана на поле, нажав абожа, забрав часті на ора і привіз до млына, а відтак вернувшись по решту. Але коли прийшов на поле, увидів, що абоже щезло без слду. З початку гадав, що се злодій зробив і для того засів на тім місці і ждав на него; однако скоро пересвідчив ся, що злодійма була миша, що в одній хвили розхалали абоже. Грецьке правительство перепуджене таким нещастієм елементарним, почало думати над способом нищення мишей. Як раз тамтого року в осень рознесли газети вбто, що один з бактеріологів німецьких, професор Лейтер відкрив бакілія, котрого назвав bacillus typhi mii, а котрий завданый мишам в якійсь їдї, выгнине у них заразу і скоро их нищить, яншим же звірятам і людям не шкодить нічого. Занте ресоване тою вбтою правительство грецьке вдало телеграфічно Лейтера, щоб прибув до Греції в відповідною кількостію бактеріологічного матерія. Лейтер приїхав і вже 18 днів с. р. розпочав в окрестности Лірессі, головного міста Тесалії, проби нищення мишей. В назначений місцевости приладжено котель досыт сильного матерія бактеріологічного, а відтак селяне і воляки вкидали до котла окрайні хліба, вынимали их руками, збирали до кошів і розкидали по полях, а головою вкидали до млышчих дір. З початку боля еи селяне, чи згаданий пани не єсть трутником, але для пересвідчення их давано мочений в пани хліб яншим звірятам, а навіть деякі люди їли его без ніякої шкоди. Уже два дні позніше показала ся між мишима зараза а за два тиждів миши були выгублені. Але не лиш ті миши, що зїли кусники хліба, ставали жертвою недуги, також і ті, що надгрызали трупи погібших мишей, заражували ся. Часто можна було видіти миши блукаючи в день по полях обабіж і не способні утікати перед котами, псами і птаками. Сего средства Лейтера ужито

вдтак в цілій Греції з рівно добрим успіхом і правительство грецьке высказало німецькому професорови своє признанье. Бакілія Лейтера дітає так само і на миши домашні. Пани бактеріологічний розпускає ся в воді, завареной з оливою (по ложці соли на літр води), відтак мочить ся в тім пани кусники черствого хліба або булки. В літр пани можна намочити около 1000 кусників хліба. Адреса фабрики, що продає бакілії, выгубувані професором Лейтером така: I. F. Schwarzlose Söhne königliche Hoflieferanten. Berlin S. W. Markgrafenstrasse Nr. 29.

— Тайні интриги. Именоване д-ра Василя Кебузинського примарем перемиського шпиталю, було — як пише Gazeta Przem. — не на руку кліє, що хотіла на свій посад видіти одного з своих протегіваних. Коли ж сейм порішив справу, притихла кліка, але порішила докупити д-рови Кебузинському. З початку, кліка вложена з перемиських проводирів громадських відмовила д-рови Кебузинському моральної підпоры і коли примарь зажадав зміни в адміністрації шпиталю, як на пр.: віддане кухні шпитальної і опіки над недужими монахиням, усунени з підбори шпитального хлібів, в котрих завдатель кодуе стадо, віддана оторода при шпиталі, де управитель садить яриу, для ужитку недужих і т. п., то згаданий п. не звертали на се найменшої уваги, гадаючи в той способі примусити д-ра Кебузинського до уступленя. Вкінці видичи, що не можуть его до того склонити, зробили донос до виділу краєвого, що вбав д-р Кебузинський обходить ся з недужими строго та що у одного недужого зробив без потреби операцію. На сей донос зїхав д-р Гошарь з виділу краєвого і перевів слідство. Як выпало слідство не знає Gazeta Prz., доносить лише, що в справі операція переслужувало яко знатком завдателя і службу шпиталю! В наслідок сего поступована думає д-р Кебузинський уступити з своєї посади.

— Дрбний всти. Вичане окіченого богослова п. Махалія Дурделла з панною Зенобією дочкою о. Івана Дурбака відбуде ся в Увесю.

Посмертний — — оповістки.

Михайло Коць, ученик IV-тої класи рускої гімназії в Перемислі, надиратель бурасків в тамошній бурі, упокоив ся на грудні недугу дня 10 н. ст. серпня 1892. Вбча ему пам'ять!

Именованя, переносеня, конкурсы и гр.

— Переносеня. Дирекція пошти і телеграфів перенесла офіціал поштового Іо. Лядина з Львова до Кракова, а асистентів поштовых: Ів. Вачинського з Кракова до Нового Санча і Людвика Галечка з Нового Санча до Львова.

Телеграми „Діла“.

Відень 12 серпня. Одна газета малярська донесла, що бездимний порох, фабрикований в Австрії, єсть в нбчого. Директор фабрики пороху в Пресбурзі перечить сим вбстям.

Лінець 12 серпня. Ухвалено скликати

вбча католицький що два роки. Бзупитамь высказано признанье за их діяльності.

Берлін 12 серпня. До проектів військових долучено kwestію 2-літної служби войсковой. Справу віддано до порішення цесареві. Надбють ся, що цесарь не буде опиратись вкороченню служби войсковой.

Стамбул 12 серпня. Стамбулов приїхав тут і замешкав у болгарского агента Димитрова.

Париж 12 серпня. Полковник Додь зачав бомбардувати ціле побережье Дагомею.

Надбслане.

Водолічниче заведение „Маріівка“

(почта Львів.) Шість нових мурованих будинків. Взорчене уладжене. Кухня у власном заряді. Прожиток і лічбоня, почавши від 25 ар. тижнево. Ляварь проживає стало в заведені. Полученне телефонічне з містом Львовом. ОМНІБУС до Львова в годинах: 8 1/2 рано, 2 1/2 по пол., 7 ма вечером. Зб Львова (площа Галицька) в годинах: 11 1/4 перед пол., 5-та по пол., 8-ма вечером.

Всякі информация що до помещань і т. п. подає Зарядь. 4347 5—?

Д-рь Виктор Леженинський, управитель лякар. Емил Бертеміліан Браеръ, власт. заведеи.

Найдешевше жерело предметів оптичних у Львові під „КОПЕРНИКОМ“ уя. Театральна ч. 6 (пальч св. Духа) напротив головного одразу. Окулярі, цівкери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райспайли, і т. п. по цінах найдешевших. — Репарації найдешевше і найкоріше. Замовленя в провинції адресувати: „Новий оптик“ під „Коперником“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

Церковно-народний и научно-забавний
КАЛЕНДАРЬ
„ПОСЛАНИКА“
з многими хорошими образами на рік 1893.
ЦІНА 25 кр. в а.
Хто бере 10 примірників, дістає оден даром. Наложити а перед замовляти, бо печатати будемо тільки для замовляючих. 4271 3—3
Замовленя приймає: Свящ. А. Джулинський в Лапшині п. Бережани.

Словарь руско-німецкий
Евгенія Желеховского.
Знижена ціна 6 зр.
Дбетати можна в товаристві „Просвіта“.

Мешканье
для студентів з харчем, угодуго и родательскою опікою: ул. Баторія ч. 26, дверь 25, II поверх, напротив гімназії Франці Іоант.

Выробы з гуми п кавчука 4331 10—7
гигієнічний, хірургічний, до плакани недужих і для полбжань. (Спеціальности парискій під дискрецію) выслає за посыллатою: Предпріємство высидков (Versand-Geschäft) Альбін Краевский, Відень I. Giselstrasse 4. I. Выключный цінник иллюстрований на жаданье даром і оплатно.

КУ-
фры, торбы и всякий при-боры до подорожи
найдешевше в торговли товарів модных и бля мужского, приборів туалетных и т.п.

Павла Лянгнера
перед тым
Браты Лянгнеры
Львів, улица Галицька ч. 16.
Цінники на жаданье даром.

Юліанъ Панькевичъ
артист мальяр
вз Рогатинъ
выготовляе образы церковны всякой величины и в кождом жаданом стилі; подобає ся украшенію перков враз з выконанієм иконостаса а зоточенієм, та вазгалі выконує всякі праці в обсягу артистического малярства. На жаданье могу выказати ся похвальными свідочанієм з усіх выконанных мною дос прац, а подаючи условия можно приступити, поручаюся ласкавой приклонности, Прованого Духовенства. 4090

НОВОСТИ!
Сорочки для туристів
ткані, з пайлпного матерія, одной барвы або пастисті, з широким ковытром і двома нагрудными кишенями, підквитон величын, дуже добре зроблений 1 штука зр. 1-20.
Шовковий пояс
1 метер довж., 6 см. широкій, з пошерблываною подвойною сиражкою 1 штука 50 кр.
Капелюхъ для туристів
з 1-го рода фелю з широким шовковою стякою и замазаний 2 зр.
Кравати для туристів
3 штуки 1 зр. 4310 6—10
розсылає за посыллатою
Омельянъ Шторхъ
Відень I, Salzgasse H-р 60.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
поручає
найлпшій перфумы и воды туалетні
вдначені 10 медалями заслуги и 2 дипломами признаня, а то:
Перфумы ясминнов, фіалков, розжав, резедов, конваліев, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bonquet Miladens и т. д. Фляконик по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1-50 и т. д.
Вода львівська порфумы королеви Марисенні знамен. флягонъ 2 зр.
Вода львівська загално звбсна и побирана за-для своего пріємного, одбвжающего и довготривалого запаху, до скраплення одгобъ, хустомъ и розприскування в комнатахъ. Фляконик меншій 80 кр. большій 1 зр. 50 кр.
Вода варшавська одбначая ся надавичайно пріємнымъ пріятнымъ запахомъ. Фляконик меншій 95 кр. большій 1 зр. 80 кр.
Вода левандова подобна и вода левандово-амброви суть загално уживані до возприскування в комнатахъ из-для своего пріємного запаха. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1-м (зр.) знаменитій. Фляконик по кр. 15, 40, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1-50.
Воды колоньскіи
Купувати можна у Львові в торговлахъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицька ч. 18; в Кракові: Су-конниця ч. 20; в Чернівцях: Ринокъ ч. 2. 3747

можу вамъ, панѣ, нараяти способного и честного чоловіка; служба стара, довѣрена, процесовъ анъ споровъ нѣякихъ, ладъ утраваленый за тыхъ двацять роківъ.

— Але-жъ пане! я не знаю мовы, звичаївъ, правъ. Менѣ треба не правителя, але приятеля. Обѣцяйте, коли ласка, менѣ бодай свою помѣчъ и раду въ починахъ нового житя.

— Кілько разівъ будете мене, панѣ, потребувати, я ставлю ся по приказу.

— Прийдѣте бодай що тыждня.

— Прийду на кожый зазывъ. Загорода моя недалеко за Дубісею.

— Спасибі! й за те. Чи то велика ласка й жертва?

Глянула на него уважно, але вінъ не піднісъ очей и глядючи въ землю, вѣдказавъ глухо:

— Нѣ, панѣ! Нѣяка жетва...

Вѣдвернула ся, оскорблена тымъ камѣннымъ холодомъ. Чя-жъ окрімъ любови до вѣтчины той камѣнь нѣчого не чує въ серця?

— Кілько менѣ ще часу посвятите теперъ?

— До вечера повѣдично рахунки й контролю.

— До вечера... а вѣдтає?

— Побйду до дому!

— Пане! змилуйтесь! — закликала перелякана.

— Вчора я приѣхала, не була нѣгде по-за подвѣрьемъ. про свои маєтви знаю тѣлько, що про середину Африки! Покажіть менѣ бодай зъ далека мою землю, лѣсы, хуторы. Нехай що небудь побачу, порозумѣю. Батьки нашѣ були братами; ради вхвѣи памяти, прошу васъ, дайте менѣ врихту приязни. Я тутки нѣного не маю въ сѣмъ краю, до котрого зъ такою тугою ѣхала...

Бя голосъ мавъ чудовѣ мягкой звуки, а пивні очі

позирала жалбно. Обся стрѣглись поглядомъ. Его суворі черты помяшали, потемнѣли вѣдъ хвилѣ крови. Зле вчинавъ, що дививъ ся, бо завагувавъ ся въ постановѣ.

— Лишу ся, панѣ, кѣльно буду мѣгъ! — вѣдповѣвъ безъ намыслу.

Се була ея перша побѣда. Вѣдѣхнула!

Мервісъ, докнчивши цыгаро, найшовъ ихъ у кабинетѣ надъ столомъ, закиданимъ паперами. Вѣнъ розмѣстивъ ся wygodно, и слухавъ годину агрономічно-адміністраційнои прелекціи, наконецъ занудившись, уставъ, що бы пойти до парку.

— Пане Чертванъ — запытавъ, — чи садѣвникъ мене розумѣе?

— Нѣ, вѣнъ навѣтъ по польски мало розумѣе. Чого вамъ треба?

— Я бачивъ рѣку и вношу, що рыба. Я хотѣвъ бы роздобути приману на вудку: се наймелѣйше проведенье часу! Газардъ и обсервація! Вудку я привѣзъ изъ дому. Ты вже смѣєшь ся, Ірі? Ты завжди мон уподобаня трактуєшь зъ гумористичного боку.

— Мысль вудки зъ Америки то справдѣ незвычайный газардъ и обсервація! А однакъ було бы гѣрше, якъ бы я плакала изъ-за твоихъ уподобань.

Марко покликавъ слугу й поручивъ ему аматора рыболовлѣ. Панна Орвѣдвна сердечно забавилась тымъ епізодомъ. Великанъ анѣ не мурчнувъ.

— Чи вы, пане, нѣколи не смѣєтесь?

Похиливъ ся надъ якимсь пляномъ.

— Нѣколи... — забурмотѣвъ лаянонічно.

— Вы не жонаті?

— Нѣ, панѣ!

— Затымъ вдовецъ?

— Дячого-жь? запытавъ, зводячи здивовані очі.

— Бо у васъ есть обручка..

Глянувъ на свою руку й відказавъ неғыразно:

— То материна.

— Ага, отже вы втратили матѣрь? Давно?

— Дуже давно!

— Таъ дячого вы такъ пенурі. И нареченои у васъ нема?....

Заперечивъ головою.

— И родины нѣякоя?

— Тільки по батькови. Они окремо, я окремо.

— Таъ вамъ дуже пусто й нудно на свѣті.

— Яъз вожному! Є смутокъ, є й потѣха! Чя, панѣ, переглянули сей плянъ хутора Гілусъ? Тамъ стоить вѣвчарня й тысячка англійскихъ овецъ.

И впятъ постонула въ праці. Слухала его уважно, серіозно, робила выписки, випытувала про велику силу подробиць. Черезъ двѣ години працѣ єя лѣця поблѣдли, очі свѣтилиась горячково. Змучилась, не выпочила гараздъ пѣсля дороги, а проте працювала дальше. Тѣльки вбѣлка развѣ скривилась и доторкнулась висковѣ. Вѣдъ того напружена й хаосу чисель розболѣла єя голова.

Дивна рѣчь: вѣнз бувъ завятый одними книжками, а проте постерѣгъ и розумѣвъ той рухъ. Завагувавъ ся и наконецъ перервавъ свѣій звѣтъ.

— Щожь дальше? — пытала — докѣнчимо-жь про ту гораљню.

— Може докѣнчимо застра? Вы, панѣ, змучились.

— Нѣчого. Мушу покористуватись вашою чемностію й часомъ. Вѣдпочину вѣбѣся!

— Уже застра докѣнчимо! — повторивъ пѣдносячись.

— И гараздъ, коли ваша воля. Ходѣмо вѣдвѣдати рыбакну.

— Можемо сегодня оглянути одинъ хутѣръ, отсей найближшій, Поверпяны.

— Ахъ, добре! зъ повною приємністю. Спасибѣ вамъ!

Закончила чудовымъ поглядомъ и пѣйшли разомъ у городъ. Царь схилявъ ся терасами до рѣки й бувъ удержаний, якъ загаломъ усе, дуже старанно. Дубісса, що обкидала на весну пѣною надбережжя дерева, теперь вернула ся трохи назадъ у корыто, лишаючи кусень твердого, стрѣмкого берега. Мервісъ сидѣвъ тамки, и зъ терпѣливостю китайского бонзы дививъ ся на кавалонъ корка, що тацювавъ по хвиляхъ. У глечичку, що стоявъ побѣчь него, було вже вѣлька дробныхъ рыбокъ.

Кляркъ навѣтъ не обернувъ ся на шестъ крокѣвъ.

— Якъ же зъ твоимъ газардомъ и обсервацією? — закидала весело господиня.

Порушивъ ся нетерпѣливо.

— Ирї, ты знаєшь, що рыба бонть ся галасу! Тѣлько разѣвъ я тобѣ говоривъ. А теперь опять, такъ якъ звычайно, ты наполохала звѣрину. Черезъ пять хвилятъ колувала довкола гачка. Втѣкла й не вернетъ ся!

Вытягнувъ вудку й знеохоченый кинувъ на пѣсокъ.

— Не бѣйтесь, пане, — оббававъ ся Марко — въ рѣцѣ не одна она! Лакомѣсть и цѣкавѣсть те всевѣтний хибы у рыбъ!

Панна Ярина адвигнула плечима. Она зачала цѣнаво приглядатись краєвидови околицѣ. Лѣворучъ вливала ся въ Дубіссу зъ шумомъ Ейня, обертаючи колесо млывське, праворучъ бѣлѣли Скомонты, червоная крѣ-

вля церковцѣ, чорвѣли величавѣ грушѣ на приходствѣ, а кѣлька селѣ вдовожувалось довгою смугою.

Просто передѣ ними стояла тиха, поважна дѣбровна й вѣдбывала ся въ синнихъ бурливыхъ хвиляхъ Дубіссы.

Кѣлька човѣкѣ плавало тамъ и самѣ въ рыбахъ або въ вязанкахъ свѣжого сѣна; по поляхъ снувались ратаѣ въ плугахъ, въ ряды-годы засѣваеъ дехто на водѣ яку богомѣлну пѣсню, або люди витались при стрѣчѣ божимъ именемъ.

Картина була живописна, тиха й дуже погідна. Навѣть Мервісѣ зачавъ їй приглядатись и по хвили звонивъ аробити помѣтку:

— Подобаеъ ся менѣ твоѣй край, Ирї! Юстей видѣ заступае навѣть лихї дороги й дѣравї мости!

— Гарний — повторила зъ усмѣхомъ — тѣлько давно якїй тихїй. Гляди, якѣ тї людѣ поводи рушають ся, поводи працюють и разъ-у-разъ мовчать! Порѣвняй се зъ ляхорадною роботою американьскои фермы!

— Людѣ инче дѣло! — вѣдказавъ Мервісѣ. — Зъ моихъ помѣчеъ высновую, що мусить бути лѣнивий, тяжкїй, непроторный и повурый! Нѣчого давного, що наръкають на бѣду!

Марко мѣжъ тымъ випивъ ся очима въ дѣброву и напруживъ слухъ. Крѣзь шумъ Дубіссы й мамо вѣддали, якїйсѣ далекїй грохѣтъ и лосеѣтъ виннавъ ся ему въ ухо, гометѣвъ про щось, ватавъ и накликувавъ. Слова Мервісовѣ перервали ту таємничу бесѣду, звѣвъ долѣ на Американця очи й зачавъ глухо, оживляючи ся чимъ разъ бѣльше.

— Вы помыляєтеся. Нашѣ людѣ, на выгладѣ тяжкїй и пснурый, працюе якѣ муравель, а серце въ него лагѣдѣе и благородне. Правда, вѣнѣ мовчать, але не изъ за того, що не хоче говорити, або не мѣркуе въ го-

ловѣ, але черезъ те, що ему не вольно говорити та й не ма воли! По тыхъ нашихъ селахъ не найдете шинкобѣ анѣ розпущені: та тиша лѣпша за деякій тамъ гамбрѣ! Робимо помалу, але невиспуче, що мога...

— Простѣть, пане, легкодушній высновки, — сказавъ Мервісъ, вытягаючи до него руку. — Я заразивъ ся хибкою Ірі: поквапнимъ осудомъ. Теперъ буду по вашому мовчати й помѣчувати.

Панночка окинула ихъ поглядомъ зъ пѣдъ брѣвѣ.

— Не скидай на мене власныхъ грѣхѣв! — заклікала, — признай ся, що для тебе поза Америкою нема звершености, а поза англиканьскою церквою нема спасеня. Ты толькѣ разѣвъ повторявъ се менѣ!

— Ну, очевидно зъ вымкою церкви. Я не девогъ. Люблю надо все спокѣй!

— Знаємо, знаємо! Те *впрую* чувъ панъ Чертванъ певно вже сегодня кѣлька разѣвъ, а я тысячу разѣвъ! Що то за двѣрѣ? — запытала Марна.

— Скомонты! — вѣдказавъ коротко.

— Чтѣ? може тои вдовицѣ, що вы до неи вчора навѣдувались?

— Нѣ, панѣ, то маєтокъ мого батька.

— А! стже вышь теперъ; а тамъ дальше то церкви?

— Нашъ прихѣдъ.

— Такъ вы тамни мешкаете въ Скомонтахъ?

— Нѣ, панѣ. Мое за дѣбровою, зъ вѣдстѣ не видко.

— А лѣсъ чий?

— Мѣй! — сказавъ изъ выразимъ радости въ хмурыхъ зѣвнцяхъ.

— Є тамъ якѣ звѣрята? — вѣтшаъ ся въ розмову Мервісъ.

— Звѣрина, думаете?

— А-тожъ. Куйсты, шакалѣ, медведѣ?

— Нѣ, тавыхъ у насъ нема, одвѣтивъ зъ найзнимѣйшою кровю Марко.

Панна Орвѣдовна сѣла на бѣрезѣ й водячи очима по краєвидѣ, запытала:

— А та вдовиця, сусѣдка адоровша?

— Здоровша, — одвѣтивъ лянконічно.

Що може ей обходити незнакома? — думавъ Марко про себе — отъ себѣ пытасть ся хибань задля пустей болячки.

Въ ту пору надѣйшовъ локай и словѣстивъ, що ковѣ готовѣ. Мали вхати й оглянути хугѣръ.

Мервісь лишивъ ся. Закинувъ вудку и на-пѣвъ прижмуреными очима помѣчавъ поплавець на водѣ. Въ ряды-годы тепло й тишина заколысували его до сну и вѣвъ дрѣмавъ, хитаючись и рушаючи несвѣдомо руками. Ему спились плянтаціи, бавовна, таски машинѣ, щѣ-тыждневѣ выплаты й пуддінгъ, приладжений бѣлесенькими рученьками Орисѣ. Усмѣхавъ ся крѣзь софѣ, а тимчасомъ рыбы обгрызали приману и втѣкали, а рыбаки изъ човнѣвъ преглядали ся новѣй незвѣстѣй особѣ й смѣялись простодушно.

Мервісь мѣгъ посвятити ся своѣй пристрасти безъ вѣякого довору совѣсти. Ярина не потребувала его нѣ трохи. Вѣдъ досвѣтку пѣшки або вѣзкомъ звѣдувала свои посѣлости, вглядала въ кожну подробицю, за поворотомъ слухала поясненъ Марковыхъ и вчила ся притѣмомъ мовѣ своихъ батькѣвъ. Они сидѣли звичайно на ганну противъ горѣда: вѣвъ збгнутый, вдвлявъ ся въ землю, она обладена пѣдручинками й словаремъ. Не згадувавъ уже про вѣдѣвдѣ, але помалу привычавъ ей до справъ господарскихъ, до контролѣ, до за-

нятківъ хозяйки дому, навчавъ прикладомъ, приготавливать до обовязківъ.

Навѣстили хуторы, лѣсы, млыны, хочъ поверховно, але всѣ; служба приходила до неї по приказу; розумѣла вже кбляка десятківъ слівъ рѣдної мовы. Минувъ тыждень, а вѣнь не рвавъ ся на волю, до своєї працѣ, до своихъ обовязківъ. Сидѣвъ, якъ заворожений, при нѣй и мовчавъ.

Разъ вечеромъ сидѣли всѣ трое надъ Дубиссою. Мервісъ заманювавъ рыбы хробакомъ, Ярина вчила ся зъ польского пѣдручника якогось реченя, найкращагого повѣгласными, Марко лежавъ сподалеки на травѣ й дививъ ся на дброву.

Коли зъ поза деревъ тихо, таємничо высковало човенце якъ лущина, й правлене смѣлою рукою одного керманяча, почало впоперекъ перебирати ся въ напрямку до Посвѣты. Якъ минуло полосу тѣни, то послѣдній промѣня заходнього сонця освѣтили выразно смаглу закрусу сервированныхъ, плачливыхъ чертѣвъ Луи Граля.

Чертванъ вставъ. На его лицѣ живописало ся вражѣнье прикроости. Вперше хтось шунавъ его въ житю, закликаючи до працѣ, пригадуючи, що пора до дѣла.

Граль помітивъ его й кермувавъ просто до берега, змѣшаний здасть ся чужимъ а такимъ гарнимъ товариствомъ, у котрому заставъ колишнього приятеля.

Уже зъ далека знявъ бриля.

— По мене їдешъ? — запытавъ Марко.

— Даруйте, я ждавъ два тыждѣ. Може у васъ нема кожи.

— А що, взявъ озеро?

— Якъ приказали, такъ усе зробивъ. Озеро напе, але вы не дали розпорядку на ловлю, а тутей жиды разъ-у-разъ допытуютъ за рыбою. Я пбйшовъ по раду

до вашего нанашка. Вѣнъ хотѣвъ по васъ самъ ѣхати, але щось нездоровый, то й пбславъ мене. Въ юргієныхъ млынахъ не стало жита, не мелють вѣдъ четверга. Молодшій зѣ Скомонтѣвъ допытувавъ ся за вами тричи. Такожъ и панна Ганеа прѣѣхала вчора зъ братаницею пароха й такожъ васъ потребуе. А найгѣрше вжѣ зъ тими рыбами, бо теперь добре платять. Такъ ждемо на васъ, якъ на сонце.

Панна Ярина прислухувалась до тон бесѣды дуже цѣкаво. Иноли зрозумѣла яке слово, — рѣшты додумалась.

— Вы насъ уже покинете? — сказала зъ жалемъ.

Помовчавъ хвилику й не дивлячись на неї, вѣдказавъ по своему ворливо :

— Кѣлько разѣвъ мене потребувати-мете, кину свое й прийду. Теперь треба йти.

— Сейчасъ?

— Сейчасъ.

Поклонивъ ся вѣй глубоко.

— Затимъ до побаченя! Слассибѣ' вамъ за все.

Въ ту хвилику сѣбѣна рыбка на цалѣ зблизила ся вже до приманкы, а проте Мѣрвісъ вытягнувъ вудку и простягнувъ до Марка широку праву руку.

— До побаченя, абы швидко! — вымовивъ сердечно.

Стиснулись по братерски за руки. Панна глянула пильно на Мѣрвіса.

— Можемо й мы попрощатись по американьски, — усмѣхнула ся зъ примусомъ.

Широка, опалена тверда рука обняла ея нѣжнѣй пальцѣ, великавѣска постава похилила ся зъ пошаною. Мушѣла бути дуже певна свого, коли вѣдбавала ся до того бурмила весело, зъ блескомъ омигу въ очахъ :

— Можете еи й поцѣлувати, води тримаєте.

Вбѣъ похилавъ ся ще нязше й мовчки сповнявъ позволѣ. Коли выпроставъ ся, темный румянецъ закрашивъ ей лице. Вбѣъ оминавъ ей поглядѣ.

Не промовивъ болѣше нѣ слова, поклонивъ ся ще разѣ и зеунувъ ся вбѣ стрѣмного берега просто вѣ човенце. Лука застаивъ ему мѣсце при стерѣѣ, подавъ керму. Вбѣдочили на вѣлька сяжѣнѣ.

Сонце облегло хвилѣ Дубіссы красною луны. Горѣла вода, човенце, вершини дѣбровы, стояли вѣ огни силюеты обохъ керманчѣвъ. Оденъ дробный, згорблений, вдвигавъ ся безъ думки вѣ глѣбочѣвъ, другій якъ дубъ выбуйвѣлый и могучій зѣ вбѣднесеною головою, байдужный на врудву быстрѣву й частіи рѣчый чорторыѣ.

Весло гвужо ся вѣ его жилагыхъ долоняхъ, поставя похиялася и нагинала ся ритмично безъ нѣякого видко насилья.

Вбѣъ упрямо дививъ ся на свои дубы й рѣвнодушно слухавъ плачливой повѣдки Гралевой:

— Уже тыждень, якъ насѣ Войнатѣ вигнавъ изъ хаты. Потовѣъ, щѣ було нашихъ горшкѣвъ, порубавъ вросна, одѣжъ и куфракъ вывинувъ за порѣгѣъ, а ей вигнавъ геть на дощѣ. Така моя доля! Я ледви вернувъ ся на другій день изъ озера й перевѣзъ безталанну вѣ свою хату. Теперъ она безъ упину плаче й не хоче говорити. Щѣ я бѣдный винѣнѣ? Иначоу все усмѣхастъ ся, для мене все плаче. Лѣпше було не родитись. Цѣла слобода пѣдняла мене на глумѣъ та на смѣхѣъ, а на неи показують пальцами. Щѣ она винѣва, бѣдна, слаба женщѣвна? Прачепилася до неи моя доля, якъ перстенецѣ до лѣву, й омотала ей житѣе.

Вѣ ту хвилю вѣдѣ Посѣтѣя загемстѣла по хвилѣхъ рѣчки мелѣодія незнакомой пѣсѣньки. Ея спѣвавъ спершу

одинъ голосъ, вѣдтакъ два, а потѣмъ зновъ одинъ жѣночій. Марко оглянувъ ся. Оряся Орвѣдѣнна стояла на березѣ, спираючися на чудернацко покрученый пень староя вербы. Гнучке молоде галузечко убрало нѣбы въ зеленій рамки еи головку, а тло повожотило сонце. Выглядала наче картина византійской школы, ретушована кистью Фра Анджеліка.

Молодой чоловікъ стоявъ явусь хвилю и вдивлявъ ся въ ту картину. Потѣмъ немовъ гявѣвъ и сжаченѣсть перейшла черезъ его очі, поглубивъ весло у хвилѣ, зморщивъ брови й не глянувъ бѣльше. Човенъ заплывъ у тѣвъ дубѣвъ, а зъ того берега не було вже видко нѣчого. Луна на рѣцѣ зачала темнѣти й гаснути, вѣдтакъ утихла пѣсня.

На обохъ берегахъ наставъ теперь спокѣй и нѣчимъ незаколючена мертвота; тѣлько старый Девайтѣсь наслухувавъ вѣсти, що несла ихъ ему Дубѣсса, и шептавъ мавстатично.

Пѣдъ его тѣнью довго думавъ самотный чоловікъ. Коли вѣдѣйшовъ, то небо було засѣяне звѣздами, а въ слободѣ спѣвали першій пѣвнѣ. Дубъ прашавъ его протяжымъ шелестомъ, а дубы-внуки повторяли за патріархомъ прашанье глухимъ хоромъ.

VII.

-- Павно Ането?

-- А що, добродѣю?

-- Чи хутко вже буде конецъ зъ тымъ вѣвечымъ хробацтвомъ?

Добродѣю! не годать ся такъ нехтувати трудящу

пчблну! то взорець працѣ, яєъ и нашъ Марко! Та й на олтарь дзе бѣлый вѣскъ; а й мѣдъ не въ одабѣй слабости поможе...

— Нехай его тамеи вѣсѣ дятелѣ выключють, той колючій накорѣновѣ!

— Такъ клеветють на пчблну злѣ люди! Она не кусае. Хиба що боронить матку й уликѣ? Хто ея любить, того не тине! а ось я три роѣ збѣрала й не маю нѣякои кривды!

— Панна Анета мастить ся чѣмъ тайнымъ, тымъ то й супокѣйна! А мѣжь тымъ аѣ мы аѣ худоба мѣсця знайти передъ ними не може. Не-що дазно покусали Марна, а вчера мѣѣ лошака покальчили. Тѣфу! Гренієъ запухъ, яєъ коновеа, мене вшпилила якась въ саме око. Кара божя!

— Я вамъ, добродѣю, дамъ бедричу до ока. Гаетъ перейде!

— Нехай панна Анета дасть радше бедричу своимъ пчоламъ, щобы погамуґажисѣ. Те ледарство лѣтае собѣ сврѣзь безъ церемоніи... я имъ втну колисѣ штуку!

— Прощу вашоѣ милости, не робѣть того. Я имъ наѣяла меліссы, хутко освоѣть ся й будуть тихі, яєъ дѣти! Три пѣѣ, що то значить? Ледви яєѣй такіѣ початокѣ. Сегодня я найшла въ дѣбровѣ четвертый, у дуплѣ. Се останній!

— Що, ще оденъ? А до того лѣснѣй, найѣдливѣйшій... Панна Анета вѣзьме менѣ й Гренієа й вѣзь и коня й драбину! Ладно, нѣщо й кавати!...

— Ручу ся вамъ, добродѣю, се останній разъ. Пѣйшла бы сама, але високо, та й стара вже стала. Яєъ бы бувъ Марко, такъ помѣгъ бы!

— Певно, для него нема нѣчого пильнѣйшого, нѣжь роѣ выкурювати. Гренієа, запрягаѣ сиву! Але яєъ сей

не останній, то йй-Богу, вояцке слово, що позатыкаю въ уликахъ вѣконця, вѣтай здыхають...

— Пчола, ваша малость, не здыхае, а вмирае. Се останній, бо на бѣльше вже й мѣсца нема. За те будемо мати въ осени мѣдъ и вѣскъ.

— Го-го! провѣдала паниа Анета мою слаббсть. Розумѣть ся! Буде зъ того тѣлько доходу, що вѣтъ наплаче! Най тѣлько паниа Анета вертаеть ся хутко, бо на пѣдвѣтѣрохъ прѣйде чорна Уляна й Гавка.

— За годивву верну ся. Спасибѣ, добродѣю, за конинку.

Грѣвѣсь вѣтхавъ передъ дѣмъ. Стара бабуса вложила на вѣзъ сѣтко, мѣшочокъ, пропило, й навѣй пчоларскій прилады, петѣмъ выкарабкалась сама й пофѣхали, прашаѣй скавуляньемъ лѣса й клекотомъ журавля.

Рымко Ратѣсь зоставъ ся на ослонѣ передъ домоу зъ люльочкою въ зубахъ, водячи довола збитошными очема.

Бувъ тодѣ святочный пѣвдень и субота. Люди розсыпались по рѣцѣ й по поляхъ: молодѣ ради гуляня, старѣ ради балачни. Зъ сусѣдньої загороды чути було тяжкѣй кашель старого Войната, й его торѣбливый голосъ, якъ муштрувавъ парбѣза й наймичку.

На Марковому подвѣрѣю нѣхто не сваривъ ся, хѣба що молодѣ бузъчата на щѣбѣ stodолы, якъ выглядали поживы. Погода, сонце й достатѣи привѣртали мешванцѣвъ до супокою. Лѣсъ дрѣмавъ на припѣѣ, сивый журавель мелявхолійно ловивъ на стѣнѣ мухи, червона вывѣриа вганяла ся свѣбѣльно за горобцями по вишняхъ, або доганяла свѣѣй власный хвѣстъ, и веретеннлась, якъ шалена. Пѣдъ тыномъ мигнули виколи слухи крѣблика, щѣ обгрызавъ лѣзове прутье. Голубы, якъ бѣленька хмарка, злетѣли зъ горы до корыта зъ водою, а вѣдтавъ обѣшли дахъ, ворѣючи *unisono*, собани выгрѣвали до

сонця то лѣвый бѣкъ то правый и простягались выгодно, якъ себариты.

Усе жило въ згодѣ, суповою й було вдоволене своєю долею. Кбсь у кѣтцѣ за вѣномъ свѣставъ весело, а шпавъ скачучи по щеляхъ кричавъ щоразъ грѣмкѣйше:

— На здоровье! Добрый день. Щастъ Боже!

Раісѣ крутивъ вуса, жмуривъ очицѣ, гладивъ щѣтинисту чупрену, вѣдакъ наклавъ на-ново въ люльву тютюну й зачавъ спѣвати пѣдъ носомъ:

Не каже нени по привѣдъ,

Тарі, тарі, тарі,

Иде Філіса у городъ,

Тарі, тарі, тарі.

Неначе для контрасту на улиці залунавъ спершу свистъ, а вѣдакъ куплеты зъ опереты по нѣмцѣмъ:

Beim Weine, beim Weine, da sitzt man gern zu drei,

Beim Liebchen, beim Liebchen, da sitzt man frei allein!

Пѣдкова задзвѣнчала до каміння, а за брамою зъявивъ ся Витовтъ на коні, убраный неначе ѣхавъ на ловы у Вѣндзоръ.

— Гей! а тамъ хто? — вринувъ, беручи ся за боки.

Раісѣ прижмуривъ очицѣ ще щѣльнѣйше й прикинувъ ся, що спить; навѣть псарня не зволила гаревнути, тольки вывѣрка и крѣлики пурхаули въ глубину города, настрашеній незвычайнымъ крикомъ.

— *Verflucht! verdammt!* — забурмотѣвъ панячинеъ.

— Чи повымерзли тѣ шпитальники, чи що? Анѣ слыху, анѣ дыху! Гей, Марку, вѣдчини ворѣта, бо ихъ тобѣ посломлю!

Собакы нѣбы арозумѣли погрозу, збѣрвали ся зъ гавкотомъ; тогдѣ й Раісѣ розплющивъ одно око, и

сплюнувши флегматично, відбравъ ся до газаслевою своры:

— А цять! а цять! послухъ, голото!

— А зась! До сто чортівъ! черепи вамъ порозва-люю, бестія! Чи то ви Рамко Рагісь?

— А я! — замуриківъ старій, не дигаючи ся зъ мѣся.

— Чи Марко дома?

— А нѣ! — була така сама відповѣдь.

Гарне лице хлопця зачало нервно дрожати. Вѣнъ збридь не въ позваку.

— Доки-жъ я тутъ по него буду їздити? Чи то нина? Чи вѣнъ нѣколи не бувавъ дома?

— У него нема дому, а ще за молодій, щоби сидѣти зъ шпитальниками!... — відказавъ флегматично Рагісь, витресаючи зъ люльки побѣл.

— Мевъ що до того? Безъ нїякихъ дотепівъ освѣдчаю, що я тутки въ останнє и въ останнє завзываю Марка. Бѣльше мене не узрите!

— Що-жъ дѣяти! Перетерпимо и сей допустъ! — усмѣхнувъ ся глузливо Рагісь.

Витовтъ синівъ увесь жовчію.

— Скажіть ему, щоби за три днѣ ставивъ ся въ Скомонтахъ ради підпису подѣлу майна пѣсла волѣ небѣщика батька, и щоби віддавъ менѣ добровѣльно пляны, котрій задержавъ хитро у себе! Розумѣашъ? До трьохъ день даю термінъ, а відтакъ его змушу. Нехай собѣ затишить добре!

— Затямимо, ясний пане, кожне ваше словечко! Розумѣть ся! Рахунки зійдуть ся! го-го, чомъ бы нѣ? видко потреба вамъ сейчасъ дзвінокъ монеты? ну-ну, потерпѣть трохи! Марко ви для себе не затримає. Принесе!

— Я его нечистых грошей и знати не хочу! Не-хай менѣ вѣддасть те, що загарбавъ, и нехай иде собѣ на чотыри вѣтры! Я навчу его чесноты й точности!

— Може й мене? — докинувъ Ратісъ.

— Васъ такожь слѣдъ бы було провчати, якъ трантувати поважну справу. Тутъ вѣ-трохи невмѣстѣй глупѣй жарты!

— И глупѣй погрозы такожь!

— Побачимо мы, якъ скѣнчить ся та упертѣсть ва-ша и циганство!

— Побачимо! а поки поря скѣнчити вже вашѣ на-глостѣ, блазне! — пѣднѣсь голосъ Римко и схопивъ ся зъ ослона.

На той рухъ и голосъ четвероножна команда ста-нула готова до бою. Вельми полетющій й заплѣй собаки скочили першій й загаркотѣли, выказуючи ворожѣ зубы. Старый взявъ у руку костуръ и пѣйшовъ до ворѣтъ.

— Вертай ся до дому, молокососе! Тутъ у сѣй загородѣ нема мѣста для голодранцѣвъ! А языкъ три-май за зубами, бо можешъ пожалнувати. Рушай!

Витовтъ зъ высоты своего коня глянувъ зухвало на калѣку, затисъ канчукъ мѣцнѣйше въ долони и грызучи до крови блѣдѣ зубы, жовавъ проклоны.

— Рушай! нажу тобѣ! — повторивъ Ратісъ силь-нѣйше.

— Не горлай, дѣдусю! — вѣднѣзавъ молокососъ, усмѣхаючись злѣдливо — я тѣлько дбаю про тебе, кѣль-ко про твое шудло!

— Рушай! — гукнувъ калѣка.

Наче на гасло собаки кинулись на передъ. Два до-пали до нѣздрей коневѣ, два до нѣгъ и черева. Одинъ зъ нечева вхопивъ вѣдця за чѣбѣтъ. Наставъ пекольный галасъ. Кѣнь зачавъ порскати, храпати, видатись, якъ

[illegible]

— Холера и концентрація вояка. До Neue fr. Presse доносять зь Опавы: „Туташный бурмістръ д-ръ Рохованскій, звернувъ ся писменно до команди І корпусу въ Кракові зь просьбою, щобы наміреною концентраціе галицькихъ баталіонівъ обороны краковъ въ Опавѣ не переводжано зь огляду на грозячу холеру. Команда І корпусу відповіла, що не може прихилити ся до бажань бурмістра опавского, бо вправы обороны краковъ и стоячі зь тымъ въ звязи покликаніе помочничихъ контингентівъ въ Галичину, Шлезки и Моравы зарядило міністерство обороны краковъ и лише тотъ властъ може ихъ звести.“

— Приготування на прийняття цесаря. Генеральна дирекція залізничних державних, поставили давати вільні карти йди третю класу вантажів галицьких товариств сіввацьких, що перебувають до Львова для виконання кататів і вантажів членів „Сокола“ і охотничьих сторожів охотничьих, котрі перебувають для удержання порядку і безпечності підчас побуту монарха у Львові. Львівська дирекція руху, виконуючи той дозвол генеральної дирекції не буде давати кожному просячому окрему карту йди, але кожному товариству сіввацькому чи „Соколу“ лише по одній карті вільній. — У Львові по всіх головних уліцях і площах починають ся вже прибирати до прийняття цесаря. Робітники направили уліця, водновлюють доми, закладають рури до ілюмінації і т. н. На цій роботі просторі, куди цесарь буде переїждати, вхід залізничного двірця аж до намістництва панують гарячкові рух. — Після вистеж, наспіваних з Вєднє, забавити цесаря в Галич до 7 н. ст. вересня включно. Дня 8 вересня верне до Вєднє, а дня 10 вересня ввечерю поїде до Дєтєнє в Чєхї на маневри і забавити там до 14 н. ст. вересня. Того дня вїде на маневри угорські, котрі будуть тривати 4 днє, а вїдтак забавити довїй час в Вудапєштї.

— Заряд Буров оз. Арх. Михайла в Коломиї називав речинє вносити подана о прийняття до дня 27 н. ст. серпня. Присяжні мають залучити до подана свїдоцтво хрєщеня, шкільне, поведєня (без стємпля), декларація колько можуть доплачувати і свїдоцтво убожєства. Приняті мають заосвідєтити ся в потрібну одєжу, бїльє і постїль і до 31 н. ст. серпня явити ся в Бурю. — При тїй нагодї водываємо ся до Вп. Патріотів, щоби не забувати на ою найстаршу, не маючу нїякого маєтку бурю, та щєдрими датками допомагати зариваючі виживати і виховати найбільше число молодєжи. Вдєнєтє молодєжї шкільнє будє найкрасєшою нагородою для добродїтєв. Вєжї датки в натуралїях чи гробїши просїмо прислєлати до заряду Буров св. Арх. Михайла в Коломиї. За заряд Буров: *Гр. Куличинський*.

— Загальні збори товариства „Руска буря в Бережанах“ вїдбудуть ся дня 22 н. ст. серпня о годїнї 11-її передї полуднєм в комнатах товариства. Позаяк справу, котру мають і збори полагати, вимагає присутностї 2/3 вєжї членів, то просїть ся Вп. П. Т. членів, щоби звєли явити ся як найчислєннїше. Того самого дня вїдбудє видїль товариства враз з дєлєгатами радї повїтових засїданє и полагати прийняття патентів до бурю.

— Новоторський староста Юлі Фїдрїх, котрий — як ми доносили — обжалював був о побитє служницї Бєм Саторь, ставав дня 10 н. ст. серпня передї судом в Новїм Санчї. Суд по перевєдєній розправї засудив обжалюваного на 24 годїни арєшту, замїненого на кару грошєву и на вєворотї коштів судових и вїдшкодованє, бо побїл лїкарського свїдоцтва, побїта була через 8—10 днїв неспєсєбна до працї. Характеристичне, що нїякї з мїсєвних адвокатів не хотїв взяти оборони покритившєго, а навїть замовлений и заплачений замїсєцевий адвокат звинив ся в послїдній хвилї наглої недуги и не прїйшов.

— Цєсарскї стїпендії. З початком 1892/93 року шкільного будуть розданї на унїверситєтах у Вєднї и Вудапєштї по двє, а на унїверситєтах в Празї, Градци и Інсбруцї по одній стїпендії з фондї Франца Іосєфа и Єлїсавєтї, кождє по 300 зр. вє золотї, призначєні для годїних підмоги студєнтів унїверситєту. Петєнты мають власноручно написати поданє до Ёго Вєл. цєсаря и долучити до поданя: 1) метрику, 2) свїдоцтво убожєства, 3) свїдоцтво звїлєстї, євєнтуально свїдоцтво колькокїльнє, або зєспїту державного зложеного в другїм пєвєрцї 1891/92 року шкільного. Першєнєство мають петєнты вступати на унїверситєт. Поданя треба вносити до 5 н. ст. вересня до п. к. генеральної дирекції найвишєших фондів (K. und k. General Direction der A. h. Fonds, k. und k. Hofburg) у Вєднї.

— Величє звєзєць природи оглядано вчєра вчєром у Львовї. Кілька мїнут передї пєвд до 10-її годїни появило ся надї площею Голудуховських зє початку бїлєдє, ширєко променєстє свїтло, фїолєтєвої краси, якї бм блєскє величєзного електрїчного рєдєктора. Свїтло ставало щє разє сильнїше и по 2—3 хвїлїх заєспївє цїлий видокруг свїтлом фїолєтєвим, котрє чим далїше переходило в бїлєдє зелену, а вкїнцє в чудову зелену краску. По пїтьох мїнутax почало свїтло слабнїти, поєвоючї ся в праву сторону. Надї кєстєлом Єзунтїв вїяєло щє разє фїолєтєвою красою, але вєжє слабєше.

— Катастрофа залїзнична лучила ся дня 11 н. ст. серпня на станції Гєлєнє надї Дунаєм залїзничїй Франц Іосєфа, недєлєко Вєднє. Генеральна дирекція австрїйських залїзниць подала о тїй катастрофї такї вїстї: При пїбїздї особовїм, вїйшовшїм з Вєднє о 6 1/2 годїни зє раня поєсувала ся машина на станції Гєлєнє надї Дунаєм. Коли другїй зє задї пїбїздї особовїй, що вїйшов з Вєднє о 7-її годїнї надїбїхав до сємєфора, вїазуючєго, щоби пїбїздї заєдержати, дав буднїк зєнак до дальшої вїзди, вє на свїдєк чєго пїбїздї рушав далїше и найбїхав на стєячїй вє станції попереднїй пїбїздї особовїй. Помїмо пуцєня протївнїої парї и гамованя не удало ся пїбїздї заєдержати. Наслїдїм зїтїненя обох пїбїздїв таїх, що 5 вїгїдїв ушкодєжєних зє одїнєм подорожнїм, Іван з Вїднїш, адмїністратор товариства сіввацького Vogel з Вєднє убийтї. Вїльєше не потерїв нїякого ушкодєжєня. Хтє завинив при сїбї катастрофї щє не знати, бо буднїк обєтає за тїм, що дїєстав сїгнал пїбїздї пустити, а на станції в Гєлєнє жєжжє, що сїгнал бувє власнє виданий на зєдержанє пїбїзду.

— Вє Нїм в прускїм Шлєску утонєло пїдчас вїрванї стїмєк вєжєкє, переплываючи зє узбєрєжєм рїку. Пригода ся вїкїлила вєжєкє обурєнє на влєстї вїжєкї в ширєких кругах населєня.

— Вє Кєлєнгавї пропав бувє вїстї брат зє Юлія Брандєса, рєдєктор „Газєтї бїржєвої“ Крєвєст Брандєс. Вїзє вїйшов бувє щє вє недїлю зє свого мєшканя и бїльєше не вєрнєтє. По довгїх глєданїях найдєно єго вїдтак убїтого. Вїновнїкїм дєє не вєслїждєно.

— Тєлї мїністра. Вє Narodni хє Listax мїстїт ся такї вїстї: „Зє Нєвєстїя вє Гєрцєговїнї доносєтє до сєрбєскої „Зєставї“: Сїмї днєми засудєно тут єдного загальнє шанованого Сєрба на двє мїсєцї вїзницї, а послухайтє за щє. Замовнї вїстї сїмї книжку, исторїю Боснї, наїсєну п. Вєлїмїном Калєєм, тєпершїм мїністром для країв окупованих. Замовлєна книжка прїйшла почтєю. Почтмїєстєрє прєгїянувє послїлку, увїдїв, що вє нїї єстї книжка, заборєнена в окупованих краях и довїстє о тїм політїчнїй влєстї. Тєтє засудїла єго на 20 зр. кары. Радї не радї заплатїв Сєрб, але розлючєний пїбїздї до шкєли, бо учїтєлє поручїв бувє сїм книжку учєникам, та ї каже до учїтєлє: „Слухай братє учїтєлю, на другїй разє не говорї дїтям, щоби їм вїстї купували мїністрєскї книжки! Я мусївє заплатїти 20 зр. кары за тє, що такї книжки купїв!“ При тїм казавє щє якєсь згїрдєне слєво про мїністра Калєя. Сє також доносєло ся до влєстї політїчнїої, котра вїдєстїла справу судову, а тї засудїв бїдєлаку на двє мїсєцї вїзницї.

— Дрїбнї вїстї. Цєсарь дарувавє громадї Гаї дїтковєцїк, вє повїтї брєдєкїм, 50 зр. на будувє шкєли.

Наука штука и література.

— Творы Василя Чайченка. Імє Василя Чайченка добєрє вє знанє на Укрїнї и вє Галичїнї. Молодїй сє писатєлє [почавє писати дєперва зє початком 1880-їх рєкїв] а вєжє написавє дужє богато и то доброго, стїхом зє прозою. Товариство імєнї Шєвчєнка пїдїняє збїрноє виданїє єго дєперїшнїх творів прозаних пїд заг.: „Творы Василя Чайченка“ в трєх томах. Першї двє томи вєжє вїйшли сїмї днєми. І-їй томї одїймає [на 207 сторєнах 8-кї] кольконацїть оповїдань (до сєго тому долучєний и портрєт авторя). І-їй томї [на 174 сторєнах 8-кї] мїстїт повїстї „Сонїальнї промїжї“ (друковану вє „Зєрї“). Цїна 1-го тому 80 кр., а другєго тому 60 кр. Обї книжки мєжємо лїпє поручити як найгорячїше рускїй читачїй Публїкї.

ОПОВІЩЕННЯ.

Видїль Русєкої Бурє Стрїєскої розписує нїнє конкурс на 10 а вєглядє 12 запомєг стїпендіанїх вє вїстї вїд 30 зр. до 60 зр. рєчно, платаних мїсєчнїми рєтєми зє долє.

Убїгєтєлї мають вєнести свої поданя найдальшє до 15 н. ст. вересня на руєн прєдсїдєтєлє товариства и долучити: 1) свїдоцтво зє убїгєтєних наук и 2) свїдоцтво убожєства. Першєнєство мають учєня, котрі побїрали запомєгу вє манувїлї роцї шкєлї вїстї, якє також учєня зє тїх мїсєцєвєстєй, котрі стєлєма рєчнїми датками причїняють ся до збїльшєня фондів товариства.

Вє Струю 10 серпня 1892 р.

Ст. Дубравскїй, прєдсїдєтєлє. Нв. Вєжєнїк, сєкрєтарє.

Тєлєграми „Дїля“.

Вєдєн 13 серпня. Протїв кандидатури Крєнавєттєра поставлєно кандидатуру бурмїстра Прїкса.

Будапєшт 13 серпня. Мїністрє торговлї Люкач вїбранїй посломє одноголєсно зє округа Маршї-Ватєргєлї.

Лондєн 13 серпня. Корєлєва дала знати Глєдстєновї, що не бажє абм Глєдстєн прїзвїзї до Осборн, докї не будє зложеної новїй кабїнєт.

Бруксєлє 13 серпня. Арабї вїрїзали 20 агєнтїв синдїкату купєцкогє, синдїкат зруїновано а товары зрабовано.

Надбєсланє.

[За рубрїку надбєсланє Рєдакція не бєрє одвїчальностї.]

Оскєрблєючє мєнє поступованє Вп. о. Пєтра Сєнєка, парох зє Новїцї, спонуає мєнє вїддати справу пїд суд. Загалу, тїмь бїльшє, що вє тїй справї о. Сєнєкє не хотїв пїддатє суду мєрєвоу, а я хєчу очїстїтї ся зє учєненогє мєнє заєвдє вїд о. Сєнєка. Дє хтє вє повїстї лєжєно о справї дїнформованїй мїбє бм мєє поступованє узнатї за нєкорєктєє и мєє лїчєвєстє поставлєнє вє нєяснєм свїтлї, дїлячєго пїддаю справу пїд суд Публїкє сєю дорогою, заєвзачуючї зє горь, що пашу щєру правду и вєє вє потребї мєжє доказати свїдєсємї.

Рєчє була тава:

На мїогїм нєлєганя сєлєнє, мїщан зє дєкого зє нєлєгїєнцїє калєуськогє пєвїга, щоби устрєнтї вїчє вє Калєушї, а остєтно рїшєвє ся занємєтє тєю справою и вє тїй цїлї постановлєвє прєсїтї кольконацїть найбїльшє дїлєвнїх Русєнїв зє повїтє калєуськогє на довїрєчєну нараду, котра мала вїдбутьє двє 27 мая с. р. Ходїло лїшє о пїдписє на запрєсєно.

Кола запрєсєна булї гєтовї, удавє ся я до Вп. п. М. Бачаньскогє, нєтєра калєуськогє зє прєсєно о пїдписє. Одєвєжє п. М. Бачаньскїй заєвнїв коротко: „Авї не пїдпїшу, авї удїду вє вїчє не вєзєм“. На такє катєгорїчє заєвнєнє п. Бачаньскогє думає сєбї: пїдпїшє хтєсь зє мїщан, пїдпїшу я и чїя будє лєска та ї кому лєжїтє на сєрдї долє нашєго брата-сєлєнєна, тїє не будє звєжати на фїрму, а охєтно прєбудє, тїмь бїльшє,

щє, що то мала бути нарада довїрєчєна.

Вє тїм вїхдїтє о. Сєнєкє и я єму прєдєлаємо запрєсєно до пїдписє и вїзє охєтно пїдписавє, додєвє до того заєвнєнє: „Чє я маю фїгурувати прїшїй?“ — „А чї вє, отчєнєку сєбї на тє не заслужїл?“ вїдповїзє я. Далїше заєвнєтє о. Сєнєкє: „А п. Бачаньскїй не пїдпїшє?“ — „Не пїдпїшє — вїдповїзє я — и удїду не вєзєм“. На тїмє справє сєбївїлєслє, тїлькє щє о. Сєнєкє поставлєвє одєє умовє, а імєннє, щоби єго парохїятє не прєсїтї. Я вїдповїзє, що ставєсє бїсєлє єго бажаня. И справа — думаєвє я сєбї, пїйшла добєрє. То дїлєлє надї вєчєромє 23 мая с. р.

Зараз на другїй дєнє, т. є. 24 мая, порєсєлавє я запрєсєно одїмь почтєю, а до блїшнїх чєрєз довїрєчєних лєдєй, а абм не робїтї рїзнїцї, вїбравє я найбїльшє руських лєдєй яєз зє народоцївє такї а зє партїє старїх, а на доказ мєго бєзвєторєного поступованя вє тїй справї, подєю помїмєно Вп. особї, котрі булї на тї дєнє запрєсєнї:

1. Вп. о. И Губчєк зє Калєуша.
2. Вп. о. І. Кєзєк зє Пїдгорєк.
3. Вп. о. І. Сєвїнскїй зє Вїстєвє.
4. Вп. о. Д. Шєургєн зє Крєсєно.
5. Вп. о. Гр. Трєтєяк зє Угрїновє сєрєд.
6. Вп. о. Глєднїєскїй зє Угрїновє стар.
7. Вп. о. Сєкорєднєскїй зє Пїдмїхєлєя.
8. Вп. о. І. Палїєв зє Пєрєвєзєцє.
9. Вп. о. Н. Рєжаньскїй зє Довгон.
10. Вп. о. Пєтрїцїй зє Гєлєнє.
11. Вп. о. І. Мандїт зє Вєжєнїковє.
12. Вп. о. І. Лєбїнєцїй зє Дубовїцї.
13. Вп. о. І. Тїмшєкорєк зє Пїбїлє.
14. Вп. о. Л. Зєлужнїй зє Нєбєловє.
15. Вп. о. Нєковєчнїй зє Лєвїногє.
16. Вп. Іван зє Дудє гєспєдар зє Вєрхнєй.
17. Вп. Мєхєсє Юрєк зє Мєслєвє.
18. Вп. Васїлє Лєсєнє зє Зєвєдєнє.
19. Вп. Д. Рєбчєк зє Калєуша.
20. Вп. Сєрєкє зє зє Пїдгорєк.
21. Вп. Пєвєлє Пєсєцїй зє Мєслєвє.
22. Вп. Дєвїд Пєкєт зє Кєпєчєкє.
23. Вп. Амар. Дєбрєнєскїй зє Калєуша.
24. Вп. Др. Іван зє Курєвєц зє Калєуша.
25. Вп. Дєнїлє Пєрєгєнєскїй зє Калєуша.

Кєлї-жє я вєрнєтє зє Львовє вє сємї дєнє, якє мала вїдбутьє тєя нарада [а вїдївє я вє дєпєтєцїє зє мїщанєма, а не по вїнформєцї, яєз дє хтє говорїтє] вїлєтївє до мєго склєпу о. Сєнєкє и, навїть не прєдєставїшє, заєждєвє спису запрєсєнїх особї, а не даєчє мєнї до слєва прїйти и не лїмєючи часу, абм-мє розглянувє ся за жєданїм списком, бо тїлькє щє зє фїлєра вєзєвї-єм, и не звєжачуючї на тє, що склєпє бувє повнїй лєдєй и прєвєжєно сєлєнє, бо то бувє дєнє арїарєвїчє, — навїнєтє ся на мєнє, що нї-бм то я ошукєвє єго, надїжєвє єго імєнї, а потїм вїпрєвнїв єго дужє правєру, котра лєдєм зє повїтї знєна, а описувати єа не потребую.

Нє мєє рєчє судїтї о поступку о. Сєнєкє, що пїдписєвєсє на запрєсєно, сємє не яєвєтє ся и навїть не оправдєвє сєвоє нєпрїсєтєствє. Сє рєчє тїх, що булє вїйшли ся, а то не дїлє... зїйшлисє ає для забавї, — то булє цвєтє сєлєнє и мїщанє розумїючїх сєвоє заєвдє и вєжє на тїх збєрєх п. Мєхєсє Юрєк зє Мєслєвє вєтерпєлєвє прєдсїдєтєлє зє тїй справї и прєсївє абм вє прєтоколї вїписати, що о. Сєнєкє запрєсївє насє, а сємє не яєвєтє ся. Мєнї голєвно ходїтє и тє, що мєє лїчєвєстє вє склєпї нарушєвє о мєнє оскєрбєвє, я сєраву прєдєжєвє на збєрєх 28 мая и тї збєры вїбравє мїровнїй суд, абм справу полагєтї до мє, а я, будучи пєвнїм характерностє сєвоєго поступованя, прєдєжєвє-єм вїд сєбє двєх лєдєй зє партїє старїх, а імєннє п. нєтєра Мєхєлєя Бачаньскогє и о. Мєхєлєя Сєкорєднєскогє парох зє Пїдмїхєлєя. Одєвєжє о. Сєнєкє не узнавє за вїдповїдєє пїддатєсь тєму суду. Тїмь чїномє спонукєвє мєнє вїддати справу пїд суд загалу. Я сє чїно сєгоднє, а за навєдєнї фєктї руєчє слєвомє.

Дрєслєв Кєрїтовскїй, вє Калєуша.

Пєдпрїємєство вєсылкєвє

(Versandt-Geschäft)

У ВєДНІ

АЛБІНЬ КРАЄВСКІЙ

Вєдєнє I, Giselstrasse Nr. I.

поручєє и доставлєє всєкї артїкулє, вїхдєчї вє обєсєгє промїслєу и торговлї: домївї, гєспєдарскї, рєлїгїєнї, брєварнїй, горєлїєнїй и промїслєвї. Прїборы цєрковнї, плахтї нєпрємакающї до прїкрьєвєнє збїжє, машинї рєлїгїєнїх и т. п. Слєвомє уєє, що хтє заєждєє, вєсылєє вїдвєротнєно почтєю або зєлїзницєю за послїдєнєно а чїслїтє цїну фєбрічєну.

Інформєцїє и на запытєнє (маркє 5 кр.) удїлєє радє и вїдвєротнєно. Прєшу заєждєтї цїннїх илїстрєованих, а вєсылєєсє дарєм и оплєтєно. Замовлєнє прїймаєсє такожє и по рускї. 4330 (9—7)

Тєофїл Кєпїстїнскїй

артїстє-мєлєрє

звїстнїй одє кольконацїть лїтє зєзє своїх працє мєлєрєскїх, укрєшєє цєрєвї вє стїлє вєсхїднїх разом зє повєдєчєнєм, прєстєлєм, іконостєсєм и нїшїм рїчєм. Прїймаєє рїзбєрєскїє работї пєлє власнїх плєнїв. Вєгєтовлєє всєкїє велїчїнє цєрковнї образы до іконостєсє, прєстєлєв, плащїнє — о-лїєнїмє краскамє на полєтїх и дрєвїх. Пєбїлєшєє зє фєтєграфїй портрєтї. Зє уповєжєнєнє п. к. консервєторїє рєставрєє всєкїє старїннєстє, а тє фєрєскї, рїзбї и т. н. вєхдєчї вє кругє працє мєлєрєстє — по наймїєрєнїшнїх цїнах. Пїд-пїсєнїй прєсїтї Вєс. Духовєнєствє занєвєтє сєбї єго адрєсє.

Т. Кєпїстїнскїй

у Львовї, улїцє Крєкєвєскє 10—10 чїсло 20. 4095

ПОДЯКА.

Сєлєдємо сєрдєчнє подєку вєжєм, що вєлїє учєстє у вїдданє послїднїої прїслугї нашїй покїбнїй матєрї Катєрїнї зє Студїнськїх Куїнїцїк: Вєс. Духовєнєству — прєдє вєжєм Вп. О. мїтратєвї Сєвєлєвїчєву, котрї мїмо глєбокого вїку и мєжє двєгоднїного похоронного ходу по прїчїнї рєгулєцїє улїцє звєлїчїє вїдвєротєтї тїлю аж на мїсєцє спєчєнку. Далїше дїкуємо Вп. о. прєлатєвї Вїлєцєку, крїлошанїновї парохєвї Туркєвїчєву, д-ровї Крїжанєвєцєку, вєжєкє капєлєановї Лїтїнськєку, о. Тємнїцєку, Пєтрусєвїчєву, д-рїдовї Дєрєжнїєскєку за прєвїдїє тїлє на клєвїцєну. Вїкїнцїє дїкуємо Вп. Рєдїнамє Пєнєствє Кєсарєбїв, Антєвїчїв и п. Кєлєбєрєвї вїжнїрївї за слєва потїхї и помєчї вє часї прєкрєго нашєго положєнєя.

Львєвє днє 11 серпня 1892.

4352 Кєлїєнє Куїнїцїк, капєлєнє вїжєкї вє імєнї рєдїнє.

Надбєсланє.

Водолїчнїчє заведєнє „Марїївкє“

(почтє Львовї.) Шїстє новїх мєрєваних буднїкєв. Вєзїрєчєє уладжєнє. Кухнє у власнїх зарїадї. Прїжїтєкє и лїчєнє, почєвшї вїд 25 зр. тїждєнє. Лїварє прїжївєє стєко вє заведєно. Пєлєчєнє тєлєфонїчєє зє мї-стєм Львовєм. ОМНІБУС до Львовє вє годїнах: 8 1/2 ранє, 2 1/2 по пол., 7-мє вєчєромє. Зє Львовє (плєцє Гєлєнїцє) вє годїнах: 11 1/4 прєд пол., 5-тє по пол., 8-мє вєчєромє.

Вєжїкї вїнформєцїє щє-до помєшнєнї и т. п. подєє Зєрїад. 4347 6—7

Д-рє Вїкторє Лєгєнїнскїй, управлєючї. лїкарє. Емїлє Бєртємїлїєнє Брєєрє, влєст. заведєнє.

Маю чєстє подєтї до вїдомєстї Вєс. Духовєнєствє, Хє. грємєдєм, комїтєтам цєрковнїм и прєчїй П. Т. Впєв. Публїкє, що зє дєтєпєрїшнїої сплєкї пїд фїрмою

Е. Лєвїцкїй и Ф. Пєрлїк

вє Пєрємїшлї а вєступїлє зє днєм 8 сєрпня. Заразєм заєвнєтє, що п. Ф. Пєрлїк, обїмєлючї цїлїє вїнтерєсє на сєбє, прєнєєвє такожє всє актївнє и пасївнє.

Рєвєночасно мїлє мєнї дєнєстї, що вє короткїмє часї, бо вїжє зє кїнцєм вєрєсєнє с. р., вїдєкрьєємо вє Пєрємїшлї прї улїцї Францїєскїєскїй пїд мєює власнєю фїрмою

Емїлїє Лєвїцкїй

такїє саму торговлє рїчєй цєрковнїх товарів зє чїстєго сєрбїлє, зє хїньскєго сєрбїлє, а такожє голєвнїє склєдє чєю.

Дєкуєчї найсєрдєчнїше за лєсєкї дєтєпєрїшнїє вєгляды, якї я заєвнєєвє будучї вє спїлїцї, надїєєсє яєх и на будучє тїмь бїльшє накопї вїдкрїєємо такїє торговлє на мєє власнє імє. Поручєєчїє прєтє лєсєкїмє вєглядамє Впєв. Патріотів — прєшу вєжє тєпєрє надєслєтї лєсєкїє замовлєнє вєкїлючєно пїд мєює адрєсєю.

Зє глєбокимє поєвєжєнємє

Емїлїє Лєвїцкїй.

Прєшу адрєсєуватї: Емїлїє Лєвїцкїй, купєчє вє Пєрємїшлї. 4354 1—3

ВЄСЬ

ПОДЯКА.

Тяжкий удар навис над нашей родиною. Наш дорогой отец (а вглядно дядя и прадед) Лука Левицкий, русский парохъ и выслуженный деканъ золотчвскій, водоваживавши золоте веселье и 50-лѣтній юбилей своего священства въ кружку родины, сущѣвѣ и знакомыхъ, въ 3 днѣ опѣла 30 н. ст. липня с. р. перенѣсь ся до вѣчности въ 77 р. житя. Въ той нескоро сумной хвилѣ приишли также засмученной родинѣ въ словами потѣхи, дружною любовою и сочувствомъ Вп. колаторы Белаца Вп. п. Вікарскій, о. Я. Стеткевичъ парохъ Вужка и мѣщанскіе громадяне. За сию ихъ великую ласкавѣсть, ширѣсть и прихильность сердечно имъ дякуемо! Неменше дякуемо ширѣ за вѣдданье послѣднюю прислугу въ день похоронѣвъ 2 н. ст. серпня Впр. о. Олександрови Чермеринскому, М. Коначеви, Т. Луцикови, Ю. Гаврусевичеви, И. Гургалеви, М. Яновичеви, И. Дроздовскому, Ю. Габрусевичеви, Т. Леонтовичеви, Е. Купчинскому, І. Вергановскому, А. Яновичеви, Т. Бородайкевичеви, Т. Гутковскому, І. Фолосови, Я. Стеткевичеви и неавѣстному намъ по имени лат. сотрудникамъ въ Вѣлого каменѣ. Уклѣно и ширѣсердечно дякуемо Вп. о. І. Вергановскому, П. Гургалеви и дек. О. Чермеринскому за надгробній проповідь выголошеній зъ великою краснорѣчивостію и глубокимъ чувствомъ, котрѣ стали для нашихъ тяжко зраненныхъ сердець справдѣ гонимыхъ бальсамомъ и великою вѣдрадою. Складаемо такожъ глубоку подяку Вп. о. Т. Луцикови за щирѣ слова потѣхи выголошеній въ хатѣ.

Дякуемо вѣдъ сердца чесной громадѣ родинного нашего села зъ ея начальникомъ п. Дмитромъ Федякомъ за численну участь въ похоронахъ и за вымурованье гробу для нашего дорогого покойника. Щирѣ спасибогъ и родинѣ Вп. О. Доманька мѣщанского учителя, за щирѣ приязнь для покойного и за вѣбъ труды въ часѣ хоробы и похоронѣвъ.

Велике спасибогъ вѣбъ Вамъ вѣдъ широго сердца!

Белзецъ 3 н. ст. серпня 1892.

4353

Юлія зъ Кулачковихъ Левицка, вдова. Кирило Левицкій, парохъ Вербова. Володимиръ Левицкій, заступникъ ц. к. нотаря въ Станиславѣ. Емілія зъ Левицкихъ Левицка. Ольга зъ Левицкихъ Зарицка — дѣти. Игнатій Левицкій, парохъ Суццана. Пиліонъ Зарицкій парохъ Поморанъ — вѣтѣ. Ольга зъ Гузарѣвъ Левицка, неавѣста. Юліанъ, Антонина, Лукія, Микола, Володимиръ, Галина, Юрій Левицкій, Ст. Гейдеръ и Марія зъ Левицкихъ Гайдерова — внуки. Емілія Гайдерѣвна — правнучка.

Новѣсть важна для Пань.

Щадить ся часть, грошѣ, працо, а бѣлье не нищить ся!

Нема нѣчого лѣпшого и практичнѣйшого надъ выпробоване Француске мыло ошадности до права бѣла, фѣранокъ, коронокъ, ясныхъ матерій вонняныхъ и т. п. Бѣлье безъ великой працѣ и вѣбляхъхъ додатковъ шкѣднихъ стае бѣлымъ мовѣ свѣтъ, бо згадае мыло его консервуе и надае приемный запахъ.

4323 12—15

1/2 кильо Француского мыла стае за 1 кильо звычайного. Запоруцае, що нема нѣякихъ шкѣднихъ причинковъ.

4 1/2 кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно и зъ опакowanькѣхъ высылае:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage
Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

ALFRED RASSL
Troppau, österr. Schlesien

поручае подъ еси́ну управу въ найлѣпшихъ качествахъ:

МУЧКУ КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЛѢ ТОМАСА

и вповнѣ заручае, що въ складѣ ихъ есть такий самы́й процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлахъ вагонахъ платна до каждой станции зельзничной.

Оферты, взорѣцъ и поученія управы подаеся на жаданье даромъ и платно.

4287 22—27

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія и дипломъ гоноровый на всесвѣтній выставѣ въ Антверпѣ за неорѣвнаній

Выробы косметичній, Тоалетній и Парфумеріи.

Антилентія. Нѣякій артикулъ тоалетный не може ити въ заводу що-до успѣху и доброты зъ Антилентією. Се средство, одержане зъ одѣвѣжующихъ субстанцій, ухилье въ короткомъ часѣ веснянки, плямы печивковій, близни и т. п., надае шкѣдъ свѣжѣ бѣлѣсть, свѣжесть и мѣжнѣсть. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосю сивому и споловѣлому по колькоразомъ ужито привертаетъ красну барву. ПІЛІПТОНЪ не фарбуе, лише одмолоджуе волосе, котре подъ впливомъ сего бѣличного средства бѣдѣеуе первѣстну барву, мягкѣсть и бѣдѣеуе. — Цѣна елякону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ найсилнѣйше выпадающе волоса здержуе, цѣбуе волосъ замѣняе и до вытворюваня та поросту волоса побуждае. Цѣлый еляконъ 3 зр. Пѣвъ елякону 1 зр. 69 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣститъ жадныхъ металевыхъ примѣшокъ, есть се найчистѣйша и найнѣжнѣйша мучка ростиана, приемно прилягае до лица, надае красну, природну бѣлѣсть и есть неопѣненнымъ средствомъ до гігіеничной окраски лица.

Пуделко мало бѣлого пудру 60 кр., цѣло 1 зр., зъ лебѣдиномъ 1 зр. 50 кр. Рожевый пудру бѣлоцвѣтній и кремовый для шатинокъ и брунетокъ, мало пуделко по 70 кр., бѣльше зр. 1.10 зъ лебѣдиномъ зр. 1.60.

3748

Вода фіалкова. Усувае зъ лица працѣ, лишаѣ, угриа, попаданье и лущенье шкѣры, выгладжуе морщинамъ и долиае бѣсовій. Лице одѣвѣжуе выбѣлое и вынѣжнѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне одзначае ся издѣвѣжующимъ нѣжнѣстію и дуже приемнымъ запахомъ, лабѣдно выплывае на шкѣло, не допуская розпадатися рукавъ и лицу, дуже добре очищуе шкѣру. Ухилье веснянки и жовто-буры плямы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улицы Галицка ч. 35., въ Краковѣ Сукошницѣ ч. 20., и въ Чернівцяхъ Гинокъ ч. 2.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ

№ 1 Конго 1/2 килр. зр. 2-30
" 2 Кайсовъ Конго " " " 2-80
" 3 " мелянжъ " " " 3—
" 4 Нивгчовъ Imperial " " " 4—
" 5 " Мандаринъ " " " 5—

Высѣвки чаю.

" 6 дѣлшій сортъ 1/2 килр. зр. 1-50
" 7 найлѣпшій " " " 1-80

Пѣтты батигетовъ до свѣчокъ. — Китѣцѣ на престолы. — Вѣнцѣ до обрабѣвъ. — Образы оліѣйной паперѣй по греческому стилю. Рамы до обрабѣвъ. — Вѣтсты літографованіи и скоро печатаніи. — Товары шкѣрянній. — Пуляресы, портмонетки, вѣітисерки, пафѣросницѣ.

Всякій приборъ до писаня, рисованя и малюваня.

По найлѣпшихъ цѣнахъ поручае руска торговля

4087

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

АЛЬФРЕДЪ РАСЛЪ

торговля насѣня въ Опауѣ (Троппау)

(аестр. Шлезка)

поручае, якъ довго выстане припасу:

Збѣже на озимій засѣвы

озиме жито, озиму пшеницю, найлѣпшій новій сортъ, вышлеканъ у высокыхъ горахъ, зъ жинва 1892 р., знаменитой якости.

Взорѣцами и офертами можна служати.

4333 8—11

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного, двѣтъждневникъ педагогично-научковій, выходитъ вѣдъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Ворменска ч. 27. Предплатъ на цѣлый рокъ 3 зр., на пѣвъ року 1-60 кр., на четверть року 1 зр.

Зъ нагоды гостины Е. Вел. Цѣсаря!

Хоругвы всякой величины и краски за штуку вѣдъ 50 кр. въ гору.

Цѣсарскій, королевскій орлы и гербы, за штуку вѣдъ 15 кр. въ гору.

Написи и эмблематы, драперіи до вѣконъ зъ матеріи або шовку.

Транспаренты цѣсарской родины 80 кр., 2 зр., 10 зр. и 12 зр.

Транспаренты всякой величины зъ вѣдповѣдными написаніи и монограмми.

Лампы зъ скла и желатинны у всѣлякихъ краскахъ до иллюминацій.

Восковы, смолѣвъ, нафтовій, магнезіевій факлѣ та транспаренты.

Лѣхтаріи до иллюминацій и лампѣвъ.

Венгальскій огнь въ краскахъ, за штуку вѣдъ 16 кр. въ гору цѣлкомъ безпечній фасверки.

Декорации и иллюминации выговтовляють ся дуже скоро зъ найбѣльшимъ эффектомъ.

Цѣнники даромъ и платно.

4346 5—?

CARL BISENIUS

(Associé des Hoffenerwerkers A. Sturver).

Wien I. Singerstrasse II.

МИНЦЕРА

Карпатскій носъ зъ маркою „Косарь“

зъ англійской серебрястой сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами издѣвѣжующе легко косить. Они подвойно загартованіи, рѣзкутъ остро, остаются ся довго острыми, легки до кошения и такъ гнучки якъ найлѣпша, на весь свѣтъ славна дамасценска сталь. Они перетинають зельзну бляху, не выщербуючися и лишь дуже мало зуживаютъ ся. Одно клѣпанье выстане на колька днѣвъ. А выостривши разъ такую косу, можна косить нею 100 до 120 кроковъ и найгустѣйше збѣже и найтвердшу горску траву, а тымъ ошадить ся не лишь робучій часть, но и плата за кошенье и то о чотыри, пять або шѣсть разѣвъ въ порѣвнаню зъ звычайными косами, якъ продають ся купцами. Косеждому, хто купитъ у насъ косы, заручаемо, що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.

Наші косы суть такой ширини, яка потрібна въ нашѣмъ краю и такой довготы, якои хто жадае, и по слѣдующей цѣнѣ:

Довгота цѣловъ косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цм.
Цѣна одной косы	1—	1-05	1-10	1-20	1-30	1-40	1-50	1-60	1-70	1-85	2—	2-20	зр.
На 5 кильотр. ваги иде	14	13	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	кѣст

Одинъ карпатскій брусѣкъ (камень) до острѣня косъ, 1/2 кильотр. ваги, коштуе 15 кр.

Косы высылають ся сейчасъ по замовленю почтою але лишь за готовый грошъ або за послѣднѣмъ. Почтова пересылка коштуе 3/4 кр. за пакунки до 5 кильотрамъ. При замовленю найменше 10 косъ половиною платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленю косъ для кошельницъ господѣвъ мы на кождо косу наклеюемо картку зъ именемъ того, кому коса належаитъ.

Особоливо треба выстерѣгатися обманниковъ!!!

бо лишь сѣ косы суть правдивы карпатскіе косы, на котрыхъ 1) наклеена зелена картка зъ законною маркою „Косарь“ (по англійски „Münzer“) и то цѣлкомъ така, якъ напечатана въ томъ писемѣ въ гору — и на котрыхъ на лѣвѣйшій косы выбита наша фирма: „Münzer & Comp.“ и 2) котрѣ купують ся просто, лишь у насъ, бо у другихъ купцѣвъ сѣхъ косъ цѣлкомъ нема.

4238 13—2

Мінцеръ и Спѣлка (дави Л. Мінцеръ) въ Дрогобычи

(въ ГАЛИЦІИ)

одинскій фабричный складъ косъ зъ маркою „Косарь“ для цѣлои Австро-Угорщины, Нѣмеччины, Россіи и для цѣлого Востоку.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. упрня. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продае

всѣ эффекты и монеты

но курѣй денномъ найточнѣйшомъ не вчисляючи нѣякой провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае

4 1/2 %	листы ипотечный	
5 %	листы ипотечный преміованый	
5 %	„ безъ премій	
4 1/2 %	листы товариства кредитового земского	
4 1/2 %	„ Банку правого	
4 1/2 %	позичку красву галицку	3433 234—?
4 %	позичку пропінацийку галицку	
5 %	„ буковиньску	
4 1/2 %	позичку уторскійхъ зельзничныхъ державныхъ	
4 1/2 %	пропінацийку угорску	
4 %	угорскій облигаціи индѣмизаціи	

а всѣ та паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае одъ П. Т. купуючыхъ всѣлякихъ вымѣсованъ и вже платнй мѣщанскій паперы цѣны, такожъ запавшій купоны за готѣви, безъ нѣякого бѣднѣенія, а замѣсованъ лишь за бѣднѣеніемъ опредѣленнымъ коштовъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышлѣ купоны, доставляе новыи купоны, за зворотомъ коштовъ, котрѣ самъ поноситъ.

Купуючій: „..... Не хочу нѣякого отвертого порошку на насѣкомыхъ, бо я жадала Zacherlin!..... Справедливо, являть ся спеціальность за найлѣпше средство противъ всякого рода насѣкомыхъ, тожъ и беру лишь запечатану фляццу зъ подписомъ „Zacherlin!“

Цѣны: 15 кр. —, 30 кр. —, 50 кр. —, зр. 1.

Правдивый можна купити у Львовѣ и въ иныхъ мѣстахъ на провинціи всюды тамъ, де розмѣщеніи плекаты о „Zacherlin-ъ“.

4253 7—10

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватися на нашу часопись.

Выдавецъ Иванъ Белей. — Одѣвѣжующій редакторъ Михайло Струсовичъ.

Печатъ зъ фабр. Червильковъ.

Зъ друкарскій тов. им. Шевченка, кодъ зареждѣ К. Беднарского.

ДѢЛО

Выходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших поетів“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перерву разом з Ділом.

Предплату и инсераты принимают: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газет, ул. Кароля Людвіка 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haaseenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и належності за инсераты платити Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ в літер. додатком в Австрії: на півріччя . . . 18 гр. на півріччя . . . 24 гр. на півріччя . . . 9 гр. на півріччя . . . 12 гр. на чотирьох роках . . . 4 гр. 50 гр. на чотирьох роках . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на півріччя . . . 18 гр. на півріччя . . . 6 гр. на чотирьох роках . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рухомі австрійські листи на попередній вівторок. — Рекламні листи виходять щодня. — Подорожні квитки коштують 8 гр. а. в. — Оголошення приймаються за пів дня 6 гр. б. в. одна строка літературна в рубр. „Найближче“ по 20 гр. а. в. Подорожні квитки за 10 гр. б. в. а. в.

З 3 днів 30 червня скінчилися другий квартал сегоднішнього видавництва „ДѢЛА“.

Дуже просимо наших Внів. Передплатників поспішати з надсиланням передплати и залеглостей.

Холера чи холерина?

Постійними днями появляється в газетах крикливо вті, котрі можуть занепокоити, бо доносять о перших випадках занедужання на холеру (?). Та випадки занедужання смертю занедужавших. Урядового сироза, чи в тих занедужаннях можна було вкрити познани справдливості холери азійської, чи лише холерини, — досі нема.

И так „Галицька Русь“ доносила, що в Салі, місцевості кушелевській коло Яворова, сконстатовано сім випадків холери, однак не знати чи азійської, чи т. зв. cholera nostras.

До Куржя а Lwowsk ого доносять 12 с. м. з Коломиї: В селі Машині під Коломиєю, де суть копальні угля, сконстатовано лікар д-р В. Кобринський випадок занедужання на холеру азійську, и сегоднішнього поведомств про се старостою коломиї. В Машині померло вже кілька людей з підозріними позначками. Однак начальство громади не поробило ніяких кроків в тому вигляді, а навіть не довело про випадок.

Та сама газета доносить, що в Смільній коло Бродів дучає ся в суботу и п'ятницю три випадки занедужання и смерті серед підозріних позначок. Бродівська староста, повідомлене про се, вислало сегоднішнього комісію до Смільня.

Відомості Gazeta Polska доносить: В Крещатику коло Залішань сконстатовано випадок холери. Лікар, що сегоднішній в першій хвилі наспівав з поміччю, помітно всяких засобів вже не міг порадижити и недужий помер на его руках.

Такі се звісти, але пови що треба їх приймати з застереженням, бо не суть ще урядово стверджені. Власні політичні в Галичани, після інструкцій, виданих міністерством справ внутрішніх, взяли енергично за діло. Ці селах вадити комісії санітарній, розслідуючи відносини санітарній и заряджують всякі засоби охоронні. Але навіть бачимо з підвищення доносів, не вимодити три гірські річки: Ясьолка, Дембана и Ропи, окуплені горбками а з одної сторони сусідами лісами, мало австрійським першим каменим вилоним ранок, окруженим мурованими домами, переплетеними односторонніми каменими. З річки розходили ся бачні уліці, удержуваний чистоту, замешаний урядовими та міщанами. Міщани займалися господарством и реміслами, їх були матеріальні були добрі. Довкруги міста були сади з деревини и орні поля. Посеред річки не було ратуші, стояла лише глибока мурована карнація під деревинним накривом. З карнації черпала ся вода великим колесом двома ведрами сполученими з собою довгими, грубими ханічками. Карнація окружена продами з ханічками, овочами, овачами и т. д. и тут був більший рух. При сій карнації можна було бачити між селами Маурами також Русинів. Лемишів, котрих „чухав“ дуже рідкісний вод мазурської одежі. В ринку була ще два більші садибні дома, три селяни, аптека, цукорня, почта з трафікою містяться в обширній карнації при деревинній над Висловою місто. За містом при дорозі Вішній стояв великий дім шпитальний; в ньому містив ся в заклад божественний. Окрім одної жидівської родини Шгайгазів, котра посідала великий селянський виміст в ринку и держала в посесію за містом мито, не було в Ясї більше жидів, то й не диво, що місто було чисте, здорове и харне. В ринку звертала на себе увагу більша народна камениця, крита сима одна червоною бляхою. Се був такий знаменитий „церкуль“ и виміст при ньому. На місто другий близько ринку стояв каменистий, прозваний „старим церкульом“, стояв костел Кармелітський.

Згадки з 1846. року.

Списав Василь Чернецький.

Ясло.

Рік 1846-ий заставив мене малим школярем в народних школах в Ясї, в невеличкій але харній підкарпатській містечку де сходились чотири муровані дороги: воді Коросна, Пільна, Зигорода и Віна. Не подало старинної історії, що відноситься до основана згаданого міста, бо се не входить в програму мого письма, вискажу лише, що про часті великі пожежі в Ясї, про воєнні напади и контрбуї Матвія Куряна, короля Угорського, Шведів, Ракочих и т. д. на Ясло не могло се мого розвинути, а якби належало, а як в новітніх часах стало оно розвиватися.

Ще в 1846 році виглядало Ясло иначе, ніж тепер. Не було там гімнів, ні розширених дівочих шкіл, не було великої дороги з телеграфічними стовпами, не було других урядових окрім так званого „уряду циркулярного“, перенесеного до Ясла в Дукаї. Місто Ясло, поміж в котрій над рікою Висловою, котру

місцеві чинники придержують ся з такою точністю и енергією заряджених засобів, як би того треба було для охорони перед пошестію. Кождий випадок наглого смерті серед підозріних позначок повинен бути доносний сегоднішній політичний власті телеграфічно або кобним пошестієм. Бачи же наші начальства громадські, що и підвело в писемі міністерства, суть декуди до такого діла неспособні, то обов'язок кожного більше образованого чоловіка взяти чинну участь в сій охоронній справі.

З другої сторони не бачили ми ще досі, щоб власті видали практичне поучення, як поступати при підозріних випадках занедужання и як вжити охоронні заходи дуально перед грозою пошесті? Найвища рада санітарна видала таке поучення для лікарів — але для загалу, для тон маси, серед котрих за для сиринючих обставин звичайно пошесті як найбільше ширить ся, не видано досі ніякого практичного поучення. Підозріним тут з притиском се слово „практичне“ поучення, бо внаше на віч не здасть ся ціла акція. В ученні повинно опиратися на наших питомих обставинах, повинно бути примінене — се була б задача акція повитовна — если вже не до поодиноких місцевостей, то бодай до колекцій, що мають східні обставини. Суть у нас обставини, де що до населення єсть велика різниця, отже в. пр. з околиць гористих а з доколиць, з сухих околиць а мовляквіт, з ліпшими умовами економічними а гіршими и т. п. Сукупність таких обставин не допоможе ніякого однієї для загальних засобів охоронних, бо для одних треба донести постаратися о добру воду до п'яти, а для других о хліб насущний. Бачи акція ратушкова не відзначати ся тими приметами, то и не буде могла виразитися великими результатами.

Для того треба чинити скорше братися до діла, бо як сій страшний гість впаде ся під наш сільський стріх, тоді вже буде за пізно и треба буде принести ему велику жертву з людей.

До справи тучанської.

Справа тучанська живо заинтересувала весь загаль, хоч, на жаль, досі ще не поновлена естетично, хотів поділитися думками мого на цілу справу більше свідла оголошенням в газетах заявленню від поодиноких осіб, інтересованих в тій справі.

Висновок три гірські річки: Ясьолка, Дембана и Ропи, окуплені горбками а з одної сторони сусідами лісами, мало австрійським першим каменим вилоним ранок, окруженим мурованими домами, переплетеними односторонніми каменими. З річки розходили ся бачні уліці, удержуваний чистоту, замешаний урядовими та міщанами. Міщани займалися господарством и реміслами, їх були матеріальні були добрі. Довкруги міста були сади з деревини и орні поля. Посеред річки не було ратуші, стояла лише глибока мурована карнація під деревинним накривом. З карнації черпала ся вода великим колесом двома ведрами сполученими з собою довгими, грубими ханічками. Карнація окружена продами з ханічками, овочами, овачами и т. д. и тут був більший рух. При сій карнації можна було бачити між селами Маурами також Русинів. Лемишів, котрих „чухав“ дуже рідкісний вод мазурської одежі. В ринку була ще два більші садибні дома, три селяни, аптека, цукорня, почта з трафікою містяться в обширній карнації при деревинній над Висловою місто. За містом при дорозі Вішній стояв великий дім шпитальний; в ньому містив ся в заклад божественний. Окрім одної жидівської родини Шгайгазів, котра посідала великий селянський виміст в ринку и держала в посесію за містом мито, не було в Ясї більше жидів, то й не диво, що місто було чисте, здорове и харне. В ринку звертала на себе увагу більша народна камениця, крита сима одна червоною бляхою. Се був такий знаменитий „церкуль“ и виміст при ньому. На місто другий близько ринку стояв каменистий, прозваний „старим церкульом“, стояв костел Кармелітський.

Кармеліти появили ся в Ясї 1400 року, отже в коблях дати по справдженню їх до Польщі кородем Владиславом Ягайлом 1395 р. Тут застали они внаслідку з дере-

До публічної дискусії в газетах дав по чині о. Барнович, оголосивши в „Галицькій Русі“ станці цілої справи; до того першого заявленню долучилося писмо тучанських селян Антона Дуды и Томы Яковича поміщене в Газ. Narodowy — а тепер відозває ся вже и сам дідич Тучань, п. Едвард Мацєвський, надбавши до Сказу таке писмо:

„З невеликим зачудуванням вчитав ся в Сказ з 10 с. м. зміст статті о. Барновича з „Галицької Русі“, де обговорює ся так прікрасну справу спору обрядового, який лучав ся в громадстві тучанській. О. Барнович висказує ся в тій статті, що головним винуватником тутешньої події мене уважає.

„Помимо відразу до полеміки мушу відперти неслухне посядження. Не до мене належить мішати ся в подібні справи церковні, тож стою на боці, а в доказ сего розкажу що слідує:

„Перед кількома тижнями приїхав до Тучань отціє крилошани греко кат. капітулы з Перемишля, Лигавської и Войковач; звонили також мене відвідати. Я дбав ся, що цілою їх прогулянню було розяснитися з близькою справою виступлення членів тутешньої громади з греко кат. обряду и яка властива причина сего незвичайного кроку. Заявили бажання відійти з тутешніми господарями, щоб розмовити ся; очевидно бажали дуже прікрасну справу поладити в добрий спосіб, до чого мали поручення від Преосв. єпископа Пелеша. Я спростив без проволочки селян, найзатягніших господарів. Було їх з тридцять. Отціє крилошани вийшли до них, я усунув ся. Конференція тривала до сьомої дови. З одної сторони висказував широкі свої жалі; отціє крилошани промаляли до їх сердець, відгукнувшись до мене и я почув, висказую чергою великою приємністю, що відпоручення Преосв. єпископа неспростували ся, що не було зя яким небудь стороною ніяких намов, агітацій, чужих впливів, щоб виставити сая рвця, який виставив ся, и лише браку тавту та невблагородне поведіння пароха суть причиною растрою в громаді.

„Отціє крилошани порішили зложити найточніше справозданне Преосв. єпископові, о се навіть я просив, бо не хотів, щоб на вміт небудь тяжила якийсь здогад. Я відчинив о. Барновича, що в загадній статті висказує про мене додатно вніпобіт напруги. Однак мушу заперечити, мов ба тутешня церква здивувалася лише моїми засобами. Проте, ціла громада обох обрядів найрідніше причинила ся як фундація тат и роботою, словом, сполученими силами вашої родини и громади тучанської, а також Найсвятіший монарх в своїй безграничній щедроті звелів причинити ся до поштов; тож відважною згодою до котрої я не почував ся, а підякую згоду обох обрядів при бажанню, щоб церква абдудувати. И се уважаю найліпшим доказом згоди

явною капличкою, о котрій оповідає, що прикрайній проповідь св. Вілліхт науку Христову, черпав з неї воду, християни по гаві Мауруба на християн. Кармеліти, звани загалом кармеліти з капличкою за згодою міста на власність, вимуровали на місці деревинної каплички обширний костел з вежею и в костелі умістили статую Матері Божої. В короткім часі набрала ся статуя, яко чудотворна, більшого розголосу в сьвіт, так, що не лиш окрестній Мауру, але и з-за Карпат Словаки з Маурама почали горнутися громадою на богослужба до Ясла. Довгий час стояв костел Кармелітський, аж при величкій пожежі 1785 р. коби згоріла більша частина міста, упав и вояк жертвою огня. Після того пожежі приказав тодішній уряд циркулярний [з причини, що Кармеліти в Ясї скасовано] розробити мурованість з костела и его вежі, а на агаричах вимуровано каменицю и в ній містив ся ханілово „циркулярний уряд“, дийого сій камениця полишалася назва „сільський циркуль“, а старинна карнація стояв при камениці в огороді до тепер. Оставших трох Кармеліт з по знесено монастиря перенесено на друге місце. Останню уміщено на раз в місцевості парохіальній костелі. А сказав ся статую маю правительство або спродати або подарувати якому другому відому костелові, то постарала ся родина графов Куропатницьких, що й дозволено за умовлену грошеву улату забрати статуя з Ясла и перевезти до поблизового села Тарбівця, де Куропатницький були патронами. В дець Благословення 1789 року спростовано статую без розголосу з Ясла до Тарбівця, поміщено в величкій престолі, а там стояв она до тепер. Як давніше до Ясла, так само почала гуртатися боготомі до Тарбівця, и гуртатися по нинішній день; не хабусь між ними и наших

двох братніх народностей, котри навіть так прикрій події, як тугешай, не зможуть заколотати.

Ед. Мацєвський.

Стамбулов в гостині у султана.

Болгарія виступила в теперішній порі канікуларній на першій плані. В цілій Європі було и єсть ще багато говорення про події, які дучуть ся в Болгарію, аранжований вправною рукою Стамбулова. Стамбулов виставив князя Фердинанда з краю а сам за той час уларив ся з владиками держав, з убійниками міністра. Відгук для доказу, що таке беззастидне енергічне поведіння єсть необхідним, зантригував весь сьвіт дипломатичний оголошенням тайних актів російської дипломатії. Полативши в сій спосіб „блжучу справу“, приликавши князя з заграниччя — а сам сегоднішній вихав до Царгорода.

Справді годі не признати, що Стамбулов має велику відвагу собістату атамим нпонує своїм ворогам. Стамбулов знає що кождий его крок може принести ему загалу воді сьвітотубійника, и если ся ентуальность в самій Сїїї дуже можлива, то о екобій она ще збільшав ся на чужій території, наді Босфором. А все тава Стамбулов їде до Царгорода и сьміло ступає по тій землі, котра вже зарослася кровію болгарського патріа, д-ра Вулавача. Таков відваги не можна знадати від платного слуга, хоч би вояк був и президентом міністерств та до-радинством наукового, — се може зробити лиш патріот, що для добра своєї вітчизни готов віддати поштову каплю крові. Стамбулов поїхав до Царгорода, хоч ще може через дорогу чатувати відносини зрадинів, що за голову чотирох убійників-злочинців мусять вояк самі наложити голову.

Чого жав Стамбулов наді Босфор? Найбільше наивна відповість на се питання вийшла з Царгорода, де справді сам дуже зачудувався сєю незвичайною гостіною. Завідати понеслось по Європі, що Стамбулов пїхав до Царгорода погуляти. Не міг Стамбулов взяти доштов відпустити, бо и князя не було в краю и були важкі справи до поладження, то чому ж би тепер не міг собі пїхати на прогулянку на кобля дивіз? Але кождий прочитавши таку звість, засмїяв ся, бо гарна се прогулянка з надзвичайними фавреліками. Відгав понеслось, що справа будова нових асфальтів для сполучення Болгарії з Македонією спонукала Стамбулова до такої нашої виїзду до Царгорода. Правда що ті зв'язки суть великою ваги для Болгарії, Сербія же рпичу прстивати ся в будову, а в окруженні султана найліпше впливові особи, що встоють ся за Сербію — але на кождий випадок ся справа ще не так дуже важка, щоб зя ея поладженням не можна було вдержатися якийсь час, коби зворушення по послідніх поді-

гріяків Лемишів. О початках тон древньої статуї Матері Божої нема певних історичних записів. Переказує гості, що статую спроваджено до Ясла з Угорщини в часі неспокоїв зя якогось костела Кармелітського, — дийого у народу полишилася назва „угорської Матері Божої“. Далше важко люди, що статую спроваджовано з Угорщини лісами. В лісах Самокленських побіж Перегрини звизують великий камінь, на котрій поставлено статую, воли люди, стружений дорогою, стали спочивати. Статуя, рвблена з дерева в готичній стилі, єсть майстерної роботи. Матір Божя, майже в природній величині, з красним лицем, з розпущеним волоссям держить Сына на лівій руці, голову їх украшають металеві корони. Марію уносять три ангели з переласками на чолах. Я бачив тую статую в Тарбівці. Она красно позолочена и помалювана.

Місто Ясло украшає обширний костел, вимурований, як свідчать наші, 1440 року. За костелом розтагає ся на низині передмістє, — туди їде ся на цвинтар. На цвинтарі стояла деревина капличка, окружена деревинними хрестами та кобляма каменими пам'ятниками без артистичної вартости. То передиство з цвинтарем звизала вода. В часі великої повні 1845 року залила вода се передмістє несподівано вночі и народила велику шкоду. Я маював під той час на сьмі передмістє. Пробудив нас зову великий шум і гомі, що почала гнущатися до сьні а обісла в комаву. В величкій перестраху почали ми студенти з господарями утікати з місцем по драбині на під в тут знайшли ся два дів зеленими аблони, обриваючи довгими жердами в притиснутом сіді через димний дім. З димника представляла окрестність мов широке море. Вода в комах залала нам лажка, куфери з одежою и книжками, при тій суюго-

яхъ болгарскихъ успокоить ся.

Зъ того отъзвѣдано, что была якась ни-ша причина сей гостини Станбулова въ Цар-городѣ. И такъ наиперше вѣдаемъ въ очи, что безпосредно по поворотѣ князя Фердинанда въ заграничѣ Станбуловъ выѣхавъ до султана. Кн. Фердинандъ мусѣлъ выхвостувать свою по-дорожку послѣ инструктора Станбулова и раз-вѣдаться по дворамъ заграничныхъ про въ поглядъ на теперѣшню ситуацію политичну въ Болгаріи. Справа признана кн. Фердинанда въ стороны Порты — мусѣла вже доспѣти. Су-противъ энергичного а навѣтъ провозвужаю по-ведевн Болгаріи противъ Россіи, провизоричне становивше кн. Фердинанда не лишъ nødvдо-вѣдне, але навѣтъ и небезпечне якъ для ин-тересовъ Болгаріи такъ и прочоу Европы, а спеціально для державъ потрѣбного союза. Россія не признала и не признаетъ кн. Фер-динанда а теперѣшній ставъ въ Болгаріи у-важамъ нелегальнымъ — Порты же, яко су-верентъ Болгаріи, не рѣшила, якъ поступати въ той справѣ и завѣла становивше выжида-юще. Розумѣясь, что такъ довше не може бути, и если Болгарія має удержати добрый записъ въ Туреччинѣ, мусѣтъ найти въ нѣй безуслов-ного прхильника своихъ плановъ и змаганъ. Зъ своей стороны теперѣшнее правительство болгарске водноостъ ся дуже признало до Пор-ты, и наипершимъ доказомъ того се, что Стан-буловъ не хотѣвъ поддерживать агагального настрою населена болгарского, коли оно до-магалось оголошеня независимости Болгаріи, по убійствѣ д-ра Вужковича и при нездарно-сти турецкого правительства у выкрыткѣ зло-чинствъ.

Станбуловъ, прѣйхавши до Царгорода, приступивъ заравъ до полагожденя справъ. На другій день явивъ ся разомъ въ дипломатичнымъ агентомъ болгарскимъ Дмитро-вомъ на приватной аудіенціи у сул-тана. Розмова велась дуже вѣжливо и сер-дечно. „Свобода“ подѣла тану вѣсть про сю аудіенцію: Султанъ погратулювавъ Стан-булови за розумне веденіе справъ, высказавъ ся въ признаніи про доброту и вѣручѣсть, якъ Станбуловъ вывѣляе что до справъ болгар-скихъ, та заявивъ, что дуже ими интересу-ся и признаетъ кн. Фердинанда, якъ лишъ прійде до того добра нагода. Водѣвъ поручавъ султанъ болгарскому правительству, чтобы оно слухало его радъ. Стан-буловъ подѣкувавъ и впеивавъ, что буде по-ступати збѣдно въ тамъ радѣмъ, бо болгар-скій народъ пересвѣдченъ, что его интересъ залученъ тѣсно въ интере-самъ отоманского цѣсарства. Порѣ-шеніе справы что до признаня князя, котрому болгарскій народъ щиро переданъ и котрого высоко поважае — ламае Станбуловъ султанови. На се заявивъ султанъ свое воделе-ніе, подарувавъ Станбулову регарну, бри-лянтами прикрашену цагарницю та высказавъ надѣю, что буде мѣгъ незабаромъ особно вручити Станбулови одинъ зъ найвысшихъ ордеровъ отоманскихъ.

По аудіенціи у султана водѣвѣвъ Стан-буловъ болгарского ексарха и великого везира — а вечеромъ того дня давъ великій везиръ на приказъ султанскій величавый паръ въ честь Станбулова.

Водѣвѣченіе Станбулова, про котре вга-давъ султанъ, буде стояти певно въ званіи въ актомъ признаня кн. Фердинанда, а что сул-танъ передсказавъ се водѣвѣченіе яко вже недалеке, то можна догадуватися, что и актъ признаня кн. Фердинанда наступитъ въ най-ближайшій будущности.

Дописи „Дѣла“.

Збѣ Львова.

[Вѣдъ Заряду воспитанія дѣвочего у Львовѣ].

На численній запятанъ має честь Зарядъ Львовского воспитанія дѣвочего заявити, что при принятіи воспитаній на сей рѣзъ шкѣль-

ный буде придержуватися слѣдующихъ по-становъ:

А) Дѣяльнѣсть воспитанія.

§ 1. Задачею воспитанія есть — повѣ-ренъ родичами взглядоу отъкунами дѣти вы-ховувати въ божіи Вожій и въ правдоу хри-стіанскіймъ житію, — вѣщивати имъ любовь до руско-латинской церкви и руского наро-ду, а заравомъ подавати имъ такий вѣдомость, якъ дѣлалъ-бъ ихъ способными въ обовязанъ будучего своего звѣдомо сповняти. При томъ звернесь такожъ увагу, чтобы дѣти научились водповідного доброго товариска поведени.

§ 2. Наука водбуваеся: а) въ публичной шкѣль выдѣловъ и б) въ дома.

а) Що-до предметвъ шкѣльныхъ, то За-рядъ должить всѣмъ старанъ, чтобы воспи-таніямъ помагали въ науцѣхъ такъ-же учи-тельскіи домовой: переважно языкомъ. — О по-ступкѣ и поведѣніи воспитаній въ шкѣль зѣв-дуватися буде частѣше духовный проводникъ воспитаній въ дирекціи шкѣльныхъ.

б) Въ дома учить ся воспитанія:

а) руского языка и рускою літературы; такожъ формы церковно словенского языка; входятъ въ обѣмъ той науки а то въ цѣли точ-ного розумѣня молитовъ и церковного бого-служеня;

б) рускою исторіи;

в) науки свѣту церковного а по-части народно-русского, одѣтного вѣдѣня воспи-таній;

г) науки гри на фортепьянъ;

д) науки танцѣвъ;

е) робѣтъ ручныхъ: шитья, гафтованя, цв-рованя, вышиваня и науки крою.

Увага. Предметовъ домовыхъ, вычисле-ныхъ подъ а-б, учить укаліфованій до-тихъ-же учителей и учительки, посѣдающъ до водповідного предмету девѣтъ квалифікацій-ной. Пятею и порядкомъ науки предметовъ подъ а-б вычисленыхъ означенъ точно въ постановкахъ домовыхъ.

§ 3. Що-до слухають воспитаній чти-тановъ службъ Божихъ а въ нецѣль и свѣта свѣтають по можности самъ цѣлу службу Бо-жу. До сповѣда и причастія приступаютъ вос-питанія по мѣсяцѣ.

§ 4. Воспитанія стоятъ подъ старан-нымъ надзороу Заряду и наставляють ся до доброго зужиткованя часу и до порядку.

§ 5. Страны суть поведеніи але здорово и вкусно приготавленъ и въ достаточной мѣрѣ. Комнаты свѣтлы, здоровы, просторны, сухи и чисты: окремы до науки, окремы до вѣдѣня, окремы до сна.

Огородъ воспитанія просторный, гарный и въ дуже здоровымъ положеню.

Слѣбный проходы подъ надзоромъ водбу-вають ся въ мѣру потребы.

Забавы и розрывы домашній, водповідны до вѣку воспитаній.

§ 6. Домовый лѣваръ удѣлюе въ потребѣ скорой, советной и старанной помочи. О тяж-кихъ слабостяхъ повѣдомляе ся заравъ ро-дичѣвъ.

§ 7. Всяка переписка листовъ ведеть че-резъ Зарядъ.

Б. Условія приняты.

§ 8. До воспитанія пріймають ся двѣ-чата гр.-лат. обряду и рускою народности и то въ принципѣмъ вѣдѣ шкѣльныхъ. Дѣвчата другихъ обрядовъ, вѣровсповѣданъ и народно-стей можуть бути такожъ приняты лишъ о-собливо, о свѣдѣно на таке принятіе мѣсе-дозволять.

§ 9. Прошенія о принятіе мають бути предложены найдальше до 15 н. ст. серіяи Заряду устно або письменно, при чѣмъ про-сятъ ся долучати марку почтову за 20 кр.

До такъ прошенъ має ся долучати:

- а) свѣдѣцтво хрещенія;
- б) послѣднее свѣдѣцтво шкѣльне;
- в) свѣдѣнія вѣспы и здоровья.

§ 10. Кромѣ молитвенныхъ и кнѣжонъ шкѣльныхъ можуть воспитаній мати лишъ такий кнѣжонъ, якъ Зарядъ позволять.

пѣнѣше крылошаннѣ канітулы Перемыскон.

Шкѣльнъ науки подавали ся по польскы и переважно по нѣмцѣмъ. Въ нѣмцѣмъ языкѣ приспособовано насъ до гимназій, де на-вѣтъ рѣзійнъ учено по нѣмцѣмъ. Въ другѣмъ пѣворѣ IV-ой класъ учено насъ читати по латинѣ. Що дня ходили мы до костела на службу Богу, котору водправлявъ нашъ катих-хъ, и стояли парами посла класъ. Студентъ из IV-ой класъ мусѣлъ вѣдъ знати міністрату-туру на память и посла абучного порядку служили при службѣ. Учено насъ церковныхъ свѣдѣній а мы свѣдѣли ихъ подѣла літургіи, особливо отей нѣмцѣмъ: „Kommet, lobet ohne Ende“ — „Grosser Gott wir loben Dich“ — „Hier liegt vor Deiner Majestät“ — „Wir werfen uns darnieder“ — а въ часѣ посту „Lass mich Deine Leiden singen“. Зъ польскихъ пѣсень свѣдѣли мы „Kiedy ranne wstał zorgie“, — може бу-де и другіи, але не полагали ся въ мѣтъ па-мяти. Разъ въ рѣвъ въ часѣ Великого по-сту привѣдъ до Ясла мой покойный дѣдо, парохъ въ Волѣ Цевлянскон, сповѣдавъ Ру-савѣмъ возкѣвъ та й насъ студентѣвъ и ли-тургізувавъ въ костелѣ.

Почавши водъ першомъ класѣ, называвон „штубоу“, ходили разомъ збъ маю до школы въ Яслѣ горниа Русины: Пухирѣ, Горбале-вѣчѣ, Зубрацій и Сальвестерѣ Сембратовѣчѣ, теперѣшній Влрессъ, митрополитъ. Въ выс-шихъ водѣ мене класѣхъ были другіи Русины. Въ початковыхъ школахъ въ Яслѣ учало ся много дѣтей подкарпатскихъ свѣдѣнѣвъ и селянъ, мѣжъ нами и нашъ ученикъ Преосв. епископъ д-ръ Юліанъ Пемель. Школы въ Яслѣ засіяли наибѣльше школярѣ изъ сѣль-скихъ шкѣль въ Грабѣ и въ Святковѣй.

Занимъ воддавалъ мене до шкѣль въ Яслѣ,

§ 11. Рѣвъ шкѣльнъ начинаеся 1 н. ст. вересня, а кончить ся 15 н. ст. липня.

§ 12. Надзѣтъ надъ Зарядомъ воспита-нѣмъ дае Советъ управляющій подѣ прово-домъ Его Преосв. Преосв. митрополита.

§ 13. Плата за удержаніе выносетъ мѣ-сячно 20 [двадцать] злр. а. а. в.

До удержаня вносятся: помѣщеніе, по-жива, спаль, свѣтло, праніе, услуга, помѣчѣ въ повторительной науцѣ предметвъ шкѣльныхъ и наука домашнихъ предметвъ вычисленыхъ въ § 2 б. а-б-в-г-д-е.

Окремо оплачуеся:

а) наука гри на фортепьянъ мѣсячно пять злр.

б) наука танцѣвъ за цѣлый сезонъ водѣ 1 н. ст. жовтня до великого посту шѣтъ злр.

§ 14. Плата за удержаніе и науку гри на фортепьянъ має бути найдальше до каждо-го 7 н. ст. въ мѣсяцѣ азъ горы зложена. За науку танцѣвъ має плата бути зложена най-дальше до 20 н. ст. вересня.

§ 15. На особистій конечный выдѣтка вос-питанія, котрѣ въ часѣ перебуваня ихъ въ воспитаніи показуе ся необходимыми, має бути каждого мѣсяца злѣсь задатокъ азъ го-ры зложенъ, въ чѣмъ буде окремый подро-бный рахунокъ изъ належитими поквитованиями проваженими и родичамъ взглядоу отъкунамъ дѣтчимъ воспитаніи въ своихъ частѣ до вырѣваня предлажданы.

§ 16. Кромѣ свѣтъ Рѣдзвѣныхъ и Вели-кодныхъ удѣлае Зарядъ позволеніе воспитан-нѣмъ выѣзды лишъ въ дуже важныхъ случаяхъ, на выразѣе бажаніе родичѣвъ взгля-доу отъкуновъ, однако такъ, чтобы черезъ се наука не утерпѣла. Въ противномъ случаѣ на-раженъ бу-де воспитаніи на некораст-ный наслѣдѣ, за что Зарядъ не бере на себе отвѣчальности.

§ 17. Условлена плата за удержаніе не-може бути водтягнѣна по причинѣ выѣду вос-питанія на свѣтъ Рѣдзвѣній, Великий або въ иныхъ важныхъ случаяхъ, — вынѣвши неспасутибѣть то-жъ по причинѣ дошю сла-бости, котрой то способъ явъ у вѣсѣхъ заведе-нѣхъ, такъ и въ почастныхъ домахъ вѣтъ за-гально принятый.

§ 18. Родичамъ взглядоу отъкунамъ сво-бѣдно робити Зарядовъ постерѣженя и уваги что до надзору и поведѣня дѣтей, котрѣ той-же по можности и справедливости увѣдѣнѣ-ти буде.

В) Выпосаженье.

§ 19. Стараніемъ родичѣвъ взглядоу отъкуновъ буде, чтобы дѣти, котрѣ мають на-мѣреніе дѣти до воспитанія, выказали ся при вступѣ слѣдующими конечно потребными и до порядку необходимыми рѣчами: подуш-ка, ковдра, накрывало, 3 пошевни на подуш-ку, 3 тонкѣ простирала подѣ ковдру, снѣннѣхъ 3 грубѣ простирала на лѣжко, 6 сорочокъ, 6 нафтаніковъ, 4 чипы, 6 паръ пончѣхъ грави-товыхъ, 4 ручниа, 12 хустокъ до носа, 2 спѣдѣнны колѣровѣй вѣннѣхъ, 4 спѣдѣнны бѣ-лѣ, 6 фартушѣвъ, 6 мажи нѣмѣ одинъ бѣлый а одѣвъ чорный, 2 сукенна: одна гранатова а одна попельата, верхній одѣвъ лѣтній и зѣ-мовый. Напелюхъ лѣтній бѣлый и зѣмовый гранатовый, рукавички лѣтній и зѣмовый, черевни лѣтній и зѣмовый, намашѣ гра-натовый, парасоль, парасолька, шѣтка до-чашеня одѣжѣ, шѣтка до волосѣ, грѣбѣнъ густый и рѣдкій, зерцальце, ложка, ложечка, вилка, ножъ изъ хильского ерѣбѣла, обрусь на 6 сѣбѣ и 6 серветокъ. Кожда азъ помыслѣ наведенныхъ рѣчей, має бути озна-чена числомъ дѣтчимъ воспитанія. Точный списъ такъ рѣчей має бути выготавленъ въ двухъ примѣрникахъ, въ естрыхъ одѣвъ буде въ рукахъ Заряду, а другій въ рукахъ воспи-танія.

§ 20. Въ дома ношена одѣжъ може бути ношена такожъ и въ воспитанія, однакожъ на вѣдъ за-дѣла однообразности має бути одѣжъ вѣсѣтъ воспитанія одѣжѣ.

§ 21. Всѣмъ дѣтчимъ поясненъ удѣ-лае, за прислѣдѣмъ 3 марокъ почтовыхъ по 5 кр. на водѣловѣ, Зарядъ воспитанія дѣ-

вочого при улицѣ Зыбликевича ч. 24.

Заявивши, что оплата за такъ стараніе выхаваня естъ на Львовѣ дуже приступна, азъ привроити мусѣтъ Зарядъ вѣдъ доси вно-сенъ прошеня о зниженіе оплаты не уважѣн-нѣмъ. При томъ звертается увагу Влр. родичѣвъ взглядоу отъкуновъ, что рѣшѣнѣ до вно-шеня подавъ уже дуже короткій. Имена при-нѣтыхъ воспитаніи будутъ оголошенъ въ ча-сописяхъ. Частъ привѣду вынѣченъ на день 1 и 2 н. ст. вересня, бо 3-го начинаеся уже курсь шкѣльнъ.

Вѣдъ Заряду воспитанія дѣ-вочого подѣ Зарядомъ С. С. Василь-новъ у Львовѣ.

Васильнъ Пузаръ, капеланъ монастыря Ва-сильновъ.

Іоанна Куриловичъ, игумена монастыря Ва-сильновъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

До краѣвочного Слѣз-у пишу такъ азъ Вѣдѣна о политичной ситуаціи въ Австріи: О-шѣбавъ ся тѣ, котрѣ кажутъ, что министер-ске крѣсло по бар. Пражаку мусѣтъ бути и буде заравъ обѣджене. Оли не зна-ють вѣдѣннѣхъ въ Чехіи. Що въ министерскѣй радѣ нема мѣсца для представителя молодѣ чешскѣ тенденціи и аспираціи, се певно вѣсѣмъ про-зѣмъ. А котре жѣ нѣмѣ сторонникоу азъ те-перъ подѣлаю бы ся советноу репрезентациі чешского народу въ кабинетѣ? Де-жѣ бы такий министръ знайшовъ основу для своего стано-вѣнѣа? Се бу-де певно министръ не лишъ безъ портфель, але и безъ крѣсла. Зъ другой стороны помѣняють ся и тѣ, что въ уступленю бар. Пражака вѣдѣтъ вже запропанѣне уря-ду министра Чехіи и посуджають, что прави-тельство принципально противѣтъ ся чешскѣ репрезентациі въ радѣ короны. На сей по-глядъ правительство певно не згодѣтъ ся. Ма-мо сего дѣяній дѣвѣннѣхъ удѣбно приписуе-тъ правительству сю гадуу, хочъ сей згодѣтъ вѣ-сѣмъ хильный и не має нѣмѣмъ реальноу осно-ву. Протѣмъ азъ дѣвѣннѣхъ, котрѣ зѣмѣчѣно мають вѣзвѣтъ въ правительствѣ, можна було пересвѣдѣчѣти ся, что опороженіе министр-ского крѣсла по Пражаку естъ лишъ провизорі-ею. И коли только въ Чехіи умѣ дѣцо про-тѣрѣзѣтъ ся, то провизорій заравъ буде усунѣна.

Вступая переговоры, якъ вели ся мѣжъ заступниками нѣмѣцкого правительства о тор-говельно-политичной умовѣ въ Рос-сію, сѣбѣчили ся. Теперь свою гадуу о той справѣ высказавъ рѣшающій кругъ въ Берли-нѣ и въ Петербургѣ, а водѣвъ нѣмѣцкѣй про-позиціи будутъ уложенъ въ цѣлѣсть. О сѣхъ будучихъ переговорахъ мѣжъ Нѣмеччиною а Россію говорить „Санктъ-Петербургскій Ва-домостъ“ въ томъ зѣмѣслѣ, что лихѣ маръ за-вѣсѣдѣмъ дѣлшій явъ добра война. Фіаасова и цѣлова война мѣжъ обома сѣбѣдѣными держа-вами коштуе не мало. На се годѣтъ ся вѣтъ азъ вынѣмѣмо може такъ шовѣнѣвъ, котрѣ припрѣмѣмъ до торбѣныхъ недорѣдѣвъ и закауу вынѣжѣнѣя збѣжѣ вѣрѣла, что Нѣмеччина нѣ-жѣмъ способомъ не може обѣйти ся безъ рос-сіейского збѣжѣ. Не такъ признаю давѣтъ ся на экономичный союзъ „Новое Время“. „Мы не будемо тутъ — такъ пише сей дѣвѣннѣхъ — входить въ дослѣдѣ, о сѣбѣзѣ то поглаго-ли о переговорахъ зачатыхъ мѣжъ россіей-скимъ правительствомъ а Нѣмеччиною осно-вуютъ ся на дѣйствѣй правдѣ“. Вѣмѣгѣ сей дѣвѣннѣхъ высказуе ся въ сумѣнѣмъ о томъ, будто Россія готова азъ своей стороны пор-бити ий концесіи, а особливо подѣлѣсѣтъ сю обстановку, что о явѣмъ небудѣ зниженю та-рѣвъ на россіейскихъ зѣлѣннѣхъ не можна и думати. Въ томъ напярѣмъ Нѣмеччина най-а не надѣе ся на нѣмѣй концесіи азъ стороны Россіи.

Въ шаровѣмъ зѣмѣстѣ подѣдѣтъ дѣвѣннѣхъ помѣщѣній въ „Свободѣ“ чѣтири новы акты россіейскы. До сѣхъ актѣвъ, походя-

швѣла комору нашихъ господѣвъ рѣзѣннѣвъ и забрада въ собою парканъ збъ стайнею, де мѣстѣмъ ся богато тежѣтъ и барѣдѣвъ покуше-ныхъ для рѣнѣвъ.

Въ полудневѣй сторонѣ рынку стоявъ вой-сковой одѣвъ и тутъ мала залѣга войскова держала варту. Въ описуванѣмъ роцѣ одѣсало ся войско въ бѣдѣ коротѣе фразѣ въ водпо-вѣдѣмъ полковѣмъ выгоганѣмъ; сѣмъ панталѣоны заинавали ся азъ передѣу большѣю квадратною вѣлюпоу на три гузиа. Фельдвѣбѣлъ носили при шкѣльхъ тростяновѣхъ, а напярѣмъ львовѣй пѣлѣвъ азъ куластѣмъ. Тѣми парцѣми прѣва-дували они своимъ подѣладнымъ регуляминъ войсковой и скорше вѣспѣтали въ головы ре-крутовъ науку муштры. Офицѣры носили дов-гий чорный сурдуть або такий самъ фразѣ азъ выгоганѣмъ, при боцѣ мали довгий шпѣды.

Близѣе войскового одѣжу стоявъ въ са-дѣ обширный партеровый домъ изъ сѣмъ ко-мнатъ азъ коулюкою надѣ дахомъ и голоснымъ звѣнкомъ. Надѣ входовыми дверми въ томъ домѣ вѣсѣла круглая таблица азъ намальова-нымъ орломъ и подѣнѣмъ: „K. K. Kreishaupt-schule“. Се була наша чѣгаро-вѣлюва муже-ска и три-классѣа женѣска школа. Професо-ровъ азъ даренторѣмъ було пять особѣвъ. Кож-дый профессоръ мѣвъ свою класу, вѣнѣвъ усѣхъ приписанныхъ предметѣвъ и не проважѣвъ своихъ студентѣвъ высѣе. Въ класѣ I ой учивъ Коновѣннѣй, въ II ой Добрянскій (Русѣнъ), въ III ой Кропивнѣннѣй, въ IV ой директоръ Концѣй. Для науки пѣсѣмъа бу-де помѣщѣнъ Станашѣ. Въ женѣскай шкѣль учили професор-ки, мѣжъ нами панѣ Константиновѣчѣва, вдо-ва по пароху въ Рѣстѣнѣхъ. Катихѣтомъ бу-де кс. Поляковскій а посла него кс. д-ръ Пашѣнскій, ново-ординованный прѣсвитеръ,

учивъ мене сѣльскій дѣкъ читати по рускы азъ Буаварѣ черезъ утяжѣли сѣлѣннѣзване на старый лѣдѣ [н. пр. „мыслите азъ“] вымѣвѣе ся ма, „твердо вже“ вымѣвѣе ся ти, разомъ складе ся мѣмѣ а т. п.). Мѣнѣ, лихѣ подѣлу-ченѣмъ данѣмъ по рускы, несвѣдомѣмъ поль-сковѣмъ мѣмѣ азъ абецѣдѣла, приходила шѣбѣ-на наука въ першѣй вѣлѣхъ незвычайно труд-но, тому а пересвѣдѣвъ азъ дѣвѣмъ товариша-ми большѣу часть року въ самотѣй „ослѣдѣй“ давѣтъ подѣ стѣномъ. Я не мѣгъ выучѣтѣся на память азъ розумѣтѣ польсковѣмъ грамѣтѣмъ, ко-тропъ насъ учѣно, зачинающѣмъ ся словами: На-розѣдѣтъ rozmawiali ludzie na migi, ruszajcie re-kami, geby, oczami и т. д. тожъ и не обѣди-лось безъ каръ. Не лекша справа була въ другѣй вѣлѣхъ азъ польско-нѣмѣцѣмъ Коменіюсомъ подѣ острымъ профессорѣмъ Добры-нскимъ. Мы учили ся богато нѣмѣцкины азъ Ко-меніюса на память мехѣнѣчно, оно мѣмѣло ся намъ въ головѣ. Лучалѣсь такожъ дуже часто, что на запятаня профессора наступали водпо-вѣдѣи невѣдомѣдѣй, стѣ и. пр. таѣвъ: „Nowo narodzony człowiek jest dziecikiem — Der Hund und die Pezze sind Wächter des Hauses“. По-такихъ водповідѣхъ водѣвѣвавъ ся азъ за сто-лака гѣвѣннѣмъ голосѣ профессора: „Komm he- raus in die Mitte!“ — и вже була пузѣнѣна сполучѣна азъ плачѣмъ. Мѣнѣ такъ надѣвъ Коменіюсъ, что а носѣвъ ся азъ гадаюу утечи азъ школы и бу-де бы утѣвъ, наколи-бъ лишѣ вѣнѣвъ, де утѣкѣти.

Коли а по большѣмъ трудахъ дѣставъ ся до третѣмъ класѣ, мене умѣщено на станціи въ нѣмѣцкѣмъ домѣ у Бергѣра, ч. к. лѣндѣдра-това при церквѣлѣ. Пѣсѣмъ азъ домѣ була ла-ше нѣмѣцѣмъ розмова, бо господѣвъ не знали другѣмъ, а присовѣтъ сѣбѣ нѣмѣцкину и обѣла-

пожѣмѣлось мѣнѣ въ шкѣльнѣхъ наукахъ и я вже въ першѣмъ пѣворѣцѣ ставъ причѣсѣнѣсь до лѣтѣшихъ студентѣвъ. Бергѣръ, выслуженный вахмайстеръ при кавалеріи, ожѣнѣвшѣмъ ся азъ Нѣмкомъ, постарѣвъ ся о посаду лѣндѣдратѣва при церквѣлѣ, побудувавъ сѣбѣ краснѣй домѣвъ и тримавъ студентѣвъ. Одагнѣмъ завѣсѣдѣмъ у войсковой мушдрѣ, въ сѣмѣй фразѣ азъ жо-вѣтѣмъ выгоганѣмъ, при огорогахъ и шѣбѣлѣ, вѣбѣ розовѣнѣвъ мѣмѣ ординанѣвъ азъ припѣрученѣ у-рядѣмъ цѣзарѣвочного урядѣмъ пѣсѣмѣмъ по сѣлахъ, маючи до вѣды наданѣго ему ерѣрийского ко-на. Бергѣръ, чѣловѣкъ честный, тверезый, се-рѣзѣный, давѣвъ намъ студентѣмъ азъ 60 зол. вѣмъ вѣдѣнѣсѣмъ добрый здоровый харѣ, свѣ-тло и прѣвѣе, при чѣмъ наглядѣвъ старанно надѣ нашоу наукою, надѣ раннѣмъ и вѣчѣр-нымъ молитвамъ, надѣ частѣю въ одѣжѣ та порадѣмъ азъ скрипѣтрахъ и кнѣжѣхъ. Коли хто азъ его студентѣвъ въ домовѣй або шѣбѣ-ной дисциплѣнѣ припѣнѣвъ ся, бравъ его за руку и, сѣбѣрѣтаючи ся азъ провиннѣкомъ мѣмѣ-номъ, аплѣкувавъ другого рода дисциплину. Мы бояли ся Бергѣра и радувалися, коли его не було дома. Тогдѣ надѣвѣрѣла надѣ нами его жена, а коли мужъ повернуеъ, аздавала ему справѣ азъ нашего поведѣня. Хотѣй часѣмъ не все було въ порядку, мы знали походить коло добродушного невѣсты, тожъ и не бувало жа-лобѣ.

(Далѣе буде.)

внхъ въ тайного архіву російського консуляту въ Русуцѣ додане письмо Яковлева, підписане псевдонімомъ „Русскій“. Въ тѣмъ письмі Яковлевъ заявивъ, що тѣ акти оголошену вѣдповѣди офіціальної прасѣ сербскій, котра не признала автентичности оголошеній по передані документамъ. Яковлевъ въ своімъ письмі відзиваєся до совѣсти сербского митрополита Михайла въ надѣі, що митрополитъ не нажить ся заперечати автентичности сихъ актівъ. Першій актъ, се шифрована телеграма шефа азіяского департаменту до російського консула въ Русуцѣ въ 5 червня 1884 р. а мѣстѣ приналежъ выплата митрополитова Михайлови 30.000 франківъ, въ резервового фонду консуляту за подвійнимъ квіткомъ, котрий, належить вписати азіяскому департаменту. Воднакъ наступає тайна інструкція азіяского департаменту до згаданого консуляту въ 10 червня 1884, въ котрій подано, що неспасливый рухъ національній въ Зайчарѣ и иншихъ мѣстахъ сербскій, а заравномъ неприязнь короля Милана до митрополита Михайла, примусили его утѣкати до Болгаріи. Въ тѣй інструкції внавають митрополита яко сербского проводника сѣя партіи, котра старає ся о правленнє російского впливу въ Сербіи и о выкачаннє середъ сербского народа симпатій для водданю Россіи династіи Караджорджевичѣвъ. Се письмо важке, що митрополитъ терпѣть гонѣня відъ стороны сербскихъ властей и згадує о представлєняхъ, закомунікованыхъ болгарскому правительству відъ сербского наблизету що до побуту митрополита въ Болгаріи. Інструкція дуже горячо поручає митрополита офіці російского агента въ Болгарію додає, що міністеръ справъ заграничныхъ Гірсъ на внесенє державного совѣтника Йвана, підсвѣта оберпрокураторомъ сѣ. синоду, постановивъ, чтобы митрополитови задати браву средствъ удержаня плачено субвенцію рѣчно 10.000 франківъ. До письма придучено чекъ, выданный на 10.000 франківъ, котрый має бути повертѣнъ сумы, выплаченой вже митрополитови на основѣ телеграмъ въ 5 червня а тимчасово побранювъ въ резервового фонду консуляту. Третій документъ, се рѣшувъ тайна інструкція, а именно въ 4 мая 1884, въ котрій шефъ азіяского департаменту повѣдомляє генерального консула въ Русуцѣ, що митрополитъ Михайло за посередництвомъ оберпрокуратора сѣ. синоду просивъ о призначеннє на постійнє мешканьє въ Россію. Представивши причины, котрі спонукали митрополита до сѣя просьбы, шефъ азіяского департаменту заявивъ, что поселеню митрополита въ Россію не стоить на перешкодѣ ніяка принципіальна перепона, але до того додає жаданьє, чтобы митрополитъ виявивъ напередѣ, въ якій мѣсцевості має намірѣ мешкати, и котрі особи будуть его товаришами. Документъ вѣнчить ся такими словами: „Мущу се сказати, что для насъ въ рѣшувъ политичныхъ причинъ було бы дуже добре, чтобы Вы старались ся сабыло снѣтъ, водвести митрополита відъ его наміру переселеня до Россіи“. Четвертый документъ въ дня 12 мая 1884 року се відповѣдь консула въ Русуцѣ, котрий повѣдомляє шефа азіяского департаменту, что митрополитъ домагає ся конечно перенесеня до Россіи. Митрополитъ має намірѣ мешкати въ сербскій монастыри въ Москвѣ а въ нмъ пойдѣ лаше одинъ архимандритъ.

Въ Багдадѣ уповѣняє ся турецкій генералъ Сулейманъ-паша званый побѣдѣтель чорногорского княжества непосредно передъ послѣдню російско-турецкою войною въ 1877 році. Сулейманъ-паша бувъ даремно войсковой шефъ въ Константинополѣ, котору афрормувавъ на способъ европейскій. Відтанъ взявъ участь въ заговорѣ и детронизованю султана Абдул-Азиса. Въ 1876 році въ войнѣ въ Сербію войдъ занявъ Казаневъ та здобувъ приступомъ оборонный мѣсця Алексинацъ та а таямъ способомъ головно причинивъ ся до побѣды Сербіи. Въ наступачюмъ році яко начальнѣкъ Венѣ войсковой славный походъ черезъ Чорногору до Альбаніи, де остаточно свое войско владѣвъ на кораблѣ, чтобы его повести до боры въ російскимъ войскамъ на Балканѣ. Тутъ однакъ вже ему не частило ся и побѣдъ Шовдизомъ бувъ побитый. Наслѣдкомъ сѣя невдачы его увязнено, ставлено передъ военный судъ, и за суджено на 15 лѣтъ вѣзничѣ. Але султанъ помиловувъ генерала и выславъ его на заточенє до Багдаду, де войдъ теперь померъ.

НОВИНКИ.

— Звертатомъ увагу интересованыхъ на нинѣшню дописъ відъ Львова въ справѣ львовского воспитанника дѣвочого подѣ зарядомъ СС. Васильяковъ.

— Въ захѣдномъ прогулкі „Львовского Бѣлка“. Въ Новѣмъ Свѣтѣ концертъ войскового каспна, въ котромъ на запрошенє выдѣлу каспного вѣзѣ „Бѣлка“ участъ, выпавъ дуже добре, а танцѣ протѣгли ся въ идну нѣчь. Публика була майже чисто нѣмецка, а признаню за артизмъ, технику, знамениту вправу концертниковъ не була копча. — Въ Криницѣ все пошло знаменито. Подрѣбу оцѣнку відложимо, бо годѣ все описати. Весь вѣкладъ купельный зворушивъ ся, скрѣзь тѣлько бесѣды було, що про „Бѣлка“. Справдѣ, захѣдна прогулька честь принесла имени своего товариства. — Въ Новѣмъ Торѣ въ вѣдѣвъ ся концертъ 13 с. м. въ сали каспной при вѣдѣвъ, якъ на Новый Торѣ, зденѣвъ публики. Концертъ вышывъ вповнѣ артистично. Дирѣгентъ п. Останъ Нижанковскій збирѣвъ лавры. Его сепенѣ въ F-dur формально причарувала гостей, а сѣбѣ докидали одну пѣсню за другою, бо оплески не умовкали. Такого самого поводженя дѣзнали и солісты п. Колычковский за Листову фантазію въ „Дюкренія Борджіа“ на фортепьянѣ, п. Шиманскій за выкананє баритоновыхъ соль такихъ композицій какъ Лисенко,

Монюшко и др., и п. Штиреръ за чудову гру на скрипкѣ. Шо концертъ „Бѣлка“ удавъ ся такъ вѣдѣвъ, се належить приписати нашимъ заточникамъ, котрыхъ именъ мабуть не треба и голосити, — они и такъ голосно дунули патріотичными подвигами по вѣдѣвъ Галичинѣ. [Година 10^{1/2}]. По концертѣ засѣданю Войничоты въ рускими родинами до вечерѣ въ готели „Герца“. Присутній такожъ польскій родины.]

— Станиславская напула водѣ довшого вже часу не має обсаженыхъ кѣлькѣ мѣсцѣ, тѣгаръ роботы спадає на кѣлькѣ крихотанъ, а правительствѣ не спѣшитъ ся обсадити опорожнені мѣсця — какъ: черезъ який интриги. Міністерство звернуло пропозицію ординарія а намістничѣвъ, въ котромъ предложанъ були до именованя оо. вице-ректоръ Северинъ Торонскій зѣ Львова и профессоръ богословія д-ръ Гробельскій зѣ Перемышля. Въ Станиславщинѣ загально догадують ся и мають мати деякі признаки, что тутъ иде о введеннє до кѣлькѣ станиць Станиславской о. Луки Вобровича, званого емігранта зѣ Холмщины, бывшого редактора кѣлькѣхъ политичныхъ газетъ въ дуѣ польского политикѣ — або може когось изъ подбѣныхъ ему. Бувъ бы то зѣ стороны правительствѣ крокъ дуже важкій въ своихъ наслѣдкахъ, бо показавъ бы Русинамъ, что правительствѣ не числитъ ся ані въ потребамъ руской церкви и руского духовенства, ані въ опінію народу руского. Дятого хочемо надѣлитъ, что правительствѣ, розглянувшѣ добре въ ситуацію, на такой крокъ не поважитъ ся. И вѣдѣвъ оно повинно бути острожне супротивъ всѣхъ „новаторствъ“ чи „реформъ“, ані ему подѣвають интриганти [о деякихъ бажаныхъ „реформахъ“, ходять водѣ якогось часу глухі вѣсти], бо все то не выдѣ на добро не тѣлько руской церкви и руского народни, але и краєви и державѣ. Русины мають право вымагати середъ нѣякихъ обставинъ водѣ правительствѣ поправы водносинъ рускихъ, а не погробѣна. Боляжѣ интриганти думають, что теперѣшня хвиля може пригодна для ихъ експериментѣвъ, то дуже мылятъ ся, — и въ даномъ wypadку о тѣмъ пересѣдѣвшихъ имъ. Се заявляемо нмъ нинѣ въ имени всего галицко-руского народу, а правительствѣ острѣгаемо передъ тими интригантами, бо чей-же досѣдъ уже поучивъ, до чого въ Галичинѣ доводили такой интриги...

— „Будъ нинѣ душпастиремъ!“ — отое заголовокъ дописъ до „Гал. Руса“ о. Михаила Мисулы, приходника зѣ Русова въ повѣтъ снѣтаныскій, въ котрой то дописъ вѣдѣвъ порѣвнє село Русувъ зѣ Тучаками. За 24 лѣтъ душпаствѣвъ, по приведеню дуже запущеной громады до добробыту, дождавъ ся нинѣ страшного процесу, — доставъ уже водѣ прокураторіи державной актѣ обжалованя въ закидахъ подбурованя до мѣжнародной ненависти, нарушеня публичного спокою, навѣтъ врады державной и оскорбѣ вѣдѣвъ, дальше надуживаня проповѣдницѣ та безпокоєня „kółka a golnice-go“ — и при найблизшій голюмъ розправѣ передъ судами присяжними засѣдає на лавѣ обжалованыхъ. О. Мисула выказує въ дописѣ, что виною всего лиха отѣ членъ кѣлькѣ „Антонъ Масловскій, бувшій дакъ и жандармъ, выступающій съ своими поплечниками противъ вѣры, руского обряду и духовенства. О. Мисула зробивъ на Масловского доведенє до суду за нарушенє религіи и оскорбленє его и духовенства, а Масловскій зѣ сѣмою своими поплечниками вызывѣвъ вновь противъ О. Мисулы згаданный процесъ. И коляторъ п. Іосифъ Теодоровичъ ставъ ся наразѣ изъ пріятели ворогомъ о. Мисулы, подпірає противникѣвъ о. парха и голоситъ кождому, что tego рора musi z rąkami wyciągnąć...“

— Мѣсний комитѣтъ кантатовъ у Львовѣ повѣдомляє всѣхъ участниковъ, что будуть сѣзѣвати кантату дня 31 н. ст. сернія передъ палатою намістничѣвъ, что въ наслѣдокъ рѣшеня генеральной дирекціи вѣдѣвъ державныхъ до ч. 110.866 одержать участники вѣдѣвъ карты вѣдѣвъ III класу. Зголошенія членѣвъ товариствъ музычныхъ пріймає арканжеръ сернады п. Ромуальдъ Макаревичъ у Львовѣ, площа Хоружичны ч. 4.

— Зѣ Товмача доносѣтъ, что выдѣлъ тамошней рады повѣтовон ухваливъ одноголосно на засѣданю зѣ дня 10 н. ст. сернія, чтобы начальника громады Стефана Славинского суспендувати, а цѣлу раду громадоку, до котрой ані асортѣ не належить кѣлькѣ разѣвъ вже караний покутній пѣсаръ Мешульмъ Штернъ, розвѣлати. Мешканцѣ мѣста надѣють ся, что до сѣя ухвалы прихилитъ ся выдѣлъ краєвий и намістничѣвъ.

— Сынъ Венедикта Пощинского, бывшого редактора „Слова“, мешканючого теперь у Вильнѣ, водѣдѣвъ въ львовскій вѣзничѣ кару кѣлькамѣсечной вѣзничѣ за прѣсте злочинство, хотѣвъ — якъ доносѣтъ газетѣ — водѣобрати собѣ житѣ и дятого помыкнувъ пять ногъ и шивѣлокъ. Вѣдѣвано его на якийсь часъ до шпиталѣ а зѣ водѣ въ водѣдѣвано его назѣдъ до вѣзничѣ. Однакъ послѣдніи днями станѣвъ здоровый его такъ погробѣвъ ся, что 12 н. ст. сернія мѣсѣли его водѣвести на назѣдъ до шпиталѣ.

— Міністерство справъ внутрѣшнихъ уводѣндо двѣхъ спеціально способныхъ лѣкарьѣвъ повѣтовыхъ I кл. водѣ дотеперѣшной функціи и придѣлило ихъ яко инспекторѣвъ санитарныхъ до намістничѣвъ галицкаго, котрыхъ задачею буде обѣдѣвати все край и наглядати службу лѣкарску на пограничу водѣ Россіи, стерегти переведеня зарядженъ, робленыхъ для асаяціи громадъ, вѣдѣвалъ контролювати выповненє истинныхъ приписѣвъ санитарныхъ, и звертати свою увагу на всѣ обставины, влияющія на санитарій водносинъ краю. Кромѣ сего заряджено часове заступѣство тыхъ инспекторѣвъ въ ихъ звичайныхъ функціяхъ фѣзичѣвъ.

— Дирекція вѣзничѣвъ державныхъ розписала ліцѣтацию на работы земны 10 ои партіи будовы шляху вѣзничѣного Станиславѣвъ-Вороненка. Оверты треба вносити до генеральной дирекціи у Вѣдѣну до дня 14 н. ст. вересня. Близшій условія можна переглянути въ генеральной дирекціи або въ дирекціи будовы въ Станиславѣвъ.

— Комісія донорация выбрана комитетомъ мѣснимъ для пріятыя цѣбѣвъ, ухвалила выставити передъ вѣдѣвъчѣмъ дворѣмъ подѣвышенє, для

репрезентации мѣста. Цѣле мѣсце передъ дворѣмъ буде украшене маштами зѣ фестонами, хоругвами и гербовыми табличками. — Передъ палатою намістничѣвъ будуть выставлені ворота зѣ вѣзничѣмъ руръ газетныхъ, а на просторѣ водѣ палаты намістничѣвъ до палаты соймовон будутъ горѣти украшені газетъ свѣтла, выгнѣвъ звѣздъ, славѣвъ, факѣвъ и т. и. Спеціальная комісія, выбрана на внесенє д-ра Рошковского зѣ повного комитѣту, ухвалила купити для президента мѣста у золотника Бржини золотый ланцѣхъ и два менші ланцѣху для вице-президента и I. делегата, такожъ 97 водѣзѣкъ для радныхъ мѣснихъ.

— Про явище природий, якѣ лухали ся послѣдніи днями, пише намъ одинъ природознавецъ зѣ провинціи: Въ ч. 168-мѣ „Дѣла“ а такожъ и въ другихъ часописѣхъ читавъ я про рыбный и камѣнный дощѣ. Перше явище можна бы простымъ способомъ ось такъ пояснити: Въ нашѣй стрѣфѣ круглоючій воздухъ уносѣтъ въ гору порохъ, сѣно и вѣдѣвъ легкія предмѣты, які подѣбле въ своімъ походѣ а рѣдко коли трафляющій ся ураганъ уносѣтъ дахи, дерева та цѣлы будынѣки и розносѣтъ сѣйтами. Въ горячѣй стрѣфѣ пѣнують дуже часто ураганы и циклоны такъ сильны, что могутъ не тѣлько велику массу воды морскою, але такожъ и тажкі кораблѣ зѣ собою унести. По поверхнѣ воды морскою, якѣ вѣдѣмо, плыває множество дѣбѣныхъ рыбокъ, прѣте дуже легко могутъ статѣсь, что циклонъ, гуляющій по морю, збѣгнає зѣ большого простору моря дѣбѣныхъ рыбокъ въ одну купу, въ свое центрѣмъ, и вразѣ зѣ водою морскою скрутивъ въ одну трубу морскую та подѣбле до значной высоты, а опѣла розлѣтъ по всѣхъ усядахъ, подѣбно якъ то дѣбѣтъ у насъ въ меншихъ размѣрахъ зѣ копилцею сѣна або порохомъ. Задивляющѣся на рѣчь въ той способѣ, въ великомъ невѣстоіи сказати можна, что тѣ рыбки, які упала въ Бѣлинѣ и околици, походятъ зѣ поверхнѣ Средиземного моря (а може навѣтъ и зѣ Атлантики) а була тамъ занесені вразѣ зѣ водою морскою у выдѣ дощу, переважно циклонѣмъ а въ части и горѣлымъ пасатомъ. За тымъ поясненѣмъ промовляє и ся обставина, что якъ пише очевидецъ въ „Bosphorus Post“ логікальскѣмъ надѣ Бѣлиною дуже сильна буря. — Камѣньє, яке въ Самборчинѣ по дощи збирало, може походити або зѣ землѣ, выкинене вулканѣмъ або зѣ атмосферы земскою (с. е. зѣ метеору). Щобъ однакъ въ тѣмъ вѣдѣвъ чѣсь позитивного можна сказати, треба напередѣ добре оглянути тѣ камѣнцѣ и розслѣдити ихъ форму та родъ.

— Убійство. Черновецка Газета Polska доносѣтъ, что тамъ дня 11 н. ст. сернія въ ноци въ готели „Молдавскій“ убивъ экзекуторъ податковий Вартужилъ другого экзекутора Данчула, ихнувши его три разы ножомъ.

— Фабриканты ангѣловъ. Передъ трибуналомъ львовскимъ ставили сѣмѣ дѣлами: Марія Дроздъ, 24-лѣтна женщина, замужна; Євасвета Вахоръ, 30-лѣтна, замужна; Анна Писарку 31-лѣтна, замужна и Кесеня Лозинська 26 лѣтна. Войдъ мешкали въ Замаретиновѣ въ одній вѣдѣвъ сѣ хатѣ, пріймаюча на выхованє малѣ дѣти. Позаякъ въ згаданѣй хатѣ зайшло въ одній роцѣ кѣлькадесятъ случаевъ смерти, то жидѣвскій урядъ метричальскій звернувъ на се увагу прокураторіи державной, а тѣя обжалувала згаданя женщины о провиню зѣ § 335. Розправа выказала, что всѣ тѣ женщины допущили ся карѣбѣной бѣдѣужности въ плеканю дѣтей и трибуналъ засудивъ: Вихорову на 2 мѣсѣцѣ строгого арешту, Дроздову на 3 мѣсѣцѣ, Писарку на 2 мѣсѣцѣ и Лозинську на 2 мѣсѣцѣ.

— Дрѣбнѣ вѣсти. Цѣсаръ дарувѣтъ громадѣ Пониковицѣ малѣй, въ повѣтъ бѣдѣкомъ, 100 зр. на будову школы. — Въ Багдадѣ померъ Сулейманъ паша, котрый бувъ якийсь часъ головнокомандующимъ въ р. 1877 у войнѣ зѣ Россією. — Въ Монахѣхъ померъ Кляйвъ-Михеель знаменитый рѣбѣничѣвъ часописъ „Fliegende Blätter“. — Вѣйтъ села Мышяны, въ коломыйскѣмъ повѣтъ суспендуваный за мѣдѣвѣрацію, а жидѣ арендаръ въ тѣмъ-же селѣ арештованый за обманѣства подѣчасъ асентерунку.

Надѣслане.

Bestreifte und farbrte Seidenstoffe, Louise, Foulards, Surah, Taffetas, Merveilleux etc. v. 45 fr. bis fr. 3.85 per Meter versendet roden und fildweise porto- und zollfrei die Seidenfabrik G. Henneberg (St. u. St. Hofle), Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 10

Вѣсти зѣ Еп. Перемыской.

На конкурсъ зѣ рѣшѣнѣ до 15 н. ст. жовтня 1892 р. выставлені парохіи: Ікоманчѣ, деканата перемыского и Новосѣлки гостинѣй, деканата комаринского.

Рѣшѣнѣвъ подавати ся до вѣдѣвѣнской семинаріи назначеній на день 8 н. ст. вересня а до семинаріи львовской на день 3 н. ст. сернія. До просьбы треба залучити 1) метрику, 2) свѣдѣство оконченія шкѣлы народныхъ и всѣ свѣдѣства гѣмназіальнѣй вразѣ до свѣдѣствомъ зрѣлости, 3) свѣдѣство поведѣна, 4) здоровля, выдане лѣкарѣмъ повѣтовымъ або семинаріальнымъ, 5) убожества, затвержене дотычнымъ старостомъ, и 6) свѣдѣство выповненя обовязку службѣ войсковой, выдане старостомъ. — Рѣшѣнѣвъ вносити поданя о пріятыи до дѣловского заведеня фундація бл. п. еппа Сѣвѣурского назначеній на день 3 н. ст. жовтня. Условія пріятыя: 1) укінченій 17 тѣй роцѣ житѣ, 2) зѣрѣцѣ поведѣнє, 3) укінченя четверта або бѣдай трѣта класѣ шкѣлы народныхъ зѣ добрымъ успѣхомъ, 4) добрый чистый голосъ. Дѣйстичнымъ деканомъ куликѣвскимъ именований о. Іос. Брѣлинскій, дотеперѣшний завѣдатель того деканата.

Другу посаду проповѣдника при катедральнѣй церкви въ Перемышлѣ одержавъ о. Ант. Ломнацкій прѣфектъ духовной семинаріи тамъ-же, задержующій дотеперѣшну посаду.

Завѣдательство одержали оо.: Іос. Иванецъ

въ Новосѣлкахъ гостиничнѣхъ, Мых. Людкѣвичъ въ Дроговѣ, дек. перемыского.

Вѣдѣвѣтѣкъ одержали оо.: Кѣр. Пасѣчинскій зѣ Макуева на 4 тѣждѣй и Вас. Лявренчій зѣ Сѣбѣчѣва на 6 тѣждѣй.

Прѣвѣтельство пріявило на дѣтацию рѣчныхъ 300 зр. для будучого сотрудника въ Кукиовѣ, дек. куликѣвского, на одинъ роцѣ.

Посмертій — ☞ — оповѣстки.

Юлія Лужниця, подруга парха въ Сорочку коло Скалата, упокоила ся дня 7 н. ст. сернія с. р. въ 54-мѣ роцѣ трудолюбивой жизни. Покойница, мѣщанского роду Рейтаровскихъ зѣ Тернополя, була горячою патріоткою рускою, въ тѣмъ дуѣ щирою любови до своего народу и своей церкви выховала свои дѣти: Евгенію [замужну за о. Валеріємъ Ганкевичемъ], бл. п. Блону [замужну за о. Курбасомъ], Ольгу [замужну за о. Е. Купчинскимъ, звѣстнымъ музыкомъ-цитристомъ], Леонидѣ и Марію. Тымъ самымъ горячимъ сердцемъ рускомъ нѣмѣка обнимала и шаршу родину своихъ прихожанъ, котрі оплакутъ въ похѣбѣй свою матѣрь и сестру, подругу и порадницю въ кождѣй веселѣй и горѣчѣй хвили. На одрѣ тяжкомъ болѣзни вѣдѣла собѣ читати „Дѣло“ и рѣшѣтѣвала о найменшій подробности нѣяшного нашего житѣя народного. Вѣчная память и блаженній упокой сердечной матери-Русинѣ!

Наука штука и література.

— „Справозданє директора ц. и. гѣмназіи академичной у Львовѣ за рѣбѣ шкѣльній 1892 вышло зѣ друкарнѣй товариства имени Шевченка накладомъ фонду краєвого и мѣстѣ въ собѣ на передѣ поважну наукову роботу проф. Ивана Верхратского „Списъ важнѣйшихъ выразѣвъ зѣ руской ботаничон термінологіи и номенклатуры зѣ оглядомъ на шкѣльну науку въ высшихъ класѣхъ гѣмназіи“ [на 48 сторонахъ великой 8-и] а потѣмъ часть урѣдѣну — зѣ додаткомъ посмертною згадкѣ про пок. Даміана Гладилевича, профессора гѣмназіи академичной, и зѣ портретомъ покойного. Посмертну згадку написавъ проф. Кость Лучакѣвскій.

Именозаня, перенесеня, конкурсы и пр

— Именозаня. Намѣстникъ яко протекторъ выставѣ промыслу будѣвляного у Львовѣ, именувавъ совѣтника будѣвляного Матѣя Морачевского прѣдсѣдателемъ юри для той выставки. — Дирекція скарбу именувала подѣофіцѣра рахункового Іос. Яковского, канцѣлистѣмъ галицкомъ прокураторіи скарбу въ XI. кл. рангѣ. — Намѣстникъ именувавъ ветеринарія повѣтового Іос. Лангавца, канцѣлистѣмъ ветеринаріальнымъ у Львовѣ.

— Перенесеня. Намѣстникъ перенѣвъ ветеринарія повѣтового Алексе. Готліба зѣ Дрогобича до Бѣлох.

— Конкурсы. Выдѣлъ краєвий розписує конкурсъ на посаду профессора фахового рѣбѣничѣвъ въ вышѣйшій шкѣлѣ рѣбѣничѣвъ въ Дублянахъ. Платня учителя выносѣтъ 1440 зр. и право до трѣхъ додатковъ пятѣлѣтнихъ по 200 зр. Кромѣ того одержать профессоръ вѣдѣвъ мешканѣ. Убѣгающі ся мають предложити 1) метрику, 2) коротку житѣльнѣсь и 3) свѣдѣства квалифікаціи до згаданой посады. Поданя вносити треба до 16 н. ст. вересня.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 15 сернія. Санкціоновано законѣ ухвалений галицкимъ соймомъ що-до уводѣненя водѣ податковѣ краєвыхъ, повѣтовыхъ и громадскихъ на мешканя для робѣтничѣвъ.

Будапештѣ 15 сернія. Президентомъ найвысшѣй палаты обрахунковой має стати секретаръ мадарского министерства судовничѣства Феликсъ Чоролъ.

Лондонѣ 15 сернія. Гѣрники подпѣлили заведенє карне въ Нешвилѣ и выпустили на волю 350 вѣзничѣвъ. Причина сего нападу въ тѣмъ, что вѣзничѣвъ уживано до копанѣвъ.

Римѣ 15 сернія. Зборы водпоручникѣвъ товариствъ демократичныхъ ухвалила агітувати за знесенѣмъ гаранційного закона и першого артикулу конституціи (религіѣ державно єсть религія католика) и за вылученѣмъ науки въ пародныхъ школахъ зѣ подѣ впливу духовенства.

Переписка Редакціи и Адміністраціи.

Вл. М. Рихѣ. въ Печ. Шѣ 4 зр. 50 кр. — Вл. А. Глѣбъ. въ Тюд. Заплачено до кѣнца лѣшня.

Надѣслане.

Водѣвѣничѣе заведенє „Маріѣвка“

(почта Львовѣ). Шѣсть новыхъ мурованыхъ будынѣвъ. Вѣзрѣцѣе уладженє. Кухня у вѣдѣвѣмъ зарѣдѣ. Прожатоє и лѣченє, почавши водѣ 25 зр. тѣждѣвно. Лѣкаръ проживає стало въ заведеню. Полученє телефоничнѣе зѣ мѣстомъ Львовѣмъ. ОМНІБУСЪ до Львова въ годинахъ: 8^{1/2} рано, 2^{1/2} по пол., 7-ма вечеромъ. Зѣ Львова (площа Галицка) въ годинахъ: 11^{1/4} передъ пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромъ.

Всякѣ информация що-до помешканѣвъ и т. п. подає Зарѣдѣ. 4347 7—2

Д-ръ Викторъ Лѣгѣжинскій, управляющ. лѣкаръ. Емилъ Бѣртѣмиліанъ Браєръ, вѣлѣст. заведеня.

Надбелане:

Всѣхъ наукъ ЛѢКАРСКИХЪ

Д-ръ Иванъ Орскій

б. славъ ассистентъ клиники хирург. пров. Ридгера въ Краковѣ, б. лѣкаръ заглавнаго шпитала львовскаго поселенъ въ Коломыжѣ (Ринокъ 52). Д. п. Кнеппера и ординувъ въ 3-5, для бѣдныхъ въ 8-9 рано. 4349 2-?

Маю честь подати до вѣдомости Всѣмъ Духовенству, Хв. громадамъ, комитетамъ церковнымъ и прочимъ П. Т. Бюро. Публику, що въ дотепершній спѣлкъ подѣ фирмою

Е. ЛЕВИЦКІЙ и Ф. ПЕРЛИКЪ

въ Перемышлѣ а выступивъ въ днѣмъ 8 септ. Заразомъ зазначаю, що п. Ф. Перликъ, обіймаючи цѣль интересъ на себе, переимѣе также всѣ активы и пассивы.

Ровночасно мило менѣ донести, що въ короткомъ часѣ, бо вже въ концѣмъ вересня с. р., въ дѣль въ Перемышлѣ при улицѣ Францискавской подѣ мою власною фирмою

Емилианъ Левицкій

такую саму торговлю рѣчей церковныхъ товаровъ зъ чистою сѣбѣ, зъ ханьского сѣбѣ, а также голловный складъ чаю.

Дякуючи найсердечнѣйше за ласкавы дотепершній взглядъ, якій а зазначаю будучи въ спѣлцѣ, надѣюсь ихъ и на будуче тымъ болѣе наклонъ водкрываю такую торговлю на мое власне имя. Поручаю протѣ ласкавыиъ взглядѣмъ Бюро. Патриотѣмъ — прошу вже теперъ надѣслати ласкавыиъ замовленъ выключно подѣ моею адресою.

Емилианъ Левицкій.

Прощу адресувати: Емилианъ Левицкій, купецъ въ Перемышлѣ. 4354 2-3

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (плѣщъ св. Духа) напротивъ головного одаку.

Окуляры, пѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины селѣкцій, райсдагги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарація найдешевше и найкорше.

Замовленъ въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Глядаю

учительскіи испытываю, безъ фортепиано, для двоихъ дѣвчатъ. Близша вѣдомости ластовно на адресу: 3. Однорогъ, парохъ Живачева, почта Незвиска.

Пошукуе

домашняго учителя до трехъ панночекъ (дѣв до VIII ой класи, одна до III-ой) въ вересня с. р. Адреса: Кароль Лянъ, ч. к. лѣсничій въ Лѣщинахъ, почта Риботичѣ. 4343 3-3

Родичѣ,

що хотять по вакаціяхъ помѣстити ученицѣ на порядной станціи подѣ добрымъ доглядѣмъ, звать зголотити ся до о. Люва Вацка, катихата при женской школѣ въ дѣль въ Тернополи. 4351 2-3

Мешканье

для студентѣвъ зъ харчемъ, услугою и родителескою опѣкою: ул. Баторіи ч. 26, дѣрѣ 25, II поверхъ, напротивъ гимназіи Франца Іосифа.

Потребую

домашняго учителя, кстрій бы преготовивъ моего сына приватно зъ 7-мой класи гимназіи. Близшій вѣсти подѣ адресою: С. Теодоровичъ, парохъ Сяноводска нижного, почта Лѣбичѣ. 4357

Студентъ филозофіи

глядѣе въ вереснемъ лекціи у Львовѣ К. Г. Книгиничѣ poste restante. 4356

Кнайповка

гортѣвка зъ зѣля лѣтничного патра Кнайпа

Цѣна флашки 1 зр.

Уживае ся чарку передъ обѣдомъ. Хорѣ пють по ложцѣ зъ водою.

Выключный складъ

въ дрогеріи Леопольда Лѣтинского маістра фармаціи

у Львовѣ, ул. Коперника 2

На провинцію высылае ся наименше 2 флашки водворотною почтою. 4315 55-60

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся а менѣ полишилось ще много гарныхъ и тревалыхъ плащѣвъ зямыныхъ та одягѣвъ, за-для закупна большой собѣлкости, — то продаю ихъ по знанно зниженѣй цѣнѣ и запрошу П. Т. Публику до сего придодного закупна. 4305

Замовленъ на одягъ зъ французскихъ и англійскихъ матерій выкунуть ся за 24 годинъ дуже елѣгантно и числять ся дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ у Львовѣ, площа Кантулина 3.

ПОДЯКА.

Неумолима смерть забрала з посеред нас невіджанованого Отца нашего бл. п. Іоанна Аліськевича господаря з Зарваниці по короткій по тяжкій недузі днѣ 23-го червня с. р. В тѣмъ тяжкімъ горю заявлено нам численні докази правдивого та щирога співчуття. Тожъ почуваети ся до милого обовязку, подавати тѣхъ нѣлькѣ слѣвъ до прилюдной вѣдомости і высказати бодай в сей способъ нашу сердечну подяку всѣмъ, що такъ радо і безкористо знолили віддати послѣдню християнскую прислугу покойному. Особенно дякуемо Вир. о. М. Борсикевичу, крилошанину і парохови Зарваниці, котрий зярядивъ такъ величавый похоронъ. Его сотрудниковъ Веч. о. А. Коперникъ-скому, за Его старанну опіку в слабости покойного, участь в похоронѣ і трогательну проповідь на похоронѣ покойного, Веч. оо. Токарю пароху Вишнівчана, за прегарну проповідь працальну в церквѣ і участь в похоронѣ, Кішовскому р. к. священникови, Писецкому парохови Котузова, Корнилю Мандичевскому завѣдателью Золистинца, Іосифу Чубатому парохови Білявинецѣ. Ч. пѣвчимъ церкви зарваниці за прегарный співъ, братству церковному і вамъ парохіане Зарваниці. Приймѣть від підписанихъ щиро-руске „спаси-Бирі!“

В Зарваниці днѣ 4 червня 1892.

Марія Аліськевичъ вдова, Григорій, Андрій, Михайло, Павло сини, Катерина Костецка дочка, Іоанъ Григоровичъ шурина покойного.

За 1 зр. 1 кильо

наиблаженнѣйшихъ французскихъ мылъ туалетныхъ, якъ глицериновыхъ, вірмовыхъ, фіалковыхъ, розевыхъ и т. п. сортованныхъ запаховъ. За знаменитый товаръ ручить ся Оплатно и зъ упакованьемъ высылае

Zur „Französin“ 4327 11-15

Seifen u. Parfumerie-Niederlage Wien, XVIII B., Döblingerstrasse 38

Рухъ поѣздѣвъ зѣлѣзничихъ

важный зѣ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходить до Львова.		отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ
		отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ
Зѣ Кракова	601	205	901	640	938	—	—	—	—
„ Мушны-Криницѣ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (надворецъ голов.)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (надворецъ Подѣ.)	—	245	917	655	—	—	—	—	—
„ Сузавы	1009	—	756	142	706	—	—	—	—
„ Кимполонга	1009	—	756	—	—	—	—	—	—
„ Радѣвцѣвъ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Глибоки	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Гусятина via Галичѣ	1009	—	756	—	706	—	—	—	—
„ Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	295	—	—	—	—	—
„ Сухон, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—
„ Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	141	—	—	—	—
„ Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	—	—	141	—	—	—	—
„ Сокала и Белзца	—	—	—	—	—	445	—	—	—
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	532	—	—	—

Вѣдѣють зѣ Львова.		отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ
		отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ	отъ
До Кракова	1011	307	526	1101	756	—	—	—	—
„ Мушны-Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (зѣ голов. дворца)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
„ Подволочискъ и Бродѣвъ (зѣ Подзамча)	310	—	1009	1052	—	—	—	—	—
„ Сузавы	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Гусятина via Галичѣ	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
„ Слободы рунгурской	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Новоселицѣ	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Глибоки	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Радѣвцѣвъ	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Кимполонга	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
„ Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухон	—	—	610	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
„ Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	—	610	—	741	—	—	—
„ Белзца и Сокала	—	—	—	—	—	951	—	—	—
„ Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	746	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часть поданный поѣзда годинника львовскаго. Числа подчеркнутыи означаютъ пору почну въодъ год. 6-ой вечеромъ до год. 6 рано.

Львовска Фабрика АСФАЛЬТУ

и угѣшнѣныхъ огнетревалыхъ тектуръ

до покрываня дахѣвъ

С. ШЕЛІГ-ЛИШКЕВИЧА

инженіра

Львовѣ, улица Корытна число 13

поручае

АСФАЛЬТЪ

зѣ найпершихъ копанѣй Швейцарскихъ и Италійскихъ, уживаный на хѣдники и помосты въ церквахъ.

АСФАЛЬТЪ

до фундаментѣвъ изолоточій вохкѣсть, кладѣный на мурѣ за горяча. 4193 11-15

Фабрика осушае асфальтомъ яко одинокимъ средствомъ певнымъ, звѣстнымъ доси въ техницѣ, наибѣльше вохкѣй мешканя.

Фабрика выготавляе власными робѣтниками у всѣхъ мѣсцевостяхъ краю покрыта даховѣй тектурою огнетревалою, котра по многихъ пробахъ водзначена ц. к. Министерствомъ справъ внутрѣшнихъ въ 1888 р. патентомъ непальности.

Метръ квадратный готовои работы на даху разомъ зѣ по-малываньемъ лякомъ асфальтовымъ въодъ 45 до 65 кр.

Фабрика ручить доволѣтну гваранцію.

ВИНА БОЧКАМИ

впрѣсть въодъ продуцентѣвъ высылае:

Самородный — Гегеляйскій

за бочку 135 літрову по 70, 80, 90, 100, 120 130 зр. и выше. (Бочка не зачисляе ся.)

иный болѣе квасковатѣ (некваснѣй) за гектолітеръ по: 30, 40, 50 и 60 зр. (Бочка зачисляе ся по цѣнѣ коштовѣ).

При замовленю просимо подавати докладну адресу и послѣдну станцію зѣлѣзничу. 4278

ПАРОВНА ТОРГОВЛЯ.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

оляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнична робѣтня.

Иллюстрираный цѣнники даромъ и франко.

Зѣ нагоды гостины Е. Вел. Цѣсаря!

Хоругвы всякой величины и краски за штуку въодъ 50 кр. въ гору. Цѣсарскій, королевскій орлы и гербы, за штуку въодъ 15 кр. въ гору. Написы и эмблематы, драперіи до вѣконъ зѣ матеріи або шовку. Транспаренты цѣсарской родины 60 кр., 2 зр., 10 зр. и 12 зр. Транспаренты всякой величины зѣ водновѣдными написями и монограммами. Лямпы въ скла и желатинны у всѣхъ лѣхкихъ краскахъ до иллюминаціи. Восковѣ, смоловъ, нафтовѣ, магнезіевѣй факалѣ та транспаренты. Лѣхтаріи до иллюминаціи и лямпионы. Бенгалскій огнѣ въ краскахъ, за штуку въодъ 16 кр. въ гору цѣномъ безвѣщій фаерверки.

Декораціи и иллюминаціи выготавляютъ ся дуже скоро зѣ наибѣльшемъ ефектомъ. Цѣнники даромъ и оплатно. 4316 6-?

CARL BISENIUS

(Associé des Hoffenerwerkers A. Stüwer) Wien I. Singerstrasse 11.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

щука. Витовтѣвъ навчунъ замѣсть вѣдѣвати собакъ, приводивъ до шалености коня, котрый мимо гназды, кинувъ ся въ бѣкъ и погнавъ улицею безъ удержу. За хвилю однакъ пестъ задыханый и спѣвненый принѣсь до вѣтъ Рагізови запорошену джокейску шапочку, другій доставивъ поторгану рукавичку. Два инчі прийшли куляючи и сжавулячи жалѣсно, наконецъ останній з'явивъ ся зъ найбѣльшою добычою — вѣсь тріумфально грѣзний ше недавно навчунъ.

По славутибѣмъ вѣдци лишивъ ся туманъ бурявы...

Свѣльно здивовані собаки обходили пана й заслядали ему въ руки. Не могли зрозумѣти, чому по ловахъ на такую грубу звѣрену не дѣстали анѣ скорѣвъ, анѣ внутрѣшностей. Рагісъ задыханый и лютой, не дививъ ся навѣтъ на своихъ любимцѣвъ.

Спокой и тиша втѣкли зъ загорода. Лишилось незвычайно прикре вражѣнье, а прилучилась зверхня перепона.

Паробокъ вѣдъ Войната газрѣвъ крѣзь плѣтъ и сказавъ заляканымъ голосомъ:

— Господаръ просить Марна.

— Нема — вѣдбуринувъ Рагісъ.

— Ой, що то буде? — заховавъ мужикъ — вѣнъ *мусить* уже скоро вмере!

— Войнатъ? Що-жь ему тамъ?

— Не знати, що. Пославъ ся й дуже вже чомно говорить. *Мусить* то вже ему конецъ, пане!

— Скажи, що якъ Черванъ вернетъ ся, такъ я его пришло.

Паробокъ вѣдѣйшовъ, але та вѣдомѣсть сильно заняла старого. Чого мавъ бы хотѣти дядько вѣдъ выгнаного колись сестрѣнца? Може на-правду вмирає?... Не довго думавъ супокійно калѣка. Марковѣй за-

городъ судилось бути въ той день метею прочанъ и ровныхъ вѣстей.

Скрипнула фѣртка, а на подвѣрье увѣйшовъ немолдый мужикъ, обтрушенный мункою струнвѣй станомъ мило старшого вѣну и якъ видко, колѣсь вѣйсковый.

Станувъ на три вѣрки вѣдъ Рагѣса въ праввѣйбѣй поставѣ рядового и молчаветъ.

— А щѣ тамъ, товаришу Юхно? — запытавъ колѣшвѣй капрали, глядячи вуса.

— Приходжу зъ докладомъ изъ млына. Сегодня въ ночи вода пѣрвала колесо.

— А де жъ ты бувъ, що не допилънувавъ? Спавъ?

— А спавъ. Паничъ вызначавъ менѣ три годины выпочивеу зъ опѣвночи. Коли я прокинуувъ ся, колеса вже не було. Я пѣйшовъ шукати й найшовъ пѣдъ Гриньшкани. Хлопы зловили. Домагають ся выкупу!

— Ось тобѣ разъ новѣнька! Таке колесо! Кѣлька сотъ карбованцѣвъ стоять. А я говоривъ тобѣ, Юхно: въ млынѣ, якъ на переднѣй сторожѣ. Дубѣсса разъ-у-разъ промышляе ляхо. То зрадливыи ворогъ! Ну, та й выстроила пустоту!

— Не штука! той влекѣтъ и шумъ таеъ тебе приборяе, що спишь, якъ забитый. Хлопы хотятъ теперъ трицать карбованцѣвъ! Я бы вже й своими грѣшми заплативъ, але пославъ унуковни до шкѣлъ, ото-жъ приходу до панича, абы поратувавъ...

— Вѣстиме дѣло! До панича, абы поратувавъ. Уже то вѣнъ тѣльки й на те на свѣтѣ прийшовъ. Го го, вѣстиме дѣло! Кожный радый скинути на него найбѣльшу турботу зъ головы. А вѣдтакъ еще лають замѣсть дяни. Вертай ся-жъ, дѣду, бо Дубѣсса забере тобѣ й рѣшту. Панича пришлю завтра зъ-раня.

Тутъ Рагісь, якъ архіерей велми могутного бога, кивнувъ милостиво, гордый на своє становище, й розсѣвъ ся выгдѣнѣше.

— Пресвятая Дѣво! — сказавъ зѣтхаючи, коли за Юхномъ заперла ся фѣртка, — спасибѣ' тобѣ еще разъ, що въ мене отся одна милиця на свѣтъ! — Покивавъ головою й перервавъ монологъ поспѣвомъ:

Въ кого нема грошей, той живе щасливый —

Въ него нѣчь спокѣйна та й день нежурливый!

— Мѣй Марчиско нѣбы щось и має, але що ему зъ того? Квапить ся либонь изъ того озера, якъ на бенкетъ. Витовѣ, Войнатѣ, Юхно зъ колесомъ приспѣвуютъ изъ сего боку! Заки вернетъ ся, прибуде ще не одна справа. Ось тобѣ й утѣха городянська! Охъ, мов ты щуделце сумирне! зъ тобою нема турботы!

Усміхнувъ ся старецъ, повлепавъ пестливо свою деревляну ногу й хутко настороживъ ухо.

— Ого, вертаеть ся панна Анета зѣ своєю мухою. Моя шаноба! Дѣстану поцѣлуй, не прохаючи! Ось тобѣ разъ закоханье!

Туркѣтъ наближавъ ся, Рагісь пѣднѣвъ ся жваво й чкурнувъ у хату. Крѣзь вѣконце виткнувъ голову й ораторствувавъ:

— А що? пѣйшло гладко, панно Ането?

— А вже-жъ, добродѣю, а вже-жъ! Язъ Гренісь пѣдкуривъ, такъ небожата выметѣли. Я пѣдставила имъ галузку рябины и гветъ обѣли. Матка сѣла менѣ на руцѣ — ось она, тутки въ клѣточцѣ!

— Спасибѣ', спасибѣ' я не цѣлавый. Забирайте ихъ геть зъ подвѣря! Агу, ебѣлько ихъ лѣтає, ажъ мурашки лазять по-за шкѣру!

— А невже не соромно старому чоловікови ще й

воякови боятись пчоляного жала? — загомонѣвъ въ нечея чужій голосъ въ противного боку вѣдъ жугѣвъ.

— А невже не соромно вамъ, дѣвчата, доплати менѣ траву? Ей, ограблю, ограблю — вѣдрѣкъ^о незбитый въ пантелику, обзираючи ся въ усмѣхѣхъ.

Въ глубинѣ подвѣря за тинѣхъ городця въ яриноу стояли двѣ нерозлучнѣй приятельки й товаришки: Уляна Нерпалісѣвна й Ганна Чертванѣвна.

Була се прияанъ вѣдъ малку й братерство духа, що бажавъ чинити й думати самостайно. Уляна черезъ свою тверезу й мѣтку натуру обяла въ давна провѣдъ тѣмъ спѣлан. Рѣкъ тяжкою працѣ й посестрицтва змѣднѣвъ той звязокъ. Обѣ панны зрѣвнали ся працею й вытревалоу, злили ся сливе въ одинацю; одна доповняла другу.

Зъ виду они непохожѣ були на себе, тѣмъ въ убраннѣ. Одна смаглява, мѣтка, балакуча, завсѣгды весела въ рухливими очима й що-хвиля змѣнливимъ лицѣмъ, представляла дѣло й правитику; друга блѣда, мовчазна, въ вѣчною задумою на чолѣ й хмарою въ великихъ тужливыхъ очахъ була образомъ тихон, глубокои а великои мысли.

На натякъ про адоптаный лугъ перестрахъ и соромъ мигнувъ у очахъ Ганчинихъ. Она не знала жартѣвъ, кожне слово було въ ней буквально святою правдою. Уляна похитала вызываючо своею вучерявою головею й вѣдповѣла свободно:

— Ограбте пастухѣвъ тѣи череды, котру мы саме наполохали въ лугу. Намъ належить ся за те почетна споминка!

Панна Анета въ власного досѣду порозумѣла острахъ Ганчинъ, отже прийшла мерщѣй въ помогоу, повѣсивши збраний рѣй на вишни.

— Не слухайте, мон дѣтеньки. Ёго милѣсть жар-туе! Просимо-жь у хату! А що се за зѣлечко у тебе въ рудѣ, Ганю? Може на що зугарне?

— *Cynoglossum*, тѣточко! Має широку примѣну! — вѣдказала дѣвчина, цѣлюючи сердешно тѣтчину тверду руку.

— Може противъ ревматизму... — заштытавъ Рагісѣ, наближаючись.

— Ей нѣ, на ревматизмъ микстуры не порадять. Потрѣбне пѣдсовѣ по моѣй думцѣ — сказала несмѣло й дуже вже тихо.

— Не ставляй діагнозы, Ганко! Пожди, за чотыри роки — засмѣялась Улана, и звертаючись до господарѣвъ, довинула:

— Пана Марка нема дома?

— Що, та й вамъ его потреба? — повлигнувъ Рагісѣ.

— Розумѣть ся, ще й дуже пильно. Стрыгови потреба его помочи въ справѣ якогось церковного грунту за рѣкою; вострый хоче вѣдѣбрати церквѣ орендарѣ-жидѣ. Просить его дуже до себе на приходство.

— Куды его не просять?... Але его нема. Сидить уже тыждень у Валайкахъ при неводахъ — може сегодня псверне.

Ганка завагувала ся трохи, вкѣнци вѣдогвала ся зъ тѣхъ:

— Та й я рада бы зъ нимъ побачитись. Тамъ дома...

— Знаю, знаю, — перебивъ Рагісѣ, — сегодня я мавъ преемнѣсть розмовляти зъ вашимъ малесенькимъ помѣщикомъ. Що й казати, добре зѣлечко...

— Молодѣсть, добродѣю, нерозвага! — вгамонювала якъ звычайно, бабуся.

Мѣжь тымъ панночки увѣйшли на подвѣрье й сѣли

пбдъ вѣнномъ на ссдонѣ. Уляна кинула вже триману кнѣжу, Ганка вязанку зѣла й цвѣтѣвъ, зняли напелюшнн й почали знакомитсь нзъ Раісегово менажерію.

Панна Анета то входила то выходила зъ дому, видко мѣцно стурбована.

— Мои дѣтоньки, чимъ же-жь менѣ вастъ приймити? — высказала въ кѣнци свою велику журбу, заломлюючи розпачливо руки.

Заки дѣвчата мали частъ запротестувати, скрикнула фбртка й гарна Гралева жѣнка увѣйшла на подвѣрье. Бѣла намѣтка покрывала зъ легка еи золотасте волосье, сонце припало трохи лице, а оздобный и богатый слобдскій убѣръ збѣлшавъ еще еи вроду.

Въ одибѣ рудѣ у неи бувъ спорый листьемъ покрытый кѣшь, другою долоною прислонила очи й повитала цѣле товариство веселымъ усмѣхомъ:

— Дай Боже добре полудне! Принесла вамъ, панно Ането, суніць нзъ дѣбровы!

Надземска радѣсть выглядела зажурене обличье Анеты, однавъ хутко сколотѣвъ той спокѣй новый сумнѣвъ:

— Спасибѣ, Мартусю, спасибѣ! Та либонѣ не годить ся вѣдѣвати ягоды; збирати тяжко, а вы може трудились для чоловіка?

— Еще бы! Чи тамъ вѣнъ рсзумѣть ся на тѣмъ, щѣ добре? — вѣдказала гарна жона, вѣддувши губы.

Раісъ прижмуривъ збитошно очицѣ й найоршнѣвъ вусы:

— Чи й справдѣ? Не рсзумѣть ся на тѣмъ, щѣ добре? Вѣстиме дѣло! цыбуля! Зле, Лукашахо! коли такъ чоловікъ безъ смаку, то зовѣмъ *тыфу*!

Жѣнка засмѣялась, ажъ усѣ губы блысули въ коралевѣй оправѣ. Поклала кошкѣ на лавѣ й додала:

— Чия дѣброва, того й ягоды. Я збирала зъ утѣхою, бо въ свято въ хатѣ такъ нудно, що й песъ не сидѣвъ бы.

— Войнатъ либонь умирае? — иеребивъ Рагісь.

Обличье Марты змѣнилось въ мигъ ока. Зъ усмѣхутона стала ся тверда й понура. Махнула байдужно рукою.

— Та нехай умирае! — засычала вробъ аубы.

— Покликавъ сегодня Марка! — бурмотѣвъ калѣва.

-- Уже покликавъ? Зазнавъ видко панованя въ пустцѣ! Ну, та й побачить же, що воно не такъ легко спровадити, якъ выгнати. Марко певно не пѣйшовъ?

— Не пѣйшовъ, бо нема его. Але якъ бы бувъ, то не вѣдказавъ бы помочи хорому. Та й вамъ, Лукашихо, слѣдъ бы тамъ зазирнути...

— А най в конас, то не пѣйду! Якъ собаку, выгнавъ и Марка й мене! Нехай же теперь ходять коло него собаки!

Ба очи засвѣтилися исирами, обличье спяхнуло подумямъ. Зъ гарнои жѣнки зробилась метера. Рагісь поглянувъ, покрутивъ головою й уже мовчавъ.

— Мевъ здаеть ся, що й Марко не пѣйде — говорила Марта дальше, — що ничего, якъ бы мого Луку! Сему завсѣгды здаеть ся, що вѣвъ повиненъ терпѣти й плакати за грѣхи всего свѣта. Я не тана!

На щастье панна Авета не чула тои жовчнои бесѣды, а то не зважилась бы була приняти ягоды вѣдъ такои безсоромницѣ. Але бабуся, заспокоивши совѣсть, забрала коникъ и зникла зъ нимъ въ серединѣ дому. Появилась доперва пѣсля выбуху гнѣву въ пустымъ пошникомъ, и перервала нѣму сцену сердешною подякою.

— Нема за-що, — усмѣхала ся по давньому Марта, — але я стою собѣ, а не говорю про найважнѣйшу

рѣчь. Тамъ на Девайтѣ я стрѣтила павѣство зъ Посвѣтя. Приѣхали човномъ. Сама панѣ дуже гарна й убрана по модѣ, а панъ, *мусить* чоловікъ, та такій бридкій, що ажъ страхъ!

— Щожъ они тамъ робили? — запытавъ Рагісѣ и Уляна; бо Ганка давно потонула въ помѣчаню бѣлыхъ хмаръ на сафіровому небѣ, а панна Анета подрѣботѣла въ дѣмъ.

— Слѣвали, бесѣдували не по нашому, зазирали въ печеры, въ студню, обходили трячи Девайтиса, попи наконецъ помѣтили мене й приблизились. Пытали ся про-щось, либонь про дуба, бо показували рукою. Панѣ вмѣ трохи по польски, але я не второпала. Потѣмъ заглянула въ якусь книжку й пытаеть ся: де панъ Марко Чертваанъ? Я показала имъ стежку, они велонѣлись и пѣйшли дальше. Неперечно прийдуть сюды...

— Гарна новина! — поклонула Уляна, — выгля-
датуму ихъ до самон опѣвочн! Я дуже цѣкава побачи-
ти ту Американку. Нѣхто ще ви не бачивъ?

— Нѣхто. Я пытавъ ся въ Марка, чи гарна, але розумѣеть ся, не допытавъ ся вѣчого, — вмѣшавъ ся Рагісѣ.

— Дуже, кажутъ, працьовита й практична. У нихъ бувъ учора Витовтъ, — оббѣзала ся Ганка, — казавъ, що безъ порыву не можна на неѣ дѣвѣтись.

— Го-го-го! може бути й але зъ Витовтомъ! дѣ-
стане гарбуза!

— Зъ водкѣль така смутна певнѣсть? — замѣтнула жартливо Уляна.

— Аджежъ нѣ одна працьовита й практична за не-
го не пѣйде! вѣстиме дѣло! Хиба-жъ я не знаю? Опро-
че той бридкій, то ви нареченый!

— Матінко божа! — крикнула Марта, — а де-же-жъ оца мала очі?

— Го-го-го! не про васъ кажучи, та й ваші очі, Лукашихо, мусіли були либонь затемнитись! — усміхавъ ся глузливо Раїсѣ.

Жінка спихнула кармазиновимъ румянцемъ.

— Невола не рай! — відповіла збентежена.

— Охота гріша неволі! — кепкувавъ старий немилосердно.

Марта обернула ся до фартки, насуваючи на очі намітку.

— До побачення, панство! — кинула черезъ плече й вийшла.

— Чудна жінка! — замітила тихо Уляна, — зда-еть ся, вподоба Маркова?

— А вподоба! — сирививъ ся старий. — Сохрани Господь відъ такої вподоби!

Панна Анета появилася въ дверехъ зъ підносомъ повнимъ масличокъ, тарілкою суніць и дзбанкомъ молока; за нею винісъ Гренісѣ передъ ослобъ свѣжо струганий стілъ.

— А нуте, мои дѣтоньки! заживайте отсю нову страву, — всміхнула ся лагідно, — а я пови стрясу въ уликъ пчѣлку, щобы не мучилась довго въ мѣшочку!

— Я вамъ поможу, тѣточко! — жертвувалася Ганка.

— Спасибі', мое золото! Поможе Гренісѣ. Ты їдзь ягідки й выпочивай пбеля тыхъ томлючихъ студій.

За тымъ словомъ бабуса закинула на плечѣ якусь плахту, вложила на голову ситце, опяте полотномъ, и починчивала зъ парубкомъ у садъ.

Панночки сміяли ся зъ того дивовижного убраня, й псєживали смажні ягоди.

Інокли журавель, хбсуючись ровсѣянністю Ганки,

вытягавъ шию й устремлявъ у тарѣлку своѣй довгій влювъ, решта менажерѣи придвѣляла ся въ далека.

— А де-жь то живуся? — запытала неждано Ганка, глядячи рукою пера обласкавѣнаго птаха.

— Живуся! — свиснувъ Рагісъ, шукаючи чогось по даху й по галузяхъ.

Зѣ стрѣхи просто на стѣлѣ скочило червоне, пусте звѣратко. Съло собѣ на заднихъ нѣжкахъ, передній згорнуло на-вхрестъ и моргаючи вусинами, позирало на присутныхъ парюю круглыхъ якъ коралевѣй кульки, очей. Пухастый хвѣстъ, нѣбы бальдахнѣ, маявъ ся ему надъ геловою.

— Дати орѣха? — запытала въ усмѣхомъ Ганка.

На видѣ ласощѣвъ вывѣрка вчинила майстер-своѣй сковъ, вхопила орѣхъ и втѣкла зъ нимъ на тинъ. Лисенця заглядала цѣкаво, а журавель почапавъ до вывѣрки мабуть не зъ добрымъ замѣромъ, та она не дбала нѣ троха, а грызла завзято лущу.

— Ще не став одного зъ моихъ добрыхъ знакомыхъ, — вѣдбавала ся Ганка. — Чи може згинувъ добрячий ярячь, котрый не коле?

— Иголко! — заклинавъ радѣстный Рагісъ — а де-жь бы той гбѣтай подѣвъ ся? То ледащо! Цѣлыми днями спить, а по ночахъ герцюе. Погана натура! Вчу безъ упеву, та вуды тобѣ, упертый и закаменѣлый. Скобачать эле, якъ коженъ ледащо!

— Трудно природу змѣнити! — замѣтила суріозно Уляна. Она вже чула вѣдъ Ганки про чудацтва старого ексвосяка й прислухувалась нѣзъ занятѣмъ.

А Рагісъ запаливъ ся, розрухавъ ся. Се була ёго улюблена тема.

— Маєте, панѣ, слушнѣсть. Звѣрята, якъ люди, а лѣпшій толькѣ тымъ, що не можуть говорити й не зна-

ють грошей. А опроче те саме! Буває добрый и злий, лабодвий и сердитый, пильный, и дармождт, честный и злодѣй, ладный и брѣдкѣй. Стоять тѣльки приглянутись. Парохъ вылаявъ мене, коли я сказавъ, що въ кожному звѣрови покутуе якійсь чоловѣкъ. Грѣхъ грѣхомъ, але побѣ не давъ менѣ выяснити рѣчь; тодѣ певно й самъ повѣривъ бы. Трицять лѣтъ уже годую рѣанѣ бестѣйки и кожнѣй придививъ ся гараздѣ. Але нема лѣпшой звѣрини надъ собаку, а гѣршой вѣдѣ лисицѣ. Ахъ, кѣлько то мѣй *хробакъ* злѣвъ батогѣвъ, заки трохи виправивъ ся! Правда, *хробаче*?

Лисиця повляля хвостомъ и въ выглядомъ святощѣ помѣчала зизомъ чубатѣй квочки панны Анеты. Цѣле житѣе боровъ ся въ ньому сумнѣвъ: карнѣсть чи курнѣвъ?

— Покажѣть менѣ ѣжа! — попрохала Уляна.

— А менѣ крѣликѣвъ! — довинула Ганка.

— Сейчасъ, сейчасъ! Найперше розбуджу *иголка*, а вѣдтакъ силнѣчу ту цѣлу голоту; ховають ся по куткахъ блазны!

Гуторячи щось дѣльше, покульгавъ старый у дѣмъ и вернувъ ся по хвилѣ, несучи въ рукахъ мале, колючковате звѣрятко. Сплюхъ *иголка*, збуджений въ солодкого сву, звивувъ ся въ клубочокъ и сопѣвъ изъ невдоволеня. Але розумѣвъ карнѣсть, бо зложивъ колючки й не вырывавъ ся на волю.

Ратѣсъ поклавъ его на столѣ передъ Уляною и свѣснувъ.

На те гасло ѣжъ настобурчивъ рыйау, вытягнувъ и стукаючи до такту вѣжками, поповзавъ до свого пана.

— Хочешъ цукру, ты гѣльтаю одинъ? — запытавъ Ратѣсъ.

Ярчы пбднѣсь у гору рыйку й зачавъ лакомо нюхати.

— Ага, хочешъ? а походееньки по ночахъ закинути не думаешъ? Въ цѣлому домѣ робишь неспокой! Розумѣеть ся, ты потайный драбуга, нѣбы й приличный, а лясомъ пбдшитый! го-го, слухай-но, слухай!

Середѣ той бесѣды зъ кармава вбдѣ напаты выста-
влявъ ся вуснячокъ цукру. Навчаючи, калѣка тримаваъ
его надѣ головою виновника.

Ярчы байдуже прислухавъ ся тымъ докерамъ, ню-
хавъ, зводивъ рыйку, наконецъ збнявъ ся трохи й кори-
стуючись красомовнымъ опаломъ, вхопивъ ласощъ, при-
сѣвъ и зачавъ залюбн грызти.

— Оно такъ завогды, жалкувавсь Рымко — ему
наука байдуже! Мечешъ горохомъ до стѣвы! Якъ бы не
справивсь въ губленю мышей та жабъ, то повѣсивъ бы
таке ледащо! Таланъ есть, та характеръ злый.

Але по лицю старого було видно, що той ледащо
бувъ его любимецъ. Погладивъ его кблька разбъ и ди-
вивъ ся залюбн.

— Ну, теперечки тарабанъ и пописъ! — закликавъ,
опять встаючи.

Увбйшовъ у хату й гнеть вернувъ ся, зъ флѣгомъ
у зеленбмъ футералѣ. Приложивъ его до губъ и затир-
ливавъ стародавню пѣсеньку:

Мѣсяць вже збйшовъ, послули пси!...

Нѣхто не сподѣвався бы, що за блискавичный на-
смѣдокъ вызве та сентиментальна мелодія! За першимъ
звукомъ кблькоро дѣтей, що забалушились на него зъ
ухедъ, пурхнуло, якъ гурма воробцѣвъ пбсля выстрѣлу.
Гренісь занятый згортаньемъ роя въ улянъ, задилькотѣвъ,
наче въ ляхоманцѣ. Люде, що саме тогдѣ вертали ся зъ
поля, або сидѣли на порозѣ по сусѣдныхъ загородахъ,

оббарѣлся трѣвожно й мерщій поховались, замыкаючи за собою щѣльно дверѣ, а за то въ Марковѣй загородѣ запахнувавъ незвычайный рухъ. Громадка клапоухихъ крѣпкихъ выскочила на подвірѣ й припала старому до нѣгъ, причалапавъ поввапно журавель, переставъ назирати за курми рудѣй *хробакъ*, кинула орѣхъ червона *живуся*, *иголко* навѣтъ зволнивъ перервати хрупанье цукуру...

Усе згорнуло ся довкола великого чарѣвника н зъ натугою поглядало ему въ очи. Въ додатку шпакъ причавъ гучнымъ голосомъ, а кѣстъ, якъ умѣвъ, такъ наслѣдувавъ своимъ свистомъ пѣню про Філона.

Въ ту саме пору Ярина Орѣдѣвна й Клярѣъ Мервісь входили пѣшенъ въ слободу. Бѣля першої загороды зупинилесь, а панвочка запытала въ кѣлькохъ дѣвчатъ, щѣ сѣввали въ городци, де мешкае панъ Марко Черванъ.

Пытанье высказувалось оздобнымъ стилемъ польско-нѣмецкихъ шабльоновыхъ розмовъ. Либонъ то й черезъ те не зрозумѣли его слобѣдскій русалки. Глянули по собѣ, водтакъ по чужихъ, городсѣйхъ панахъ, н пурхнули, якъ стадо ланъ, въ гущавниѣхъ вишникового вѣтя.

Американцѣ пѣйшли дальше, мѣцно згѣршенѣй й засоромшенѣй такимъ гриваньемъ.

По ще кѣлькохъ, тавнихъ самыхъ невдатныхъ пробахъ, стрѣтили пѣдроства, щѣ вѣхавъ безъ кульбаки на маленькѣй коняцѣ, зъ доуженезнымъ батономъ у руцѣ.

Хлопецъ зирнувъ зъ пѣдъ широкихъ крысѣвъ бриля на бѣлый грѣшъ въ долони Мервіса, на ясну суконую ладной панѣ й по хвили намыслу рушивъ на передѣ, закликаючи ихъ покывомъ головы. Передѣ Марковою загородою зупинивъ ся на хвилию й показавъ батонемъ оселю.

Мервісѣ подавъ ему блискучу монету.

— *Dejkuj, pon! Ne noriu!* (Спасибѣ, пане, не хочу!)
— вѣдказавъ и поѣхавъ дальше.

Зднвованый Американецъ крутивъ у рудѣ грѣшъ, идучи въ Яриноу въ браму.

— Гляди, Кляркѣ, вѣнъ мешкав, янъ мужикѣ! Я не найшла бы сен фермы помѣжъ тыми ничими. Гляди...

Хотѣла сказати ще щось, але замовгла й станула, наче вкопана, на мѣсци.

Побачила передъ собою чисто бѣлену хату, оплетену дикимъ виноградомъ, а передъ хатою незвычайный видъ: громадна днвнхъ звѣрять лестяла ся до сивого чоловіка, обѣла ему волѣна, тулилась до нѣгъ, грала ся свободно, а псѣбля двѣ похилеві молоді женщины приглядались тому всему й весело смѣялись!

Яринѣ пригадали ся старіі переказы про пустельвинѣвъ зъ давныхъ вѣкѣвъ. Здало ся їй, що то снять ся одна така картина зъ святыхъ лѣгендъ; забула на хвиль, де она. Старый гравъ на флетѣ, пташка въ влѣтцѣ повторяла те саме, а на подвѣрю плугали ся въ пестрѣмъ неладѣ бѣлі янъ снѣгъ голубы, сорокаті вѣблики, лисіця, журавель и кѣлька собакъ. Терпѣли ся взаимно безъ спору и знеохоты.

— Чи бачивъ коли що похоже на те, Кляркѣ? — шепнула въ кѣвця панна Орвѣдѣвна.

Американецъ стоявъ непорушный, вытрѣщивъ очи, але не на звѣрята, а на людей.

— *Beautiful!* — муренувъ такожъ тихо.

Могли непомѣчені довго стояти, бо ревія Ратисовыхъ пѣдномендныхъ звернула на себе повну увагу обохъ панночокъ, а панну Анету й громовый лоскѣтъ не вѣдѣрвавъ бы вѣдъ мухи. Ажъ Рямкові собаки почули чужанцѣвъ и мимо флетового концерту зачали обзиратись неспо-

кбйно. Старый мимохбтъ глянувъ на браму, инструментъ высковзнувъ ему зъ рукъ, — чаръ переминувъ.

Першй збрвалнсь голубы й наче бѣла хмарка, вылетѣли понадъ загороду; крблнкн, щб зъ заласемъ обгрызали *synoglossum* зъ Гаячннхъ рукъ, метнули ся въ сѣни. Вывѣрка збскочыла зъ Рагісоваго плеча й побѣгла шувати орѣха пбдъ тнномъ. Собаки винулись оглянути прихожихъ, а за ними почылапавъ масетатично журавель, ведучн ся зъ повагою швайцара на двбрскнхъ принятяхъ.

Ярина зблизилась, обинула подвбръе поглядомъ, наче шукаючи егось, и повторыла свое стереотипне пытанье :

— Чи тутъ мешкае панъ Марко Чертванъ?

„Цѣкава я, що буде дальше, язъ его нема? — подумала, — мой засббъ польщныны вычерпаетъ ся пбсля кбльзохъ мннутъ!“

— Ось и справдилось! — забурмотѣвъ зовсѣмъ збентеженный Рагісъ — то певно Орзідбвна, а Марка нема!

Гаяка вбдважнлась выступити прилюдно, розумѣть ся, зъ привукою брбвъ Уляны.

— Тутъ, панѣ! — вбдповѣла, встаючи и приступаючи кбльна крбкбвъ.

Що она дала-бъ за те, язъ бы вбнъ бувъ тутви й ослобонивъ ен вбдъ тои розмовы й дослѣдного зору чужнхъ людей!

— Чи вбнъ дома? — выдобувала останки своего талану й памяти Ярина.

— Нѣ, панѣ!

Се бувъ тяжкѣй ударъ. Паниочка надумувала ся хвильку, але не могла собѣ пригадати ббльше потрѣбнхъ

у тѣмъ злучаю фразъ. Глянула отже на модне убранье Ганчинне й насмѣлилась на смѣливу пробу.

— Чи вы, панѣ, розумѣте по французски?

Дѣвчинка усмѣхнула ся мимохѣть.

— Розумію, панѣ, — сказала найчестѣйшимъ парижскимъ наголосомъ.

Обличье посвѣтеной помѣщицы засяяло радѣстью.

— Ахъ, славити Бога! — вѣдѣхнула зъ глубины душѣ, — ву, наконецъ можу порозумѣтись! Але починаю представою: Ярина Орвідѣна, на услуги! прийшла я зъ Посвѣта, зъ тысячою интересѣвъ до пана Марка Чертована. Чи на-правду нема его дома?

— Нема, панѣ. Уже тыждень буде якъ нема его, але сегодня вернеть ся певно.

— Вернеть ся?... Знаете, панѣ, у мене велика охота пождати на него. Цѣлый день пѣшки звѣдуемъ околицю й досить менѣ той ходженены.

Ганка спалентѣла.

— Прешу, выпочиньте, — выикала, чуючи, що тратити що разъ бѣльше певнѣсть, и благающимъ поглядомъ дивлячись на Уляну.

Єи зрозумѣли. Повликана на помѣчь Уляна шепнула щось Раїсови, а вѣдтавъ енергично пѣддержала Ганну.

— Та й мы мусимо зачати вѣдъ представѣ — вѣдозвала ся весело. — То сестра пана Марка, Ганна, а я близьна сусѣдка. У насъ, саме такъ, якъ и въ васъ, панѣ, єсть богацько интересѣвъ, зъ тою вѣдмѣною, що ждемо вже кѣлька годницъ.

— Отже то вы, панѣ, студіюєте въ Парижѣ? Вы отворили менѣ дорогу въ рѣдний край. Ну, знаете, панѣ, таку, якъ отся стрѣчу я не вѣддала бы й за мѣ-

Причинокъ до регуляції рѣкъ.

Зъ Перегінська пешуть до Kurjer-a Lw.
підъ днемъ 12 с. м.:

Відомо вже, якй значний шкоди завнає тутешня околиця въ наслідокъ виллювъ Лѣмнищъ. Причина виллювъ въ тѣмъ, що якъ зарадъ митрополичихъ добръ такъ и нинѣшъ предпримщъ до тартаковъ и млыновъ сироваджають воду въ Лѣмнищъ млыновками або каналами, устроєнными въ примитивный способъ дуже часто безъ оренчєня внатковъ и безъ дозволу компетентнои власти. Въ наслідокъ того помшатовано лѣвыи берѣгъ Лѣмнищъ, а повязкъ млыновокъ не устроєно въ таиий способъ, щобы водводили воду назадъ до Лѣмнищъ, то вода въ тыхъ млыновкахъ за-для природного спаду вблизьнає до рѣки Дубы, котра въ Сваричевъ вливаєсь до рѣки Чечвы. А що позачеа тыхъ млыновокъ на беревъ Лѣмнищъ не суть поєлы привычокъ закона обезпечений техничю гатями и язами, проте течія воды Лѣмнищъ розширює горла тыхъ млыновокъ а въ наслідокъ того перебиває ся шоразъ болѣша скѣпляєсь воды въ Лѣмнищъ до Дубы. Берега Дубы за вузевъ, щобы въ нихъ могла помѣстятись вся вода, яка перебиває ся по кождѣмъ дощъ въ Лѣмнищъ до Дубы. Въ наслідокъ того околиця громадъ Вольховки, Дубы, Цѣнявы и Рожытцова, давнѣйше вѣчна водъ виллювъ, ажъ вѣдъ часу сен динѣо господарни на лѣвѣи беревъ Лѣмнищъ въ Перегнѣску, вѣтъ выставлена въ кождѣмъ рокомъ на шоразъ сильнѣйшии и частѣйшии спустошеня; у насъ же въ Перегнѣску многи огородинъ, передъ тымъ головне жерело прожитку, суть засмшаний рѣнєю Лѣмнищъ, а въ наслідокъ того зруйнований многи господарѣ въ родинами.

Нарушения и жалобы zagrożенных мешавших не відносили ніякого успіху, бо предупреждая знають ходити коло своєю справы. Аж коли фаципуул тыхъ жалобъ добре вучунавъ, зводило наместничество рескриптами зъ дня 6 жовтня 1885 ч. 60602 и зъ 29 марта 1886 ч. 8328 поручити старосту въ Долнѣ рослѣдъ, чи и о сѣбѣлю истинуючъ въ громадѣ Перегінсько надъ Лбмванцею заведеня водній за-дѣла неправильного устройства суть причиною выливбѣ Лбмванцъ и ушнѣджевъ прѣмежыхъ грунтобъ, а водтакъ на основѣ резултуату рослѣдбъ выдати вѣдповѣдѣй зарядженя, щобы усуунута выкрытѣ неправильности. Выконуючи тѣ рескрипты, выслазѣ староста поітатчно-технічну комісію ко Перегінска на день 6 мая 1886, а до неи завѣзвано таксажъ згадаий громады. Ся комісія вѣдбуаа ся зъ деякими трудностями, але въ наслідокъ всѣяныхъ заходѣвъ ажъ 10 грудня 1886 ч. 8161 выдаю старостому декретъ, котрый констатиру неправильности и заряджуе, щобы ихъ рѣшучо усуунати. Въ декретѣ стояло:

„Водяний таргак митрополичій, рівножє савєдєня водній, що належать до Йосава Куєсла і Мендіа Пілмана, замкнєють ся на тєм довго, доки вєсь вєсьє згаданий неприявильности не будуть ухилені а вомієсія розлявдаційна, о котрой высєланьє треба просити свого часу, не сконєстатє, що водповідно высєкано приписаній устроєства водєй.“

Не знаю дальшю судьбы сего раскряпту, намагаючы до пошываея журбты людсков, але се факт, що зарядженихъ симъ раскряптомъ роббтъ охоронныхъ доси не выконано, хочъ минуло 6 лѣтъ, выше сгаданий заведеия водни не були замѣнені а на цѣлу справу налягло мовчанье. Ажъ на нову жалобу громады по пяти лѣтахъ зарядити зновъ наместничество раскряптомъ зъ 8 септя 1891 ч. 43735 розсидитя яки работы охоронной мають перевестись на кошти млынѣвъ а тартакѣвъ надъ млынавою, вышываючою зъ рѣки Довниці, щобъ зарадати грозящій небезпечности, що Довниця може перелитись до Чечви. Старство въ Долянѣ ажъ

ны, але старшй Ходура по-за єи плечима тах-
дѣмъ умовнѣ ся зб своимъ старымъ кумомъ
Шелею, що єго дочка не подружати ся зъ нѣ-
кимъ другимъ, лише съ Кубою. Рузая, дѣлава-
вши о тѣй умовѣ, разъ-на-разъ плакала, бо
не терпѣла Кубы длитого, що вѣкъ бузъ зъ
натуры все покурый, маломовный, сгоро-
вивъ водѣ товаришѣвъ - паробкѣвъ, водѣ
коршы, забавы та водѣ людей. Однажжѣ
родичѣ такъ подружали Рузую съ Кубою.
Суаужжѣ вышло несчастливє. Два новожен-
цѣвъ выбудовано на дарозаньмѣ добрьскѣмъ
грунтѣ нову хату, але межа суаужамъ не
было любовя нѣ згоди. Куба, надѣвно зави-
славый о жінку, не дозволяв ѣй выходити
зъ дому, розмовляти съ другима та до всего
засмѣятися. Сварилъ, не переводили ся въ ха-
тѣ, зъ того приходило й до бійки и Куба об-
кладывъ жінку пальцами. Старшй Ходура об-
жалдувавъ Кубу въ дворѣ, а маадаторъ каравъ
Кубу то арештамы то бучама. Але се не по-
мысло. Куба голосявъ прилюдно, що до єго
жизни не має нѣхто права, лишѣ вѣкъ. По
девяталѣтнобѣ пожитю Рузая померла, а въ
сѣлѣ говорено, що Куба убавъ жінку. Неза-
довго вѣкъ оженивъ ся другий разъ зъ Атані-
скою, дочкою смаржбовского загородноца Пре-
бѣдовского. Кажутъ, що зъ другою жыною
обходивъ ся ще гѣрше, якъ зъ першою, она
по кількохъ лѣтахъ перенеслася до вѣчности,
а по єї смерти витворавъ ся въ сѣлѣ про-
влѣвъ: „Водай ты позавъ ся въ руки Шелѣ!“
Третью жінку мусѣвъ Куба глядати вже по
чужихъ сѣлахъ, — знайшовъ, але она скоро
покинула єго, повернула до родичѣвъ и неза-
довго померла. По чотирохъ лѣтахъ Куба въ
въ 41-ми роцѣ жытя оженавъ ся по четвер-
тый разъ зъ 15 лѣтнюю дѣвяною Салиєю
Неваровскою — и тотя спратна жыночка такъ
погтрафляла осѣдлати лютого Кубу, що мовъ
смирный барачникъ у всѣмъ ѣй подававъ ся.

Куба Шеля по-прежнему свои частыя женитьбы провадывает процессы съ дворами и, яко велизій ворог шляхты, намовляет другихъ до процесовъ. Не вразужуясь частыми арешта-

по роцѣ, бо на день 8 сѣрнія с. м. зарядихо
ти роскладѣ, однакѣ годѣ не вызывати зачу
дояща, що про си комисію не повѣд млено и
повѣтового выдѣлу, ази не поклявано до неи
представителствѣ громадѣ загроженыхъ, лишѣ
азѣ видно зѣ рескрипту староства зѣ дня 26
липія 1892 ч. 7701 повѣдомлено только вла-
стителейъ мѣнѣиъ и таранѣиъ.

Питання, коли возьмуться за регуляцію?

Холера.

Въ урядовѣй газетѣ помѣщено ось яже
заявление:

Тутешней газеты уважали водоподъемнымъ занесенности послѣдними днями публеу вв-
стиямъ про мнѣмъ случаѣ холеры, будито въ
Скѣлѣ, пов. яворовскаго, будѣ въ Мышѣхъ,
пов. коломыйскаго, а въ Смѣльцѣхъ, пов. брѣд-
скаго. Отсе результаты розслѣдствъ, зарадже-
ныхъ камѣстнацтвомъ.

Въ Сялѣ ствердявъ ц. к. лѣкаръ повѣ-
товый для 8 и 14 с. м. загаломъ три случая
холерины, а всѣ въ лагѣданымъ перебѣгомъ.

Въ Мышинѣ дня 8 с. м. роббтннкъ мѣсцевомъ копаннѣ угля, Фердинандъ Горештайнъ, поповѣши обрѣзковъ, гриббвѣхъ и бульбѣхъ та выпивши лхого пива, заведуважъ середъ познать холеринны. Лхварь копаннѣхъ поспѣшвѣхъ сейчасъ зъ помочію недужому, а высланный того дня на мѣсце лхварь повѣтовый скопастатувавъ, що Горештайнъ мавъсь лхвше. Дня 14 с. м. сей недужій цѣлкомъ выздоровѣвъ. Въ Мышинѣ всагалъ появлясъ водѣ нѣблехомъ днѣвъ червбнка.

Вавьди що-до мнѣньихъ случаевъ холеры въ Смоленѣмъ, свѣдѣствовано ц. к. дворяремъ повѣтовымъ, що вѣстовано не въ Смоленѣмъ, але въ Гаяхъ смольбѣнскихъ, повѣрбодского, мучилася дѣйстно два случая смерти, однакъ недуга, що выливалась оба тѣ случая, не мазъ абсолютна нѣчого спольного не дѣше въ холеру але вавѣтъ въ холериную.

До тих вистей долучає треба ще телеграму п. Ляховського, старости заїщицького, такого змісту: „За-для смертя Марія Вуртанъ въ Крещатицка, отруйнаюся грибама дня 11 с. м., розбійшлася фальшива вѣсть про холеру“.

Львівській кореспондентъ N. fr. Pressedomo-
ситъ, що въ Рокитнѣ коло Львова и въ гро-
мадахъ жовківського та чешанівського
повітввъ появлялась громадно холѣрина.

Зъ урядовыхъ справозданъ российскихъ
выходить, по пометѣ всагалѣ стала слабша.
Вываждѣ майже у всѣхъ мѣстечкостяхъ, де по-
явилася холера, ще ѣ теперь умирають люде
на пометѣ, але вже не въ таковыхъ числѣхъ и
пометѣ не засягае на новы мѣстечкосты. Зъ
Нажного Новгорода перестали навѣтъ выда-
ваться бюлетыны. Найболѣе случаевъ смерти
лучше ся въ области донскѣй.

Въ Петербургѣ сконстатовано урядо-
во дая 14 с. м. 13 случаевъ смерти на холеру
— въ Москвѣ два случая.

Въ Бродяхъ рознеслась вѣсть, що въ кѣвскѣй вѣзницѣ лютиить ся холера страшенно и було вже 14 случаевъ смерти. проте здержано дахъшій транспорты вѣзати.

Паровий Figaro подає деякі більшості дати, що до охоронного щілення холери. Російський лікар д-р Хаванін робить проби щілення в інститут Пастера. По защіленню чистих культур бавціа протанового морини свинням і кроликами показало ся, що на тих звірятах вже не приймалися зародки холери. Д-р Хаванін захищає себе і своїх товаришів. По защіленню виступили такі позначки мови при лескій ендогенці. Д-р

ми та карами за підбунги, вбів їдівав до циркулів, до Львова та Відня — и его имя стало голосне межи Мазурами. Вбді Рашена, Дембиць, Язла, Сянова и т. д. приїзджали селяне до него по пораді. Се довело его до такої гордості, що безъ попередяйшого мьлдунку у его жваки не можна було дбти до послууху у него. При послуахъ Шеля навязувавъ мому про шляхту, оновомбавъ, наставни-вбвъ, про сервітуний сирани, и поучавъ Мазурубъ, якъ мають вбдобрляти паштану, розумься въ некористъ дворбвъ, и бунтувавъ селянъ противъ шляхты. Селяне слухали уважно, що Шеля розказувавъ, и кланялись ему шапками до вбгъ. Розказуваною всюди, не знаю, чи се правда, що Кубъ Шеля не ввавъ нб читати нб писати, але мавъ мати таку надзвичайну память, що разъ ему прочитане мбгъ майже дословно повторити. Ділеще важуге, що вбнъ не жвивавъ нбйякихъ напитебъ, не ходивъ до коршмъ, мавъ навбтъ зложити приясну въ котелъ, що черезъ цбзе жтъе на буде пяти. Маюча въ сердца уярину ненависть до дворбвъ, вбнъ не кланявъ ся шляхтъ, а коли случайно стрбтивъ ся зъ якимъ шляхтичемъ въ дорбзъ, воддєржавъ ся на ббзъ. Мазуры дивили ся на то, зацаплювались ненавистю до сурдудовцбвъ, завбрюючи больше Шеля, нбжъ своему духовенству, котре трамалъ ся зъ далека вбдї люду. При такихъ обставинахъ надбйшовъ 1846 рбвъ. Почало організуватись повстанне польске. Шеля, якъ сказано, великій ворогъ дворбвъ и пашчанъ, выступивъ на арену кровавой драми, — змачавъ свои руки въ братній крови, погрозивши Мазурубъ до рбзавъ. Скоро-жъ здбчавъ Мазуры разъ засмакували въ людской прози, падали ббдъ ихъ цбпамъ, носамъ и плечамъ навбтъ селянній матери, двбвцѣ и дбтѣ. При пожарахъ дворбвъ ширивъ ся пострахъ, — многой пашей родины покрывалъ тяжкою жалобою.

(Конецъ буде.)

Хавкинъ загадавъ выѣхати до Россіи, чтобы тамъ примѣнати практично свою методу щѣ пленя. Пастеръ побѣдѣ у російскаго правительства просьбу д-ра Хавкина.

Дописи „Дъла“.

ЗЪ СОКАЛЬЩИНЫ.

[Вечеромъ „Руокого Бояна“ въ Соизли.]

Концерты з забавою танцами, аранжований львівськими Боянистами для 4-го серпня в Сокалі, випав з кожного погляду знаменито. День був прехороший, тож хоч роботи польової коло життя буди ще горяч у наших священників-лісборобів, кождий, дізнавшись о рідкім в Сокалі вечеру в концерті, каде за на хвилю своє домашнє свянтє, забував на-разі о своїх горю, а співав до Сокаля полюбувати ся солодким співом славних наших солов'ят-Боянистів, о котрих так много похвально-го чув і читав в часописях руських.

Найбільш вміз в Совазі саяла п. Грота вже завчасу битомъ наповняла ся гібстима. Кро-мь місцевон натежієнціа русовъ и польсконо прибуло тільки роденъ священничъ въ око-лиці, що буквально всь крѣсла могли занати тільки самъ панъ, панове же муслил стогати въ около саял по-підъ стѣны тѣсно одинъ при другімъ. Но тон невыгоды и умученя въ причини довгого стояня не чувствувавъ ві-ток, почувши разъ чаруючій мелодіа нашыхъ Бояннѣстѣвъ, котрі въ числѣ 22 соколѣвъ ста-вула на естраді доверуги свого знаменитого дірігента п. Нажанівського и при напруженій увазі численно публики рускою пѣнію авелічили такъ славно Русь нашу въ я повнѣ-нѣмъ, глухѣмъ закутку Совазіщанин. Коротко скажу: Бояннѣсти співали такъ хорошо, що одскавмъ и похваламъ водъ публики по кож-дѣй пѣсни не було вѣнца. Кілька пѣсень рус-кахъ и польскахъ водпѣвали навіть надпро-грамово. Хубавома лаше заповѣдженон въ програмѣ гри на скрипці п. Геруса. Дуже удачно и артистично вдограла такожъ на фортепьянъ одинъ музевъ въ Шопена павна Броня Физеатівна, дочка священника зъ Лу-чачѣ. Кульмінаційною же точкою концерту була „Имѣя славянскѣй“, водпѣваній при вѣнци; нѣми не могли ми доволъ валобува-тись. При пѣсни „Ще не вмерла Украина“ встали всь гостѣ зб своихъ мѣстѣ и крѣтко помагали наговувати Бояннѣстамъ. И такъ бу-ли бы мы не знати язъ довго слухали на-шихъ солѣстѣвъ, кода-бъ не оповѣщере про-водивна „Бояна“, що друга часть вѣчерка — танцѣ розбѣчуте ся въ сали за годину.

Что и эта другая часть вечера вышла знаменито, — что напил Боянысты не только въ спивъ, але и въ забавѣ показали ся непо слыхивны мастерамъ, видно же зъ того, що тащцъ пбдъ вправномъ рукомъ востружденного аранжера п. Гумецкого и при участи даже велекого числа анадемкибъ зъ Сокальщаны протягнулись охочо и весело ажъ до 5-ои го динны рано. До надраля стануло 40 паръ, 60 для большого числа паръ вавѣть мѣсяцъ въ сали не було. Стрбй павночокъ нашихъ бувъ елегантно-византвой, лице павна Ковшенчѣна зъ Ульбыва выступила въ хорошбмъ на родибѣ строю.

Таки знаменито удавъ ся другий русий — вода кълъканацатьохъ лѣтъ — вечероухъ въ Сокаль (першій вѣдбувъ ся торбѣкъ) и видно, що й кожый далѣшій таеъ въ удавъ ся, бо у насъ молодежа богато и добромъ волѣ у патриѣтовъ много, треба нѣмъ прануки. Не жъ давала мы нѣ выдатывъ, нѣ оущаея работы въ поли, — мы зъ вечера дуже вдоволенѣи, нашѣ роданы зъ чотирохъ повѣтѣвъ збѣрали ся немовъ у одну руску родану, тутъ пѣзвали ся, забавляи ся, а все те заздѣян о. Петроу Погорецаму, сотрудничови соцаьлсеому, яко першому мотори вечера, и славнымъ Блянистамъ, котри ставули до Сокаль Русниѣвъ-патриѣтовъ ажъ зъ чотирохъ повѣтѣвъ. И такъ бачили мы зъ повѣта каменецкогго свяченикобъ зъ роданамъ: Діаковскѣго въ Кривого, Кордубу въ Сущна, Петрушевнича зъ Ползового, Свастуна зъ Ператина, — зъ повѣта жовківскогго: д-ра Драмалина зъ Живѣи, д-ра Охляниана зъ Мостѣвъ, оо. Дѣдацкогго и Чернецкогго зъ Мостѣвъ, Омеляньскогго зъ Пристанѣ, Шелеметѣа зъ Бутанѣ, — зъ повѣта равскогго оо. Леонтовича зъ Тенатнѣсъ и Дуткевича зъ Поддубецѣ, — а зъ повѣта соцаьлсого не хибувало майже жадного свяченика, а були таки, що якъ н. пр. о. декавъ Ковшевчѣ зъ Ульѣѣова, взяли по кълъканацать білетѣвъ для свои роданы.

Но каждая рать має свое "дале" — а тут мали бы мы комітетови місцевому зробити робляна зайноту, котрій — дасть Бог! — при другомъ вечерку предложимо, щобы угодити всьомъ вымогамъ.

Гость.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ

Въ Бѣлградѣ повстала наразѣ поли-
тична буря. Въ часѣ несправности молодого
короля, который до Сербіи верне въ пятницу,
радикальнѣйшіе кабинеты Пашича эжоважъ пра-
вильно по повторяющимся вѣстованію въ руки
регенція. Безпосредному причинно постановю
Пашича было то, что напередъ подавъ са до
дѣмісія министръ войны Дюрничъ и министръ
справъ ввурѣдѣвшихъ Милошевичъ, а вѣдѣга
въ сѣхъ частинномъ крѣизъ вызываема ся крѣизъ цѣ-
лого кабинету. Въ останнѣхъ часѣхъ знаемо,
что сторонами правительствѣ сербскомъ ради-
кальнѣйшіе партіи були предметомъ острѣхъ на-
падковъ и въ обѣ стороны мальмонитовѣхъ ради-
кальнѣйшихъ, такъ либераловъ и останнѣхъ на-

преднакцію партії. Найгомовитивіший закид, який підношено противъ правительства бу-
дуть господарка фінансова и взыскатъ корруп-
ція радикальной партіи. Лібералы головню на-
дали ся на загравачу політичу кабинету Па-
мича. Міністерияльный органъ „Олѣнъ“ жало-
увавъ ся ще недавно, що противъ радикально-
го правительства встаетъ якийсь заговоръ. Ми-
ністри вѣ - президентови недавно невдало ся
знайти міністра фінансовъ, бо д-ръ Пачу, ко-
торму віддавало ся теку, не хотѣвъ ви при-
няти. Взагалъ положеннє Сербіи має бути не-
зависиме особливо въ середній краю. Народъ
має бути перетяжений податками, а держава
не знає, що робити зъ своими великими до-
гами. До того треба додати, що Пашича не-
удоволений такожъ зъ заключена австрійско-
сербского договора, а передъ одною депута-
цією сказавъ, що трактатъ Сербіи невинен.
Зъ такими трудностями сербске правительство
радикальне мусіло бороти ся. Въ Відградѣ
не сумнівають ся, що регенти приймуть де-
місію Пашича. До кінця прайде, якъ кажуть,
міністерство ліберальне, а президентомъ міні-
стровъ буде Авакумовичъ. Не треба догадувати,
що лібералы суть сторонниками російскою
політикою, а матрополитъ Михайло удержує
безперестаний зносини зъ Росією.

Розбий вѣсти ходять о складѣ ліберальнаго правительства въ Англіи. Самъ Гладстонъ відѣлявъ до королеви до Осборнъ. Попередню відбули ся два рази наради провідниківъ ліберальной партіи, але на нихъ не було лорда Росберіо. На тѣхъ основѣ догадували ся ваять, що Росбері не вступитъ до кабінету Гладстона, а его місце займе тамъ лордъ Кімберлей, котрий въ справахъ загранично політичн зовсімъ прихилив ся до поглядівъ особистихъ Гладстона. Президентъ міністерствъ Сельсбері, при нагодѣ коли поновили палату о дачіи консервативнаго кабінету, інтересуюванъ лорда Кімберлея, яка буде політика загранична будучою правительству, але Кімберлей сказавъ, що відповѣди не може дати, бо не нараджуванъ ся въ товаришамъ. Після остальныхъ вѣстенъ лордъ Росбері мавъ вже погодити ся зъ Гладстономъ. Складъ будучою кабінету мавъ бути такий: Гладстонъ обимае державне канцлерство и буде першимъ лордомъ скарбу, Гарвуръ буде канцлеромъ скарбу, Росбері міністромъ справъ заграничныхъ, Роіпъ державнымъ секретаремъ для колоній, Асгитъ міністромъ справъ внутрѣшнихъ, Веннермонъ міністромъ воєны, Шпенсеръ першимъ лордомъ-адміраломъ, Джонъ Морлей міністромъ для Ирландіи, Тревеліенъ міністромъ для Шкоціи, Муудрей міністромъ торговлі, Фавлеръ президентомъ місцевою адміністраціи, Арнольдъ Морлей управителемъ почтъ, Аелландъ міністромъ проєктвъ, Гастонъ віце-королемъ Ирландіи. Такий бувъ би складъ четвертого зъ ряду міністерства Гладстона.

Въ Африцѣ знмено бельгійску екопидицію Годістера. Дозосятъ про се такъ: „Арабы зничили войска державы Конго подѣ Бена-Камба на поудневный заходѣ водѣ краю Бакуба. Годістера мучено черезъ три дни, а водѣ водѣрзано ему голову. Лише два Европейцѣ змогли втеча“. — Се зннченіе выправы Арабами зробило въ Бельгій дуже сумне вражбіе, але бруксельскій дневникъ высказують гаду, що положеніе не муситъ бути такъ страшне, якъ его представляе французка преса, котра не хоче допустити, чтобы Бельгія перевела аннексію воиной державы африканьскою Конго, стоячю теперь подѣ протекторатомъ бельгійскаго короля Леопольда. Правительство державы Конго зарядило концентрацію своихъ войскъ, а для покараня Арабѣвъ надѣ горломъ рѣки Леомані призначено особій водѣдѣлы. Французскій дневникъ оголошеніа на те писемо одного Араба, въ котромъ сей наже, що причыною бунту Арабѣвъ въ державѣ Конго се, що всѣ начальники арабскихы племенѣ одержали приказъ въ Мени, чтобы зачали святу войну противъ Европейцѣвъ въ середидѣ Африкѣ.

НОВИНКИ.

— Село повста тернопільського почало в останніх часах думати о охороні противъ огню. Въ многихъ селахъ позважалися на сторожъ огней и старають ся о сивавки та й другі потреби знадобы. Межа иншими в Довжанцѣ завязала ся сторожа огнева и замовлено дѣти сивавки в Кракова. Такъ село Довжанка має теперъ: чатырно, шпихлѣръ громадскій, касу позичкову, крамницю и траѣнку громадску, а теперъ зъорганізувало и сторожу огневу. Честь громадѣ Довжанцѣ и тымъ, котрі подбали о такій красній ладѣ в сѣй громадѣ.

— Впривозі, митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичъ повернувъ вчера зъ Подлякого до Львова.

— Пригласения для принятия цесаря. Президія магістрату міста Львова видала таку гошовку. Підчас в'їзду Его. Вел. Цесаря до нашого міста, утворений буде вздовж улич: Городецької, Житомонівської, Мицкевича, Маршалківської, Третього Мала, Агайдицької, Кароля Людвика, площі Марієської, Галицької, Бернардинської та уличі Чарнецького аж до палати найблиштва яко часової резиденції Найяснішого Монарха, крім зібраної публіки, подвійний шинелєр з репрезентативів Вси. духовенства, всіхъ П. Т. властей правительственныхъ і автономичныхъ, шкѣлъ, институтів, корпорацій і товариств, вѣдѣнь заведений і братствъ церковныхъ. Згаданий шинелєр буде такожъ утворений вище заведеними корпораціями, товариствами, заведеннями і т. д., підчасъ водѣзду Найяснішого Монарха, который наступить въ пятницу, дня 2 н. ст. вересня с. р. о 12-той годинѣ въ полудня, на головній дворѣ вѣдѣнницѣ державнои више згаданими уличами. Щобъ означити порядкокъ і місце, въ котромъ треба буде водворено уставити берущихъ

участі въ утвореніи шпалера, президія магістрату муситъ знати бадай въ приближенно часло озбодѣ складочныхъ кожду корпорацію; для того запрошующи нинѣшними до найболѣе участіи въ шпалерѣ, проситъ ихъ подати до вѣдомости президія магістрату часла членовъ дотычнои корпораціи, а то найболѣе до 18 н. ст. сернія, бо програма муситъ бути предложена часло до вѣдомости наместничества.

— Нова церковь изъ твердого матеріалу будувъ ся теперь въ селѣ Малеховѣ подѣ Львовомъ, вѣдомъ пароха о. Володимира Ковальча при помощи выдѣлу краевого, властителя дочерной села Дублянъ и магістрату львовского, патрона Малехова. Церковь будувана хрестообразно, въ камени и цеглы, зводѣ будѣ оклепанной изъ одною гарною башею. Довжина церкви выноситъ 24 метры и 20 сантиметровъ а ширина (не на перехрестіи) 8 1/2 метра. Дахъ будѣ побитый цинковою бляхою. Найдалѣе за два мѣсяцъ ста не церковь подѣ дахомъ. Кошты будовы обчислены на 15.200 зр., въ чого 8.000 покрые выдѣл краевый и львовскій магістратъ, а 7.200 зр. парохіане. Дотепершю деревяну церковь поравнать до Дублянъ, де доси нѣкои церкви не будо.

— Выдѣл красивый удавъ ся сими днями изъ просябою до Ставропигійского Института, чтобы той-же выдѣлать на кѣльяхъ дѣлать свои красивые старинныя килимы и маты, развѣшенны въ Успенской церкви на побѣдѣмъ балконѣ и побѣдѣмъ стѣнъ церкви. Килимы тѣ мають прикрасити салъ въ будынку соймовомъ, де вѣдѣе одъ часть гостяны цѣсаря у Львовѣ величавый равт. Институтъ Ставропигійскій изъ цѣлою готовостію вгодивъ ся на просябу выдѣлу краевого и вже сими днями перевозитъ ся килимы до соймового будынку.

— Будова будынку на помещеніе гимназіи польской и руской въ Перемышлѣ розбѣе ся, якъ доведѣе Газета Ргемпска, вже не задово. До староства перемышлскаго надѣлшовъ сими днями режиритъ міеистрства просвѣтъ, приказуючій якъ найкорше розписаніе ліцитаціи.

— Красивый инспекторъ шкѣльныхъ именований Смануль Дворскій, директоръ гимназіи въ Ярославѣ и тычасовый окружный инспекторъ школьныхъ въ тамошней повѣтъ. П. Дворскій именований на мѣсто инспектора Станислава Ольшевского, котрый иде на пенсію.

— Неподобана спадщина. Изъ Тернополя доноситъ до „Гал. Руск.“ что дня 12 н. ст. сернія померъ тамъ безжизненный адвокатъ д-ръ Мельхіоръ Аксельрадъ, [жидъ] довгодѣтний членъ „Рускои Вѣстѣи“ и цѣлый свой маекъ около 100.000 зр. готовъ записавъ передѣлшанцѣ Аннѣ Давидовѣ, матери двоихъ дѣтей.

— Угнѣны одъ подчасъ купель въ Вѣлѣй подѣ Тернополемъ 14-лѣтній ученикъ Войтѣхъ Жарльскій.

— Змѣна власности. Бувишій міністеръ бар. Земляковскій продалъ свою маекѣ Дембовецъ, въ повѣтъ Яселскѣмъ, въ палатою, паркомъ и цѣлымъ устроенымъ пп. Трушковскимъ. — Маекѣмъ Лежачковъ и Вѣлѣйковъ, въ повѣтъ окататскѣмъ, купилъ Рашардъ Яницкій вѣдѣ Давида Фелла за 165.000 зр.

— Припадковъ отресеиъ. Торговельный практикантъ въ складѣ Витковскаго въ Перемышлѣ, заживъ на сильный боль головы болшу окѣлѣтѣ антиприни, въ наслідокъ чого утративъ притомѣность. Привлеченный на помощь д-ръ Кебузинскій сконстатувать симптомы отресеи, але зумѣвъ же спасти житіе неосторожному молодчю.

— Брѣдѣна рада повѣтова выбрала на послѣднѣмъ засѣданіи депутацію для приватнаго цѣсаря, до котрой убѣлиши: гр. Цетнеръ, о. Мандичевскій, Гарапхъ и селѣнны Мартинчукъ. На чолѣ депутаціи стане маршалокъ рады повѣтовой п. Октавъ Сали. — Тамашна комната торговельно-промысловъ выслае президента своего Адольфа Бика.

— Найденный скарбъ. Изъ Ясѣла доноситъ, что тамъ дня 5 н. ст. сернія вечеромъ, коли копали фундаменты за мѣстои, надѣе дорогомъ до цегельни, надѣе рѣкою Яселкою, найшли 2 дѣвчины 1 1/2 кварты старыхъ дукатѣвъ бѣльгійскихъ и голландскихъ въ 1600 и 1650 року. Дукаты переважно великы, майже 4 разы болѣе якъ австрійскій. Жиды купили ихъ за безцѣнъ, для того староство поручило водобратъ несовѣстнымъ купцамъ тѣ старѣе грошѣ. Жандармерія водобрала вже жидамъ 300 штукъ такихъ дукатѣвъ.

— Указаніе въ вѣстѣ. Цѣсарь дарувавъ 77 вязанымъ рѣшту кары. Мѣжъ иншими достала ся таласка въ львовскѣмъ заведеніи карнымъ для мужчинъ 5 вязанымъ, въ станиславовскѣмъ 6, въ Виоппи 4 а въ львовскѣмъ заведеніи карнымъ для женщинъ 7.

— Дополняющій выдѣлъ двоихъ членовъ рады повѣтовой въ Коломыни изъ группы мѣстѣ водбуде ся дня 21 н. ст. версеня, а одного члена изъ группы сѣльскои дня 22 того-жъ мѣсяца.

— Изъ Черновѣцъ доноситъ, что тамъ зарѣжено слѣдство противъ властителя болшой посылѣсти Пасакаса о цѣловъ мальверсцип. Кару 650.000 зр. забезпечено на цѣловъ маекѣ обжалованого.

— Вступъ на выставу будынку. Комитетъ выставы установивъ такіе цѣны вступу: Въ дѣлѣ вѣстѣ 20 кр. вѣдѣе особы (дѣти плататъ половину); въ дѣлѣхъ отворенія и заманенія выставки 1 зр., дня 2 н. ст. версеня подчасъ побуту цѣсаря на выставѣ 2 зр. Знѣженны цѣны вступу одержать ученики и челядники за помощью товариствъ, корпорацій и поодинокыхъ промысловѣтъ. Вѣльныхъ картъ не будѣ въ выимкоу такихъ же картъ для членовъ комитету, выставѣвъ и репрезентантовъ журналистики.

— Новый мѣстѣ зельзничній будувано сего року на Прутѣ подѣ Новолекѣвками на границѣ Галичины и Буковины. Мѣстѣ будувано на мѣсто збрѣного передѣе тремя роками подчасъ повени моста системы Шкокорна. Довжина его выноситъ 190 метрѣвъ, цѣлый будуванный изъ кутого зельза и опирае ся на трехъ сильныхъ стовпахъ. Дня 7 н. ст. липны водбула ся проба нового моста, почѣмъ воддано его до ужитку.

— Великого страху нагнавъ одинъ молодой чолвѣкъ зарядовъ зельзничъ и подорожничъ, що ѣхали въ пятицѣ пополудни изъ Равы до Львова. Въ Жовки на дворѣ попоавъ вѣдѣе собѣ такъ добре и такъ радикально закрѣпавъ ся, что въ

дальшій дорожѣ передѣе Куликовомъ дали ся ему почути наслідки сего перекрутка въ дѣлѣхъ немалыхъ способѣ. Перепудженнй подорожничъ, гадаючи, что мають передѣе собою недужого на холеру, высидѣи его зарѣвъ изъ поѣзду и вѣдѣе въ тозариствѣ хірурга въ Равѣ побѣавъ назадѣ до Жовки. Рѣвночасно повѣдомлено о цѣлѣй пригодѣ на мѣстѣицтво у Львовѣ, котре ще того самого дня высладо до Жовки д-ра Ляховича. Д-ръ Ляховичъ познавъ зарѣвъ, що причиною недуги не естъ холера, лишь перебрана мѣрка и зарѣдѣвши что треба, привѣзъ на другій день молодого подорожного въ найлѣпшѣмъ здоровіи до Львова. Мимо того казавъ зарѣвъ зельзничній десинфекціонувати карбѣлѣхъ вагонѣвъ, въ котрымъ ѣхавъ агаданный подорожничъ.

— Нещастна пригода лучила ся въ Станиславѣвъ дня 11 н. ст. сернія подчасъ вымаршу тамошней залого на маневры цѣсарскіе до Львова. Первая компанія 58 полку пѣхоты задержала ся изъ сѣрныи капитаномъ Резнерскимъ на улицѣ Галицкой коло мѣстои рогацки, коли надѣлѣхала въ повѣдѣмъ бѣгу батерія артилеріи подѣ командою капитана Паслера. Одна изъ надѣлѣжающихъ гарматъ ударила въ задню ногу коня, на котромъ сидѣвъ капитанъ Резнерскій. Конь ушавъ и скинувъ ѣздца подѣ колеса гарматы, котра переѣкала и вѣломила ногу нещастному капитану. Резнерского вѣзбро до станиславовскаго шпиталѣ войскового.

— Огнѣ. Въ ночь изъ 2 на 3 н. ст. сернія повстанъ огонь на фѣлварку въ Передѣлшанцѣ, добромилского повѣта и зничавъ дѣлѣ великій стодолы вразъ изъ зѣбѣжѣ и инвентарѣмъ. Огонь будѣ подложеныи.

— При галицкій сторожѣмъ скарбовѣй будѣ опорожненымъ 200 мѣсто стражничѣмъ скарбовыхъ до обсады. Стражники скарбовѣй побирають: 1 зр. 10 кр. денной платѣи, додатокъ на одѣжѣ по 60 зр. рѣчно, додатокъ на амуницію по 1 зр. 50 кр. рѣчно, додатокъ на постѣлѣ 8 зр. рѣчно, и вѣдѣе мешканье въ касарняхъ. Огараючи ся мають власноручно писаный подана внести до краевон дирекціи скарбу у Львовѣ и доказати, что не переступили 35 го року жити, что всяка обавязка войсковой сповниа и якъ школы поклѣчили. Першенство мають тѣ, что поклѣчили болѣе класѣ гимназіальныхъ. Боля бы было въ мало кандидѣтъ будѣе приймаи ся и кандидаты, что ще не служили у войску, однако муситъ мати окѣченныи 17-ый рѣкъ жити и водѣвѣдне образованье.

— Изъ Перемышля пишутъ намъ, что на т. зв. Цыбуляницѣ будѣе одинъ случай смерти на холеру азіяску (?). Цѣкаво бы знати, чи помершій не привѣзъ той недуги изъ Кальваріи, бо Цыбуляница естъ найздоровѣйшою частиною Перемышля подѣ вѣдѣломъ санітарнымъ.

— Концѣи на побиранье мыта. Постановою изъ 14 н. ст. липны санкціонувавъ цѣсарь укзалы соймъ галицкаго, котрымъ зѣволено на побиранье мыта въ слѣдующихъ мѣстѣвостяхъ восточнои Галичины: 1) Обшаравъ двѣрками, въ Чаплахъ вѣдѣе моста на рѣцѣ Стрѣжѣ, въ Судовѣй Вишнѣ вѣдѣе двохъ мостѣвъ на рѣцѣ Ваши, въ Новѣй Гробли вѣдѣе мостѣвъ на рѣцѣ Любачѣвѣ; 2) громадѣ въ Вабишѣ вѣдѣе моста на рѣцѣ Стрѣжѣ, громадѣ и обшарова двѣрками въ Денисовѣ и Копичинцѣхъ вѣдѣе моста на рѣцѣ Стрѣжѣ въ Дзисовѣ; 3) выдѣламъ повѣтовымъ: 1) въ Моостискахъ на удержанье двохъ мостѣвъ на рѣцѣ Вишнѣ въ Малновѣ, у Львовѣ на удержанье двохъ мостѣвъ на дорогахъ громадскихъ, ведущихъ до Пѣсковѣ и Лановѣ; въ Сяноцѣ на удержанье дорогахъ громадскихъ Сяновѣ-Мригохѣ, въ Чортковѣ на удержанье дорогахъ громадскихъ Выгнѣнка-Пробжѣна.

— Польскій „нука“ рѣлничій кѣпчатъ сего року 10-тый рѣкъ истованъ. Изъ концѣмъ липны було въ Галичинѣ 786 „нулокъ“ обѣимъ 1015 громадѣ и 37.736 членѣвъ. Подѣла сирозданъ изъ 702 „нулокъ“ складѣ зарѣдовъ естъ такій: 1) духовныхъ было: предѣдателями 238, заступниками 238, секретарями 15, членами зарѣду 326; 2) властителей болшой посылѣсти было: предѣдателями 105, заступниками 14, секретарями 7, членами зарѣду 126; 3) селѣнъ было: предѣдателями 249, заступниками 488, секретарями 247, а членами зарѣду 984; 4) учитель было: предѣдателями 53, заступниками 45, секретарями 373 и членами зарѣду 471; 5) вѣдѣе людей иншихъ званій было: предѣдателями 61, заступниками 86, секретарями 65 и членами зарѣду 235.

— Експозитура краевое бюро меліраціонного мае бутѣ отворена вѣдѣе нового року въ Коломыни. Поуксый водѣлѣ товариства господарского, одержавши дотычныи режиритъ выдѣлу краевое, забезпечуючій безплатну помощь технику поодинокимъ властителямъ грунтозъ а также поѣлги и субвенціи назначенъ для фабрикъ древоѣвъ, ухвалѣвъ вказати у водѣвѣдѣи на агаданныи режиритъ въ повѣтъ коломынскѣмъ Замулинцѣ, а въ повѣтъ снѣтинскѣмъ Рудники або Залуче, яко мѣстѣвостѣ водѣвѣдѣи до заложенія древоѣвъ изъ огляду на истнуую цегельню и значну окѣлѣкѣ доброй главы, а вѣдѣе на значнѣишій обшаръ грунтозъ, потребуючыхъ древоѣванъ въ повѣтъ коломынскѣмъ. Розслѣдженье тои справы поручено п. Игн. Косиновскому. П. Косиновскій уложитъ также програму регуляціи и меліраціи надѣе Прутомъ, а програму регуляціи рѣкъ Черемоша, Рыбницѣ и части Прута мае представити снѣтинскій выдѣлъ повѣтовый.

— Маневры въ Австро-Угорщинѣ. Дня 19 н. ст. сернія о 4 1/2 годнѣхъ рано заклѣчили ся крѣпостныи маневры въ Перемышлѣ загалымъ нападомъ на крѣпостѣ въ Гороховѣцѣхъ. Передѣе нападомъ стрѣляло рѣвночасно 145 тяжкихъ и легкихъ гарматъ черезъ цѣлѣ двѣ годныи. Гукъ стрѣлѣвъ будѣе приглушующій. Коли стрѣлы замовкли, канули ся на укрѣпленія три полки пѣхоты, попережденнй водѣлѣми инженеріи осмотренои драбинами до нападу. Подчасъ того нападу не стрѣляли вже гарматы, лишь залого водѣлѣвала ся стрѣлами въ карбѣнѣвъ. Сторожа атакуюча прѣставивши драбины до укрѣпленъ найшла ся вже за кѣльяхъ хвѣлѣ въ середнѣхъ крѣпостѣ, изъ котрой уступила залого. По тѣмъ нападѣ деѣлѣвали всѣ войска передѣе архивязями Альбрехтомъ, Вильгельмомъ и Леопольдомъ Сальваторомъ. Маневры мали удалѣи ся дуже добре, а станѣе здоровѣи

войска, мимо семидневныхъ трудовъ зѣвоимъ водѣволяющій. — Якъ зѣвѣсто водѣбууть ся сего року цѣсарскіи маневры въ Галичинѣ, въ Чехіи и на Угорщинѣ. Въ Галичинѣ розбѣчнутъ ся маневры цѣсарскіи дня 2 н. ст. версеня и будѣе трѣвати до дня 7 версеня. Учасѣе въ тѣхъ маневрахъ возме корпусъ перемыскій и львовскій (десятый и одиннадцатый) — Въ Чехіи будѣе водѣбувати вправы лишь одинъ корпусъ (Йозефштадтскій, девятый); вправы того корпуса будѣе трѣвати лишь два дѣлѣ, а то 12 и 13 н. ст. версеня. Для тѣхъ маневровъ не будѣе отворена начальна команда т. зв. Manöver-Oberleitung. — Маневры на Угорщинѣ зачнутъ ся мѣжъ 15 а 20 н. ст. версеня коло Пятицеркова, а возмуть въ нихъ учасѣе корпусѣмъ четвертый и тринадцатый (будапештеньскій и загребскій). Якъ вѣвѣняють часописъ вѣдѣнскій, не будѣе допущенъ до галицкихъ маневровъ анѣ чужіи войсковіи атташе анѣ журналисты. Може бути, что вѣроблять выимку для репрезентантовъ арміи нѣмецкой и италійской у Вѣднѣ.

— Нова зельзнична льокальня. Дирекція фабрики цукру въ Товмачѣ намѣряе будувати дозовову зельзничну вѣдѣе стацин Товмач-Палигичѣ на шляху Станиславѣвъ-Луситинѣ до фабрики. Въ міністерствѣ торговлѣ, якъ пише Fremdenblatt, ведуть ся переговоры, чтобы ско зельзнично дозовову (Schleppbahn), для котрой выдѣлѣе красивый признавъ 2000 зр. субвенціи, будувати яко зельзнично льокальню, служачу также для руху публичной. Fremdenblatt вѣвѣняе, что коли интересованн хотѣтъ причинити ся до коштовъ будовы зельзничнѣ, будѣе той планъ зрѣализованныи.

— Изъ неважности до Нѣмцѣвъ. Изъ Праги доноситъ, что тамъ дня 15 н. ст. сернія, о 12-ой годнѣхъ въ ночь, на одѣмъ изъ наибѣлѣе оживленыхъ улицъ почавъ якійсь чолвѣкъ стрѣляти изъ револьвера до переходящихъ людей. Переполошено публична розбѣгла ся на всѣ стороны, а напастники стрѣляючи пустиль ся за утѣкающими. На часѣе не зрѣвѣвъ нѣкого, и коли въ бѣгу доставъ ся подѣ колеса переѣзжающаго воза удако ся кѣлькомъ водѣзжающаго заловати его и водѣвести до полиціи. Въ полиціи зѣвѣзавъ напастникъ, что естъ челядинкомъ пекарскимъ, мае 28 лѣтъ та що стрѣлявъ дѣлѣтого, чтобы Нѣмцамъ завдати страху, бо вытерпѣвъ богато мѣжъ Нѣмцами и хотѣвъ теперь на нихъ помститися. Вѣробѣмъ вѣдѣе намѣрявъ и собѣ водобрѣти житіе. Въ его кишени найдено картку, въ котрой вѣдѣе проситъ, чтобы его тѣло водѣдано конечно до чѣекого патологическаго институту. На пытанье, что се мае значати, водѣвѣвъ узвѣняенный, что не хотѣвъ навѣтъ по смерти бути въ рукахъ Нѣмцѣвъ. — Упавши подѣе вѣдѣе скалѣчавъ ся вѣдѣе сильно въ голову. Раву зашавъ зарѣвъ приликанныи лѣкаръ. Слѣдство мае выказати, чи узвѣняенный не естъ може боежѣвѣльнѣй.

— Пре убійство епископа Федерічъ подають часописъ такіи вѣстѣи. Епископъ повертавъ въ Ассізе, головного мѣста своен діецезіи, до Фоліно. Въ вагонѣ будѣе ще одинъ подорожничъ, котрый водѣткъ знѣвъ безъ слѣду. Лѣкой епископа ѣхавъ въ вагонѣ третей класѣ. Коли повѣдъ надѣлшовъ до Фоліно и коли вытѣгаено изъ него закровавленого трупа, звернуло ся подѣзѣрѣе розѣвѣренои публики наоампередъ противъ лѣкой; але скоро пересвѣдчено ся о его невинности. Коли повѣдъ мавъ переѣздити черезъ Спелльо, малу стацию коло Фоліно, выдѣли тамъ люде якогось чолвѣка, что мывъ коло кирницѣ закровавлене чолѣ. Его скоро водѣнайено и арештовано припускуючи, что якъ разѣе вѣдѣе естъ убійникомъ, котрый выскакуючи изъ воза зрѣвѣвъ ся въ чолѣ. И дѣйстно при ревизіи найдено при нѣмъ дорожничнои епископа.

— Катастрофа на морѣ. Часописъ петербургскій описуеуть страшну пригуду, яка лучила ся въ ночь изъ недѣлѣ на понедѣлокъ на морѣ коло Гельзінгфорса. Старый пароходъ „Лаксѣ“ забравъ въ недѣлю въ Гельзінгфорсѣ около 100 прогульковѣхъ гостей и завѣзъ ихъ до мѣстѣвостѣ Барго, изъ водки въ ночь водвозивъ ихъ назадѣ. Чотири версты передѣе Гельзінгфорсомъ, минаючи лежачій тамъ островъ поплывъ пароходъ замѣстъ на праву сторону острова на лѣво, коли тычасомъ надѣлѣхавъ изпротивнои стороны особовый пароходъ „Рунеберга“. До свѣдѣний капитанъ „Рунеберга“, выдѣли небезпечнѣсть давъ изъ цѣлою силою противу парю, але вже було за пѣзно, бо хочъ ударъ не будѣе сильный то однако опорохнѣлий „Лаксѣ“ не выдержавъ его и пѣйшовъ въ одной хвѣли на дно моря. Всѣ заходы залого „Рунеберга“, чтобы ратувати несчастныхъ подорожничѣхъ потопляющаго корабля були зѣдѣла темноты и наглости катастрофы безуспѣшныи. Лѣдѣе 10 особѣ змогло вырѣватися, всѣ иншии потонули. Въ понедѣлокъ изъ рана привезено до Гельзінгфорса 35 трупѣвъ.

— Дрѣбнѣ вѣсти. Намѣстникъ гр. Баденіи вернувъ вчера изъ рана до Львова. — Цѣсарь дарувавъ громадѣ Вѣлѣвѣвъ, въ повѣтъ борщѣвскѣмъ, 100 зр. на будову школы. — Ліцитація на будову зельзничного моста на Сялѣ въ Перемышлѣ водбуде ся дня 23 н. ст. сернія. — Въ Празѣ померъ дня 10 н. ст. сернія зѣвѣстныи чѣскій писатель Володиславъ Струнежничій въ 42-мѣхъ роцѣхъ жити. Покѣбный водѣзавъ ся особливо яко драматургъ. — Величезный градъ навѣстивъ околицѣ Лесковача въ Сербіи. Шкоды обчисляютъ на 2 миліоны франкѣвъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Будапештъ 17 сернія. Помимо урядового запереченія сторонничтво гр. Апоіоніо хоче накинутись подчасъ делегацій на міністерство войны за-дѣла бездымного пороха. Magyar Hirlap удержуе, что лишь Франція мае добрый порохъ бездымный.

Петербургъ 17 сернія. Говорять что Хинцѣ водступили Россіи за грошѣ весь Памиръ ажъ по горы Гиндукушъ.

Софія 17 сернія. На вчерашній радѣ міністерской зѣдѣе Стамбуловъ справу зѣе свои гостини въ Царгородѣ. Правительство водѣволене справозданѣемъ.

Надѣслане.

Водолѣбничѣе заведѣние „Маріѣвка“

(почта Львовъ.) Шѣсть новыхъ мурованныхъ будынокѣвъ. Вѣзрѣево уладженѣе. Кухня у власнѣмъ зарѣдѣ. Прожитокъ и лѣченѣе, почавши вѣдѣе 25 зр. тыждѣево. Лѣнаръ проживае стало въ заведеніи. Полуценѣе тѣлѣфоничнѣе изъ мѣстѣмъ Львовомъ. ОМНІБУСЪ до Львова въ годнѣхъ: 8 1/2 рано, 2 1/2 по пол., 7-ма вечеромъ. 36 Львова (площа Галицка) въ годнѣхъ: 11 1/4 передѣе пол., 5-та по пол., 8-ма вечеромъ.

Всякій информаций что-до помещанъ и т. п. подае Зарѣдѣ. 4347 9-?

Д-ръ Викторъ Легежинскій, управляющ. лѣкаръ. Емилъ Бертемилианъ Браеръ, власт. заведенія.

ВСТѢХЪ НАУКЪ ЛѢКАРСКИХЪ

Д-ръ Иванъ Орскій

б. елевъ ассистентъ клиникѣ хірургіи, проф. Рідігера въ Краковѣ, б. лѣкаръ загалыного шпиталѣ львовского поселивъ ся въ Коломыни (Рынокъ 52). Д. п. Касперъ и ординувъ вѣдѣе 3-5, для бѣднѣхъ вѣдѣе 8-9 рано. 4349 3-?

„Повѣдомляемо П. Т. лѣкарѣвъ, а также Влоу. Публику, что заведѣние жерельно-купелье въ Трускавцѣ, водѣволяючи бажани першорядныхъ знаменатѣстей лѣкарскихъ въ краю, отворило вже ингаліацію зимной соляники послѣа найновѣйшѣи и найлѣпшѣхъ системы Вассмута, мікроскопичной розпильяющей, якъ что ино сего сезону отворили также першоряднѣе жерельца въ Емѣ, Висбаденѣ и Райхенгалѣ.

Вѣлшій информаций подае безпроволочно Зарѣдѣ купельевъ въ Трускавцѣ. 4339 7-10

ЗАРѢДЪ.

Маю честь подати до вѣдомости Всѣ. Духовенству, Хв. громадамъ, комитетамъ церковнымъ и прочій П. Т. Влоу. Публицѣ, что зѣе дотепершней спѣлѣмъ подѣе фирмою

Е. ЛЕВИЦКІЙ и Ф. ПЕРЛИКЪ

въ Перемышлѣ и въ выстѣпуючѣхъ изъ днѣмъ 8 сернія. Заразомъ зазначу, что п. Ф. Перликъ, обѣимъ цѣлымъ интересъ на себе, переиявъ также всѣ активныи и пасивныи.

Рѣвночасно мило менѣе донести, что въ короткомъ часѣ, бо вже въ концѣмъ версеня с. р., водѣкрываю въ Перемышлѣ при улицѣ Францисканской подѣе мою власною фирмою

Емиліанъ Левицкій

таку саму торговлю рѣчей церковныхъ товарѣвъ изъ чистого сѣрѣла, изъ хвѣнського сѣрѣла, а также го-ловныйи складѣе чаю.

Дѣкуючи найсердечнѣе за ласкавіи дотепершній вѣзгляды, якѣи я зазначавъ будучи въ спѣлѣхъ, надѣлюсь ихъ и на будучѣе тѣмъ болѣе наколи водѣкрываю такую торговлю на мое власне имя. Поручаючися прѣе ласкавыми вѣзглядамъ Влоу. Патриѣтовъ — прошу вже теперь надѣслати ласкавіи замовленія выклѣчно подѣе моею адресою.

Зѣе глубокимъ поважаемѣемъ

Емиліанъ Левицкій.

Прому адресувати: Емиліанъ Левицкій, купель въ Перемышлѣ. 4354 3-3

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ

подѣе „КОПЕРНИКОМЪ“ уа. Театральна ч. 6 (плѣкъ св. Духа) напротивъ головного одѣаку.

Окуляры, цѣвѣры, барометры, термометры, мікроскопы, машини электрїи, райсѣагы, и т. п. по цѣнахъ найдешевныхъ. — Рѣпарации найдешевныи и пѣеискорѣе.

Замовленія изъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подѣе „Коперникѣмъ“, уа. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Рухъ поѣздѣвъ зельзничныхъ

важнѣишій изъ днѣмъ 1 мая 1892.

Приходить до Львова.		отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова
Зѣ	Кракова	601	206	901	646	932	—
„	Мушини-Криницѣ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—
„	Подволочискъ и Брод- овъ (на дворецъ голов.)	—	257	940	791	—	—
„	Подволочискъ и Брод- овъ (на дворецъ Подѣ.)	—	245	917	655	—	—
„	Сучавы	1009	—	756	142	706	—
„	Кимполонга	1009	—	756	—	706	—
„	Радовицѣ	1009	—	756	—	706	—
„	Глибоки	1009	—	—	—	706	—
„	Новоселци	—	—	756	—	706	—
„	Слободы рунгурской	1009	—	—	142	706	—
„	Гусятина via Галичъ	1009	—	—	142	—	—
„	Н. Санча, Хирова, Стані- славава и Стрыя	—	—	916	285	—	—
„	Сухой, Н. Санча, Хирова, Станіславава и Стрыя	—	—	916	—	—	—
„	Хирова, Станіславава и Стрыя	—	—	—	—	141	—
„	Пешту, Мискольча, Мун- кача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141	—
„	Сокала и Белзця	—	—	—	—	—	448
„	Сокала и Равы руской	—	—	—	—	—	882

Входить зѣ Львова.		отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова	отъ Львова отъ Львова
До	Кракова	1041	307	526	1101	756	—
„	Мушини-Криницѣ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—
„	Подволочискъ и Брод- овъ (зѣ голов. дворца)	258	—	941	1026	—	—
„	Подволочискъ и Брод- овъ (зѣ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—
„	Сучавы	636	—	956	322	1056	—
„	Гусятина via Галичъ	636	—	—	322	—	—
„	Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—
„	Новоселци	636	—	956	—	1056	—
„	Глибоки	636	—	956	—	—	—
„	Радовицѣ	636	—	956	—	1056	—
„	Кимполонга	636	—	—	322	—	—
„	Стрыя, Хирова, Н. Сан- ча и Сухой	—	—	616	1021	741	—
„	Стрыя и Станіславава	—	—	—	1021	741	—
„	Стрыя, Лавочного, Мун- кача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—
„	Белзця и Сокала	—	—	—	—	—	951
„	Сокала и Равы Руской	—	—	—	—	—	782

Потребую домашнего учителя, который бы приготовить моего сына к вступительным экзаменам в 7-й класс гимназии. Адрес: С. Теодорович, парохъ Синеводска нижнего, почта Любича. 4357

Предпринимательство (Versand-Geschäft)

У ВЪДНН
АЛЬВИНЪ КРАЕВСКИЙ

Въднн I., Giselstrasse Nr. I.
Поручаю и доставляю всякой артикулы, входящей въ область промышленности и торговли: домовый, господарский, роллиный, броварный, гортальный и промышленный. Приборы церковный. Плахты непромокающа до прикрывания зббжа, машинный роллиный и т. п. Словомъ все, что кто заказываетъ, высылаю водворотною почтою або зельзацию ва послѣднюю и числится цѣну фабричную.
Информация и на заплата (марка 5 кр.) удылаю радо и водворотно. Прому заказати цѣны илюстрованный, а высылаю даромъ и платно. Замовленя принимаю также и по руски. 4330 (10—?)

Все вышло из друку
Досвѣднй секреты
СМАЖЕНА
КОНФІТУРЪ и СОКОВЪ
та роблена
консервъ, компотѣвъ, ледѣвъ
галаретъ, мармоладъ ово-
чевыхъ
Овочѣвъ сушеныхъ и ово-
чѣвъ на горѣцѣхъ и оцѣхъ
черезъ
ФЛОРЕНТИНУ и ВАНДУ
Выданье четверте
побольшене и удѣшчене.
Цѣна 50 кр.

По присланю 56 кр. почто-
вымъ перекрѣзомъ полатожджусь
пересылку платно 4362 (1—2)
ДУКАРНЯ НАРОДОВА
В. МАНЦКОГО
Львѣвъ, ул. Кеperина 7.

НОВОСТИ!

Сорочки для туристѣвъ
тканъ, зъ найлѣшого матеріалу, одной барвы
або пасмистъ, зъ широкимъ ковшѣромъ и дво-
ма нагрудными кишеними, цѣлковитой величи-
ны, дуже добре зробленй 1 штука зр. 1'20.
Шовковый поясъ
1 метръ довгий, 6 см. широкій, зъ посрѣбно-
вапою подвойною спряжкою 1 штука 50 кр.
Капелюхъ для туристѣвъ
зъ 1-го рода фѣлцу зъ широкою шовковою стяж-
кою и замаченй 2 зр.
Краватки для туристѣвъ
3 штуки 1 зр. 4310 7—10
розсылаю за пошлѣднюю
Омелянъ Шторхъ
Въднн I., Salzgasse H-пъ 60.

COGNAC-QUINT-EXTRACT.

Для скорого выробу знаменитого, здорового
и мѣчного коньяку, которого не можна водворбити
водѣ правдивого коньяку французского, поручаю
отсю выпробовану спеціальность.
Цѣна за 1 кильо (выстане на 100 літрѣвъ
коньяку) 16 зр. а. в. Приписъ долучаюся даромъ.
За найлѣпшій успѣхъ и здоровый фабрикатъ
ручу.

Заощажджусь спиритусъ

моею незрѣвною есенцію скрѣпляющею (Verstärkungs Essenz)
для горѣвкѣ; она дае напитокъ пріемный острый смакъ и можна
ей лишь у мене купити. Цѣна 3 зр. 50 кр. за кильо (на 600 до
1000 літерѣвъ) разомъ зъ способомъ ѣжити.
Крѣмъ тыхъ спеціальностей поручаю всѣмъ есенціи
до выробу руну, сливовицѣ, горько-зеленой и всѣхъ добрыхъ
лікерѣвъ, спиритусѣвъ, оцту и винного оцту въ незрѣвнои
знаменитости. Приписы долучаюся даромъ.
Цѣнники платно. — За здоровый фабрикатъ ручить ся.

Carl Philipp Pollak,

Essenz-Spezialitäten-Fabrik in Prag.

(Гладасъ солідныхъ заступничѣвъ). 4338 5—10

АЛЬФРЕДЪ РАСЛЬ

торговля насѣня въ Опавѣ (Troppau)
(австр. Шлезкѣ)

поручаю, якъ довго выстане припасу:

Збѣже на озимй засѣвы

озиме жито, озиму пшеницю, найлѣпшій новй сорты,
вышлеканй у высокихъ горахъ, зб жинва 1892 р., знаме-
нитой якості.

Взѣрцами и офертами можна служити. 4333 9—11

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМ- ЗВОДЫ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домѣвъ и готельѣвъ

зъ сухими элементами зъ власноручнымъ устанавленемъ.

Каждый человекъ при помощи сего аппарата може устро-
ити за кілька минутъ получение электрическими звонками а тымъ
самымъ не треба нѣякого инсталлятора! — Аппараты разомъ
зъ сухою батерією, котору не треба нѣякого нановити и знаменито
функционую, проводный дрѣтъ и грушка коштують лишь 10 зр

Комплетна домова стація телефонична

зб знаменитымъ телефономъ, легко устанавляюся, за штуку 16 зр.
Домовй телефонъ водѣ 2'50 зр. въ гору.

Звычайный телеграфы домовй

цѣлй водѣ 5'50 зр. въ гору.

Електр. годинники и замки, жарѣющй лампы, аккумуля-
торы, громозвонды для власноручного устанавленя
зр. 20 — въ гору, батерія и т. д. комплетне освѣтлене
комнатъ, павильи и подѣвъ, а также стаенъ, вѣконъ выставовыхъ
и бюръ тальваничными элементами водѣ 20 зр. въ гору. Освѣ-
тленя повозѣвъ аккумуляторами. Убезпеченя противъ
крадежи и влому. 4390 18—52

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнична робѣтня,

Илюстрованй цѣнники даромъ и франко.

Умѣщене зъ ошѣкою ро-
дительною,
фортеннѣвъ и шитье дома. Улиця
Собѣского ч. 12, П. поверхъ
(черезъ ганокъ на право.)
4361 1—2
БЮРО КРЕЧКОВСКОГО
у Львѣвъ ул. Валова ч. 12.
поручаю родителскй домъ для по-
мѣщеня дѣтей до школѣ.
4359 1—0

ПОДЯКА.

Тяжкій ударъ навѣстилъ нашу родину. Нашъ дорогой отецъ
а вѣжливо дѣдъ Теодоръ Павликовскій, рускій парохъ въ
Ришкѣвъ Воли, деканата ярославского, перенѣсь ои по довгой сла-
бости до вѣчности 8 н. ст. серпня с. р. въ 76-томъ родѣ житя а
46-томъ священства. Въ той сумной хвилѣ прийшли тяжко за-
смученной родни зъ словомъ потѣхи Впр. о. деканъ Антоній Ма-
тюкъ, о. Мрозовскій зъ Кореницѣ и мѣщевй громадяне. За сю
ихъ ласкавѣсть и ширѣсть сердечна имъ дякуемо. Менше дяку-
емо ширѣ за водданье послѣднюю прислугу въ день похоронѣвъ
11 н. ст. серпня Впр. о. декану Юстиню Подольскому зъ Ла-
вѣвъ, Кокуревича зъ Бѣгалѣвъ, Кордаевича зъ Цегулѣвъ, Мро-
зовскому зъ Кореницѣ, Дорикови зъ Ветлина, Стечишиновичи зъ
Волѣ залѣскоу, Лихицкому зъ Высоцка, Грицикевичи зъ Владо-
вицѣ, Перяньскому зъ Ришкѣвъ Воли, Салкови зъ Себечева, Ли-
тинскому зъ Мужиловицѣ, Федоровичи зъ Войславѣвъ и Хоти-
нецкому, катихитови зъ Ярославѣ. Сердечно дякуемо Впр. о. о.
Мрозовскому, Сапоцкому и Дорикови за надгробный проповѣди,
выголошенй зъ глубокимъ чувствомъ, що стали для насъ водра-
дою въ тяжкомъ горю. Дякуемо также водѣ сердца честной гро-
мады за численну участъ въ похоронѣ, рѣвно-жъ п. Богдановичи
обыватели зъ Ришкѣвъ Воли, п. Зовчакови, учителя и всѣмъ
Впр. о. Гостямъ, котрыхъ не знаемо, а мимо того потрудились вод-
дати послѣдну честь невѣджалованому Покойникови.
Велике спаси-Вѣтъ всѣмъ Вамъ водѣ широго сердца!

Въ Ришкѣвъ Воли д. 14 н. ст. серпня 1892.

Хризанти зъ Витовицкиски Павликовска, вдова; Иондоръ
зъ родиноу, Костъ, Юліанъ зъ родиноу, Микола, Игнатій, Иванъ
и Северянъ, сыны. Петра зъ Павликовскихъ Скобельска и Викто-
рія зъ Павликовскихъ Шумка зъ родинами, доныкъ; Марія Згор-
лакевичева зъ родиноу, Іосифа Негребецка зъ родиноу, Володи-
мира Федоровичева зъ родиноу, Ольга Лавренка зъ родиноу и Си-
довія Хотивецка зъ родиноу.

Для выгоды П. Т. Публики отворено

НОВУ АГЕНЦІЮ

Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпеченъ
на житѣ та водѣ огню и граду
у Львѣвъ пляцъ Бернардинскій ч. 14.

Полисъ аскураціи выставляютъ ся въ языцѣ рус-
комъ — всѣ проспекты и переписка зъ партіями ве-
дѣсь по руски. — Ближе можна розвѣдаться въ Адми-
нистрацію „Дѣла“. 4253

ALFRED RASSL

Troppau, österr. Schlesien

поручаю водѣ осянну управу въ найлѣпшихъ якостяхъ:

МУЧКУ КОСТЯНУ, СУПЕРФОСФАТЫ, ЖУЖЕЛЬ ТОМАСА

и вповнѣ заручаюся, що въ силѣ ихъ есть такіи
самый проценты, якъ подано.

Высылка при цѣлныхъ вагонахъ платна до каждой ста-
ціи желѣзничной.

Оферты, взѣрѣ и поученя управы подаюся на жадающе
даромъ и платно. 4287 23—27

„СЛАВІЯ“

банкъ взаимныхъ убезпеченій въ Празѣ.
головне заступничество

для Галичины и Буковины

въ Львѣвъ ул. Коперника ч. 5.

принимаетъ въ секціяхъ I—II убезпеченія на житѣ, въ сек-
ціи IV убезпеченія отъ огню и удѣляетъ пожички ц. к. ур-
дникамъ, убезпеченнымъ въ ей секціи II. на забезпеченемъ и на
срокъ уморенія ажъ 12-лѣтний.

Фонды резервныя банка „Славія“ выносятъ концемъ года
1891 злр. 5,479,788 кр. 90 а. в. выказанный же мастокъ банка
„Славія“ концемъ г. 1891 злр. 5,609,463 кр. 32 а. в.

Въ протягу своей дѣятельности т. е. отъ 15 мая 1869 г. ажъ
по 31 декабря 1891 г. выплатила „Славія“ отшкодованъ и за-
безпеченныхъ капиталѣвъ въ загалной суммѣ злр. 20,012,991
кр. 82 а. в.

Фондъ емеритальный аентовъ „Славія“ выносятъ кон-
цемъ г. 1891 злр. 111,264 кр. 94 а. в.

Зголошеня о удѣлене аенци въ мѣщевостяхъ, где „Сла-
вія“ не есть заступована, принимаютъ ся. 3794

Новѣсть важна для Пань.

Щадить ся часть, грошѣ, працю, а бѣль не нищить ся!

Нема нѣякого лѣпшого и практичѣйшого надѣ въ-
пробоване Француске мыло оцщности до прая бѣла,
франокъ, коронокъ, ясныхъ матерій вонняныхъ и т. п.
Бѣлье безъ великон працѣ и войликахъ додатковъ шкѣд-
ныхъ стае бѣлымъ мовъ свѣтъ, бо згядане мыло его кон-
сервуе и надае пріемный запахъ. 4323 13—15

1/2 кильо Француского мыла стане за 1 кильо звычайного.
Запоручаюся, що нема нѣякихъ шкѣдныхъ причинковъ.

4 1/2 кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно и въ ошкѣванемъ высылаю:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage

Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львѣвъ ул. Краковска ч. 2 (дѣмъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУСКИЙ

№ 1	Конгѣ	1/2 килр.	зр. 2'30
№ 2	Кайсовъ Конгѣ	„ „	2'80
№ 3	„ „	„ „	3'—
№ 4	Нингчѣвъ Imperial	„ „	4'—
№ 5	„ „ Мандаринъ	„ „	5'—

Высѣвки чаю.

№ 6	лѣпшій сортъ	1/2 килр.	зр. 1'50
№ 7	наилѣпшій	„ „	1'80

Цѣнты батистѣвъ до свѣчокъ. — Китицѣ на престолѣ. — Вѣн-
цѣ до образовъ. — Образы ольній паперѣвъ по греческому
стилю. Рамы до образовъ. — Вѣлѣты літографованй и скоро
печатанй. — Товары шкѣрянй. — Пуляресы, портмонетны,
візѣтиски, папѣросницѣ.

Всякй приборъ до писаня, рисованя и малюваня.
По найлѣпшихъ цѣнахъ поручаю руска торговля.

4087

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, дѣмъ п. Валляха.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ
благовонне
поручаю

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши водѣ для 12 лютого 1889 выдаю

АСИГНАТЫ КАСОВИ

4 1/2% зъ 30-дневнымъ выповѣдженемъ

4 1/2% зъ 90-дневнымъ выповѣдженемъ

а всѣ находящй ся въ обѣгу 5%. асигнаты касовй зъ
90-дневнымъ выповѣдженемъ будутъ опроцентованй
по 4 1/2% водѣ 15 мая 1889. 2318

Передружъ не буде плаченый

Дирекція.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

п. к. управ. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продаю

всѣ эффекты и монеты

по курсѣ деннѣвъ найточнѣйшѣмъ не вчисляющъ
нѣякой провизіи.

Яко добру и певну лѣкацію поручаю

4 1/2%	засты ипотечный
5%	засты ипотечный преміованй
5%	безъ премій
4 1/2%	засты товариства кредитового земского
4 1/2%	Банку правого
4 1/2%	позичку праву галицку
4%	позичку пропінационну галицку
5%	буковинську
4 1/2%	позичку угорскихъ землѣницъ державныхъ
4 1/2%	пропінационну угорску
4%	угорскй облигаціи индѣмнізаційнй

а всѣ та паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купуе и продаю

по найиристинѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймаю бѣ
П. Т. купующихъ всѣмъ выказованй аже платий мѣ-
щѣй паперы цѣны, также залавшй купоны за готовку,
безъ нѣякого бѣжисавля, а замѣщавъ лишь за бѣжисав-
ляемъ справдѣлихъ коштовъ.

До ефектѣвъ у котрыхъ вышлй купоны, доставляю новй
купонъ купонѣвъ, а зворотѣмъ коштовъ, котры омиъ пошлютъ.

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

Выдаюць Иванъ Белой. — Одѣлѣтельный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Печатъ зъ фабр. Червильской.

Зъ друкарнѣ тожъ, жм. Шевченка, водѣ сардкомъ К. Бодяковского.

Ціна збіжки и другихъ продуктівъ.
19. м. ст. серпня 1892.
Львів: Шпешниця 7-25 до 7-50, житю 5-65 до 5-85, ячмінь 5- до 6-—, овесъ 5-75 до 6-25, рпшакъ 9- до 9-25, горохъ 6- до 8-—, вика 4- до 5-—, лянника — до —, бббъ — до —, конюшина червона — до —, конюшина шведска — до —, кминъ 17- до 19-—, анижъ 24- до 26-—, кукуруза — до —, хмѣль 68- до 72-— зр. за 56 кильо у Львовѣ, оковита за 10.000 літрівъ 12- до 12-25 зр.

Надбслане.
Черезъ цѣлий рѣкъ отверте
Концесіоноване Заведенне водолѣчнице
„МАРІВКА“
(почта Львовъ).
Шість новихъ мурованихъ будиноківъ. Капіція (служби Божій пощеню). Вайрцеві устроїства. Кухня у власному заряді. Побутъ и лѣченне почавши въ 25 зр. тижневно. Лікаръ перебуває стало въ заведеню. Полученне въ телефонічному съѣзю мѣста Львова. ОМНІВУСЪ до Львова въ годинахъ: 8½ рано, 2½ по пол., 7-ма вечеромъ. Зб Львова (пляжъ Галицькій) въ годинахъ: 11½ передъ пол., 4-та по пол., 8-ма вечеромъ. Всякій близькій інформації що-до мешканъ и т. п. подає Зарядъ.
Емилъ Бертеміліанъ Брасеръ, власитель заведеня. Д-ръ Вікторъ Легезинскій, управ. лікаръ. 4362

ВСТУПЪ НАУКЪ ЛЬКАРСКИХЪ
Д-ръ Иванъ Орскій
б. елевъ асистентъ клініки хірургі. проф. Рідітера въ Краковѣ, б. лікаръ загального шпиталю львівського поселивъ ся въ Коломыи (Рынокъ 52). Д. п. Каверпера и ординувъ водъ 3-5, для бѣднихъ водъ 8-9 рано. 4349 4-?

Найдешевше жерело предметівъ оптичнихъ у Львовѣ
підъ **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (пляжъ св. Духа)
напротівъ головного одаку.
Окуляри, цівкери, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, райскайги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарації найдешевше и найкраще.
Замовляти съ провінція адресувати: „Новый оптикъ“ підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.
Ч. 958/92.

КОНКУРСЪ.

При Видѣлѣ Радъ повѣтовихъ въ Богородчанахъ суть до обсаджена двѣ посады:

1. Секретаря зъ рѣчною платою 800 зр. и зъ правомъ побираня дієтъ за чинности комісійній.
2. Инжи́піра въ рѣчною платою на разѣ 500 зр. зъ правомъ побору дієтъ за чинности комісійній и рычалу 40 зр. мѣсячно въ часѣ лѣтної поры за выѣзды въ справахъ дороговыхъ.

До осягненя посады секретаря служити першешество укѣнченому правникови, который выкаже ся докладнымъ знаньемъ языка польского, русского и нѣмецкого якъ въ мовѣ такъ и въ письмѣ.

Въ браку правника, мають кандидаты выказати ся докладнымъ знаньемъ уставъ краевыхъ и адміністраційныхъ та повышшими условіями що-до знаня языковъ.

Крѣмъ того мають кандидаты выказати вѣкъ, готовбѣ зложена кавціи найменше 500 зр., бути бѣлыми въ трактованю справъ, въ рахунковости и бути характеру бездоганного.

До осягненя посады инжи́піра вимагає ся передо всѣмъ укѣнченихъ студій технічныхъ, а въ браку тыхъ що найменше фахового уздобненя около будовы дорогъ и мостовъ, при томъ знаня обохъ языковъ краевыхъ и нѣмецкого, якъ въ письмѣ такъ и въ мовѣ, — кращого и четкого письма, доказу честного характеру и докладного знаня чинностей канцелярійныхъ.

Поданя власноручно писаніи й належито удокументованіи що-до вѣку, стану, укѣнченихъ студій и дотеперѣшного занятія, належитъ вносити до Видѣлу повѣтового на руки подпisanого Презеса найдалше до 20-го вересня 1892.

Богородчаны дня 15 серпня 1892.

Презесъ
Шелинскій.

XX
За 1 зр. 1 кильо
найзнаменитшихъ французскихъ мылъ туалетныхъ, якъ ліцеріиовыхъ, пірмовыхъ, фіалковыхъ, розжевыхъ и т. п. сортованныхъ запаховъ. За знаменитый товаръ ручитъ ся. Оплатно и зъ опакowaniem высылає
4327 12-15
Zur „Französin“
Seifen u. Parfumerie-Niederlage
Wien, XVIII B., Döblingerstrasse 38.
XX

ГАЛИЦЬКІЙ
КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ
принимаетъ вклады на
КНИЖОЧКИ
и опроцентовує ихъ по
4½% на рѣкъ.
2219 104-?

Рухъ поѣздівъ зельзничихъ

важный зъ диемъ 1 мая 1892.

Приходятъ до Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.
Зъ Кракова	601	205	901	640	922	—	—	—	—
Мушныи-Криницъ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродовъ (на дворецъ голоу.)	—	257	940	721	—	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродовъ (на дворецъ Под.)	—	245	947	655	—	—	—	—	—
Сучавы	1009	—	756	143	706	—	—	—	—
Кимполонга	1003	—	756	—	706	—	—	—	—
Радовицъ	1003	—	756	—	706	—	—	—	—
Глибоки	1003	—	756	—	706	—	—	—	—
Новоселицъ	—	—	756	—	706	—	—	—	—
Слободы рунгурской	1009	—	—	143	706	—	—	—	—
Гусятина via Галичь	1009	—	—	143	—	—	—	—	—
Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	236	—	—	—	—	—
Сухом, Н. Санча, Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—	—	—
Хирова, Станиславова и Стрыя	—	—	—	—	141	—	—	—	—
Пешту, Мискольча, Мункача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141	—	—	—	—
Сокала и Белзца	—	—	—	—	448	—	—	—	—
Сокала и Равы руской	—	—	—	—	832	—	—	—	—

Вѣдѣхатъ зб Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.	отъ Львова.
До Кракова	1041	307	536	1101	756	—	—	—	—
Мушныи-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродовъ (зъ голоу двора)	258	—	941	1026	—	—	—	—	—
Подволочискъ и Бродовъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1052	—	—	—	—	—
Сучавы	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Гусятина via Галичь	636	—	956	322	1056	—	—	—	—
Слободы рунгурской	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
Новоселицъ	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
Глибоки	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
Радовицъ	636	—	956	—	1056	—	—	—	—
Кимполонга	636	—	—	322	—	—	—	—	—
Стрыя, Хирова, Н. Санча и Сухом	—	—	616	1021	741	—	—	—	—
Стрыя и Станиславова	—	—	—	1021	741	—	—	—	—
Стрыя, Лавочного, Мункача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—	—	—
Белзца и Сокала	—	—	—	—	951	—	—	—	—
Сокала и Равы руской	—	—	—	—	736	—	—	—	—

ЗАМѢТКА: Часъ поданій послѣ годиника львівского. Числа подѣрженіи означаютъ пору 2238 нѣчну водъ год. 6-ои вечеромъ до год. 6 рано.

Родичъ, що хотять по за- каціяхъ помѣстити ученицъ на порядной станціи подѣ добрымъ доглядѣмъ, звалотъ ето- лосити ся до о. Якова Вацника, катыхита при женевской школѣ вы- дѣловой въ Тернополи.
4 51 3-3

Ученики можуть найти ро- дительскую опѣку, добрый харчъ, мешканье и услугу въ одномъ рускомъ домѣ по- дуже приступныхъ условіяхъ. Близша вѣдомость въ редакціи „Дѣла.“

Мешканье
для студентівъ зъ харчемъ, услу- гою и родительскою опѣкою: ул. Баторія ч. 26, двѣрѣ 25, II по- верхъ, напротивъ гимназіи Францъ Іосифа.

Нові униформы
для урядниковъ державныхъ зельзницъ
могутъ Вп. п. урядники одержати въ звестной одѣ многихъ лѣтъ зъ своимъ солидності и ретельности фир- мѣ по найнижшимъ цѣнахъ и най- дѣльше выготовленій.
Рѣвножъ поручаю ся jako спе- ціальность въ выготовлюваню уни- формъ для урядниковъ державныхъ и предлагаю мой богато заосмо- тренный складъ одежи мужеской и дѣтской. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публики на мои условия сплаты
остало зъ высочайшъ поважаемь
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

ПОДЯКА.

Дня 12 серпня с. р. вѣдбувала ся въ тутешимъ ц. к. ста- ровствѣ конкуренціна розправа на побудовану еще 1886 р. цер- ковь въ Борщевѣ. Успѣхъ переведена пертракціи, по 11 лѣ- тныхъ рекурсахъ, бувъ величавый. Конкуренціи стороны зъ выимкою прилученыхъ селъ: Мушкатовицъ и Слободки, приняла не только кошты побудованой церкви, не роздѣлила и шесту часть тыхъ коштовъ П. Т. коллатора на себе добровольно, обязуючися тѣмъ въ кварталныхъ ратахъ по 200 зр. слагати.

Проте церковный комитетъ чужь обязуючися зложити най- сердечнѣйшу ісдаку Вп. п. Альбинови Слонечкому и Исаакови Фельдшу за ихъ личну участь въ пертракціи и за се, що при- чинили ся до агаданого величавого успѣху — рѣвножъ Веч. о. со- вѣтничкови М. Барусевичеву, орд. комисареву и Вп. п. меценат- камъ: д-рови Александрови Помяновскому зб Львова, д-рови Ор- ловскому зъ Борщова и д-рови Окуневскому зъ Городенки за и- терверенцію при правномъ поладженю вѣсхъ спорныхъ квестій, котрі ц. к. министерство въ рѣшеню своѣмъ зъ дня 21 марта с. р. було поставило.

Особенно дякує подпisanый комитетъ Вп. о. д-рови Окунев- скому за цѣлковито безинтересное Заступство громаданъ греко- кат. обряду въ Борщевѣ, при агаданой пертракціи, якъ такожъ за повне признаня конфероване зъ своими товарищами а заступ- цами обохъ пп. коллаторівъ.

Не менше сердечну подяку высказує подпisanый комитетъ Вп. пп. Мильнерови, ц. к. старостѣ и Вячульскому, ц. к. комиса- реви поѣтовому, за предметове трактованье вѣсхъ чинностей у- рядовыхъ при такъ сжемілікованой и цѣле десятлѣтье, предъжа- ючий ся справѣ.

За комитетъ: **Василій Дроздовскій.**

Пошунує домашнього учи- теля до трехъ панночкѣхъ (двѣ до VIII-ой класы, одна до III-ой) водѣ вересня с. р. Адреса: Кароль Лянцъ, ц. к. лѣсничій въ Лыцнахъ, почта Риботичъ. 4343 3-3

Вдова по профессорѣ принимаетъ ученицъ зъ лѣтнього дому на станціи. Львовѣ, улицы Паньска ч. 11. 4363

Юліанъ Панкевичъ
артистъ маляръ
въ **Рогатинѣ**
выготовляе образы церковный всякой величины и въ кождомъ жадаемѣмъ стилю; подбѣймає ся украшеня цер- ковь вразѣ зъ выконаньемъ иконо- стаса и золоченьемъ, та взыатъ вы- коуне всякій працѣ въ обѣяку ар- тистичного малярства. На жадаємъ можу выказати ся познательными свидѣтельствами зъ успѣхъ выконаныхъ мною доси працъ, а подачую усло- вія возможно пріступити, поручаю ся ласкавой приклонности Вп. о. о. Духовенства. 40 90

Кнайповка
гортѣвка зъ зѣля лѣтничного патра Кнайпа
Цѣна Фляшки 1 зр.
Уживає ся чарку передъ обѣдомъ. Хоря пють по ложцѣ зъ водомъ.
Выключный складъ
въ Дрогогріи Леопольда Лѣтинского
маістра фармаціи
у Львовѣ, ул. Коперника 2.
На провінцію высылає ся найменше 2 фляшки водворотною почтою. 4215 57-60

АНТ. ЩЕРБА
мужескій кравецъ
во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або ул. Шайохъ ч. 1.
мая честь поручити Вп. ПТ. Публи- цѣ и Веч. Духовенству свою одѣ ро- ку 1873 истнуку

РОБОТНУ МУЖЕСКОЙ ОДЕЖИ
посля найновѣйшой моды, зъ най- лучшихъ товаровъ и по цѣнахъ якъ найдешевшихъ, управляютъ яко Ру- синъ о ласкавой выкладѣ Вп. П. Т. Публики и Веч. Духовенства, поруча- єся ласкавому покровительству.
Всѣ ласкавыя замовленя выко- нуются въ найкратѣйшій часѣ. 2808 16-24

Выробы зъ гумы и кав- чука 4331 12-?

гигієничій, хірургічний, до плаканя недужихъ и для полюбивъ (спе- ціальности париской подѣ дискре- цією) высылкає за посылкатою: Предпріемство высылковое (Versand- Geschäft) **Альбинъ Красевскій**, Вѣдены I. Giselstrasse Ч. 1. Вы- ключный цѣнникъ иллюстрированый на жадаємъ даромъ и оплатно.

БРИ-
твы швейцарскыи и англійскыи, рѣмѣнцъ и марморки, пензлѣ и всякій приборы до голѣня
поручає найдешевше

торговля приборівъ до подо- рожи, бѣля мужеского, пер- фумерии и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЕРА
передъ тымъ

БРАТОВЪ ЛЯНГНЕРОВЪ
у Львовѣ ул. Галицка ч. 10

XX

Глядаю учительки испытываю, безъ фортепиано, для двоихъ дѣвчатъ. Близша вѣдомость листовно на- користи. Зголошуватись: Воло- димиръ Гузаръ ц. к. судья въ Живачева, почта Неввиска. 4358

Глядаю домоового учителя до ученика въ I-ой гм. и 3-ои норж. класм. Условія дуже користи. Зголошуватись: Золо- томъ Потопѣ. 4358

ЛЯРНЯ ДЗВОНОВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и станціа зельзницѣ тамже.
Получивши на власнѣсть по старѣй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Ляряню дзвонѣвъ“ въ Калуши, бѣданену ерѣб- нымъ медалемъ заслуги, листомъ похвалянымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыи (якъ о томъ своего часу газеты доносили) — маю и теперь на складѣ готовѣй дзвонѣвъ, выконую скоро замовленя и праймаю старѣй або ушкодженѣй дзвонѣвъ до перелаваня за дуже умѣрковану цѣну.
Дякуючи вѣсѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшныя замовленя въ давнѣйшій спѣлной а теперь мой власной ляряни дзвонѣвъ прошу о ласкавой замовленя такъ на поодинокій новѣй дзвонъ якъ и на цѣлыя группы. За требо- ванья матеріялы и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручаю и для того сѣмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ 3789 16-24
Зъ глубокимъ поважаемь
АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

МИЦЕРА
Карпатскій косы зъ маркою „Косарь“
зъ англійской серебристой сталѣ (Silver-Steel).
Они косами надзвычайно легко косити. Они подобно загартованъ, рѣжутъ остро, остаются зъ догомъ острыми, легки до кошения и такъ гнучки якъ найлѣпша, на весь свѣтъ славна дамассеньска сталь. Они перетинають зѣлѣнну траву, не выщербуются и лишь дуже мало уживаются ся. Одно маленьке вы- стѣпане на бѣлѣкѣ дѣлѣ. А выостривши разъ такую косу, можна косити нею 100 до 120 кроковъ и найгустѣй- шею траву и найтвердшу горску траву, а тымъ оца- дити ся не лишь рубучий часъ, но и плата за кошене и то о чотыри, нѣтъ або иѣтъ раздѣвъ въ порѣваню зъ звычайными косами, якъ продають ся купцами.
Кождому, хто купитъ у насъ косы, заручаемо, що кожда коса буде цѣлкомъ така якъ тутъ описано.
Нашѣ косы суть такой шаринъ, яка потрібна въ нашѣмъ краю и таксы довготы, якои хто жадає, и по слѣдуючей цѣнѣ:

Довгота цѣлой косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	120
Цѣна одной косы	1-	1-05	1-10	1-15	1-20	1-25	1-30	1-35	1-40	1-45	1-50	1-55	1-60
На 5 кильогр. ваги вѣсѣ	14	13	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1

Одинъ карпатскій брусѣкъ (камень) до острѣня косъ, ¼ кильогр. ваги коштує 15 зр.

Косы высылають ся сейчасъ по замовленю почтою але лишь за готовѣй грошъ або за посылкатою. Почтова пересылка коштує 3 зр. за пакунки до 5 кильогр. При замовленю найменше 10 косъ полови- ну платы за пересылку мы беремо на себе.
При замовленю косъ для кѣлькынахъ господарствъ мы на кож- ду косу наклеиваю каргу зъ именемъ того, кому коса надѣжнѣ.

Особоливо треба выстерѣгатись обманниковъ!!!
бо лишь ей косы суть правдыи карпатскыи косы, на котрыхъ 1) накле- пана зелена картка зъ законною маркою „Косарь“ (по англійской „Mower“) и то цѣлкомъ така, якъ напечатана въ томъ писемѣ въ горѣ — и на котрыхъ на лѣтѣхъ косы выбита наша фирма: „Münzer & Comp.“ и 2) котры купуютъ ся присто, лишь у насъ, бо у другихъ купцѣвъ сихъ косъ цѣлкомъ нема. 4238 14-?

Минцеръ и Спѣлка (дава Л. Минцеръ) въ Дрогобычи (въ Галицїи)
одинѣй фабричный складъ косъ зъ маркою „Косарь“ для цѣ- лой Австро-Угорщины, Нѣмечины, Россіи и для цѣлого Восточу.

XX

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
поручає

выпробованъ и певный средства косметичный
бѣданенъ 9-ма медалами заслуги и 2-ма дипломами признаня.

Олѣйокъ таніновый, взымѣние и подпимаємъ во- лосы роста. Фляконъ 50 зр.

Помада хінова, взымѣние корнѣвъ волосъ и запобѣгає выпадѣти волосъ. — Слонъ 80 зр.

Вода атеньска, до змываня волосъ, запобѣгає творѣ- ти ся парнички, бѣдѣша, робитъ тревальми барву и полость. — Фляконъ 80 зр.

Олѣйокъ хіно-таніновый. Дѣлає знаменито на корнѣвъ во- лосъ и на порѣстъ волосъ. Въ случахъ де въ насѣдѣхъ недуга выпало волосъ, выказавъ велики цѣлюще дѣланье. Вже по ужитю одной фляшки можна добачити порѣстъ. — Цѣна 1 зр. 20 зр.

Есенція мятова до полоканя устѣ, кромѣ праймного, скрапильного смаку и запаха, дуже ко- ристно дѣлає на ясла и губы. Фляконъ 50 зр.

Порошокъ рѣстинно-алькалічний, до чищеня зубѣвъ. Надає перлову бѣлѣсть, бѣдѣша ка- жьны и вкрасы, котры наводять бѣль и порошавѣны зубѣвъ. Пудело 30 и 60 зр.

Виолінъ средство противъ прѣты рукъ и пахъ. Фляконъ 50 зр.

Вода львовска. Приемный, живяиый и довготрѣвный въ запахѣ той воды здыаєтъ се, що въ Антверпенѣ на выставѣ всемірадой зостаєа публично прокла- мована и бѣданенна. Цѣна флякону меншого 80 зр., бѣль- шого 1.50 зр.

Нігретина. Взымѣние средство до фарбованя въ сейчасъ волосъ на тревалу и красну барву черну и темну; естѣ цѣлкомъ нешкодливѣ а въ ужитю цѣлкомъ по- едичне. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарны руки. Наибольше червоны и по- падая руны выбѣлѣтъ ся и выпѣлѣтъ ся по кѣлькыразовѣмъ патѣртію Кремль ро- естиннымъ. Слонъ 80 зр.

Смаровило литовске до обува и шкѣръ, мягчитъ шкѣръ, робитъ ся непрома- кающею и тревальною. Пудело по 50 зр. и 1 зр.

Набути можна у **ЛВОВѢ** въ власныхъ торго- вляхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ филиалъ: въ **КРАКОВѢ** Суконницъ ч. 20, и въ **ЧЕР- НОВЦЯХЪ** Рынокъ ч. 2.

XX

При закупкѣ товаровъ просимо покинуватись на нашу часенись.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник“ найважливіших новостей виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перекладі разом з „Ділом“.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Лівка 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і на нисерати платити Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії:

на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар.
на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар.
на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар.
на місяць . . . 1 ар. 50 кр.

у Львові:

на цілий рік . . . 18 ар. на пів року . . . 8 ар.
на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачений відписок не бере. Подорожні чеків коштує 8 кр. а в.

Оголошення приймають ся по ціні 6 ар. бдч одним стрічкою писаною в рубр. „Надбавка“ по 20 ар. а в Подляки числять ся по 10 ар. бдч стрічкою.

Зі днем 30 червня скінчив ся другий квартал сегорічного видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників посіпати з надсильними передплатами і залеглостями.

„Галицко-руссіє“ дурисвіты.

III.

Наконець „Галицкая Русь“ завдає питання: „Якое становище должно все [sic!] русское население Галичины и Буковины занять в виду той вати?“ — але замість відповісти на се питання, показавши заходи старої партії, „дабы предотвратить“ реформу правопису.

„Предотвратити“ реформу правопису мали: а) Протест „Русской Рады“, котрий підписувано по цілій країні; б) Меморіал „Галицко-русской Матиці“ до міністра просвіты; в) депутація „русских“ обществ до митрополита. Перейдимо же ті мйри, „предотвращения“.

Протест „Русской Рады“ був пустою демонстрацією партійною. Таку справу, як управління правопису для шкіл, рідко вносять люди науки або науковий інституції, а не неграмотні селяне або робітники по містечках. Рівночасно з квіттю реформи правопису руском для шкіл вирінула також квіття поправки правопису польскон, отже тимчасово зайнялась краєвою академією наук, а міністерство рішення єя прийняло і в тім дусі видало потрібні зарядження. У нас Руські своєю академією наук нема, тож і не було виного виходу, як справу віддати під рішення загальної руської педагогіки, а опісля анкети. „Русская-ж Рада“ на перекір тому казала судити о тій справі селянським, робітничим і взагалі людям некомпетентним. Сама „Русская Рада“ знала, що вся тая робота єя єсть без вартости і оставсь без наслідків в самій справі, але їй думалось добра нагода ужити такого средства до агітації політичного мйж народами, — до підбурювання народу против народівців.

Щодо меморіалу „Галицко-русской Матиці“ до міністра просвіты, — знаємо нашим читателям, — то і сей меморіал не міг бути в силі осягнути намірену ціль. Було то елаборат так багатуний і непочесний, що єго навіть „Галицкая Русь“ не могла подати своїм читателям, а міністерство мало бм з ним числитися! Аргументами против реформи правопису було в меморіалі

то, що сторонники реформи пишуть „екун“ замість „екунь“ і „Исусъ“ замість „Исусъ“! Наконець що-до депутація до Г. Е. митрополита послухаймо наперед, як о тій пише „Галицкая Русь“.

„Съ надеждою на митрополита — пише она — вышло еще печальнейше. Депутація, отправившая ся в митрополиту Сильвестру Сембратовичу в днѣ фонетика, представила ему, что фонетика отлучает народъ от чтения церковныхъ и религиозныхъ книгъ, напечатанныхъ этимологично и, повидомому, убѣдила его, вбо онъ заявлял, что яко князь церкви рѣшительно не допуститъ до введенія фонетикъ. Между тѣмъ анкета приняла фонетичну, митрополитство подтвердило єя рѣшеніе, а „князь“ церкви, занятый постройкою палаты, не имѣлъ времени одержать владычного слова. Не даромъ говорятъ священное писаніе: Не надѣйтесь на князей земныхъ...“

Перечитавши сей уступ в „Галицкой Русь“, кождий безсторонний чоловік скаже приповідкою: ученивъ ся, як пивий плетя. Насамперед впадає в очи, що партія, котрої органом єсть „Галицкая Русь“, взагалі удавала ся в тій справі до митрополита. Дивно се — по перше для того, що она не згодилась на заявленіе, проголошене Г. Е. митрополитомъ в соймѣ що-до самостійности руского народу та й єго языка, и в тѣмъ взглядѣ займає супротивъ митрополита становище опозиційне, а по друге для того, що митрополит не рѣшає в справахъ школьных, отже „не допустити“ реформи руском правопису не мігъ, такъ само якъ польскій архієпископъ Моравскій не мігъ бм „не допустити“ реформи польскон правопису, уклавеной краєвою академією наукъ. Г. Е. митрополит мігъ тільки представити відъ себе компетентній власті, чтобы при реформѣ бувъ взятъ вгладъ на церковній и релігійній языкъ. Се и стало ся, навіть безъ інтервенції власті школьной, бо самі катехиты и профессеры Русины, котрі заявили ся за реформу правопису, поставили условіе, чтобы в книжкахъ школьных мѣщеніи такожъ уступы правописіу книгъ церковныхъ, чтобы ученики могли читати церковныя книги. Отже народъ не „отлучается“ от чтения церковныхъ и религиозныхъ книгъ“, а о тѣмъ именно ходило депутація и лише в тѣмъ напрямѣ мігъ інтервеніювати митрополитъ. Коли-ж се стало ся, мігъ спокійно займатися „постройкою палаты“. „Галицкая Русь“ святилізувала такожъ депутацію до цѣсаря, протесты всѣхъ каѣтулъ и т. д., одважю до всего того не пришло, бо правописна анкета постарала ся, чтобы народъ не водчувалъ ся відъ читана книгъ церковныхъ — и найголовнѣйша

обова духовенства стала усунена. Впрочемъ „Галицкая Русь“ аргументомъ про читаніе книгъ церковныхъ за богато спекулює на глупоту людскую. Мѣжъ нами ужинає она аргументу, что нѣбы-то фонетична правопись у Сербіи [де навіть архієрейскій пославіи пишуть ся правописіу фонетичною] „провождаетъ такія [?] ужасныя послѣдствія в релігійномъ отношеніи“, а этимологична в Россіи вытворила „народъ в высокой степени религиозный“. Дурному такъ говорити! Насампередъ правописъ в нѣявѣтъ народъ не має звязи з релігійністю, а по друге: про нѣякі в Сербіи „ужасныя послѣдствія“ в релігійныхъ відношеняхъ не чувати, а натомѣсть в Россіи при этимологичній правописіу відносини релігійній стоять дуже сумно. Нѣгде прецѣвъ только секты нема, якъ в Россіи. Сентавѣтъ числять тамъ прецѣвъ на міліоны! При этимологій в Россіи бачимо тамъ навіть „скопцевъ“... А може у Франціи, при єй этимологичній правописіу, підъ вгладомъ релігійныхъ відносинъ такъ дуже гарно? И якъ же можна говорити о якій звязи правопису в релігійностіу народівъ?!

Теперь перейдимо до становища, яке „Галицкая Русь“ радить зайняти „всему [?] русскому населенію Галичины и Буковины“.

Позаяв — наже „Галицкая Русь“ — ареформована правописъ для шкіл не може розширатися на личій дѣла Русинів, не може виникати в приватній доми, в приватній школы „русского“ языка и в издавничества „русскихъ“ газетъ, журналовъ и книгъ, то стара партія повинна зоближити до можливыхъ границъ рухъ літературній. „Галицко-русская Матица“ повинна заразъ выдати „грамматичку русского языка по первому [sic!] изданію грамматикъ д-ра Осадцы“. Дальше повинній Матица, общество ім. Качковскаго и редакция „русскихъ“ газетъ засыпати Галичину и Буковину „русскими изданіями“. Подлинной „русскій“ патриотъ повинній дома и в переписцѣ з друзьями и знакомыми ужинавати „лишь историческое правописание“. Священники, учителя и дѣяки нехай приватно учать сельскихъ дѣтей читати этимологію. В мѣстахъ гимназіальныхъ и университетскихъ нехай закладають ся приватній школы для науки „русского“ языка. Наконець стара партія повинна покинуть „фальшивую утилитарную политику“, котра казала нашимъ патриотамъ в 1848 бмъ роцѣ відхреститися відъ „русского литературного“ [россійского] языка. До „русского простонародія“ треба було и треба й нѣтъ говорить и поучати єго „в галицко-русскомъ нарѣчіи“. Але популярна література „не в состоянии удовлетворити

требованиямъ людей образованных“. Для того „образованная часть русского населения Галичины должна считать и признать яко свою общерусскую литературу“, бо „полное и всестороннее удовлетвореніе могутъ доставити образованному галицко-русскому обществу лишь произведения общерусской литературы“.

Отсе рады „Галицкая Русь“ для старої партії.

Завдяки конституції в Австрії стара партія все то може перевести в дѣло. [Въ Россіи Украинѣ, коли-б хотѣли зробити такий страйкъ противъ приписаной правописіу русскимъ фонетичной правописіу а за этимологичною, не могли бы нѣчого вдѣяти, бо тамъ по указу всѣхъ выданъ мало-рускій мусять виходити лише приписаной правописіу фонетичною.] Наша стара партія може друкувати этимологію [бо й „Діло“ и издавничества „Провѣсты“ друкують ся не иначе], може „Матица“ выдати и грамматичку Осадцы в „першій“ изданіи, може наконецъ покинути и утилитарну политику з 1848-го року и прийняти для интелігенції языкъ велико-рускій, а мало-рускій пони-що лишити се — для хлопа, для черни. И выйде такъ, якъ бывало передъ 1848-ымъ рокомъ, що для интелігенції рускомъ бувъ языкъ чужій, а свой рідний бувъ лишь для — хлопа. Рівниці хіба тая, що тогдѣ бувъ для интелігенції языкъ польскій, а теперь має бути російскій. Тимъ роздѣломъ интелігенція відъ народу має ся, бачите, Русь сарпнати!

Мы розуміємо, що позиція нашихъ москвофіловъ єсть безвыходна. Свой языкъ ненавидѣть, хотѣли-б єго стерти зъ лица землі, — а мусять числитися зъ народомъ, котрый мають передъ собою, отже зъ конечности творять особній языкъ рускій котрымъ нѣхто в Россіи не пише и не говоритъ. Русины-народовѣ неразъ радили москвофіламъ прийняти просто літературній языкъ велико-рускій [и в нинѣшній фейлетонѣ „Діла“ подає имъ одинъ Русинъ таку раду], але они того до нинѣ не слухали. Може бути, що відъ теперь на языкъ „Галицкой Русь“ покинути „фальшовую утилитарную политику“ и показує бодай добру волю писати літературнымъ велико-рускимъ языкомъ. Кажемо „добру волю“, бо нинѣ в одного Русина в Галичинѣ нема, котрий бмъ потрапивъ правильно писати по російскій, и при нинѣшнихъ обставинахъ такий люде й не выведуть ся, хіба бмъ наші москвофілы спроваджували для своихъ дѣтей няньки и гувернантки та гувернерівъ зъ Москвы, Калуги, Вятки и т. д., а на се ихъ ма-буль не стати. Однимъ словомъ: положеніе нашихъ москвофіловъ безвыходне! Зъ цѣлю

Галицко-русска колотнеча языкова.

[З письма Русина з провинціи.]

„Що-до управлѣнія языковыхъ теорій, то признаємо, что крайна вже пора, чтобы оно было переведено зъ практикѣ, — чей разъ склѣнась бы тая безвыходна путаница языкова, то правдиве вавилонское „столпотвореніе“! Се пѣся нашон гадка дасть ся осягнути поставленіємъ языкомъ, не двозначныхъ тезъ, опертыхъ на исторію и науцѣ.“

И такъ, чи хто узнає малорусскій языкъ яко самостійный, чи яко нарѣчіе великорусского языка, то на всякій случай єсть фактъ нѣвнѣмъ не заперечений, що єсть малорусская литература, занимающая поажне мѣсто в роднѣй литературѣ славянскихъ, а репрезентована такими писателями, якъ Котляревскій, Квітка, Мараянъ Шашкевичъ, Шевченко, Могилницкій, Устияновичъ, Марко Вовчокъ, Нечуй-Левицкій, Федьковичъ, Кониській, Руданскій и яші. Словесность тая мѣюча вже свой выработанный літературній языкъ малорусскій, сталає уже для насъ внижкою и разважяєсь дальше в устѣхъ нашего 20-миліонного вароуду та в умоторахъ нашихъ новѣйшихъ писателей, якъ д-ръ Огововскій, Партицкій, Цегляновскій, Корнило Устияновичъ, Франко, Маслякъ и яші, в издаваніи „Провѣсты“, в школьныхъ книжкахъ, в часописѣхъ „Діло“, „Зора“, „Батьківщина“, „Буковина“, „Учитель“ и другихъ. Вѣ Русины повинній сей свой літературній, книжний языкъ малорусскій любати яко найбільше своє своєрѣще та всѣми силами принажити до єго розвитку и якъ найкрасшого розцѣту, — отже у всѣхъ своихъ письмахъ ужинавати только сего языка и лишь за єго помічю выражати

всякій свои гадки-мысли, тамлячи на безсмертій слова Кобзаря: „Наше слово, наша пѣсня не вмере, не загине!“

Бєли-жъ хто зъ Русинівъ ставъ ся такъ нещастнымъ, що повишує свою рідну неаку, підійшовъ за блудными теоріями Катковичъ, не маючи ніякой опори ані в исторіи ані в науцѣ, а называючи малорусскій языкъ нарѣчіемъ велико-русскаго та не признаючи єму права до самостійного розвитку и то не на основѣ научныхъ исследованийъ, али вѣ насѣдствѣ забвѣного брутального указу „императорского“, — то такому водступниково своего народу не лишакъ нѣчого нашого, якъ свое „убѣжденіе“ переводити консеквентно в практикѣ, отже писати по велико-рускіи. Але підъ велико-рускимъ языкомъ розумѣю не то, какое вѣячене языки Катковичъ, якого уважають такі писатели якъ Дѣдичій, Наумовичъ, Петрушевничъ, Гумалевичъ, Бронимъ Анонимъ, и вѣ якомъ выдаютъ свои „изданія“: Матица, Народный Домъ, общество Качковскаго та редагують ся газетѣ той партіи, але розумѣю той языкъ, якимъ писали велико-рускій писатели Пушкинъ, Лермонтовъ, Хомяковъ, Гоголь, Толстой, Тургеневъ, Достоевскій, и яші, и який дальше развиває ся в сегочасній журналистикѣ в Россіи. Вѣ такій языкѣ, господствующей обеднѣтѣ, пишѣть и издавають свои газетѣ и „изданія“ а не калѣтѣ, не коверкають, не кудѣть зъ двохъ літературныхъ языковъ [мало-русскаго и велико-русскаго] языє давоглядне потрогѣ, не похоже иѣ на пса иѣ на барана, — правдивый літературній „уродъ“. По позволюте себе запятати: до якого словесности прайде ся записати такий памфлетомъ письма историка Петрушевничъ, а бмъ новѣйша Фомина Анонима, або поэта Гумалева? Скажете: до велико-рускон! Але-жъ погодѣть, панове! Тамъ называють се калѣчене ваше язычѣ... „тарабарезнымъ нарѣчіемъ“, а ваші газетѣ и „изданія“ берутъ лише тогдѣ в руки, коли хотѣть здорово порегаються... Чи може тѣ „изданія“ схочете зачислѣти до мало-русскаго словесности? Та ба, „челуха“ така вѣ найбѣй писаной словесности має за собою дуже непоказну мѣнушность, а передъ собою не має ніякой будущности, а хіба лишь пригожа — „мышьякъ на свѣданіе“... Бєли отже сѣ хрѣте нѣбы „русские“ язычѣ иѣ до чого нѣкому на свѣтѣ не прайдесть ся, то лишає ся одна дорога — закнѣтити єго зовсімъ, а свою працю вернути до одного зъ живыхъ літературныхъ языковъ, маючихъ зацѣпену будущность.

У нашихъ народѣвъ такъ оно звичайно водѣть ся, що если який профессоръ университетскій янує свою учену працю в свѣтѣ публикѣ, то можна бути певнымъ, что языкъ єго умотору єсть літературній, чи взятый зъ якого жавон, чи мертвой літературѣ. Дашъ у насъ можливе такъ curious, що профессоръ университета, котрый яко наукова позага повиненъ бмъ мати єже на певныхъ основахъ выработене понятіе о літературахъ славянскихъ, публикує свои працѣ на дивовижно ученого свѣта — вѣ язычѣ „незнатичѣ“. Мѣю ту на мысли д-ра Шараневичъ, истрого новѣйшій писана зѣвѣтай читающій публикѣ зъ ювілейного изданія Стариовіи и вѣ Літературного Сборника Матиці. И не дивно-жъ оно выглядаетъ, якъ водѣтъ працю такого научного авторитета возмъ „пѣдъ свѣдѣлѣмъ критикѣ“ языковон першій лучшей Великорусскій та накорнає вѣй пронаєть похобѣтъ, подобно якъ селучає ся колѣсь Язюву Головадому, коли во время оно мѣвъ єбѣзъ перебрѣтѣсь в Россію яко профессоръ велико-русскаго словесности на университетъ въ Одессу, а профессоръ того университета, начислявшій вѣ єго коронѣхъ писемъ, до нѣхъ писанѣмъ, ажъ 17 похобѣтъ противъ велико-русскаго грамматикѣ,

постарались о примѣненіе єго вѣ архивѣ за-мѣсть вѣ университетѣ.

Або чи можливе було бы у ншого народу такъ дивовидне дѣло, чтобы підъ редакцію одного чоловіка выходило двѣ часописѣ, а кожда відмѣняю правописіу? А однакожъ вѣ нашій блаженній Галичинѣ була вже й така невидальщина, якъ выходила газетка „Учитель“ и „Ластовка“. Коли и вѣ сѣй справѣ заинтересованъ бувъ свого часу ихъ редакторъ п. Клементовичъ, то вѣнъ менѣ пояснѣвъ, що вѣ „Ластовкѣ“ мусѣть писати цѣлкомъ популярно, бо она призначена для „мѣлчашекъ“, або якъ самъ мовлявъ „для публики по волѣна“ — „Учитель“ же мусѣть бути „твердой“, бо се вже для образованныхъ людей... И такъ для дѣтей наши: бѣвъ, для простолудѣ: бѣвъ, а для интелігенції та тверде: бѣвъ! Осѣ до чого доводѣть баламутня та путаница языкова и правописна! Коли у нашихъ народѣвъ популярній умоторъ лишь тѣмъ відличаетъ ся відъ вышнихъ, что вѣ нихъ добѣрають ся слова и выразы прианоровленіи до пѣнята читателей, а языкъ и правописъ якъ тамъ таѣ и тутъ однакъ, — то у насъ вынайдене янує ірадацію языкову и правопису: твердой, твердой, найтвердой; вѣ „твердой“ ужинає ся ще о вѣ дашковѣ (ѣ), вѣ „твердой“ дашковѣ улітає геть вѣ вѣтрѣмъ, а вѣ „найтвердой“ пауѣ ся якъ найбільше словѣ, хочъ-бъ яні дивовидныхъ та чудовищныхъ, кобы лишь якъ „найтвердѣйшѣ“, якъ: мерцаніє, горемыка, теленовъ [теля], анѣтъ [бузювъ], шрифѣтъ, бутербродѣтъ, стулѣ [крѣсло], чулѣтъ [панчоха], перчатка [рукавицѣ], масланицѣ, башмакъ [черевикѣ], золовка [свазѣнка], лѣдѣ [нещастіє], мочѣ [сила], сарай [шопѣ], угрюмый, и т. д.

Коли нашому „старому“ часомъ лучать ся слово народне малорусское, котре на першій поглядъ годѣ зрозумѣти, то яні то они під-

душъ радъ бы они побити галицко-рускій народъ на торгъ до Москвы, а тутъ годъ!

И маймо въ Богъ надѣю, що Русь наша не впаде нікому на жыръ и що поспралять ся всѣ вороги ея. Порокумо того нехай намъ буде самъ народъ нашъ, а побѣдъ патріотична, свѣдома интелігенція руска по сей и по той бѣдѣ Збруча. Противностей має народна руска справа багато, — агітація дурнавітівъ въ галицького табору москвофільского се лишъ одна и не найбільша противність, — але все те Русь при помочи Божої переборє.

Спеціально же въ справѣ реформи правописань народъ рускій зовсімъ не потребує непоконтисъ. Справу піднесли и перевели нашъ патріоты, вѣрні и щирі сыны своего народу, та й не въ нашій цѣли в гадцѣ ажъ лише, чтобы народъ рускій просвітно днугнутъ. Всяка реформа стрѣчає въ якійсь частинѣ суспільности опозицію, — безъ того не обходитъ ся, — але будучность рѣшає. Кілько то разбѣв бувало въ исторіи тавъ, що реформа тора сучасній убивала камінемъ, а побѣдній поколѣній реформу благословляла... Отже выждѣмъ, якъ покажуть ся результати. Покажуть ся добрі, то дякувати будемо реформаторамъ, покажуть ся въ чомъ хибѣ, — то поправимо. Намъ здаєть ся, що въ справѣ реформи правописань нѣякій здорово мыслящій патріотъ нѣакого становща займати не може.

Львица въ австрійскомъ парламентѣ.

Сима днями появилася невеличка брошурка підъ заг.: Die Vereinigte deutsche Linke im Reichsrathe. Брошурка инспірована начальствомъ нѣмечко-ліберального сторонництва. Въ сѣй популярно написаной брошурѣ розказано про подѣв послѣдній сесіи парламентарной, про становща, яке сполучена львица заняла супротивъ поодиновихъ австрійскій и про участь, яку австрійскіе сторонництво вѣло въ законодатныхъ роботахъ сѣи сесіи. Відтакъ про теперѣшнє становща политичне сего сторонництва говорить ся такъ:

Осуджаючи политичне становща сполученой львицѣ, потреба передо всѣмъ уважати на се, що се сторонництво розпоряджє въ найлѣпшій случаю ледь третью голосбѣ, заступленнѣ въ палатѣ послѣбѣ. Пошлєне само собѣ, не може мати рѣшучого впливу на законодательство. Змаганье сего сторонництва, чтобы въ нѣмѣхъ группахъ утворити вѣрнѣ большѣсть, не нашло у правительства нѣякой підпоры, а тымъ самымъ и у тыхъ партій, на котрій реалізовано. А що теперъ нема нѣякой стаюльнѣ большѣсти, то нѣмечко-львицѣ мусѣть заховати для себе свободу дѣлання, вѣрнѣ руку и старати ся, чтобы обставинѣ выхѣлювати вагу своихъ голосбѣ въ интересѣ своихъ засадъ и нѣмечко-го народу въ Австрій.

Що такий станъ сполученнѣ въ дуже многими трудностями и не можна его бажати въ загальномъ интересѣ — сего чѣвже нѣхто не заперечати. Тавъ недавно ея. Бісмаркъ высказавъ свой поглядъ що до стаюльнѣ большѣсти, и се певно цѣлѣний зворотъ въ пересвѣдченю сего мужа, котрый сказавъ, что се не мудре правдѣнне, взаимно протавствлѣти поодиновѣ партіи и творити большѣсть вѣдъ часу до часу концесіями. Въ Австрій же не набрала такого роуму, а поваявъ сполучена львица не въ силѣ переимѣнати сего неадорного ставу, котрый побороу вѣдъ многихъ лѣтъ, на здоровѣ парламентарній водансѣ, то мусѣть мѣмо вѣдъ аясѣ тавъ заридити ся, чтобы бодѣ добути загальнѣй впливъ на политикѣ правительства. Цѣлѣ тора засады постарано ся о вступленнѣ в. Клявирю до кабинету. Сполучена львица нѣмечко задержала собѣ свободу руку, свобода ея дѣлання въ нѣвѣдѣ не спинана и она може кождоу хвалѣ

востанѣти за своимъ поглядѣмъ.

Въ Австрій лежить сила державы въ рукахъ правительства и въ розпорядженнѣ административныхъ; австрійскіе при обоидѣ важнѣйшихъ урядовъ робить ся большѣ политики и рѣшаєть, австрійскіе властивою роботою законодатною. Длатого при теперѣшнихъ вѣднѣсахъ австрійскіхъ годъ малоажити, если добудеь бодѣ яку частину впливу въ тѣмъ напрямѣ, и се було причиноу, длатого львицѣ згоддала ся выслати до кабинету своего мужа доврѣя.

Се публична тайна, что теорѣ у внутрѣ правительства борють ся о перевагу два стремлѣня: одно прихильне нѣмцѣмъ, а друге змагающе до привернення зѣлѣзничого перестѣя. Тымъ можна пояснити тѣ тавъ часто неурзумѣлѣ колибани и противорѣчѣности политикѣ правительственной. Если сирѣчьтѣ ся стремлѣннѣ прихильне нѣмцѣмъ, то се буде нашымъ поступомъ, а аждѣй мусѣть признати, что в. Канбургъ на своимъ надзвичайно тяжкобѣ становщи оперує дуже зручно и добує собѣ повне доврѣя партій. Вѣднѣ дже маюгъ познати вказують на зворотъ до лѣпшого. Вачимо, что застановлено административній розпоряджєня ворожѣй нѣмцѣмъ и что наступили важнѣй розпоряджєня, котрѣ відповѣдають бажаннѣмъ нѣмечко-го населєня. Вачимо, что на ново зачинають ся работы комисіи для розмежєня въ Чехіи, а урядовѣ газетѣ заповѣдають спенсїонованье вражого президента Кранны, бар. Вікелера. Се познати, что въ шведатныхъ кругахъ заляшено ворожѣй нѣмцѣмъ напрямъ что-до администратіи, и хотѣть ступити на дорогу, котра бы бодѣ не була противна національнымъ бажаннѣмъ и оправданнѣмъ домаганнѣмъ нѣмцѣмъ. Крокомъ на той дорожѣ треба такожъ уважати дѣмію міністра Празжака. Симъ усунуєтѣ ся рады міністерокон однѣмъ намъ противнѣй голосѣ. Загальнѣ звѣстоу, что бар. Празжакъ, хочѣ пере- ставѣтѣ буги мѣастроу судовантѣмъ, все таки мѣавъ величій впливъ на именованье судѣвъ въ Чехіи, Моравѣ и Шлезеу, а такожъ въ полуднѣй Стѣрїи, Крайшѣ и Каринтїи. Рѣвножѣ звѣстоу, что неконче уважлѣваюно пра тѣмъ нѣмечко-львицѣмъ. Его дѣмію мѣавъ водтакъ и тавѣ значѣннѣ, что круга правительственной же разѣ повнѣужи туманѣти себе, мѣавъ бы старо-ческу партію можна було воскресити. За-для того отже можуть нѣмцѣ дѣмію бар. Празжака, котрѣ дававѣше въ Дунавскѣмъ и Фалькенгаймѣ творѣть федералістичну трѣй- цю въ правительствѣ, уважати за дальшій розкладъ давнѣго правлѣня.

Тыхъ подѣв не треба уважати довершеннѣмъ. Мусѣть стати чѣ лѣпше. Постепенно разѣ-у-разѣ вѣдно зворотъ вѣдъ напрямъ въ рр. 1880 и 1890, помѣмо сильного опору и несправлѣннѣстѣ могучихъ противнѣвъ. Нѣмечко-ліберальне сторонництво мусѣть стремѣти до розвѣтѣ и сирѣплєна своихъ засадъ. Досѣ заняла оно добру волю и неутомну працю, тожѣ мабуть теперѣ пойдѣ все скорше и певнѣше напередѣ.

Язѣ бачимо, брошюра написана для придѣбана славы проводирѣмъ нѣмечко-ліберального сторонництва — а естѣ мѣавъ бы предте- жѣ сирѣвождѣня посольского д-ра Пленера, яке мѣавъ відбувѣсь сѣдѣничого тавжѣня передѣ выборцѣмъ въ палату торговельну въ Хебѣ.

Стратегічне значѣннѣ нового шляху зѣлѣзничого карпатского Мармарошъ Сигѣтъ-Станиславѣвъ.

Pester Lloyd помѣтивътѣ подѣ такимъ заголовкомъ статью, котра походить мабуть въ найвысшихъ кругахъ войсковыхъ:

„Ухвала сойму угорского что-до будовы шляху зѣлѣзничого Мармарошъ Сигѣтъ-Станиславѣвъ звернула увагу на стратегічне значѣннѣ сего нового шляху карпатского, тожѣ коротке посвѣщенье тѣи справы буде безъ сумнѣву на чѣсѣ.

Звѣстоу, что вѣдѣ скѣлькости зѣлѣзничихъ шляховъ, прагдѣныхъ до перевозу войска на гранацѣ державы, заванѣтѣ не лишѣ скорѣсть

стратѣгичного уставлєня арміи до бою, але тавжѣ и можливѣсть: выступати зачѣпно, перенести войну на територію неприятели, жити войско его коштомъ и шадити свои припасы. Лишь переимѣненнѣ войнѣ на територію неприятели може принести оперуючѣй арміи агаданнѣй хосєнѣ, а вѣрѣмъ того приносѣть оно за собою чѣ величезнѣй эффектѣ моральнѣй и политичнѣй. Лишь достаточна скѣлькѣсть вѣдповѣдно заосмотрєныхъ зѣлѣзницъ, доходячѣхъ до гранацѣ, може заванѣтити успѣшну готовѣсть до войнѣ и истѣрїя вѣнѣжъ стверждає, что н. пр. нѣмеччина могла въ рр. 1870—71 выступити зачѣпно супротивѣ Франціи, а протѣвно въ рр. 1866—67, коли нѣмеччина мѣла лишѣ шѣсть шляховъ, ведучихъ до гранацѣ французскѣ, мусѣла обмежѣтити ся на дѣфєнзиву своихъ заходныхъ гранацѣ.

Въ тѣй гадцѣ, помнѣваючи цѣлкомъ торговельнѣй користѣ, якѣ кожда нова зѣлѣзница може принести, повнѣй вѣсѣ поватѣтѣ въ до- воленнѣмъ ухвалєну будову зѣлѣзницѣ Мармарошъ Сигѣтъ-Станиславѣвъ, бо сѣмъ улєк- шувѣсь транспортъ войска до вѣдѣдно-повнѣ- выхъ гранацѣ державы.

У войнѣ жѣ своимъ повнѣчно вѣднѣмъ сусѣдѣмъ — на чѣстѣ теперѣ відношеннѣ на довѣшѣ чѣсѣ — не може Австро-Угорщина до- зволяти, чтобы выдерто ея хосєнѣ зачѣпного выступлєня.

Однѣмъ Австро-Угорщина мѣавъ теперѣ лишѣ шѣсть шляховъ зѣлѣзничихъ, перерѣз- ючихъ цѣлу територію державы, что прова- дѣть черезъ Карпаты, а вѣглядѣо вѣнѣну мо- равеску до Галичинѣ на именовѣру лінію опе- раційну нашоу арміи протѣвъ Россіи — имен- но на лінію Краковѣ-Тарновѣ-Перемишлѣ- Львовѣ-Станиславѣвъ Коломѣмъ. Отсѣ тѣ зѣлѣ- зницѣ: двѣрельсовѣй шляхъ першоряднѣй Вѣд- лахѣ-Вѣдєнѣ Богумѣнѣ-Освѣдамѣ-Краковѣ, ко- трѣмъ вѣдѣно продовжєннѣ веде на Львовѣ и Подволочисѣ до російскѣи гранацѣ; вѣдтакъ двѣрельсовѣй шляхъ Зальцбургѣ-Ліацѣ-Вѣд- де-Прешбургѣ, а вѣдѣно однѣрельсовѣй шляхъ ведучѣй на Сілівѣнѣ-Чачу-Кальварію до Кра- кова; однѣрельсовѣй шляхъ Хебѣ-Прага, вѣглядѣо Будѣвѣнѣ-Берно- (шѣжѣ Прагоу а Берномъ двѣрельсовѣй) Коштанѣ-Гулашѣ-Тѣ- шанѣ-Бѣльсѣ-Кальваріи; шляхъ Трієстѣ-Гра- децѣ-Штаніаманѣ-Комарно-Будапештѣ-Фі- децѣ-Місколѣ-Комацѣ-Вардѣвъ-Новѣй Санѣ- Тарновѣ; шляхъ Рѣка-Загребѣ-Будапештѣ-Міс- колѣ-Гомонѣ-Херѣвъ-Перемишлѣ; и шляхъ Сараєво-Бродѣ-Осѣвъ-Будапештѣ-Сольнокѣ- Чапѣ-Мунѣачѣ-Стры-Львовѣ- вѣглядѣо Стан- иславѣвъ.

До тыхъ шѣсти шляховъ въ наслѣдокъ ухвалєноу теперѣ будовы зѣлѣзницѣ Марма- рошѣ-Сигѣтъ-Станиславѣвъ прїидѣ сѣмѣй шляхъ перерѣзуючѣй австро-угорску монархію вѣдѣ полуднєво заходныхъ гранацѣ до гранацѣ повнѣчно-вѣдѣноу, котрѣй на кождѣй случаѣ буде потребувати перемѣны на двѣрельсовѣй вѣдѣ Дѣбрєчѣну на полуднѣ, чтобы ставѣ са першорядноу ваги шляхомъ транспортнымъ на Дѣбрєчѣнѣ-Вѣлѣкѣй Варадѣнѣ-Сегедѣнѣ вѣдѣ Земуна.

Коли два першѣ вѣдѣ агаданнѣхъ шляховъ зѣлѣзничихъ прагдѣдуть ся до перевозу войска III, II и X, а вѣглядѣо VIII и IX корпусѣ арміи, третій шляхъ естѣ призначєннѣй въ пер- шѣй половинѣ до транспорту войска I. корпусѣ а въ заходнѣй частѣ до транспорту резер- вы въ Горѣшнѣи и Долѣшнѣи Австрій. Четвер- тѣй шляхъ прагдѣ са именѣно до перевозу го- ловнѣй массы войска III корпусѣ арміи, а тавжѣ резервъ V корпусѣ; пятѣй шляхъ мѣавъ служити III корпусѣи, шѣстѣй войскамъ IV и VI корпусѣи.

На коу одѣу, найбільше на полуднѣ вы- сунєну карпатску лінію транспортѣу (зѣ Бо- сны на Будапештѣ-Мунѣачѣ-Стры-Львовѣ) мусѣть числѣти ся крѣмъ того на случаѣ стра- тѣгичного походу войска VII, а въ значѣй шѣрѣ такожъ и XII корпусѣ арміи. Въ наслѣ- докѣ будована шляху Мармарошъ Сигѣтъ- Станиславѣвъ, вѣдтакъ певно скорѣ прїидѣ до будовы зѣлѣзницѣ въ Мармарошѣ Сигѣтъ до Сучавѣ, наступлѣла бы значѣа польза для шля- ху Чапѣ-Мунѣачѣ-Стры.

Интересѣ стратегічний Австро-Угорщинѣ докончѣ вымагає польза для того шляху. Бу-

дова ухвалєноу зѣлѣзницѣ карпатской зрѣбѣть можливѣмъ не лишѣ о много скоршѣй транс- портѣ на лінію боеву значѣныхъ массѣ войска лѣвѣного и резервы VII и XII корпусѣи, але вѣдѣ выбудована зѣлѣзницѣ Мармарошъ Сигѣтъ-Станиславѣвъ заванѣтити до певнѣи стєпенѣ можливѣсть ованѣннѣ вѣ стороны Австро-Угор- щины супротивѣ Россіи.

Щобѣ докончѣннѣ вынѣсѣти вагу ухва- лєноу будовы зѣлѣзницѣ карпатской, годѣтѣ ся подѣти поглядѣ на стратегічну ситу- ацію Австро-Угорщинѣи супротивѣ Россіи.

Нема сумнѣву, что на случаѣ войнѣи Ав- стро-Угорщинѣи въ союзѣ зѣ нѣмеччиною су- противѣ Россіи, Австро-Угорщина мусѣть при рѣвночаснѣмъ выступлєннѣ зачѣпнѣмъ вѣ стороны нѣмеччины, вступити въ гранацѣ російскѣи и наша монархія не мѣавъ цѣлкомъ потреби вѣдѣтѣ Галичинѣ на потѣлу войска неприятели, выжѣдаючи вѣ укрѣплєннѣхъ та- борахъ „Перемишлѣ“ и „Краковѣ“ російскѣихъ войска въ оборонѣй позиціи.

Тожѣ коли нѣмцѣи будутѣ форсувати лі- нією Вислѣ, Вуга и Нарвы, такожѣ лінією нѣмѣи, оперуючи протѣвъ розмѣщеннѣхъ тамъ російскѣихъ корпусѣвъ V, VI и XV генералѣ- губернаторствѣ варшавского та II и IV кор- пусѣвъ генералѣ-губернаторствѣ вѣдєнського разѣмъ зѣ розмѣщеннѣ тамъ 4½ дивізіями кавалеріи и вѣдѣвноу скѣлькѣстью резервы и ополченѣи, — то замкнѣуть вѣдѣи ямовѣра вѣ пѣтѣкнѣтѣнѣи крѣпѣстей: Мѣдлѣнѣ Варшава Дѣмблѣнѣ-Вѣрєстѣ лѣтовєнѣи и Бѣлѣстѣнѣ. Австро-Угорщина мусѣла бы вѣ тѣмъ случаѣ высунѣти вѣдѣновѣй силы своего лѣвого крыла на лінію устѣ Вуга до Вислѣ для об- сѣрвожанѣ полуднєвого фронту агаданѣго вы- сѣ пѣтѣкнѣтѣнѣи крѣпѣстей. Въ тѣй цѣли тре- ба бы перекнѣнѣтѣ вѣ глубѣну сусѣдноу краѣ войска, розмѣщенѣй найбільше російскѣи грана- цѣи, а именѣно корпусѣи: XI (Львовѣ), X (Пе- ремишлѣ), I (Краковѣ), VI (Кошицѣ) и X (Берно), 4ту дивізію пѣтѣи II корпусѣи, а такожѣ три дивізіи кавалеріи и три бригады кавалеріи, разѣмъ зѣ вѣдѣвноу скѣлькѣ- стѣю резервы и лѣндѣрѣи, стяженѣи на обо- рону Галичинѣи, — а оперѣтѣ на укрѣплєннѣхъ таборахъ Перемишлѣ и Краковѣ. Вынесѣо бы се вѣзгалѣ 5½ дивізіонѣхъ корпусѣвъ арміи, 4½ дивізіи кавалеріи зѣ вѣдѣновѣмъ часломъ резервы и лѣндѣрѣи. Протѣвъ тѣи силѣ зѣ рѣ- вѣноу скорѣстѣю могла бы Россія вывести до бою лишѣ свой XV корпусѣ люблѣнскѣй, XI жѣтомѣрєкѣй, IX кѣвѣскѣй, XII уманѣскѣй, вѣд- такъ дивізіи кавалеріи 14 (Кельцѣ), 11 (Ду- бнѣ), двѣ комбїнованѣи дивізіи нѣзовѣвъ (Ка- мѣнѣцѣ подѣльскѣй), 8 дивізію вѣдѣи (Капѣ- нєвъ), 12 дивізію (Вѣннѣца), 1 дивізію коза- ковѣ доѣнѣскѣхъ (Томашѣвъ), 3 бригады стрѣль- цѣвъ конныхъ (Тульчѣнѣ) — вѣзгалѣ пѣть корпусѣвъ арміи, шѣсть дивізіи вѣдѣи, диві- зію стрѣльцѣвъ конныхъ и вѣдѣновѣе число резервы та ополченѣи.

Въ сѣй способѣ булѣ бы Галичина до- статѣчно забезпечєна вѣдѣи стороны Россіи. Однѣмъ легко зрѣзумѣти, что се забезпечєннѣе булѣо бы о много успѣшнѣйше, если бы вѣ на- слѣдокѣ будовы нового шляху Мармарошѣ Сигѣтъ-Станиславѣвъ не лишѣ прїослѣвало транспортъ войска лѣвѣныхъ VII. корпусѣи, але такожѣ улєкшѣлось бы стаганье на лінію боеву дальшѣ розмѣщеннѣхъ корпусѣвъ. Крѣмъ шляховъ Львовѣ-Бѣсѣнѣ-Мунѣачѣ и Пере- мишлѣ-Лѣговѣ-Лѣговѣ, вѣсѣ нашѣ зѣлѣзничѣи проходы черезъ Карпаты суть звернѣи прѣ- тѣвъ полуднєво-заходѣну гранацѣ Россіи. Тожѣ до доповнѣна агаданнѣхъ шляховъ вѣдѣныхъ треба выбудувати ще однѣмъ шляхъ черезъ Карпаты: Мармарошѣ Сигѣтъ-Станиславѣвъ.

А вже докончєна потреба будовы агада- ного шляху на случаѣ — въ теперѣшнѣй по- рѣ цѣлкомъ немѣвѣрѣноу — войнѣ Россіи зѣ самоу Австро-Угорщиною, бо вѣ тѣмъ случаѣ тѣи тѣи корпусѣи арміи варшавского ге- нералѣ-губернаторствѣи зѣ вѣдѣновѣмъ диві- зіями кавалеріи мѣла бы Россія до розпорѣдѣ- нѣи вѣ нападѣ на Галичинѣи.

Коли отже на случаѣ спѣвѣдѣлѣнѣ нѣмеч- чины при зачѣпнѣмъ походѣ Австро-Угорщинѣи на Россію гранацѣ Галичинѣи суть абсолютно безпѣчѣи, то на случаѣ войнѣи Австро-Угорщи- ны зѣ Россією безъ спѣвѣдѣлѣнѣи нѣмеччины Галичина, обсаджєна лѣшѣ трѣма корпусѣи арміи, булѣ бы выставлєна на нападѣ шѣсти або сѣми корпусѣвъ російскѣихъ, заки вѣдѣно- вѣдѣна скѣлькѣсть войска австро-угорскѣи могла бы бутѣ перевєдєна черезъ Карпаты до бою.

Галичина мѣавъ вѣзгалѣ подѣ вѣглядѣмъ стратегічнымъ некористєннѣе положєннѣе вѣ отвер- тѣй гранацѣ, не забезпечєнѣи нѣякою охороною природною. Довѣмъ лукомъ всѣуєе ся грана- цѣ Галичинѣи въ обѣсѣгѣ російскѣи держѣ- вы, котра окружѣа ея зѣ трѣхъ сторѣи. Сѣмъ російскѣихъ зѣлѣзницѣ доходитѣ до галицѣи гранацѣ, а помѣжѣ нѣмѣ шляхъ Мѣнѣскѣ-Вѣ- рѣстѣ лѣтовскѣй Осѣнѣцѣ, вѣдтакъ послѣдѣй стаціи російскѣихъ зѣлѣзницѣ суть въ Остро- вѣнѣцѣхъ, Холмѣ, Радѣвѣловѣи и Волѣнѣскѣхъ а Галичина мѣавъ лишѣ шѣсть переходѣвъ че- резъ Карпаты и длатого для рѣвноваги до- кончѣе треба шляху Мармарошѣ Сигѣтъ-Станиславѣвъ.

Але зѣ другѣи стороны годѣ забути про- се, что австро-угорска сѣтѣ зѣлѣзничѣи лѣпше розвѣнѣна австрѣ російскѣи и длатого можна скорше перетранспортувати войско до бою прѣтѣвъ Россіи. Однѣмъ если бы на Галичинѣи мѣли рѣвночасно напасти вѣсѣ войска російскѣи зѣ Царєтѣа польского и зѣ Волѣнѣи, тогдѣ бы положєннѣе Галичинѣи булѣо критѣчає, а будѣо шляху Мармарошѣ Сигѣтъ-Станиславѣвъ и зѣ того вѣглядѣи необходимѣи.

носѣть ерѣкѣ, что — мѣвляєтѣ — у насъ такъ не говорятѣ, у нашѣмъ сѣлѣ вѣзвѣстѣе тѣе сло- во, и т. д., — нехай же позволятѣ себе запѣ- тѣти: де шукати за значѣннѣмъ наведєныхъ повѣще словъ, якими кажуть намъ любѣва- тѣи, та котрѣи велѣчаютѣ „вѣлѣннѣмъ“? И за- кажѣи такихъ „урѣдовѣ“ языковѣхъ, выслѣ- нѣныхъ Богѣмъ вѣстѣ въ якихъ гѣвѣдахъ, они намъ кажуть покидати свой мѣловѣзучнѣй, правдѣно-славѣнскѣй языкѣ малѣорускѣй, не маючѣй собѣ рѣвноу ажѣ що до повнѣты зву- ковѣ, такъ что-до богатѣства выразѣвъ, въ цѣ- лѣй сѣмѣй славѣнскѣй! На тавѣ дѣло, достѣи- не Герострата, можуть вѣдѣважити ся хѣба якѣи здѣспєрѣванѣи бѣшѣбѣжѣнѣи лѣтературѣи...

Зѣ сѣи азыковѣи заверѣя-головѣи, яна у насъ завѣла са вѣдѣ часу вѣступлєнѣи одѣи ча- сти нашоу публїцѣстѣи на блѣду дорогу, теперѣ уже и самѣи обѣдѣнѣтелѣи гараздѣ не знають, якими свѣтомъ вѣрѣбѣти. Вѣлѣкорус- кѣй лѣтературнѣй языкѣ выдѣвѣсь нѣмъ уже за- мало тверднѣмъ, то жѣ ещѣ вѣ чѣсѣ звѣстѣного процесѣи нѣхъ корѣєвѣвъ мастѣтнѣхъ совѣтѣнѣхъ Адѣльѣвъ давѣвъ Руснѣмъ раду, чтобы приѣ- лѣи азыкѣ церковнѣй за свой лѣтературнѣй, а передѣ вѣлькѣма лѣтѣи вѣдѣгрѣла тѣу уто- пію „Червоная Русь“ устѣи мѣшѣнѣского о. Іосѣфѣа Кообрѣнѣского. Амѣнѣ глаголю- вѣмъ, если бы булѣ до-небудѣ на свѣтѣ прѣ- мѣи приѣвѣченѣа за написанье найкѣльосѣлѣнѣй- шѣго абѣурда, то прѣмѣи тѣа мѣсѣла бы при- пѣсти по половинѣ: мастѣтѣи о. Іосѣфѣа за написанье, а „Червоной Русѣ“ за напечатанье сѣи утопії, — бо вѣдѣ чѣсѣвъ „присѣпомятѣ- ного“ Сѣмѣша до сѣгодня не мѣгѣ бы нѣхѣго довѣлѣчатѣсь „вѣлѣчѣйшоу чѣпѣу“. Та най- бы нашѣи обѣдѣнѣтелѣи указѣли намъ бодѣи на- якѣи аналѣогічнѣи случаѣи зѣ теперѣшнѣи,

де то именѣно находѣти ся на свѣтѣ Божѣмъ такий народъ, котрѣй бы покнѣувѣ свой жи- вѣи лѣтературнѣй языкѣ, а вѣзѣвъ на его мѣ- сѣ мертвѣй языкѣ вѣ передѣ тысячѣ лѣтъ. О такой замѣнѣи не думаютѣи авѣ сѣгѣчасѣй Грекѣи, авѣ Италіѣнѣи, хочѣи у однѣхъ вѣ старо- грекѣи, а у другѣхъ лѣтѣнѣнѣй языкѣ вѣ да- леко богатѣшими клѣсѣичѣи лѣтературами, ажѣ наша старо словѣнскѣи.

Яку цѣль мають такий чѣдацѣй выбрѣка фантазії нашѣхъ реакціонѣровъ? Рѣчь ясна, что имѣмъ рохѣдѣти ся лишѣ о баламучєннѣе ду- блячѣи опініи и се имѣмъ по-частѣи и удає ся. На зѣборѣхъ общѣства им. Катковскѣго высту- паюгъ лѣтературѣи трѣмѣадѣтѣи прѣтѣвъ русѣ- кѣхъ вѣнѣжѣкѣ шѣвольнѣхъ. Ба, въ чѣсѣишнѣхъ тѣхъ зѣвѣ старѣи партіи лѣчѣєсь намъ чѣтѣи до- писѣи „сѣлѣнѣна“, котрѣй поучѣє члѣновѣ комисіи, котрѣи укладѣла правѣиосѣи для вѣнѣжѣкѣ шѣвольнѣхъ, что не мѣавъ ся цѣсѣтѣи: ходѣвъ, чѣтѣвъ, булѣвъ, вѣнѣвъ — але: ходѣлъ, чѣтѣлъ, былѣлъ, онѣлъ, и т. д... Отже у насъ сѣравѣи язы- коу и правѣиосѣи не мають рѣшѣти профѣсо- ры унѣверситѣтовѣи и мужѣи науки, — ажѣ се булѣвъ у ашѣихъ народѣвъ, — але першѣи-луч- шѣи мѣазаило, что полѣзѣвъ де-що зѣ „чѣвѣнѣи“, берѣсь уже за крѣтѣку. Сѣи мѣазаило повнѣи бы памѣятѣи Кѣвѣтѣнѣи слова: „Шѣєцѣи знаѣи свое шѣство, а въ крѣвѣцѣтѣе не мѣащѣсь“.

Не радѣ бы я, чтобы мѣево хѣо фальшѣво зрѣзумѣлѣвъ. Тожѣ адѣ всѣмъ церковнѣи языка мушу чѣи придати, что вѣнѣлѣ для насъ Русѣ- нѣи мѣавъ и матѣи имѣе свою високу цѣлу язо- языкѣ лѣтурѣичѣи, яко дорога спѣдѣчѣна апо- столѣвъ Славѣнѣства. Мѣи его любѣио та не дамо его вѣдѣрѣти нікому зѣ гармѣиной цѣ- лѣсти нашѣхъ обрѣдѣвъ церковнѣхъ въ ко- рѣстѣи н. пр. лѣтѣнѣского языка. Но зѣ того

це не выплѣває, чтобы мы мѣли его приѣмѣ- ти въ сѣгѣчасѣу нашу словѣсѣнѣсть, будѣмъ зѣ-для того, что дѣвѣи слова церковнѣи зрѣ- умѣлѣи народѣи нашоу. Бо-жѣи и нѣнѣшнѣмъ Италіѣнѣамъ зрѣумѣлѣи безпѣрѣчно многѣи сло- ва зѣ ахѣ лѣтурѣичѣи языка лѣтѣнѣского, а прѣтѣвъ онѣи ещѣ не приѣмають въ новѣчасѣу словѣсѣнѣсть. Мы любѣио не мѣево и вѣлѣко- рускѣй языкѣ яко братнѣй славѣнскѣй, але не зѣ тѣмъ выговорѣмъ нашѣмъ галицѣнѣмъ, ажѣ ещѣ кажуть чѣтѣи нашѣи обѣдѣнѣтелѣи, бо- тутѣи вѣнѣ выдѣа са твердѣи язѣ пѣтѣвъ — але зѣ выговорѣмъ настѣище москѣвскѣмъ, и въ нашѣй лѣтературѣи маюгъ зѣ него хѣзѣуемо. Але-жѣи зновѣи и зѣ того це не выхѣдѣти ко- нѣсѣнѣнѣи, чтобы за для него мы сѣвѣи пѣтѣиной языкѣ народѣи мѣли занѣхѣуєтѣи, або дѣтѣи ему въ свой хѣтѣи нѣнѣчѣи якѣи сѣротѣи лишѣ вузѣнѣнѣй кутѣнѣвъ,

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Въ цѣль Австріи якъ у Вѣдн, такъ въ Будапештѣ, а также у всѣхъ столичныхъ краѣвъ коронахъ день уроднахъ цѣсарскихъ святкованъ торжественными богослужениями въ лобаньныхъ маніфестаціяхъ. Дальше въ престольныхъ городахъ за границами австрійско-угорской державы, особливо въ краѣхъ на балканскихъ въостровѣ въ Константинополѣ, Атинахъ, Бѣлградѣ и Цетинѣ сей день обходжено святочно у водповідныхъ кругахъ. Въ Константинополѣ великій майстеръ церемоній и генералъ-адъютантъ въ имени турецкого султана зложилъ желанія на руни австрійского амбасадора. Вечеромъ водъ було ся принае у австрійского амбасадора барона Каліче, на котрѣмъ явили ся всѣ репрезентанты державъ заграничныхъ присутній въ Константинополѣ. Въ Бѣлградѣ на богослуженію въ катедра австрійского посольства явивъ ся президентъ міністрѣвъ Пашичъ. Въ Цетинѣ водъ було ся гайемый обѣдъ въ Потодамѣ, на котрой запрошено австрійского амбасадора Сехенія разомъ съ цѣлымъ персоналомъ амбасады. Подчасъ обѣду цѣсаръ Вильгельмъ подѣлилъ тоасть въ честь цѣсаря Австро-Угорщани. Вонъ высказавъ свою велику радѣсть въ той причинѣ, що торжество гвардіи припадае власне въ той самѣй день, якъ родина австрійского цѣсара. „Австрійскій цѣсаръ — сказавъ цѣсаръ Вильгельмъ — е свѣтлымъ примѣромъ войсковыхъ и монархічныхъ честнотъ та найблагороднѣйшого сповнюваня обовязковъ. Союзъ мѣжъ цѣсаремъ Францъ-Іосифомъ а мною се найбезпечнѣйша закорука европейского мира!“

Старо-чеській орґанъ Hlas Naroda привѣсь немовѣрну вѣсть, що гр. Таффе наслѣдкомъ нарушеного здоровья уступитъ въ міністерства справъ внутрѣшнихъ и лашать ся тільки при президіі міністерства. Кандидатами на урядъ міністра справъ внутрѣшнихъ вычислено намѣстника Доллшова Австрія гр. Кильмансега и намѣстника Чехія гр. Тува. Орґанъ Piter'a замѣтивъ при томъ, що поклоняе гр. Тува на міністра справъ внутрѣшнихъ було бы дуже важнымъ порѣшеніемъ короны и правдоподобно гр. Тува бувъ бы такожъ наслѣдникомъ гр. Таффе на президентурѣ міністрѣвъ.

Въ часѣ переговоровъ въ справѣ російско-німецкаго договору тарифного Россія зажадала, щобъ кромѣ занесенна дифференціального цѣла на збѣже, обнижати цѣло водъ нафты, знести дифференціальне цѣло водъ дерева и vaporунити йй, що предмети досѣ цѣла не оплачуєт, а въ лѣнъ и конопль, такожъ и на будучасть не будуть обложени цѣломъ. Россія заключила торговельный трактатъ въ Испанію на условіяхъ, що испанскій товары будутъ оплачувати цѣло мінімальне.

Бѣлградскій дневникъ представляють положеніе въ Сербіи въ дуже темныхъ краѣвахъ. „Новъ Листъ“ приносить майже немовѣрну вѣсть, що правительство надѣе ся а такого можливого випадку, що скупщина водкине новый трактатъ торговельный въ Австро-Угорщаномъ. Офіціальна статья орґану міністерства Пашича „Одѣка-а“ заявляє, що навѣть въ случаю, если бы Сербія и не була въ сѣлѣ въ браку кредиту затянута почива за границю, то мимо сего ся обставина не спинаєт ся доповняти праготно въ войнѣ. Навѣть и безъ позвѣна Сербія въ своихъ частѣ буде зовѣсь выоруженою; до сего не треба вѣякомъ позачин. Суть ще предѣлы и вниш дороги, котрі такъ само доведуть до цѣли. — Міністерска вріза ще не порѣшена. Мѣжъ регенцію а правительство нема ані згоды, ані довѣря. Рістичъ зажадавъ, щобъ регентомъ бувъ ген. Богачевичъ або бувшій посолъ въ Парижѣ Ференъ Груничъ. Такожъ першій регентъ не хоче згодити ся, щобъ сѣлуквати скупщину ажъ доки радикальный кабинетъ не приае на одау съ такъ кандидатуръ. „Дневни Листъ“ каже, що радикалы мають намѣръ повинути кабинетъ а уступити мѣсце либераламъ. Въ той цѣли Пашичъ сѣлвѣ засѣдане выдѣлу радикальной партіи. Въ Бѣлградѣ не правдують, щобъ Рістичъ водбавлявъ ся покаявша чисто либеральный кабинетъ. Місцю евентуального зложена нового міністерства достане мабуть ген. Сава Груничъ або міністеръ справъ внутрѣшнихъ Милошъ Вельевичъ, а если нѣтъ въ власти ся, тогдѣ Пашичъ зреконструе свой кабинетъ на ново.

Новымъ намѣстникомъ Лібанову именованъ Наумъ Ефенді, чоловікъ дуже лядяны и вѣзавъ водводивъ на се трудне становиско. Досѣ войъ служивъ ако урядникъ въ міністерствѣ справъ заграничныхъ, доклад но спобавъ водвоини до заграничныхъ державъ. Лібановымъ намѣстникомъ посла закордонъ въ 1860 року має бути христіанинъ. На Лібановѣ мешкають магомеданскій Други и Христіане-Маронити а всѣхъ мешканцѣвъ разомъ буде до 230.000 душъ. Мѣжъ сами голловыми племенами а внишми, котрыхъ тамъ болѣе, съ поновнѣю мабуть ведуть ся кровавѣ споры, до котрыхъ вѣшували ся навѣть и европейскій державы, а особливо дипломатія Наполеона III. Тымъ способомъ державамъ европейскимъ владѣ ся съ часомъ выдѣляти у Порты деякѣ польгѣ и права для христіаньского населеня тыхъ гористыхъ околищъ. Ту частнау орієнтальную справу называю справою сирійскою и она була такожъ одною въ найболѣе замотаныхъ а трудныхъ до розвѣзаня. Теперь при именованю Наума Ефендіого справа мѣжъ Туреччиною а въ другонь стороны Францію и Австро-Угорщаномъ, котра такожъ має голосъ въ той справѣ, не выкладала нѣякого дипломатичного конфліктъ и була залагоджена мирно.

НОВИНКИ.

— Съ Станиславскими пишутъ намъ: Въ Делѣвѣ подѣ Галичемъ появилась ся холера. Спровожденный въ Станислава лѣкаръ, д-ръ Чеснакъ, означивъ ек яко cholera nostras. Померло десятеро людей. Жандармы забороняють кнати огорки на аму въ свой ревности въ выконуваню приказѣвъ власти політичной.

— Е. Е. митрополитъ Сильвестеръ выѣздитъ въ початкомъ другого тѣждня на кілька днѣвъ до Унева.

— Смена. Водъ кількохъ днѣвъ запанувала майже въ цѣлій Европѣ незвичайна спека. Причиною сего поднесеня температуры має бути африканскій „сірокко“, що несе до насъ огненый жаръ Сагары. Дня 18 н. ст. сернія дохдила спека въ Парижѣ до 36° Ц. въ тѣни. Богато особъ падало по улицяхъ, водъ сонѣчного удару; двѣ зъ нихъ померли. Въ наслѣдокъ спеки змагає ся такожъ холерина. — У Вѣдн було того дня 37° Ц. (або 30° Р.) горяча. Люде бояли ся показувати на улицяхъ де спека була ще болѣе. Найболѣе терѣли водъ спеки робѣтники при будѣвляхъ, возники, кондукторы трамвайей, а такожъ коны. Одинъ робѣтникъ померъ водъ удару сонѣчного а кількохъ особъ тяжко занедужало. Съ причини страшного горяча застановлено тамъ вправы залогі вѣдѣньскон въ бригадахъ, розпочаті дня 18 н. ст. сернія. — Въ Будапештѣ якъ пише корреспондентъ Neue fr. Presse, спека була ще болѣе якъ у Вѣдн, бо въ полудне було 45° Ц. Дуже багато людей занедужало а 4 померло. До тугенныхъ газетъ доносять, що якийсь поручникъ 86 полку пѣхоты казавъ передвѣчера своей компаніи за кару бѣгати до атакъ, въ наслѣдокъ чого 2 волякъ упало трупомъ водъ сонѣчного удару, 5 тяжко занедужало а 2 зомѣло. — И у насъ горячо змагаєсь. Термометръ доходить у Львовѣ до 30° Ц. въ тѣни и если температура не обнизитъ ся, то нашій войки вытерпятъ много муки подчасъ маневровъ.

— Холера въ Россіи розширила ся вже и на сѣла петербургского округа. Болѣа урядовыхъ вѣстей занедужало въ Петербургѣ дня 17 н. ст. сернія 60 особъ на холеру, померло 22 особы а выздорѣло 19. Въ сѣлахъ коло Петербурга умерло того дня 7 особъ. Царска родина перенесла ся вже въ Петербургъ до Петергофа. — Въ Баку померъ на холеру французскій консулъ Гумберъ. — Въ губерніи харьковской, де холера вже на добре розгостилась, доносять о розрухахъ. И такъ въ мѣстечку Старобѣльскъ зруйнувала товпа дня 8 с. м. новобудованный холеричный шпиталь и побилъ лѣкарѣвъ, а дня 9 с. м. повстали такъ-жъ розрухи въ сѣлѣ Голодаево, такъ що харьковскій губернаторъ, ген. Петровъ, мусѣвъ до заградныхъ мѣстечковъ выслати войско для приверненя ладу. Помѣщене въ „Харьковскихъ Вѣдомостяхъ“ урядовѣ оголошене зыває население до послуху и спокою и заповѣдає найтяжшій кары для всѣхъ, що не повинуютъ ся розпорядженіямъ властей.

— Въ справѣ закону въ Тучахъ достали мы водъ одного случайного корреспондента вѣсть, що Тучагине голосать, мовѣть они вже достали на Спаса депешу въ Римъ, що папа позволивъ имъ перейти на латинскій обрядъ. [Казали: Ojciec św. już rozwiolił, a papieżu przyjął rozstaj.]

— Про концертъ „Львовского Бояна“ въ Новомъ Торѣ читаемо въ Now-ой Reform-ѣ: „Концертъ группы руского товариства свѣтлості „Львовскій Боянъ“, котра въ сѣлѣ 21 свѣтловъ аматорѣвъ при спѣвучастіи директора Кулачковского, солиста свѣтлості Штирера въ переводѣ до Закононого задержала ся въ нашомъ горѣмъ мѣстечку, мавъ поведѣние, однимъ словомъ — свѣтле. Що лишь же въ Новомъ Торѣ и охрестности, а мае претензію до интелігенціи, прибуло на сей перъ уха и духа, чтобы скорѣстатъ въ рѣдкѣ въ глухомъ кутѣ нагоды почути добру музику, а такожъ чтобы почтати щирю охоту прибувшихъ въ далека гостей, що не щадили труда ані копѣтокъ, абы познати той захѣдный закутокъ краю и дати себе въ нѣмъ познати. Для того-жъ и тутешна сѣла казюнова, хочъ зъ горы вже въ аналогічнхъ будована цѣлахъ, майже що не помѣстала публики... Бѣли гра пѣніста и скрипка мило вражала ухо слухателя звучнымъ, а заравомъ плавнымъ и корректнымъ выконаніемъ, то вже правдивый энтузізмъ выкликавъ у публики опѣвъ, становившій справедливо лядну часть программы, бо жъ людскій голосъ до людского сердца найсильнѣе промовитъ. Подобали ся заравъ на вступѣ тѣ голоса въ чистымъ звукомъ, тхнуцій правдиво молодецою свѣжостію и силою, а при томъ вназуючій и на докладне знаніе рѣчи и непоследне вырѣшене. Далшого по кождомъ водопѣванію уступѣ сыпали ся брава и выхлукываня концертантовъ такъ обильно, що неодо мусѣли по два разы повторяти, а по-надъ програму засѣдали цѣлый рядъ милыхъ для уха и сердца польского, польскихъ пѣвонъ, воддѣлующихъ тымъ очевидно мѣстечкой польской публикѣ, що не вражена вѣстями, ані збаламучена шовіністичною оппозиціою почтила братню молодѣжь якъ власныхъ сыновѣвъ.

— Въ Путимовѣ на Буковинѣ отворилъ землякъ нашъ п. Иванъ Ступиницій атакъ и урядивъ ек побѣдъ найновѣйшихъ вымаганъ австрійскон формаконѣ.

— О. Теофіл Шухевичъ, греко-кат. пароха въ Садагурі, именувавъ президентъ Буковины бар. Краевъ членомъ окружной рады школьной на округъ черновѣцкій, а о. Ивана Порайка греко-кат. сотрудника въ Черновцахъ членомъ мѣской рады школьной.

— Съ Бродѣвъ доносять, що о. Ефимовичъ, парохъ въ Попѣвцяхъ, купивъ сими днями водъ наслѣдниковъ гр. Ольдѣ маѣстѣсть Залѣсье за 35.000 ар.

— Огнѣ. Дня 16 н. ст. сернія повставъ огонь въ сѣлѣ Северинѣ подѣ Олеськомъ, власности Брунск. Угеского и зничавъ домъ економъ и будинки господарскій. Шкода дуже значна. Причина огня невѣдома.

— Семинаріи для судѣвъ. Президіа вышного суда краєвого у Вѣдн выдала до трибуналовъ судовыхъ першон инстанціи розпорядженіе, чтобы о-собый референты заводили при тыхъ трибуналахъ курсы для авокулатантовъ и практикантовъ.

Таки курсы съ характеромъ семинаріи будутъ мати задачу основнѣйше образовати авокулатантовъ въ науцѣ права матеріального и формального. Спеціально занимающій правніи справы будутъ тамъ обговариватись и розбиратись въ становища практичного и теоретичного, въ примѣненіемъ до-точной литературы.

— Выдѣтъ флѣи товариства им. Михайла Качековского въ Коломыи устроено дня 1 н. ст. вересня во-кально-декламаторскій вечерокъ въ танцяхъ въ сѣлѣ Касина-резуры (въ ратуша). Чистый доходъ назначеный на будову „Народного Дому“ въ Коломыи. Програма вечера слѣдуюча: 1) Вступне слово на тему народныхъ мѣриць и забавъ давнѣйше а теперь. 2) Хоръ: „До руской пѣсни“, В. Матюка. 3) Декламация: „До Руса“ В. Стебельского. 4) Водити о житію и дѣяльности на поли народнои письменности бл. п. о. Луки Данкевича. 5) Хоръ: „Князь Ревука.“ 6) Декламация: „До руского народа“, И. Н. 7) Соло баритонъ: а) „Ой чого-жъ ты похорѣло зеленое поле“, Т. Шевченка, музика Лисенка; б) „Менѣ ажъ страшно“, О. Ниж. — Закнѣтитъ „Непобѣдима Русь“, образъ зъ живыхъ особъ, освѣтлений огнемъ бенгальскимъ. — Вступъ водъ особы 1 ар., білетъ фамілійный на 4 особы 3 ар. Білетѣвъ мож-на достати въ Народній Торговлі, а водъ 7-ои години вечеромъ въ дни вечерницъ при каф. Стрѣй визитовый. Початокъ о 8-ой години вечеромъ. Вступъ на сѣню дозволеный лише за оканзаніемъ запрошеня.

— Концентрація войскъ у Львовѣ. Вчера прибули до Львова дальшій полки пѣхоты а то: 41-й зъ Черновѣцъ, 24-ый зъ Коломыи, и 58-ый зъ Станислава, кождый зъ полковымъ штабомъ и зъ музыкою. Теперь отже стоять у Львовѣ тѣ полки въ цѣлости: н-рѣ 15, 24, 30, 41, 55, 58, 80 и 95 та 30 баталіонъ стрѣльцѣвъ; кромѣ того стоять еще два полки обороны краевон. Такожъ прибула до Львова дивизія артилеріи полковою зъ Станислава и Товмача. Въ самѣмъ Львовѣ и околици а такожъ въ сусѣдныхъ повѣтахъ розміщено 5 цѣлыхъ полковъ кавалеріи, т. е. три полки уланѣвъ и 9. та 10. полкъ драгунѣвъ. Рѣвно-часно покинуло значну часть резервы до водѣловъ фуриѣвъ. Зъ нѣмнѣйшимъ днемъ концентрація войскъ у Львовѣ вже окончена зъ выимкою обороны краевон.

— Громы. Дня 16 н. ст. сернія ударило ко-ляка громѣвъ подчасъ бурѣ въ Розважи и Фирѣ-вѣцѣ. Одинъ зъ нихъ убивъ въ поля сѣляннина Семка Чорного а другій летючюю буюскою. О той самой порѣ въ Фирѣвѣцѣ займилъ ся водъ грому двѣ старты збѣжа и згорѣли. Кромѣ того убивъ грѣмъ одного господара, а другого ранивъ. — Таки самы бурѣ лютли ся въ сѣреду и въ повѣтѣ величѣмъ.

— Жидѣвона бута. Якъ жиды поважують нашу вѣру и обрядъ, свѣдѣть фактъ, поданный въ львовскѣмъ Przegląd-ѣ. Мимувшій недѣль возили сѣляне зъ Подзамочка коло Бучача снопы съ поля. Запытаній, дѣляго что роблять, водповѣли, що посевсоромъ сего поля есть жидъ и что нинѣ въ выразне жадане его мають звезти все, що на-жали, бо иначе не достанутъ заплаты. Дѣйстно, бута жидѣвона не знае вже границъ.

— Загадочное убійство. Съ Элохѣвщины доносять, що мимувшій пѣтницѣ по полудни найдено въ Красносельцяхъ жѣнку одного зъ тамошнихъ господарѣвъ у власной хатѣ въ водрубаною головою. На шнѣ у неѣ было 12 слѣдовъ ударѣвъ сокиры а кромѣ того на черевѣ 6 ранъ водъ со-киры. Покойна, 30-лѣтна гарна женщина, мати кількоро дѣтей, жила зъ мужемъ тихо и примѣрно, але въ сѣлѣ звали ея чарѣвницею. Про ви-новника сего убійства не знали нѣчого певного, бо одиной свѣдокъ, 15 лѣтна пасерѣбца покой-ницѣ, цѣлкомъ не розвивлена и дурновата дѣвчана, не умѣе нѣчого певного сказати, лишь оповѣдає, что выдѣла якъ небѣжка прийшла до хаты, кленучи дѣти и кажучи, что черевъ нѣхъ муоитъ собѣ конецъ зрѣбати. За небѣжкою уводѣвъ до хаты „чорный“ и ставувъ въ кутіку. Тогдѣ покойниця кинула ся на пасерѣбцо, звалила ея на землю и хотѣла сокирою зарубити. Але тая выр-вала ся ѣй зъ рукъ, ухопила зъ колыски 10 мѣ-сичну дитину и утѣкла въ поле до вѣтца. Що дальше было не знае. Характеристично, что въ сѣлѣ вѣрять, что убійникомъ есть чортъ. Пасерѣ-бицю не арештували, бо ея нѣякѣ силы, въ по-рѣвнаню зъ силою убійцы, выключаютъ всяку возможность, чтобы она была убійницею.

— Шляхѣе холеры. На зборахъ лѣкарѣвъ въ Петербургѣ дня 10 н. ст. сернія, обговаривано справу вынайденя д-ра Хавкина що-до цѣплена холеры азіякомъ. Майже всѣ лѣкарѣ признали велику вагу сего вынайденя и порѣшили вести пробы въ лѣябораторіяхъ и досѣды въ клінікахъ зъ тымъ вынайденіемъ.

— Убійство матери. Въ Карлсбадѣ дучила ся дня 16 н. ст. сернія страшна пригода. Передъ ко-лякомъ дѣями прибула тамъ якась Американка зъ сыномъ. Въ ночи въ поведѣлка на второкъ збо-жеволѣвъ сынь и задушивъ матѣрь. Служацій, почувшій крикъ и увидѣвши водтакъ, що панъ его не жие, побудивъ мешканцѣвъ готель, котрі у-бійника узявши и водотасали до суду. Коли въ судѣ выжило ся, что войъ божевѣднѣй, водвезе-но его до шпиталѣ въ Добржаныхъ.

— Заговоръ. До Fremdenblatt-у доносять зъ Пешту, что трѣхъ воляковъ 7-ои компаніи 53-го полку пѣхоты, стоялого залогомъ въ Арадѣ, зрѣбили заговоръ, чтобы убити своего поручника, котрый дуже строго мавъ обходити ся зъ подчиненными собѣ войками. Одинъ зъ заговорниковъ, узявшоъ, зрадивъ тайну и его арештовано. Коли у вѣзницѣ вытѣрзевъ ся и пригадѣвъ собѣ, за что его узявено, подрѣзавъ собѣ горло.

— До кровавой бѣи пришло сими днями мѣжъ пограничною румынскою сторожою скарбовою а колякомъ сѣлянами зъ Боянѣвъ на Буковинѣ. Сѣ-ляне хотѣли потакни перегнати черезъ гранацию худобу, але сторожа румынска придыбала ихъ и уживши оружія поклѣчила колякомъ сѣлянъ смертельно.

— Посадинѣ. Въ Великой Кикиндѣ на Угор-щинѣ водѣвъ ся оногды поединѣкъ на шаблѣ мѣжъ кадетомъ кн. Радзивиловъ и поручникомъ Чароші. Оба противники служатъ при третѣмъ полку гузарѣвъ. Причиною поединку была суще-рѣчка подчасъ забавы.

— Прирядъ до мѣшани картъ. Парижскій клубы заводять теперь по своихъ салѣонахъ гры при-рядъ до мѣшани картъ, вынайденя якогось Білена. Прирядъ сей дуже простый, мѣшає карты незы-чайно скоро и выключаетъ всяку возможность фаль-шования. Имовѣрно заведуть его обовязково у всѣхъ домахъ гры.

— Омибуѣтъ, курсуючій мѣжъ Маріѣвкою а Львовомъ, водѣжджає въ Львова (площа Галицка) почавши водъ дня 19 н. ст. сернія о годинѣ 4-ой по полудни замѣсть о 5-ой. Впрохѣтъ розкладъ бѣды неизмѣненный.

— Населеніе русоіиныхъ мѣстъ. Пѣсля переведе-ного найновѣйшого списку населеня въ Россіи числитъ Петербургъ 1,001.000 (въ роцѣ 1859 числивъ 520.120) мешканцѣвъ, Москва 808.000 (386.870), Варшава 505.000 (161.000), Одеса 304.000 (104.000), Кіѣвъ 201.000 (60.000), Рига 190.000 (72.000), Харьковъ 188.000 (48.000), Са-ратѣвъ 165.000, Лодзь 150.000 (29.000), Ка-шеневъ 149.000 (85.000), Казань 140.000 (60.000), Вильна 130.000 (51.000), Ташкендъ 120.000 (50.000), Тифлісъ 105.000 (40.000), Ростовъ надъ Дономъ 102.000 (40.000) и Бердичѣвъ 101.000 (50.000). Всѣхъ мѣстъ зъ населеніемъ болѣеымъ якъ 100.000 есть въ Россіи 16.

— Дрѣвній вѣсти. Цѣсаръ дарувавъ погорѣлымъ громады Ушня, въ повѣтѣ золотѣвскѣмъ, 500 ар. запомогі. — Дня 6 н. ст. вересня водбуде ся въ Тулиголовахъ вѣнчанье п. Ивана Матѣвска, окнѣченного богослова, зъ панною Людмилею Пап-пѣвною, дочкою тамошного пароха.

Вѣсти зъ Авр. Львовскон.

Декретъ удѣленія водъ опыту конкурсо-вого на 6 лѣтъ одержавъ о. Юл. Мандачевскій. Правительство асигнувало плату въ релі-гіійного фонда для приватного сотрудника въ Воло-сницѣ на 1 рокъ.

Завѣдѣтельство въ Белзці одержавъ о. Юл. Левинскій, тамошній сотрудникъ.

Консисторія вставила ся до намѣстництва: 1) о платно зъ релігіійного фонда для приватныхъ сотрудниковъ въ Николаевѣ, деканата холодовского, въ Сосновѣ, въ Струтинѣ нижномъ и въ Верби-довцяхъ, и 2) о заомогу о. Павла Свистунови, парохви въ Козовѣ.

О. Дмит. Розлучицкій зрѣзигнувавъ зъ пре-зенты на парохію Бѣча а приймавъ грамоту пре-зентаціону на Жовчѣвъ.

О. д-ръ Теофіл Сембратовичъ парохъ церк-ви св. Варвары у Вѣдн одержавъ 6-тыжневу водпустку; заступництво поручено о. Т. Пюркови, духовникови тамошней семинаріи.

Введеній яко парохъ Колодѣвкѣи о. Клим. Слюзаръ.

Посмертій — — оновѣстни.

Иванъ Набинъ, сынь учителя народного въ Вѣтлицѣ, повѣта аровляского, ученикъ V-ои класы руской гімназіи въ Перемишлѣ упокоивъ ся сими днями. Вѣчна ему память!

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр

— Именованіи Міністерство скарбу именувао елевѣвъ евиденціальныхъ: Володисл. Ушинского и Теоф. Милу геометрами II. класы.

— Конкурсы. Дирекція почтъ и телеграфѣвъ розписує конкурсъ на посаду екопедіента почто-вого при флілѣальномъ урядѣ почтовѣмъ и н-рѣ 7 у Львовѣ коло Ивалѣдовъ. Рѣчна платня 730 ар. Подавати ся треба до 28 н. ст. сернія. Президіа намѣстництва оголошує конкурсъ на посаду офіціала евентуально казначѣла намѣстництва. Вносити поданя до 20 н. ст. вересня. — Намѣст-ництво розписує конкурсъ на 2 стѣпеніи по 105 ар. зъ фундаціи о. Петра Медянского. Стѣпеніицъ назначеній для учениковъ гімназіальныхъ свѣ-тковъ фундатора а въ недостаю ихъ для греко-кат. учениковъ давного округа чортковского. По-давати ся до дня 15 н. ст. жовтня.

Дописи „Дѣла“.

Вѣдень 20 сернія. Разомъ зъ цѣсаремъ приѣдутъ до Галичины архикнязѣ: Францъ Сальваторъ, Альбрехтъ, Іосифъ и Августинъ.

Берлинъ 20 сернія. Цѣсаръ Вильгельмъ мавъ рвшую заявиться противъ двѣлѣтнѣй службы войсковой, а що парламентъ и оба міністры войны обстають за проектомъ, то готово прийти до коняліктъ.

Петербургъ 20 сернія. „Гражданинъ“ доносить, що Порты переслала російскому правительству зъ власной инициативы поясне-ние, для чого султанъ принимавъ у себе Стамбулова.

Софія 20 сернія. Князь Фердинандъ вы-ѣхавъ до монастыря Рыло и тамъ перебуде ажъ до отвореня выставки у Филиппополи.

Переписка Редакціи и Администрации.

Вач. о. Цег. въ Стр. Ще 50 кр.

Надѣслане.

Черезъ цѣлый рокъ отверте Концесіоноване Заведеніе водолѣчничѣ „МАРІЇВКА“ (почта Львовъ).

Шѣсть новыхъ мурованыхъ будыньковъ. Ка-лиция (службы Божіи щоденно). Водрѣвнѣ устро-ево. Бухля у власной зарѣдѣ. Побуѣтъ и лѣчене почавши водъ 25 ар. тѣжднево. Лѣкаръ перебуває стало въ заведеніи. Полученіе въ телефоничноу сѣ-ть мѣста Львова. ОМИВУСЪ до Львова въ годи-нахъ: 8½ рано, 2¼ до пол., 7-ма вечеромъ. 30 Львова (пѣльцъ Галицкій) въ годинахъ: 11½, передъ пол., 4-та по пол., 8-ма вечеромъ. Всѣя бѣлшии информациі що-до мешканъ и т. п. подає Зарѣдъ.

Евиль Бертеміанъ Браеръ, властитель заведеня. Д-ръ Викторъ Легезинскій, управ. лѣкаръ. 4362

Молодо - Словяницѣ, бажачи розповсюджувати все ще свій впливъ міжъ народомъ заходили ся кілька разъ забрати въ руки за-служеного провідника д-ра Бляйваса про-вѣдъ Словяницѣвъ, зробивши ему багато не-справедливихъ докорівъ, однакъ сѣ заходи не довели ні до чого. Більшість народу лишала ся при улюбленимъ провіднику, а партія мо-лодахъ могла найти собі прихильників ли-ше поміжъ студентами. Длятого кожній бувъ певний, що партія молодихъ не посидить сво-яхъ противниківъ такъ довго, поки жаве сей провідникъ народний. За-для того боротьба поміжъ тими суперечниками не була все рів-но завязата. Неразъ, именню підчасъ виборбъ була міжъ ними найкрасша згода. Въ хвѣстъ святкованя 70-тихъ роковинъ житя нашого провідника не залишили такожъ молоді Сло-вяницѣ зложати заявленя вдѣки и поважаня заслуженому провідникови и се було для него на схлѣбъ житя найбільшою вѣдрадою. Се-дѣяло ся въ 1878 роцѣ. При сѣй нагодѣ зая-

Тодѣ громада Стубанко, переконавши ся
вже о konieczности зложеня таюи сумы, а у
взглядаючи велике убожество членовъ гро-
мады, урядила межн собою: добути якус-
большу суму на туу цѣль въ пасовиска гро-
мадского. Именно постановили: выарендувати
вусея пасовиска и побрати ще явѣсь оплати
вѣдъ деотрыхъ штукъ худобы. Однакож
выдѣли Рады повѣстови на то не поволѣвъ.
Тодѣ выбрали ся два радий зъ села въ той
справѣ пасовиска на порадѣ до Ярославца,
адвоката. Будчи до Ярославца черезъ село Ту-
тапы и довѣдавши ся, що Тучапани своими
письмами до старосты увѣдѣлились вѣдъ по-
добного обовязку, постановили просити адво-
ката, чи не могли бы и они въ подобный спо-
сѣбъ вѣдъ конкуренцїи улавынятися, и дѣйстви-
ель такую просеню водворяли ся, цѣлкомъ не-
разумѣючи далекосаглыости такого прошеня и
не маючи на то порозумѣня зъ громадою.
Очевидно тымъ господамъ ходило о то
щобы похваляти ся передъ громадою, щѣ
они прецѣмъ вынайшли способъ, якъ закончи-
оббити.

Дуже справедливо и законно поступивши собі арештський адвоката д-р Ручача, відправили тих господарів. „Галицька Русь“ подала неправду, мовляв то громада Стубно і Стубенко наміряла перейти на обряд латинський, зміняти втру батьків своїх. В тих громадах ніхто о томъ авѣ думавъ, авѣ бесѣдувавъ. Обѣ ті громади, Стубо и Стубенко, тримають ся вѣрно прагднього свого обряду руского и бажають при томъ обрядѣ на завсѣгды повѣстати. Такъ они заявили громадно и прилягло передъ своимъ душеспасиремъ, коли довідали ся, що въ часописѣхъ написано инявше. Зъ причини, що въ матернбѣхъ селѣ Стубнѣ дуже стара и тѣсна церковь уже вичаїт ся, давно вже бажили обѣ громади збудувати нову церковь въ Стубнѣ — и були бы вже давнѣ и выбудували, коли бы не таїй велений кошторнєхъ посяа затвердженого пняву. „Ad impossibilia nemo tenetur“ В обѣхъ тихъ громадахъ єсть всего 200 амерѣвъ обовязаныхъ до тои конкуренції. На 10.000 зр. вышло бы перестѣно 50 зр. на оденъ нумеръ дому. Чи єсть же то можливе, абы въ теперѣшнихъ часахъ високихъ податѣбъ и многыхъ нншихъ датѣбъ громаденыхъ — бѣднй господарѣ жнющй на трохъ або чотирѣхъ морнгахъ ґрунту, зложнлн такую суму? Зъ вѣдєн повстають рекурсы, а въ дальшомъ наслѣдну вѣдывають ся й таїй голосы, якъ Тучапсєй, або й тихъ двоухъ господарѣвъ Стубенка.

Сумніи и приєрї суть подббні обявы, — а що єсть ихъ причиною? Самїи закони.

Законъ о обязанности конкуренціи до ма-
теріальнхъ церквей тѣхъ філіальныхъ громадъ,
которыя удержуютъ власныя філіальныя церкви,
ставя ся въ многіе мѣсяцы причиною непра-
вильностей та закомотбъ, — и повинныа быти
высочайш. Се выдае ся не лишъ угажливо,
але и несправедливо, абы громады за то, що
не має священника въ мѣсяцъ, бува обязана
удержувати двѣ церкви. Ухвалы комитетѣ
парохіальныхъ повинны мати передовѣсьмъ
взглядѣ на стать мѣстовой конкурующихъ
сторбъ. Колько то будовъ не доходять до свѣт-
ку черезъ то, що планъ въ коштирахъ за ве-
дѣній. Стороны разъ-у-разъ рекурруютъ, водѣ-
гають, ухвалы не осягають правосильности и
такъ не выполняютъ ся. Высочѣсь додатку до
податабъ повинныа быти въ томъ взглядѣ озна-
чена закономъ.

И законъ о свободѣ мѣны вѣры повиненъ быть такъ уложенъ, aby нѣкакимъ способомъ не служилъ за средство ухалати ся

вля Словоицѣ найкрасше, що могли бы она вѣдати, коли бѣ мѣжь ними була згода! Але, на жалѣ, въ три роки опѣла втративъ нашъ народъ свого улюбленого проводника. Каждый патріотъ бачивъ, що теперъ безъ достойного наслѣдника мусить мѣжь народамъ повстати ще більшій розладъ, ще завзятішій суперечка, — и се опѣла здійснило ся.

Партія консервативна або радше клерикальна нарізала беззастаново, що як організмі Словенес не заступає добре як інтересів як наслідком того перемінювала його в 1883 рік в двінадцять під редакцією о. Осипа Бріча. Тепер виходила у Словняцъ дві часописи щоденні, і се могло бы лише втішати патріотів словнянських, коли-б не відоме їхнє обожування вороговань. Однак замість служати загальному сирая народу, они далше вели суперечки поміж собою. Ці хвалити одних, те гудати другій, коли ажено разгомошено, що всі молоді-Словяцъ притавили вітри, а наслідком того кожний Словянец повинен боронити правдиві вітри. Кожний напад на політику старих або клерикалів уважами рівночасно як напад на релігію, а се могло в народі викликати найбільше замішання. Назвіска „старі“ і „молоді“ небажало позабуто, а замість них стала живити назвіска клерикалів і лібералів. Однак ніхто з Словяцъ не міг вірити сим договорам, наче-б то у молодих або лібералів не було вітри. Они довели до того, що партія консервативна що раз меншала, а навпаки, партія ліберальна все збільшала собі прихильників. Часописи словнянські, що виходили в Старі і Карняті, були редактовані всім же консервативним дусом, але часописи помітний виходили в Побережю

вѣдѣ обовязующихъ законовъ. Найдучше за-
конъ той известа, бо майже все, що зголошуютъ
амѣну вѣрѣ, толькѣ для того се чинять, аби
обѣти обовязуючія закони, я вважують дру-
гимъ дорогою правнов беззаконности.

Священникъ.

[Письмо зъ-лѣдъ Станилазова.]

Сегорѣчу вандрѣвку рускою молодежи першу своего рода, урядилъ maturitetъ руской гімназіи у Львовѣ, до которыхъ прдлучились два члена академічнаго товариства „Ватра“ и девять maturitetъ гімназій коломийской и брѣжаньской. Цѣла вандрѣвка складала ся изъ 12 членѣвъ. Бѣтъ се дуже похвально, що вѣзъ не бывшій студентъь одановко повнов рускою гімназіи були першими, що урядилъ такъ дуже важку въ наслідки вандрѣвку по селахъ и малыхъ мѣстечкахъ. Вадѣю, що руска гімназія у Львовѣ не така, якъ ся оклеветуютъь вѣдоушники народній, — показуе ся, що молодежь рускою гімназіи веде ся дуже поважно, въ душѣ патриотично, и знае, что они маю своиѣ трудомъ и наукою въ повѣствовѣмъ житиу служати своему народови и дбати про его долю въ духовномъ та матеріальномъ вгладѣ, — показуе ся, что рускій вѣтъкъ можуть въ чистоту совѣстию повѣрити своихъ сыновъ на выхование руской гімназіи. Частыѣмъ проводѣнаѣмъ, что вказуютъ ясу и вѣзъ спуть молодежи, — честь той молодежи, что зроумѣла свое дослаництво и спѣзнала, что лаше въ шарбѣ и поважой праця та пожертвованю лежать частѣе народу.

Вага таких власне вандрівників, які сгорбача рускою молодіжжю, єсть переважна, а такі вандрівники, які будуть уряджувати частю і по всіх закутках нашого краю, принесуть красиві плоди. Проводіть таких вандрівників по селах повний взят на себе апітомці духовної семанаріа львівської ауматуристи рускою гімназіаі, або члену товариства „Ватра“ і втягують до свого кружка матурістів із наших гімназій із Галичини. Єсть то добра нагода, щоби молоді люди взаимно пізнались, зрозуміли, обяснялись і звязали ся дружнюю любовію, — щоби побінали, яку задачу мають перед собою. У нас руска молодіжжя гімназійальна, розкинана по різних польських і ба навіть німецьких гімназіях, звичайно єсть собі чужою, не знаєє, не має спільних думок, не оживляє однакового духу патріотичний, бо їй трудно воді неа того вимагати на провінціяі, де чия ємо єи мале посередь Поляків і Жидів. Коли убитий гімназієсти по матурі маюти переходати на студіа університетскі до Львова, Кракова або Відня, самі не знають: щоробати, куда йти, до якого товариства академічного вписатись, — молодий чоловік лего даєть ся злодздумати, попадає на фальшиві дороги і побіивше стаєє або надсферентним із справі народній, або просто ворожням. А власне через вандрівниа сильний молодіжжя пізнаєєє ближше, порозумієєє і не буде вже вигатись, куду має йти. То єсть перший оживлю, який мають осягнути вандрівниа молодіжжя.

Дальше черезъ частіи и численныя вандровки русса молодѣе познана бѣлаше народъ его злы и добры стороны, чѣе его житіе и воля такіи молодой чловѣкъ по себѣ чини. студій займе становиско посередъ своего народа, чи яко ваященны, чи урядныи, буде вѣнати, якъ поступати зъ народомъ, якъ для него правити, акажи средства ужити, чтобы его поднести а просвѣтити, а дальше и хлыборотъ стратити того недоувѣріе, яке, на жалѣ, до теперѣ має до антилізеиса, бо черковнае ся, що она емо добра баяла, — сякомы: образованъ и менше просвѣченъ брати будуть уважатись одаковыми сынами спольной матеріи Руса.

По третє: такі вандрівки багато при-
налягають до того, щоб поновити нові ча-
стину і щоби в наш вже існуючий ча-
стину по селах вліти більше руху, життя

власно в Триєст і Горація, нахилили с-
безпачастно на сторону лібералів. До с-
остатку треба зазначити, що влітку
в Триєст і Горація. Однак г. головним органі-
зації партії був усе дивний Slov Narod, з-
наючи часто по смерті Юрича своїх редак-
торів. Кожен Slovenc переміняв ся в-
дівний, став Narod що-раз більше нахили-
ти ся на сторону пасивності, що раз-
частіше помішувати кореспонденція з Рос-
сії, в се для него стало майже погубою. В-
одній з тих кореспонденцій було висловле-
но, що всі противники Славянства, чи он-
зуть ся Crispi або Ресі, то шумові люд-
ство. Slovenc за образу пани став більш
нападати на ліберальну прасу. Пожежа скорі-
дослідити, а також молодих мистів в-
часі скоріше гасити. Редактор Железнікар
усувно за службу за для необхідності, а в-
дівнику самбіть поміщено торжественно за-
явлення, що акціонери народно друзарів не
згодують ся з поглядом тої кореспонден-
ції в наслідком того на будуще навіть не
будуть помішувати кореспонденції з Росією
Заявленя сего справді додержали, позаяк
новий редактор Освіт Вошняк не помі-
став ні одної кореспонденції з Росією. За-
галом сей дивний через нощі перестав
бути славянофільом. Однак все те не могло
спинити, що-б не з'являло ся більше ви-
скажіть словянських і сам по короткій кон-
ференції постановили оповістити в віден-
ськом Vaterland, а ваче послані, в котрій
строго осудили ліберальну прасу словянську,
не тільки політичну, але й белетристичну,
видавану лібералами.

(Конецъ буде.)

аби вони не зазав'язувались, яєз до тепері. Зна-
на р'вчє, що зарбд'в паши, хот'я тавз много
говорит' ся о его просв'т'в, до сего часе-
єсть ще — зъ малыми вынмками — такі р'в-
подушнї на всейї поступї, оцалїй, а тавз
вандр'вкя розрушають, розд'вквалєт' єго
облїкхуть до роботы. Черезъ сп'вз, дв'вляма-
цїв, прїстунїй а зрозумїлї водїтцї, хл'б-
роб'в спїзнає свое дост'внїство, свою исторїю
ї отворят' єя єму очї. У насъ власно до єго
часу дуже мало роблено въ т'вмъ напрямѣ,
а то дуже потрібна и пожиточна р'вчє, — осо-
ливо черезъ водїтцї хл'броб'в'в дуже схо-
ручат' єя, и чимъ частїйше почув' в'вїзъ до-
брий и прїстунїй водїтцї, тымъ скорше
спїзнає в'внєшнєсть науки, просв'т'в, значє ду-
матї надъ зобою, стратїть свою дотепершню
байдушнєсть. Дятого конечно треба постара-
тїсь, щоби фїлія „Просв'т'в“ розвїнула вь
т'вмъ напрямѣ б'вльше жатї и дїяльности —
щоби часто уряджувалї пратїчнї водїтцї
для семїяє не лише вь м'вцїцє перебуванї-
фїлія, але й по сєлахъ. Теперь фїлія „Про-
св'т'в“ вь т'вмъ напрямѣ робить дуже ма-
ленько. Фїлія завдр'внїй и фїлія „Просв'т'в“
будуть яєз найчастїйше уряджуватї водїтцї
для людю, то вь недобг'вмъ часѣ хл'броб'в'в
нашъ зв'язатї єя побдъ кождымъ изглядомъ на-
дїшнє.

Дальше вандрёвни русской молодежи мают заботы: что же делать, чтобы в наших читальнях не пахнуло такой хвоею, как дует сего часу. Сумеем ли, где правнее, что у нас каждая читальня просвѣщае на свое копытѣ. Зажечь ли се вѣдь тому, кто вѣде читальню, або есть ей головою. Де въ читальни есть головою народовѣцъ, тамъ читають ся часослѣзы и наивнѣе писаны въ душѣ народномъ и религіиномъ, и дматого въ такой читальнѣ пахну духъ народный и религіиный; есть тамъ любовь до рѣдкого мовы и слова черкан; есть же головою „твердый“, тамъ читальня заставитъ „Галицкихъ Русей“, „Русскихъ Правды“ и т. д. учать ся погордиться своею мовою и народностю, баламутить ся и въ справкахъ вѣры; а лучить ся де, что й радикаль возмѣворъхъ, то „Народ“ и „Хлброборъ“ научать читальнибѣтъ, что вже не треба вѣякою вѣры, что народность не есть вѣякою святошю, — чисте безголовы! При такихъ разнорѣчьяхъ на правѣ нашихъ читальнь народъ въ страшны способъ баламутить ся, — не знае, кого слухати, и кланить ся на томъ, что все ему зогляде и вѣякому не вѣрати. Сумъ оборотити душу, коли застановитъ надъ такимъ хаосомъ. Язъ довго оно буде тревати и до чого доведетъ? Така вѣжъ вавилонська повинна еже разъ прозвѣстись, — если хочемо народъ радушати, — если хочемо, чтобы вѣсть насъ не цуравъ ся! А до усунуеня того хаосу язъ разъ причинять ся богато вандрёвни русской молодежи, бо та молодѣжь перенята идеалами, святыми для каждого Русина идеалами, перенята любовию свои народности и своей церкви, будо ти идеалы вѣрбали и мѣжъ нами людьми, до котрыхъ загоснѣть, — наши хлброборъ водѣрны очи и спѣнае, хто ему бажаетъ правнаго добра, и спѣнае за камнемъ итн. И такъ по недвогнѣ часъ мусать цезнути въ читальни нашихъ и православнѣматущихъ Москвы и въ урядового православія мусать цезнути славословія радикального безголовы, а запануе духъ правдо-народный и религіиный. Красна цѣль вандрёвни!

Наконецъ также, даже важная сторона вандервогъ была бы та, чтобы починать заботы резервовый фондъ при „Просвѣтѣ“ на помощь убогихъ читатели. „Просвѣта“ вступила въ новую фазу своего жита, объяла своими статуями также экономичныя поддвиганье русскому народу. Легко то сказать: „поддвигнута экономично“, но даже труда выповнати при брѣку средствъ. Се разумѣе возжидъ, кто хочетъ троха стыкаться съ народомъ и хотѣвъ ему помощи. Суть у насъ такой бѣдѣй, нужденая села, що мимо шаронъ волѣ и мимо велького пожертвованія годъ цошь зработа для экономичного поддвиганья хлѣбороба, просто дѣлатого, що нема средствъ. Дѣлатого конча мусити ся утворѣти фондъ водновѣднѣй при „Просвѣтѣ“, чтобы было чымъ двѣгати, бо иначе статуи не сюды зладуть ся. До утворѣния такого фонда дала починъ сесорбѣна вандервока рускомъ молодежь по селахъ, а пенно, що каждого року буде она своими подорожками той фондъ и наполнѣнати. Однакъ того замало, треба бы догдѣ лѣта ждати, а голодному не жеде ся. То же думаю, чтобы на сей фондъ оберати доходы всякихъ вандервогъ, а. пр. „Вояка“, уряджувати вечера, концерты и т. п. Кошъ хлѣборобъ нашъ матевокомъ буде стояти добре, тогдѣ и легко приде зобрати фонды на всякѣ патриотичай цѣли, якъ и, пр. на памятникъ Шевченка, и не буде такъ, якъ до сего часу, що звичайно дашь иателѣгенція саладакъ на всякѣ памятникъ, а народъ стояти на боцѣ дѣлатого, бо не має що дати. Прѣцѣнь вѣсьмъ Русинамъ повинно заложати на токъ, чтобы весь народъ бравъ участь въ жертвахъ на всякѣ патриотичай цѣли, бо доперва тогдѣ можѣи буде сказати, що сей або тѣй фондъ зложѣвъ весь рускѣй народѣ, и тогдѣ поставленный памятникъ або зложѣвый фондъ зовѣсьмъ наше мае значѣнье, нашу вагу.

Тыхъ колька гадоуъ высказавъ я, чтобы
вернуть увагу загалу Русинъ на сегорбчанъ
задрѣвку рускон молодежи по селехъ, ятъ
такожъ и на будущъ, чтобы загалъ нани силь-
но заинтересовать ся и всеми силами ихъ
подпиралъ, бо сегорбчанъ задрѣвкъ рускон
молодежи есть перша, котра оббрала собі
найтяжшю, але заразомъ найважнѣйшу и най-
красшу дорогу — дорогу мажъ робуѣтъ людѣ.
Сподоваломъ ся, що на будущѣ въ такихъ за-
дрѣвкахъ возьмутъ живу участь и потомцѣ ду-
ховныхъ семинаріѣ, бо особливо для буду-
щихъ священникѣвъ конечно треба народѣтъ
въ грунту пѣваня, если мають по Бо-
жому его провадити. Сегорбчанъ задрѣвкъ
рускон молодежи показала дороги, — тре-
ба въ долины зачинати роботу, треба

наробди втягнуты до національної роботи, з народу погасяють неврну душу до видобуту, — що правдивий труд! Менше мови о любдь для найменшого брата, а больше реальної працї в пожертвованя для того найменшого брата! За таку працю буде намъ адячний той найменшї братъ и незадовго стане въ рядъ зъ нами просвѣтѣньми, и тогда доверва стане-мо народомъ сильнѣмъ, тогда обважне за-владнемо грошовымъ голосомъ Тараса: "Въ свой хатъ своя правда, и сила и воля!"

Г. Р.

G. P.

Зô Львова.

Зарядъ воспитателя дѣвочего подѣ управ-
вою СС. Василіановъ у Львовѣ подае до вѣ-
домости, що изъ до-теперь згомосиавишъ ся
принятъ на сей рѣкъ шибльный слѣдующъ вос-
питавецъ:

А) На фондъ С. Е. митрополита: 1) Наталья Сыровѣдѣвна зъ VII ой класѣ, дочка священника. 2) Марія Конястявська зъ I ой класѣ, дочка цароха зъ Галича.

Б) Назови «Народного Дому»: 1) Марія Косовичівна, сарота по священнику з П. року семінарії учительсвои. 2) Єлена Гамчико-вичівна, дочка офіціаліста в Бадці, з VII-ої класи. 3) Юлія Назаревичівна, сарота по священнику, з VII-ої класи. 4) Степанія Кисілевська, сарота по священнику, з III-ої класи.

В) На фондъ бл. п. кардинала Михайла Левицкого: Стефанія Мартинець, сирота по священнику зъ VI-ой класы.

Г) На фондъ Теребовельскій: 1) Анна Долинська правткантиса-учителька. 2) Климентина Долинська зъ IV-ого року семинаріи учительская.

Д) На фондъ własный: 1) Анна Борода-
квичкина въ VII-он кл., 2) Минодора Боро-
даквичкина въ V-он кл., оба доча пароха
въ Тростянца [въ Золотчѣвскомъ]. 3) Яромари
Субота въ VII-он кл., дочка пароха въ Ли-
повицѣ. 4) Евгенія Цегельска въ VII-он клас-
сы, дочка пароха въ Камышня струмиловом.
5) Юлія Гавриловича въ VII-он класы, дочка
д. к. поборца податковаго въ Пбдгайцахъ. 6)
Михайлана Флюнтъ въ VI он кл., дочка пароха
въ Грозовой. 7) Марія Алексевичкина въ
V-он кл., дочка пароха въ Перепельникъ. 8)
Стефанія Кукуруза въ V-он кл., дочка учите-
ля народнаго въ Манавса. 9) Софія Березня-
ска въ V-он класы, сирота по д. к. адвюкатъ
судовомъ. 10) Надежда Халиковна въ IV-он
класы, дочка пароха въ Лтъанъ. 11) Анна
Флюнтъ въ III-он класы. 12) Наталя Чапелъ
сва дочка прѣфета семинарія духовной.

Тыхъ Вл. Родичевъ, котрй заявилъ я-
ственно або устно бажанье воддати свои дати
до воспитательца, а до-теперъ не внесли фор-
мальныхъ прошень, просить зарядъ, чтобы
найдылише до 29 с. и. тхъ вчинили, бо въ про-
тивномъ случаю буыъ бы зарядъ въ преемствъ
положено влкомити обоудя поняти.

Водъ Заряду воспиталища двачого пѣдъ
управую СС. Василіянко у Львовѣ.

Wien. Allg. Ztg. доносить, що въ най-
близшій часъ даваемый проводить чеського
народу д-ръ Владиславъ Ріфъръ має бути по-
сланий до палаты пановъ.

Сполийн делегацид маань буттй скл-
каны, якъ доведеть N. fr. Presse, на день 1
жовтыя. Причыною проволочки булы ся обста-
нина, що угорский парламентъ, котрый збере
сь ажъ 26 вересня, шустать попередню выбрати
сь своихъ делегатывъ.

На Моравѣ упокоюсь ся архієпископъ оломоуцкій кардиналъ Фридрихъ Фіртенбергеръ въ 79-мъ роцѣ жия, а въ обѣмъ священствѣхъ. Покойникъ бувъ ревнымъ пастыремъ и добровольцемъ своихъ церквей, а своєю часу загально гвѣстий була вѣданъ имѣть епископушка противъ тыхъ, котрі переходили на протестантизмъ. Водякъ вѣкъ выдавъ такожъ заборону хоронити ателікобѣхъ на кладовищахъ. Противъ сѣхъ розпорядженъ и всагалѣ протавъ діяльности нааза-архієпископа выступавъ Шмерлингъ, котрый тогдѣ бувъ міністромъ справъ внутрішнихъ. Однакъ архієпископъ на се заявлявъ, що вѣкъ се дозволять на вѣлку интервенцію властей въ те справѣ, бо се належить до круга церковного дѣлааня. При томъ архієпископъ сказавъ, що дуже добре знаа засаду: "Дайте цѣсарю, що цѣсаресѣ", и точно сего прадержує ся. Въ сѣхъ часахъ покойный кардиналъ подчеркивъ такожъ чеській рухъ національній на Моравѣ, до которого, вѣкъ всагалѣ до сѣхъ справъ повѣйше водносивъ ся вже о мнгово хогодѣйше. Последніма роками признавъ вложити посольскій мандатъ священника Веберова за те только, що сей въ парламентѣ выступивъ протавъ міністра Гавча, та ледя на просьбы wyborcovъ цофунувъ выданный приватъ.

Австрійсько-угорський амбасадор при Ватикані ґр. Резертера мав відъїхати до Австрії на двомісячну відпустку. За тєю причиною вінъ явивъ ся у папи на особливій аудієнції. Папа прийнявъ амбасадора дуже ласкаво, говоривъ зъ нимъ досить довго и висказавъ надію, що церковні справи Австро-Угорщини вилянуть ся при обоєсторонньому відношенні.

Зъ Петербурга доносятъ, що треба надѣяти ся вже въ найблизшихъ дняхъ димісія російскаго міністра сѣбару Вышнеградскаго. Насльдникомъ Вышнеградскаго зовутьъ ценно

має бути явний міністер комунікацій Вітте, а на його місце поїде гомаїстер Коваленко. Кривошея уважав зазначеним знатком економічних відносин Росії.

Більшість центрального відділу сербської радикальної партії не приєдналася до компромісу з Рістичем, а против першого регента поспішали на конференції дуже острій промови. Центральний відділ ухвалив, що Пашич має бути вибраний третім регентом, а Велимірович має зреконструувати кабінет. Далше жадано, щоб скупщина кінцево до переведення вибору регента була заразом скликана. Конференція не згодилася на це, що кабінет вибрав дімісію а Катич протию сказав, що на міністерство, але регенти повинні подати ся до дімісії. Пашич виступив тоді як посередник і хотів тим способом заадагати сбір, щоб при виборі регента було уложене терно, а до него щоб увійшов також ген. Богичевич, але відділ партії не погодив ся на сей проєкт. Тоді Пашич удав ся до регентів і зажадав, щоб скупщина скликана вже на 27 серпня, бо лише в такому случаю кабінет полішав ся на своїх уряді. Рістич тим часом, коли відбували ся наради радикальної партії, мав конференцію з провідником ліберальних Авакумовичем що до утворення ліберального кабінету. Відт мав сказати, що заапробує лаш таког кандидата на третого регента, которого мавувшость дає безумовну гаранцію о аго діястичній вѣрности. Тим способом Рістич усунав новим кандидатом Пашича. — В невіді Пашич скликав міністерську раду і сказав, що з причини скликання скупщини ага вибору регента і для затвердження торговельного трактату з Австро Угорщиною — поставити кабінетову квестію. Рада міністрів поїшла ще далше і мило внесена президент та міністрів ухвалила скликати скупщину та в той справі не узнати компетенції двох ливших ся регентів. Відтак дімісія радикального кабінету була прийнята, а утворення нового сербського кабінету поручено провідникові ліберальних Авакумовичеві, который дійсно вже був на се приготований і аложив міністерство. Сербській дивені „Видело“ каже, що Рістич з намови Росії викликав ся крізу. В такий спосіб справедливо дивені додають, що в той случаю ся кріза не була бы кріза postras, але кріза азійска.

НОВИНКИ.

— Зь Станислава пишуть нам: Дня 18 н. ст. серпня в день уродіння С. Вел. цесаря відбувся торжественну службу в катедрі станиславській єпископ Кулювський при співучасті крилошань. Присутній були представителі властей і адриві народу. По прикінці сего дня роздав єп. Кулювський 250 зр. на отой добродійній ділі: на бурю руску і польську в Станиславів, на будуючу ся церкву в Судовій Вишні і на станиславський товариства дам добродушності і св. Венкентів з Павло — всім по 50 зр. а. в. На площі вправ військових (на Дуброві) відслужив військовий капелан о. Касіан Куницький в устроєннім і украшеном наметі полну службу Богу для воєнка залоги станиславської під командою полковника краєвої оборони Пірка. По службі Вожой відбув ся перегляд 1600 людей, майже виключно краєвої оборони. В сали касна мѣщанського відбув ся обід для офіцерів на 96 накрыт.

— Зь Мовиловського пишуть нам: Тутешний ц. к. староста Лявкович взяв ся до переведення асаніації міст Жовки, Куликова та Мостів великих і сам вѣдять до Куликова та Мостів зь фінансом. В Мостах застав великий порядок і чистоту, завдяки мѣсцевій комісії асаніаційній, вь котрої склада входить також д-р Олѣйнік. Вь Куликові вже инакше, хотий жидки вь боляно перед холерою удержують тепер хаты яко тако вь чистоті і коло себе ходять старанійше. — На Оспаса був храм вь Дворіях. Народу збілося дуже много, особливо вь Бутині та Мостів. До народу проповідав Вн. о. Василь Чернецький зь Олѣйці, которого народ слухав радо, бо ж і проповідав вон як рѣдо хто. — Вь околиці вь декотрих мѣсцевостях будують ся красні церкви. Вь Мостах церква, будована після плану п. Василя Нагбного, вже на околиці. Вь Пристані о. Ев. Омелянський дав вь церкві новий стейнгутівий поміст. Вь многих селах вьнедові мають побудувати ся нові церкви. — П. Корнило Устїянович малює церкву вь Бутинях.

— Руско народний театр прибуває сими днями зь Косова до Вишні і заповідає перше представлення на день 27 н. ст. серпня. Репертуар шукать буде такий: Баронь циганський, Мікадо, Гаспароне, Запорожець зь Дунаю, Рѣздана нѣч і Хто винен. Вь Вишні дасть театр лаше 6 представлень, а то вь неділю 28 н. ст. серпня друге представлення (зь порядком шукать, такий як вище наведено), вь второк 30 н. ст. серпня третє, вь четвер 1 н. ст. вересня четверте, вь суботу 3 н. ст. вересня пiate, а вь неділю 4 вересня шесте. Надѣята ся, що доохрестна патріотична публіка руска не відкаже нашому театрові своєї чинної підмоги.

— Зь Коломишани пишуть нам: Вь „Дѣл“ вь дня 14 липня с. р. заповѣв комітет вѣходив

вандрівки „Бояна“ концерт вь Коломи на день 14 серпня. Зь огляду, що чистий дохід призначено на так красну ділю, як пам'ятник Т. Шевченка, заадагавь готовалась до него доохрестна інтелігенція, вербуючи також численних учасників середь селян. А що ж стало ся? Концерт не відбув ся, а позаяк вь часописах нѣ одѣвчєм не повѣдомлено, що концерт не відбув ся, то на-дармо трудили ся навѣт зь-подальших сторін Русини на концерт до Коломи і зь наріканьєм повертали до дому. На пам'ятник для Шевченка не прийшло нічого, а заробили лише готелі...

— Руска гімназія львівська возме участь вь поїтваню С. Вел. цесаря у Львові вь день приїзду таким способом, що 50 учеників зь вишних класів возме удѣл вь поході зь факлами, а прочі ученики зь вѣх класів виступлять вь шпалері.

— Приготовлення на прийняття цесаря. Роботи коло прикрашення улиць у Львові, куди буде переїздити цесарь ведуть ся безастанно. Передь палатою намістництва уставляють ворота для газовон ілюмінація. Вь шпалері маштові воді дѣлорія зѣлѣниного до намістництва стане на ділѣм 5-кілометрові просторі бльше як 300 стовпів прикрашених. Вѣт ті роботи будуть покінчені дня 27 н. ст. серпня і вь тѣм дни розпочне ся робота коло декорації домів мѣсних. Найкраснѣйше буде прибраний ратуш. Вь день буде вѣнз прикрашений величезними флагами, гербовими табличками, фестономі і т. д., вь нѣч буде видно 4 великі транспаренти, зь котрих два представляють цесарську пару. Надь головною брамою буде уміщений газовий транспарент, представляющий цесарського орла. Прикрашенє гімнастичнои салі вь школі ім. Миколевича, котру має цесарь оглянути, вже майже скінчене. Подрѣбна програма побуту цесаря у Львові буде вже сими днями оголошена, бо президія магістрату жде лиш на затвердження єи намістництва. Доси не означено ще точно години приїзду монарха до Львова.

— Зь Надвѣрнянського пишуть нам: Уряди прихолодї дѣстали воді редакції „Галицкой Русі“ презент — 170 нї номеръ того „вѣдѣтельства“ зь вѣсточною статтею: „Вабуня намъ Дубі дає“. Тими „Дубцями“ задумала собі „Галицкая Русь“ зробити рекламу, а тимчасом викликала загально тільки омерзѣнє і вѣс сожалѣють, що така огидна на Русі єсть можлива...

— Зь кругів нотаріальних. Нотарь Норберт Мокрицький перенесений зь Старой Соли до Николаева.

— Вписи до IV гімназії у Львові будуть сего року відбувати ся дня 27, 28 і 29 н. ст. серпня а рѣк школьний розпочне ся дня 30 н. ст. серпня торжественним богослужѣньєм. Вписи присвячено ділято, що дня 2 н. ст. вересня буде тую гімназію оглядати цесарь.

— Науна нотного опусу Зь днем 1 н. ст. жовтня розпочинає ся вь Гореніці при мѣйской церкві курсь науки нотного співу вь школі Алексєя Бачинського, бувшого ученика зѣвѣтної школи Демисової під назором Вн. о. Александра Осадця, мѣсцевого сотрудника. Курсь науки потрєває точно три мѣсця, а условия прийняті такі: 1) красний голос, чи теноровий чи басовий, і добрий слух, 2) за науку 5 зр. мѣсячно, 3) харчє має кожый мати власний.

— Огнь. Дня 18 н. ст. серпня околѣ 2 ои години по полудня повстав огнь вь двірѣ стайні вь Волишівці і зничив згадану стайню зь цѣлым сегодочним зором хмѣлю, бражарку двѣроку і 6 загородь селянських зь всім припасами зѣбжа. Шкода вносить до 10.000 зр. Селяне не були асекуровані. Огнь був имовірно підложений, бо стайні була тепер не уживана і замкнена. Ратунок був дуже лихій бо сикавки підпалє огню перестали функціонувати а громадскі бочки на воду порозничували був вѣт Костикъ своим сусѣдам до приватного ужитку. — Дня 18 н. ст. серпня о полѣ до 12-ои години вь нѣч повстав огнь вь Огладі, вь повѣт камінецькій, вь домі Іглі Байгелі і зничив 5 загородь селянських зь усім припасами зѣбжа.

— Маневри вѣдичань. Вчєра вечером надѣйшла — якь говорять вь кругахь воєйовихь — вь Вѣдича телеграма зь розказом, вѣдичуючимь великий маневр вь Галичці. На великий спосіб залишено поки-що вправи дивізійні і полки, стѣлї залогою у Львові будуть відбувати лише менші вправи полково. Изь Перемішля телеграфують, що маневри 10-го корпусу рѣшучо вже відкличані. Воєско сконцентровано вь Перемішля вертає вже нинѣ вечером назад до своих гарнізонів.

— Зь Станислава пишуть нам: Вь суботу спєка була велика, а коли вь полудне вертали ливдверности зь ексцерці до Каяннана на свои кватирь, то улао ихь кажуть, звыжє сто на улицях Станислава. Одинь чи два зь нихь мали померти. Першу поміч давали упавшим жовнѣрамь добрі люди, бо лѣкарь воєйовий, кажуть самъ заслаб на ексцерці і поїхав до дому. До шпиталю воєйового хорых не брали, а тільки возы магістратскі забирали ихь і розвозили по кватирках.

— Зь пограничних повѣтів доносить до львівського Рѣзгладу, що еміграція сѣльського населення, маючи замкнену дорогу до Бразилії, авернула ся на Вѣході до Росії. Селяне громадами переходять границу російську, найчастѣйше вь нѣч, а прейшовши удають ся до граничнихь стайні сторожѣ, де ихь російскіі капітаны приймають і коли збере ся бльша партія, вѣдставляють ихь вь незвѣтній околиці. Народъ по селахь оповѣдає, що ті капітаны обіцують виходцям, що достануть вь Росії господарства, бо все, що мали жиди достануть тепер женаті емігранты зь Галичини. Дятого виходять селяне зь жѣнками і дітьми, а часто лучає ся, що коли жѣнка не хоче вѣт, то чоловік покидає єи і бере собі чужу дѣвку, або завитку і представляє єи яко свою жѣнку. Вь повѣт збаражскій переходить границу зь нѣч 5 або 10 родань зь кожного села.

— Нова школа народна у Львові. Вь новоствореній школі мѣшавий ім. Зиморовича при улиці Лычаківської горншій відбувуть ся вписи уч-

ніків і учениць дня 26, 27 і 29 н. ст. серпня воді години 8—11-ои зь рана і воді 3—5-ои пополудня. До тои школи обовязані ходити дѣти, мешкаючі при улицахь: Цѣтнерівської, Копальній, Крупарської, Кривчицької, Лычаківської воді улиць св. Петра, на Мазурівці, Мучній, св. Павла, Пекарської, воді площі власности Ваворовських, Убочи і Вѣтраковій.

— До бурю Народного Дому у Львові прийняті на 1892/3 школьний рѣк на цѣле удержанье бувшій питомцѣ бурсы: Алекс. Грегорович і Авт. Дошна, ученики VIII, гімн. класу; Ів. Горбань, уч. VII кл., Іл. Медвѣд, уч. VI кл., Стеф. Варшот, і Левъ Баланді, зь V кл., Сим. Гладкій, зь IV кл.; Сим. Буликъ, Петро Курдилик і Петро Пилипѣц зь III кл.; Володим. Козак і Стеф. Яворскій зь II кл. і Теод. Комар зь I кл. Лише на харчє прийняті: Вас. Дакѣв, Теод. Савка, Мих. Татухъ і Володим. Мармаш зь V кл.; Ник. Олѣйнік зь III кл.; Соловѣ Лєвицький зь III кл. (условно) і Мих. Дозиньскій зь II кл. (условно).

— Самоубійства. Оногды вѣдобрив собі житє у Львові при улиці Вѣрменської під ч. 32, 78-лѣтній Фридолинъ Мальцхеръ, бувшій підмайстер тесьлярскій. Мальцхеръ хотѣв вже разь передь двома роками повісити єи вь тѣм самѣм мѣстѣ, але тогдѣ перешкоджено єму. Вѣзваний до самоубійника д-р Кробицький сконстатував смерть. — Вь суботу по 10-ій годінї зь рана пострілив ся на горі коло ставу Печинського у Львові 20 лѣтній помічникъ мулярскій Іос. Гітєвскій. Агєнтъ поліційний, Савковскій, що недалеко патрулював зарядив вѣдствленє ранного до шпиталю. Причина сего наміреного самоубійства не звѣста. — Дня 17 н. ст. серпня вѣдобрив собі житє вь Кривці агєнтъ фабрики медвѣнковъ Чиньского вь Ярославі, 60-лѣтній Позомковскій. Самоубійникъ подѣвав собі братвоу горло.

— Рада повѣтова зь Бѣбѣрѣ вибрала на засѣданю зь дня 11 н. ст. серпня депутацию, котра має повитати цесаря у Львові. До депутаций вѣшли: заступникъ презеса Витѣвъ Незабитовскій, і члєны рады Каз. Рудницький, Стан. Звольскій, Теод. Вайдовскій, ко. Іос. Тіль, Іос. Гавкатий і Іос. Сустовскій. На чѣлѣ депутаций стане маршалокъ повѣтовий Сев. Генцель. Вь повитаню і прийнятю цесаря у Львові возме участь також обовѣтельство бобрѣцкого повѣта.

— Зь причини великого опени зарядила команда львівського (XI) корпусу, що нинѣ і завтра не відбувуть ся великі вправи вь дивізійх. Зь огляду, що цѣлкомане значне число резервистѣв, зарядила команда, аби не змарнувати тѣхь двѣх днів, вправи менші. На вправи можуть виходити вѣдѣлѣ воєйовий найвѣснѣйше о годінї 6-ій зь рана, а повертати мусятъ найпѣзнѣйше о годінї 11-ій.

— Зь Каміньї отримавши воді о. М. Цегельского одержуємо отсе писмо: Наша молода патріотка Вп. п. Ірина Герасимовична занималась по концертѣ „Бояна“ вь Жовкѣ складкою на поставленє паматника Маріанови Шашкевичеві і збрала 26 зр. 20 кр., котрі доручено підписаному. Складкою симъ прилюдно подаку Вп. пані Іринѣ Герасимовичній і Вп. Дятелам. При сѣй нагоді подаю до загальнои вѣдомости списъ жертвъ, що вилинули на паматникъ Маріанна Шашкевича. Отже зложили Вп. пп.: посолъ Ол. Барвнѣскій 10 зр., при відкритю філіи „Прѣсвѣтъ“ вь Каміньці 16 зр. 50 кр., о. Кароль Варднѣ зь Ланѣв 3 зр., п. Яковъ Миколаевичъ учитель зь Половома 1 зр., Братство церковне вь Половома 1 зр., Читальня вь Половома 1 зр., зѣ складки вь Половома 1 зр., п. Лазорикъ ц. к. адъюнктъ суду вь Добромилі 1 зр., п. Титъ Моравецкий ц. к. офіціалъ головної касы у Львові 1 зр., п. Іос. Кульчицький ц. к. судья зь Будзанома 2 зр., п. Ірина Герасимовична зѣ складки по концертѣ „Бояна“ вь Жовкѣ 26 зр. 20 кр. — разомъ 63 зр. 70 кр. Суму тую уміщено на книжечку щадничу н рѣ 534 зь товариствъ задатковомъ вь Каміньці. За жертвы складаю сердечну подаку та й прошу Вов. Публіку руску о дальшій жертвы. — Мих. Цегельскій, голова філіи „Прѣсвѣтъ“.

— Вь Петербургъ відбуває ся тепер мѣжнародний конгрѣс зѣлѣвичий. Дня 18 н. ст. серпня прибуло на сей конгрѣс 200 заграничнихь делегатѣв, а мѣж иншими приѣхав Левъ Сей зь родиною і замешкав вь амбасадѣ французской. Прияті заграничнихь часописѣв прислало кореспондентѣв своих на конгрѣс.

— Брані памѣ. „Кіевское Слово“ доносить, що на послѣднѣмъ ярмарку вь Житомири продавано худобу по дуже низькихъ цѣнахь. Коня робучу купувано по 3 до 8 рублѣв, рѣчнї лошаки по 50 коп. а навѣт дешевѣе. За дѣйну корову плачено 30 рублѣв, коли давнѣйше тажко єи було купити і за 60 рублѣв. Дрѣбну худобу продавано по цѣнахь невычайно низькихъ а мимо того кушчѣв було мало. Причиною тои випродажѣ худоби, єсть бракъ памѣ, даючий ся вже тепер вѣдчувти. Вь замѣ надѣють ся навѣт цѣлковитого браку памѣ вь губерніи волинской, бо травнє не удали ся зовсімъ.

— 75.000 гульденѣв wygrасє на великій 50 кр. лѣтерій. Звертаємо увагу нашихъ Вов. читателѣв, що тягненє водбудєсь вже 15 жовтня.

— Сими днями скінчилося печатанє дѣла о. А. Долинського „Науа вѣры і обычая“ і зь початкомъ вересня зачне розсылатись передплатникамъ.

— Арбѣй вѣсти. Цесарь дарувавъ громадѣ Озерань, вь повѣтѣ томашковѣм, 100 зр. на докѣнченє будовы школы.

Посмертний — оновѣстки.

О. Теодѣль Созаньскій, парохъ вь Пакості і мостискій заступникъ декана, вѣдзначений крилошаньськимъ вѣдзанами, упокоивъ ся дня 13 н. ст. серпня вь 74 роцѣ житя а 44-ѣмъ вѣвѣщенствѣ. Похоронъ відбув ся вь середѣ. Вѣчна єму памѣть!

Марія зь Мацѣльнѣвскихъ Залуца жена пароха вь Теревѣвѣ, упокоила ся дня 20 серпня с. р. по довгої і тяжкої недугѣ вь 61-ѣмъ роцѣ жи-

тя. Похоронъ відбуває ся сегодня. Вѣчна покійній памѣть!

Именованя, повѣнесеня, конкурсы і пр

— Именованя. Д-ръ Адамъ Мйодонскій, профєсоръ університету вь Фрайбурзі, вь Швайцарії, именованій звѣчайнымъ профєсоромъ фізіології клясичной при університетѣ вь Краковѣ, а доцентъ приватный того жь предмету д-ръ Левъ Штербахъ надзвычайнымъ профєсоромъ вь Краковѣ. — Профєсоръ институту анатомічного при університетѣ вь Гіссенѣ д-ръ Каз. Костанецкій, именованій надзвычайнымъ профєсоромъ анатомії порѣвнуочной при університетѣ краковскѣм. — Мѣсикмъ лѣкарємъ вь Тернополі именованій д-ръ Згурскій.

— Конкурсы. Дирекція почтѣ і телеграфѣв розписує конкуртъ на посаду євєа будѣвництва зь рѣчнимъ адѣутумъ 500 зр. Поданя треба вносити до 28 н. ст. серпня.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдєнь 22 серпня. Гр. Таффе вѣхавъ до Елішавѣ.

Бѣлградѣ 22 серпня. Нове міністерство зложено вь сей спосѣбъ: Авакумовичъ, президія і справы вѣшній; ген. Богичевичъ міністерство воєны; Стоянѣвичъ скарѣ; Альковичъ міністерство публичныхь робѣт; Бошковичъ просвѣта; Рибаричъ справы внутрѣшній; Величковичъ судѣвництво; Гіоздичъ торговлю.

Петербургѣ 22 серпня. Царь вѣзѣдѣть до Спалы на ловы 6 вересня; до того часу не выберєсь нѣгдє вь бльшу подорожѣ. — Гірсь сими днями выбраєсь до Італії і буде переїздити черезъ Берлинъ.

Надѣсланє.

Черезъ цѣлый рѣкъ отверте
Концесіонованє Заведенє водѣльниччє
„МАРІВКА“
(почта Львів).

Шѣтє новыхь мурованыхь будинѣв. Каплиця (службы Божї щоденно). Вѣзѣрѣв устроєства. Кухня у власномъ зарядѣ. Побутъ і аженє почавши воді 25 зр. тѣждєвно. Лѣкаръ перебуває стало вь заведеню. Полученє вь телефонічною сѣтѣ мѣста Львова. ОМІВУСѢ до Львова вь годіняхъ: 8¹/₂ рано, 2¹/₂ по пол., 7-ма вечеромъ. 30 Львова (плѣдъ Галицій) вь годіняхъ: 11¹/₂, передь пол., 4-та по пол., 8-ма вечеромъ. Вєскі бльшіи інформації що до мешкань і т. п. подає Зарядѣ.

Еміль Вертеміліанъ Браєр, вѣдствитель заведеня. Д-ръ Вікторъ Лєгєжинскій, управ. лѣкаръ. 4362

Камениця

вь середмѣстї у Львові єсть
на продажь.

Близна вѣдомѣстѣ вь Адміністраціи
„Дѣла“.

Рухъ повѣдѣв зѣлѣзничихъ

важный зь дѣмѣт 1 мая 1892.

Прихѣдѣть до Львова.	вт.	ср.	чт.	пт.	сб.	вс.	вт.
Зь Кракова	601	305	901	648	932	—	—
„Мушини-Кривніцѣ via Тарновѣ“	—	—	901	—	—	—	—
„Пѣдволичскѣ і Бродѣв (надворѣцѣ голов.)“	—	297	940	721	—	—	—
„Пѣдволичскѣ і Бродѣв (надворѣцѣ Пѣд.)“	—	245	917	655	—	—	—
„Сучавы“	1009	—	756	143	706	—	—
„Кимпѣлѣнѣ“	1009	—	756	—	706	—	—
„Радѣвѣвѣ“	1009	—	756	—	706	—	—
„Глибоки“	1009	—	756	—	706	—	—
„Новосѣлицѣ“	—	—	756	—	706	—	—
„Слободы руніурскои“	1009	—	—	142	706	—	—
„Гусѣтина via Галичѣ“	1009	—	—	142	—	—	—
„Н. Санча, Хирова, Станиславова і Стрыя“	—	—	916	235	—	—	—
„Сухол, Н.Санча, Хирова, Станиславова і Стрыя“	—	—	916	—	—	—	—
„Хирова, Станиславова і Стрыя“	—	—	—	—	141	—	—
„Пешту, Мискольча, Мункача, Лавонного, Стрыя“	—	—	916	—	141	—	—
„Сокала і Белѣца“	—	—	—	—	—	448	—
„Сокала і Равы руском“	—	—	—	—	—	832	—

Вѣдхѣдѣть зѣ Львова.	вт.	ср.	чт.	пт.	сб.	вс.	вт.
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—	—
„Мушини-Кривніцѣ via Тарновѣ“	—	—	—	—	756	—	—
„Пѣдволичскѣ і Бродѣв (зѣ голов. дѣлорія)“	258	—	941	1026	—	—	—
„Пѣдволичскѣ і Бродѣв (зѣ Пѣдзамча)“	310	—	1009	1052	—	—	—
„Сучавы“	636	—	956	322	1056	—	—
„Гусѣтина via Галичѣ“	636	—	956	322	1056	—	—
„Слободы руніурскои“	636	—	956	—	1056	—	—
„Новосѣлицѣ“	636	—	956	—	1056	—	—
„Глибоки“	636	—	956	—	1056	—	—
„Радѣвѣвѣ“	636	—	956	—	1056	—	—
„Кимпѣлѣнѣ“	636	—	956	—	1056	—	—
„Стрыя, Хирова, Н. Санча і Сухол“	—	—	616	1021	741	—	—
„Стрыя і Станиславова“	—	—	—	1021	741	—	—
„Стрыя, Лавонного, Мункача, Мискольча, Пешту“	—	—	616	—	741	—	—
„Белѣца і Сокала“	—	—	—	—	—	951	—
„Сокала і Равы руском“	—	—	—	—	—	746	—

ЗАМѢТКА: Частъ поданный послѣ годиники львівського. Числа подчеркнуты означаютъ пору 2338 нѣчнѣ воді год. 6-ои вечеромъ до год. 6 рано.

НАДОСЛАНИЕ.

ВСЬОХ НАУК ЛЕКАРСКИХЪ

Д-ръ Иванъ Орскій

б. елевъ ассистентъ клиники хирург. проф. Рідтера въ Краковѣ, б. лѣкаръ загального шпитала лѣвобокского поселка въ Коломыи (Ряновъ 52). Д. п. Киев-пера и ординуе вѣдъ 3-5, для бѣдныхъ вѣдъ 8-9 рано. 4349 6-?

Ч. 958/92.

КОНКУРСЪ.

При Выдѣлѣ Рады повѣтовон въ Богородчанахъ суть до обсаженія двѣ посады:

1. Секретаря зъ рѣчною платою 800 зр. и зъ правомъ побиранія дѣтъ за чинности комисійни.

2. Инженіра въ рѣчною платою на разѣ 500 зр. зъ правомъ побору дѣтъ за чинности комисійни и рывату 40 зр. мѣсячно въ часѣ лѣтної поры за выѣзды въ справахъ дороговыхъ.

До осягненія посады секретаря служитъ першенство укѣнченому правникови, котрый выкаже ся докладнымъ знаньемъ языка польского, руского и нѣмецкого якъ въ мовѣ такъ и въ письмѣ.

Въ браку правника, мають кандидаты выказати ся докладнымъ знаньемъ уставъ краевыхъ и админістраційныхъ та повисшими условіями що-до знанія языковъ.

Кромѣ того мають кандидаты выказати вѣкъ, готовѣсть зложенія кавціи найменше 500 зр., бути бѣглыми въ трактованію справъ, въ рахунковости и бути характеру бездоганного.

До осягненія посады инженеріра вимагае ся передо всѣмъ укѣнченыхъ студій технічныхъ, а въ браку тыхъ що найменше фахового уздобненія около будовы дорогъ и мостовъ, при томъ знанія обохъ языковъ краевыхъ и нѣмецкого, якъ въ письмѣ такъ и въ мовѣ, — красного и четкого письма, доказу честного характеру и докладного знанія чинностей канцелярійныхъ.

Подана власноручно писаній и належито удокументованій що-до вѣку, стану, укѣнченыхъ студій и дотеперѣшного занятія, належити вносити до Выдѣлу повѣтового на руки подпсаного Презеса найдалше до 20-го вересня 1892.

Богородчаны дня 15 серпня 1892.

Презесъ
Шелінскій.

4366 3-3

Найдешевше жерело предметѣвъ оптичныхъ у Львовѣ
подо „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (платъ св. Духа)
напротівъ головного одваку.
Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричнѣ, лѣкарствѣ, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репараціи лѣдешевше и найкраще. 4135
Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подо „Коперникѣ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Родичѣ, що хотять по ва-
каціяхъ помѣстити
ученицѣ на поряднѣй станціи подо
добримъ доглядомъ, звать вго-
ловити ся до о. Якова Вацка,
католика при женевскѣй школѣ вы-
дѣловѣ въ Тернополѣ.
4351 3-3

Ученики гимназіалній або
ученицѣ зъ лѣп-
шихъ домовъ набууть помѣщеніе
и родительску опѣку въ прилич-
номъ домѣ въ Бродяхъ. Бли-
зшу вѣдомѣсть удѣлять: Народна
Торговля въ Бродяхъ, або п. Га-
ладевичъ, купецъ въ Бродяхъ.
4360 3-3

Пошукуе домашнего учи-
теля до трехъ
панночекъ (дѣтъ до VIII-ой клас-
сы, одна де III-ой) вѣдъ вересня с. р.
Адреса: Кароль Лянгъ, п. к.
лѣсничій въ Лѣщинахъ, почта
Риботичѣ. 4343 3-3

Домова учителька
маюча довшу практику, глядае
мѣся до дѣтей въ школахъ народ-
ныхъ. Вымоги невеликі. Адреса:
М. К. въ Трухановѣ п. Скольѣ.
4372 1-?

Глядаю домашнего учителя до
ученика зъ I-ой гим-
и 3-ой норм. классы. Условія дуже
користнѣ. Зголошуватись: Воло-
димиръ Гузаръ п. к. судья въ
Золотѣмъ Потоцѣ. 4358

Умѣщеніе въ опѣкоу ро-
дительскою,
фортепьянъ и шитье дома. Улиця
Собѣскаго ч. 12, II. поверхъ
(черезъ ганокъ на право).
4361 2-2

Панна уздобнена
до шитья бѣла и крацевца, гля-
дае мѣся. Такожъ могла бы удѣ-
ляти лекціи крою. Адреса: А. К.
въ Трухановѣ почта Скольѣ
4372 1-?

Вдова по професорѣ приймае
ученицѣ зъ лѣшого
дому на станціи. Львовѣ, улица
Паньска ч. 11. 4363

Мешканье

для студентѣвъ зъ харчемъ, услу-
гою и родительскою опѣкою: ул.
Баторія ч. 26, дверѣ 25, II по-
верхъ, напротівъ гимназіи Францъ
Госпа.

Студентъ филозофіи

глядяе зъ вереснемъ лекціи у
Львовѣ К. Т. Книгиничъ poste
restante. 4356

БЮРО КРЕЧКОВСКОГО

у Львовѣ ул. Валова ч. 12.
поручае родительскѣй домѣ для по-
мѣщенія дѣтей до школъ.
4359 3-0

расолъ у вликомъ выдорѣ. Каль-
шѣ американыскій и російскій.
Былъ мужеске, выробы триковѣй
быль бѣла, и т. п. поручае най-
дешевше магазинъ товаровъ мо-
дыхъ, приборѣвъ подорожныхъ
тоалетныхъ и т. п.

Павла Лянгнера

передѣ тымъ 2537
Братѣвъ Лянгнерѣвъ
у Львовѣ улица Галиция число 16.
Цѣники на жаданье даромъ.

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся
а менѣ полишилось ще много гар-
ныхъ и тривалыхъ плащѣвъ зим-
ныхъ та одяговъ, за-для закупна
большою скѣлькості, — то продаю
ихъ по значно зниженѣй цѣнѣ и
запрошу П. Т. Публику до сего при-
родного закупна. 4095

Замовленія на одяги зъ францу-
скихъ и англійскихъ матерій выко-
нують ся за 24 годнѣ дуже эле-
гантно и числять ся дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Капітульна 3.

Выробы зъ гумы и кав-
чука 4331 12-7
гигіеничнѣ, хирургичнѣ, до плеканія
недужихъ и для полбжанія. (Спе-
ціальности париксѣ подо дискре-
цію) выслае за послѣплатою:
Предпріемство высылковѣ (Versand-
Geschäft) Альбинъ Краевскій,
Вѣдѣнь I. Giselstrasse Ч. I. Вы-
ключный цѣникъ иллюстрованій
на жаданье даромъ и оплатно.

ЦѢНИКЪ
полотенъ и бѣла столового
зъ чисто ланной пряжи
ИВАНА ДЛУГОША
ткача въ Корчинѣ коло Коросна подо ч. 299.

Полотна тонкѣ на бѣлѣ			
Нр. 60	ширины 85 см	двоты 35 метрѣвъ	цѣна 16 зр.
" 80	" 85 "	" 35 "	" 18 "
" 100	" 85 "	" 35 "	" 22 "
Полотна на простирала			
Нр. 20	ширины 78 см	двоты 35 метрѣвъ	цѣна 9 зр. 50 кр.
" 30	" 80 "	" 35 "	" 11 "
" 40	" 80 "	" 35 "	" 12 "
" 50	" 85 "	" 35 "	" 13 "
" 60	" 165 "	" 35 "	" 27 "
Дымы			
Нр. 50	ширины 85 см	двоты 35 метрѣвъ	цѣна 13 зр. 50 кр.
" 80	" 78 "	" 35 "	" 11 "
Зегельтухи на лѣтній одяги			
Нр. 50	ширины 70 см	двоты 34 метрѣвъ	цѣна 10 зр. 50 кр.
" 80	" 65 "	" 34 "	" 9 "
Рушники			
Нр. 30	ширины 45 см	двоты 1 1/2 метра	тузинъ 3 зр. 50 кр.
" 20	" 50 "	" 1 1/2 "	" 3 " 50 "
Хусточки			
Нр. 100	ширины 55 см	въ квадратѣ	тузинъ 3 зр.
Скатерти			
Нр. 50	ширины 165 см	въ квадратѣ	цѣна 1 зр. 40 кр.
" 30	" 150 "	" 1 " 60 "	" 1 " 60 "
Серветы вѣдѣвднѣ до скатертей въ квадр. 65 см.			
Нр. 30 тузинъ 3 зр. — Нр. 55 тузинъ 3 зр. 60 кр.			
Стирки			
въ квадратѣ 75 см. тузинъ 2 зр. 30 кр.			
Цѣны сталѣ. — Обслуга ретельна и скоро. — Цѣники и пробки на жаданье оплатно. 4291 3-6			

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

3747

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ТЕЛЕГРАФЫ, ТЕЛЕФОНЫ, ГРОМОЗВОДЫ, ОСВѢТЛЕНІЯ.

Телеграфы для домовъ и готелѣвъ

зъ сухими элементами зъ власноручнымъ уставленьемъ.

Каждый чоловікъ при помощи сего апарату може устроити за кілька минутъ полученье электричними звѣнками а тымъ самымъ не треба нѣякого инсталлятора! — Апараты разомъ зъ сухою батарією, котру не треба вѣколы наповняти и знаменито функціонуе, проводный дрѣтъ и грушка коштують лишъ 10 зр

Комплетна домова станція телефонична

зѣ знаменитымъ телефономъ, легко уставляеся, за штуку 16 зр.

Домовѣ телефоны за штуку вѣдъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайный телеграфы домовѣ

цѣлѣ вѣдъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годинники и замки, жарѣющіе лампы, аккумуляторы, громозвоны для власноручного уставленья зр. 20 — въ гору, батаріи и т. д. комплетне освѣтленіе комнатъ, пивницъ и подѣвъ, а такожъ ставнѣ, вѣконъ выставовыхъ и бюръ гальванічними элементами вѣдъ 20 зр. въ гору. Освѣтленія повозѣвъ аккумуляторами. Убезпеченія противъ крадежи и влому. 4299 19-52

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнічна робѣтня.

Иллюстрованій цѣники даромъ и франко.

ВЕЛИКА 50-КРЕЙЦАРЕВА ЛЬОТЕРІЯ.

ГОЛОВНА ВЫГРАНА

4373 1-?

75.000

зр.

ЛЬОСЫ по 50 кр. поручають: у Львовѣ:

М. Юнасъ, Авг. Шеленбергъ, Сокаль & Ліліснѣ, Кіцъ & Штофъ, Як. Штро, А. Х. Верфель.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдаеъ Иванъ Белей. — Одиальний редакторъ Михайло Струсевичъ.

Цялѣръ зъ озор. Черляхолок.

Зъ друкарнѣ тов. им. Шевченка, хѣдъ варидомъ К. Беднарского.

Выходятъ у Львовѣ два дня (кроме праздн. и русск. святъ) о 5-й годикъ по полудню. Литературный до-
детокъ „Вибіотека найкращихъ новітостей“
выходить въ второкъ, а въ второкъ и пятницю на
перемѣну разомъ въ Дзюль.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Адми-
нистрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Лю-
довика 9. у Вѣдми М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosses; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Orpelli, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и нисераты платитъ
Львовъ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додаткомъ
въ Австрію:
на цілий рікъ . . . 18 гр. на цілий рікъ . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 пр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 пр.

у Львовѣ:
на цілий рікъ . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 пр.
Редакція, Адміністрація и Експедиція підъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє
застереженнє. — Редакція неоплачує вѣстиль бѣдъ порта
Посылки членомъ комитету 8 гр. а в.
Оголошенія принимаютъ ся по цілѣ 6 гр. бѣдъ однокъ
отрѣзки нисератовъ въ рубр. „Надбавленє“ по 20 гр. а в.
Подати членомъ ся по 10 гр. бѣдъ етиппа.

Зъ днемъ 30 червня скончивъ ся
другій кварталъ сегоднѣшного видавництва
„ДѢла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передпла-
тниківъ поспѣшати зъ надсыланьємъ пе-
редплати и залеглостей.

„Подгѣрска Рада“ въ Стрию

выслала до ц. в. рады шкѣльной краевой у
Львовѣ въ справѣ темъ на орудійной конфе-
ренціи учительской въ Стрию слѣдующее пас-
мо, которе подаемо въ той дѣлѣ, чтобы въ темъ
примѣрѣмъ пошла и другіе повѣты, въ ко-
торыхъ успѣдженно въ подобный способъ пра-
ва руского языка.

Высока ц. в. рада шкѣльная краева зо-
лоти въ справѣ вышнѣмъ пасмомъ пред-
ставлену взынати и рѣшучо зарядати, чтобы
при конференціяхъ учительскихъ въ повѣтъ
стрийскій признавае было мѣсце водворѣн-
нє руского языка и въ числѣ шкѣль въ
русскимъ языкомъ выкладовымъ въ томъ-же
повѣтѣ истиннымъ.

Вѣдъ выдѣлу політичного товариства
„Подгѣрска Рада“.

Въ Стрию, въ серпня 1892 р.

Еміграція до Россіи.

Передъ двома днями львовскій Przegląd
поднявъ великій алармъ, что население
збарожского повѣта громадно емі-
груе до Россіи. По той першій вѣстцѣ по-
дыбуемо въ Przeglądъ въ теперь спеціальній до-
писъ въ дѣяніяхъ мѣсцевостей. Тѣ дописъ по-
переджае така примѣтка самой редакціи:

„Мы пересѣдѣнъ, что наше донесеніе
сейчасъ звернуло увагу краєвого правитель-
ства, которе безъ сумнѣву уже выдало водпо-
вѣднє розпорядженіе, чтобы задержати сей
погубный рухъ, вызванный заграницей агі-
таціею, послужающею ся подкупленными агі-
таторами. Пограничній дѣлѣцъ сильно затрево-
жился сею еміграціею. Вчера одержали мы
таку телеграму: „Поломѣнъ еміграційна обгор-
нула цѣлый повѣтъ. До вѣдѣнъ дѣлѣцъ не
стане въ нѣмъ робити нѣтъ ані урльоникѣвъ.“

Вѣдѣнъ мѣстѣ Przeglądъ таѣ чотири
дописъ: въ Максимѣвн, Тѣль, Нового села и
Добромѣрѣ.

Зъ Максимѣвн: „На цѣломъ погра-
ничу повѣта збарожского емігруе людъ за на-
мовою агитаторъ русскаго правительства до
Россіи. Громаднѣмъ по вѣдѣнѣмъ особъ
выходятъ ночами въ сѣль и зголошуютъ ся до
засеренъ русскаго сторожи пограничнѣмъ.
Куды ихъ въ-вѣдѣмъ транспортуе, не знати
точно; о свѣдѣнъ можна было дознати, ма-
ють ихъ поселовати на Кавказѣ.“

„Лучше ся, что вѣдѣнъ села, пробуд-
дѣнъ ся равно, бачитъ, что покинула его боль-
шая часть службъ фельварочной и домовн.“

„Кромѣ службъ, емігруе и людъ въ села,
попашающіе на проводѣнъ свое цѣле майно.
Досъ вышло наибольшее людѣй въ сѣль: Ша-
лы, Лѣсчанцѣ, Шельчанцѣ, Суховцѣ и дальше
ведовѣтъ границѣ. Говорятъ, что головнѣмъ агі-
таторомъ мае бѣти якійсь жидъ, мешающій
въ Суховцѣхъ.“

Вѣдѣнъ сей дописуватель завѣщае до
спяненія агитаци, бо еміграція наноситъ шкоду
державѣ и вѣдѣтъ въ сусѣбный устрѣй. На-
слѣднѣ еміграція, поѣла гадки дописувателя,
таѣ: деморализація, бо агитаторы мусѣтъ вѣ-
личати по-подъ небеса царя и русскаго дер-
жаву; — небезпачность занесенія холеры въ
пограничній повѣтъ, бо можее онѣмъ емі-
грантъмъ схоче вернута до рѣдного яраю; — на-
дѣрженіемъ что-до національности и религіи,
а леводушабѣтъ та охота скоро обогатѣти.

Зъ Тѣль: „Въ першій половинѣ с. м.
наставъ тутъ надъ збрученъ въ повѣтъ зба-
ражскій рухъ еміграційный нашихъ селянъ
до Россіи. Теперь же громады наиблизшій гра-
ницѣ зачинають въ страшный способъ выселя-
тись; селяне переходятъ безъ паспортѣвъ кор-
донъ бѣла фельварку Цосенбѣвъ подъ гвѣдѣн-
нѣмъ лѣсомъ. Выходятъ громадно. Въ мѣстѣ
околоцѣ водъ 13 с. м. до вѣдѣнъ вышло уже
до 500 душъ, а фельварку Цосенбѣвъ, Палчан-
цѣ, Климковцѣ и много нѣмѣхъ уже выселе-
нъ, приграванъ же громады числятъ по 20,
30 и больше пускѣхъ хатъ.“

„За кордономъ бѣла Цосенбѣвъ въ Бѣло-
берѣнцѣ стационированъ капитанъ русскаго,
который ночами приймае нашихъ емігрантовъ
та водстаеае ихъ задержати черезъ Воло-
чка аны до Батумъ.“

„Нѣмѣа сѣля и людскій разумъ не змо-
жѣтъ нашихъ селянъ водвести водъ такъ по-
губного кроку, а вѣрѣтъ снѣ свято націанови
русскаго, который нѣмъ каже: „У нашего
государя будѣтъ ходити въ золотѣ и сѣдѣтъ

та достанѣтъ шуровану хату, конѣ, худобу, а
на кождѣу душу 10 моргѣвъ поля и не будѣтъ
платити податѣвъ, а се въ той краинѣ, въ-
водѣа нашъ государъ прогнѣвъ Нѣмѣвъ.“

„На вѣдѣнъ водъ заповѣдѣно громаду
еміграцію въ Скорикъ. Язъ менѣ говорено,
выемігруе до 50 особъ. А что найбѣрше, хо-
дѣтъ глухій вѣсти, что емігранты зачѣтъ водъ
такъ пускѣтъ въ приграванъ села въ огнемъ,
чтобы ихъ тутъ полишена праця и майно не
пошли на пожитокъ „Лѣхѣтъ та жидѣтъ“.

Зъ Нового села: „Горячковъ рухъ
еміграційный въ нашій околицѣ зачинае въ
экономическій взглядѣвъ прибрѣати поважній
розмѣры, бо не лишъ въ кождого майже села
шоденно въ нѣчѣ выбѣрае ся по 20 до 40 лю-
дей способнѣхъ до работы, ае таножъ майже
вся чѣладе добѣраа утекла въ службу, такъ
что супротивъ горячихъ робѣтъ господарскихъ
большій вѣдѣнъ землѣ стоятъ безарднѣ, а
нашій наиблизшій власти компетентнѣ, за-
дѣа браку телеграфичной комуникаціи при тутѣш-
номъ урядѣ почтовои, не повѣдомленъ за-
вѣасу про сей наглый рухъ, не булѣ въ силѣ
успѣшно его задержати. А сей рухъ спонука-
нъ безъ сумнѣву, супротивъ легковѣрности
нашого людъ, сурьными агентами сусѣбными.“

Зъ Добромѣрѣ: „Еміграція до Рос-
сін росте скоро. Агенты голосятъ, что въ Рос-
сін прогнѣа колонистѣвъ Нѣмѣвъ, чтобы за-
селѣти вольноіу тутѣшными людѣмъ, которіи
достанѣтъ тамъ все, что вольности мусѣтъ ли-
шити, отже поле, огороды, домы, худобу и
вѣбже. Се вынѣвуе мѣжъ народомъ великій
запѣлъ. Головными агентами вѣзвѣаютъ жидѣ
въ Суховцѣ и якогось вѣвѣа въ Гвѣлицѣ,
который мае до Россіи вѣдѣти на оглядѣнъ и
теперь розповѣдае про се такъ гарными крас-
нами.“

Вѣсти про еміграцію вѣдѣнъ Przeglądъ
телеграмѣмъ въ Подволочнѣвъ: „Власти погра-
ничній задержуютъ емігрантовъ, ае силы жан-
дармеріи и сторожи сѣтъ за слабѣй.“

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Подъ проводомъ г. Тафого въ пятницю
вѣдѣбуо ся засѣданѣе міністерской
рады. Раджено, язъ Czasa догадуе ся, надъ
ссыланьємъ законодатѣльныхъ тѣлъ. Зарѣвъ слѣ-
дующого дня Polit. Cortes. донесе, что делега-
ція будѣтъ скликанъ до Будапешту на 5. жовт-
ня. Дальша програма парламентарна не знана.
Чи по делегаціяхъ будѣ ссылана рада дер-
жавна, чи зберуть ся соймъ? — на се пы-
танѣе досъ нема автентичной водповѣди.

Пѣла „Русского Инвалида“ заведено при
войскъ русскаго реформу интендату-
ры. Именно до четвертого, шестого и чотири-
націаго корпуса арміи уорганізовани будѣтъ
заразъ особніи команды, которіи будѣтъ вѣсту-
вати таножъ въ часѣ мира. Язъ вѣдѣнъ при
торѣнѣхъ маневрахъ русскаго подъ гра-
ницею Галичины показало ся, что интенданту-
ра русскаа була дуже неадаа и вѣсѣмъ не
водповѣла своій задачі. — Русскаій міні-
стеръ справъ заграницныхъ Гіръ въ сѣмъ
роцѣ выѣзжае до Італіи черезъ Берлинъ. —
Русскаій наслѣдникъ престола, ко-
торый не мае вѣрѣмъ великихъ охотъ до
войсковыхъ справъ авансуеа въ полковниа.
Въ Петербургѣ отворено вѣдѣннѣй
конгрессъ мѣжнародный. На сей кон-
грессъ приѣхавъ французскій экономистъ Левъ
Сей, а тридѣтъ дѣяніяхъ заграницныхъ при-
сало своихъ корреспондентѣвъ. Нарѣдъ кон-
грессу отворивъ русскаій министръ комуни-
кацій Вітте, который подакуеа заграницнымъ
гостѣмъ за численнѣй прѣзѣдъ. Министръ въ
своій бесѣдѣ подѣвъ, что русскаій вѣдѣннѣй
задачуеа свой розвитокъ Французамъ, ко-
торѣ въ Россіи булѣ першими піонірами на
тѣмъ поли. На зборѣхъ явлено ся вѣдѣнъ-сѣтъ
особъ. На сѣ бесѣду русскаго министра вод-
повѣдѣа президентъ постійной комисіи бразъ-
ильской Бельперъ и Альфредъ Пікаръ.
Они заявляе, что приѣхали высказати
свое признанѣе, а не учати русскаій нарѣдъ,
который збрѣвъ такъ великій поступъ. Пікаръ
свою промову скінчѣвъ окликомъ: Vive la
Russie! Дня попередного водбуо ся засѣданѣе
мѣжнародноа постійной комисіи вѣдѣннѣй и
русскаго комисіи, котора устроуеа теперѣш-
ный конгрессъ въ Петербургѣ. На засѣданю у-
хвалено, что русскаій делегаты будѣтъ мати
проводъ въ сѣвѣяхъ руху и приватныхъ вѣ-
сѣвъ, австрійскій въ сѣвѣяхъ комуникаціи, фран-
цузскій въ сѣвѣяхъ експлоатаціи вѣдѣннѣй, ита-
лійскій въ сѣвѣяхъ дозѣдѣвъ. На загальныхъ
засѣданьхъ президѣеа ген. Петровъ. — Ген. Ан-
ненковъ подаеа просьбу, чтобы на публичній
работѣ высѣнѣнута 3 міліонъ по надъ попе-
редно призначенъ 10 міліонѣвъ. Сю просьбу
водѣннуло министество скарбу и признало,
чтобы работы булѣ скоро покінчѣнѣ, бо сего
року урожай. — Корреспондентъ Dziennika Ro-
зпай-ского боить ся, что супротивъ поль-
ской народности въ Кіевѣ и на У-

краинѣ можуть выдѣти таѣ законы, язъ
теперъ противъ жидѣвъ. Яко заповѣдъ янѣхъ
деполонізаційныхъ направѣвъ уважае коррес-
пондентъ се, что вѣвѣскій генералъ-губернаторъ
г. Ігнатѣвъ, приймаючи у себе вольности и
украиньску шляхту до одного Поляна-шлях-
тича, который хвалѣвъ ся своимъ меліораціи-
ми въ цѣлѣностяхъ и фабрикахъ, сказавъ въ
жартѣ: „Працюйте для насъ, бо небакомъ
вѣсъ тутъ не будѣа на лѣхъ.“ Корреспондентъ
при томъ констатуе, что 30-лѣтнѣя деполоні-
заційна работа въ Кіевѣ невадаа ся. На уни-
верситетѣ и въ школахъ Полянѣвъ (?) досѣтъ.
Вѣсъ промыслѣ и торговлѣ въ вѣдѣннѣмъ стѣ-
лю находѣтъ ся въ рукахъ польскихъ. Кіев-
ска биржа мусѣтъ числѣти ся въ Полянахъ.
Взагалъ консервациѣ въ 1888 р. выназала на-
толиковѣ въ Кіевѣ 32 % а католическѣ насе-
леніе Кіева мае збѣдѣшати ся въ пождѣмъ
рокомъ.

Противъ обурѣа русскаго дѣяніяхъ,
яко появилось ся по выконаню кары смер-
ти въ Софіи, выступивъ „Вѣстникъ Евро-
пы“ у выпуску за мѣсяць серпеня. Мы не разъ
— мае сей журналъ — вѣзвѣвали на само-
волю и безосновность водвѣзѣвъ русскаго
„патріотичномъ“ прѣсы о Болгаріи та о ея ре-
гентахъ. Вѣдѣннѣй крини: „уаурпаторъ“, „неза-
конный вѣвѣа“, „незаконный министръ“ и т. д.
стояли вѣвѣдѣа на дорѣвъ поважному оцѣн-
ню мнѣннѣхъ насильствъ въ Софіи. „Москов-
скія Вѣдомости“ — мае дальше авторъ ста-
тѣи — такъ само дуже обурѣа ся послѣдѣн-
ми учинѣаи Стамбулова въ процесѣ о убійствѣ
Белчева. А дѣяніяхъ московскій вѣдѣа вѣдѣа
многихъ робѣвъ прѣдѣвъ проповѣдуеа тѣ самы
идѣи, язъ Стамбуловъ въ Софіи теперъ пере-
водитъ въ житѣе. Зъ якомъ-же же причинъ
дѣяніяхъ кадеа ся въ таковы докорѣаи и та-
кою ганѣбою противъ Стамбулова. „Москов-
скія Вѣдомости“ тѣмъ разомъ звернули ува-
гу на статью „Вѣстника Европы“ и старають
ся доказати, quod licet Iovi, non licet bovi.

Майже несподѣвано замѣнено въ четвертъ
англійскій парламентъ и то безъ пре-
столийнѣ бесѣды, хочъ первѣстно се замѣненѣе
мало водбути ся ажъ въ понедѣлокъ. Въ пер-
шій короткій сѣснѣ нового парламенту звале-
но кабинетъ Сельсберіа и утворено міністер-
ство Гладстона. Теперъ наступили довѣи сѣрнѣ
и ажъ въ любѣтъ англійске правительство та
его старій преміеръ выступитъ въ гоме-
рулемъ.

НОВИНКИ.

— Его Вел. цѣсаря подѣаеа его гостины у
Львовѣ повѣтаеа депутациі Русинѣвъ подъ
проводомъ посла Юл. Романчука. Въ складѣ де-
путациі водбуѣтъ дѣяніи послы сѣймовѣ и въ ра-
ды державной, представитѣль нашихъ товариствъ
и репрезентанты вѣсѣхъ верѣвъ руского народу.
— Въ рускій чотири-классовій женской школѣ справѣ
у Львовѣ мае бѣти вже въ концѣмъ ваканціи отво-
рена І-ша класа. На посаду учительскѣ булѣтъ
— якъ вѣдѣнъ — розпознаний конкурсъ. Якъ до-
вѣдѣуемо, подѣало ся чи мало учительскѣ-Руси-
нокъ въ дуже добрыми квалифікаціями. Дятого
дѣвно выгладѣа ширѣна въ польскихъ кругахъ
учительскыхъ поголошка, что сѣ посаду достанѣа
Полька, а не Русинка, бо то посада лучша, а на
лучшій посады выгладѣуеа ся звычайно учитель
и учительки народности польской. Мы не хочемо
въ то вѣрѣти и думаемо, что сѣ посаду обѣмае
одна въ Русинѣвъ, котори матѣрнѣмъ языкомъ
есть рускій, отже докладно орудуеа тѣмъ языкомъ,
— а не якомъ Полька, что руского училѣа може
лишь на тѣлько, абы перелѣзѣти при испѣтѣ, якъ
то неразъ бувае. Особливо-же для першѣи класѣи,
въ которѣ маюти дѣти ся початки руского языка
яко выкладового, конче потрібнѣо учительки добре
знающіе той языкъ, а такою може бѣти очевидно
лишь Русинка.

— Дѣний абитуранты зъ львовскою гімназіи рускои,
которѣ не здавали испѣту зрѣлости передъ вака-
ціями а подѣаеа до испѣту по ваканціяхъ, не
достали позволенія сѣдѣти до испѣту, бо не долу-
чили до подѣа документа, дятого булѣ пере-
шкодженъ здавати передъ ваканціями. Розумѣеа,
коли бы донѣло тѣ документа, булѣ бы до и-
спѣту приушѣнѣ.

— Вѣтупий опыты до І-ои класѣи гімназіальной въ
Чернидачѣ водбуѣдуеа ся — якъ доносѣтъ „Буко-
вина“ — водъ 13 до 15 с. т. вересня.

— Пригатована до принѣа цѣсаря. Подѣаеа равту
въ палатѣ сѣймовѣй будѣа огородъ мѣскій илюмі-
нованый баллонами ханьскими, рѣзнобарвными
лямпіонами, чашами въ огнемъ, свѣтѣлыми фе-
стонами, огнями бенгалскими и т. и. Лѣмпи на
цѣвѣныхъ грядкахъ будѣтъ уложенъ симетрично,
а на сѣрѣднѣй будѣтъ свѣтѣа творити цѣсарску
корону. Загаломъ горѣти будѣа въ огородѣ мѣсковъ
15.000 свѣтѣлъ. Коцеа уніи люблянской будѣа
илюмінованый смолоскипами, смѣльными бочками,
а на верѣ будѣа горѣти велика вѣтра. Якъ вѣдѣнъ,
будѣа цѣсаръ переѣдѣти стрѣльскимъ паркомъ.
Отже комисіа ухвалила удекорувати альтану въ
горѣнѣй части паркѣа цѣлымъ огородѣмъ прикра-
сѣи хоругвами, маштами и т. д. Найгарѣйше

прибрано палату соймову. Роботи приготавляють майже вже кінчатися. Декорація так представ-
ляє ся: Клітка сходова і цілий притвір буде
вистелений килимами; довкола устало високий
екзотичний ростины. Світло буде подвійне газове
і електричне. На верей і по боках груп, що
прикрашають перед палати, будуть горіти елек-
тричні сонця. Всі коридарі в середині будуть
покрыті дрянною ситкою до освітлення електрич-
ного. Сад соймова цілком змінився. Фотелі і
столи виносено, помість зрівнено, люк закри-
то перекосими килимами. На місці крісла мар-
шалківського стоїть величавий престол. Помість
вкритий килимами вихідними темнішою краски
вдві тис, що закривають стіни. Цісар, при-
бувши до палати, побіде насамперед до салі
соймової, де відбудуть ся представлення і при-
няття. Зв'одтам перейде до вестібуля, де від-
буде ся сегодє двірський, а відтак удасть ся до
салонів маршалка і вольне участь в реценції
і балі. — Сторожа горожанська буде складати
ся з 22 в'одів до 100 людей. Організація
всїх в'одів буде переведена ще сего тижня.

— З Черновців пишуть: В день уродинь 6. Вел.
цісара давав президенту краю барон Кравець
о 5 ой годині в полудня почетный обід, на
котрий запрошені були зверхности всїх влас-
тей. З Русинів були запрошені: презес кар-
ного суду сов. Йосиф Вівнянський і гр. кат.
крилошанин о. К. Костеліч.

— Цісар має приїхати до Львова о одинь
день вчаснійше, як перше було заповідано.
Причиною тої зміни в подорож єсть в'одикан-
ня цісарських маневрів.

— На заходжені комітету інститута руского то-
варства педагогічного під керівництвом св. о. Ни-
колая у Львові дня 21 н. ст. сєрния принято
дальше слїдувати єдєво в: в приготавлюючи
класи: 42) Стефана Лїтвінського, сына судї в
Нового Торгу; в III класі гімназіально: 43)
Володимира Бачнянського, сына овцячника з Гри-
горова; в IV класі гімназіально: 44) Володи-
мира Кобылянського, сына священика з Миш-
кова; в V класі гімназіально: 45) Александра
Гриневецкого, сына священика з Мельнички; в
VI класі гімназіально: 46) Михайла Соловко-
го, сына священика з Коросна; в VII класі
гімназіально: 47) Мислава Лаврецького, сына
священика з Залукви. Заразом глядає комітет
інститута кандидата на директора домового. Ди-
ректором таким може бути академик. Пер-
шенство мають слухати філософи. — Рефlek-
туючи зволати зголосити ся до п. Костя Пана-
ківського ул. Тєатинська ч. 19.

— Зміняє власности. Мєстєвности Скорик, Пенки,
і Пенківці, в повіт збаражський, купив гр.
Кароль Малаховський в'од п. К. Тучинського.

— Анальфабет в європейській армії. Мимо
школ народних і примусу школьного число
анальфабетів в європейській армії ще дуже
велике. І так між 1000 рекрутами в Австрії
було в 1890 році 236 анальфабетів, в Угор-
щині 340. Найгорше стоїть під тым вгладом
до в Сербії в 793 анальфабетів на 1000 ре-
крутів. Протино Швеція, де лиш 3 анальфа-
бетів випадає на 1000 рекрутів, дає доказ,
що може добра система наука в школах на
родних. Що число анальфабетів не зависить
в'од числа школ доказує Франція, що в 1889
році мала найбільше народних школ в Євро-
пі, а однакє виказала в згаданім році 95
анальфабетів на 1000 в'одів. По Швеції на
ступає Данія в пересїчнім числом 5 4 аналь-
фабетів на 1000 рекрутів, в'одтак Нїмеччина
з 6 і Швайцарія з 11. В Росії числять 708
анальфабетів на 1000 рекрутів в Італії 420,
а в Бельгії 169.

— Львову державну школу промислову оглянула
в суботу комісія міністеріальна, зложена з п.:
надвірного совїтника Маєра, делегата міністер-
ства просвіты, президента мїста Мохнацького,
совїтника школьного професора Франко, про-
фесора Бізанца і директора мїського уряду бу-
дівничого Гохберґера. Комісія, оглянувши ко-
нати, де мають мїстєтї вартатї столярскі і
слюсарскі, признала будинок цілком в'одпо-
вїдним. Отворенє школы наступить дня 15
н. ст. вересня.

— Зміняє гарнизон. На постійний побут до
Львова прибуде 30 батальонів стрїльців з
Бродів. На єго місце поїде до Бродів одинь
батальон 80 полку з Львова. Полк 95 тї, що
тепер стоїть у Львові, стоїти буде в Стани-
славові і Коломиї, а станиславівскій 58-ий
полк перенесений до Перемишля. Полк 24-тї
приїде на місце 95-ого полку з Коломиї до
Львова.

— Станиславівська рада повітова ухвалила заку-
пити 7 бочок карболового квасу для роздачі
мїж убоге населєня повіта, щоб перевести
дезінфекцію станиславівського повіта. Крім то-
го мє роздати ся також 300 зр. в тїй самій ці-
лі. Будова шпиталю холєричного в Станиславові

буде сего тижня скінчена. Барак сєй буде
ся на місцїм ґрунтї за кладовищем, помістїть
20 недужих і буде коштувати околє 1200 зр.

— Чому не на руски? З Яворова пишуть нам:
Парох Яворова, Вл. о. сов. Левіцкій, запрошу-
ючи урядників на богослужєня до церкви в
день уродинь 6. Вел. цісара, написав запро-
шенє в язїцї польськїм. Питаємось: чому не
по руски? — коли рускїй яззык єсть красивий,
языком, отже Русини мають право ним писати,
а урядники обовязані єго умїти? Частє вє
щобы і священики яворівського деканата зово-
вали ся писати до властей лиш по руски! —
Яворівцї [Прим. Ред. По патріотизм Вл.
о. сов. Левіцкого надїємо ся, що остатний то
раз вживє языка польського і на будуче буде
писати до властей по руски; як є чинив пок.
Іосиф Лозинскій, єго попередник на парохі
яворівській. Прецїж же саме правительство кра-
єве сего року в соймї заставляло Русинів,
заявивши, що власті обовязані шанувати права
руского языка, та що-ж, коли самі Русини вми-
чайно пишуть до властей не по руски, але по
польськи!]

— Рада мїста Черновець выбрала на довїрчїм
засїданю делегатів до Львова, котрі мають по-
вїтати цісара іменемь столицї Буковини. До
делєгації увійшли: президент мїста, чотирєх
радних і — якє представителі народностей —
Нїмець д-р Рот та секретарь ради соуд крає-
вого Румунь Мораріу. Представителі народности
рускои не выбрано, так як є в Чернівцях
не було зовсім Русинів.

— Огнї. До львівських часописей доносять
з Стри, що в суботу дня 20 н. ст. сєрния
згорїло на тамошнім передмїстї „Дани“ ко-
лїнацїя домов мїщанських. З погорїлцїв
був лиш одинь убєдженый. — Дня 21 н. ст.
сєрния перед полуднем згорїло 15 го-
сподарств в всїм плодям в Кунїцї, пові-
та жовківського. Причина огня незвістна.

— Д-р Євсей Чернявий совїтник надвірний і
професор філософї на львівськїм університетї
перейшов на пенсію. При тїй нагодї надїлив
єго цісар хрестом Леопольда.

— Совїтниками вишого ч. н. суду краєвого у Ль-
вові іменовані совїтники суду краєвого: Леонтій
Голыньскій з Львова та Віктор Стрїльцкїй і
Леопольд Кнот з Золочева.

— Фальшивий орїєнт ґульден. Полїція в Стани-
славові сконфіскувала у Петра Степаньського,
служачого Лейбс Авраама Гальперна, підбрє-
ний орїєнт ґульден. Справу в'одступлено про-
кураторї державній.

— Самоубїство. У Вїдні позбавив себе житя
инженір і підпрїємець Константїя Чижєвич,
підірвавши собі жити.

— Вєт лєм, сконцентрован у Львові, як та-
кож і резервісты покликані до вправ, верта-
ють нїнї, в наслідок в'одиканя маневрів,
перш до своїх ґарнізонів і резервісты домов.

— Утопив ся онєгды вечером в ставку на
т. з. Штїтерівцї у Львові лєкарник Вілєнтїй
Кіш, жонатий, отець четверо дїтей. Мимо то-
го, що ставок огороджений і умїщено там
таблицю з остерєженєм, що купати ся в
нїм не в'одно, вїлєз Кіш до воды, але заки
в'одплив колька кроків в'од берега, почав по-
тапати Переходачї по-при ставок коваль, І-
ван Ігнашевич, скочив до воды и по колька
кох мінутах добув Кіша, маючого в устах
глубокі ростины водних і ноги як є звязані
тими ростинами. В'одратувати Кіша вє не
можна було.

— „Чудотворний“ лїкар. В'од май с. р. посе-
лив ся в Закшувку за Високу під Краковом,
„чудотворний“ лїкар Леонард Мыдляховскій,
76-лїтний старик, уроджений в Мостисках.
Довшї час слїдила єго поліція, аж вкїнци,
зобравши досыт даних увязала єго онєгды
в хвилі, коли Мыдляховскій удїляв ради
служб вїдвїдчїей. Мыдляховскій признав ся,
що лїчив людї рїзним єльєм і иншими
средствами. Штук тої мав научити ся з книжки,
показаної єму в'одцем, але книжка ся — як казав
для него така дорога, що сховав і не показав
єм нїкому за нїякі гроші. При ревізії за-
брано у Мыдляховского рїзні слонки і лїкарскє
єльє. На реценцах подписував ся в'одворотно
зоставлєним своимь іменемь і назвїцям, з
додатком: „совїтник здоров'я“. Мыдляховскій
служив при войску якє вахмайстер, а побїльше
був ресїцієнтом стрїж скарбової. Волочив
ся давнїше по Львові, а певно що і по краю
вандрував з своїми лїками.

— Нове винайденє войнове. Маринарка францу-
ска робить тепер пробы з т. з. системою стрї-
лов опатичных котра в короткїй часє може
выкликати нагладу потребу реформы артилерїї
всїх войск європейских. Мимо великих уч-
шен в новочасній штудї артилерїйскїй, був
спосіб правляти стрїлами все ще не достаточ-
ний. Основував ся в'он на безпосереднїм мї-

реню оком, причїм точнїсть стрїлу зависїла
в'од способности мїряючого, а мїренє заби-
рає багато часу, вимагаючи скорих рухів
і зручності артилерїста Тїм то хибї зараджує
нова система, винайдєна французького капїтана Фре-
татї, де Фрейсе. В'он примїнює до артилерїї
щось в родї фотографїчної камери obscura.
Предмет цілї хапає лїонетка і переносить єго
на в'одповідно умїщену таблицю, мїряючїй ви-
дїти образ предмету цілком в'язно о потрї-
бє лиш переуваньєм шруботы перенести тої
образ опатичный на саму середину таблиці а
куля вистрїлена з гармати, траїть певно в
ціль. Цїла манїпуляція дуже проста і в'одбна,
а не вимагає нї великої науки, нї довгих при-
готовлен. Крім того артилерїст, правлячїй
гарматою, може бути коротковидний і мати ли-
шї в'ор, точнїсть аору застїпує єму сочка лї-
онетки і в'он може давати самї цілї стрїлы.
Також значну користь надає нова система тїм,
що дотеперїшї великі стрїльницї, мовляючи
обіймати частє видокруга, по тїм винайденю ціл-
ком непотрїбні. На будуче вистанє при дулї гар-
мати малїй отвір, куды можна бє пересунути лї-
онетку. Збїльшає то значно безпечнїсть обслугову-
ющих корабельнїх пушек. Вє в'од двох лїт
робити правительством французьке пробы з тою
новою системою. З початку уживано єи до ма-
ринарки, а тепер уживають з великим по-
в'одженєм і при артилерїї польнїй. Француз
переконаний, що система опатична піднесе в де-
слєро певнїсть стрїлов і выкличе переворот
так в артилерїї морскїй як і польнїй. Капі-
тан де Фрейсе працює над тым винайденєм
вє в'од многих лїт. З початку стрїтив ся
в'он з недовірїєм в кругах войсковых.
Той самї оїцарь предлагав вє в'од 1866
року безуспїшно заведенє системи карабїнов
магнізовых, прїятых тепер майже всїм
державами.

Телеграмы „Дїла“.

Вїденє 23 сєрния. Крім в'одиканых
маневрів галицких, всї инші маневры в'од-
будуть ся в означєнїм часї.

Будапешт 23 сєрния. В урядовых
газєтах дєментують дальшї вїсти, якї по-
дав Magyar Hirlap про нездалу фабрикацію
бездимного пороха.

Бєрно шв. 23 сєрния. Мїжнародний кон-
грєс мира отворєно вчєра.

Париж 23 сєрния. З осенєю мають
завести в сєрєдних школах обовязкову
науку російського языка.

Бєрлін 23 сєрния. Berl. Tgbt. доно-
сить, що Стамбулов предлєжє султанови

Родительську опїку
з добрым харчем найдуть учє-
ники в окремїй комнатї у п.
Вархаловскїй в камєницї ч. 2.
при ул. Вормєнськїй, напроти
4374 „Народного Дому“. 1-3

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ
порукає
найлїпшї перфумы і воды тоалетнї
в'одначєнї 10 медалями заслуги і 2 дипломатї признаї,
а то:
Перфумы ясминову, вїялкову, рожеву, рєзєдову, кол-
валїєву, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet
Millelours и т. д. Фляконик по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д.
Вода львівська загально вїзнєна і побрана за-для
свого прїємного, в'одсвїжающего і
догострєвального запаху, до скрїплення одагів, хусток и
розпрїскування в комнатах. Фляконик мєшїй 80 кр.
б'ольшїй 1 зр. 80 кр.
Вода варшавська в'одзначає ся надвїдчїно прїєм-
ным прїятимь запахом. Фля-
коник мєшїй 80 кр., б'ольшїй 1 зр. 80 кр.
Вода лєвандова подбїйна і вода лєвандово-ан-
бровєа суєт загально уживанї до
возпрїскування в комнатах за-для свого прїємного за-
паху. Фляконик 50, 70, 90 кр. и 1 зр. 1.50.
Воды колоньскїй знаменїтї. Фляконик по кр. 15,
20, 25, 40, 50, 80 и 1 зр. 1.50.
Купувати можна у Львові в торговлїх власных
ул. Копєрникє ч. 8, и ул. Галицє ч. 18; в Краковї: Су-
конїцє ч. 20; в Чернівцях: Рїнок ч. 2. 3747

документ о агїтації російськїй и організації
революційных комїтетов.

Надїсланє.
ТОРГОВЛЯ РЪЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
вырѣбѣвъ зъ чистѣго и хиньского сребла
и головный складъ чаю
пѣдъ фирмою:
Францъ Перликъ
въ **ПЕРЕМЫШЛИ.**
Мєє чєстє подати до прїлюдно вїдомєстї
Всєчєстнєго Духовєнства, Чєстї. Братств и Комї-
тетовъ церковныхъ, такожє прочим П. Т. Публик,
що в днємь 8 сєрния с. р. и обявїти на сєбє тую-жє
торговлю, передє підє спільною фирмою
Е. ЛЕВИЦКІЙ и Ф. ПЕРЛИКЪ
такъ що всї вєлєдєстї и в'одношенї, оставшї в
фирмї Е. Левіцкїй и Ф. Перликъ, надєжитє впрєстї
надєслати до

Франца Перлика въ Перемишлях.
Смїж складає найсєрдєчїйшу подяку всїм
дотєперїшнїм вїм в'одбрєтєлєм за ласкаві вглад-
дї якї а знаємь будучи в спїлї, такъ що на буд-
учє сподїємь их тїмь б'ольше, накола я обявїти
высєє агадану торговлю підє свою власну управу.
Рівночасно поручає свою торговлю всїм вїм
купуючїм такъ тепер як і передє вєасмотрєну
в добрий і хоршїй товар, а іменю: фєлоны,
Пауки, Антіпєдїа, ковчєги, Монєстранцї, чашї, даро-
хранїтєльницї, образы, Євангєлія, хоругви, фєаки,
хрєсты напрєстольнї, процесїї и надгробїї, лїх-
тарї, свїчнїкї, свїчї металєвї оцадї и прочї инші
прїборы церковнї вє обявїти тої торговлї вхо-
дїчї, а що найголовнїйше що цїна их єсть дуже
прїступна, позаякє купую их в перворядныхъ фаб-
рикахъ по найбільшїй частї лиш за готівку в
значнымь опустом, тожє що-до дешєвостї не єсть
в силї вїяка тої роду торговлї удержати в лїму-
рєнцію, о чымъ можуть всї интересованї особєно
переконати ся, а що нїхто не злєдєсь на м'єстї со-
лїдностї, за сє ручу словомь.
Заявляю такожє, що докладаю якє найбіль-
шого стараня, щобє у всїмь в'одовїлєти вїм в'одб-
ратєлєм.
Замовлєнїя всї прошу выключно надєслати
підє мєєю адресою и остаю
4365 1—5
зъ службїмь новоназначємь
ФРАНЦЪ ПЕРЛИКЪ
въ **Перемишлях**, улїца Францїшнїна ч. 153.

Знаю ученика
в'одзначившого ся при матурї а
вступлюющего на в'оддїлє фізїко-
математичнїй, котрий за мешканьєм и
харчєм прїймає гарно вєстї и
вправляти учеников в дальшїх
наукахъ. — Гр. Врєцїона в
„Народнїм Домѣ“ у Львові.
4375 1—2

СКЛАДЪ КАВЫ
АРТУРА КОСЦИЦКОГО
підє назвою 2327
„СІРІОСЪ“
у Львові ул. Оссолинських ч. 11
в'одхє такожє з улїцї Тїхоп
порукає лиш найлїпшї роды
Цейлонь, Мокку и Американьскє,
по цїнахъ ґуртовныхъ.
Кава найлїпша коштує в мїсцї
1/2 кїло 1 зр., на провинції 43/4
кїло зр. 10 кр. 10 франко.

ВЕЛИКА 50-КРЕЙЦАРЕВА ЛЬОТЕРІЯ.
ГОЛОВНА ВЫГРАНА
75.000 зр.
ЛЬОСЫ по 50 кр. поручають: у Львові:
М. Юнась, Авг. Шелєнбергъ, Сокаль & Лїлїєнъ,
Кїцъ & Штофъ, Як. Штро, А. Х. Верфєль.
ТАГНЕНЬЕ ВЖЕ 15. ЖОВТНЯ.
При закупнї товарів просимо покликуватис на нашу часєпис.
Выдаєць Иванъ Бодїй Олїмпїєвскїй уладєтєрь Михайло Струєвнїч Пєчєрскїй вєрєб Чєрнїловскїй Зъ артєрїей тої вї Штєдїтє, пѣдъ парїонѣмъ К. Вєдєрнїнѣ

ліови! Тисячне спасибі!... Прошу вважати мене за довжинна...

Дуже неспівливо поклала Ганна свою руку на вытягнутій долоні Ярини, й відповіла на стиск майже жахливим поглядом.

— Я нічого не вчинила, пані, — відповіла тихо.

Неждано мовчаливий доси Мервіс зняв руки з вишньої плаща, зняв бриля, й засвідчив свою присутність словом:

— Прошу, Ірі, а мене представити не зволишь?

— Ах, і навряд! Отсе пані Мервіс, кавалер з вашої услуги, з тою відомою характеру, що відколи живе, не згрішив галантерією ніколи! Поручаю його ласкавим паням!

Панни повітали неуклюжого Американця мовчавим поклоном. Уляна грызла уста, щоб не розбесіятись, а Ганна паленіла що хвилі.

Тай слухаю. Від першої хвилі свого входу на подвір'я Клярі Мервіс не зводив зору з її лиця. Той упрямий погляд мучив її, як тортура.

Ярина сіла з великою свободою на лавці, зняла рукавички й напелюх та й зачала веселу розмову з Уляною.

— Признаюся вам, пані, що для мене то розбій, коли можу порозуміти ся з ними нічим, ніж із Клярком. Я думала, що буду засуджена на вічнну мовчанку з Посв'ятою. З розпущи я їздила верхом, з розпущи що-дня була на службі Божій, з розпущи сьогодні човном поплыла через ріку з тої лів. На сей раз моя цїкавість вповні нагороджена. Я бачила чудо природи: либонь тисячлітній дуб!

— Ахъ, Девайтіс! — засміяла ся Уляна, — отже вы бачили идеаль пана Марка...

— Якъ же се, идеаль?

— Ну, вже-жъ... те дерево любить панъ Марко надб все!

— Длячого-жъ? може яка рдинна памятка?

— Може, я не знаю... панъ Марко не звичайний говорить, длячого, але шанує того дуба й часто можна его задуманого тамки найти...

Ту бесѣду перервавъ Мервісъ. Ганка ще передъ тымъ стрибнула въ хату, покликана жестами черезъ Ратіса, отже Американецъ, утративши одну мету своихъ поглядівъ, найшовъ собі другу. Вбѣвъ зазирнувъ у садъ и неждано доторкнувъ ся до плеча Ярини.

— Ірі, що се таке? — запытавъ тихо по англійски, показуючи щось незначущо.

Те „щось“ то була панна Анета и Гренісъ, обоевъ ситкахъ на головѣ, окруженіи хмарою дыму и виконуючи дивні рухи довкола улика.

Паничка глянула въ цѣкавостію и звернулася до Уляны.

— Що воно таке? — повторила пытанье.

— Се, — вбѣказала дѣвчина, смѣючись, тѣтка пана Марка, занята роємъ пчѣлъ.

— Щось незвычайне! — завважавъ Мервісъ, — пойдіу приглянутись ближе.

— Та цѣкавбсть може для васъ мати сумніи наслѣдки...

— Ох, по! Буду тольки помічати.

Отворивъ фбртку и пропавъ.

— А мѣжь тымъ у свѣтлиці Ратісъ нѣзъ Ганкою вели жваву бесѣду.

— Чого она хоче?

— У неї діло до Марка!

— Що, и въ неї діло? Ще одна! Тільки того не ставало! що мы зъ нею вдѣмо?

— Треба погостити, попрошу въ тѣтні!

— Певно, ага, сейчасъ! Якъ бы не Орвідівна, але навѣть твоїй повѣйниєз батько прийшовъ, то єи вѣдъ тыхъ капостиныхъ пчѣлъ не вѣдѣрвешъ... Выглядає добра й ладна, ажъ любо дивитись. Чого се она татъ смѣєть ся? — перервавъ заглядаючи.

Правдомъ смѣху бувъ *игло*. Сѣднявши пописъ, вѣнъ внарабкавъ ся въ Ганчинъ капелюхъ и заснувъ. Вѣдтає трохи чи не цукоръ засмакувавъ єму вѣрѣзъ сонъ, отже зъ великою натугою выцарапавъ ся зъ того нового кубла, найшовъ у мисочцѣ молоко й зачавъ за-жѣрно пити.

Ярину заняла та сцена, перехилила Яричеви посуду й гладила, дивуючись по своєму. На той видъ Рагісь розгнѣвавъ ся на „непримичного обжору“, отже прийшовъ и хотѣвъ его забрати.

Панна Орвідівна спинила его прохаючимъ поглядомъ. Глянувши на себе й усмѣхнувшись въ одинъ часъ. Бувъ се нѣмий початокъ великої приязни.

— Попросѣть сего пана, щоби зѣоставивъ те добряче звѣратно!... сказала Ярина до Уляны.

Рагісь почувши просьбу, вивнувъ головою на знаєть, що годить ся, а бачучи, що церемонїи нѣ на-що не здадуть ся, власною рукою насыпавъ на тарѣлку сунїць, поливъ молокомъ и подавъ Яринѣ, прохаючи рухомъ, щоби ѣла.

— Спасибѣ, пане! Я дуже радъ, бо зѣгрѣла ся й намучелась! — казала.

Уляна переклала те на польське, а старый покрутивъ вуса й ажъ покраснѣвъ изъ задоволеня.

— А що? — шепнувъ до Ганки, — чи але я справивъ ся? Цѣле житє я вмѣвъ женщинамъ догодити! Ось и оббѣшло ся безъ панны Анеты. А де-жь подѣвъ ся той брідній?

Рагісъ отримавъ вѣдповѣдь сейчасъ. Въ огородѣ затупотѣвъ дудонъ, то втѣкавъ поважний Мервісъ. Бѣгъ, здасть ся вперше въ житю, тельмомъ и наче шаленый вдмахувавъ ся руками. Се були тѣ сумнѣ наслѣдки помѣчуваня пчѣлъ.

— Ирі! — верещавъ — одна ввусила мене въ око, друга вшпилила въ нѣсъ, третя въ лице! Охъ, лишенько! Опять щось брєвнѣ!

Забѣгъ ажъ у стайню; коли вернувъ ся, покусанѣ члены вже напухали. Выглядавъ страшно.

Панночки зазелісь безпощаднымъ смѣхомъ; собаки вважаючи тѣ перегоны за заохоту, зачали бѣгати, сѣкати й гавкати на Американця; а Рагісъ кричавъ громовымъ голосомъ.

— Отсе-жь и погостила панна Анета! Зробивъ ся въ чоловіка вевецкій страхополохъ! А цитѣте, собаки, гѣльтай! Ось тобѣ й разъ медонъ. Соромъ и неслава для дому! панно Ането! панно Ането! А цитѣте, гѣльтай!

Хопивъ за віяку й побѣльшивъ громаду бѣгунѣвъ. Втѣха панянонъ бѣльшала. Смѣялись до слѣзъ.

Одна Ганка вдержала повагу. Жалко їй стало покусаного; на воженѣ бѣль, хочъ бы й зъ видомъ комізму, у неї було живе спѣвчутѣ. Скочила въ городецъ, принесла жмѣтку лїстя й безъ вагуваня теперъ заступила дорогу вдгавяючому пчолу Мервісови.

— Пане, поводѣть ся спокѣйно, бо рухъ роздразнює комаху. Сѣдайте й приложѣть отсе звѣлечко на болюче мѣсце; за хвилину мине бѣль...

На звукъ того голосу Американецъ становъ, подививъ ся на неї однимъ ономъ — друге було, якъ гора, задухло, — и вчинивъ єї волю.

— Жало ще въ тѣлѣ!... закликала Ганка, пригладуючись уважно.

— Ратуйте мене, пані, — зойкавъ — я нічого не бачу, не чую, я каліка теперъ. Оіъ лишенько, якъ болять!

Ганка зъ цѣлою повагою будучого лїкаря вытягла делікатно жало й подала єму листьє. Ярина зъ Уляною смѣялись безъ упину, Ратієъ дуже злющій наложивъ ситво й пбїшовъ перемовлятись изъ панною Анетою.

Мервієъ сидѣвъ недвижно, якъ китайскій ідолъ, а по хвили ледви вбддыхнувъ своббдно, вставъ, взявъ Ганчину руку и зъ цѣлою пошаною пбднѣсь до устъ.

— Пані! — сказавъ — надъ все люблю спокбїй й въ цѣлбмъ житю я не заколотивъ єго! Я думавъ, — тутєи вбтхнувъ, — що зъ такими прїнципами я й умру. Та пожалъ ся, обчисляючись, я забувъ про пчолы. Я чоловѣкъ хитлавый...

Выголосивши поетично ту рѣчь, сѣвъ опять и звертаючись до Ярины сказавъ:

— Прї, ты смѣялась? Ты завсѣгды смѣєшь ся зъ мене! Прощаю тобѣ, але прошу тебе про одно: не розповѣдай въ Дрексїтті, що ты бачила Клярка Мервієа, якъ бѣгъ. Сего не переживу!

— Житимешь и зъ тымъ, мбїй дорогїй! — вбдповѣла зб смѣхомъ. — Подякуй же тавожь шумною рѣчью паннѣ Чертванбвнѣ за ратунокъ, бо якъ бы не она, такъ бѣгавъ бы ще довгенько!...

— Я паннѣ Чертванбвнѣ вбддачу ся чимось лїпшимъ, нбжъ словомъ! вбдповѣвъ зовсѣмъ сурїозно.

Глузливїй очї Ярины позирала на него довгу хвилю.

Въ нѣхъ замерехтіискры жарту, може зрозумѣла, що хотѣла сказати, бо пригрызла уста й примусила ихъ до мовчанки и поваги. Улява такожъ изъ великимъ трудомъ гамувала веселѣсть.

Въ городцѣ бурчавъ Рагіст, зѣхала жалѣсливо панна Агеста, перенята цѣлою грозою злучаю зъ такимъ гостемъ. Вертались обоє разомъ до товариства. На видъ такого блискучого товариства, бабуся стратила голову. Зъ далека обходила стѣну, клавіяючись що кровъ и збираючи по старосвѣтскому въ два пальцѣ спѣднячку. Дула зъ острахемъ, чимъ сей гуртовъ почестувати?

Гостѣ вклонились їй мовчки, Улява пояснила паннѣ Орейдѣвнѣ, хто она, та бабуся; Рагістъ що-бъ потѣшити Мерейса, предложивъ ему сунецъ; вертавъ ся поволи спокѣй.

— За те довгола въ слободѣ зроблялось гамѣрнѣйше: западавъ вечѣръ, череды вертали ся зъ пасовискѣ, люди повертали зѣ святочныхъ прогулокѣ до дому. Улиця заповняла ся товаромъ, кѣнѣми, вѣвцями, загудѣла гаморомъ людей и звѣрятъ.

Та й Маркова брама вѣдтворилась широко. Товаръ изъ рыкомъ заходивъ у хлѣвы. Небагацько того було, але все гладке, лискуче й веселе — и, якъ Рагісова менажерія — основне приходило ажъ до рукъ чоловіка и не боялось людского голосу.

Америванцѣ цѣлаво придивлялись тымъ нечисленнымъ статкамъ чоловіка, котрый тамъ, у Посвѣткѣ, орудувавъ сотнями тысячѣвъ, а не хотѣвъ нѣ за яку цѣну лишитись, и вернувъ ся до тѣхъ на пѣвъ мужицкои загорода, до твердой працѣ й невыгодѣ. Сподѣвались побачити зовсѣмъ инакшій статки.

Вѣдтакъ зачинивъ Греністъ браму, ганявъ ся чимсь разомъ изъ Рагісомъ на подвѣрю, наймичка зъ панною

Анетою поѣшли збѣсѣнцями на обору, полишені гостѣ балакали, ззираючи ся що-разъ частѣйше на сонце.

— Може панъ Чертванъ сегодня не верне? — завважала Ярина.

— Мусить вернути, — шепнула Ганка. — Ще передучора посылали по него! Тѣльно дѣлъ жде его приходу!

— Направду? А я хочу его забрати зъ собою въ Посвѣтъе.

— Не знаю, чи вамъ оно вдасть ся? Менѣ его треба нѣ за родинныхъ дуже наглячихъ вѣдносинъ.

— Мѣй стрый выглядае его тежъ нетерпѣливо!

— Казимиръ писемвенно покликавъ его притымомъ у Ковно.

— Вода зруйнувала ему млыны!

— Справдѣ, якъ на одного, доволѣ роботы! — покрутила головою Ярина.

Коли піднялись собаки, насторожили уха, зачали вкочювати й руватись.

— Марно йде! — обвѣстивъ Рямно радѣстно.

— Марно йде! — повторила панна Анета, — ахъ, чимъ я ихъ прийму?

Всѣ зачали выглядати на улицю й слухати, собаки выбѣгли на зустрѣчь.

Справдѣ дорогою йшовъ Чертванъ нѣ Гралемъ и зъ вѣлькома вичини парубками збѣсѣнды, котрѣ помагали ему при ловли рыбы. Запорошені, бруднѣ убравѣ якъ небудь, въ постелахъ замѣсть чобѣтъ, выглядали дуже змучені дорогою. А проте на видѣ родинныхъ хатъ вѣдрада напевнила молодѣ душѣ и хтось найвеселѣйшій заспѣвавъ сильнымъ голосомъ:

Воробецъ варить свѣй алуць,

Дамъ дамъ, далѣ дамъ,

Просить птаство та на лямусъ,

Дамъ дамъ, далъ дамъ — та на лямусъ.

Вбнъ пбйшовъ зъ совою въ танецъ,

Дамъ дамъ, далъ дамъ,

Надоптавъ йй малый палець,

Дамъ дамъ, далъ дамъ — малый палець.

Сова въ судъ, воробчикъ на плбтъ,

Дамъ дамъ, далъ дамъ,

Сову зъйвъ листъ, воробця кбтъ,

Дамъ дамъ, далъ дамъ — воробця кбтъ.

Загальна веселбсть завбичила пбсеню. Оденъ Марко не смйавъ ся анъ не сптвавъ. Вбнъ бувъ змучений и голодный, пбсля трьохъ бессонныхъ ночей болбла въ него голова, руни й ноги болбли пбсля довгон пбшой дороги. Дививъ ся на свою загороду й ровдумувавъ, якъ напормить его тбтка, напоить, якъ опбсля ляже на постели й вбдпочине хочъ кблька годинъ передъ журливымъ за-трбшнымъ днемъ. На завтра ждала его родинна сцена въ Скомонтахъ, але не лякавъ ся ен — вбнъ нбсь за пазухою набиту мошонку зъ заробленими на озеръ грбшми.

Доходячи до слободы товаришб попрощали его й пбйшли впередъ. Середъ радбстного гавноту собакъ увбйшовъ на подвбрье, глянувъ и станувъ здивований. Въ его мрбяхъ не було нбкого зъ тыхъ, що тамъ сидбли пбдъ его хатою й стрбтили весело одноголоснымъ окликомъ :

— Ну, наконецъ, добрый вечбръ !

Якусь хвилию не вбдповбдавъ нбчого. Его змученб очи блыснули зъ пбдъ брбвъ янимъ млавимъ выравомъ радости; мовчки поклонивъ ся.

— Добрый вечеръ! — въдказавъ наконецъ зближающихся.

Зъ подвѣря гудѣвъ басовый голосъ Ратиса й пишавъ дисвантъ панны Анеты. Обое они бѣгли зустрічати любимця й повторяли радѣстно:

— Ну, наконецъ! ну, наконецъ!

Вбѣвъ выглядавъ нѣбы огомомшеный и розсѣяный. Повитавъ Ганку поклономъ, Уляну хотѣвъ устиснуги, Мервиса трохи не поцѣлувавъ у руку, про Ярину неначе забувъ, а на старыхъ не зважавъ нѣ трохи.

— Вже вѣдъ полудня ждемо на васъ — зачала напоръ перша Уляна — стрый доконче потребуе васъ, хочъ бы й сейчасъ, найдалше завтра!

— Мбй дорѣгій! — вѣдѣзвалась Ганна — рада Бсга ходи въ Скюмонты ще сегодня. Тамъ знимасть ся противъ тебе буря.

— А знаешь, млынъ юргішскій рознесла въ трѣскя Дубісса? клянавъ зъ дажека Ратисъ — нолесо понесла вода за три миль! Ъдъ и выкупляй, бо верадуть!

— Мбй Марочку, моя дитинко! — добила ся черги й бабуся, — ты певне нѣчого не вѣвъ! Озь для тебе ягбдка. За хвилю буде вечера. Сѣдай же, выпочинь.

— Заки буде вечера, й заки выпочинешъ, побѣжи до Вѣйната. Либонъ старый умирае, тричи посылавъ по тебе.

Марко все ще мовчавъ. Обпали его зъ устѣхъ бовѣвъ: Ганна тримала за одну руку, панна Анета за другу, Ратисъ кричавъ въ одно ухо, Уляна собѣ говорила про стрывавый процесъ; навѣтъ Мервисъ, котрый такъ дуже любивъ спокой, виѣшавъ ся въ той загальный гамбръ и робивъ ему гѣркей доворы, що не взявъ его зъ собою на ловлю.

Одна тѣлько Ярчина не рушила ся зъ мѣсця: заки-

була голову и на пбѣвъ прижмуреными очима дивилася на тей гуртѣ людѣй. Оглянула кожные обличчя, вбѣнци аупевѣла себѣй поглядѣ на Марковсму леци и вдевяляся въ него въ напруженіемт. Той чоловікъ повурый, мсвчаливъй, байдужный га все, що не называлося интересомъ, знявъ ен вѣдѣ першой реамовы на двѣрци въ Ковѣвъ. Радѣ слухала, що говоривъ про него Язвингло, помѣчала его га всжывѣмъ кроцѣ. Въ день прѣвѣду до Посѣтъ, коли побачила его середѣ тои чужои товпы, забило ся въ нѣй сердце, якъ до когосъ свого; черезъ тыждень тогарিশуваня приывѣла до него; коли вѣдѣхавъ, стало їй вудно й чула ся въ Посѣтъю чужою. Потѣмъ частевно спогадъ рѣсувавъ передѣ ен очима его великаньскій зрѣстѣ, рѣзкѣй недвижный чертъ, рѣдко коли позыраючій на ксго сталевый збръ и вузкій, нѣколи не зняючій смѣху уста; той спсгадъ приносевъ до ен уха его глухій голоств; и мимохѣтъ часто думала про него, внодѣ въ гѣтвомъ, внодѣ въ незаспокоеною цѣкавостію.

Теперь пѣсля довгого небаченя находила въ вѣмъ той самъ хемедъ, ту саму хмурѣсть и въ првѣрствію майже пчула, що въ друге въ ен грудяхъ зловѣщо забилѣ ся сердце.

А вѣмъ, такъ якъ звычайно, не девѣвъ ся на неѣ, майже не привѣтавъ ся. Байдужно, въ камянымъ супокѣмъ слухавъ тѣ рѣзкѣй прсѣбы, вѣмоти, справы, претенсїи, та й ждавъ терпѣливо, поки не себѣнчать ся.

Коли наковецъ замсвѣли, вѣмъ по своему звычайю, ляковѣчно вѣдповѣвъ найперше Гавцѣ й Улявѣ Нерпалїсѣвнѣ:

— Скажи матери, що зѣвтра рано прѣвѣду немивуче. Гршѣ е, нехай будуть спсѣбѣйны, а до отця парѣха поступлю о-пѣвднѣя.

— Неодмінно? — запитали обѣ зъ натискомъ.

— Неодмінно! — подтвердивъ, а звертаючись до Мервіса, докинувъ: — Дѣло не пропало! Въ четверть вертаю ся впять на сгери й прсбуду тамки тыждень. Коли маєте охоту й добру волю, то прошу зѣ мною.

— Пане, то моя одинона пристрасть! Возьму вудку.

Чертванъ, явъ видѣо було, трохи прейшовъ до себе, и зъ пешанобсю поцѣлувавъ лѣтку въ руку.

— Я дуже радъ повечеряти й выпочети. Вѣдъ рана вандруємо пѣшки, а тамъ мало що ѣли. Нашій зассбъ въ салашѣ хтось укравъ.

— Ахъ Боже! Бѣдна жъ ты, бѣдна, моя дитино лѣба! Сейчасъ я всмажу тобѣ яешвицю и зварю затирку на молоцѣ. Сердешный мѣй небора!

Она подрѣбстѣла зъ дѣмъ, а павянии такожъ почали такожъ брати на голову капелюхи.

— Затимъ добранѣчь, пане Марку, — сказала Уляня — завтра ждемо нетерпѣливо!

— Буду, павѣ! — вѣдказавъ вланыючись.

Дѣвчата попрощались гзъ Яриною, зъ Рагісомъ, заглянули въ кухню до панны Аветы, а мѣжъ тымъ Мервісъ галсживъ капелюхъ.

— Куды идешъ? — запитала тихо павна Орвідбена.

— Вѣдведу ту чудотворву лѣварку! И такъ вечѣръ, мсжуть тутъ бути шакалѣ, куйоты, злочинцѣ.

— Ждати му на тебе пѣдъ старымъ дубомъ!

— Спасябб, Ирі.

Товариши йшли до брамы. Мервісъ догнавъ ихъ и пѣйшли разомъ.

На серединѣ подвѣбра лишивъ ся нанашко Рагісъ

изъ похрестникомъ. Розмовляли вже сповѣймо. Дѣ-що тѣлько могла разумѣти Ярина.

— Йди до Войната! Може попросить тебе о прощенье й верне милѣсть.

— За пѣзно. Колись я вѣддавъ бы за те усе майно й кровь, а теперь не хочу!

— Не пѣдешъ? Вѣнъ може вмирае!

— Пѣйду, тѣльки дайти выпочити хвилю; я здѣрово змучивъ ся дорогою, та й голодъ доскулае!

— Добре, добре. Очевидно! Вѣдпочинь! пѣйду помогти паниѣ Анетѣ; та й звѣрята мон голодий! Поговори зъ тою панию. На лихо й у неи якѣсь дѣла до тебе. А де-жъ подѣвъ ся той повусаный? го-го, може пѣдмизаусть ся до панны Анеты! дамъ я ему!

Черезъ хвилю на подвѣрѣ лашивъ ся оденъ тѣлько змученый вандрѣвникъ и несмѣло звѣвъ очи на сидѣую пѣдъ его хатю посвѣтску помѣщницю.

Ярина въ тѣй самѣй поставѣ зъ ненакрытою головою дивилась на него чудовыми очима, на днѣ потрыхъ за искрами оживленя лежала тужна, проймаюча глубѣнь.

На одну хвилину стрѣнулись ихъ погляды; по его чертахъ перемигнуло нѣбы вражѣнье болю; вѣдтаеъ зблизивъ ся, сперъ ся на тынъ, и такъ, вѣддаленѣ на крокъ вѣдъ себе, мовчали довгу хвилю.

Она неначе ждала слова вѣдъ него, але даремне. Пѣдняла ся, вложила на голову капелюхъ и помалу затягала рукавички.

— И въ мене до васъ чимало дѣлъ — вѣдозвала ся, — але коли бачу, якъ вы занятѣ, мовчу. До побаченя! може коли въ будучости...

— Де-жъ то панъ Мервісъ? — озирнувъ ся Марко.

— Нема! Проводить до дому вашу сестру, котроу очарований. Ждате'му на него надъ рѣною, коло човна.

— Такъ я пѣйду зъ вами до рѣки...

— Вы змучені, голодній, й дуже незвичайно виглядаєте! Не хочу.

— Пѣйду, панѣ. Послухаю вашихъ дѣлъ, може гѣ-що здамъ ся. Не голодъ анѣ не змука менѣ доскуляє. До рѣки недалечко.

— Спасибѣ! — сказала тихо. Въ тѣмъ голосѣ бувъ тонъ, що свломѣць вдиравъ ся въ серце. Вѣнъ замовѣлъ.

Выйшли непомѣчені, товаришивъ имъ тѣлько вѣр-ный Маргасъ.

Черезъ кѣлька хвиль Рагісъ выглянувъ на подвѣрье.

— Марку! вечера готова! — закликавъ.

Нѣчого! пусто й глухо. Старый зайшовъ у городъ, заглянувъ у всѣ закутки.

— Марку! — закликавъ голосѣйше.

Нѣякои вѣдповѣди не було, тѣлько собаки зачали брехати.

— Ось тобѣ й на! Опять пѣйшовъ, ага! зъ Орвѣдѣною почимынали! Очевидно! Ось тобѣ й голодъ и втома! И йми ты йому вѣры! Знаете що, панно Ането! нема нашего хлопця! повѣявъ ся зъ посѣтскою панною! Шукай вѣтру въ поли. А то драбъ хитрый и брехливый! Ну-ву-ву!

— Пѣйшовъ? — вѣдповѣла добряча женщина, вти-раючи зъ чола пѣтъ, — що-жъ дѣяти, добродѣю? Мабуть той хѣдъ милѣйшій для него чимъ ѣжа, й постѣлъ! За-вѣ-що гнѣватись? Най бѣдолаха хочъ разъ собѣ до-годить, хочъ яку хвилю порады! Щасти ему Боже!

— Панна Анета рада зъ кождою рѣчи! Що въ тѣмъ доброго? ехъ, нова жура, та ще й найгѣрша, бо солодка, якъ трута на мухи! Ну-ну-ну, та й хто спо-

дѣлавсь бы по ньому? Девять миль узандрувавъ тай ще готовъ гуляти! А мѣжь тымъ Войнатъ умре! ехъ, дуракъ!

Панна Агета мала слухнябсть: яѣ про вѣжу, нѣ про спочивокъ не думавъ той понурый чоловікъ. Ярина сперлась на его рамя, й ишли собѣ дуже поводи, здовжъ оселъ ажъ до хреста на розпутью. Ажъ тамки почали розмову.

— Вы не додержуете слова. Черезъ два тыждѣ вы не вѣдѣдали мене, не помогли! Я мусѣла вамъ дуже навучитись...

— Не було воли въ мене.

— А въ Юргішкахъ вы були?

— Бувъ. Управляю майномъ пѣсля батька.

— И не винули такъ, якъ Поезѣтье...

— Тамъ нема на ного лишати.

— Якъ, нема? Ё панна въ мозу вѣку.

— Слабовита та й дуже делікатна. Доглядає слѣ-
пой бабусѣ.

— Чи то ваша наречена?

— Нѣ!

— Але вы еи любите?

— Панну Янишевску?

— Ну, вже-жъ не бабуся? Вы навмыслие пыгаєтесь, абы звѣдѣнитись вѣдъ вѣдповѣди, але оно не вдасть ся. любите еи?

Вѣнъ здвигнувъ плечима.

— Добра панночка, — вѣдказавъ байдужно.

— Я не пытаю ся про еи прикметы, але чи любите еи? — винула нетерпѣливо. Той тожъ здвизувавъ его, окинувъ еи очима й вѣдповѣвъ спокѣйно.

— Не люблю!... Але тымъ двоимъ сиротамъ я радъ бы й неба прихидити. Самѣ они, якъ палець на

свѣтъ! Я часто тамън буваю, коли знайдець ся трохи вѣльного часу.

— Такъ вы нѣгде не буваєте ради власной приємности?

— Нѣ, панѣ, нѣгде! Нема такого мѣсяця!

— Пѣдъ дубомъ, тымъ старымъ, у лѣсѣ?

Зъумѣвъ ся, плече задрожало ему.

— Хто вамъ говоривъ про дуба? Запытавъ.

— Не въ тѣмъ дѣло, досыгъ, що знаю. Пѣйдемо туды теперечки разомъ, а вы менѣ розкажете, яка памятка вяже васъ изъ тымъ деревомъ. Розкажете?

— Нема-що розказувати.

Настала хвиля мовчаня. Панночка нетерплюче кусала губы, вѣнъ гладѣвъ передъ себе на темный бѣръ и слухавъ знакомого шуму. Они увѣйшли въ чагѣръ; на велитахъ лежавъ уже сумерѣ.

— Не заблудите? — запытала.

— Я? въ Девайтъ? Тутки я выховавъ ся и зрѣсъ. Кождый корчакъ у мене въ памяти! Хотите збѣйти надъ рѣку?

— Нѣ, на ту поляну. Я обѣцала ся Кляркови, що тутки знайде мене, коли не заблудить.

Зъ очевидною нехѣтью змѣнивъ напрямокъ дороги и гаючись вѣвъ ей манѣвцями.

Черезъ хвилю увѣйшли на поляну. Ярина высунула руку зъ пѣдъ его рамени й розглянула ся довокола.

— Мусить се бути цѣкава карта зъ нашихъ старыхъ подѣй. Мабуть тутки бувъ замокъ — се звалища?

— Бувъ.

— Чомужь не збѣставъ ся?

— Не стало оборонявѣвъ. Онѣамки по нинѣ мотила! — показавъ рукою.

— Переказъ певно живе въ устахъ околичного люду. Розкажѣть менѣ...

— Щѣ тутъ розказувати. Они стерегли того самого

що й мы теперечкѣ: землѣ й сѣятнѣ. Полягли всѣ. Ворота загорувъ землю, спаливъ замокъ, розваливъ святиню. Ось и конецъ!

— Наші прабабѣнн певно такъжѣ тѣмки лежать! — шепнула обгортаючи поглядомъ могилу. На еи лицѣ выразилась повага й глубокий жалѣ, явася згадка лягла туманомъ на еи очн. Сѣла на камени Алесоты й по хвилѣ задумъ оббывала ся смутно:

— Дивна рѣчь, якъ отся поляна пригадує менѣ мои дѣтвачі роки. Коли я вперше выглянула зъ колыски, то бачила довкола такой самый чорный лѣсъ, а на великому зрубѣ нашу зъ бервентъ складаву хату. Мати завѣщувала колыску на галузѣ й помагала батькови корчувати. Мусѣла то бути тяжка праця, бо йшла дуже помалу. Держава була дика, а въ нѣй повно Индіанъ и звѣрины; мы живѣлись засушенымъ мясомъ и корѣннемъ; нѣкуды довкола небуло нѣ осель, нѣ городбѣвъ нѣ бѣлого чоловіка.

„Нашѣ тогарѣ пожерли ягуары, й що ночи довкола хаты чути було страшливѣ вытѣ й крики. Менѣ було дуже страшно й я часто плакала; тогдѣ батько бравъ мене до себе й я засыпляла въ его оббѣмахъ. Мати була слабосила й разъ-у-разъ кашляла, батько часто знемагавъ зъ працѣ, голодъ не разъ доскулявъ, а проте они нѣколи не жалувались и не гвѣвались на себе. Мусѣли любитись бѣльше, чымъ усѣ нещастя могли звѣвчати нѣєю любовѣ, — чымъ могла еи вбѣти нужда житѣва! А про те все они були щасливѣ!

„Хто знає! по кѣльканацятѣох рокахъ такой працѣ, мали бы може мільоны, якъ и Мервісы, оселя була бы пѣдвалиною гарного мѣста, мы вернулись бы до вѣтчины! Та сталося инакше: такъ якъ и тутѣ, на ѳтѣй полянѣ, зоставъ ся й тамъ одинъ курганъ!“

Виходять у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині на полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить в вівторок, а в вівторок і п'ятницю на перехресті рамок із Діагоно.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Кошарника ч. 11, і Бюро газети у. Кароля Людовика 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Danke & Comp.

Предплата на „ДБЛО“ і належність за нисерати платити Львові.

ДБЛО

Предплата на „ДБЛО“ з літер. додатком:

в Австрії: на півний рік . . . 18 гр. на півний рік . . . 24 гр.
на південь року . . . 9 гр. на південь року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на півний рік . . . 16 гр. на півний рік . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неоплачує відплати за матеріалом. — Подорожні члені коштують 8 кр. а в. — Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. однієї строки літературної в рубль, „Надсудна“ по 20 кр. а в. Подорожні члені ся по 10 кр. однієї строки.

З 3-м днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „ДБЛО“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові дня 24 н. ст. серпня 1892.

Наближає ся радісний для нашого краю і його столиці день, в котрому Его Величність цесарь Франц-Йосиф I. загоstitь до города князів наших. Буде се третя нарочна гостина ласкаво пануючого нам нині монарха. Перший раз гостив Е. Вел. цесарь в роц 1851-ом і спеціально для нас Русинів тодішня гостина молодого Франц-Йосифа I-го зазначилась положенням каменя угодного під „Народний Дім“ для народу, котрий в прикрях для держави і династії часах показав ся так широко водданым і вірным, що на дворі цесарськом дано ему назву „Тирольцв Выходу“. Другий раз гостив у Львові Его Вел. цесарь в роц 1880-ом і підчас кількадевного побуту свого удостоив руский институт своїми ласкавими водвідами. За тиждень загостити монарху по раз третій і — як уже відомо з оголошеної програми — водвідає руску духовну семинарію, той новий величавий будинок, під котрий незабутний наслідник престолоа бл. п. архиязв Рудольф положив угольний камінь, скинувши народови рускому „многая лѣта“ і підписавши на грамоті своє достойне имя по руски.

Крім при водвідинах Его Величності руском духовнои семинарії Русини — після оголошеної а досі не зміненої програми гостини цесарської у Львові — не мали бй вже більше нагоди витати достойного гостя посеред себе. Сама-ж гостина цесарська в семинарії, як в заведено виховуючому молодіж, не надає до того, щоб Русини могли там повитати свого улюбленого монарха — яко народ. А таке повитання монарха вод Русинів яко народу єсть конечно. Правда, витати его будуть під проводом представителів найвысшої краевой власти автономічної навѣть представителів повѣтов з цѣлого краю, отже і повѣтов руских, але-ж сй представителі анѣ своим складом, анѣ своим духом — на жал —

не можуть бути виразом нѣ силы руского народу в краю, нѣ гадок та бажань того народу. Репрезентації повѣтов, выбираючи делегатів до Львова на привѣт цесаря, поминають интелігентных Русинів — і зовсѣх досі в дивниках польских оголошених выборов з повѣтов руских тільки в однім повѣті выбрао мѣж делегатами також одного интелігентного Русина, — в прочих що-найбільше взято одного селянина. Такий склад депутатів чей-же не водвідає сил Русинів в повѣтах руских! Так само і що-до духа того представительства — він не може бути виразом думок і бажань Русинів. Дай Боже, чтобы мы хочь бы і якь найскорше дождались того щасливого часу, коли можна бы було сказати, що обѣ народности в краю знайшли вже способ до сумирного житя та паралельного розвою свого і бодяй ступили вже твердо стопою на дорогу, котра веде до понятю по справедливому — після засады *summi cuique* рівноправности народів до того идеалу у водносинах народных в кождім краю з мѣшаным населенієм. На жал, нинѣ того ще не видко — і здаєсь нам, кождий безсторонний признає, що не з вини Русинів. Русини з своєї стороны для добра краю і держави остатними роками зробили все можливе, чтобы взаимный водносини в краю могли уложити ся користий и щасливѣйше для обох народів, — не ихь отже вина, коли з стороны польской суспільности на Руси проявив ся недостача рівно доброй волѣ, а декуды навѣть нетерпимости, якь се показало ся вже і вь остатних роках при не одних выборах до тѣхь репрезентаційных, де очевидна була тенденція: Русинів по змозѣ вытискати, де отже ролю грала хотѣ панованя а не добра воля до братной згоды, до взаимного пошанованя правь народных, до рівноправности. Не хочемо тратити надѣю, щобь оно з часом не могло стати инакше, але при томъ станѣ, якій фактично истнує нинѣ на галицкій Руси, Русини не можуть що-до думок і бажань солідаризувати ся з нинѣшным духом автономіи краевой, котра ще не дійшла до того, щобь рускость цѣнила такь само, якь цѣнить польскость.

Зваживши сказане выше, кождий зрозумѣє значенье депутатів Русинів, котра під проводом посла Юл. Романчука, зложена з послів соймовых и з рады державной, з водпоручників головных нашихь товариств и з представителів всѣх становь народу

руского, явить ся передь лицем монарха, — і кождий Русинь водче водчність для нашого політичного товариства „Народна Рада“, котра до той депутатів подала иніціативу.

Его Вел. цесарь приѣздить до нашой столиці яко гость, до обох народів краю, заровно ему дорогих. Така хвиля очевидно не надає на рекрмінації з жадной стороны — і мы надѣємось, що такь само якь Русини будуть лояльни супротивь Поляків, будуть и Поляки супротивь Русинів. Его Величество, розглянувшись быстрымь своимь, досвіднымь окомь у водносинах краю, самь виробить собѣ вірний судь о нинѣшній ситуації мѣжнародній на нашій землі. Депутатів же Русинів, сердечно витаючи улюбленого монарха вь столиці королѣвь руских, поручити вірний завѣдѣ династії и державѣ народѣ рускій ласкавий опыт цесарской, чтобы за крѣпкою опѣкою монарха многочисленный народѣ той осягнув для всесторонного подвигненя себе и зрѣваня з иншими народами державы всѣ ті условия, якими зь ласки монарха, зь духа законівь конституційных и зь почути справедливости правительств тѣшат ся уже други народы остающі підь скиптромь конституційного монарха Австрії.

В справѣ еміграції нашихь надграницьныхь селян за кордон до Россіи

одержали мы водѣ нашихь Дописувателівь кілька вѣстей, котрыма дѣлямо ся зь нашими Читателями:

Зь села Токівь пишуть намъ:

„Водѣ 15-го сего мѣсяца настала черезь села Токівь и Палачивь сильна еміграція нашихь людей до Россіи, а що дѣє ся денде на границі, такжє богато розказують. Зь недѣль на понедѣлокь, скоро лишь зрѣбавь ся девѣ, выйшло людей зь бѣльскихь сѣл до 500 душь, зь самыхь Токівь 80 душь, а до того зь невѣдомыхь сѣл до 200. Що то зь того выйде, не зяте. Люде зароблений хлѣбь поведяють, кождый бере вь руни тлумачовь и їде черезь границу якь то кажуть вь сѣлѣ за очі. А пытати ихъ: чого їдутъ? — водповідють, що тутъ годѣ нимъ вытримати...“

Водѣ Цѣдловоличскъ пишуть намъ:

„Великій розстрѣй и зворушеня запанували вь громадахь подѣльскихь на пограниччю русейскій. Водѣ дня 17 н. ст. серпня розпочавь ся переходъ людей цѣлыми ватагами

до Россіи. Люде утѣкають зь службы одні ночами, други вь бѣлый день за границу, нѣхто не знає, куда и за чымъ. Еміграція вѣзла ся нагле, — розумѣє ся, не безь потайныхь агітацій, а глѣ, якъ звичайно при кождім дѣлѣ ведуть факторы, котрыхъ, бачить ся, на томъ залежить, чтобы по выходѣ людей утворити для себе мѣсце. Вь цѣлѣй Збаражчинѣ и Скалатчинѣ, а кажуть, що тамъ дѣє ся водѣ самыхь Бродівь ажь по Гусятинѣ, многи лишають хаты а часомъ и землѣ кілька моргівь, и виходять цѣлыми родинами. То фактъ!

Рѣчь друга, коли спытаемо за причыны.

Житє на Подѣлю водѣ дошового уже часу дуже сумне. Цѣле удержанье селянина становить земля. На ню упавъ нинѣ весь тягарь податковий, хочь она черезь часті неурожай, спевн, язви и грады далеко не выдає тѣлько, чтобы на удержанье хочь бы лхмь могло выстати. При томъ нема зарбѣку вѣякого, цѣ хвилеву водставу аббжа зь двора до зельзниць донозують двори такжє своимь возами. Горальня тутъ и тамъ три-чотыри мѣсяцѣ вь роцѣ, часомъ поденна робота — отъ и все, що селянини може привести судный крѣйцарь. Частъ живѣть, при котрыхъ селянинѣ зарбавь перше, нинѣ не дає зарбѣку, бо неурожай вь одѣй чѣ другій сторонѣ зганяє людей зь всюда где лишь зачуютъ, що що-небудь можна зарбавити. Для того мѣсцеві люде лишають ся безь зарбѣку и безь способу до житя. При томъ кождий властитель землѣ глядѣть, чтобы танше обробити, отже спроваджують сѣль и нею и живна обгацяють. Кличуть вправдѣ часами и кромѣ живѣть на поденну роботу, н. пр. до молочень молотѣльнями, до выробу торфу, котрый остатнимъ часомъ вь Збаражчинѣ почали мѣсяцями добувати, до копаня бараболѣ и т. н., такъ що-ж? — чѣ плата хлопови вь живна 25 вр. а зимомъ 15 и 10 вр. може бути для него удержаніємъ? Іде на роботу, абы не сидѣти дармо, бо густо-часто и топня соли взяти вѣ зь водѣ. Отже нѣчо дивного, що и за малымъ може порушеніємъ вызвала ся така горячка до еміграції.

Побѣчъ браку ередствъ до житя, треба ще більше взяти на увагу тагары, котрі селянинѣ мусѣть дѣвгати. Тутъ вѣде напередѣ податокъ грунтовы, нинѣ до немовѣрной высоты вышпробованный, не женше податокъ домовый, податокъ перевозной, податокъ индустриальный, податокъ краевой, податокъ повѣтовый, податокъ громадской, податокъ спадковий, податокъ шкѣльный, податокъ на будову дорогъ, вымоги фискальни, податокъ

Национальнѣ водносини у Словѣнцѣхъ.

(Конецъ.)

Посланіє вь Vaterlandъ осягнуло супротивный наслідок. Не тільки ліберальны таборѣ, але и самѣ народѣ добававь вь сѣмъ посланію переприязнь водносини епископовъ до розвѣтку словѣнскои народности, котра могла розвивати ся лише зь підмогою бегебристичной литературы, особливо поетичной, засудженой теперь разомъ зь идеею взаимности славянской.

Майже вь томъ самѣмъ часѣ заведено замѣсто словѣнского латинскій сѣль церковный зь підмогою цѣливістического товариства. Тодѣ и самѣ народѣ почавь протирати очі, додумувачь, що то, чого для водлученя словѣнскои народности не могли вѣдати давнѣйше чужоземцѣ, Нѣмцѣ та Італіяне, се теперь по розбудженю національнѣмъ бажаютъ зрѣбати епископы, впроваджуючи латинську мову. Се ще більше спонузувало народѣ до обороны своєї рідной мовы и водхлѣало его водѣ удобного давнѣйше духовенства. Але тимчасомъ клерикалы заложили собѣ свой клерикальнѣй таборъ зь осередкомъ вь Люблянѣ и покладали тамъ небавкомъ бѣзуглѣбь. Сей таборъ розпочавь боротьбу зь лібералами а ровночасно зь цѣлыми народамъ.

такъ що сй творы треба-бы хибѣ кинути вь огонь. Даво надѣ давали, нѣ одного зь Словѣнскихъ улюбленыхъ поетівь, чѣ свѣтскихъ чѣ духовныхъ, не минавъ той судѣ, такъ що вклянувши сй творы вь огонь, вѣдного Словѣнцѣмъ не лашлись бы. Поеты Пшешернѣ, Стрѣтарѣ, Грегорицѣ, Ашерцѣ [два остатнѣ духовного стану], — се любинѣцѣ народу, котрыхъ вѣнь любѣть больше, якъ десять Махичѣвѣ, зь котрого не промалває анѣ патриотѣ, анѣ католикѣ, а релігійный фанатикѣ а до того ще лицѣмѣрѣ. Его часописъ не выдѣлювала бѣ столько недовольства, коли-бъ она выходила латинською мовою, якъ сего вымагає заголовокъ, а не словѣнскою, однакъ д-ръ Махичѣ додѣлає ся дѣйстно знайти собѣ прихильниківъ помѣжъ народомъ словѣнскимъ — та се пра сѣхъ условіяхъ зовсѣмъ невозможно. Одѣло ставѣ д-ръ Махичѣ нападати вь своѣмъ органѣ товариства словѣнскій, именомъ товариство „Совѣслѣ“, заложивши на него доверѣ, що задумувѣ враду державы и т. н. Всѣ часописъ словѣнскій, навѣть клерикальнѣй, выступили противъ такого осуду и се значно зменшало впливъ д-ра Махичѣ, що бажавь реформы словѣнскои суспільности, хочь дорога нимъ уважала була зовсѣмъ хибна. Однакъ уже то не спявѣя его далѣше вести свои реформаторскі замѣры. Вь єго часописѣ помѣщувало безнастанно статьи на адресу того або иного ліберала, тои або иного словѣнскои часописѣ, такъ що справедъ насущає ся пытанье: чѣ повнѣнѣ всѣмъ тымъ займатися сй органѣ, що має назву Rimski katolik? А що найскорше при всѣмъ томъ, сѣ часописѣ достѣа підмогу водѣ вѣдаєть и вь нѣхъ підмогою не заходять ся для супкою, а для колотнѣ помѣжъ малымъ народомъ.

Мовѣ бы у водповідѣ на таке поступованье словѣнскои ерархіи зрѣдела ся у Словѣнцѣхъ третя партія — партія славянофильска, котрой метою: ширити помѣжъ народомъ свѣдомѣсть славяньску зь вѣдомымъ поклонѣмъ „опѣзнаймо ся!“ а ровночасно домагаючи

ся заведеня старо-словѣнскои мовы вь літургіи вь церквахъ словѣнскихъ. Наші клерикалы уважуютъ першою своєю задачею — супротивляти ся тымъ заходамъ. Органомъ славянофильства єсть выходяцій уже четвертый роцъ вь Триестѣ двотыждневный Slovenski Svet під редакцію Фр. Подгорника, котрый немилосердно илнує непатріотичне становище клерикаловъ, якъ вѣнь називає ихъ — „латинизаторѣвѣ“, за що они нападають на него, де тільки можуть.

Клерикальна партія заснувала передъ кількома лѣтами „католицке товариство політичне“, котре може склянувати аборы вь цѣлѣй Краинѣ. Ще передъ тымъ заложила тѣя партія побѣчъ Slovensca часописъ Domoljub [патріотъ] по цѣнѣ дуже низькій. Вь хвилѣ выборовъ до теперѣшной рады державной заложела собѣ тажѣ партія поступова товариство політичне Slovensko društvo, котрого метою: ширити свѣдомѣсть народу помѣжъ сѣльскимъ народомъ, а ровночасно выступати противъ заходівъ клерикальнѣхъ. Щѣ-бъ лекше осягнути сѣю мету, заснувала партія поступова тажѣ побѣчъ Naroda популярну часописъ Rodoljub — и такъ силы обохъ партій що-до оружя менше больше ровноважать ся. Задля того и не можна напередѣ вгадати, якій буде конецъ сѣи боротьбы.

У Словѣнцѣхъ виходять теперь редагованѣ вь дусѣ консервативнѣхъ ось янѣ часописы: Gospodar вь Мариборѣ, Mir вь Цѣльнѣ, Danica, Slovenec, Domoljub и Učiteljski Tovariš вь Люблянѣ. На становищі ліберальнѣхъ стоять, якъ вже сказано: Slov. Narod, Rodoljub и Ljubljanski Zvon вь Люблянѣ, Edinost вь Триестѣ, Nova Soča вь Горицѣ, Popotnik вь Мариборѣ. Кромѣ того є ще и безпартійный часописъ: Domovina вь Цѣленѣ, Doljenske Novice вь Новѣмъ мѣстѣ и Novice [заснована д-ромъ Блайзисомъ] вь Люблянѣ.

Чудна справдѣ змѣна складала ся остатнимъ часами зь Novic-ами. Сѣ часописъ стояла все на становищі консервативно-клерикаль-

нѣмъ и покладала собѣ метою: плекати сѣльское господарство. Однакъ при що-разѣ большѣмъ натѣрѣ зь стороны клерикаловъ, вызволяла она нимъ даху службу, а то вь хвилѣ остатной супереччѣ, вызиваючи пытаніємъ: хто винѣнѣ нинѣшній колотнѣчѣ вь словѣнскій народѣ? Кожда зь названыхъ выше партій вивуватила другу, нѣ одна зь нихъ не хоче мѣти на совѣсти тяжкую вини почну сѣи колотнѣчѣ, ажъ тутъ на останку выступили Novice и вь поважно та тверезо написанѣй статьѣ выкрыли провинники сѣи колотнѣчѣ вь клерикальнѣхъ таборѣхъ. Справдѣшня колотнѣча и розладъ повстали помѣжъ Словѣнцѣми — по думѣцѣ Novic — вь хвилѣ перемины Slovensca на дивнѣшнѣ, котрий станувъ на становищі вѣмѣнѣнѣхъ консервативнѣхъ, що мають справдѣ важку боротьбу не тільки зь вѣмѣнѣнѣми лібералами, але и зь жидами. Однакъ на томъ-то становищі словѣнскій консерватистъ забули на страдания, вымоги и права бѣгалаанного народу словѣнскои и наслідкомъ того обкадувано денунціаціями найщирѣшнихъ патриотѣхъ словѣнскихъ. Кождый давѣ лишѣ про интересы своєї партіи, а нѣхто не думавъ про народѣ. Нѣхай наші клерикалы — кажуть далѣше Novice — покажутъ хочь одианъ фактъ, що-бъ наша интелігенція словѣнска, се-бъ то наші послѣ и дивникарѣ показались противниками интересовъ церкви або релігії! Того они не выкажутъ, бо тако-го факту нема. Коли словѣнска интелігенція супротивляеть ся науцѣ д-ра Махичѣ, то она мусѣть се робити, бо ще не втратила зовсѣмъ адрового розуму. На що-жъ водѣтѣ робити только крику, що вѣрѣ загрожує небезпечнѣсть? що ліберальнѣй Словѣнцѣ — се люде безновѣсѣйный, атеисты и т. д.? Справдѣ, сѣи докѣрѣ органу, котрый уже водѣ 1834 року служавъ партіи консервативной, значить больше, якъ вѣльвадѣсѣть статей ліберальнѣхъ часописѣй, абгдно осуджуванихъ за ихъ становище. Novice высловили зовсѣмъ ясно, що фанатизмъ єсть все сѣльшій, а коли сѣи фана-

конкуренційний до будови шибля, церквей і будинків ерехційних, необхідні оплати нотаріальні, також не раз наді міру високої, кошты комісії провізоріальних, котрі також не раз оминати годі і оплатити їх мусиш, а звороті закнмь добуєш, то другий раз тільки треба выдате, навоонець лучать ся и выпадок слабости та смерти, зарбно ея коштами сполученый, упадок худобы, — то й що вже може лишитись на удержанье з того зерна, хочь-бы земля й добре зародила?

Отсе причины еміграція, а до того ще міжь людьми глухі ходять всто, що в Росію обіцяють дати землю и на початок на обробленье ея. Дай Боже, чтобы не було врады воль спекулянтів, котрі безперечно для своєї користи розносить таку всто...

Маневры.

Сконцентрованые поодинокимь вѣдѣльцѣ войска було вже майже покінчене, коли наразь вѣ недѣлю вечеромь прайшла зъ Вѣднѣ телеграфична вѣсть, що маневры вѣдѣляванѣ. Сейчасъ вѣ вѣдѣльцѣ лінійного войска вернули до своихъ мѣсть побуту, а многыхъ резервистѣ вѣдослано домѣвъ.

Про се вѣдѣляванье великихъ маневровъ галичанѣ читаемо вѣ Gazet-і Lwowsk-ій:

„Хочь стань здоровья вѣ нашомъ краю теперь не лишь добрый, але янъ разь що-до вѣдуть и недомагань жолудковѣхъ, янъ в. пр. дезантерій, значно дѣшій анѣжъ вѣ часъ вѣль кохъ послѣднихъ лѣтъ; хочь на просторѣ стоимѣльцѣмъ, по-за границями Галичины, не сконстатовано доси вѣ одного навѣтъ спорадичного случаю холеры — однакѣ порѣшено вѣдѣлявати заповѣдженъ великѣй маневры мѣжъ 10 а 11 корпусомъ арміи, а то вѣ огляду на занепокоєные населеныя, выдѣляване голосами газетъ позаяривѣхъ, що холера ширить ся, та чтобы оманути хочь бы вѣ найменшій закладъ, мовь бы вѣ наслѣдокъ нагроможденя значныхъ вѣдѣльцѣ войска добрый станъ здоровья вѣ краю бувъ выставленъ на погорбѣнье. На се рѣшенье вымусьвѣ такожъ безъ сумнѣву взглядъ на истиную теперь незвычайну оспѣну, котра, янъ вѣдѣляванье, спонукала рѣвножъ вѣдѣляванье маневровъ дѣшійныхъ вѣ олодичахъ Вѣднѣ.

„У вѣдѣляванье маневровъ маємо ще одинъ доказъ бѣльшѣ заподѣляванъ печальности найвысшихъ кругѣвъ рѣшающихъ, котрі бажають вѣдвернути вѣдъ нашого краю всяку небезпечность.

„Рѣвножъ зъ наибѣльшою радостію спѣшнѣмо довести, що бажава чѣльмъ населенымъ нашего краю гостина Монарха не занье вѣ наслѣдокъ вѣдѣляваня маневровъ, нѣвѣкомъ змѣнѣнъ.“

Въ подобный способъ высказуютъ ся такожъ и инші пѣвѣурядовѣ газетѣ про вѣдѣляванье маневровъ.

Presse пише: „Ся найвысша постановѣ есть новымъ доказомъ батьбѣсковъ печальности монарха о добро населеныя, янъ пѣвѣльнѣмъ такъ и войсковомъ. Сумнѣвы, янъ вѣдѣляванье зъ огляду на нагроможденье тахъ великихъ масъ войска при незвычайной спѣцѣ и суровитѣ пошестѣ истинуючѣ вѣ сущѣйшѣй Россіи, уваглядѣно аб стороны монарха та се причинялось до вѣдѣляваня маневровъ. Однакѣ се зарядженье не змѣняетъ вѣ нѣвѣкомъ подорожѣ монарха до Львова. Подорожѣ остане вѣповнѣ незмѣненѣ, а населенье державы добавѣтѣмъ починае вѣдѣляванье до религіи, то може стати дуже небезпечнымъ. Однакѣ и дѣя слѣбного, може бути, засвѣдѣтъ сонце познаныя, котрого вѣнъ не хоче бачити, позаякѣ его вѣдвертѣ вѣдъ того свѣта слѣбный фанатизмъ.

Колотнечъ помѣжъ словѣнскими партіями не такъ скоро ще покінчатъ ся, позаякѣ може се скінчити ся лишѣ побѣдою одной партіи надъ другою. Що побѣда не припаде партіи вѣрнѣальной пѣдъ проводомъ д-ра Махнѣча, се бѣльшѣ янъ певно. Коли отже ерерхія наша на свою шкоду подѣержуе сю колотнечу, то можна зъ сего додумувати ся, що она вѣзгалѣ рада борѣбъ, хочъ та борба справдѣ вѣсѣмъ злѣшна. Але мѣжѣ духовенство мусѣтъ такъ думати або бѣдай такъ говорити, янъ его ерерхія, щобъ не подѣласти карѣ дисциплінарной. Янъ засвѣдѣльнѣй сей религіи фанатизмъ, можна найкраще бачити вѣ того, що вѣ Крайніи попадаѣтъ вѣ дисциплінарну выдагѣти кожѣй священникѣ, котрий не хотѣвъ подѣисувати вѣтумѣвъ до вѣтріа, послѣднихъ редакторѣ Rinsk-ого Katoik-a д-ровѣ Махнѣчѣмъ. Справдѣ, д-ръ Махнѣчъ, станъ у насъ наче другимъ пѣвѣмъ. Для того-то проти него и его науки появѣтъ ся вѣ народѣ такий опѣръ, що годѣ бы було той опорѣ зломати.

Ся колотнечѣ розвѣдужуть посредѣмъ свѣдомѣсть національну, однакѣ вѣ интересѣ вѣры и церкви було бы корыстнѣйше, янъ бы тѣхъ колотнечъ зѣвѣсѣмъ не було. Словѣнцѣ и такъ не мають бѣгато интелігенціи, тожъ и потребуютъ пѣдмѣги священникѣвъ. Але наслѣдкомъ становища, яке теперь заняло наше духовенство, вѣратило оно свое значѣнье для народу и дѣятого народѣ не може такъ легко повѣрѣвати духовнымъ своимъ будущимъ. Нашѣ духовенство може справдѣ мати заслугѣ вѣ народнѣмъ розбудженю, але давнѣйше духовенство любило свой народѣ зѣвѣсѣмъ никакъ, янъ теперѣшнѣ, що стоить пѣдъ прапорѣмъ религіи фанатика д-ра Махнѣча. Оно само позбавило ся сѣи величезной заслугѣ, позаякѣ оно вѣдѣцурало ся справдѣшного патристѣзму. Що вѣ того всего ще выдѣе, покаже будущина.

читѣ вѣ томъ фактѣ вѣ зачудованѣмъ и вѣдѣчностію результатѣ сего незарѣванного выповненя обовѣзѣвъ, якому нашъ цѣсаръ пѣдѣдаѣтъ при кожѣй нагодѣ для праймѣру своихъ народѣвъ. Янъ намъ вѣдѣчи доносѣтъ аб станѣ Галичины, то станъ здоровья вѣ краю естъ вѣповнѣ нормальнымъ“.

Fremdenblatt вѣдѣзвѣсь тѣмъ словами: „Се зарядженье есть выдѣльнѣмъ пѣхотной добротѣ и печальности монарха. Хочь станъ здоровья вѣ чѣльбѣ Галичинѣ естъ янъ найлѣпшій, то помямо того цѣсарѣ хотѣвъ, чтобы супротивъ жертвѣ, янъ забравъ холера вѣ Россію, оминано все что могло бы вѣ сѣнѣтарныхъ взглядѣхъ выдѣлявати янъ сумнѣвы. Для того на приказъ цѣсарѣ вѣдѣзвѣкано маневры, пѣдѣчасъ котрыхъ лишь вѣ дуже великимъ трудомъ можна оминати всякѣ не правнѣльности вѣ правнѣльнѣмъ способѣ жѣтя, харчованя и мѣшанья. Однакѣ рѣвножѣсно монархъ, не зѣвѣжаючи на власнѣй труды, зъ добротѣю, яну вѣсь народѣ подавляють вѣ Нѣмъ зъ вѣдѣчностію, не змѣняѣтъ программы своихъ подорожѣ до Галичины, бо не хотѣвъ, чтобы зѣвѣльсь на нѣвѣнѣмъ навѣтъ ея мѣшанцѣвъ, приспособляющихъ ся вѣ вѣдѣльцѣхъ кѣльнѣхъ тѣдѣнѣвъ на повитанье монарха. Тожъ хотѣвъ выжѣи уѣбѣльнѣй вѣдѣльцѣхъ трудѣвъ, Монархъ самъ не дозволяе собѣ вѣ на хѣвѣльну вѣдѣчнѣмъ и пѣвѣдо до Галичины. Ся повна добротѣ и мудра постановѣ Монарха зѣбѣль шить ще любовь до Него у пѣдѣзвѣнѣхъ народѣвъ, а подорожѣ цѣсарѣ по Галичинѣ буде трѣмъфѣальнымъ походомъ черѣзъ край повнѣй для Него широго энтузіазму и великой любови“.

Такъ отже нахлѣнуваня газетѣ що-до можливыхъ наслѣдѣвъ сегорѣчныхъ маневровъ вѣ Галичинѣ вѣдѣзли успѣхъ. Цѣсаръ свою постановѣмъ вѣдѣляваня маневровъ и дѣятого зъ повнѣмъ признанѣмъ годѣтъ ся пѣдѣнести, що рѣшѣний кругѣ не перейшли симъ разомъ до порядѣкѣ дневного надѣ оправданѣмъ и закладами пѣдѣнесенными вѣ газетѣхъ. Але зъ другой стороны вѣвѣнѣтъ „вѣсѣхъ и всѣхъ“, що вѣ Галичинѣ дуже добрый вѣдѣносны сѣнѣтарій — янъ се робѣтъ урядѣва газетѣ — се зѣвѣтъ не на мѣсѣцѣ. По многыхъ сѣлахъ янъ у вѣсѣдѣльнѣхъ такъ и вѣсѣдѣльнѣхъ Галичинѣ появѣлась червѣнка, — се сконстатовано урядѣмъ и вѣ наслѣдѣвъ сего вѣдѣляваня вѣ Станиславѣнѣмъ резервистѣмъ домѣвъ. Чи ся недугѣ менше буде жѣтѣтъ вѣ сѣмъ роцѣ янъ вѣ передѣньхъ, сего не можна аподѣвѣчно на передѣ твердити, бо треба выжѣдѣтъ бѣвѣца недугѣ а вѣдѣтъ прирѣвѣнѣти статистичнѣй выказѣ. Рѣвножъ годѣ голосѣтъ, что на сто мѣль по-за границями Галичины, вѣ Россіи, не появѣлась ще досѣ пошестѣ холеры, — бо янъ разъ сѣмъ дѣнями понесѣлась урядѣва вѣсть зъ росѣйской стороны, что вѣ люблинѣской губерніи было 13 смертельныхъ случаѣвъ холеры. Люблинская губерніа примѣжна галичанѣй границѣ и если бы дѣйствѣно вѣ тамъ была холера — але про се ще дуже можна сумнѣвати ся помѣмо урядѣного доносѣня — то недѣвогъ прѣйшло бы и намъ жѣдѣти на сю пошестѣ. Дѣятого вѣ наслѣдѣвъ вѣдѣльнѣмъ урядѣныхъ газетѣ не повнѣнѣ нашѣ власти вѣдвертѣти своѣя уважѣ вѣдѣльнѣмъ наглядѣ сѣнѣтарныхъ вѣдѣноснѣхъ нашего краю, и помѣмѣ то, что одну зъ головныхъ причинъ для еѣнѣтуальнѣмъ появѣнья пошестѣ, именѣно сегорѣчѣй маневры, усунуено — все таки повнѣнѣй памятити, что небезпечность грозѣтъ.

Дописи „Дѣла“.

36 Стры.

[Огонь на Ланахъ — небезпечность катастрофы для мѣста — порядки вѣ мѣстной управѣ.]

Въ субѣту дѣя 21 н. ст. сѣрпня с. р. около годѣны 5 по-полудни заалармѣвано мѣшанцѣвъ Стры, что на передѣльнѣмъ „Ланахъ“ выбухъ огонь. Алармъ таѣй электризѣмъ мѣшанца Стры бѣльшѣ, янъ кого-будѣ вѣ другѣмъ мѣстѣ, бо мѣмѣхѣтъ прѣвѣдѣе страшу катастрофѣу зъ передѣ шѣстохѣхъ лѣтъ, янѣмъ пѣдѣбѣнѣмъ не зѣвѣнѣло жѣдне другѣ мѣсто вѣ Галичинѣ. Сѣмъ разомъ могло успѣхѣватѣ хѣба то, что дѣнна стояла сѣвѣнѣя, погѣдѣна и при страшѣй спѣцѣ панувала така тѣшина, что й лѣсточѣкъ не вѣрохѣуѣтъ ся. Та мѣмѣ то пожаръ прѣвѣравъ вѣдѣльнѣмъ разѣмъ разѣмъ. Огонь занявъ ся вѣ мѣшанѣской загорѣтъ за цѣнѣтарѣмъ напорѣтъмъ вѣскового мѣшанѣу вѣдалѣмо вѣдѣльнѣмъ цѣрѣвѣ на Ланахъ. Причѣною огню булѣ, янъ жѣдѣтъ, пѣвѣросѣ, котрі курѣли недѣрѣстѣ, користѣючи зъ того, что старшій вышѣльнѣ на жѣвѣвъ вѣ поѣе. Вѣдѣльнѣмъ пѣвѣросѣвъ занявъ ся огонь на одѣмъ пѣдѣбѣрѣ, а что вѣсѣдѣмъ стояла хѣты пустою и кромѣ дѣтъ не было нѣякого дома, тожъ и рѣтувати не было кому, а огонь обѣвѣвъ вѣдѣльнѣмъ разѣмъ ширѣйшѣмъ простѣрѣтъ, такъ что не минуѣло пѣдѣдѣны, янъ становѣло зъ огня вѣсѣмъ господарѣвъ зѣ вѣсѣмъ будынѣками господарѣвѣмъ вѣ числѣ около 30, вѣ вѣсѣмъ зѣбравѣмъ зѣбѣжѣмъ вѣ стѣжѣжѣхъ та стѣжѣжѣхъ.

Рѣтунокъ прѣйшовъ за пѣвно, — та й янѣтъ то бувъ рѣтунокъ, ажъ сорѣмѣно зѣгѣдѣтъ! Нѣхѣто певно не повѣрѣтъ, что Стры, сѣй Стры, что то его пожѣжа вѣ 1886 роцѣ вже майже стерѣла була зъ картѣ Галичины, вѣ котрѣмъ нема одной родѣны, одной людини, вѣ котрой жѣтъ пожѣжѣ мѣста не зѣвѣнѣнѣ бы страшною трагичною зѣгѣдкою, — не маѣ до нѣнѣ анѣ зѣрганѣзованѣ сторожѣ огневѣмъ, анѣ вѣдѣловѣдѣмъ прикладѣмъ до гѣшеня огню! По добрымъ доверѣа чѣсъ, янъ занявъ ся огонь, прѣйхѣли мѣсѣй полиціанѣ зъ сѣнѣвѣкою и бѣчѣмѣмъ зъ выдою однакѣ рѣтунокъ ишовъ дуже пѣвно, безъ порядѣу, не было жѣякого, хто бы давъ бувъ прѣвѣдѣтъ вѣ рѣтунокъ и кого бы другѣй сѣхѣла. До того сѣвѣнка функциѣвала дуже пѣдѣбно до функциѣновѣна стрѣйского мѣйстрѣту, а бѣчѣмъ выѣзѣува-

ли рѣвножъ вѣлѣкѣй дефѣцитѣ.. вѣсѣмъ, а хочѣ до янѣмъ чѣсъ прѣйхѣли трохѣ дѣшій прѣборѣ рѣтунокѣй зѣ вѣзѣвѣнѣцѣ, то вже не могло спѣшитѣ огню и обѣжѣнѣсь на прѣвѣдуванѣю агѣрѣшѣ. При томъ не обѣйшлося и безъ жертѣвъ зъ людского жѣтъ, бо вѣ одѣмъ будынѣку погѣбла шѣсть-лѣтѣна дѣтина. Вѣдѣльнѣмъ потерѣли лишѣ самѣй русѣй мѣшанѣ, а — на жѣль — одинъ лишѣ зъ нѣхъ бувъ асѣкурѣванный!..

Незарѣдѣтъ и крайна недѣбѣлътѣ мѣсѣ кон управѣ навѣтъ вѣ рѣчѣ такоѣ важѣ, янъ удержанье вѣдѣповѣднѣхъ средствъ рѣтунокѣвыхъ вѣдѣльнѣмъ огню, вѣвѣнѣла вѣсѣхъ мѣшанѣцѣвъ Стры дуже бѣжѣно и дѣла одѣнѣ бѣльшѣ до казѣ вѣртѣстѣ теперѣшнѣмъ автономнѣю управѣ нашѣго мѣста. Коли-бъ не то, что дѣнь бувъ спѣвѣнѣйшѣй; коли-бъ бувъ сѣильнѣй вѣтеръ зъ напѣрѣмъ до мѣста, — повторѣлась бы була певно катастрофѣа зъ 17 дѣтѣня 1886 року!

Такѣмъ и мѣшанѣство стрѣйское богѣто провѣнѣло ся вѣ томъ, что навѣтъ такъ горѣйшѣй дѣвѣдѣтъ не научѣтъ его асѣкурѣватѣсь вѣдѣльнѣмъ огню. Тепѣрь повнѣнѣй бы вѣсѣмъ сѣхѣновѣвати зъ новѣмъ острѣго и громадѣно заасѣкурѣвати ся вѣ своихъ патѣмѣхъ товариствѣ асѣкурѣцѣй-нѣмъ, вѣ нашоѣмъ русѣмъ „Дѣлѣтѣрѣ“.

Зъ першою помѣчѣю прѣйшла погорѣльцѣмъ ново-засновѣна вѣ Стры фѣліа „Прѣсѣвѣтъ“, зѣбравѣши зарѣзъ другого дѣя по огню вѣлькѣнѣдѣтъ зъ р. на першѣй потребѣ нещѣстѣныхъ погорѣльцѣвъ.

ка.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Крайній соймѣ мають бути склѣнѣнѣй — янъ доносѣтъ N. fr. Presse — зъ першѣй помѣчѣнѣй верѣсѣня, а цѣсарѣвѣй патѣнтъ склѣнѣнѣйшѣй повѣнѣтъ ся вже сѣмъ дѣнями. Рѣчѣвѣцѣ почѣтъ сѣсѣи вѣвѣнѣчѣно мабѣтъ на 14 верѣсѣня. Нарѣдѣ сѣбѣльнѣхъ дѣлѣгѣцѣй зачинаѣтъ ся вже 1 жѣвѣтѣя, отже можѣлива и така комбѣнаціа, что крайній соймѣ и дѣлѣгѣцѣй будѣтъ радѣти рѣвножѣсно. Краѣвѣсѣй Szas каже однакѣ, что соймѣвѣй засѣданѣ будѣтъ вѣдѣвѣвати ся до почѣтъу нарядѣ дѣлѣгѣцѣй, се е до 1 жѣвѣтѣя, а вѣдѣтъ сѣсѣя соймѣвѣй будѣ вѣдѣловѣва до мѣсѣця грудѣня, а вѣ грудѣнѣ вѣчѣе ся на ново. По дѣлѣгѣцѣхъ зѣберѣ ся рада держѣвѣна и будѣ радѣти до грудѣя. Се маѣтъ бы булѣ результатѣ послѣдѣной рады мѣнѣстрѣвъ, на котрой уложѣно по-радѣтъ парламентарнѣхъ робѣтъ.

Прѣзидентѣ авѣстрѣйскихъ мѣнѣстрѣвъ г-р. Тафѣе вѣзѣхѣвъ на вѣлькѣдѣнѣмъ побѣтъ до своего замѣку вѣ Елѣмѣвъ, де гостѣтъ такожъ вѣдѣльнѣмъ дѣвѣвъ вѣталѣйскѣй амбѣсѣдорѣ г-р. Нѣпра. Мѣнѣстры бар. Гавѣчъ и г-р. Кѣвѣурѣтъ вѣзѣхѣли такожъ зъ Вѣднѣа.

Для пѣдѣнесеня національного почѣтъу на Морѣвъ товариствѣ Морѣвѣка Вѣсѣда порушѣла гѣдѣку, чтобы склѣнѣвати на 20 сѣрпня вѣнѣтрѣсѣ вѣсѣхъ чѣско-морѣвѣскихъ студѣнтѣвъ до Вѣсковѣнѣцѣ. Сѣй зѣвѣдѣ вѣдѣбуѣвъ ся, а вѣ зѣмъ першѣй разѣ вѣзѣли участѣ крѣмѣ либерѣльнѣхъ товариствѣмъ студѣнтѣвѣхъ такожъ рѣпрезѣнтѣнтѣмъ богѣсѣловѣвъ, котрі заявѣла, что безъ огляду на свои партѣй-нѣй поглядѣ у вѣсѣхъ национальнѣхъ вѣстѣнѣхъ будѣтъ поступѣти разомъ зъ прочѣми чѣсѣвѣми студѣнтѣми. Кѣлькѣ бѣсѣдѣнѣвъ выступѣло остро прѣтивъ старо-Чѣхѣвъ на Морѣвъ и зѣвѣвѣло имъ недѣбѣлътѣ. При томъ одѣнодушно прѣйнято рѣзѣлюціѣю, вѣ котрой вѣвѣнѣчѣно надѣю, что молодѣ-Чѣхѣ морѣвѣскѣй выдѣнѣгѣтъ ся напередѣ и пѣдоймѣтъ борѣу зъ вѣрогѣмъ чѣскою народѣнѣстю. Конгрѣсъ домагаѣтъ ся залѣожѣня особѣного чѣского унѣверѣситѣту вѣ Бернѣ а посѣловѣ Масѣрикѣмъ за его заходѣ въ тѣй сѣравѣ вѣвѣнѣчѣно подѣуку. Ухѣвѣлено осѣнѣвати фондѣци, котрі дадѣтъ можѣнѣсть чѣскимъ правѣнѣкамъ, чтобы они посѣщѣали ся судѣйской служѣбѣй и сѣнѣнѣли тѣмъ способѣмъ гермѣанизѣцію морѣвѣскихъ судѣвъ. Накѣонецъ од нѣголосоно прѣйнято вѣсѣнѣе, чтобы заявѣзѣта тѣсѣнѣйшѣй зѣносѣны зъ студѣнтѣми вѣ Чѣхѣи и Словакиѣмъ.

О комбѣнаціяхъ вѣдѣносѣнѣхъ ся до будѣущѣхъ зѣмѣнѣ вѣ авѣстрѣйскѣмъ кабинетѣ, а вѣзглядѣ до его доповнѣнѣ розѣисѣуютъ ся такожъ пѣвѣ-официѣльнѣй дѣвѣнѣмъ. Ехѣтарѣстѣ пише, что погожѣеся, будѣтъ г-р. Тафѣе портѣсѣлѣ инѣгрѣшнѣхъ справѣ вѣдѣдѣтъ вѣ инѣй рука и обѣжѣнѣтъ ся на прѣвѣдѣльнѣмъ кабинетѣ, осѣновѣютъ ся на томъ, что г-р. Тафѣе вѣвѣнѣчѣвъ ся тогдѣ коли его здоровье не было вѣ добрымъ станѣ, что мусѣтъ зѣробѣтъ собѣ пѣбѣту вѣ тѣгарѣ своихъ робѣтъ. Природѣна рѣчь что вѣ томъ случаѣ могли бы ся теку передѣти вѣ рука одѣного зъ наѣвѣнѣнѣхъ трѣхъ наѣвѣжѣнѣхъ оруѣвъ адмѣнѣстрацѣйныхъ (г-р. Вѣдѣсіѣому, наѣвѣтѣянѣмъ Чѣхѣа г-р. Туновѣо або Долѣшнѣомъ Авѣстрѣа г-р. Кѣльманѣсѣовѣа). — Montagsrevue каже, что анѣ одна комбѣнаціа не правѣдовѣбѣна. Навѣтъ вѣсть, котра че наѣбѣльшѣ вѣдѣповѣдаѣе инѣшѣй сѣтуаціа, се зѣчатѣ, что одѣнѣ зъ чѣсковъ ариѣстокрѣтѣмъ будѣ вѣлѣкѣнѣмъ до кабинетѣ, трѣба уважѣти за передѣчаснѣу. Заявѣ вѣ томъ напѣрѣмъ будѣ можѣна що небуѣтъ порѣшѣти, партѣйнѣй вѣдѣноснѣхъ вѣ Чѣхѣи мусѣтъ вѣвѣнѣнѣти ся. Вѣрѣчѣмъ, янъ каже сѣй дѣвѣнѣвъ, нема нѣвѣкомъ причинѣ сѣравѣу помагаѣувѣати напѣмъ способѣмъ.

Царѣ прѣйняѣвъ на авѣвѣзѣціа росѣйского мѣнѣстра сѣкарѣу Вѣшнѣаградѣского и порѣшѣвъ, что вѣнѣзъ и дальшѣ маѣ лѣшѣти ся на своихъ урядѣхъ. Вѣ самѣмъ мѣнѣстерѣвѣ будѣ вѣвѣдѣна ся рѣформа, что депѣртѣментѣ торговѣль, промѣшѣку и вѣзѣвѣнѣцѣ будѣ вѣдѣдѣченѣй вѣдѣльнѣмъ мѣнѣстерѣва сѣкарѣу а прѣдѣлѣтъ его Вѣтѣому, котрий наѣвѣномъ вѣ будѣущѣа будѣ именовѣнѣмъ мѣнѣстромъ торговѣль и комѣунаціѣй.

Новый кабинетъ сѣрѣбскѣй складаѣ ся зъ самыхъ либерѣльнѣхъ, отже можѣна зъ той прѣчины сѣвѣрѣдѣтъ, что правѣльнѣе радикальнѣвъ вѣ Сѣрбіи склѣнѣло ся. Слѣдѣтъ кабинетѣ таѣй: адѣвѣнатѣ Йѣванъ Авѣанѣмѣовѣчѣ (прѣзѣдѣнѣа и заѣвѣрѣнѣнѣй справѣ), гѣн. Анѣнѣвъ Богѣчѣвѣчѣ (мѣнѣстерѣво вѣнѣнѣ), дѣрѣкторѣ держѣвѣныхъ вѣзѣвѣнѣцѣ Дѣмѣтрѣй Стоѣновѣчѣ (мѣнѣстерѣво сѣварѣу), рѣнѣторѣ унѣверѣситѣту Кѣста Алѣксѣвѣчѣ (мѣнѣстерѣво пѣблѣчныхъ будѣвѣльнѣхъ), профѣсорѣ унѣверѣситѣту Йѣванъ Вѣсковѣчѣ (мѣнѣстерѣво прѣсѣвѣтъ), адѣвѣнатѣ Стоѣнъ Рѣбарѣчѣ (мѣнѣстерѣво сѣравѣ инѣгрѣшнѣхъ), по-сѣлъ Жѣвѣонѣ Вѣлѣчѣковѣчѣ (мѣнѣстерѣво судѣвѣнѣцѣвъ), дѣрѣкторѣ гіпѣстѣарной банѣу „Управа Фонѣдова“ Сѣвѣозѣръ Гѣозѣнѣчѣ (мѣнѣстерѣво торговѣль). Чѣлены кабинетѣ суть бѣе-усѣловнѣми сторонѣнѣми дѣнѣстѣи Обрѣновѣнѣчѣвъ а чѣловѣвъ, пѣдѣвѣрѣнѣхъ о русѣсѣйскѣмъ, янъ Сѣрѣковѣчѣа и Вѣсѣлѣвѣчѣа, не допѣущѣно до кабинетѣ. Если бы прѣйшѣмъ трѣба было что разѣ помагаѣувѣати вѣстѣю сѣрѣбскою вѣролѣсовѣю, то чѣлены кабинетѣ рѣшѣли бы ея пѣвно ибѣла вѣль Рѣстѣа, котрого они вѣрѣчѣмъ абсолютѣй прѣхлѣнѣли. Теку мѣнѣстерѣва вѣнѣнѣ отримѣвъ гѣн. Богѣчѣвѣчѣ, сѣотѣмъ бѣвѣшѣго короля Мѣлана а мужѣ доверѣія дѣнѣстѣи. Ся обѣставѣна такожъ доважѣу, что кабинетѣ маѣ вѣвѣнѣчѣно дѣнѣстѣичѣнѣй и майже мѣдѣвѣнѣнѣнѣй харѣнѣтеръ, такъ что зѣдѣгѣдѣютъ ся, мовь бы новѣ правѣльнѣе острѣйше зазначѣло дѣнѣстѣичѣу идѣю. Торговѣльнѣй траѣтѣты зъ Авѣстро-Угорѣвѣною и Нѣмѣчѣвѣною новѣй кабинетѣ о-дѣбрѣа. Програмѣ кабинетѣ Авѣанѣмѣовѣчѣа таѣа: На вѣмъ удержѣти добрый вѣдѣноснѣхъ зъ вѣсѣмъ держѣвами и зѣбѣзѣчѣвати неутѣрѣльнѣсть Сѣрбіи, а инѣтру зѣвѣсти енѣргѣичѣ адмѣнѣстраціѣу зъ вѣсѣхъ гѣлѣзѣвѣхъ, пѣдѣнѣста е-кѣномѣичѣнѣй станѣтъ черѣзъ залѣожѣнье новѣхъ комѣунаціѣй, управѣнѣнѣнѣи пѣдѣтѣковѣу сѣстѣму, чтобы прѣвѣрѣнѣтъ рѣвножѣу зъ держѣвѣнѣхъ господарѣвѣтъ и умѣжѣнѣвати зѣорѣганѣзовѣнѣе правѣно оборѣны. — Тепѣрь надѣбѣнѣнѣ дѣвъ сѣперѣчѣй вѣсто, однакѣ каже, что програмѣ новѣго кабинетѣу прѣйнято вѣ краю прѣхлѣнѣно а либерѣльнѣа партѣа сѣвѣмъ прѣвѣдѣновѣю Рѣстѣчѣвѣа устроѣна пѣхѣдѣ зъ сѣмѣловѣнѣнѣи, а маѣдѣр-скѣй дѣвѣнѣнѣи зѣвѣтъ доносѣтъ, что зѣмѣву прѣвѣнѣтельствѣа вѣ Вѣлѣградѣ прѣйнято несѣуѣдѣнѣно, а на улѣнѣцѣхъ маѣла пошѣтѣти навѣтъ розѣрухѣ. Можѣна надѣѣти ся, что сѣрѣва не скѣнѣчѣтъ ся на томъ, бо вѣсѣтѣно, что сѣрѣвѣна радикальнѣа партѣа, маѣмо вѣсѣхъ ея послѣдѣнѣхъ похѣловѣвъ, таѣа вѣ краю маѣе вѣвѣнѣтъ дуже вѣлѣнѣй, а бѣльшѣсть сѣупѣшнѣхъ складаѣ ся зъ сторонѣнѣхъ сѣей партѣи. По прѣйнято дѣ-мѣсіѣи радѣкалы булѣ мовь прѣголомѣнѣй. Они не надѣѣли ся, что прѣйшѣвъ кѣвѣцѣ ихъ правѣльнѣа. Новѣ правѣтельство стрѣтѣтъ дѣятого певно незѣвѣчѣнѣй трудѣнѣста, а кабинетѣ либерѣльнѣвъ прѣчинѣтъ ся до опѣнѣціа вѣсѣхъ франѣцѣй радикальнѣхъ, котрі зачѣли булѣ вѣсти борѣу мѣжъ собою. Першѣмъ дѣломъ мѣнѣстерѣва будѣ прочѣнѣе адмѣнѣстраціѣа зъ радикальнѣхъ елѣментѣвъ, чтобы вѣдѣтъ прѣдѣрѣзѣнѣти новѣй выборы и зъ сѣупѣшнѣй добуѣти либерѣльну бѣльшѣсть. Розѣвѣнѣнѣе сѣупѣшнѣи наступѣтъ вѣсѣмъ на

2238 ибачу вѣдъ годъ, 6-ои вечеромъ до годъ, 6 рано.

Приходить до Львова.		пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный
Зъ Кракова	601	205	901	646	982	—	—
" Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	901	—	—	—	—
" Подволочискъ и Бро- довъ (на дворецъ годов.)	—	257	940	721	—	—	—
" Подволочискъ и Бро- довъ (на дворецъ Пода.)	—	245	917	655	—	—	—
" Сучавы	1009	—	756	142	706	—	—
" Кимполюна	1009	—	756	—	—	—	—
" Радовицъ	1009	—	756	—	706	—	—
" Глибоки	1009	—	756	—	706	—	—
" Новоселицъ	—	—	756	—	706	—	—
" Слободы рунгурской	1009	—	—	142	706	—	—
" Гусятина via Галичь	1009	—	—	142	—	—	—
" Н. Санча, Хирова, Ста- ніславава и Стрыя	—	—	916	235	—	—	—
" Сухой, Н. Санча, Хирова, Станіславава и Стрыя	—	—	916	—	—	—	—
" Хирова, Станіславава и Стрыя	—	—	—	—	141	—	—
" Пешту, Мискольча, Мун- кача, Лавочного, Стрыя	—	—	916	—	141	—	—
" Сокала и Белца	—	—	—	—	—	—	448
" Сокала и Равы руском	—	—	—	—	—	—	832

Въходить зб Львова.		пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный	пот. во- ставлен- ный
До Кракова	1041	307	526	1101	756	—	—
" Мушини-Криницъ via Тарновъ	—	—	—	—	756	—	—
" Подволочискъ и Бро- довъ (зъ годов. дворянъ)	258	—	941	1026	—	—	—
" Подволочискъ и Бро- довъ (зъ Подзамча)	310	—	1002	1022	—	—	—
" Сучавы	636	—	956	322	1056	—	—
" Гусятина via Галичь	636	—	—	322	—	—	—
" Слободы рунгурской	636	—	956	322	1056	—	—
" Новоселицъ	636	—	956	—	1056	—	—
" Глибоки	636	—	956	—	1056	—	—
" Радовицъ	636	—	956	—	1056	—	—
" Кимполюна	636	—	—	322	—	—	—
" Стрыя, Хирова, Н. Сан- ча и Сухой	—	—	616	1021	741	—	—
" Стрыя и Станіславава	—	—	—	1021	741	—	—
" Стрыя, Лавочного, Мун- кача, Мискольча, Пешту	—	—	616	—	741	—	—
" Белца и Сокала	—	—	—	—	—	—	931
" Сокала и Равы Руском	—	—	—	—	—	—	765

ЗАМѢТКА: Часы поданныя після годинника льво-
вского. Числа подчеркнуты означаютъ пору
2238 нѣднѣ въ годъ 6-иъ вечеромъ до годъ 6 рано.

Через цѣлый рікъ отворе
Концесіоноване Заведеніе водолычиче
„МАРІВКА“
(почта Львівъ).

Шість новихъ мурованихъ будиноківъ. Ба-
нища (службы Божі шоденно). Водопровідъ устро-
єна. Кухня у власній зарядѣ. Побути і літчене
почавши відъ 25 зр. тижнево. Лікаръ перебуває
стало въ заведенію. Полученіє зъ телефонічною сѣ-
ттю міста Львова. **ОМНІВУСЪ** до Львова въ годи-
нахъ: 8½ рано, 2½ по пол., 7-ма вечеромъ. 36 Львова
(платъ Галицькій) въ годинахъ: 11½, передъ пол., 4-та
по пол., 8-ма вечеромъ. Всякій близькій інформація
що-до мешкань і т. п. подає Зарядъ.
Емиль Бертеміліанъ Браеръ, властитель заведенія.
Д-ръ Вікторъ Легезинскій, управ. лікаръ. 4362

Надбслане.

„Повѣдомляемо П. Т. лікарѣвъ, а такожъ
Впов. Публику, що заведеніє жерельно-купцелєвє
въ Трускавці, вдоволяючи бажаю першоряд-
нихъ знаменитостей лікарскихъ въ краю, отво-
рило вже италіяцкімъ зимной солянки після
найновѣшомъ і найліпшомъ системѣ Вассута,
мікроскопійно розпильюючомъ, які що яно сего
сезону отворили такожъ першорядній жерелница въ
Емст, Вісбаденъ і Райхенгалъ.
Близній інформація подає безплатно
Зарядъ купелєвий въ Трускавці. 4339 з-10

ЗАРЯДЪ.

Глядаю учительки испито-
вой, безъ фортепи-
ану, для двоихъ дѣвчатъ.
Близша вѣдомость ластовно на
адресу: **З. Однорогъ**, парохъ
Живачева, почта Невзиска. 4345

Помешканье
для студентівъ або панночекъ
при интелігентній родинѣ. Ул.
Калъча ч. 3. першій поверхъ
дверѣ ч. 7. 4367

Нові униформы
для урядниківъ державныхъ вѣлѣницъ
можуть Вп. п. урядники одержати
въ зѣвній одѣ многихъ лѣтъ въ
своєй солидности і ретельности фир-
мъ по найнижшихъ цѣнахъ і най-
ліпше выготовленой.
Рівножъ поручаю ся яко спе-
ціалістъ въ выготовленію унифор-
мовъ для урядниківъ державныхъ
і предлагаю мой богато заасмо-
тренный складъ одєжи мужеской і
дѣтской. 4095
Звертаючи увагу Вп. Публика
на мои условия сплати
остаю зъ высокимъ поважаніємъ
Давидъ Шварцвальдъ
у Львовѣ, площа Канігульна ч. 3.

**Выробы зъ гумы и кав-
чука** 4331 11-?

тигеліній, хірургіній, до плеканія
неудужихъ і для полбжанія (спе-
ціаліности парискій подъ дискре-
цію) высылаетъ за послѣдство:
Предпріємство высылковъ (Versand-
Geschäft) **Альбинъ Краевскій**,
Вѣдєн I. Giselastrasse Ч. 1. Вы-
ключный цѣнникъ иллюстрированный
на жадање даромъ і оплатно.

Доп. К. Дзбаньского
артиста-малляра
въ Ожидовѣ почта въ мѣсці.

Що-до вымалюваныхъ о-
бразівъ въ иконостасѣхъ мои цер-
кви то складаю еще разъ Вамъ
за нѣхъ мою сердечну подяку,
заявляючи заравномъ мє повне
удовольє. Дай Боже Вамъ здо-
ровья і довгого житія, щобы
Вы могли ще неодну святиню
на хвалу Богу такъ красно
прикрасити якъ мою і якъ всѣ
прочі, котрі Вы своєю працею
прикрасили. 4377 1-3
Смаржовъ 5 сѣчня 1887.
О. В. Тарнаескій.

АЛЬФРЕДЪ РАСЛЬ

торговля насѣня въ Опау (Торрау)
(австр. Шлезія)

поручаетъ, якъ довго выстане припасу:

Збѣже на озимій засѣвы

озиме жито, озиму пшеницу, найліпшій нові сорты,
выпекані у высокіхъ горахъ, збъ жавя 1892 р., знаме-
нитой якості.

Вѣзрами і офертами можна служити. 4333 15-11

Новѣсть важна для Пань.

Щадитъ ся часть, грошѣ, працю, а бѣлье не нищитъ ся!

Нема нічого лѣпшого і практичнѣшого надъ вы-
пробоване **Француске мыло ошадности** до праня бѣла,
франокъ, коронокъ, лєсныхъ матерій вовняныхъ і т. п.
Бѣлье безъ великой працѣ і воляжнихъ додатковъ шкѣд-
ныхъ стає бѣлымъ мовъ снѣгъ, бо згадане мыло его кон-
сервує і надає пріємный запахъ. 4323 15-15

½ кильо Француского мыла стане за 1 кильо звычайного.
Запорукаєсь, що нема нїякихъ шкѣднихъ причинковъ.

4½ кильо за 1 зр. 50 кр.

оплатно і зъ опакowaniem высылаетъ:

Zur „Französin“

Seife und Parfumerie Niederlage

Wien, XVIII, B. Döblingerstrasse 38.

ALFRED RASSEL

Troppau, österr. Schlesien

поручаетъ подъ особну управу въ найліпшихъ якостяхъ:

мучку **КОСТАНУ**, **СУПЕРФОСФАТЫ**, **ЖУЖЛЬ ТОМАСА**

і вповнѣ заручаетъ, що въ складѣ ихъ есть такий

самый процентъ, якъ подано.

Высылка при цѣлыхъ вагонахъ оплатна до каждой ста-
ции вѣлѣничон.

Оферты, вѣзрѣ і поученія управы подаєсь на жадање
даромъ і оплатно. 4287 29-27

ВЕЛИКА 50-КРЕЙЦАРЕВА ЛЬОТЕРІЯ.

ГОЛОВНА ВЫГРАНА

75.000 зр.

ЛЪОСЫ по 50 кр. поручаютъ: у Львовѣ:

М. Юнасъ, Авг. Шеленбергъ, Сокаль & Лілієнъ,
Кіцъ & Штофъ, Як. Штро, А. Х. Верфель.

При закупкѣ товарівъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдавецъ Невѣтъ Бодей. — Однѣяльній редакторъ Михайло Струсовичъ. — Цяйрѣ въ фабр. Червильсконъ. — Въ друкарнѣхъ тов. км. Шевченко, нѣдѣ заравомъ К. Бодярокогъ.

Пошунує домашнего уч-
теля до трехъ
панночекъ (дѣв до VIII оя класу,
одна де III-ой) вѣдѣ вересня с. р.
Адреса: **Кароль Лянгъ**, ч. к.
лѣсничій въ Лѣщанахъ, почта
Риботичѣ. 4343 з-3

Знаю ученика

вѣдѣнавшого ся при maturѣ а
вступячюго на выдѣлѣ филозо-
фическій, котрый за мешканье і
харчъ пріймаєсь гарно вести і
вправляти учениковъ въ дальшихъ
наукахъ. — **Гр. Врецьона** въ
„Народномъ Домѣ“ у Львовѣ.
4375 2-?

Ученики можуть найти ро-
дательску опѣку,
добрий харчъ, мешканье і услугу
въ одномъ рускомъ домѣ по
дуже пріступныхъ условияхъ.
Близша вѣдомость въ редакціи
„Дѣла“.

Вдова по професорѣ пріймає
ученицъ въ лѣшого
дому на станицю. Львовѣ, улица
Паньска ч. 11. 4363

РУ.

кавички всякого рода;
Бандажъ руптуровый

и всякій выробы рукавичный
поручаетъ найдешевше

Павло Лянгнеръ

передъ тымъ

Браты Лянгнеры

Львовѣ, улица Галицка ч. 16.

Ч. 2550/92.

КОНКУРСЪ.

Магістратъ м. Белза розписує отсичъ конкурсъ на по-
саду мѣского лѣкаря зъ платнею рѣчно 500 зр. а. в., вы-
плачуваную зъ тутешной касы мѣской. Обязанки мѣского лѣ-
каря означаетъ службовая инструкция для мѣскихъ лѣкарѣвъ, вы-
дана ц. к. намѣстництвомъ въ порозумѣню зъ выдѣломъ кра-
евымъ на основѣ §. 14. зак. кр. ч. 17. зъ р. 1891. Ста-
раючи ся о сию посаду мусять кромѣ вѣдомості здѣбности
физичной мати условия §. 7. згаданого закона, — а поданія,
удостоверенныя вказаннымъ тамъ способомъ мають внести до
тутешного магістрату найпознѣйше до 1 жовтня 1892 р.
Белзъ 19 септя 1892 р. 4376 1-?

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ

у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)

ЧАЙ КИТАЙСКО-РУСКИЙ

№ 1 Конго ½ килр. зр. 2-30

„ 2 Кайсовъ Конго „ „ 2-80

„ 3 „ меланжъ „ „ 3-—

„ 4 Пангчовъ Imperial „ „ 4-—

„ 5 „ Мандаринъ „ „ 5-—

Высѣвки чаю.

„ 6 лѣпшій сортъ ½ килр. зр. 1-50

„ 7 найліпшій „ „ 1-80

Цѣнты батистовъ до свѣчюкъ. — Китицѣ на престолы. — Вѣн-
цѣ до образовъ. — Образы олійні паперовы по греческому
стилю. Рамы до образовъ. — Вѣнты літографованіи і скоро
печатаніи. — Товары шкѣрян. — Пулярем, портмонетки,
візитѣрки, папѣросницѣ.

Всякій приборъ до писанія, рисованія і малюванія.

По найнижшихъ цѣнахъ поручаетъ руска торговля

Ивана Дуткевича

ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валляха.

COGNAC-QUINT-EXTRACT.

Для скорого выробу знаменитого, здорового
і мѣчного коняку, котрого не можна вѣдрѣзнати
вѣдѣ правдивого коняку французского, поручаю
отсю выпробовану спеціальность.

Цѣна за 1 кильо (выстане на 100 літровъ
коняку) 16 зр. а. в. Приписъ долучаетъ ся даромъ.
За найліпшій успѣхъ і здоровый фабрикачъ
ручу.

Заощаджуєсь спиритусъ

искоє незрѣваную есенцію скрѣпляющую (Verstärkung-Essenz)
для горѣлокъ; она дає напитокамъ пріємный острый омакъ і можна
ей лишъ у мене купати. Цѣна 3 зр. 50 кр. за кильо (на 600 до
1000 літеръ) разомъ зъ способомъ ужитія.

Кромѣ тыхъ спеціальностей поручаю всѣлякій есенціи
до выробу рому, сливовицѣ, гѣркомъ зеленомъ і всѣхъ добрыхъ
лікерѣвъ, спиритозѣвъ, оцту і винного оцту въ незрѣваной
взаменности. Приписъ долучаетъ ся даромъ.

Цѣнники оплатно. — За здоровый фабрикачъ ручитъ ся.

Carl Philipp Pollak,

Essenz-Spezialitäten-Fabrik in Prag.

(Глядаєсь солидныхъ заступничковъ). 4328 6-40

Для выгоды П. Т. Публики отворено
НОВУ АГЕНЦИЮ
Краковскаго Товариства взаимныхъ убезпечень
на житье та вѣдѣ огню і граду
у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 11.

Полісы асекураційны выставляютъ ся въ языцѣ рус-
комъ — есть преспенты і переписка зъ партіями во-
дѣсь по руски. — Близше можна розвѣдѣтись въ Адмі-
ністраціи „Дѣла“. 4258

ВИНА БОЧКАМИ

впростѣ вѣдѣ продуцентѣвъ высылаетъ:

Самородный — Гегеляйский

за бочку 135 літрову по 70, 80, 90, 100, 120

130 зр. і высше. (Бочка не зачисляетъ ся.)

ИНШІ больше квасковаті (неквасні) за гекто-

літеръ по: 30, 40, 50 і 60 зр. (Бочка зачисляетъ

ся по цѣнѣ коштовъ).

При замовленію просимо подавати докладну

адресу і послѣдну стацию зѣлѣзничу. 4278

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

Почавши вѣдѣ для 12 лютого 1889 выдѣ ає

АСИГНАТЫ КАСОВЫ

4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженіємъ

4½% зъ 90-дневнымъ выповѣдженіємъ

а всѣ находячія ся въ обѣгу 5% асигнаты касовы въ

90-дневнымъ выповѣдженіємъ будутъ опроцентованы

по 4½% вѣдѣ 15 мая 1889. 2318

Передружѣ не буде плаченый

Дирекція.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовонне

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка ¼ фунта 50 кр.

Для церквей

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших новостей“ виходить в авторстві, а в авторстві і п'ятницю на переказу разом з „Ділом“.

Предплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника 11, і Бюро газети ул. Кароля Людвіга 9. у Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ і нахилити на інсерати платити Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком за границею:

на північній році . . . 18 гр.	на північній році . . . 24 гр.
на північній році . . . 9 гр.	на північній році . . . 12 гр.
на чверть року . . . 4 гр. 50 пр.	на чверть року . . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 пр.	

у Львові:

на північній році . . . 16 гр.	на північній році . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр.	на північній році . . . 1 гр. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляються лише на попереднє застереження. — Редакція не несе відповідальності за зміст писем. — Членство коштує 8 гр. а. м. — Оголошення приймаються за поштом 6 пр. або однією строкою інсертацій за рубль. Наблюдати по 20 пр. а. м. — Подписи членів за поштом 10 пр. або етикеткою.

Зі днем 30 червня скінчився другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Влов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

У Львові, дня 25 н. ст. серпня 1892.

Справа громадної еміграції а властиво утечі наших надграничних селян до Росії знала вже наших Влов. читателів як з в'єстей від наших дописувачів, так і з в'єстей, які одержали другі краєві днівники.

Ся еміграція а радше утеча мимохоті пригадає давніші часи з історії, коли-то з надграничних окраїн Польщі селяне наші утїкали за кордон, на тамтій бокі Дніпра. Тоді причиною тої громадної утечі було соціальне і економічне положення селянина, — той сам мотив, — як бачимо з в'єстей від наших дописувачів, — спонукає і сьогодні наших селян утїкати за кордон — за Збруч. „Люде зароблений хліб покидають, — пише наш дописувач з села Токів, — кожний бере тлумачок і йде через границю як то кажуть в світ за очі бо... тут, мовлять, годі витримати“. Зовсім же виразно виказав мотиви тої еміграції наш дописувач від Подволочиськ, чоловік дуже поважний, народолобець і добрий знавець водосинів селянських в своїй околиці і взагалі на Подолі. Отже він за мотиви еміграції кладе: по перше — земля, єдине удержання подольського селянина а через елементарні пригоди часто невідатна, не приносить навіть тільки, щоби по оплаті всіх тягарів податкових вистало на життя хлібороба; по друге — заробку ніякого, або дуже лихого [в жнива хлоп заробляє 25 пр., а в зимі 15 або й 10 пр. на день]; по третє — по-при тягарі податковий інший [як він називав] драч так селянина знеможуть, що ему в урожайний рік по заспокоєнню всіх „драч“ не лишаєсь на життя.

І ті мотиви безперечно мають основу, а хіба лише сильні збихи все на агітацію, яко на першу і останню причину еміграції, як се чинить загаль газет польських, передовсім же Gazeta Narodowa в статті „Echo rozagrobowe Iwana Naumowicza“. Допускаємо, та й наш дописувач від

Подволочиськ признає, що тут в грі суть якісь тайні духи, якісь спекулянти, але-ж без глибоких причин, а тільки з пошепту якогось агітатора, селянин не покине правдних хат і колькох моргів землі, та й не піде в світ за очі. Отже при таких великій ваги фактах, як отся еміграція, не годить ся блягою покривати серйозного стану, а треба мати відвагу говорити о р'ячах так, як они представляють ся на д'ял. Обаламучувані опінії публічної ест в таких справах тяжким гріхом та й — самообманом.

Не схотівши глянути глибше і спокійніше в таку важну справу, Gazeta Narodowa здобула ся на — ненавист до бідного нашого селянства. „Kto chce szukać szczęścia pod rządami cara moskiewskiego — каже она — ha, to niech idzie z Panem Bogiem! Będziemy widzieli, czy długo tam wytrzymają ci dobrowolni wychodźcy, skoro dostaną się w łapy czynownictwa moskiewskiego, świeckiego i cerkiewnego. Gwałtem zatrzymani w kraju, podburzani przez agitatorów tajemnych, byli by tu malkontentami i szerzyliby niepokój w masach ludności. Taki żywioł zdemoralizowany, jeżeli sam z organizmu społecznego nie usunie się, powiniemy chociaż przymusowo być wydalonym... Dobrze więc, że sam sobie idzie. Pod względem ekonomicznym ubytek tylu rąk, do pracy przydatnych, przedstawia pewną stratę, lecz ze stanowiska politycznego sądząc z pewnością lepiej, że te zbałamuczone elementy wydały się z kraju, niżliby miały tu zostać i jątrzyć się tu, jak jątrząca bolączka...“ Щось ненавистливого для бідних селян наших не написав другий орган польський, хоч і ині не хотять видіти в прояві еміграції нічого більше, як лиш єдино московскій чи москвофільскій агітації. Коли-ж бы Gazeta Narodowa не натігала справу на становище політичне, то вийшла бы була на том користніше не лише з погляду на благородність і гуманність, але й на здоровий розум. Бо й цїкаві бы ми знати, як Gazeta гадає „żywioł zdemoralizowany [бідних руских селян] chociaż by przymusowo wydać“? Щось так, як кн. Бісмарк зайшлых Поляків з Прусії? Тільки-ж то були Поляки зайшли, поданий чужий, а — орган пана Платона Костецкого хоче przymusowo виганяти обывачів краю і держави? Красно, дуже красно! Або таке гупле страшені селян szczęściem pod rządami cara, łarami czynownictwa i т. д.! А прецьж же

в Росії живуть міліони селян польських! По що-ж така бляга? чому не глянути на справу спокійно і розумно?

Ц. к. намістництво выслало в пов'ї збаражскій для розслідування мотивів епідемії еміграційної сов'їтника двору гр. Лосі. Gazeta Narodowa нині довадуєсь, що і гр. Лось мав сконстатувати потайну агітацію, що там бушувала уже від довгого часу, і видно зручно, бо влади довідались о ній аж по вибуху еміграції. „Р'яшачий сфери — каже Gazeta — поділяють нашу гадку, щоби передовсім старатись вынайти і здемакувати виновника [sprawcę] тої авантюри, а се буде в'їчною задачею знаного з енергії урядника, котрого намістництво высилає до Збаража на управителя тамошнього староства.“

Очевидно, правительство повинно предприняти свои м'ри до выкрытия агітації, если які були, нехай відкрыває і демаскує виновника, — але, на наш погляд, а з нами чей-же згодить ся кожний здоровомысличий чоловік, — то не єдина задача правительства в тої справі. Для него ще важнішою і в'їчнішою задачею ест тут — розслідувати глибокі причини еміграції спочиваючі в соціальних і економічних відносинах народу.

Интерпеліяція до Выс. ц. к. правительства.

Запитуємо Высоке ц. к. правительство, Г. Е. намістника Галичини і ц. к. краєву Раді школьну:

Высокій краєвий Соїмъ однодушно ухваляю ще з початком сего року постановив основаніє руской окремой самостійной гімназії в Коломиї.

За кілька днів уже починають ся вписи до шкіл середних, а про введеніє в життє руской гімназії в Коломиї досі нема ані чутки!

Руска гімназія в Коломиї має вводити ся в життє поступенно після клас, отже на сей рік школьний мала ввести ся лиш одна — перша класа. Здаєсь нам, що коніть на удержаніє одной класи гімназії не був бы такий великий, аби аж захитав рівновагу бюджету Долитавщини. Дятого й не можемо зрозуміти: яка може бути причина, що Выс. ц. к. правительство не відкрыває тої одной класи руской гімназії в Коломиї?

Мы тут мали повну надію, що по одностійній ухвалі соїму краєвого Выс. ц. к.

правительство чим скорше займе ся введенієм в життє руской гімназії в Коломиї і вже з сїм роком школьним заведе першу класу. Тимчасом — як выше сказано — вписи починають ся за кілька днів, а про руску гімназію ані чутки.

Не треба й казати, в якій прикрій положенні знайшли ся Русини з околиць Коломиї, маючі д'ти вписувати до першої класи гімназійної, надівшись ся, що зможуть вписати их до класи руской гімназії.

Нав'їт коли-б ще на два дні або на день перед вписами до шкіл середних Выс. правительство ввело в життє першу класу руской гімназії в Коломиї, то Русини все-таки можуть утерп'їти, бо фреквенція д'тей мусла бы бути безперечно численнішою тоді, коли бы бодай на два тижні наперед було відомо, що перша класа руской гімназії буде отворена, н'їж тоді, коли до останніх днів н'їхто не знає, чи та класа отворить ся.

По всіх заявленях правительства в соїмъ і в радъ державній за останні два роки — мы мали право сподівати ся чогось иншого, н'їж те, що бачимо з справою руской гімназії в Коломиї...

На всякій же спосіб запитуємо Выс. правительство, Г. Е. намістника Галичини і краєву Раді школьну: що д'є ся з рускою гімназією в Коломиї? — і дуже просимо о найскорше якесь бодай пов'ї-офіціальне повідомленіє нас: чи маємо мы надіватись отворення першої класи руской гімназії, чи може ухвалу соїму Выс. правительство зложило до теки і мы ждемо надармо і лише — як каже приповідка — „думкою багатіємо“?!

В Коломиї д. 24 н. ст. серпня 1892.
Коломийскій Русин.

В о д о з в а.

Вдоволяючи бажаніям останніх Загальних Зборів Руского Товариства педагогічного і запросяючим Патріотів-Русинів перемиських, постановив вид'їл скликати VIII-й з ряду Загальні Збори членів до старо-русского княжого м'ста Перемисля на день 17 (29) серпня 1892 р. з сл'їдуючим порядком днівним:

- 1) Богослуженіє в церкві катедральній о годині 8½ рано.
- 2) Відкриттє загальних зборів о 9½ годині.

З матеріалів до історії 1848 року.

в Жовків на другій зборі Ради Руской 9 червня 1848 р.

М'ж бес'їдами [„словами“], які в 1848. році при відкриванні і на зборах провінційних Рад Руских були голошні рускими патріотами, заслугоє на увагу бес'їда о. Махаїла Бачнявського, пароха в Кунива, воголошена до зборів народу на площі Васильваській в Жовків 9 червня 1848 року, в часі другого збору жовківської Ради. Деякі того рода бес'їди з тих часів були друковані н. пр. Гр. Шашкевича, Руд. Моха, Луан Данкевича, бес'їда ж о. Бачнявського друкована не була. Маючи ен в рукописі, в то аж в двох одностійних списках, подамо ен нашим Вп читателям в повній основі і бувально, лише перепишучи в'їрно з польського алфавіту. Бес'їда ся дає нам н'їв'ї поняттє о відомостях в справах руских і о поглядах перес'їяного тогд'їшнього руского священика-патріота, — кажемо „перес'їяного“, бо о. Мих. Бачнявскій не відограв в д'їйшній межі Русинами роль.

Ось єго бес'їда:

„Несмію вступати на тоє м'сце, несімію починати мову мою, але дятого не мисл'їть собі, аби-м просив о в'їд'ї на неудолюність мою, хочу казати правду, а правду казати кожний потрафить, і правда з серця мовлена повинна трафити до серця, если тільки одуренієм і фалшом не ест абаламучено.“

Другий раз естємо тутка собрани і починаєм чути дарь констатція, же прець і д'я нас єстєна сонце сходати — надія в Бог, же кождо полудня ясним св'їтлом освітит Галицьку землю, бож то д'яго-довго густі хмари тяжіли над нею.

Правд'ї, якісь лось владає народом, котрого око людське доглянути не може, чи то в причини чавіа Божого, люб'ї в волі єго люб'ї допусту, чоловік ничемний судити не може, знаєм жедрю, що ся стало, але що ся стати може люб'ї повинно, того відаєти не можем.

Однаково як чоловік вибавє остатніа година, однаково гине і самод'їльний нарід. Об'їд приходять і як мати затирає весь радъ першої господи, в'їб'ївує ся надъ спротами. Той в'їд дознає-смо і мы, і то через 500 л'їт. Чужія на своїй власній земл'ї, уповорені, понижені, прес'їдовані, юж-ж забували-смо наш язык, нашу народність, забавали-смо сами свою родому Батьв'їщину.

В'ї Славян повстала, нав'їт Серби підъ панованієм Турецким юж давно ся збудили, та в то страшніа были причини сну нашого аж до нині. Але виб'їла година, час мисл'їти о собі, бо тепер аль-бо н'їколи. Нех і нас Європа п'їнає, а если кождому народові хоче справедливості відш'їрати, чом-ж тільки нам зоперла?

Под'їла, Волинь, Україна, Галич єстє то врад 4 рази обш'їр'їшніа відъ правд-вои Польскі, а п'їк'їшніа, жив'їшніа, здров'їшніа підъ сонцем надъ них нема, а прець тамтін цо-раз б'їрдзій Москв'їщина на своє перетягає, а мы язв єе будем о собі памятає, до решти спол'їчим ся, сама себе г'їдаєм, сами собі гр'їб'ї виконаєм. Але язв же потом-ність о нас скаже, який страшний вырокъ історія выд'їст на нас.

Правда, же великі мав'ї забори, во-рога не єдного, помощи жадної і нав'їт не спускаймо ся на пом'їч, на признає чужую, жалують ти, т'їмат ти, як єстєсь в'ї добрим станіа а трафують на тебе вы-паде, але коли вся недоля знаєть ся, о язв р'їдко можна знаєти такого, що бы руку подає.

Так а не вначи з нами. Коли Казимар великий завойоває нашу красную землю, зглядає Батьв'їщину нашу, одъ того часу згасла і зора наша. Надарема була в'їрність, послуханство, відвага наших Борців Сяпелів, Вашковецких, Кис'їлів, дарема самі в'їзніа Константин Острогскій уповорив на пару сот л'їт Москву для Польскі — зав'ї прець були-смо понижєні, цо-раз наша шляхта, м'їщани на об'їдох римскій переходили і ставали ся Поляками, хочь народність собі в'їто дати не може і не повинєт. Польска мала своя Сейми, Латва своя, а наша красна Україна, Волинь, Под'їла, Галич, Польскі н'їдї не радали о собі, вно були доволності воевод, каштелянів і староств Польскіх відд'їти. Король Ян-Казимир вправд'ї підписав самъ Хмел'їщину в Гадацькій Комісії і нашу Репрезентацію, але слова не дотримує, і то було найбільше нещастє так для нас як і для самої Польскі. 40 л'їт трала війна Хмел'їщину і в'їзніа на зав'ї фундамента Польскі. Не дарема той король одрицаючі ся Польскій короні выр'їк пам'ятніа слова: „об'їм ся став'ї м'їшнимъ пророкомъ, царствє наше приїде на пасть народів“. Упала наша шляхта, наш язык цо-раз б'їрдзій, як в'їрешть з Трибуналів і з Судів зовсім випер-тий зостав. Допокі тільки блищала ся народність наша, св'їтла ся Польска, згасла тамт'їа, вымазала Європа имя і той, а ти жєнє-жєнє-жєнє ей повстати, і певно їдї бы ся була зб'їткова надъ нами, до д'їс-дня стала бы була невзрушена.

Вправд'ї кажуть собі нам тепер руки давати, кричати, аби ся не д'ївти. Не відш'їхаймо н'їх відъ себе, але не будемо і скорими. Зрешта о що ту ходит? В'їнак мы на кошт их не хочем повс'їгати, мы в'їх поступков не в'їдаєм там, і не повинні смо, але даєть-ж і нам відотхау-

ти, в'їнак в'ї жити нам не дає, самі жити не в'їт. Мы б'їдний доп'їр що смо ся збудили, а нам, дяковати Богу, все красно зац'їло, буд'їть-жє справедлив! Знаєть тоє, же наш нещастє і пригоди були і нашими, але цо-до нас, то мы зав'ї два, ба й 10 рази на том тратили. І та в'ї підъ останнім королем Понятовскимъ окрутніа зав'їзала ся конфедерація, стали ся причиною, же б'їла Русь, Польска, Україна і в'ї св'їт славная Метрополія наша Кієвська достала ся Москалям. Підъ Косцюшкомъ Б'їскуп наш Хелмскій В'їжанскій підписав повстаніє, але за тє був з'ї Петербурга высланій Апостол Садковскій, а Волинь і Под'їла до Д'їуїлї притягнув. Підъ Мареніа, Сарагосса, Бородино рівно ляла ся і кровь руска, а по нещастливомъ році 1830 утратили-смо 4 Епископства і столицю значєня нашого Почаєв. Словом, оп'їка та позбавила про-св'їщеніє, шляти і до загладї ц'їлковити юж-ж имени руского що вно привела.

А тепер цо инного видімо? Лада той, що каміолоку затяє на себе, в'ї в'ї-дає ся Царя і руской мови, — лада го-локол'їтнє нас'їває ся з Русина і єго Обрядів.

Наверн'їт не ся Панове шляхта на-з'їд до своєї народності, до своєї обряд-к'ї, бо тежє нами хіба сотній ест прав-д'їй шляхтєць польскій, вно в'ї Перес'їян-чєн, то н'їв'ї кланєм і приїме Русь в'їз як страшенна Мати сына вертаючого по 10-л'їтній неволі з'ї степу Тобольска. Ін-ачий мы духовніи, вы шляхта, цо єе в'їрніа л'їшали ся своєї руской матери, м'їщани і селяни а тепер обываєть підъ крилами конституції, держ'їм ся в'їпу, зач'їваймо мисл'їти о нас, о провид'їи, о язв'ї і о народності нашій, поступаймо заіншими народами — в'їв'їм'ї до бра-т'їй наших аж до самого Д'їв-пра, аби чужину повила на свого

- Ив. Б. Л-й.*

Поддани числата са по 10 пр. 3дъ отишва.

Гіре: „Послуговий соціалісти не говорять нічого нічого, лиш кажуть, що справедливість вимагає рівності у всякій уважанню. Чи ви також того погляду?“ Кн. Ліхтенштайн: „Справедливість вимагає лише, щоби сей, хто працює, мав також щось вартімогъ удержати свою родану, порядко одягати ся і де мешкати. Длятого домагаємо ся нормального часу робучого і мінімум платів. Обидвіч можуть бути рівні з огляду на зарплатню і місце. Не хочемо ніякнати загальних правъ, лиш націоанальних для вськогого економічного положення.“ — Гіре: „Чи бажаєте інтервенціи держав?“ — Князь: „Безусловно.“ — Гіре: „Чи думаете, що народъ, если вайш реформи, одійсти ся, не буде домагати ся разв'язв'язъ больше?“ — Князь: „Розуміте ся. Народъ мусить добитися лишнои додѣ, але вго власніи інтересъ треба, щоби вго доля пошталася по маленьку.“ — Гіре: „Як далеко хочете вайти вгь тихъ реформахъ? Чи думаете, що строга справедливість вимагає правдвення вськогого богача?“ — Князь жахнувш'я: „Цілкомъ нѣ. Мусять бути верствъ, котрі бы вели проводъ. Робітничі, що цілий день працює, не має часу займатися ся своима політичними справами, а вайзичи вонїхъ навѣгъ не розуміє. Видіти, так само якъ суть великий і малий, дурний і розумний люде, буде завсѣгди соціальна драбина. Мы не гадаємо змінити невідмінну природу чоло-

віка. (Усміхаючись.) Я з моєї сторони цим-ком не маю б охоти, зубожити в хосені друзів; се не принесло б ніякого користі. И се була б любовь ближнього а не сура-ведливості. В середині віках лише не-дось ремізняків, в три рази більше анжик-тепер, мешкали гарно а король видавали на-віть закони, щоби синити збоготи у мілья-нства. Соціальний устрій тогдишній подма-гав робітників. — Гіре: „Чи ви за про-гресивнимь податкомь доходнымь?“ — Князь: „Вовсім, бо надію ся, що великі капіталісти більше на тій потерпіть анжик мн.“ — Гіре: „Чи ви п за знесенемь права наслід-ства?“ — Князь: „За знесенемь? Нї. По-що зносити права наслідства, віднимати во-лєви радств, придбати майна для синів.“ — Гіре: „Я думаю лиш що до великих ма-тиків.“ — Князь: „Чому се все таєь про-тивь богачів? Овч-жкь виставляє на стільки покуси, мають стільки нагод, приймаю аби-нї, позбути ся свого гроша, що можна сказа-ти, мовь би їх гроші не належали до них. Боли міні нерви на стільки дурні, що не хо-тять займатися а благородним, великим за-дачами, то вь кльохь генераліях такь сту-маняють, що мовь би під якимь тайнимь напоромь будуть спїшат до рузнь. Се не-милуче.“

Се були послѣдній слова князя, вбѣгъ у-
смѣхнувъ ся, Гірк рѣвножъ тай розпрощались.

Західна прогулька „Львівського Бояна“.

По концерту въ Новомъ Торѣ, который відбувъ ся 13 с. м. выѣхали нашъ свѣтлый и величавый крытый горельнымъ подводами до Закопаяго. Супроводивъ ихъ начальникъ суду п. Диниѣвскій съ женою. Въ Закопаянѣмъ три радше въ Кузнецкѣ, где три километры съ елѣстивымъ Закопаянѣмъ, зашлише Боянѣсты прѣютъ въ гостиннымъ домѣ гр. Замойского.

Въ понедѣлюкѣ 15 септія прѣпадало латинское свято. Побѣдѣ богослуженія въ закладѣ дѣвчачѣ [де правуючю дѣвчачѣ вѣнѣ веревѣ сущности науки господаренныхъ] въ ватлици сѣваѣ хоръ ебѣна нашихъ пѣ сень, при концѣ въ мѣшанбѣ хорѣ. Слѣзъ зрѣвѣ величезе вражбѣ; переважю тол-овѣ тѣнѣнѣ вытѣскали слезы у женщачѣ, самѣ присутнѣй епископѣ не змѣлѣ найти слѣзѣ похвалѣ.

За той час начальство прогульки по-складало конвенціональний візати, між іншими міністри Залескому, президентова рада державнон д-рови Смолиць, ір. Ташчєвичєв, драмъ Храмцєви та Пясецкому и иншимъ.

Концертъ выпавъ такъ, якъ лишь кождый мѣлъ сего бахати. Хоръ знаменито вышолоный, голоса звѣней, натовѣнія чистѣ, до того звѣстна діріжатура Остапа Нажавковскаго. Але саяа ледян до половини була вповнена, свѣтила цвѣтами, и вновь тутъ — якъ воеда — всѣ уста пѣтали слово: „Любви, Любовь“... Дуже много мусѣвъ хоръ спѣвати надіпрограмово, танцѣвъ тутъ зовсімъ не було. Другого дня повторивъ ся якъ и въ кождій мѣсцевости другій якъ трагікомедія, що все живѣ жалувало, що не було на концерті.

Вб второкъ 16-го гоставъ „Боявъ“ въ не-
далеко вбдаленбмъ газидб водолъчанбмъ
д-ра Храпця. Въ тамашнбмъ сали закладовбмъ
ввявъ весь персоналъ на спецйальне запроше-
нне спбвудбмъ въ концертъ въ дохбдъ музея
татранскбмъ имени пов. д-ра Халубиньского.

Вже в середину витривалий ч, язв на перебугні „штрапаці“, дуже добре тримаючий ся персональ буває в дорозі [45 вісьометр.] до Рабви.

Підчас побуту в Законівів відбуду
„Бояниста“ дві дошві прогульки, в глибокій
Татри, в то місце, де Чорний Дунай бу-
хав зь-під високою скали, до т. зв. Ко-
сцеліска в до Яшурівки. [Про поменші ек-
скурсії в не гадую] Надь жерелами Дуна-
ця зустрінуди вандрівники польського па-
сателя Герника Сякевича в відпочивали вбляв
півень. Не позабуду ніколи взвеслого вра-
жіння, коли наш молодіц геть-геть високо
по-над головами, куди зь тяжким трудом
ледви дістали ся, на відламках Nosai-а або
Gerwont-а выдали зь груди пісню руску,

розділяти свого товариства: „Наша дума, наша
пѣсня не вмре не загине!“ — поплыли даль-
шій зодолі струв тоновъ скарбу нашого, а
втекла пѣсня зъ остатними звуками вину на-
ціонального. Справдѣ, хто боли мѣгъ бузъ на-
дѣятаясь, що молодѣжь наша ажъ тудя понесе
славу пѣснѣй і мѣня руского!?

Въ четвергъ въ Радбѣ въ сѣли тамош-
наго закладу купеческого при численной уча-
стии публики водворъ ся послѣдній воецѣрь
„ваходивбѣзъ“. Завѣдѣя западливости лѣка-
ри д-ра Глуховскаго, великъ чертого челове-
ка, и одного нашего землѣца, начальника ста-
ціи, воецѣрь съ каждого погляду повѣвъ ся,
— вонъ бодай въ части вынагороджѣвъ ма-
нушле. Та и тутъ не внакше, явъ въ цѣлой
своихъ дорожъ, списавъ ся „Воякъ“. За все до-
рогу не бужо въ одного мѣменту, который бы
псувавъ добру славу, выдавъ хоть наизмѣсту
тѣвъ на пма товариства. Танцъ до 3-ои годи-
ны, я то мажъ за выпрошеннымъ дозволеніемъ
лѣкари, завожчѣзъ туру „Воянствѣтъ“.

Слѣдующаго дня въ полудне разиралися участники прогулки. Сумий та невеселый хвѣлъ "последаго" обѣду. Каждый вѣдчувавъ, що въ сѣю дорогѣ, вѣ то веселе а прихвѣтъ щере и солідне товариство вложивъ чистину душъ своихъ та що тратятъ безповоротно веселый хвѣлъ. Сидявки изготовля есвѣцию своему дірігентова, п. Остапови Нажанківсезому. По дошій промѣвъ провѣданиа прогулки п. Партицкаго, середѣ великаго взорущеня, вручаши ему на споминъ партитуры трѣхъ

найновіших оперъ у відповіднихъ опера-
тахъ. Ще кілька суміжнихъ хвалъ, ще ледви
промаюлей слова подаян дїрїента, а провід-
никъ сповнявъ свою послѣдню місію: оголо-
сивъ прогулку скінченою, даючица вѣсьмъ за-
участъ. Послѣдній тоастъ обидѣвъ „въ славу
и процвѣтъ України, въ щастє и добрѣ на-
роду руського!“ Імня „Щѣ не вжєрла“ бувъ
остатнїмъ хоромъ...

Зъ воден святъяз розвѣхались домбѣт.
Дѣя чѣстога згадаю про прачыныне сло-
во д-ра Федака. Дуже щиро поздравляеъ сло-
зъ участынкымъ, пѣдакувать за „тѣ змѣлѣтѣ
хвалѣ, якѣ въ-перше пережывалѣ, и хто знаеъ,
къ посправѣ коли“, а обомъ начальныкамъ,
яко заступнычѣ голыны „Бояна“, высказываеъ
повне безграничне признанье за провѣдѣт.

Богато де-чого не описано, як свѣдѣ, много з пережитого для ширшого публичного доступу закриті чорною завішавсю! А розкрити ті картини — вихривши із життя молодіжники нашон — се благородне завдання сучасних літописців! Наша прогулянка в такіх часописах ся...

Дописи „Дѣла“.

Зъ Гусятина, 20 септя.

[Баланы російскій. — Лихій урожай. — Руйнівніе
оелянъ бандами. — Клопѣтъ громадъ мяучихъ грунты
въ Россіи. — Опороженіа посада люстратора повѣ-
товаго.]

Русскй и польскй дневники разписались о чудовищъ згязищу природы, которе мешканцы Львова мали нагоду оглядати и якъ мнѣнъ видѣти ся, не першій и не ostatній разъ. Мо-жу впеваати, що се згязище не було ничымъ пачымъ, якъ російскымъ балыномъ [? — Ред.] который выбравъ ся въ пробу на дорогу до Льво-ва и не хотѣвъ мешканцямъ не сирванити ма-ломъ прятности, щобъ оглядати чудово гру свѣта. Видно, не хотѣли перестрашати, якъ колись свѣтъ переудились прусскихъ балы-новъ. Въ сю пору мавъ ще й Пережышъ ма-та прятати такъ чудне згязище природѣ оглядати, наволя-бъ неперездженно поску-павшій ся балывъ не сирванити ся бувъ на са-моу границѣ, а воздушника пыскомъ верула.

Сумно въ нашихъ повѣтъ выглядая по
сегодншнихъ зборахъ живая. Загороды сельскихъ
пусті въ вже теперь напевно можна ска-
зати, що сыймъ зновъ буде мусѣвъ подумати
о голододній субвенціі, щобъ люде могли до
новихъ зборѣвъ прожити. Рада повѣтова, на
васенне Впр. о віце-марш лаза Лизацкого,
ужъ і розписала по громадахъ, жадаючи ца-
рського выказу збраного сего року збѣжа въ
порівнянню до минушого року, котрий таможъ
не бувъ навѣтъ середню добрый, а лучшій бувъ
тільки тамъ, що бѣльше було соломы і пше-
нны. Не треба і того забувати, що се вже жъ
черги третій рѣкъ неврожаю у насъ. Въ до-
датокъ тутъ і тамъ градъ зазначивъ свое
заявленнє. Найцікавінше знати те, що подат-
ковій власті мабутъ маюць наказъ: не
удѣляти людямъ наформаций що-до відпи-
сування податѣбъ за для елементарныхъ слу-
чайѣвъ.

При сѣмъ загадати мущу, що надѣмбро даєсь відчувати недостача тутъ у повѣсть соціаліаон виступаціи кредиторів. Лихва жадівска побѣдъ фірмою управлієваняхъ банківъ, — а єсть ахъ въ вѣждимъ містечку по вѣжкахъ — заточує що-разъ бѣльшй кругъ, заманює въ свои єтѣи потребуєчыхъ, не маючихъ нѣ-где ниде предету малыхъ вѣзвѣчѣвъ, і мабу-новъ прийдєсь недогоу ждати на борбу зъ сею немощною лихвою, яєъ колись зъ пивками-ліхварями зъ котрихъ сипаєа і до сегодня не побѣжєва. Прийдє часъ, — кобы тѣько не за побєно, — коли зновъ будемо кликати до правительства о ратунокъ, домаганєхъ на вѣтѣбанковухъ уставъ. Надѣмбро давню выгла-дає, що интелієнтѣи однаєдъ суєблѣаєстѣ въ прѣсъ краєвоѣ не євѣрять уаги правѣ-тельства, щобы въ концєсіюваню такихъ бан-ківъ належну зєвѣрѣло уагу на далєвоєя-лѣсть ахъ давала, і щобы беззастѣно нагла-дало, чи єй банка не обѣчєлѣа на выхѣво-уєванє своихъ довжѣнбѣвъ. А накраєше мо-жєа сєму зарадѣти, не дозволивши побору выєаать процѣнтѣвъ. Легко єе може зрѣбѣти правительство при зѣвѣрдуєваню статутѣвъ, щого зовѣмъ справєдливо суєблѣаєстѣ вѣдъ правительство домагѣтѣсь має прѣзо.

Въ повѣсть гусятинскійхъ е два села: Зелена й Шедловцъ, которыхъ поля лежать въ Россіи, отже по-за границей державы. До сего хвалѣ безъ всякихъ выжигишихъ перешкодъ звозили они свои збѣжа на сей бѣзъ, хвалѣ сего року примѣноа до сихъ громадъ царскіа указъ заборающіи вывѣзъ жата. Всякіа заходы дотычаныхъ громадъ, збыи могли звести свои жато, до сего хвалѣ безуспѣшны, хоть по правдѣ сей указъ царскій не мѣтъ имати на оцѣ таковы збору жата зъ поля сихъ громадъ. Може власта російскій правдугъ до того пересвѣдченъ, але жъ пока-что кошы на поля пропадутъ. Положеніе сихъ громадъ до сего хвалѣ неузвормоване и не знати, по чьей сторонѣ вѣна тазого стану; рѣчь певна толькѣ, что власта російскій напаша селянина толкуютъ такъ: „Мы признаемъ бы вамъ вашу землю, але за порукою вашего правительства, что словеніе сплугу не оустаетъ. Толькѣ-жъ ваше правительство о то не журитъ ся, тожъ приходѣтъ до насъ, а нарѣжимо вамъ землі по закону и слагутъ за насъ заложитъ або правительство або крестьянскій банкъ“. Нашіи люди не конче поддають ся такій намовѣ, хочѣ, гдѣе правды дѣти, не чужа имъ гадки, что нашіи уряды мало ихъ справку займають, але, або, якъ кажутъ: „за нашу справку у насъ никто взятыся не хоче, а коли пойдемъ до уряду, то намъ наговорять такъ, что выходить, жъ-быи радѣ, абы нисѣ тользо побути ся.“ Може хто лучше свѣдущій сего рѣчи лучше.

ая й пояснить, а я що чувъ, подаю до загальної вѣдомости, може хто похляканий схоче сямъ заинтересуватись...

Дня 22 в. ст. серпня померъ на тѣхузе
Маріинъ Стронскій, люстраторъ рады повѣ-
стовою въ Гусятинѣ. Опорожниена по нѣмъ по-
сада, може бы компетували годѣи люде рус-
скоя народности...

Зъ Чермышляньского.

[Нова пригода въ село Вишневици, знайомъ въ процесу
противъ о. Из. Степанова]

В те читательские "Дзвизы" ще певно въ памяти политический процесс о Иване Степановиче Вашишенику, который съобщалъ въ освободительномъ о. Степанова водъ всякои выны мнимого подбурюванія противъ народности полесков. Процесс о. Степанова буть выказанныи лютеи, которыхъ дуже кололо въ очи, что бить създаваъ соби мнѣе народомъ популярности и не только парохіиане, але й люде въ доочоленихъ селѣ засыгали его рады въ несподѣи справѣ.

Въ сѣмѣхъ селѣ Вашевичину выступила противъ о. Степанова два брата; вѣйти Павелъ Ольбанскій и Петро Олійникъ, котрымъ — и жалѣ — помагали всякій дѣвскій слуга гр. Романа Потоцкаго, а особливо Левъ Вильомазуръ, побережникъ дѣвскій, сполучивши ся съ Олійниками, при вѣсѣхъ процесахъ о. Степанова выступавъ яко свидѣтель обвиняющій. Коли торѣ судъ присяжныхъ въ Бережаннахъ по уваженію жалоби вѣнжащихся въ вѣденіяхъ требовалъ касадійнонѣхъ, убѣлявѣхъ о. Степанова вѣдѣи всякой вины и кары, то тріюмвиратѣ постановивъ дальше переслѣдувати о. Степанова.

По якійсь часі прокураторія державна в Бережанях спонукала слідство против О. Степанова в тім напрямі, мав то він мав ссизати до своїх вайматбаз, що заплатити їм 1 ар., тоби убилі Лева Біломазура. Прокураторія, по перепровадженю слідства, дійшла до клубка и обжалувала самого Лева Біломазура, закидаючи ему фальшиве вбизанє передь судом, намову свідкоу до ложного присяги и клевету. При тім в ахті обжалована сама прокураторія звернула увагу, що тільки Лев Біломазур в Охридники висступав взе яко свідня против О. Степанова.

Левъ Бѣломозуръ, доставши ахъ обжа
лованъ, страшая змѣшавъ ся, намагавъ при-
близитись до о. Степанова и голосиавъ по селѣ,
що до всего намовлено его. Однакъ побачавша,
що не мнѣ его вара, мавъ сказыта въ селѣ,
що ему вже все одно.

Для 7 с. м. заставъ Левъ Бѣломазуръ въ
ночи на дорогѣ ведущей на поле о. Степанова,
въ-вѣдѣ слуги забирали збѣжа до дому. О.
Степановъ занеудачѣ бувъ подъ той частію и
слуги саміи повѣхали въ поле. Коли въѣхали
на туо дорогу, раздавъ ся гукъ стрѣльбы про
сто фѣры. На частіе, кудья перелетѣла по
надъ головою наймита, не ранивши его. Бѣло
мазуръ прабѣлъ до фѣры и почавъ нападучею
руками по возѣ. Переляканный слуга съизтавъ
се его: якимъ правомъ събѣвъ вѣвъ стрѣляли
до фѣры, мѣлъ же претѣвъ его забить. Левъ
Бѣломазуръ водпоизтавъ на то, что вѣвъ мы
сливъ: явъ буде о. Степановъ ѣхати въ поле,
то побѣгнута за нѣмъ псы, а вѣвъ постано
вивъ ихъ пострѣляти. Слуга повѣдомивъ о
томъ выпадѣ о. Степанова. Слѣдующею дня
звѣнявъ ся въ сѣмѣ жадаритъ, по цѣлодн
нымъ трудъ вынайшовъ укрытого Бѣломазура
и по переденно слѣдства водставивъ его до
суду въ Перемышлянахъ. Давно, що скарбъ
г. Романа Потоцкаго тримавъ такихъ людей.

Рухъ въ русскихъ товариствахъ.

Про отвореніе читальни „Просвѣты“
въ Стопчатовѣ въ повѣтъ колумбийскомъ пе-
шутъ намъ:

„По велѣннѣхъ перепонѣхъ, котрѣ ставали намъ ти люде, щѣ хотять насъ вѣдвести вѣдъ правои дороги, вѣдѣлыи мы чатальню 24 м. м.

Около 10-ти годовны по службѣ Вѣждѣ
люде, заирешенъ красною проповѣдью отъ
духовяго, вѣйши ся на отворѣе чатаѣхъ
до хаты ватальника громады Оауфрѣя Заячу
ѣ, дзороваго сего року за 36 дѣтну аба-
ѣвску службу ерѣбамъ крестомъ заслуга.
Гутъ по водосвѣту и освѣщеню комнаты на
ватальню и по тоѣмъ словѣ о. Алерѣда
Сменовича, отворѣи началникъ Заячуѣ
зборы. Головю зборѣвъ выбрано одоушомъ
о. Сменовича, яко першого основателя чи-
тальнѣ, правдыго батѣа оѣвѣуа громады.
О. Сменовичъ въ краснорѣчивѣи промовѣ го-
вѣа възвѣзъ громадиѣ, щѣби сѣлатиѣ довѣ-
рѣдѣи своѣи матерѣ Русѣ оѣбною праѣдою
просвѣтѣю на славу и имени, абы засѣна-
мъ мѣжа слазныѣми народами розумѣмъ и
правдыѣмъ доступомъ своѣхъ дѣтей. По сѣи
промовѣ зарѣзъ новосѣа ся въ чѣтѣи читаль-
нѣ „Пресвѣты“ ажъ 62 господарѣвъ, а сѣѣ
одоушомъ сказали: „Дѣта не сѣбѣаемо, доки
не буде членѣвъ 200, и тогдѣ здѣаеѣмо дѣмъ
для читальнѣ!“

О ібедзя выбрано выдѣль, до к трого у-
бійшия: о. А. Свѣтловачѣ на голову, вѣйтѣ
М. Заячукѣ на его заступника, писарѣ Дм
Гальчукѣ на секретарѣ, Мх. Солонинка на
скарбнѣка, Вас. Заячукѣ на бібліотекарѣ, Гавр.
Роскулѣ и Фед. Палинцѣ на заступникѣбѣ.

По вечерам члены зовутся собирались в читальню, о. Голова пояснял новый статут "Пресвиты", всё задвигалось справкам нас о значимых, шпихлились, сболбоз господарских, хвалили собь статут "Пресвиты", а калууваля, що новьт воломайскій такъ маю мее читальню "Пресвиты", мабуть задыл печиноста фѣлѣ въ Кюмоуи, вогрон деле итимо до читальни называе себѣ д-ра С. Давидовичъ. Свято створена читальня забочна-носъ водѣсѣвѣннѣмъ красныхъ пѣсень нашихъ

и взаимною заботою до снѣдлаго труда въ
ново-зложенныя розсадику просвѣты.
Д. Г.

Виденське товариство „Громада“ устроило дня 14 н. ст. серія въ реставрація Christenheit забаву, на котору зобразо ся 20 членовъ въ ридинамъ. Зъ огляду на блазний день уродивъ Его Вел. цесаря п. Дянкевич державъ промову о данасті Гасбурьской въ язви въ развоємъ Русенівъ въ Австрія, указавъ на слабавість цесаря Францъ-Йосефа для Русенівъ, а відтакъ зблшовши на русий справу, подавѣ самостойавість русекого народу въда давныхъ часевъ, розказавъ, якъ духовенство руске причинявѣ до підписаня просятъ въ народѣ, захопнѣтъ „Громаданъ“ вѣрно вѣститъ на руки, вписуватнѣ до товариства „Провсѣтъ“ и т. д., а пра годѣ и сяднѣмъ душъ Русенѣ станутъ на рівнѣ зъ Полкиамъ. Зобрай відсѣвала „минова лѣта“ Г. В. цесаревѣ, а потѣмъ стѣвала руский цесарѣ и выголосувалъ промову. П. Валуцъ вѣвѣ хвалѣ за здоровѣ членовъ „Громады“, потѣмъ шпѣлъ тогастъ на здоровѣ нашихъ Соколовъ и т. д. Сердечна забава закінчалася відсѣваннѣмъ имѣу „Ще не умерла Україна“ и всѣ дуже вдоволені розходилися до домѣвъ. Слѣдуюча забава відбуде ся въ тѣй-же реставрація дня 11 н. ст. вересня с. р.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Тернопільській посоль до ради державної із сільських громад гр. Пінізькій задавав справу із Сквотатів із своєю діяльністю передь виборцями. На зборах з'явилось більше як 100 осіб ірцьів. Посоль обговорював переважно економічні справи, як торговельні трактати, регуляцію валюти и проєкт податкової реформи. Заключений досі трактати торговельні сузь корисні для рільників, а против трактату із Румунією треба виступати, бо тоді могла бы наступити рільничий криза. За регуляцію валюти Полька гилосували із державних закладів. В справі податкової реформи не можна провозлити на підвищення безпосередніх податків а вменю податку ґрунтового. Дальше гр. Пінізькій сказав, що для інтересів рільничих усекогда Галичани потрібні сузь ввести ці на средства комунікаційні, а именно на новий залізниця. Навонець посоль порушив справу еміграція із Галичини на австрійсько-російській границі. Еміграція є в наслідок неясности агітація агітацій, против котрих острі вары сузь узацанені. Ї обов'язком властей и вистателів великою повсюдності виплинути на сільське населення и удержати его відь сего.

Органъ старо-чешской партіи Hlas Naroda завлаѣвъ голосъ про неустанній агитаціи молодого Чеховъ противъ чешско-нѣмецкой уго-ды. Старо-чешскій дневникъ вѣзаетъ, що въ чешскомъ соймѣ надъ раздѣломъ вразомъ радъ школьной и культуры вызвалъ съ пристрастіемъ борьбы. А преемны нова організації сихъ радъ принесла користь Чехамъ, и на се всѣ теперь годять ся. Дальше вписывая Hlas, що черезъ заложенье поштового суду у Векельсдорфѣ интересы чешского народу яко цѣлости не терпятъ никакихъ шкоды, а такожъ не греба и на се забывать, что черезъ перерву въ акціи розмежена досъ не словилъ ся багатьо чешденныхъ чешскыхъ громада. Зъ являхъ уго-довыхъ преевствъ въ крѣсть Чеховъ выхо-дитъ: резолюція о школахъ меньшости, о зало-женью торговельной палаты у Выходной Чехіи, законъ о клавельномъ языцѣ въ урядкахъ автономіичныхъ. Наконецъ нова ординація выборча вывѣщаетъ Чехамъ заветыды бѣльшости въ чеш-скомъ соймѣ. А все така зъ чешско-нѣмецкой угоды досъ не переведено что нѣчого, що Чехамъ могло бы принести користь. Голосъ старо-чешского органу дуже важный и партія старо-чешска вновь сбавъ на переведеньемъ въ житѣ вѣденскихъ пуаватій.

Зъ національного хорватского клубу сіймового въ Далматіа выступило послѣдъ, котріа завоиняа сиреймъ клубъ сторонникѣвъ хорватскаго идеѣ право-державнои. Сѣ послѣ закауааа водѣтъ бѣж-ностиа клубу, що она въ акціа слаба и нерв-ностиа та що ѣй болѣше закежить на засѣдъ правительствѣ, якъ на правахъ народу. Narodni hrvatski klub въ далматанскѣмъ сѣмѣ отбѣвъ вѣзьма райѣвъ погодата са въ высту-пившиа членами, а котіа сѣ заходы буаа да-мѣмъ, сликнѣвъ недавно нѣтеренцію своихъ идеѣвъ и рѣшивъ огодости, що клубъ при-держуея старѣаа прѣграммы, а головною точ-кою сѣи прѣграммы: сполученіе Далматіа въ Хорватію и Славовію. Національнѣй клубъ кѣдѣ заведеніа языка хорватского до школы до уряду, хорватизованіа громадскои адми-нистраціа и управленіяа евреискѣи фінансовѣ. Въ сѣмѣи прѣграммѣ клубъ хорватскіи заведеа, що стоятъ на становиску хорватского цѣава державного, въ котрѣмъ Хорваты и Сербы мають мати тѣ самы права и на основѣ ко-рого мають творити одніа народѣ. Націо-нальнѣй клубъ жадае освободженія Далматіа бѣвъ италянскѣаго языка, а яко условіе на-ціональнои скорѣи домогаеяа введеніяа старо-славянскѣаи літургіа. Для економичнаго об-дѣленіяа еяку Далматіа муасть буаа сполуче-наа сѣлѣзницею въ Босну, бо Далматіа безъ Босніа не можъ економично піддѣаауаааа ся.

„Новости“ займаються ся ситуацією в Афганістані, хочь признають отверто, що нічого ближше не знають і кої виста, відходять ся по Європі, походять виключно з жерель англійських. Донедеся англійських невиненбав о стрічи російських войск зь афганскими и о тьмь, що повстанье Узбеков готовится в Россіа — суть безь основ. Члїдиць стараять ся явиз, звалити одвѣчаль-

Надослане.

Повідомляємо П. Т. лікарів, а також Виов. Публику, що заведення жерельно-кушелеве в Трускавці, вдоволяючи бажання першорядних уважених лікарських в краю, отворило вже ингаляцію зимної солянки після найновішої і найдіпшої системи Вассута, мікрокопійної розпилюючої, як що ин сего сезону отворили також першорядній жерельни в Емст, Вісбаден і Райхенгалі.

Визнати інформації подає безплатно Зарядъ купельовий в Трускавці. 4339 4-10

ЗАРЯДЪ.

Глядаю учительки испитованой, без фортепьяну, для двоух дѣвчатъ. Визнати відомості ластовно из адресу: З. Однорогъ, парохъ Живачева, почта Неависка. 4345

Знаю ученика

вѣдѣвавшего ся при матурѣ а вступяючого на выдѣлѣ филозофический, котрый за мешканье и харчъ примаеся гарно вести и вправляти учениковъ в дальшихъ наукахъ. — Гр. Врещона в "Народномъ Домѣ" у Львовѣ. 4375 3-2

Выробы зъ гумы и кавчука 4331 12-7

гигиеничній, хирургическій, до плекая недужихъ и для подбѣжанихъ. (Специальности париской подъ дискрецією) высылаетъ за послѣдатель: Предпримство высылковъ (Versand-Gesellschaft) Альбинъ Краевскій, Вѣдены I. Giselstrasse Ч. 1. Выключный цѣнникъ иллюстрированный на жадање даромъ и оплатно. 4372 3-2

Ч. 2550/92.

КОНКУРСЪ.

Магистратъ м. Белза розписуе отсими конкурсъ на посаду мѣского лѣкаря зъ платнею рѣчно 500 зр. а. в., выплачуваную зъ тутешной касы мѣской. Обязанки мѣского лѣкаря означае службова инструкция для мѣскихъ лѣкарствъ, выдана ц. к. намѣстництвомъ вѣ порозумѣню зъ выдѣломъ краевымъ на основѣ §. 14. зак. кр. ч. 17. зъ р. 1891. Старануи ся о сию посаду мѣскую кромѣ водновѣдной здѣбности фѣзичной мати условия §. 7. згаданого закона, — а подання, удокументованій вказанымъ тамъ способомъ мають внести до тутешного магистрату найпознѣйше до 1 жовтня 1892 р. Белзъ 19 сеприя 1892 р. 4376 3-2

ALFRED RASSEL
Troppau, österr. Schlesien
поручае подъ особну управу вѣ найбѣйшихъ якостяхъ:
мучну костяну, суперфосфаты, жулжѣ томага
и вповнѣ заручае, що вѣ складѣ ихъ есть такий самый процентъ, якъ подано.
Высылка при цѣлыхъ вагонахъ оплатна до каждой станции вѣздѣнчич.
Оверты, вѣзрѣ и поученія управы подаеся на жадање даромъ и оплатно. 4287 30-27

ИВАНЪ ДУТКЕВИЧЪ
у Львовѣ ул. Краковска ч. 2 (домъ п. Валляха)
ЧАЙ КИТАЙСКО-РУССКІЙ
№ 1 Конго . . . 1/2 килг. ар. 2-30
№ 2 Кайсовъ Конго . . . " " " 2-80
№ 3 " меланжъ . . . " " " 3-—
№ 4 Нингчовъ Imperial " " " 4-—
№ 5 " Мавдаринъ " " " 5-—
Высѣвки чаю.
№ 6 лѣпшій сортъ . . . 1/2 килг. ар. 1-50
№ 7 найбѣйшій . . . " " " 1-80
Цѣнны батистовы до свѣчокъ. — Книжкѣ на престолы. — Вѣнчикъ до образовъ. — Образы олійны панеровы по греческому стилю. Рамы до образовъ. — Вѣнцы лигграфованіи и скоро печатаніи. — Товари шкѣряны. — Пуляресы, портмонетны, вѣнтерны, папѣросничѣ.
Всякія прибори до писанія, рисованія и маляванія.
По найбѣйшихъ цѣнахъ поручае руска торговля
Ивана Дуткевича
ул. Краковска ч. 2, домъ п. Валляха. 4087

ДО АМЕРИКИ.

БИЛЕТЫ ВЪЗДЫ
вѣ Нидерландско-Американскѣмъ товариствѣ пароходной плавбы.
I Kolowratring 9
IV Weyringergasse 7 а
WIEN.
Пропечеты и поименна якъ найточнѣйше и безплатно. 4155 38-52
Найкоротша, найскорша и найдешевша подорожѣ.

Хресты гробни и памятковы вѣ найбѣйшіймъ выборѣ, знаменито золотенъ и по найбѣйшихъ цѣнахъ подѣла ны вѣ рисункахъ.
Косы тварятованы вѣ правомъ вымѣнѣ по спробованю по 30 кр. — **КОСЫ** безъ тварятованія, але дуже добры по 50 и 55 кр. 4290 15-15
Серпы англійскы, знамениты, не до порѣванія зъ иншими, тузиль зр. 4. — штука 35 кр.
Окута до будѣвель. — Всякій знаряды господарскы поручае по найбѣйшихъ цѣнахъ

Антонъ Гальскій
торговля зѣлѣныхъ товарѣвъ
Львовѣ, площа Маріиска ч. 9.

Юліанъ Панькевичъ
артистъ маляръ
вѣ Рогатинѣ

выготовляе образы церковны всякомъ величинѣ и вѣ каждомъ жадаемѣмъ стилю; подбѣжаетъ ся украшенія церковъ вразѣ зъ выконаньемъ иконостаза и золоченьемъ, вѣзгалѣ выконуе всякій працѣ вѣ обсягу артистического малярства. На жадање могутъ выказати ся похвалеными свѣдѣтельствами зъ усѣхъ выконаныхъ мною десѣ працѣ, а подаячи условия возможно прѣстунити, поручаю ся ласкавой приклонности Внозжаного Духовенства. 4090

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купуе и продае
ВЪСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ
по курсѣ денномъ найточнѣйшіймъ не вчисляючи нѣякомъ провизіи.
Яко добру и певну лѣкацію поручае
4 1/2% лѣнны ипотечный
5% лѣнны ипотечный преміованый
5% лѣнны безъ премій
4 1/2% лѣнны товариства кредитового землаго
4 1/2% Банку краевого
4 1/2% позичку красну галицкую 3433 288-7
4 1/2% позичку пропѣнаційну галицкую
5% " " буковинскую
4 1/2% позичку угорскихъ зѣлѣныхъ державныхъ
4 1/2% пропѣнаційну угорскую
4 1/2% угорскій облигаціи индѣвизаціи
а вѣсѣ тѣ панеры Контора вымѣны Банку ипотечного вѣсѣ купуе и продае
по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.
ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного прѣймае одѣ П. Т. купуеющихъ зѣлѣныхъ вымѣнованый а зѣмѣ платны мѣдѣны панеры цѣнны, такосе запавшій нуланы зъ готѣнью, бѣзъ нѣякого бѣдѣленія, а замѣнѣцѣи лѣнны за бѣдѣнѣемъ справдѣливыи кошты.
До вѣсѣтѣ зъ котрыхъ вынѣли купоны, доставляе новыи ркушѣ купованы, а зворотѣмъ кошты, котры вѣсѣ поносѣтъ.

Теофіл Копистинскій

артистъ-маляръ
звѣстный одѣ кѣльканати лѣтъ изъ своихъ працѣ малярскыхъ, у-крашенія церквей вѣ стѣлы вѣхѣдѣмъ разомъ зъ позолоченьемъ, престолы, иконостазы и иншіи рѣчи. Принимае рѣзбарскы работы поѣла власныхъ планѣвъ. Выготовляе всякою величинѣ церковны образы до иконостаза, престолѣвъ, плащеницъ — о-лійными красками на полотнѣ и деревѣ. Побѣлшае зъ фотографіи портреты. Зѣ уповажѣнѣя ц. к. консерваторіи реставруе всякій старинныи, а то ерескы, рѣзбы и т. ин. вхо-дящій вѣ кругъ працѣ малярства — по найбѣйшіймъ цѣнахъ. Под-писаныи проситъ Вѣсѣ Духовенство заносувати собѣ его адресу.

Т. Копистинскій
у Львовѣ, улица Краковска
число 20. 4095

Дон. К. Дзбаньского
артистъ-маляръ
вѣ Ожидѣвѣ почта вѣ мѣсцѣ.

Що-до вымалюваныхъ о-бразѣвъ вѣ иконѣхъ моихъ церквей то складаю еще разѣ Вамъ за вѣхъ мою сердечну подяку, зѣвляючи заравномъ мое новѣе вдовѣленіе. Дай Боже Вамъ здо-ровья и довгого житія, чтобы Вы могли ще неодну святиню на хвалу Богу такъ красно прикрасити якъ мою и якъ вѣсѣ прочѣ, котры Вы своєю працею прикрасили. 4377 3-3
Смаржѣвѣ 5 сѣчня 1887.
О. В. Тарнаевскій.

Павло Лянгнеръ
передъ тымъ
БРАТА ЛЯНГНЕРЫ
у Львовѣ улица Галицка ч. 16.
Головный складъ куфрѣвъ до по-дорожѣ. 2537
Цѣнники на жадање даромъ.

рочки мужескы, по цѣнѣ фаб-ричной зр. 1-75, 2-—, 2-50, маншеты, кофѣрики, калесоны, скарпиги, хусточки, краватки, шейки, и т. п.
поручае найдешевше

Павло Лянгнеръ
передъ тымъ
БРАТА ЛЯНГНЕРЫ
у Львовѣ улица Галицка ч. 16.
Головный складъ куфрѣвъ до по-дорожѣ. 2537
Цѣнники на жадање даромъ.

Для выгоды П. Т. Публики отворено
НОВУ АГЕНЦІЮ
Краковскаго Товариства взаимныхъ убѣзпеченъ
на житѣ та вѣдѣ огню и граду
у Львовѣ пляцъ Бернардинскій ч. 14.
Полисы асекураціи выставяють ся вѣ языцѣ рус-комъ — вѣсѣ проспекты и переписка зъ партіями вѣ-дѣсь по руски. — Вѣзаше можна розвѣдѣтѣ вѣ Адмі-нистраціи "Дѣла". 4253

МИНЦЕРА

Карпатскы косы зъ маркою "Косарь"
зъ англійской серебрястой сталѣ (Silver-Steel).

Сими косами надзвычайно легко косити. Они подвоино заготованы, рѣжуть остро, остаются съ довго острыми, легка до кошенія и такъ гнучка якъ найбѣйша, и вѣсѣ свѣтъ славна дамасценская сталь. Они перетинають зѣлѣзну бляху, не выщербуючися и лишь дуже мало зуживаютъ ся. Одно кѣпанье вы-стане на кѣльска дѣвѣ. А выостривши разѣ такую косу, можна косити нею 100 до 120 кроковъ и найгустѣй-ше збѣже и найтвердшу гѣреку траву, а тымъ опа-дѣтъ ся не лишь робучийи часть, но и плата за кошеніе и то о чотыри, пять або шѣсть разѣ вѣ порѣвнѣню зъ звичайными косами, якы продають ся купцами.
Кождому, хто купитъ у насъ косы, заручаемо, що каждая коса буде цѣлѣкомъ така якъ тутъ описано.

Нашы косы суть таковы ширины, яка потрібна вѣ нашѣмъ краю и таковы довготы, якои хто жадае, и по слѣдуючій цѣнѣ:

Довгота цѣлѣвъ косы	60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	цм.
Цѣна одной косы	1-—	1-05	1-10	1-20	1-30	1-40	1-50	1-60	1-70	1-85	2-—	2-20	зр.
На 5 кѣлогр. вѣсѣи вѣдѣ	14	13	11	10	9	8	7	7	6	5	5	5	кѣсѣ

Одинъ карпатскій брусѣкъ (камѣнь) до острѣнія кѣсѣ, 1/2 кѣлогр. вѣсѣи коштуе 15 зр.

Косы высылаютъ ся сейчасъ по замовленю почтово але лишь за готовый грошъ або за послѣдатель. Почтова пересылка коштуе 30 зр. за пакунокъ до 5 кѣлограмъ. При замовленю найменше 10 косъ позво-ни платы за пересылку мы беремо на себе.

При замовленю кѣсѣ для кѣльканати господарѣвъ мы на кож-ду косу наклеивемо картку зъ именѣмъ того, кому коса належитъ.

Особливо треба выстерѣгатисѣ обманниковъ!!!
бо лишь сѣ косы суть правдыи карпатскы косы, на котрыхъ 1) накле-ана зеленѣа картка зъ законною маркою "Косарь" (по англійскы "Mo-ner"), и то цѣлѣкомъ така, якъ напечатана вѣ томъ пасѣмѣ вѣ торѣ — и на котрыхъ на лѣстѣхъ косы вытѣта наша фирма: "Münzer & Comp." и 2) котры купуютъ ся просто, лишь у насъ, бо у другихъ кушѣвѣ сѣхъ кѣсѣ цѣлѣкомъ нева. 4258 15-7

Минцеръ и Спѣлка (дави Л. Минцеръ) вѣ Дрогобычи
(вѣ Галичинѣ)

одинокій фабричный складъ кѣсѣ зъ маркою "Косарь" для цѣ-лои Австро-Угорщины, Нѣмечины, Россіи и для цѣлого Востоду.

Десять медалѣвъ заслуги, дипломъ признанія
и дипломъ гоноровый
на всесвѣтній выставѣ вѣ Антверпѣи
за неарѣваній
Выробы косметичный, Тоалетный и Парфумерий.
Антѣлентія. Цѣнныи артикулы тоалетныи не можеи вѣ авѣзды що-до успѣху и доброты зъ Антѣлентією. Се средѣство, одѣжане зъ одѣвѣжующихъ субѣтан-ций, ухилиа вѣ короткѣмъ часѣ веснянки, пламыи пѣчѣн-кой, блѣнныи и т. п., надае шкѣрѣ свѣжѣу бѣлѣсть, свѣ-ждѣсть и мѣжѣдѣсть. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосно синюму и споловѣдному по кѣлькѣоразѣ-вѣмъ ужитѣю прѣвѣртае красну барву. ПІЛІПТОНЪ не фарбуе, лише одмѣлоджуе волосы, котре подѣ впливомъ сего бѣлѣчного средѣства одысѣеуе первѣотну барву, мат-кѣсть и одысѣеуе. — Цѣна флакону 1 зр. 50 зр.

Валентинъ найсильнѣйше выпадѣние волосѣхъ вѣздѣруе, цѣ-бульмъ волосѣхъ вѣздѣруе и до вѣтворѣванія та поросту волосѣхъ побуждае. Цѣлѣный флаконъ 3 зр. Пѣвѣ фла-кону 1 зр. 69 зр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ
не мѣстѣтъ жадныхъ металевыхъ примѣшѣвъ, есть се найчи-стѣйша и найбѣйшѣйша мучка ростинна, прѣменно прилягае до лица, надае красну, природну бѣлѣсть и есть неоцѣнныи средѣ-ствомъ до гѣпеніючѣо окрасѣи лица.

Пудерѣо малѣ бѣлого пудру 60 зр., цѣлѣ 1 зр., зѣ лебѣди-комъ 1 зр. 60 зр. Розовый для бѣлѣдѣнокъ и кремовый для шатинокъ и брутѣнокъ, малѣ пудерѣо по 70 зр., болѣше зр. 1.10 зѣ лебѣдиномъ зр. 1.60.

Вода фіалкова. Усувае зѣ лица прищѣ, лѣпѣшѣ, угрѣи, попаданіе и лущѣние шкѣры, выпадѣжуе морщинѣи и долѣи бѣловѣи. Лице бѣдѣжѣеуе выбѣлѣе и мѣ-нѣжѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне бѣдѣзначае ся надзвычайноуи мѣжѣно-стію и дуже прѣемнымъ запахомъ, лагодно впливае на нашѣбѣрѣ, не допусѣае розвѣдѣтѣе рукамъ и лицу, дуже добре очыщуа шкѣру. Ухилиа вес-нянкѣи и жовто-бурѣи пламыи зѣ лица. — Цѣна 60 зр.

И. ИГНАТОВИЧЪ
у Львовѣ вѣ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3,
и улица Галицка ч. 35, вѣ Краковѣ Суконяницъ ч. 20,
и вѣ Чернівцяхъ Рынокъ ч. 2.

ВЕЛИКА 50-КРЕЙЦАРЕВА ЛЬОТЕРІЯ.

ГОЛОВНА ВЫГРНА

75.000

зр.

ЛЬОСЫ по 50 кр. поручають: у Львовѣ:

М. Юнасъ, Авт. Шеленбергъ, Сокаль & Ліліанъ,
Кіцъ & Штофъ, Як. Штро, А. Х. Верфель.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватисѣ на нашу часѣписъ.

Выдаеъ Иванъ Бѣлей. — Одѣлѣтѣльнѣи редакторъ Михайло Струсованъ.

Печатъ зѣ фабр. Черляковѣхъ.

Зѣ друкарѣи тов. км. Шацѣвѣи, коды вѣрѣдѣтъ К. Вѣдѣрѣхѣи.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рука святъ) о 5-ой годни на полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на перекрѣстѣ въ Даволю.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Еомерика ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Відни М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и инсераты платятъ Львовъ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додатокъ въ Австріи: на полный рікъ . . . 18 гр. на чверть року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. на чверть року . . . 1 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львовѣ: на полный рікъ . . . 16 гр. на чверть року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на чверть року . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляются въ дѣло на попереднѣе согласіе. — Редакція не печатаетъ объявленій безъ порученія. Подписное число копій 8 кр. а . . . 3. Отождествлять принимаютъ на по дѣлѣ 6 гр. бѣзъ одного стрѣлки инсератовъ въ рубль. „Надбавка“ по 20 гр. а. в. Подписки числятся на по 10 гр. бѣзъ стрѣлки.

Зъ днемъ 30 червня скончивъ ся другій кварталъ сегоднѣшняго издавництва „ДѢла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниковъ поспѣшати зъ надсыланьемъ передплатъ и залеглостей.

У Львовѣ, дня 29 н. ст. серпня 1892.

Вчера о 2-ой годни зъ-полудня наспѣла до Львова депеша зъ Ишля вѣдъ гр. Пара, першого прибочного цѣсарского адъютанта, зъ сенсационною вѣстію, що Его Вел. цѣсарь постановивъ не приѣхати до Львова.

Вѣсть тая рознеслася зъ-полудня по цѣломъ Львовѣ, але зъ-першу здавалася Львовянамъ неможливою зъ той причини, що Львовъ починавъ уже всѣ приготовления на принятіе достойного гостя. Уже до вчерашняго дня брамы тріумфальныя стояли майже готовы; вздовжъ улицъ, котрыми мавъ перѣѣздити цѣсарь, стояли вже повкопаны высокія машыны на хоругвы; на видѣйшихъ площахъ поставлено трибуны для публики; до иллюминацій всѣхъ публичныхъ будынкѣвъ у мѣстѣ все было подготавлено; вчера вечеромъ мала вѣдбутись уже проба походу зъ факлами. Все те мимохотѣ казало кождому зъ-разу не доувѣрвати ширеной вѣсти.

А однакъ вѣсть була правдива и подъ вечеръ уже всѣ мешканцы Львова знали якъ рѣчь певну, що Его Вел. цѣсарь вѣдкликавъ свой привѣзъ до Галичины и до Львова. Ц. к. намѣстництво повѣдомило о томъ якъ найскорше маршалка краевого, президента мѣста Львова и т. д. и заразъ розтелеграфувало скрозъ по краю. Перша депеша зъ Відни не мѣстила въ собѣ мотивѣвъ, за-для якихъ цѣсарь постановивъ не приѣхати, тожъ и намѣстникъ краю не мѣгъ подати мотивѣвъ. Хотѣя кождому насувалася на гадку холера яко єдиний може мотивъ, то все-таки неоднѣи остававъ въ непевности, чи не заходять якій инший причины. Доперва познѣйша депеша мусѣла подати и мотивъ вѣдкликаня привѣзду цѣсара, бо о 6-ой годни вечеромъ появилось ся надзвичайне виданье урядовой Gazety Lwow-sk-on зъ такимъ комунікатомъ:

„Его цѣс. и кор. Величество, Найяснѣйшій Панъ, маючи, якъ завсѣгда, на увазѣ добро Своихъ народѣвъ, спонуканый печаливо-стію, чтобы при приближеніи привѣзду цѣсара, бо о 6-ой годни вечеромъ появилось ся надзвичайне виданье урядовой Gazety Lwow-sk-on зъ такимъ комунікатомъ:

„Его цѣс. и кор. Величество, Найяснѣйшій Панъ, маючи, якъ завсѣгда, на увазѣ добро Своихъ народѣвъ, спонуканый печаливо-стію, чтобы при приближеніи привѣзду цѣсара, бо о 6-ой годни вечеромъ появилось ся надзвичайне виданье урядовой Gazety Lwow-sk-on зъ такимъ комунікатомъ:

Новѣ средства на лѣченіе нервовыхъ недугѣвъ.

Пбсла пр. Нусавма нап. Вас. Павлюкъ.

Въ теперѣшнихъ часахъ хоробы нервовой дуже значають числѣмъ, нервовѣсть можна подѣлити, и то часто, навѣтъ у дѣтей, не то у дорослыхъ, у котрыхъ она на порядку дневномъ, то-жъ справедливо называють столѣтье наше по-при другій епітетъ такою столѣтьемъ нервовымъ. Въ міру якъ змагає ся число нервовыхъ хоробѣвъ, выходятъ на верхъ новѣ средства лѣченія, и то средства легкія до выношеня и приносачи успѣхъ, дѣятого хочю о нихъ гадати. Але напередъ позволю собѣ вѣдѣти вступити ся.

Мозгомъ всего душевного житія єсть мовѣвъ. Мозокъ представляє менше-бѣльше пѣвѣжю, що переходить въ хребетный шнѣвъ. При великомъ душевномъ розвою єсть тягаръ мозку бѣльшій, а крутѣжи мозковій о много дробѣйшій и численѣйшій. Поверхность мозку представляє сѣва мяса, звана мозковою корою, и она єсть мѣстечкомъ высшихъ пѣвѣжю функцій, а величина и надвѣжка сѣва части мозку рѣзнять чоловіка вѣдъ звѣрѣвъ. Прочіе части мозку призначеніи выключно до выношеня механічныхъ задачъ. Зъ мозку и хребетного шнѣву выходятъ всѣ нервы чувствуючія и порушующіе въ вѣдъ тощихъ и грубыхъ мотувицѣвъ, розгалужують ся яко то-мѣнѣйшій вѣтвочки и засмѣтрюють цѣле тѣло вѣдъ чуба до подошвы.

Нервы чувствуючія вѣдѣть ся въ такъ званныхъ дотыковыхъ тѣльцахъ, котры дуже численныя передовѣтъ тамъ, де чувство вѣдѣть, якъ примѣромъ вѣдѣтъ пальцѣвъ, концы

Свою, зъ такою жадобю цѣлымъ краємъ дожидають, вѣдкликати. Край нашъ, маючи въ той постановѣ ще одинъ доказъ бѣльше печаливою опѣкѣ Найяснѣйшого Пана, вѣдчує безъ сумнѣву тѣмъ бѣльшій жалъ, що не буде мати щастя повитати улюбленого монарха. Тожъ и зъ невысказаною прикостію приходитъ ся намъ подати се до прилюдно вѣдомости.

Справа еміграції нашихъ надграничныхъ селянъ за кордонъ до Россіи стоить нѣвъ — побѣдъ вѣдкликаня цѣсарского привѣзду до Львова — на головномъ мѣсці порядку дневного.

Gazeta Narodowa et consortes кричать на тематъ московской агитації и напѣрають на правительство, чтобы войскомъ обсадило кордонъ и предпринимало арештованія цѣлыми массами. Gazeta Narodowa пустила навѣтъ вѣсть, що емігранты поднимали два надграничныя села.

И справдѣ на интервенцію правительства вырѣшѣвъ на границу зъ Тернополя одинъ батальонъ 15-го полку пѣхоты. Урядники зъ подольскихъ надграничныхъ повѣтовъ, котры были на вѣдвѣстѣ, вѣдѣтали навѣтъ заразъ вертати до своего урядованія. Президентъ суду п. Самонювъчъ выслѣвъ туды двоухъ судѣвъ свѣдѣцѣвъ вѣдъ Львова. Мѣсце збаражского старосты Кавцяго мавъ заняты управитель львовского староства п. Вайдовичъ, звѣстный Русинамъ зъ часѣвъ, якъ бувъ комисаремъ коломѣйского староства.

О глубинахъ причинѣвъ еміграції загалъ газетъ польскихъ говорити не хоче, а все спѣхѣе на агитацію. Gazeta Narodowa мало-що не державу яраду заведує „Дѣлу“ за те, що оно на основѣ справозданъ своихъ дописуватѣльцѣвъ унало вужду селянъ за глубшу причину еміграції. Одинъ тѣлько Kurjer Lwowski занявъ становище гѣдѣе и справедливѣе.

Kurjer Lwowski привадує, що вѣдѣтъ ще передъ рокомъ умѣстѣвъ бувъ статью п. заг. „Еміграція людю руского“ зъ околѣцъ золочѣвского, збаражского, тернопольского и скалатского — тѣлько не до Россіи, але до Бразиліи. Теперь еміграція иде зъ тѣхъ самыхъ околѣцъ, тѣлько вже до Россіи.

Комунікатъ урядовый — наже далѣше Kurjer — не подає найважѣйшыхъ рѣчи: причинѣвъ еміграції, а говоритъ лишь о средствахъ полиціонной репресіи для держанія еміграції. Але тому не задовѣгнѣе, если причины спочивають глубоко въ вѣдахъ устрою политичного и экономічного.

Kurjer зъ одной стороны сожалѣе надъ такимъ негѣднымъ дѣяньемъ становищемъ, яке

заняла Gazeta Narodowa et consortes, называючи селянъ зрадниками краю, проклинаючи ихъ и благословлячи хвѣлю, кола той деструктивный элементъ опустѣть край, — а зъ другой стороны называє фантастичными таковы вѣсти [навѣтъ въ Neue freie Presse], що „правительство русское избрѣе молодыхъ и крепкихъ емігрантовъ галицкихъ въ пограничныхъ околицѣхъ и платитъ имъ по 30 копѣйковъ денно, чтобы въ часѣ нападу русскаго до Галичины зъ тѣхъ молодѣвъ мати вѣдѣтъ добровольцѣвъ яко свою авангарду. „Мы — пише далѣше Kurjer — заразъ на першу вѣсть о теперѣшнемъ руху еміграційномъ указали на причины экономічныя“, а потѣмъ наводитъ одинъ уступъ цѣ зъ торбѣи своей статьи, де мѣжъ вышнимъ таке було написанѣ: „Духовенство на-дармо остерегає людѣвъ передъ еміграцію [тогда до Бразиліи], бо мѣсцевы вѣдомосны поднимаютъ авантюризмъ темного хлопа. Въ одабѣхъ селѣ повѣта збаражского селяне не мають де поити худѣи, ані прати бѣлы, ані мочити конопелѣ, бо дѣбрь заборонявъ имъ приступу до рѣвъ, а процесъ той сервітутовый веде ся роками безъ результату. Хлопы высказали вѣдѣна разѣвъ депутація до Відни, а знаютъ о томъ министры, але нѣчо зъ того не выходитъ. Робѣтникамъ дѣють ся всѣмъ вѣдѣмъ: и. пр. абы звѣзбати робѣтника до копаня барабѣвъ, обѣщуютъ десятку мѣрку и така стає угода, але по робѣтѣ дають селянамъ лѣдѣи шѣвенѣтѣ. Все те праводитъ наробѣ до реэмиграції. „Principis obsta! — вѣдѣтъ въ другѣмъ мѣсці Kurjer до тѣхъ пѣвѣвъ, что по Narodowychъ та Przeglądъ ахъ домагають ся войска и мажѣ-що не стану облоги, глядайте властныхъ причинѣвъ той еміграції и тѣй причинѣвъ усувайте! Не вдовольте ся сѣхпленемъ першого-лучшого агента, але идѣтъ глубше, въ безодню щоденной нужды, въ якой живѣе той людъ, и тамъ радѣте, тамъ направляйте, тамъ ставте тревалѣ нордонны, не въ багнетѣвъ, але въ добрыхъ порядѣвъ.„

Зъ дописѣвъ, якѣ остатними часами появились ся въ дневникахъ польскихъ, замѣтна єсть дописъ п. Володимѣра Гарапіха, дѣдича изъ Шилѣ въ Збаражчѣвъ.

„Въ жизни с. р. пише п. Гарапіхъ — пришло въ мене селянѣвъ продавати свой 5-морговый грунтъ въ хатѣ и огородахъ за 2000 ар. Я не купивъ лише дѣятого, бо-мъ знавъ, что той господаръ хоче емігрувати до Россіи. Але вѣзъ грунтъ таинъ спровадѣвъ одному богачеву и выемигруавъ. Въ три дѣвъ познѣйше разѣбѣла ся по селѣ погожѣе, что въ Россіи роздаютъ тутешнымъ селянамъ широкіе грунты, хату и инвентаръ въ тѣхъ сторонахъ зъ котрыхъ Москва выгнѣвъ Нѣмцѣвъ и жидѣвъ. Отже хто хоче, нехай иде на русскай вѣдѣтъ, тамъ запашутъ его и дадутъ рубля

на дорогу до мѣсца призначеня. Рухъ въ селѣ зрѣбѣвъ ся великій: людѣ почали спровадѣти грунты, хаты, вѣбже та инвентаръ и емігрували. За границю дѣйстно на „пѣстахъ“ записувано и вѣдѣмѣло далѣше. Вѣзучи, що дѣе ся, зверхникъ обшару дѣврскаго п. Гларевничъ написавъ листъ до старосты збаражского, въ котромъ все описавъ и просивъ о зарѣду. Але вѣдѣмѣвъ нѣважѣи не дѣставѣвъ. Тогда я зателеграфувѣвъ самъ до намѣстника, просачи его, чтобы запобѣгъ вылюдненю села. Отже и я не дѣставѣвъ вѣдѣмѣвъ, ані не замітѣвъ, абы моя телеграма спонукала чинѣйшѣу интервенцію нашихъ властей. Такъ дѣйшло до того, что нѣвъ не лише Шилѣ, але и инші села громадно емігрують. Паробѣи и челядѣ, язу я мавъ, покинула мене всѣ вѣдѣмѣвъ дѣи и выѣхали до Россіи. Я оставѣ ся безъ рухъ и думаю надъ тѣмъ: якъ потрафлю обѣзѣти.

„При томъ руху дѣють ся таковы рѣчи, что волосѣ встає на головѣ и сердце красѣе. Селяне выхѣдѣтъ зъ того становища, что тутъ въ селѣ єсть ихъ за богато и тѣсно имѣ. Отже даруютъ одинъ другимъ хаты, грунты, огороды, а самѣ надѣють ся вѣдѣ царя грунтоѣвъ, хѣ-сѣвъ, пѣвѣтъ и т. п. Збѣжѣ, что сего року тутъ красно зародило, и инвентаръ продають за бѣзѣвѣтъ. Кождый старѣе ся зѣбрати вѣдѣ-канѣвъ ар. на дорогу. Хлопѣвъ и дѣвчѣта 18 до 20 лѣтъ покыдають родѣвъ и парами емігрують. Тамтои ночи вышло зъ-вѣдѣи до 20 такихъ парѣвъ. Передъ выходѣмъ при горѣвъ вѣдѣмѣвъ въ родѣвъ парѣвъ на прощанѣ. Вы-хѣдѣтъ и паробѣи асѣтерѣванѣ. До нѣвъ зъ Шилѣ вышло до 100 людѣвъ, а выдѣе и бѣль-ше, оставѣтъ ся лише богачѣ. О докѣченю живѣтъ або о засѣвѣвъ нѣхѣи не думає. Таке саме дѣєсь и по сусѣднихъ сѣлахъ.„

Жаль, что п. Гарапіхъ, не доповнѣвъ своихъ дописѣвъ бѣдѣи дѣяньми датами про вѣдѣмѣвъ экономічныя села Шилѣ и сусѣд-ныхъ. Цѣвако бы було знати и. пр. яка плата робѣтникамъ? Кѣлько потребує селянѣвна родина землѣ, чтобы могла выжити по оплатѣ подѣтѣ-кѣвъ и вѣзѣтъ тягарѣвъ? — и т. п.

Другі дописуватѣль описують [найбѣльше въ Przeglądъ-ѣ] бѣльше менше въ подобный способъ свои помѣченя и домагають ся кор-дону войсковому. Однакъ цѣвако вѣдѣмѣвъ ся въ Przeglądъ-ѣ якѣсь F. S. зъ Лубяновъ: „Robotnika i slug zabraknie nam na tydzień, nim sprowadzimy mazurów, z których wiele na zawsze są tu osiedli i rozwodni nieprzuchylno nam żywioł.„ Берѣ Русине на роувѣтъ!

Зѣ всѣхъ вѣстей выхѣдѣтъ, что емігрує го-ловно бѣдѣта. Той-же дописуватѣль „Przeglądъ-у“ зъ Лубяновъ констатѣ, что „dotychczas wyszła przeważnie holota.„ Другій допису-

яныя. Цѣвако то, что нервы чувствуючія вѣдѣ-рѣзняють малѣ рѣзѣнцѣ теплоты о много лѣи-ше, вѣжѣ великій. Если завѣжѣмо кому-що очѣ, а потѣмъ приложимо холоду и теплу мѣзѣ-ку до чола, то досѣдѣчуванѣвъ розрѣзнятъ лег-ко, котра мисочка холода и котра теплѣа; коли-жѣ приложимо до чола мисочку горячу и зѣмну якъ лѣдѣ, тогда вѣзѣ не вѣдѣрѣзнятъ зѣмного вѣдѣвъ горячѣю, хочѣ въ обоухъ разѣвахъ мѣе чувство неприяте. Такожѣ темпо дѣтѣ-каня и ранѣна впливає невычайно на чув-ство болю: тоненькій агѣвъ можна позволи про-колѣтъ черезъ руку вѣдѣ найменшого болю. Рѣвно-жѣ многі ранѣныя при машинахъ и у вѣдѣвъ дѣють ся несазмѣтно. У борючихъ ся жѣвѣтѣрѣвъ певно богато впливає на чувство велике зворушенѣе, все-жѣ таки всѣ скорѣи ранѣныя переходѣтъ безъ болю. Одинъ мех-аникъ працювавъ коло машины и повѣлъ урѣзѣвъ ему праву руку. Механикъ увѣдѣвъ наразѣ ру-кавъ свои одѣжѣ на колѣсѣ, але зѣвѣтъ не думавъ, что въ рукавъ находѣтъ ся и рука его. Дѣперва коли урѣзѣвъ кровь на грудѣхъ, прайшовъ до свѣдомѣсти цѣлого нещастя. Дѣ-жѣ повѣдѣвъ яранѣна, при чѣмъ бѣльшъ разѣдѣ-ляєсь на довгій часѣ, и дѣже скорѣи яранѣна, при чѣмъ урѣзѣвъ и ушѣдѣженѣ нерву иде скорѣе, нѣжѣ проводѣтъ болю до свѣдомѣсти, змѣнѣшають або зѣвѣтъ спѣняють бѣтъ.

Вѣдѣ єсть певною функцію мозку, але явѣи процесъ при томъ вѣдѣмѣвъ ся, того не знаємо; знаємо певно, что нашъ нервъ по-добѣи до телеграфичныхъ дѣтѣвъ; навѣтъ до-ведѣно, что въ нервѣхъ кружатъ тоны электрѣичны, зѣвѣмѣвъ вѣдѣ вѣдѣмѣвъ нерва. Однакъ дѣяльнѣсть нервѣвъ не єсть такъ еко-ра якъ тоны электрѣичны, довѣе трѣва, нѣжѣ мы выносаємо замѣрѣнный рухъ або почувств-ево дѣтѣканье нерву. Токъ электрѣичный ро-

бить на секунду 464 миллионѣвъ метрѣвъ, пѣд-часѣ коли зворушенѣе нерву пробѣгає въ се-кунду лѣдѣи 30—40 метрѣвъ. Дѣятого воли дѣтѣканье ся кѣбѣмъ пальцы горячѣи пѣмѣтъ, потреба 1/10 секунды часу, зѣвѣмѣвъ чувство дѣйде до свѣдомѣсти.

Нервы єсть живѣленіи кровію, таъ само-якъ и прочіе части тѣла. Коли мозокъ дѣлає по ездѣ нормальныхъ стѣвъ, наступає змѣнує, бо кровь не въ силѣ въ вѣдѣмѣвъ мѣрѣ вѣдѣмѣвъ аужитѣ матеріи. Въ нервѣхъ лѣпѣтъ ся нѣскѣи продукты розкладѣ, котры справля-ють чувство умѣченя тѣвъ довго, ажѣ докѣ свѣжа кровь ихъ не забѣре. Дѣятого уважалѣи уважалѣи добрый воздухъ и добру поживу за найлѣпшій лѣкъ на змѣченѣ нерва. Всяка гадѣа, всяка дѣяльнѣсть иде рука обѣ руку зъ хѣмичными перѣмѣнами въ нервѣхъ, отже не смѣшѣмъ яныя ся твердѣженѣе, что добра пожива спроваджує лѣпшу дѣяльнѣсть нервѣвъ а за тѣмъ и лѣпшій гадѣи. Кождый пол-ководѣцъ знає, что жѣвѣтѣвъ зъ вышнимъ оду-шевѣнемъ идѣтъ у бѣи, коли добре понобѣлъ. Сѣкує зѣвѣвъ вѣдѣмѣвъ и голодѣ усмиряє навѣтъ найлѣпшій характеръ. Шмѣтъ землѣ, де панує бѣда, не вѣдѣмѣвъ ся въ нѣважѣи напѣрѣмъ. Всѣ импульсы волѣ, всѣ пѣхѣичѣи афѣкты, якѣ любѣе, признає, мѣєтъ, всѣмѣу душевну працю мусѣмо уважѣти за дѣла моз-ковѣи массы, але якъ она творѣтъ таъ вели-чѣвѣвъ дѣла, сѣгѣ нѣхѣи не дѣйшовѣ. Тожѣ не дѣвъ, что при таковыхъ тайнахъ нѣхѣи не ва-жѣвъ ся дѣтѣкати и братѣ нервы до лѣченя, — ще до недавна показували хорѣвъ нервѣ-ныхъ у вѣжѣхъ за грошѣ. Дѣперва въ нашѣмъ столѣтьи, коли почали братѣ до лѣкѣвъ нервѣ-въ побѣдѣ доброго вѣдѣмѣвъ и свѣжѣго воздуха такожѣ гартованѣе зѣмну водою, электрѣику, и коли при яранѣняхъ нервѣвъ по-

пробували хирургичныхъ штукѣ, и то зѣ до-брымъ успѣхомъ, то нѣвъ нѣхѣи не лѣває ся предпринимѣта цѣлый рядъ операцій на са-мыхъ нервѣхъ. Коли нервъ перѣтѣтъ, черезъ что рама або нога безвѣдѣна, то спѣивають обѣ части бѣважною або карболѣзованѣю нѣтѣвою зъ оочѣи вышѣи и привѣрѣгаютъ таъ теле-графичный проводѣ, а зъ нимъ чувство и рухѣ. Коли вырѣванный цѣлый кусѣвъ нерву, таъ щѣ спѣать неможливѣе, то вшѣивають кусѣвъ зѣвѣ-рѣчѣго нерву на мѣсце вырѣванѣи части; при сильныхъ нервѣвыхъ боляхъ вышѣвѣють вѣдѣ-повѣдѣи нервы та натягаютъ ихъ, и се въ мно-гихъ выпѣдахъ показѣло ся добрымъ лѣкомъ. Богато епілѣпсѣи лѣчатъ тепѣрь тѣмъ, что або нервы натягаютъ, або усувають на головѣ вросѣныя разѣмъ зъ кѣстѣи и прилѣгающею ча-стѣю мозку. Результѣтъ въ многѣхъ выпѣдѣ-кахъ зѣзнѣмѣнѣтъ, бо часто напады епілѣп-сѣичны зѣвѣмѣвъ перѣстають. Всѣ тѣ гадѣанѣи ме-тоды належать до нового часу.

Тепѣрь гадѣаю за таковы средства лѣченія, что власѣе въ нѣважѣиныхъ часахъ вышѣивѣють по-дѣвъ за для добрыхъ результѣтовъ.

Кождый знає, яку велику вѣртѣсть трѣба припѣсѣати гимнастѣи, але гимнастѣи не на-даєсь для людѣи дѣйстно слабыхъ, бо вымагає богато силы, и лише часть вѣрѣвъ гимнастѣи-ныхъ подлагає на вѣдѣченю мускуловъ, другу часть осягає ся черезъ певну вѣрѣву, зѣвѣ-нѣвъ и шѣту. Дѣятого вѣдѣвъ гимнастѣи на хорѣвъ єсть бѣльше профѣлѣичный т. е. охѣ-роняющій. Але зъ гимнастѣи вышѣи двѣ важ-ныя средства лѣченія т. е. шведска гимнастѣи и массажѣ.

Шведска гимнастѣи має три приписы и може дѣлати на всѣ органы людского тѣла. Она розрѣзняє рухи пѣснѣи, активны и по-дѣвѣи. Пѣснѣи рухи єуть тѣ, при котрыхъ

світло молодого покоління. Ему подакувати в нього зборівших п. Мах. Мекелата, пропівши його, щоб і далі боронили учасників йому підвладних і заступають їх заступити в правдивою батьківською любовію, і вистав водоповісти ему „Многа дѣла“. Взагалі учитель були бѣлыми одушевлені і на застѣдках частіше промовляли, ніж звичайно, а причини сего гадати треба в тому, що п. Шлемкевич, яко инспектор, зведені собі повне і неудаче довіря в учителях округу. На жаль, не о всіх инспекторах можна так сказати.

— нб.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Урядовий двенникъ Wien. Ztg. оголосивъ цѣсарскій патентъ зъ дня 24 серпня да-тований в Імперію сѣдилюючій на 9 вересня крайній соймъ вѣрховъ короннихъ: Чехів, Далматин, Галичин и Лодомеріи зъ Краковомъ, Австрій Долш-нон и Горьшнов, Сальцбургъ, Старія, Кар-нітія, Крайны, Буковина, Моравы, Шлезія, Таролія, Фрарльбергъ, Істрія, Горіція и Гра-даски, наконецъ соймъ мѣста Триесту зъ его округомъ.

Словенцѣ вѣ повнѣчній Стіріі скликали збори тамашного політичного товариства словенського, на котрихъ з'являлись словенскій послы стірійскіи и выясняли нинѣшню ситуацію в парламенті. Треба зазначити, що словенскій послы в Стіріі не вважали участі в любовництвѣ вѣчу Словенцѣв-католикѣв. Чи Словенцѣ лишатся вѣ консервативній клубѣ г. Гогенварта, се, якъ об'яснявъ пос. Восаянъ, залежати буде вѣдальшого розвитку парламентарнихъ відно-синъ. Нинѣшнє положеннє словенськихъ по-слѣв дуже вратично. Д-р Філіціцъ поставивъ внесеннє, щобъ словенскій послы, коли вѣмъ здавати се буде вѣдальшимъ, заложили окре-мій клубъ полуднево славянскій. Пос. Гре-горецъ высказавъ свій жаль вѣ причини не-згоди міжъ Словенцями вѣ Крайні.

Друго-разовий виборъ міністра для справъ вряндскихъ Джона Морліа вѣ Нюкесѣ бувъ заведований вѣ сѣи причини, що міністеръ заявивъ на зборахъ виборцѣв, котрі по найбільшій часті суть робітниками, що вѣбъ вѣ противъ провозованихъ 8 година нормальнихъ работъ. Тодѣ цѣла незалежна партія робітничка рѣшила голодувати за кон-сервативнимъ кандидатомъ противъ міністра. Ліберальний кандидатъ міністра Морліа спасъ прийнявши посолъ Давітъ, котрий нарокомъ прихвѣвъ до Нюкеса и сказавъ на зборахъ виборцѣв, що 70 вряндскихъ послѣв голо-дувати будуть противъ всѣхъ внесенъ робіт-ничихъ вѣ случаю, если Морлі, котрий вѣ при-хвѣвѣ Ирландіи, не буде вибраний на но-во посломъ. І дійсно міністеръ перейшовъ тамъ при другімъ виборѣ малою більшістю голосѣв.

НОВИНКИ.

— Сегодня відбувають ся два збори товариствъ рускихъ: вѣ Перемышлѣ загальний рѣчний зборъ Руского товариства педагогічного и вѣ Стрию першій загальний зборъ основаномъ тамъ філія „Прогрѣтъ“. Оба збори будуть безперечно чис-ленні. Вѣ зборахъ вѣ Стрию возьме участь та-кожъ голова товариства „Прогрѣтъ“ д-р Омелянъ Огоновскій, а на збори до Перемышля вѣхавъ вѣ Львовѣ зъ відчитомъ посолъ Олександръ Вар-вѣльскій.

— Д-р Даміанъ Самчанъ, членъ вѣдѣлу краєвого, повернувшись позавчера до Львова зъ Сандеичини, де перебувавъ зъ родиною черезъ вакації.

— Вѣ вѣдѣлѣ вѣдминистрації прибувъ С. В. цѣсаря до Львова заповѣдана на вѣчера вѣчеръ проба походу зъ фаміліями, розумѣється, не вѣдбула ся. Товариство

магнѣту буде писати лѣвою; коли лѣва рука вѣ вѣрхѣ, то при зближеннѣ магнѣту переходить вѣрхъ на праву руку. Взагалі магнѣтъ перемѣнює все на протиннє. Коли, прикладомъ, сплячому виволокне, що вѣдъ ся або тую осо-бу неважливѣ, то магнѣтъ перемѣнює нева-жливѣ вѣ любовѣ.

Сонъ гіпноотичний викликається черезъ гадані на сонъ и черезъ монотонне побудже-ннє рѣвнихъ нервѣв. Особа, що хоче бути загипнотизованою, мусить сконцентрувати всѣ гадки на сонъ. Однѣ лѣкарѣ усьмѣляють вѣ той способѣ, що слабо-блѣснучій рѣчи, якъ металевій гузикъ, держати на початкахъ по са и важуть добре вѣдвѣлювати ся; другі зновъ кажуть наслухувати цокана годинника; инші зновъ роблять монотонній гадженнє на лици, а инші усьмѣляють тѣмъ, що все впо-вѣляють думати о сѣв. Деякі особи до ко-лькохъ минутъ заснуть, у другихъ не пойдє се їмъ за годину, однакъ чимъ частіше буває то гіпноотизований, тѣмъ лѣвше засыпає, такъ що вѣднѣ можна назавтра сонъ навѣть че-резъ телефонъ. Сонъ триває годинами и дня-ми, ажъ доки гіпноотизаторъ сплячого не бу-дять. Підчасъ того сну дотична особа нахо-дить ся вѣ величній нервовѣ роздрозненнѣ. Спѣвѣ читають дробне писмо вѣ великого вѣддаленнѣ, тиху бесѣду чують черезъ грубѣ мурѣ, — они суть вѣсѣмъ безъ волѣ, лише занадѣ вѣ рукахъ магнѣтизатора, повинують ся его волѣ и сповняють прикази его хочъ-бы навѣть за вѣлькѣ дѣлѣв. То власне называє-мо суггестією. Для того гіпноотизація може бути хосенний вѣ рукахъ совѣстного лѣкаря на деякі нервові хвороби.

Добрѣ наслідки гіпноотизації можна подѣл-ти на три ряди: Перше: можна у деякихъ хор-рыхъ черезъ гіпноотичний сонъ спроводити

стрѣльце рѣвно-жѣ вѣдхлѣкало свои збори, котрі мали застановити падъ прийнятѣмъ цѣсаря на стрѣльниці. Починені работи декоративній пере-рвано. Мѣсто до вѣчера вѣдало вже вѣзжѣ 100.000 ар. Вѣдѣлъ краєвий дуже великимъ коштомъ прикосовѣвъ бувъ салю соймову на салю для рауту. Підприємствѣ будови трибунъ, котрі бу-дували на своє рѣзко, сподѣваючи ся зискѣвъ, теперъ потратили, кождей по колька тисѣчѣвъ. Многі фірми купецкі, сировадшні товари при-гѣдній хмѣ для декоративнѣ, такъ само вѣдѣлѣвъ готѣльв и реставрацій, потерпѣли великій стра-ти. Поволоочній ланьчухи, справлені для достѣп-никівъ мѣста, пойдуть на складѣ. Богато домѣвъ поробили собѣ вже много вѣдѣтѣвъ, особливо для жѣвничого пола. Але вѣ мѣстѣ нинѣ тільки о-тѣмъ бесѣда, якъ бы прийти вѣ помѣчь тѣмъ при-ватнимъ людямъ, підприємцямъ и купцямъ, котрі тяжкі потерпѣли страти. П. Еміль Вертеми-линъ Брасеръ подає гадку, щобъ зарѣзавъ ся ко-мітетъ для устроюваннѣ забавъ публичнихъ вѣ великомъ стилѣ, а доходъ щобъ обернути на по-терпѣвшихъ.

— Міністеръ вѣрми приказавъ телеграфічно роз-пустити вже вѣ нинѣшнімъ днѣмъ всѣхъ вѣвѣ-локъ, що кінчатъ вѣ сѣмъ роцѣ чинну службу войскову.

— Зъ Скалатщини пишуть намъ: Що у насъ вѣдѣлиносинъ невдворѣ, доказує фактъ, що вѣ од-номъ сусѣднѣмъ селѣ Москалѣ (російска сторожа погранична) порвали переходячому ся вѣ оро-дѣ надъ Збручемъ доньку и гувернантку управ-ителя добрѣ, однакъ инші стражники окарбовѣв ра-зомъ зъ людьми вѣдѣли ихъ. Огородъ сѣи нале-жить до Австрій вѣдѣвѣ, бо такъ якъ коло-нась вѣ Тарнорудѣ, такъ и тамъ Збручъ має но-ве руско, отже границею єсть старє русло, бо новє иде австрійскимъ полемъ. Жандармѣ доносъ зарѣзъ о томъ до свои команди и до старостѣв. Команда приїхала наглє велику комісію, старостѣ же досѣ нічого не зарѣзали.

— Огнѣ. Вѣ послѣднѣхъ днѣхъ навѣстѣли вѣходнѣ Галичину такі значнѣйші пожежѣ: Вѣ Стрию на передмѣстѣ Ланы дольшій згорѣло дня 20 н. ст. серпня 7 домѣвъ, шкода вѣносить 10.500 ар. Вѣ полуминѣ погнѣла одна дитина. — Вѣ Клековѣ, повѣта брѣдского згорѣли всѣ будинки фольварочній, шкода 19.740 ар. вѣ части обезпечена. Вѣ Чижкахъ, повѣта самборского, згорѣла церковь вѣдѣльна вразѣ зъ вѣтрѣшнімъ урядженнѣмъ. — Вѣ Черхавѣ, повѣта самбор-ского, згорѣвъ водний млынъ Якова Пѣховича, вѣрности 1500 ар.; шкода вѣ части обезпечена. — Вѣ Боршѣвѣ, вѣ повѣтѣ перемышльскомъ, згорѣло 22 н. ст. серпня 10 загородъ сѣлянскихъ вразѣ зъ будинками господарскими и припасами збожа. Загальна шкода вѣносить 10.600 ар., а обезпечена була лише на 1080 ар. Огонь бувъ вѣмѣрно подложений. — Дня 24 н. ст. серпня повстанъ огонь на борѣ прихѣдства вѣ Мозо-ловѣ, повѣта подкарпатского и зничивъ за колька минутъ всѣ стирги зложеного збожа и всѣ еко-номічій будинки. Огонь подложивъ вѣмѣрно жѣвнѣ, котрий священникъ не позволивъ жити „на вѣру“. Згорѣло все, а лишивъ ся лишѣ домъ мешкаль-ний и церковь. Шкода вѣносить до 5000 ар. — Дня 22 н. ст. серпня запаливъ грѣмъ хату вѣ селѣ Вѣрбичи коло Угнова. Огонь розширивъ ся и зничивъ 17 стѣбѣвъ повныхъ збожа, 14 стѣвнѣ и дуже багато стѣбѣвъ сѣна и збожа. Шкода вѣносить больше якъ 11.000 ар. Обезпе-ченыхъ було лише 4 господарствѣ на суму 1100 ар. Огонь можна було зарѣзъ вѣ початку згасити, але сѣляне не хотѣли брати ся до ратунку и ажъ сторожа огнѣвъ зъ Угнова положила кѣнець по-жежѣ. — Село Пристань, жовківского повѣта, навѣднѣ торѣвъ великою градовою катастрофою вѣгорѣло 23 н. ст. серпня до половини. Около 70 загородъ зъ цѣлимъ засѣбомъ нового хлѣба и наші зничивихъ до тѣв. Велике цѣтѣвъ, що ново-поставлена мурована церковь, прикрашена хоро-шимъ помостомъ зъ терракотѣ и парохіальній будинки та школа оцѣбли. — Вѣ Збаражѣ згорѣла дня 27 н. ст. серпня 3 великі домѣ. Шкода вѣносить больше якъ 2000 ар.

— Вѣвѣмъ до мужиковъ семинаріи учительномъ вѣ Самборѣ вѣдѣдуть ся вѣ дирекція того заведеннѣ дня 29, 30 и 31 н. ст. серпня.

— Облава на дини. Вѣ наслідокъ численнихъ жалѣвъ, що дини роблять шкоду вѣ повѣтѣ тур-

спонкій, котрий єсть для роздрозненого цѣв-ныхъ и черезъ нѣчо друге не даєть ся за-ступити, а вѣ черезъ опіомъ, а вѣ моріюмъ, а вѣ черезъ вино або гідратъ хлѣбору. Такожъ скоробоче серце приводить ся черезъ гіпноотизацію до спѣвнѣйшого руху. По друге: гіпноотиза-ціи своєю можна такожъ знечувствити. Знечувствленнє єсть у деякихъ людей тѣвъ величє, що можна слабу руку або ногу ути-нати безъ болю, такъ що навѣть думано гіпноотизаціою заступити нарѣзання хлѣбору формѣмъ. На жаль, оно не удає ся у всѣхъ людей однаково добре. По третє: найбільшій користі лежать вѣ гіпноотичній суггестіи. Ро-зумѣється, що она не даєть ся прийняти вѣ хворобахъ вѣмѣловнихъ або удаваныхъ, але вѣ дѣйствѣхъ ослабленыхъ, корчѣхъ и боляхъ, котрі бувають вѣвѣвѣвѣхъ черезъ слабѣй вер-вѣ. Н. пр. если хто видѣть нападѣ епілепсіи, самъ перелѣзѣвъ ся и дѣстає назадъ, якъ се часто лучѣвъ ся, то можна се назвати правди-вою хоробою нервѣвъ, бо тутъ нема нѣ наро-сту на головѣ, нѣ пухляки вѣ мозку, котра спочуває епілепсію, але се єсть вѣвѣвѣвѣ слабий нервовий устрѣй. Такий случай дає ся вѣвѣвѣвѣ суггестією. Многі дѣстають зѣ страху корчѣ та гідѣй порушеннѣ, — и дѣвнѣ зновъ єсть гіпноотична суггестія одно-нимъ лѣвомъ. При всѣмъ тѣмъ єсть багато значнѣ довірѣ до лѣкаря, а довірѣ даєть ся вѣвести хорому черезъ суггестію. Навѣть любовѣ, приязнѣ, незавѣсть, приязнѣ можна вѣвѣвѣвѣ вѣ сѣв гіпноотичнѣмъ.

Вѣдѣ гіпноотичномъ суггестіи надѣмо ся великихъ результатѣвъ на поли лѣченнѣ нерво-выхъ хорѣвъ. Поки-що они ще мало розсѣлѣ-джені.

чанськомъ, зарѣзали тамашнє старѣство при кѣнцѣ минушого и зъ початку сего мѣсяца колька облавѣ, подчасъ котрихъ убито 6 дѣвѣвъ, а мѣжъ ними одного, що важивъ 4 сотнѣвъ, вѣ вѣдѣ 14—16 лѣтъ и одну величезну люду.

— Вѣ справѣ хѣмеры вѣдало окарѣтское старѣство вѣ порозумѣннѣ зъ вѣдѣломъ повѣтовимъ обѣ-вѣнѣ, котрий носить ч. старѣства и підписъ старѣсты и маршалка. По мѣстахъ жѣдѣтъ сані-тарна автономікоя політична комісія. Старѣство зъ вѣдѣломъ повѣтовимъ приказало: 1) потвѣрити вѣ громадахъ комісії санітарній, 2) именовало своихъ делегатѣвъ на округѣ санітарній (по колька громадахъ) очевидно дѣдѣвѣвъ, щобъ вѣ родѣ шефѣвъ санітарныхъ и додало священникѣвъ, учи-тельвѣ, почтарѣвъ, респіціентѣвъ и др. яко до-радчикѣвъ. Вѣ докторѣхъ сѣлахъ проявляє ся спорадично тѣвъ, холерина або скарлатина. Сѣла обѣдѣвѣвъ одинъ вѣслѣвѣвѣвъ нѣзній вѣ старѣства або вѣдѣлу повѣтового вѣ товариствѣ жандарма.

— Новый урядъ телеграфічний отворено вѣ Гру-шовѣ, повѣта яворѣвского. Урядъ сѣи полученій зъ урядомъ почтовимъ зъ ограниченою службою денною.

— Вѣтупній испѣты. Краєва рада школьна зарѣ-зала, що вѣтупній испѣты до I-ого класу и до класѣ высшихъ школъ середнихъ у Львовѣ вѣдѣдуть ся вѣвѣвѣвѣ вѣ сѣмъ роцѣ вѣ наслідокъ [спѣдѣ-ваного] приѣзду цѣсаря ажъ 5 и 6 н. ст. вересня. Вѣвѣвѣ вѣдѣдуть ся вѣ вѣвѣвѣвѣ рѣ-чнѣвѣ т. є. дня 29, 30 и 31 н. ст. серпня.

— На шляху звѣвѣвѣвѣвъ міжъ Самборомъ а Вѣвѣ-чѣмъ найдено дня 21 н. ст. серпня чоловѣка зъ раною вѣ головѣ. По удѣленій ему дромъ Рі-гельмаеромъ помочи, зѣвѣзѣвъ ранений, що назы-ває ся Андрѣй Мелникъ, що походить зъ Ново-сѣлацѣ и що бѣдѣчѣ ночнымъ побѣдомъ до Самбо-ра, перѣставъ стацію Самборъ, а побѣзѣвъ кола пробудивъ ся, вѣвѣзѣвъ зъ вагона. Однакъ аде ся, що Мелникъ увидѣвши, що поминувъ стацію, вѣ-скочивъ зъ вагона, щобъ далѣше не бѣхати.

— Зъ Самборского пишуть намъ: Дня 24 серпня с. р. утопѣвъ ся вѣ часѣ купѣлъ вѣ Танѣвъ вѣ рѣцѣ Быстриці гнѣлѣй Артуръ де Ренстрѣмъ по-ронѣвъ Брікманъ вѣдѣлѣтель добрѣ Майнѣнѣ вѣ вѣвѣвъ самборскомъ, обѣзѣтель дуже честный и дѣ-бѣвѣвъ о добро нашего народу. Далѣй вѣдѣвъ шѣвнѣ-зізму нашихъ галицкихъ патріотичнѣвъ, тяжко працюючи вѣ своей мѣстности, котру дѣстаєвъ об-дѣвѣвѣвъ, помагавъ нашому убогѣму народовѣ, а хотѣвъ вѣ души бувъ Полякомъ, мимо того ба-жавъ, щобъ нашъ народъ просвѣтивъ ся вѣ дусѣ народно-рускомъ. Яко чоловѣкъ свѣтлый, укѣнче-ний техникъ, бажавъ щиро вѣдѣти поступѣ у на-шого народу, коли-бъ не обѣдѣвѣвъ его добра, черезъ що мусѣвъ борѣти ся зъ недостаткомъ. Коли-жъ якъ-разъ упорядкувавъ майже все и ду-мѣвъ о перевѣдѣвѣ своихъ краснѣвъ и для на-шого народу пожиточныхъ пѣвѣвъ, зничивъ не-спѣдѣвѣвъ смерть вѣ купѣлѣ. Чоловѣкъ лѣтъ ле-дово 38 и бувъ нежонатый.

— Важѣвъ для пошѣдованихъ. Судъ окружній вѣ Тернополѣ подає до вѣдомѣсты, що на торговниці вѣ Пробѣжній придержано дня 13 н. ст. липня 1886 року вѣзѣвъ зъ трома конями, а то коня бу-даного и кличѣ та коня жоногнѣдѣи масти. Конѣ-тѣ, вѣзѣвъ и упрѣжѣ продавъ урядѣ громадскій на ліцитаціи и вѣдѣтагуєвъ собѣ кошты ихъ уде-ржанѣ, а останокъ вѣ сумѣ 35 ар. 60 кр. вѣдо-славъ до депозиту карного вѣ Тернополѣ, де вѣ-дѣстѣтель коней и вѣзка може вѣдѣбрати собѣ тѣ грошѣ. — Судъ окружній зновъ вѣ Самборѣ по-дає до вѣдомѣсты, що ще дня 29 н. ст. мая с. р. вѣдѣбравъ Олексѣ Хобря 38 ар., котрий вѣвѣвъ у-краєвъ неважѣвѣвъ торговельниковѣ коней вѣ до-рогѣ зъ Турки до Литовнѣвъ. Властѣтель тѣхъ грошей мѣвъ собѣ вѣдѣбрати до року вѣ сам-борскомъ судѣ окружнѣмъ.

— Міністерѣво провѣвѣвъ именовало дѣйствимъ учителями: Кар. Станевича для школы реальнои вѣ Тернополѣ, Генр. Колю для гімназіи вѣ Ся-ноцѣ, Юл. Костецкого для гімназіи вѣ Стрию, Брон. Лятовнѣвского для Станиславова, Вѣйт. Нѣмци для Тернополя, Болесл. Стояновского для Перемышля, Волесл. Свѣбу для Станиславова, Іос. Шафрана для Рѣвнѣвъ и Іос. Латковского про-вѣзѣвѣвѣвъ учителямъ головнымъ вѣ семинаріи мужской вѣ Станиславоѣ.

— Убійницѣ дѣтей. На Засѣбнѣ подѣвъ Львовомъ арѣштовано жѣнщину Петрушкову, подѣвѣрѣну о убиваннѣ дѣтей. Она приймала дѣти на вѣхова-ннє, а вѣдѣтѣвъ морила ихъ голодомъ и такъ у-бивала. Коли онагѣвъ померла у неї зновъ одна дитина, а голосъ опіи вѣказѣвъ на Петрушкову яко на убійницю, арѣштувала єи поліціи и вѣдѣ-ставила до карного суда.

— Повѣвъ навѣстѣла вѣ почѣ зъ 3 на 4 н. ст. серпня 44 громадѣ повѣта дрогѣбичского и колька двѣрѣвѣхъ обшарѣвъ. Старѣство зарѣзало лѣк-вѣдацію шкоды.

— Голодъ вѣ Индіяхъ робить теперъ страшній спѣ-стошенѣ. Уже минувшихъ лѣтъ збори не вѣдо-вѣдали урожайности мѣсѣвѣхъ грунтоѣвъ, однакъ сего року майже все змарнѣло. Причиною сего дѣлѣвѣвъ посуха. Задѣвъ браку поживѣвъ гнѣвѣ-дѣва такъ само якъ люде, хочъ Индіяне зривають стрѣхи зъ дахѣвъ, щобъ лише вѣвѣвѣвъ худѣу. Недавно вѣнесено тамъ право спѣвнѣвъ власности а вѣтѣтѣвъ великихъ лѣсовъ вѣвѣвѣвъ значно на змѣну клімату и осушеннє жерѣлъ. Такимъ спо-собомъ до голоду долучивъ ся и бракъ воды. Го-лодъ сегодѣвѣвъ прибирає такѣ розмѣры якъ вѣ роцѣ 1877, коли умерло зъ голоду пять мѣліонѣвъ людей.

Триває зѣмѣвъ дає ся чути онагѣвъ на полудне-выхъ побережѣхъ Франціи и зъ заходній Італіи. Вѣ Римѣ було землетрясеннє досѣтъ сильнѣ и у-шкодало деякі будинки. Зъ Ліоу зновъ телегра-фують, що вѣ наслідокъ землетрясеннѣ вѣ околи-цѣ засыпало ся багато копалень, привѣвѣвѣвъ гѣрнѣвѣвъ. Кажуть, що вѣ тѣй катастрофѣ поги-бло до 1150 робѣтничѣвъ.

— Парижъ гѣвѣдомъ холеры. Д-р Дарембергъ ро-бѣвъ розсѣдѣвъ зъ водою Секанѣвъ и вѣказѣвъ, що вода тамъ має 20 процентѣ субстанцій органи-чнѣхъ больше, якъ нормальна вода може мати. Боли такъ далѣше буде, то вѣ Парижѣ вѣтѣ-вѣвъ ся постѣвнѣе огнѣще холеры такъ якъ вѣ Индіяхъ. Случай холеры, що такъ часто на-вѣвѣвѣвъ теперъ передмѣстѣ Парижа, єсть безъ-условно азійского холерою, але локального вы-

робу. Холера вже вѣдѣвъ колька лѣтъ загнѣдѣ-ла ся вѣ Парижѣ и зъ кождимъ днѣмъ зростає, такъ що сего року умерло тамъ вже на нѣ 450 особѣвъ. Отже вѣ самѣмъ Парижѣ и его околицѣхъ лежать зарѣдѣвъ будучою мѣжнародною небезпѣ-чѣвѣвъ. Тѣ результѣты розсѣдѣвъ д-ра Дарембер-га вѣказѣвали вѣ Парижѣ сильнѣ занепокоєннє.

— Габѣ Успенскій, одиный зъ найоригинальнѣй-шихъ сучасныхъ писатѣлѣвъ російскихъ, знатокъ житѣвъ малѣмѣвѣвѣвъ и сѣлянского, котрого творѣвъ перекладані були и на рускій языкъ, за-недужѣвъ невѣльчѣмъ на божеволеннє.

— Зѣмѣвъ власности. Гр. Романъ Потоцкій зъ Ланьцута купивъ дня 24 н. ст. серпня вѣдѣвъ жи-да Мойсѣя Зальцмана мѣстѣвъ Гандзѣлѣвѣку, вѣ повѣтѣ ланцутскомъ. — Мѣстѣвъ Батѣ-тичѣ, вѣ повѣтѣ жовківскомъ вѣдѣвѣвъ вѣдѣвъ Вѣвѣвъ за 85.000 ар. Волеславъ Папара. — Мѣстѣвъ Камѣнка Струмилова купивъ вѣдѣвъ гр. Мировѣвъ п. Галинскій за 2.500.000 ар.

— Дѣбѣвъ вѣвѣвъ. Вѣ Чернівцѣхъ померъ нагло вѣ почѣвъ четверга на пѣтницѣ Михайло Пітей, емері-тованій совѣтничѣвъ высшого суда краєвого кар-ного вѣ Чернівцѣхъ, а вѣдѣтѣвъ адвокатъ, переживъ-ши 72 роки. — Дня 6 н. ст. вересня вѣдѣвѣвъ вѣвѣвъ Коротевичѣхъ (стаціи Вурштинѣ) вѣвѣвѣвъ панни Цѣнтѣліи Онішкѣвичѣвѣвъ, дѣвѣвъ тамош-ного пароха, зъ п. Александрѣмъ Сроцкимъ суб-ститутѣмъ нотарѣвъ вѣ Вурштинѣ.

Выказъ складанихъ жертѣвъ.

— На будѣву черни вѣ Журѣвъ жертвували даль-ше Вп. пп.: Юліанъ Тустановскій вѣдѣстѣтель Вѣвѣвѣвъ 100 ар. Гѣо ц. и к. Вѣвѣвѣвъ архієвѣвъ Альбрѣхъ 40 ар. Янъ Голицій [обр. лат.] начальникъ громады Журѣвъ 25 ар. [разѣмъ зъ попередними 46 ар.] Ч. Марія Турчинѣва [обр. лат.] вѣ Колоколина 25 ар. [разѣмъ зъ поперед-ними 75 ар.] Впр. Дирекція прѣсвѣтеріи вѣдѣвъ прѣсвѣтерѣвъ зъ Коминовѣ 38 ар., о. Іосѣвъ Шуховскій парѣхъ Вратковѣвъ вѣдѣвъ себе 5 ар., о. Омелянъ Король зъ Поручина 1 ар., Ігнатій Ячанскій пѣвѣвъ зъ Вѣвѣвѣвъ 1 ар., о. Ле-онтій Манастирскій парѣхъ зъ Забѣру 1 ар. 40 кр., В. П. 2 ар. За щирѣ жертѣвъ сердечнѣе оцаѣ-вѣвъ! Вѣвѣвѣвъ Земляки! По 74 лѣтахъ найдалѣше за мѣсяцъ дѣдомѣвъ ся нашѣмъ хорошѣмъ о трѣхъ округѣхъ копулахъ вѣвѣвѣвъ церкѣвъ. Найдалѣше за два тѣждѣвъ засѣвѣвъ хрѣсты на нашѣмъ домѣ Вѣвѣвъ. Робѣта на око вже не велика, однакъ потреба ще багато гроша, а тутъ у насъ крайна бѣда. Уже 300 ар. зѣвѣвѣвъ ми довѣу, вѣ надѣвъ, що при урожайнѣ сегодѣвѣвъ зѣ осеннѣ докѣнчѣмъ домѣ Вѣвѣвъ и сѣлѣтѣмъ довѣвъ. Та дня 14 липня навѣстѣвъ нашу громаду сильній градъ, зничивъ большѣу половину засѣвѣвъ такъ що не буде чимъ и родити прѣкор-мѣвъ, а властѣ тѣснѣвъ на докѣнчѣвъ школы. Дорогі Братѣ! Ще сѣй разъ вѣдѣвѣвъ ся до Васъ и вѣтѣгаєвъ руки о лѣвѣвѣвъ помѣчь. Бѣвъ Вѣвѣвъ и Вашѣвъ помѣчь не дамо собѣ рады, а наша церковь черезъ зиму буде стоѣти невѣкрыта. Не лишѣте насъ вѣ найприкрѣйшій хвѣли бѣвъ помѣчь! Подѣвѣвъ даєтъ той, хто зарѣзъ даєтъ, а Господѣ стѣрѣчно нагородѣтъ! — Вѣ Журѣвъ, 24 н. ст. серпня 1892. Андрей Пеленскій завѣ-дѣтель Журѣва [почта вѣ мѣсцѣ].

Господарство, промыслъ и торговля.

Щ. к. упривѣл.

Assicurazioni Generali вѣ Триестѣ

заложена вѣ роцѣ 1831.

Головна аѣгентія для Галичинѣвъ у п. М. Дубенского у Львовѣ, улица Коперника ч. 18. Телефонъ н-рѣ 468. Вѣ мѣ-сяцѣ липнѣ 1892 року вѣ вѣдѣлъ убѣзпѣченъ на житѣ въ тов. Assicurazioni Generali вѣнесено 601 вне-сенъ на суму 1,979.688 ар. а. в., а выставлено по-ліцѣ 557 на суму 1,711.595 ар. а. в. Вѣдѣвъ 1 сѣчня до 30 липня 1892р. вѣнесено 4.452 вѣнесенъ на 13,956.383 ар. а. в., а выставлено 3,921 поліцѣ на суму 12,121.496 ар. а. в. Заповѣдѣній шкоды вѣ томъ вѣдѣлѣвъ вѣдѣвъ 1 сѣчня до 30 липня 1892 р. выно-сѣтъ 1,142.204 ар. а. в.

Выказанный станъ убѣзпѣченъ одѣдѣлу житѣ-вого вѣносѣвъ вѣ дни 31 грудня 1891 р. 132.177.289 ар. вѣ капиталѣхъ и 193.950 ар. в. а. вѣ рѣнтахъ на 50.903 поліцѣхъ, на що резерво-вано вѣ гѣтовѣвъ 31,244.641 ар. а. в. Запѣченъ шкоды вѣ 1891 р. вѣ вѣдѣлѣвъ житѣвѣвъ выно-сѣтъ 1,879.844 ар. а. в., а для всѣхъ гѣлузѣвъ вѣдѣвъ часу заложена товариства (1831 року) посяла по-ронѣвѣхъ выказѣвъ выпѣчено 244,247.920 ар. 89 кр. а. в.

Товариство признає належнимъ до чинной арміи або обороны краєвъ на случай войны важ-нѣвъ забѣзпѣченѣ до сумы 5.000 ар., а прина-лежнѣмъ до загальноно ополченѣвъ, на случай ихъ покиданнѣ до чинной службѣвъ, вѣртѣвъ забѣзпѣченѣ до сумы 15.000 ар. безъ доплатѣвъ якомъ небудѣ преміи.

Телеграммы „Дѣла“.

Перемышль 29 н. ст. серпня. Збори Руского товариства педагогічного выпали свѣтло при загальномъ оду

ТОРГОВЛЯ РЪЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
вырѣбѣвъ зъ чистого и хиньского сръбла
и головный складъ чаю

пѣдъ фирмоу:

Францъ Перликъ
въ Перемышлѣ.

Масъ честь подати до прилюдной вѣдомости
Всечестного Духовенства, Чести, Братства и Коми-
тетѣвъ церковныхъ, такожъ прочимъ П. Т. Публики,
що въ день 8 сѣрпня с. р. я обявъ на себе тую-жъ
торговлю, передше пѣдъ сѣбною фирмоу

Е. ЛЕВИЦКІЙ и Ф. ПЕРЛИКЪ

такъ що всѣ задегости и водношеня, оставши въ
фирмѣ Е. Левицкій и Ф. Перликъ, належить впрѣсть
надеслати до

Франца Перлика въ Перемышлѣ.

Симъ складаю найсердечнѣйшу подяку всѣмъ
дотепершнимъ Вп. водибрателямъ за ласкавыя на-
гляды які я знавъ будучи въ спѣлѣ, такъ що на бу-
дуче сподѣю хъ тымъ болѣе, наколи я обявъ
выше згадану торговлю пѣдъ свою власну управу.

Рѣвночасно поручаю свою торговлю всѣмъ Вп.
купувачимъ такъ теперь якъ и передше заосмотрѣну
въ добрый и хоршій товаръ, а именню: фелони,
Пауки, Антипедія, ковчеги, Монстранція, чашѣ, даро-
хранительницѣ, образы, Бѣангелія, хоругви, фаны,
хресты напрестольны, процесійны и надгробны, дѣх-
тарѣ, свѣчки, свѣчи металевы оцадны и прочій ин-
шій праборы церковны въ обсягъ той торговлѣ вхо-
дящій а що найгоднѣйше що цѣна хъ есть дуже
приступна, позаякъ купую хъ въ перворядныхъ фа-
брикахъ по найболѣйшій части лишь за готѣнку во
значимѣ оустомѣ, тожъ що-до дешевости не естъ
въ силѣ нѣяка того рода торговля удержати конку-
ренцію, о чѣмъ можуть въ интересованій особито
переконати ся, а що нѣкто не заведешь на мой сѣ-
дѣности, за се ручу словомъ.

Заявляю такожъ, що докладаю якъ найболѣ-
шого стараня, щобы у всѣмъ водоволити Вп. водиб-
рателямъ.

Замовленя всѣ прошу выключно надеслати
пѣдъ мою адресу и остаю

4365 3—5

зъ глуможики повозаняемъ

ФРАНЦЪ ПЕРЛИКЪ

въ Перемышлѣ, улица Францшканона ч. 153

Курсъ Львовскій

въ дня 28 н. ст. сѣрпня 1892.

Акциъ за штуку безъ купона. Плат. Жда.
Зелѣз. гал. Кар. Людв. по 200 зр. м. к. 213 — 216
Зелѣз. Львов.-Чернов. по 200 зр. а. в. 242 — 244
Банку типот. гал. по 200 зр. а. в. 328 — 330
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. в. — 212

Листы востаный за 100 зр.

Банку типот. гал. 5% а. в. 100 90 101 60

Банку типот. гал. 5% а. в. выдѣл. 107 50 108 20

Банку краевого 4 1/2% а. в. лѣос. 50 л. 98 25 93 95

Банку краевого 4 1/2% а. в. лѣос. 51 л. 98 50 99 20

Товариства кредит. гал. 5% а. в. 96 40 97 10

Товариства кредит. гал. 4% а. в. 95 10 95 80

Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣос. 41 1/2 л. 99 40 100 10

Товар. кред. гал. 4% а. в. лѣос. 52 л. 94 70 95 40

Листы довжый за 100 зр.

Гал. Зав. кред. сѣл. 3% а. в. (дан. 6%) — — —

въ лѣос. — — —

Гал. Зав. кред. сѣл. 2 1/2% (дан. 5%) 52 — 55 —

въ лѣос. 50 — —

Общ. роль. кред. Завед. 6% лѣос въ 15 л. 50 — —

Облиги за 100 зр.

Индемпн. гал. 5% м. к. 104 60 105 30

Гал. фонду пропанаційного 4% а. в. 94 — 94 70

Комунальн. Банку краев. 5% лѣос. 101 — 101 70

Позички краев. зъ 1843 по 6% а. в. 103 40 —

Позички краев. зъ 1883 по 4 1/2% а. в. 97 60 98 30

Лѣосы:

Мѣста Кракова 22 75 24 75

Мѣста Станислава 29 50 32 50

Монеты:

Дукатъ цѣсарскій 5 68 5 73

Наполеондоръ 9 44 9 54

Полъимперіаль 9 60 —

Рубель сръбный 1 23 1 33

Рубель паперовый 1 20 1 22 1/2

100 марокъ нѣмецкихъ 58 25 58 85

Надѣслане.

Черезъ цѣлый рѣкъ стверте

Концессионоване Заведеніе водолѣчнице

„МАРІЇВКА“

(почта Львовъ).

Шість новыхъ мурованыхъ будинѣвъ. Ка-
плиця (службы Божы шоденно). Вѣдрѣвъ устрой-
ства. Кухня у власномъ зарядѣ. Побуть и лѣченіе
почавши водъ 25 зр. тижденно. Лѣкаръ перебуває
стало въ заведеніи. Полученіе въ телефонію сѣ-
тью мѣста Львова. ОМНІБУСЪ до Львова въ год-
нахъ: 8 1/2, рано, 2 1/2, по пол., 7 ма вечеромъ. До Львова
(пляцъ Галицкій) въ годинахъ: 11 1/2, передъ пол., 4-та
по пол., 8-ма вечеромъ. Всякій близшій информаци-
ю до мешканъ и т. п. подѣа Зарядѣ.

Емилъ Бертеміліанъ Браеръ, властитель заведеня.
Д-ръ Викторъ Лежвинскій, управ. лѣкаръ. 4362

Камениця

въ середмѣстю у Львовѣ естъ

на продажъ.

Близша вѣдомѣсть въ Адміністраціи

„Дѣла“.

Найдешевше жерело предметѣвъ ин-
тичныхъ у Львовѣ

пѣдъ „КОПЕРНИКОМЪ“

уа. Театральна ч. 6 (пляцъ св. Духа)

напротѣвъ головной одаку.

Окузиры, шкеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, машины электричнѣ,
раисайгги, и т. п. по цѣнахъ найдешевшихъ. — Репарациа
найдешевше и лѣоскорше. 4135

Замовленя въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“

пѣдъ „Коперникъ“, уа. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Рухъ поѣздѣвъ зельзничныхъ

важный зъ днемъ 1 мая 1892.

Приходить до Львова.

Зъ Кракова 601 205 901 646 938 —

„Мушны-Криницъ вѣа 901 — — — —

Тарновъ — — — — —

Подволочискъ и Бро- 257 940 721 — —

довъ (надворецъ голов.) — — — — —

Подволочискъ и Бро- 245 917 655 — —

довъ (надворецъ Подз.) — — — — —

Сучавы 1009 — 756 143 706 —

Кимполоня 1009 — 756 — — — —

Радивцѣвъ 1009 — 756 — — — —

Глибюки 1009 — 756 — — — —

Новоселицъ — — — — —

Слободы рунгурской 1009 — — 143 706 —

Гусатина вѣа Галичъ 1009 — — 143 — —

Н. Санча, Хирова, Станислава и Стрыя — — — — —

Сухой, Н. Санча, Хирова, — — — — —

Станислава и Стрыя — — — — —

Хирова, Станислава — — — — —

и Стрыя — — — — —

Пешту, Мискольча, Мун- — — — — —

кача, Лавозного, Стрыя — — — — —

Сокаля и Белзця. — — — — —

Сокаля и Равы Руской — — — — —

Вѣдхѣдъ зъ Львова.

До Кракова 1041 307 526 1104 756 —

„Мушны-Криницъ вѣа — — — — —

Тарновъ — — — — —

Подволочискъ и Бро- 258 — 947 1026 — —

довъ (зъ голов. двѣрцъ) — — — — —

Подволочискъ и Бро- 310 — 1002 1052 — —

довъ (зъ Подзамчя) — — — — —

Сучавы 636 — 956 322 1056 —

Гусатина вѣа Галичъ 636 — 956 — 322 —

Слободы рунгурской 636 — 956 — 322 —

Новоселицъ 636 — 956 — — — —

Глибюки 636 — 956 — — — —

Радивцѣвъ 636 — 956 — — — —

Кимполоня 636 — — — — —

Стрыя, Хирова, Н. Сан- — — — — —

ча и Сухой — — — — —

Стрыя и Станислава — — — — —

Стрыя, Лавозного, Мун- — — — — —

кача, Мискольча, Пешту — — — — —

Белзця и Сокаля. — — — — —

Сокаля и Равы Руской — — — — —

ЗАМѢТКА: Часъ поданный послѣа годинника львов-
ского. Числа подчеркены означаютъ пору
2238 вѣчну водъ год. 6-омъ вечеромъ до год. 6 рано.

Емер. учитель гимназіаль-
ный Русинъ

принимаетъ учениковъ. Близша вѣ-
домѣсть: площа св. Юра, ч. 4.
4378 2—4

Панна уздѣбнена

до шты бѣля и краевцѣвъ, гля-
дѣ мѣста Такожъ могла бы удѣ-
ляти лекціи крою. Адреса: А. К.
въ Трухановѣй почта Сколье
4373 4—?

Пошукуе домашногo учи-
тели до трехъ

панночекъ (дѣв до VIII-ой класы,
одна де. III-ой) водъ вересня с. р.
Адреса: Бароль Лянѣ, ч. к.
лѣсничій въ Лѣщинахъ, почта
Риботичѣ. 4343 3—3

Вдова по священнику

живущая въ Перемышлѣ, при-
нимаетъ дѣвушки или мальчики
на пропитаніе подъ весьма умѣ-
ренными условіями. За искренно-
родительскую сѣку ручаетъ.
Близшій лѣвѣстїа: „Народная
Торговля“ — Перемышль.
4383 1—3

До моихъ П. Т. Гостей!

Позаякъ сезонъ вже кончить ся
а менѣ полишилось ще много гар-
ныхъ и треналыхъ платьѣвъ зпѣ-
ныхъ та одягѣвъ, за-для закупна
большою сколъкостью, — то продаю
ихъ по значно сниженій цѣнѣ и
запрошу П. Т. Публику до сего при-
годного закупна. 4095

Замовленя на одягъ зъ француз-
скихъ и англійскихъ матерій выко-
нуютъ ся за 24 годинъ дуже эле-
гантно и числяться дуже дешево.

Зъ поважаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

БРИ-

твы швайцарскіи и англійскіи,
ремѣнцѣ и марморки, пензлѣ и
всякій приборъ до голеня

поручаетъ найдешевше

торговля приборѣвъ до подо-
рожи, бѣля мужеского, пер-
фумерн и т. п.

ПАВЛА ЛЯНГНЕРА

передъ тымъ

БРАТѢВЪ ЛЯНГНЕРѢВЪ

у Львовѣ ул. Галицка ч. 16

Вырѣбы зъ гумы и кав-

чука 4331 13—?

гигіенічній, хірургічній, до плекая
неудужихъ и для подѣжань (спе-
ціальности парикѣвъ подѣ дискре-
цією) выслае за послѣдлатою:
Предпріемство высылковѣ (Versand-
Geschäft) Альбинъ Краевскій,
Вѣденъ I. Giselstrasse 4. I. В-
ключный цѣнникъ иллюстрованный
на жадае дарѣвъ и оплатно.

Въ канцеляріи товариства

„Просвѣта“ продають ся

портреты бл. п.

Д-ра Олександра Огоповского

по 2 зр. и по 1 зр.

Цѣлый доходъ призначеный

на фондъ памятникѣвъ и стѣ-
пендіи.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

принимаетъ замовленя и посередничить
въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

впрѣсть зъ фабрики

по кождоразѣдѣй цѣнѣ фабричнѣй. Теперь нѣтуе
фабрика Іа по 76, Іа по 70 зр. за 100 кильогр.
лѣоса фабрика.

При замовленю просимо о точне поданьѣ
почты и стаціи вѣзѣнчнѣй. 4038

ТЕЛЕГРАФЫ. ТЕЛЕФОНЫ. ГРОМО- ЗВОДЫ. ОСВѢТЛЕНА.

Телеграфы для домѣвъ и готелѣвъ

зъ сухими елементами зъ власноручнымъ установленьемъ.

Каждый чоловікъ при помочи сего апарату може устро-
ити за кольва минутъ полученье электричными звѣнками а тымъ
самымъ не треба нѣякого инсталлатора! — Апараты разомъ
зъ сухою батерією, когду не треба вѣколи наповняти и знаменито
функціонуе, проводный дрѣтъ и грушка коштууть лишь 10 зр

Комплетна домова стаціа телефонічна

зѣ знаменитымъ телефономъ, легко устанавлиеь, за штуку 16 зр.

Домовй телефоны за штуку водъ 2-50 зр. въ гору.

Звычайнй телеграфы домовй

цѣлй водъ 5-50 зр. въ гору.

Електр. годинники и замки, жарѣючй лампы, аккумуля-
торы, громозвоы для власноручного установленя
зр. 20 — въ гору, батерій и т. д. комплетне освѣтленье
комнатъ, пивницъ и подѣвъ, а такожъ стѣнѣ, вѣконѣ выставовытъ
и бюръ гальванічными елементами водъ 20 зр. въ гору. Освѣ-
тленье повозѣвъ аккумуляторами. Убезпеченя противъ
крадежи и вѣлому. 4299 21—52

W. Josef Neumann

Wien IV., Danhausergasse 12,

Електротехнічна робѣтня.

Иллюстрованй цѣнники дерскъ и франко.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

ВЕЛИКА 50-КРЕЙЦАРЕВА ЛЬОТЕРІЯ.

ГОЛОВНА ВЫГРАНА

4873 6—?

75.000

зр.

ЛЬОСЫ по 50 кр. поручають: у Львовѣ:

М. Юнасъ, Авг. Шеленбергъ, Сокаль & Ліліснѣ,
Кіцѣ & Штофъ, Як. Штро, А. Х. Верфель.

При закупнѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Выдаеъ Иванъ Белой. — Одрѣвчальнй редакторъ Михайло Струсовичъ.

Панѣвъ зъ фабр. Чернянскѣй.

Зъ друкарнй тов. км. Шенечка, водъ зарѣдомъ К. Водарского.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісникъ найзнаменитішихъ новістей“ виходить в вівторокъ, а в вівторокъ і п'ятницю на переміну разомъ зъ Ділою.

Предплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газетъ у. Карла Людвіка 9. У Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Hausenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і на нисерати платити Львові.

Зъ днешъ 30 червня скінчивъ ся другій кварталъ сегорічного видавництва „Діла“.

Дуже просимо нашихъ Впов. Передплатниківъ поспішати зъ наданнямъ передплати і залеглостей.

Відликанье приїзду цѣсаря.

Вислѣвало у Львові — якъ мы вже вчора згадували — багато толкѣвъ що до мотивѣвъ, якъ склонили монарха не приїхати до Львова мимо того, що въ столиці і въ краю починено вже стільки праготовань, і хоча холера въ краю досі не проявилася, а цѣсаръ мѣгъ відликанья свій приїздъ рівночасно зъ відликаньемъ маневрівъ.

Мамо оголошеного ще въ неділю вчорашъ черезъ Gazet-у Lwowsk-у комуніку, въ котрому за причину відликанья приїзду цѣсарского подано небезпечність холери, все-таки між населеніємъ Львова, не тільки середъ низшихъ верствъ але і середъ інтелігенції, почало утверджуватись пересвідченіе, що були явись явні причини, котрі спонукали монарха занехати гостину до Галичини. Очевидно найбільше говорено про еміграцію нашихъ селянъ до Росії, котра наглою емідемією вбухла явля-разъ передъ приїздомъ цѣсаря і треба було на границю вислати войско та предпринимати громадні арештованія селянъ. Де хто зновъ — якъ пише Gazeta Narodowa бувъ той гадяк, що „въ справі маневрівъ якъ і приїзду цѣсаря до Галичини водогравали немалу ролю віденські впливи, та що неохотні тому намірови були зарбно міністерство війны якъ і справі внутрішніхъ, де Брѣта тѣшатъ ся незаслуженимъ значіннямъ“. Рівночасно зъ тими почато шептати навіть про димісію намістника гр. Ваденго — зъ той мовою та причини, що зъ надграницькихъ повстань звертано на еміграцію увагу властей політичнихъ ще въ липні [гл. письмо Гарапіка зъ Шилъ до намістника], а власті нічого не забували.

Отже вчора намістникъ гр. Вадені, отворивши выставу промислу будівляного, уважавъ при тій нагоді за потрібне порушити въ своїй промові такожъ справу неприємну цѣсаря. Вінъ сказавъ:

„Користаю зъ нагоди, щобъ публично а совѣстно висловити, що єдиною причиною відликанья приїзду Г. Вел. цѣсаря була пезавѣдѣсть монарха о добріхъ мѣщанствѣхъ краю, охота запобігти болішимъ збѣдамъ і зборамъ, котрі викликають черезъ явись радъ дѣвѣ неормальний спосібъ життя. Чи не безпечність нині боліша якъ менша, то рѣчь кожного менче-більше лаяного погляду, однакъ що она значно збільшилася, то певно. Дякую ми повинні мати передъ очима намірѣ, а що-до намірѣвъ певно згодимось. Шримъ дізнали горного заводу, то певно. Але єдиною причиною передъ очима благородній і ввеселій намірѣ Найяса. Пана, то тін все мусять трафити до серця нашого. Я бажавъ бы, щобъ тихъ кілька високоаныхъ мою слівъ трафити до пересвідченя кожного і допомогло до вірѣня, що всякій могочий повстатъ комбінації нашихъ причинъ неприємну монарха зъ основні фальшиві і выдумані.“

Справа еміграції нашихъ надграницькихъ селянъ за кордонъ до Росії.

Еміграція нашихъ пограничнихъ селянъ до Росії вернула на себе увагу преси въ цѣлій державі і въ кругахъ правительственныхъ у Відні і навіть въ найвищихъ сферахъ вислѣвала вражѣвѣ дуже правре. Се фактъ певний.

Міжъ властями краєвими а міністерствами ведѣсь оживлена перепіска. Намістництво по-дня шле справозданія міністерству справъ внутрішніхъ, а львівській судъ вишій міністерству судівництва. Крімъ того очевидно мусять відбувати ся оживлена перепіска міжъ властями військовими. Не безъ занятя слѣдити справу і п. міністеръ справъ заграничніхъ.

Львівській судъ вишій виславъ зъ Львова до загрозженыхъ еміграцією повстань совітника Гайдерера і судю слѣдчого Кобервайна, і тів вразъ зъ прокураторомъ Тургельтабимъ ведуть розсліду на мѣсці. Въ Збаражнѣ влягати селянъ на більшу скалю. До Тернополя сровадали зъ-відтамъ 60 у-вляненыхъ, а совітникъ Гайдереръ спасує зъ ними протоколи.

Урядова Gazeta Lwowska мѣстять такі комунікації:

„Вѣсти, якъ доходить насъ теперъ зъ повстань скатого і збаражского, згідно стверджують, що рухъ еміграційний зменшивъ ся. Зъ Скалата телеграфують, що

переважна часть родинъ зъ Ізаноува, Качановки і Переховця — якъ намъ телеграфують зъ Скалата — вернула вже, знеохочена, до дому. І зъ іншихъ громадъ переселенцѣ громадно вертають ся. Въ наслідокъ того число емігрантівъ взагалі редукуєсь боліше ніжъ до половини. Рівно-жъ телеграфують зъ Збаража, що і тамъ рухъ еміграційний дуже зменшивъ ся, а значне число емігрантівъ вертає ся зъ повнимъ розчаруваніємъ. Сі доне сѣня суть найлучшимъ доказомъ, якъ дуже пересадній була вѣсти, шареві дѣяння днєвнєвнєвнє, котрі н. пр. казали, що на поворотъ емігрантівъ не можна чекати, бо ихъ васылають до — Батула! Доволено такожъ о пожежѣхъ зъ підпалу емігрантівъ. [Вѣсти сю выслали зъ палця брехавна Gazeta Narodowa — Red.] Отже по строго перезедевшихъ дослѣдахъ можемо запевнити, що до сѣня тѣ не мають ніякой основы. Въ сѣхъ Романовцѣхъ, въ повнѣхъ тернопільськихъ, вбухъ вправдѣ огонь въ пастѣхъ, але зъ причинъ цѣлкомъ случайнихъ, не маючихъ найменшой звязи зъ справою еміграції.“

Теперъ послухаймо, що пишуть дѣвнѣ до Przegląd-у:

Вдѣлъ Чорного Шляху пишуть підъ днешъ 27 серпня:

„Горачка еміграційна значнае прагасати, а села поволі повертають до звичайного вигляду. Жаръ еміграційний охолодлив оповѣданя повернувшихъ. За кордономъ все ще наші ночують громадами безъ хлѣба і даху. Дужі і молоді глядають зарбѣку по околицькихъ селахъ за кордономъ.“

„Годъ поминути мовчи дуже енергійнихъ для здержаня еміграції заходѣвъ: комісаря староства Мих. Хоцекого въ збаражскомъ і старости Созанського въ скалатскомъ. Оба они великі положили заслуги. До Підволочисъ прибула пѣхота. Хоча она прибула для нашихъ сторѣвъ уже за пізно, то кордонъ військовий бувъ въ теперъ дуже добрий зъ оглядѣвъ санитарнихъ...“

А підъ днешъ 28 серпня пишуть зъ тихъ же сторѣвъ:

„Въ сѣй хвилі достаю автентичній вѣсти зъ заграничъ о доли емігрантівъ зъ Галичини. Здаєсь, що надграницькі власті російскі не мали зовсімъ ніякой інструкції: що робити зъ переселенцями, котрихъ напхавало що-разъ боліше. Наконєць на запитаня прийшло порученіе відставляти ихъ до повстань. Въ Ямполь волынськомъ відъ 21 до 24 с. м. сума емігрантівъ выносила менше-боліше 1600 людей. Значну часть ихъ виправлено до Кременця. Дня 24 с. м. було въ Ямполь ще около 600 людей безъ занятя і безъ хлѣба. Урядникъ поліційний силкавъ цѣлу ту громаду, запытавъ: чи суть міжъ нами католики? — і казавъ католикамъ станути окремо, бо „въ Росію католики і жиди не мають права“. На то всѣ відповѣли однодушно: „Мы православні!“ — „Може вы уніати?“ спытавъ урядникъ. — „Нѣ, мы всѣ православні!“ — відповѣли, — а вѣкли відъ панѣвъ і жидѣвъ!“ Ходять слухи, що правительство російскє намірѣе тими емігрантами заселити насампередъ губернію таврицу, а потѣмъ, коли-бъ ихъ боліше напхало, ново-усурійскій край надъ Амуромъ. Общійою имъ улюбленѣ въ податѣхъ на десять лѣтъ, поля сѣдъ управу і до 130 рубльхъ на загосподаруванє, котрі звернуть въ пятьохъ рокахъ. Пока-що коло Воложскъ переселенцѣвъ розпайовують на села въ околиці.“

Зъ Луки въ Скалатомъ пишуть, що тамъ сѣляне вразъ перестали переселятись і наставъ спокій адасѣ травалій. Богато зъ нашихъ задержало ся въ сусѣднѣхъ сѣлѣхъ російскѣхъ, де мають знайомихъ і свояківъ, а тѣ відраджують имъ давати ся гвати въ далєй свѣтъ. Тіні въ нашихъ, що повернули зъ Воложскъ, розказують, що тамъ „нардѣ“ зъ жінками і дѣтьми сидить підъ голымъ небомъ, жде на снігъ і присягу, по котрій відставлять ихъ кудись, не знати де. Емігрантамъ роздають тамъ досѣть їдъ, солонины і сухарѣвъ, сировадженыхъ вагонами, але то не всѣхъ вдоволює, дѣти і жінки плачуть, радѣ бы вернутись. Вертаючи назадъ перекодають теперъ поодиноко, черекрадаючись осто-рожно, боячися і Москалѣвъ, щобъ ихъ не лапали, і тутешнихъ властей. Впробѣмъ тутъ самі надѣють ся кары, особливо належачі до войска. Отже черезъ дѣвѣ останній ночи чути було въ ловахъ надъ берегомъ пшавучого черезъ село Збруча шопотъ схованыхъ въ шуварѣхъ передъ російскою патролею. Своєи зъ села выбѣгали надъ бергъ і кликали своихъ, але тѣ не відзивались, ажъ надъ раномъ приходила до хатъ і хованѣхъ ся. Розказують, що въ дѣнь Матеря Божої мали въ церквѣ въ Воложескахъ емігранты зъ Луки і Кокошинѣвъ переходити на православіє, а потѣмъ великій транспорти розпайовують по селахъ въ околиці Воложскѣхъ має відѣхати зѣлѣнцѣ.“

Зъ Токѣвъ въ повнѣхъ збаражскомъ пишуть:

„Дуже багато переселенцѣвъ, котрі все выпродали і пѣшли до Росії, починають

поволі вертати, скоренно розчаруваныхъ. Однакъ вертають по тѣ, щобъ ажъ до другихъ жинѣвъ, т. е. черезъ цѣлий рікъ, терѣти тутъ голодъ і буті тятаромъ для громадъ, бо всѣ движимости, инвентарі і цѣлорѣчий жинѣвъ попродали за пѣвъ-дармо жидамъ. Богато зъ тихъ вуждарѣвъ хотѣли звернути грошѣ жидамъ і відобрати європазѣ рѣчи, але годѣ. Спритній жиди не хотѣли віддавати, а ще страшать емігрантівъ, що позовуть ихъ до суду і они за емігрантовѣ пѣйдуть на пѣвтора року до криміналу. Покажує ся, що цѣлий той рухъ еміграційний — коли не выкликали, то бодай підтримують найдужше жиды, баламутиють хлопѣвъ і роблять на тѣмъ красній інтереси. Найболіше славный тутъ яко невтомимый агітаторъ і ловецъ на хлопскій маєтка Мошко Мардеръ зъ Скоринѣ. Я мѣгъ бы навести багато его вчинѣвъ, та наведу одинъ. Господаръ Яковъ Худий поставивъ бувъ за другий емігрувати до Росії і продавъ за безцѣвъ все абже Мардерова. Але вже за кілька годинъ покаявъ ся всего і пѣйшовъ до Мардера, абы ему вернувъ абже, бо вінъ не емігрує. Жидъ по довгахъ торгахъ віддавъ лаше часть абже, бо три копы жита лишивъ собі яко вынагороду за завѣдѣ. Темній хлопъ не улюбивъ ся о свою аривду і кількадесять ар. утонуло въ жидѣвскій кашени...“

Перші Збори філії „Просвѣты“ въ Стрыку.

День 29 н. ст. серпня оставъ въ памяти мѣста Стрыка, та стрыйскѣхъ і сусѣднѣхъ повстань на довгі часы, бо сего дня відбулись перші збори філії „Просвѣты“, а выпали они по-надъ єдиновѣнє свѣтло і величаво. Звыжъ пятьохъ селянъ, велике число натеігенцій духовноі і свѣтлоі, відтавъ поважне число мѣщанъ і ремісникѣвъ стрыйскѣхъ (крѣмъ того досѣть значне число жєнщинъ якъ зъ інтелігенції такъ і селянства і мѣщанства) — явились на ті збори і брали въ нихъ живну участь, бо всѣ відчували, що збори філії „Просвѣты“ суть дальшимъ крокомъ въ розвитку руского народа въ загаль а стрыйскѣхъ Русинѣвъ спеціально, та що така маніфестація мусять причинити ся до подвигу въ добуваню нашої національної самостѣйности.

Комітетъ основателѣвъ стрыйскѣхъ філії „Просвѣты“, въ складѣ котрого входили люде, що ведуть провѣдъ у всѣхъ справахъ народного розвитку, відликувались до населеня стрыйского і сусѣднѣхъ повстань словами: „Хочемо тутъ въ оосередку стрыйского Підбѣра ширити міжъ людомъ просвѣту, єдиновѣнє і почутіє народнє...“ — і сѣй поклявъ не проминувъ безъ відгомону, бо сѣй людъ, не зважаючи на горячу пору работъ господарскихъ (два дѣвѣ свѣтъ а третій дѣнь робучій при гарній погоді), радо і зъ одушевленіємъ посѣщивъ на збори, знаячи, що кожде дѣло, ачае сими патріотами мусять довести до полнѣшеня долѣ і красной будущости.

Центральній видѣль „Просвѣты“ знаячи вагу зборѣвъ сѣй наймолодшой філії, виславъ на збори двохъ відпорученихъ: голову товариства д-ра Омеляна Огоновского і секретаря п. Ів. Гуляя. На повѣстанѣ Ва. голову товариства выѣхали два члены комітету основателѣвъ, д-ръ Евг. Олесницкій і Андр. Могильницкій, на границі стрыйского повстанъ, до Моршны.

Богослуженє відправивъ о. крив. Федусевичъ зъ о. О. Борачкомъ і Ів. Хавалюкомъ. Церковъ выповнялась батоми, селянами і інтелігенцієй. Підъ конецъ богослуженя выголосивъ о. О. Борачковъ великій патріотичній проповѣдь, притѣвну якъ найкрасше до торжества. „Просвѣта, свѣтло правды і науки не можуть стоати въ суперечности зъ наукою Того, котрий єсть жаломъ всякой мудрости. Церковъ признає зматати до правдивости просвѣты, а протѣянты духа темноты. Нарѣдъ рускій має вправдѣ ще дуже много темныхъ і незрѣлыхъ, але все таки вже суть тысячѣ такихъ, про котрыхъ можна сказати: „группы вѣтали і они відерли.“ Врѣмъ просвѣты руского народу численѣй і они всѣми силами не хотѣли допустити просвѣты, бо знають, що просвѣченій народъ провѣривъ бы та положивъ бы конецъ ихъ панованю. Однакъ що разъ боліше пратахъ голосъ тихъ супостатѣвъ і лжепрорѣвъ, бо: „И де-жъ власті тѣ могочі, И де-жъ силѣ, щобъ сивили, Щобъ Дѣстеръ і Дѣстеръ блєскуцій, До одного моря пѣла.“ Коли-жъ просвѣтити ся і нашъ темній меншій братъ, тогдѣ певно скоро зйдѣ соце надъ нашою кранною і мы станемо въ рядѣ народѣвъ живучихъ і просвѣченыхъ.“ Проповѣдь одушевляла збранихъ і народѣ лавою посѣщивъ до льокалю „Бесѣды“ на збори.

Въ имени комітету основателѣвъ стрыйскѣхъ філії повѣстѣвъ збори д-ръ Евг. Олесницкій і представивъ зборамъ чужестороннихъ гостей: голову товариства „Просвѣты“ д-ра Ом. Огоновского і проф. Ан. Вахняна, котрого запрошено зъ відчитомъ на сѣ

Предплата на „Діло“ зъ літер. додаткомъ въ Австрія:

на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року
18 ар.	18 ар.	18 ар.	18 ар.
на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року
9 ар.	9 ар.	9 ар.	9 ар.
на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року
4 ар. 50 пр.	4 ар. 50 пр.	4 ар. 50 пр.	4 ар. 50 пр.
на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року	на пѣлій року
1 ар. 50 пр.	1 ар. 50 пр.	1 ар. 50 пр.	1 ар. 50 пр.

у Львові:
на пѣлій року . . . 18 ар. на пѣлій року . . . 8 ар.
на пѣлій року . . . 4 ар. на пѣлій року . . . 1 ар. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція підъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи авертують ся лише на попереднє застереженє. — Рекламці неопечатаній відлѣкъ порта

Подорожє членѣ комитету 8 пр. а „В.“

Оголошенія приймають ся по цѣнѣ 6 пр. зъ однимъ стрѣмъ вператовою въ рубр. „Надѣсланє“ по 20 пр. а в

Подорожє членѣ ся по 10 пр. зъ однимъ.

збори. Збраний оплесками і оліянами „славно“ заявляли своє поважнє для згаданыхъ мужѣвъ. Видици подякувавъ д-ръ Олесницкій тымъ участникамъ, котрі будучи членами общєства им. Качковского, не руководились партійними взглядами, лишъ явились на збори другого просвѣтного товариства. (Зъ-мѣжъ членѣвъ общ. им. Качковского бачили мы та-кожъ о. Залозецкого.) Відтавъ забравъ голосъ д-ръ Омелянъ Огоновскій і сердечними словами витавъ ся наймолодшу довшу товариства „Просвѣты“.

Слѣдуючій дѣвѣ промовы выкликали велике вражѣвѣ, бо выголошено привѣтъ для збранихъ въ имени мѣщанъ і ремісникѣвъ стрыйскѣхъ. Якъ въ болішой части нашихъ мѣстъ нема розбудженого руского самостѣйности міжъ мѣщанами і ремісниками, такъ само і въ Стрыку мѣщанѣ і ремісники відтагалысь дои відъ всякой работы на народній нивѣ рускій, а протѣвно радо горнулись до польского табору і теперъ вже слѣдній плодъ сѣй работы. На вчерашнихъ же зборахъ пп. Гутникевичъ і Держжѣ, першій въ имени мѣщанъ а другій въ имени ремісникѣвъ, заявили, що возмуть дѣяльну участь въ тыхъ змаганяхъ руского народу для економічного і просвѣтного розвитку.

Предсѣдательмъ зборѣвъ выбрано о. Іос. Терешкевича зъ Любшѣ а заступниками Тому Красиньского зъ Стрыка і Татчанъ зъ Ивановецѣ.

Наступили відчиты. Першій відчитъ выголосивъ проф. Анаг. Вахнянъ: Якъ було на Руси передъ 1000 роками? Популярне трактуванє предмету відповѣдало якъ разъ своїй задачі — і сѣляне зъ великимъ напруженіємъ выслушали відчиту, перебиваючи відъ часу до часу замѣтками, въ котрыхъ порѣвували тепершній відносинѣ. — Другій відчитъ державъ п. Андроникъ Могильницкій. Говоривъ про товариства забезпеченя, а выказавши хосѣвъ такихъ товариствъ завбавъ прєсутныхъ до громадского забезпеченя въ „Дѣстерѣ“. Відчитъ бувъ выголошений зъ великою експресією і зъєлектризувавъ маси. — Третій відчитъ привѣвъ дру Евг. Олесницкому. Тематомъ відчиту було економічний станъ нашого народу і потреба скорой помощи въ тѣмъ напрямѣ. Въ сѣй работѣ стане въ пригодѣ якъ разъ товариство „Просвѣта“, котре теперъ після статузѣвъ може заявитись по-при просвѣту такожъ і економічною роботою.

Збори выбрали до выдѣлу: Стефана Дубравского, д-ра Евг. Олесницкого, о. О. Борачковича, Андроника Могильницкого, о. Евг. Громницкого, Андрѣя Бернѣва і Тому Гутникевича, — на заступників: о. Ів. Хавалю, Федора Дергала і Ів. Кихановского. — Д-ръ Олесницкій предложивъ выбрати голову філії п. Стеф. Дубравского, а коли збори одобрили оплесками сѣй выбѣръ, — забравъ голосъ п. Дубравскій і представивши збранимъ вагу і значѣнє просвѣты, опертон на національнѣмъ грунті, завбавивъ до работы въ тѣмъ напрямѣ. Вѣсь окликъ въ честь цѣсаря, а збраний зъ одушевленіємъ відѣскавали „многая лѣта“.

При позѣдній точцѣ: Внесеня і интерпелляція — забравъ голосъ п. Ів. Войкевичъ і рівножѣ заохочувавъ до сибильной праці підъ проводомъ такихъ патріотѣвъ, котрі сжилали нинѣшній збори і котрі всѣ свои свѣты жертвуютъ для добра народу.

Короткими промовами д-ра Ом. Огоновского, о. Терешкевича, д-ра Олесницкого та відѣскавъсь „многая лѣта“ въ честь пооди-нокихъ участивѣвъ сѣхъ зборѣвъ — закнѣчили збори.

На збори надѣслано отей телеграмы:

„Честь підбѣрено-рускому народови. Мы духомъ зъ вами. Обнимѣте браты мой найменшого брата, нехай мати усьмѣхъ ся, заплана мати! — За мѣщанство Калуща — Водарчукъ.“

„Да будетъ свѣтъ! Зъ тою мыслею радужно витаю новый росадинѣвъ народного просвѣщеня. Щастѣ Боже! Передѣлъ нашъ най зарѣвною честній патріотичній трудъ для добра народа. — Давидъ зъ Тухлѣ.“

„Щастѣ Боже підбѣренѣ рускій совожы до такъ великого спасенного дѣла! — Посад-кій, учитель! Юрѣвъ, господаръ — зъ Мѣ-елова коло Калуща.“

Вѣдѣца на завызѣ д-ра Олесницкого за-чали впусуватись въ члены філії „Просвѣты“ і записалось по-надъ сто членѣвъ та зложивъ кількадесятъ ар.

Въ сусѣднѣхъ комѣнатахъ „Бесѣды“ була заставлена скромна перекуска, въ котрій разомъ зъ сѣлянами брали участь і свѣтєна і духовна интелігенція. До перекуски запросивъ д-ръ Ом. Огоновскій, а відтавъ проголошено боліше патріотичныхъ промовъ, міжъ котрыми вызначались именно промовы п. А. Могильницкого, прийняті збраними зъ великимъ одушевленіємъ.

Подючи теперъ короткій описъ вчерашнихъ зборѣвъ філії „Просвѣты“ въ Стрыку, помістимо слѣдуючимъ разомъ деякі промовы і відчиты.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

О скликанню правового сойму въ мѣсяцъ вересня пише Reformat, що несподѣванка въ правовыхъ выдѣлахъ зробила багато клопоту. Минула сесія сѣбачила ся доперва въ цѣлти, отже ажъ въ томъ мѣсяцѣ приступлено до полагожденя сѣхъ дѣлъ, котры выдѣло-ви були переданъ зб стороны сойму. Рѣвно часно приготавливати бюджетъ на 1893 рѣкъ не було нѣякои потреби, именно тымъ болѣе, що соймъ мавъ бути скликаный ажъ въ мѣсяцѣ грудня. Теперь наслѣдкомъ несподѣваного скликаня сойму правовы выдѣлы въ наиболѣе послѣдствіи мусятъ укладыи бюджетъ а торша ще ся обставина, що кромѣ бюджету дуже мало справъ буде вже готовыхъ, чтобы могли войти на порядокъ дневный соймовыхъ нарядъ въ мѣсяцѣ вересня. Заповѣданный прѣзидъ цѣсаря давалъ такожъ много трудности. Зъ той причины правовы выдѣлы теперь майже що дня відбуває засѣданя а на однихъ въ остальныхъ засѣданяхъ ухвалено видѣляти урядниковъ въ урлоу. Въ вереснѣ въ соймѣ появили ся лаше бюджетъ и кѣлька дробныхъ справъ, а до того бюджетъ буде предложеный безъ загалного справозданя зъ дѣяльности правового выдѣла и безъ спеціальныхъ справозданъ въ денныхъ подинныхъ видѣлахъ, котры для референтовъ въ бюджетовой комисіи суть потрібны.

Кравымъ маршалкомъ на Буковинѣ именованый Румунъ посолъ Иванъ Лупалъ а его заступникомъ Немець адвокатъ Іосифъ Ротъ.

Россійскій царь принимавъ на аудіенціи министровъ Вишнеградского и Віттого. Теперь мабуть мала поршпата ся справа щодо будучої реорганізації министерства финансовъ и комуникацій. Кажуть, що проектъ видѣленя деякихъ департаментовъ министерства сварбу и прѣдвѣня ихъ до министерства комуникацій дуже трудный. Остаточне порѣшенье сего видѣленя на понынѣшнѣ. Навѣ министръ комуникацій Вітте мавъ вже кромѣ своего resortу ще и проводить надъ департаментомъ товаровъ и надъ департаментомъ промыслу и торговлѣ, только не зная, чи такъ лашать ся и далѣе. Министровъ Вишнеградскому додано до помочи двоихъ урядниковъ, а именно кромѣ попередного Тернера ще теперь другого въ особѣ тайного совѣтника Кобеко. — Перенесеня зельзвѣнчыхъ урядниковъ Поляковъ въ шляховъ пограничныхъ на инші зельзвѣнчѣ въ серединѣ Россіи, послѣ знашого розпорядженя министра Віттого, тварають далѣе. Для польскої народности ся особыи зѣмляны мають о стѣбно значѣнье, що попередно при приватныхъ зельзвѣнчыхъ служили тамъ люди, признаючи ся отверто до патриотизму, многой литератѣ, котры по перенятю зельзвѣнчѣ въ нанѣшну управу, а тымъ болѣе теперь по послѣдствіи указъ министра, мусятъ бути усунены або перевесены. До 1 вересня мала оти предложенъ министерству комуникацій на начальниковъ выдѣловъ при зельзвѣнчыхъ въ польскої Царствѣ кандидаты руссійского походженя, котрыхъ дирекція замѣнуе по затвержденю министра комуникацій. Недавно всѣхъ урядниковъ Поляковъ въ литовскихъ зельзвѣнчѣ перенесено на шляхъ литовско-московскій.

Кн. Фердинандъ отворивъ въ Пловдивѣ болгарскую выставу въ присуности министровъ, всѣхъ консуловъ чужихъ державъ въ выимкою французского и численного народа. Въ промовѣ князь побѣдѣ, що ся выставка зазначуе побѣду культурной работы въ Болгаріи. Дуже величавый привѣтъ зроблено отоманскому комисаревъ Джемалеви бевви, котрый тамъ прѣхавъ. На зельзвѣнчѣхъ двѣрца ватавъ его выставовый комитетъ и въ торжественномъ походѣ завелъ его до мѣста. Пра той нагодѣ дано сѣдданье, въ котромъ взялъ участь кн. Фердинандъ, всѣ консулы, кромѣ французского, министры Стамбуловъ и Начевичъ. Въ тоаствахъ поднесено, що Болгарія осягнула досѣ великій поступъ въ економіи нѣмъ ровнату. Подобно говорили такожъ и деякі бесѣданя въ заграничѣ. Однѣ Сербы, промавляючи яно приватный чоловѣкъ, сказавъ, що сербске население бажае удержати дружный водносны въ княжествѣ. Кн. Фердинандъ водповѣвъ на сю бесѣду и заявивъ, що Болгаре не суть успособлены зачыно и водчувують признанъ супротивъ Сербіи, заравномъ готови боронити нанѣшний станъ своего посѣданя. При конци князь подякувавъ запри-

званными народамъ и чужимъ гостямъ за ихъ спѣвучастъ.

Нарады конгрессу мира въ Бернѣ вже сѣбачили ся, а въ будущемъ роцѣ слѣдуючій конгрессъ водбуде ся въ Чакаго. При розправѣ надъ точкою дневного порядка «о народности» забравъ голосо польскій посолъ въ австрійского парламенту Кароль Леваковский и заявивъ въ своей промовѣ, що водъ не выступае въ имени своихъ товаришѣвъ въ парламентѣ, але въ имени своихъ земляковъ, котры водносятся ся сампачино до дѣла мира, и вже водъ початку вѣку голосятъ тѣ гуманитарны идеѣ. Бесѣдинѣ лаше въ застерженіи подѣлы національную вѣстѣю середъ конгрессу, бо вѣтъ уважае сей конгрессъ не трибуналомъ рѣшающимъ, але трибуномъ. При томъ бесѣдинѣхъ заявивъ, що польскій народъ досѣ сильный, чтобы самъ могъ боронити національную справу. Мажна-родный трибуналъ — сказавъ бесѣдинѣхъ — ухвалѣвъ волею подѣлы Польши и теперь треба бы се направити. Тутъ президентъ перервалъ послови и възвѣвъ его, чтобы вѣтъ тримавъ ся дневного порядка. На се пос. Леваковский водповѣвъ, що Поляны нѣколи не забудутъ историчной привды. Президентъ зновъ завоувавъ его до порядку и денны участники конгрессу жадали замѣненя дискусіи. При голосованіи була рѣшенѣ голосовъ за и противъ внесена, для того президентъ Рішоне порѣшивъ, что бесѣдинѣхъ може далѣе говорить. Водтавъ Леваковский заявивъ ще, что Поляны нѣколи того, что приступаютъ до конгрессу мира, на будущѣе застерѣаютъ себя свободу выбора средствъ для водмѣканя своихъ самостоятельности. Другій вице-президентъ Французъ Пассѣ заважывъ, что подношене национальныхъ справъ може бути шведомъ до работы конгрессу, для мира. На се водповѣвъ Полявъ тр. Дигаимъ Брокоцій, что всѣ народы мають национальный чувства, а народъ, котрый ихъ стравыи, муситъ згнута и подата въ анархію. Конгрессъ ухвалѣвъ резолюцію передаючи национальную справу до комисіи.

НОВИНКИ.

Дирекція русо-народного театру складае прикладну подаку Впр. оо.: Абрисовскому, Бачинскому и Шанковскому, якъ не менше Вп. пп.: Лушинскому ц. к. нотареву и Зячковскому завѣдателямъ лѣсовъ за шкуру подмогу, якої театръ нашъ водчасъ гостини свои въ Косовѣ водъ нихъ дозавъ. Некай примуть за се щиро-руке Спасибѣ! Иванъ Биберовичъ.

Хелера. Посѣла донесеня д-ра Чеснака зб Станиславова, занедужала тамъ-же дня 25 н. ст. серпня на холеру постга панѣ Л. жѣнка старшого инжирѣра зельзвѣнчого. — На прѣзидъ прѣзидента министровъ выѣхавъ на инспекцію по дорожѣ по Моравѣ, Шлеску, Галичинѣ и Буковинѣ референтъ санитарный въ министерствѣ справъ внутрѣшнихъ, совѣтникъ министерства д-ръ Кузи, а то для информаций о поробленыхъ въ тыхъ краяхъ зарядженыхъ антихолеричныхъ. Задачею его буде такожъ личне поробитѣе въ властями политичными, особливо въ дотычными кравыми референтами санитарными что до дальшого поступованя. — Въ Гамбургѣ занедужало на холеру водъ 18 до 29 н. ст. серпня 1892 особѣ а въ нихъ умерло 655. Въ послѣдній хвилѣ доносѣтъ, что число занедужавъ въ Гамбургѣ и Альтоны значно зменшило ся. Помимо того пануе въ цѣлой Нѣмеччинѣ величезна паника а власти переводѣтъ дуже енергично всякі зарядженя санитарны.

Отворенье выставки промылу будѣланого водбуло ся вчера передъ полуднемъ въ львовскій школѣ политехничной въ присуности протектора выставки, намѣстника гр. Баденова и многихъ иншихъ достойниковъ духовныхъ и свѣтскихъ. Мѣжъ иншими бувъ тамъ такожъ присутный Вирсовъ митрополитъ Сембратовичъ. На выставу надобно досѣтъ предметовъ и цѣлѣтъ робить користне вражѣе.

Поправки зъ испиту зрѣлости въ женскихъ семинарихъ учательскихъ будутъ водбуватися въ слѣдующихъ речанцяхъ: у Львовѣ дня 5 н. ст. вересня, въ Черемислѣхъ дня 6 н. ст. вересня, а въ Краковѣ дня 7 н. ст. вересня.

Вотупинъ нопиты до школѣ середнихъ у Львовѣ водбудутъ ся, въ причины водѣлканы прѣзду цѣсаря, въ звычайномъ речанци т. е. дня 1 и 2 н. ст. вересня.

Въ справѣ опракуваного давно Товариства кредитного мѣного ц. к. судъ кравый яко торговельный ухвалюе зъ дня 2 линя 1892 ч. 27.186 позволявъ дирекцію того товариства въ ликвидацию [черезъ д-ра Кучкевича] перевести екекцію на мастку Іосифа Януры, господари въ Токахъ коло

Подволочискѣ, въ цѣли стигненя доплаты 37 зр. и 2 зр. 31 кр. коштовъ судовыхъ. Водъ нещастного того господари выдерло тоє товариство вже впередъ 25 зр! Село Токи — одно зъ тыхъ, что то зъ него теперь множество людей выемігровало до Россіи...

Недорѣдъ на Украинѣ. Кореспондентъ петербургского Край у, объѣзжаючи послѣдними днями полудневу Россію пише: На величезномъ просторѣ полудневої Россіи майже цѣлкомъ нѣ-недорѣдъ, озимины були някѣй, ярины цѣлкомъ хибѣ. Въ многихъ мѣсцевостяхъ не жали збѣжа и не косили, лише вырывали стебло зъ корѣнемъ, для того поля по жинавахъ чорны, выглядають сумно якъ згаріще, а снукой ся по такихъ стерняхъ череды дармо шукають за поживнымъ себлѣмъ. Въ одномъ селѣ тайсинского повѣта, селянка, вдова, показувала сѣмъ малыхъ снопѣвъ, цѣлый збѣранный зъ поля збѣръ. «Осе й все, что маю на перезимованье себе и четверо дѣтей, заробити „за снопѣвъ“ у дѣдича въ сѣмъ роцѣ не було можно, бо й у него нема». А суть села, де ще горше дѣлѣе на пр. села Кабатня и Пархомовка, въ повѣтѣ лишовецкомѣ, котры вже й мѣсцевѣ админістрація зачислила до „голодныхъ“. Вскыды спѣшати ся въ оранѣмъ и приладжуванѣмъ до завоувань, чтобы заравъ по роботахъ выпродати худобу, бо буквально нема еи чимъ кормити, а заявлювана админістраціею надѣя помочи, что паша доставитъ ся въ иншихъ околнцѣ, або що худоба вышле ся на зимовѣ въ мѣсцевостей богатыхъ въ пашу, не находятъ у мѣсцевого людю доверія: „водѣй лише худобу — кажутъ — а побачишь еи, якъ ракъ свисне.“

Нощаотна пригада. Дня 25 н. ст. серпня хотѣвъ будничъ зельзвѣнчій Иванъ Ридзакъ въ Долинѣ коло Сянока збѣгати корову зъ шинѣ зельзвѣнчыхъ заравъ передъ приходомъ поѣзду. Сѣпшачисъ зачепивъ ногою о шину и упавъ такъ нещастно, что пробивъ ся деревцемъ водъ хоругви, котру тогдѣ мавъ въ руцѣ. Тяжко равеного перевезено на стацию зельзвѣнчю въ Сяноцѣ а зъ-водѣи до шпиталѣ. Позаякъ Ридзакъ зранивъ легки, то грозить его житю поважна небезпечность.

Итъ убийникомъ Въ Комарешто на Буковинѣ лучила ся така пригада. Въ домѣ Антоны Вершки скончивъ на ложко кѣтъ домашный и почивъ бавитисъ ремнемъ водъ стрѣлбы, выскочилъ на стѣнѣ. Стрѣлба ушла, выстрѣлила и ранила смертельно 4-лѣтну дочку Вершки.

Дирекція зельзвѣнчѣ державныхъ оголошуе: Зъ денѣмъ 1 н. ст. вересня 1892 отворяе ся дотеперъ только для руху особового, пакункового, посылокъ посѣлѣныхъ и такихъ-же въ цѣловозовыхъ наборахъ урядженъ стаци Сялово и Гребенѣвъ при шляху Стрый-Лавочне, такожъ и для руху посылокъ дробныхъ, отже для загалного руху.

Що можна вѣтъ подчасъ холеры? Лѣкарѣ подаютъ такой списокъ забороненныхъ и дозволенныхъ стравъ: Заборонены: Певарена вода, сыре молоко, сметана, красне молоко, маслянка, свѣжій хлѣбъ и всагалѣ печиво (строго заборонене), масло, всѣ зимий зупы, зимне мясо, что вже довго стояло, салаты, сыры овоцѣ, зимній компоты, сырѣ, тѣста и лѣдѣ. — Дозволены: переварена вода,

Журавскій Стефанъ

ученикъ VII кл. ііміи. приватствѣ по приватномъ уряднику, пошукуюе глядитъ на сѣлѣ лекціи. Пере-мѣсяца до заряду дому. Адреса: 4382 мышь poste restante. 1-3 4385

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

наилѣпшій перфумы и воды туалетны

водначенъ 10 медалями заслуги и 2 дипломами признаня,

а то:

Перфумы яемкиновъ, ѣялкову, рожеву, резедову, конваліеву, Уланг-Уланг, Jockey-Club, Es-Bonquet Milleheurs и т. д. Фляконны по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1.50 и т. д.

Вода львовска загално зѣвѣтна и побираний за-для своего приемного, обѣзжающего и доглотривалого запаху, до сбрапленя одаговъ, хустовъ и розпраскуваня въ комнаты. Фляконъ меншій 80 кр. большій 1 зр. 50 кр.

Вода варшавска бѣнчае ся надѣвычайно приемнымъ цѣтловымъ запахомъ. Фляконъ меншій 95 кр., большій 1 зр. 80 кр.

Вода левандова подвойна и вода левандово-амбровѣ суть загално уживанъ до возпраскуваня въ комнаты за-для своего приемного запаха. Фляконъ 50, 70, 90 кр. и 1 зр. 0 зр.

Воды колоньскій знамениты. Фляконны по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 зр. 1.50.

Купувати можна у Львовѣ въ торговляхъ власныхъ ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 18; въ Краковѣ: Су-конницѣ ч. 20; въ Чернивахъ: Ринохъ ч. 2.

конякъ, румъ, аракъ, добра вода содова або сель-терекъ, такожъ природный воды минеральны, горѣвка добре пиво, червоне вино, кава, гербата, какао, всяке печиво, что передъ ужипѣмъ черезъ пѣтъ години водгрѣвало ся, перегрѣтый смалецъ, всѣ горячі зупы, всѣ горячі стравы мясны, всѣякі ярины горячі (баралолѣ, ростины стручковы, рижъ, капуста, бураки, шпараги и т. я.), всѣ свѣжо вареный роды овоцѣвъ (горячі компоты), яйца и яч-нища. — Д-ръ Павло Сахѣ выдавъ такой „ро-зумный списокъ стравъ“: На сѣдданье можна вѣтъ: зупы, кашу, горяче молоко, каву, гербату, какао, перегрѣте печиво безъ масла, горячі смалецъ. На друге сѣдданье: горячі зупы, кашу, молоко горяче, булѣны, печиво якъ перше, горячі стравы мясны, яйца, ячница, горѣвку, пиво, вино. На обѣдъ: яку-небудъ горячу зупу, такожъ въ яринои и мясомъ, густый рижъ зъ мясомъ, вареный бараболѣ зъ горячимъ секедцемъ, макаранъ зъ печеными овочами, вареный горохъ, бѣбѣ, сочевичю зъ мясомъ. Кто хоче може вѣтъ такожъ горячі рыбы, печенѣ, свѣжо вареный компоты, ячній стравы. Напитки якъ перше. На под-вѣчѣрокъ: зупа, каву, гербата, какао. На вечеру: зупа, бараболѣ, каша, мясо зъ обѣду, если мужи не мали до него приступу, приладжене въ вѣд-данный способъ печиво и свѣжо вареный стравы. За напитки уживати: горѣвку, грогъ, цушъ, пиво, або вино.

На вѣдѣнскомъ торѣ збѣвѣдѣмъ оголошено такое справозданье зъ сегодѣшнихъ зборѣвъ: въ Австрій дала пшеница 110% (100% середній жиня), жито 97%, ячмѣнь 109%, овесъ 98%; въ Угорчанѣ выдава пшеница 102%, жито 96%, ячмѣнь 104%, овесъ 103%; въ Прусіи: пшеница 104%, жито 90%, ячмѣнь 90% и овесъ 74%.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдѣнь 30 серпня. Ретерентъ санитарный министерства справъ внутрѣшнихъ д-ръ Кузи выѣхавъ на инспекцію до Моравы, Шлеска, Галичины и Буковины чтобы перевѣдити ся переведеню зарядженыхъ средствъ противъ холеры.

Берлинъ 30 серпня. Гірсь не конферувавъ зъ нѣкимъ и водѣхавъ до Франціи на купелѣ.

Парижъ 30 серпня. Фрейсине порѣшивъ, что маневры водбудутъ ся.

Надослано.

Найдешенше жерело предметѣвъ оптич-ныхъ у Львовѣ

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (паничъ св. Духа) навпритивъ головного одаку.

Окуляры, цѣпѣры, барометры, термометры, микроскопы, машины электричскы, райсцайги, и т. п. по цѣнахъ найдешенныхъ. — Репарации найдешенны и пайкорше. 4185

Замовленя зъ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Домова учительна

маюча довшу практику, глядае мѣсяца до дѣтей зб школѣ народ-ныхъ. Вимоги невеликы. Адреса: М. К. въ Трухановѣ ц. Сколье. 4372 3-2

СКЛАДЪ КАВЫ АРТУРА КОСЦИНСКОГО

подъ назвою 2227

„СИРІОСЪ“

у Львовѣ ул. Оссолинскихъ ч. 11

вхѣдѣ такожъ въ улицѣ Тихон

поручае лишь найлѣпшій роды

Цейлонъ, Мокку и Американскую,

по цѣнахъ гуртовныхъ.

Кава найлѣпша коштуе въ мѣсціи 1/2 кильо 1 зр., на провинціи 4/4 кильо зр. 10 кр. 10 франко.

ВЕЛИКА 50-КРЕЙЦАРЕВА ЛЬОТЕРІА.

ГОЛОВНА ВЫГРАНА

75.000 зр.

зр.

ЛЬОСЫ по 50 кр. поручають: у Львовѣ: М. Іосафъ, Авг. Шеленбергъ, Сокаль & Лілієнь, Кіцъ & Штофъ, Як. Штро, А. Х. Верфель.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватисъ на нашу часописъ.

Выдаваеъ Иванъ Бѣлей. — Одиѣлчакный редакторъ Михайло Струсовичъ.

Цякаръ изъ оагръ Чернильковъ

Въ друкарнѣ тои. ки Шенчина, подъ зарядомъ К. Вадарского.

Замовкла. Девайтісь шелестівъ лагідно, а вѣдъ рѣви долѣтавъ монотонний тужный плюсѣтъ хвилѣ. Въ тѣмъ затишю жили тѣлько одній спогады...

Марко слухавъ спершу досить рѣвнодушно, вѣдтаєвъ зблизивъ ся, сѣвъ бѣля неї й крадькома ззираєвъ ся на гоже личко товаришен. По его рѣзкихъ суворыхъ чертахъ снувались неначе пѣсмуги свѣтла й глубокого вражѣня.

— Тогдѣ вы були дуже маленький? — запытавъ тихо.

— Ледви чотири роки менѣ було, але такій хвилѣ навѣтъ дитинѣ западають въ памяти. Одной ночи напали на насъ Индіане; якусъ хвилю батько боронивъ ся, стрѣляєвъ, мати набивала рушницю. Вѣдтакъ Индіане вдерли ся въ середину. Одинъ розпанахавъ матери груди *тома-гавкомъ*, двоохъ кинуло ся на батька, решта, якъ стадо чортѣвъ, кинулась рабувати. Боже !... вы дивуете ся, що таку нѣчь можна затишити?... Новонароджена дитина затишила-бъ...

— Темнота, вереснѣ, вытѣ, плачь, трясѣтъ ломаной посуды, натовпъ снаженихъ тигрѣвъ мѣжъ темными стѣнами — и трупы, щѣ харчали въ агоніи...

— Я выповзла зъ постелѣ, дриготючи наче въ лихорадцѣ, й шукала родичѣвъ, опѣни, вликала тихо: „мамо, мамо!“ Та нѣхто не вѣдповѣвъ менѣ, бо въ матернѣмъ тѣлѣ, що лежало побѣчь на землі й уже постенѣло, не було вже житя !

Ярина не могла говорити дальше. Лице й уста у неї поблѣдли, а зъ очей, якъ перлы падали слѣзовы на силетеній судорожно руки, члены тѣла дрожали вѣдъ агадки страшного вражѣня.

Чертванъ уже теперь смѣло дививъ ся на неї. Цѣ-
Бібліотека найзнамен. повѣстей томъ XLIII.

ла та шкарадна сцена морду вѣдбила ся въ его душѣ, неначе ен тавожь бачивъ и разомъ терпѣвъ.

И азъ соромомъ подумавъ, що всѣ его смутки, нещастя, турботы були вѣчымъ по-при розпуку й жалѣ тон чотиролѣтньон дѣтины, щѣ даремне шукала ратунку при грудяхъ змерлон матери — въ ту страшну нѣчъ.

Забувъ, хто вона була, щѣ сталося межи ними, що не мавъ права обзыватися и потѣшати, вѣнъ чужій, алидаръ до тон вельможной помѣщицѣ. Въ его душѣ болѣло щось незнакоме, рвалося, тягнуло до неи, поки выбухло на зверхъ.

Похиливъ ся, ен зиний а тремтючій рука вваявъ у свои й поивъ до устѣ. Губы въ него дрожали, судорога давила въ гортанцѣ, жалѣ роздиравъ сердце.

— Се болить, васъ, панѣ, не говорѣть! — сказавъ тихо, дивно сердечно.

Пѣсля тыхъ прияыныхъ слѣвъ Ярина захлыпала зъ дна душѣ и довго мовчи плакала. Вѣдтанъ погамувалася трохи, втерла очи, вѣдгорнула зъ чола волосе й уже спокойнымъ смутнымъ зоромъ глянула на него.

— Се нѣчого, пане!... Говорити про таке не болить гѣрше, чымъ роздумувати надъ тымъ и вѣчно мати ту хѣлю передъ очима!... Тѣлько ровѣвъ минуло, пора загартуватися. Вѣдъ коли я тутки, то ще тяжче менѣ, бо я теперъ середъ чужихъ — тому й сегодня важче плачу!... Тамъ, въ Америцѣ въ мене було тѣлько прияыныхъ сердець, щѣ стерегли мене вѣдъ такои згадки, а теперички разъ-у-разъ нагадуєть ся менѣ... Въ батькѣв. свѣмъ дѣмѣ родичѣ всѣ приходять на гадку. А мои далено!... Та ще й тѣмъ мѣрне згинули... Вамъ здаєть ся, що то вже й конецъ того, что я говорила? Нѣ, я бачила ще й гѣршій хвилѣ!... Мама, я не чула мого плачу, але батько вчувъ. У него було вѣль канацять ранъ, кровь те-

ела зъ него, покинули его, якъ трупа, а однакъ вбѣхъ почувъ мене, и здужавъ пбдвестись, узати мене на руки, й высковзнутись изъ хаты... Нбчь була чорна, якъ пекло. На колбнахъ, бо ноги були покалчєний, заповзавъ у гущавниахъ, тамъ укравъ мене, а самъ хтѣтъ... Я думала, що вмертъ, и менѣ було страшно; притулилась до него й не важилаь вбдбтхнути ать плавати...

„Галасъ у нашбй хатѣ трєвавъ разъ-у-разъ. Лебонъ зняли ся мѣжъ червоношебрыми ббйками про марну здобичу, повелики тріюмфу... Вбдтакъ щось блиснуло вбдъ хаты въ одибмъ мѣсци, потбмъ у другбмъ, и въ третбмъ. Вытѣ змагало ся безупинну... поки нечаянно стрѣлило сыяєво пбдъ небо, розсвѣтило поляну й лѣсий дерева. Наша хата стояла теперь въ огни. Индіане овружили пожежу довкола й поснакуючи въ боевому танци, звели явйсь дивйй и проймаючій спѣвъ... Перелякана, я почала сѣпати батька за руки й одѣжъ, кличуча: „мама тамъ!“ „мама палить ся!“ — але вбнъ збмилѣвъ черевъ уплывъ крови й не прекинувъ ся. А луна шершала, пожирала тбльколѣтню працю, цѣлый нашъ скарбъ и — тѣло матери!...

„Згарища й розвалины лишились на полянѣ, — такъ явѣ и тутъ!... Ворогъ забравъ усе!...

— А вашъ батько? — шєпнувъ слухаючій Марко.

— Батько на те тблько уцѣлѣвъ, щобы дотягтись до першихъ осель. Щасливо попавъ до пана Мервіса, хотѣвъ вертати ся до вбтчины, але й та надѣя завєла его, якъ завсѣгды... Теперь и я думаю що-разъ частѣйше: треба й менѣ було ливнитись тамєн... по-що я вернула ся? менѣ тутки такъ зле, такъ тяжко, такъ пусто...

Пбсля тыхъ слбвъ устала й розглянулась по полянѣ. Не примѣтили, що запавъ повный сумерєкъ. Кблька

блѣдыхъ звѣздохъ засвѣтилось на темному сафірѣ, роса впала на мохи й на травы.

— Я васъ такъ довго задержала. Простѣть!.. Кляричъ очевидно не гадае вертатись. Поплыву вже сама на другій бокъ до дому й вѣдбшлю ему човенъ.

— Десь певно задержали его въ Сномонтахъ на нѣчь.

— Ему належить ся нагорода за посвѣтку нудьгу, котру терпять ради мене. Прощайте пане, спасибѣ' за товариство! Чи иѣколи не пригадаєте собѣ Посвѣтье?...

— Коли бажаєте собѣ того, панѣ, такъ можу сегодня тамъ бути.

— Чи то зъ милосердя, пане Чертванъ? — запытала дивнымъ тономъ.

— Длячого-жь?...

— Бо адже-жь не ради власной приємности, думаю...

Не вѣдповѣвъ нічого.

„Може й ради власной журбы“ — подумавъ зъ горестю, але не вернувъ ся.

Першій разъ у житю Чертванъ повинувъ обовязокъ. Даремне ждавъ на него Ратисъ и Юхно и хорый Войнатъ, даремне ждали на него въ Сномонтахъ и на приходствѣ, въ Жвѣрбляхъ та й Ейнинахъ. Вѣнъ оставъ ся въ Посвѣтѣ.

Яктъ бы проведѣвъ нещастя, щѣ мали звадитись на него за той одинъ день проволоки, може не оставъ ся бы. А врештѣ — хто знае?

VIII.

Надъ озеромъ у Вилайкахъ запала нѣчь. Роботу застановили. Два обозы бѣвакували надъ водою въ салапахъ; выпочивали люди по дневной праці. Зъ одного боку купцѣ зъ пѣводами, зъ другого рыбаки.

Вѣдъ бѣваку жидѣвъ лунавъ галасливый гамбръ и суперечки. Довкола жмудской ватры змученіи люди поклали ся на сонъ, ницѣ спѣвали богомблнй пѣсенъ або вѣдмовляли вечѣрній молитвы, кѣмьныхъ сторожило пѣдъ салашами, смюктаючи люльки й докидаючи на огонь полѣна. Тамъ сидѣвъ Марко, Градь, молодой Довнаръ та й Ейватскій зъ Сандвѣлѣвъ, а мѣжъ ними дрѣмавъ онутаный у пледъ Кляркъ Мервісъ, утомленный до краю цѣлоденною лювлею й рухомъ.

Вечерю они зѣли давно, а теперъ окружили навколо Луку Градя, котрый смутнымъ, зойкливымъ тономъ розповѣдавъ старинну казку:

— „Красна Еглье була одиначею въ богатыхъ родичѣвъ; она що рана ходила въ глуху пушу надъ озеро по цѣты й чудно спѣвала. Й одного разу розтворила ся вода й зеленый вужъ уставъ изъ глубины й повитавъ ен людскимъ голосомъ: „Здорова була красна дѣвчино! Я бувъ молодымъ царевичемъ, а боги за вару, що я бувъ красивый, змѣнили мѣй видъ! На имя менѣ Жальтисъ, але тамъ у водѣ въ менѣ янтарна палата й перлові сады та й мою давню поставу прибираю назадъ. Нѣчого менѣ не бракуе, тѣлько смутокъ лоточить мене, бо я самъ середъ тыхъ скарбѣвъ и палатъ. Днѣ минають менѣ въ смутку й тузѣ, бо нѣхто не хоче за мене выйти. Збйди, красна Еглье, будь царицею моихъ земель, будь моею дружиною!“

„Перелявана Еглье втѣкла, але назавтра знову щось

завело ен надъ воду та й зновъ выплынувъ Жальтісь' и почавъ прохати та закливати. Ажъ за третимъ разомъ послухала его й поійшла за царевичемъ у глубину озер-а! А тамъ за днѣ спала зъ него луска вужева и ставъ ся красный янъ зоря й даваъ тѣ шнуры изъ янтара й перелъ, завѣвъ у кѣмнаты выкладані коралемъ и була зъ нимъ Еглье щаслива кѣлька рокѣвъ. Привела чолові-кови двоухъ сынѣвъ и доньку, и любились янъ сонце зъ цвѣткою; вѣчого не бракувало имъ до вѣчного щастя. Ажъ черезъ кѣлька рокѣвъ пригадала собѣ Еглье старыхъ родичѣвъ и вродливыхъ братѣвъ та й давай прохати мужа, щобы пустивъ ен тамъ до нихъ у гостину. Довго Жальтісь протививъ ся и зволѣкавъ, та вѣбнци згодивъ ся зъ великимъ жалемъ: „иди — скажавъ на-вонецъ, — але вертай ся швидко, и кличъ мене по имени. Коли буду живий, то выплыну, а коли побачишь на водѣ червову пѣву, то знавъ, що я згинувъ.“

„Ото-жъ поійшла Еглье й забрала дѣтей. Принесла въ дѣмъ ладнѣ дарунки, але зъ вѣдѣбля прийшла, не хотѣла сказати, ще й дѣтамъ запретила. Ото-жъ ен браты въ першу нѣчь повези коней іа-нѣчь и взяли зъ собою ен найстаршого сына. Она били его й мучили, але вѣтъ не признавъ ся нѣ-до-чого. А на другу нѣчь узали молодшого, але й той мовчавъ янъ скеля, хочъ его кату-вали. А на третю нѣчь узали дѣвчинку, а ся зъ болю й страху сказала правду. Тогдѣ взяла браты гострѣ мечѣ, поійшли надъ озеро й давай кликати: „Жальтісь! Жальтісь! Выйди до мене!“ А коли врадунный чоловікъ выплынувъ, они посѣяли его мечемъ и вернулись до дому, нѣчого не кажучи сестрѣ.

„Пѣсля тыждня гостини затужила Еглье до чоловіка й попрощала рідиву. Прийшла надъ воду й почала

кликати по́сля вимѣнки; але то́льки червона пѣна ви-
ступила на верѣхъ и нѣхто їй не вѣдповѣвъ.

„Заплакала Егльє, що понинула его й не дала вга-
мувати ся въ жалю нѣ батькови нѣ веньцѣ. Ото-жь боги
перемѣнили єи въ темну ялину*); старшого сына въ
дуба, молодшого въ ясеня, а дѣвчину въ тремтючу нѣк-
чемну осеку.

И черезъ довгѣ лѣта бачили люди тихъ четверо
деревъ похиленихъ надъ озеромъ, а ялина обнімала
вѣтами воду и разъ-у-разъ шумѣла: „Жальтїсь! Жаль-
тїсь! Жальтїсь!“

Важко зѣтхнувъ Лука й замовивъ. Заколысанї до
сну монотонною казкою слухачѣ дрѣмали. Запевне всѣ
знали єи. Одияъ Марко не дрѣмавъ, аєи й не слухавъ.
Судячи по его очахъ, по лицю, гадєи его були далеко.
Вперто вдивлявъ ся то въ водяну глубочїнь, мигливу й
повну руху, то опять востромлявъ зѣръ въ головню на
ватрѣ, то блудивъ по беззорїстому небѣ поглядомъ безъ
блеску, таємнѣ, що зосередивши свою думку на оди́мъ
предметѣ, не помічає инчихъ предметѣвъ довелюла себе.
Вѣнъ, дивїй Марко Чертванъ, спавъ и мавъ сны зъ не-
сплюсненими очима!...

Єму такожъ роили ся въ головѣ палаты й скарбы,
та не зъ казен, але справжїй, оружєй ланамн збѣжа,
гуцавинниками лѣсѣвъ. Марєлись єму гарнїй запряги й
лїврея, сѣрѣбла, вилимы й кристали, вельможїй лю-
сусь! Его вже теперъ не займала анѣ загорода, анѣ
млины, анѣ Жвїрблѣ, анѣ золотодаїне озеро, котре да-
вало єму сотнї барнїшѣвъ. Вѣнъ забававъ тисячѣвъ. Та

*) Егльє значить въ литовской мовѣ — ялица, а жаль-
тїсь — вужь. Пр. пер.

муравельна праця могла яго вчыннiти багатымъ рокамъ черезъ десять, а вбiць хотѣвъ сегодня мати мiлiоны.

Обгорнуло яго якесь умучливе чутье непокою, горячки й нервiснiстi. Хвилями стававъ ся трохи вѣткѣйшій, рушавъ ся жваво, та опять сѣдавъ якъ мертвый, не чуючи й не бачучи нѣчого, що довкола него дѣяло ся. Не бувъ се вже нѣчимъ незворушений спокбй и холодъ; се бувъ хоробливый станъ, терпѣнье цѣлого органiзму.

Товаришѣ послули. Вбiць одинъ изъ Гралеми чувавъ. Мужъ Марты помiмо що одруживъ ся, снѣвавъ теперь якъ и перше, пбвголосомъ жалбсну пѣсню про лиху долю. Жалоба не сходила нѣколи зъ его устъ, а й теперь помѣтивши, що Марко не спить, зачавъ розповѣдати про свои турботы.

— Грѣхъ ставати на перекбръ божимъ засудамъ, — оббзававъ ся, виваючи головою, — оно не дасть нѣякои долѣ та ще й житье затростить! То не вбдѣ Бога, але вбдѣ чорта бувають таий спонусы. Треба менѣ було йти прбчъ; коли тямали очи, выдерти очи; коли тямало серце, зтоптати серце! Така страшлива любовь, то грѣхъ, а я на грѣхъ не дививъ ся! За те мене й Богъ карае! Що менѣ прийшло зъ того? Жѣнку я нѣбы маю й не маю! дбмъ маю й не маю! Завинивъ я мабуть тяженько!

— Берешь чужй провины на себе, — вбдказавъ Марко, — любовь не грѣхъ, тольни жъ те гбрке щастье мало кому дасть суловбй и втѣху, а все турботу.

— Чи ты коли мбцао любивъ? — зваживъ ся Лука на дивный запытъ супротивъ недовѣрливого й скрытого чоловѣка. — По Мартѣ ты-жъ не туживъ, анѣ не розпунавъ ся!

— Хто знає, що за зубами криється ся, — відповівъ Марко приповідкою.

— За зубами тяжко вкрити — збѣхнувъ Градь — чоловікови лекше стане, коли выговорить ся. Язъ що тебе обгорнуха-бъ велика любовь, такъ ты не мѣгъ бы мовчати! Ей-Богу! сказавъ бы...

— Нѣ! — сказавъ пѣсля короткого намыслу Черванъ рѣшучо.

Въ ту хвилию на дорозѣ ще далеко задудонѣвъ тупѣтъ коня, летючого чваломъ. Оба товаришѣ підняли головы. Марко, неначе щось его тронуло, вставъ и выпрямивъ у тамту сторону збръ и слухъ. Безъ нѣякои причины сердце зачало въ его грудяхъ сильно товѣтись. Хто се мѣгъ фхати въ таку пору верхомъ? Сюды нѣ шляхъ не йшовъ, аиъ не було нѣгде мѣстечка.

Чвалъ не бѣмчивъ ся й наближавъ ся леда-хвилья. Нѣчь була безмѣсячна, але дуже погѣдна. Ъздець показавъ ся тамъ, де бѣмчивъ ся чагѣрь. Замѣсьць фхати до рогаю, скрутивъ на выгѣнъ, и летѣвъ прямо на блескъ багаты.

— Хто се може бути? — шепнувъ те-жъ занятый Луна.

Марко замѣсьць відповѣди поскочивъ на зустрічь: побѣнавъ изъ далека свою бѣлу кобылу зъ лошамъ. Хтось фхавъ до него въ ночи чваломъ...

Прочутѣя якогось нещастя додавало ему силы. Бѣгъ черезъ грузній лугъ противъ посланця. Станувъ на сто крокѣвъ.

— Хто се? — крикнувъ.

— *Ass esu, pone!* — відповѣвъ Гренісъ задыхавымъ голосомъ.

— Чого ты тутен?

— Панъ капраль прислали, щобъ вы що-мога мерщый вертали!

— Що стало ся? хорый хто? пожежа?

— Пане! Зле кожо васъ! врийшли жиды зъ моходымъ паномъ и рубаютъ нашу Девайту!

Марко похитуеъ ся. Хотѣвъ крикнути — не мѡгъ, хотѣвъ про щось запытати — не стало голосу. Почервонѣвъ, якъ чоловікъ, влучений громомъ. Очи набѣгли ему кровью. Трусивъ ся цѣлыми тѣломъ.

— Сегодня зъ полудня врийшли — говоривъ Греніст, утираючи потъ изъ лица, — панъ капраль сейчасъ поѣшовъ. Молодой панъ, кажуть, велявъ его погаными словами! За те буде зъ нимъ лихо, бо панъ капраль...

Греністъ не мавъ коли добичити. Залѣзва Маркова рука пѡднесла его зъ кульбаки й кинула на-землю. Вѡдтакъ безъ слова й намыслу молодой чоловікъ выскочавъ самъ на кульбаку, згорнувъ узды, свернувъ кобылу й опять почвалавъ назадъ, якъ стрѣла.

Девять миль дороги було передъ нимъ. Глянувъ на небо: було одностайне, темне, безъ слѣду свѣтла. Тричотирь годины було до рана; для старои бѣжавъ бѣгъ бувъ дуже невыгѡдний и трудный.

Була се кобыла колись ретива й дорога, але значеена поневернською въ Скомонтахъ. Теперь значно посправала ся пѡдъ призоромъ Рагиса. Мимо що перебула вже довгу дорогу, але йшла ще базко, наколи тѡлько неспокойнымъ прзаньемъ наближала лошапа.

Марко думавъ тѡлько про одно: чымъ скорше стати на мѣсци. Знавъ дорогу на половину коротшу, котру рѣдно хто вживавъ, бо йшла пустарами й перерѣзували еи два грузный потоки, що вѣкали въ Дубісу. Для вѣхотницѣвъ бухи, правда, кладен, а для прѡѣзжихъ еблѣва бродѣвъ; але въ ночи нѣхто туды не пу-

окавъ ся, бо манѡвцями можна було заблудити, а людѣ оповѣдавъ, що по охабахъ збирались дуки поплавникѡвъ.

Що значили въ сю хвилю для чвалаючого Марка манѡвцѣ та й дуки? Коло якогось корча ямѡвцю скрутивъ лѣворучъ, перехрестивъ ся й рущивъ, здаючись на слѣпе щастѣе.

О-пѡвночъ збривавъ ся вѣтеръ. Шумѣвъ долами, стрясавъ чагѡромъ и збивавъ хмари пѣску. Кобыла стригла ухами, ножаны й совы перелѣтали надъ головою вѣдця, сколиця ставала що разъ дивша.

Марко похиливъ ся на гриву коневи и що мога напружнивъ збрѣ. Середъ того пѣсчаного моря вынаходивъ якійсь шляхъ, инколи слѣды копытъ, инколи зжоману галузу — ничихъ знамѡвъ не було. Сѣрый сумеркъ баламутивъ его великими платами й мывивъ що-хвилѣ. Марко зачавъ жалувати, що выбравъ той напрямѡвъ; зняла его тревога, що хто зна, чи не заблудить у пустынѣ. Тогдѣ вѣдивъ бы до самого рана не можучи знайти ся на тѡмъ просторѣ.

Пригадавъ собѣ материну казку про опирѣвъ, що засѣдають ся на людей на такнхъ роздорожахъ и водять въ блудному колесѣ, насылають оману, мучать ажъ до рана. Машинально пѡдавѣсь руку до чола й грудей; замовы, котрыхъ навчила его мати, давно забувъ, за те почавъ вуривкати молитвы.

Коли кобыла зачала западати въ грузку землю. Марко находивъ ся вже недалеко першого потока. Озирнувъ ся. Не памятавъ, щобы вѣхавъ скуды коли-небудь. Певно звѣхавъ на бѡкѣ абъ стежни, що вела до броду.

Не було коли вертатись назадъ. Всѣмъ свиснувъ, а слухнява вѣтринна вивулась вѡдважно напередъ, напростецъ безъ шляху.

Чорна и зловѣща рѣчечка плыла по торфоватѡй по-

чвъ. Бѣлая, здрѣгаючись, скочила въ воду, намула сягала ѣй по колѣна, хропѣла дико... Оначе выдобулась на берѣгъ, на сушѣ зупинилась на хвилию збгнана, спѣнена, тремтюча зъ натуги. Озернула гомозу ѣ кликала дошака. Вѣдповѣвъ ѣй слабымъ голосомъ, неначе жалѣвъ ся. Марко потрясъ вѣжками нетерплюче, кобы та застогнала, якъ зажуреный чоловікъ и слухняна йшла вже пѣдтюпцемъ, здобуваючыся на решту силъ. Черезъ верету за рѣвою пѣткнула ся въ-перше ѣ нѣбы засоромлена, подвоила кровѣ. Ся хѣдъ бувъ горячковый, нерѣвный. Марко чувъ, що дилъкогѣла нѣбы въ пропасниці. Уѣхали нѣльека миль. На сходѣ ледви благословилося на свѣтъ.

— Гей, бѣляню, гей! — покликавъ, глянувши въ ту сторону.

Вѣнъ мчавъ ся вже навростець на ту ясну зорю. Онъ — тамечки на сходѣ бувъ ворогъ, що хотѣвъ бѣдному робѣтнякови украсти его надѣю, его добро, его скарбъ.

Коли та гадка, зашевелила ся въ его головѣ, свреготавъ губами, кроплѣ поту выступали на лобѣ, въ грудяхъ бурлила роспука. Похиливъ ся тогдѣ ще низше на гриву коневѣ ѣ нагаивъ его неспритомный. Кобы скорше! Кобы хочъ оданъ разъ той день приблизивъ ся, кобы давъ ему прибути въ пору, ратувати старого прабадька дѣбровы, котрый тѣлько вѣкѣвъ шумѣвъ надъ любимою Жмудью!

Зачорнивъ другій потѣвъ въ заростѣ верболозу. Бѣлая завагувалась на хвилику ѣ скочила въ воду. Гѣдна звѣрина! Сѣгѣа живъ вѣдмѣтила ся на шкѣрѣ, зъ боковъ дѣминѣла пара; выдобулась на берѣгъ зъ очеvidною натугою ѣ опять занрзала.

— Дозволь менѣ вѣдѣтхнути, пане, — здавалося,

неваче просила его, — дозволь выпочити! Я служила тобі, кільки мога, вже тільки миль!

Але Марко вѣ-на-що не звязавъ. На сходѣ ясні-шало зъ вѣждю хвилею. Кобыла пѣтнула ся тяжко й упала на колѣна. Марко збрвавъ ея, вдаревъ уадою; она збралась, вивулась на ґмавцѣ, встала ся въ ходѣ, бѣгла ще кѣлька хвиль, и знову впала, стогнаючи тяжко. Вѣнъ пѣднравъ ея хвостомъ; хотѣла йти, але похитнула ся, спустила голову; даремно хотѣла вдержати рѣвнонагу. Повернули ея силы, звалґла ся на землю, приґнѣтаючи собою вѣдця.

Ажъ тогдѣ схаменувъ ся Марко, и зрозумѣвъ, що нерозумно звучавъ ся вадъ вѣминою, й ему стало жално. Збрвавъ ся, выдсбувъ ся зъ пѣдъ коняны; звѣльнивъ попруґа, помагавъ устати. Але бѣлани скѣнчила свою службу честно, до послѣднього дыху. Догарала тяжко стогвучи на тѣй пустѣвѣ, миль вѣдѣ дому; не вѣдила ея еже аѣ вода, аѣ обрѣвѣ, аѣ ґыгѣдна стайня. Очи въ неѣ заходили бѣльмомъ, зъ нѣадеръ плыла кровь, змученѣ ноги дрожали въ передсмертныхъ судорогахъ. Добѣгла до меты.

Марко розкульбачивъ ея и якусь хвилю дививъ ся зъ жалемъ на муву благородной звѣрны. Вѣдтавъ пѣрвала его страшенна лютѣсть, тиха та неможлива, звана только мовчазнымъ душамъ. Вѣнъ увесѣ затрясъ ся, затавъ зубы, натисъ шапку на чоло й пѣйтовъ великими крѣпами просто на ту ясну полосу, що вѣшувала близкій ранокъ.

Спѣвали пѣвнѣ й дававъ ся чути далекій гавкѣтъ собанъ. Туды вѣнъ пильнувавъ мерщѣй. Коли найшовъ дорогу, то полсса на сходѣ зажеврѣла збрницею. Встававъ день чистый и поґѣднѣй, яѣ щастье.

Слобода ледви прскидала ся зѣ сну, коли минавъ

ен Марко, котрый за ту одну ночь почорнѣвъ и выглядавъ якъ кромѣшникъ. Нѣхто его не бачывъ, тѣльно пб-знавъ и побѣгъ за нимъ Маргасъ. Вершка дѣбровы позолотивъ сходъ сонця. Она стояла ше й шумѣла по своему, витяючи власника. Вѣнъ звѣльнивъ ходу, вѣдѣгхнувъ, коли саме до глухого й поважного шуму темного гѣлья домѣшавъ ся якійсь чужій урывзый голосъ. На той голосъ уся кровь кинула ся въ лице Маркови, и зъ той крови почервѣли бѣжен та висзе.

Вѣнъ спочивъ якъ левъ, коли боронить свое лѣго-во, вѣлькама евоками опинивъ ся на полянѣ, на кѣлька крокѣвъ вѣдъ своего старого пріятеля.

Глянувъ и якъ левъ зарычавъ...

На камени Алексоты, тамъ, де давно лѣтъ тому стояла Уляна й деклямувала славутиѣй гимнъ, де тыж-день тому Ярина Орвѣдѣвна розповѣдала ему свои подѣѣ, де тѣлько разѣвъ самотный думавъ, — стоявъ те-перь жидъ, жирый и огромный жидъ въ засмалѣцова-нѣмъ жупанѣ, зъ поплаченою великою бородою. Голову пѣднѣсь у гору, въ руцѣ тримавъ сокару й рубавъ нею пень старого дуба, трѣбуючи, чи здатный на дошки.

За кождымъ ударомъ жменя трѣсовъ вѣдлѣтала на землю й розлягавъ ся глухій стогѣвъ, а по вѣтю пере-бѣгало дрожанье, ажъ до вершка, де сполоханный сивый орелъ колувавъ надъ гнѣдомъ и жалѣсно крававъ.

Марковѣ уста занѣмѣли. Здалось ему, що то хтось рубавъ живѣй члены, що то дерево тымъ дрожаньемъ и стогномъ жалуетъ ся на бѣль.

На хвилию Марко стративъ память... Щѣ такє ста-лось? Гураганъ!

Жидъ неждано захарчавъ, опинивъ ся въ повѣтрю. Зелѣзныи руки пѣднесли его въ гору и страсли наче плахтою. Вѣдтакъ кинутый, якъ камѣнь изъ цурпалка,

заточивъ кружокъ и впавъ заголѣмшійся десять кро-
кѣвъ дальше. Вбѣвъ омлѣвъ и неворушивъ ся.

Сокира выпала ему зъ руки. Марко вхопивъ ея ѣ
поскочивъ до жйда...

Вбѣвъ самъ не зная, що хотѣвъ чинити. Шаленѣсть
заслѣпила его очи, гадки ѣ разумъ. Робивъ пѣдъ вра-
жѣвѣмъ истинкѣ оборовы, жалю ѣ пѣзвы. Не тямивъ
нѣчого!

Той злодѣй, обманецъ, лежавъ пѣдъ его ногами и
харчавъ. Нехай же терпѣть бѣль за бѣль, кривду за
кривду!

Пбѣдивъ сокиру... Богъ знае, що сталося бы було,
коли бы въ ту хвилию не вхопивъ его хтось за руку. Се
було щось таеъ несподѣване, що спустивъ сокиру ѣ огля-
нувъ ся, певный того, що другій жидъ приходитъ на
помѣчь першому.

Его кровѣю вабѣгли очи, що дико блискали зъ
пѣдъ здвигнутыхъ брѣвъ, стрѣтили ся зъ быстрыми про-
шибаючими зѣницами Ярны. Она стояла бѣля него ѣ
мѣцно стискала за руку, блѣда, задыхана, страшенно
заякнана!

— Що вамъ? заклѣкала змѣненнымъ голосомъ.

Марко мовчавъ. Груды его соплѣли, якъ мѣхъ ко-
вальскій, зубы зъ поза губъ блищали; на чоло злиге
пѣтомъ, выступили жилы, якъ шнурѣ.

— Киньте сокиру! Що стало ся? що вамъ вчинили
злого люди? — запытала хутко, вѣдтягаючи его на бѣвъ,
и сама выняла зъ руки сокиру.

Вѣвъ еще мовчавъ, але притоимѣсть верталасъ ему
до очей.

— Зѣ-що вы хотѣли вѣбити сего чоловѣка? схаме-
нѣть ся! — говорила тремтючи.

Вѣнъ показавъ їй поглядомъ на Девайтіса, на слѣды зельза на корѣ, неначе свѣжій раны.

— Рубали вашего дуба? хто позволивъ?

Вѣнъ ледви-ледви отворивъ уста.

— Братъ! — сказавъ одно слово.

— Панъ Витовтъ?... безправно?... боронѣть ся-жь але не въ той спосбѣ. Тамъ при березѣ стоить мѣй човентъ. Ёдьте въ Посвѣтье, завоѣвѣть поліцію й право. Тамъ для васъ мой конѣ й служба! Ёдьте-жь мершѣй!

Вѣнъ отямивъ ся зовсѣмъ. Кровь уступила зъ лица, але не рушавъ ся.

Звѣсивъ голову, наче засоромлений и по хвили сказавъ.

— Спасибѣ' вамъ панѣ! Турбота росла въ мойѣ души ажъ до сегодня. А нинѣ она переповнила мою душу. Якъ бы не вы, тутъ потекла бы кровь.

Кинувъ окомъ на жида, втеръ рукавомъ пѣтъ изъ чола.

— Вѣдъ самон пѣвночи я сюды гнавъ ся, ажъ вѣнъ упавъ пѣдѣ мною, вѣдтаеъ я йшовъ якъ божевѣльный. Роспуна росла въ минѣ зъ кожнымъ крокомъ, а коли я побачивъ сего, — тутъ махнувъ головою въ бѣнъ, де лежавъ жидъ, — то ослѣпъ зѣ сказжености. Богъ ласкавъ, я ще прибувъ въ саму пору!

Вѣдѣтхнувъ глубоко й уже успокоенный, поступивъ кѣльня крокѣвъ до дерева.

— Тѣлько вѣнѣвъ вѣнъ стоявъ и перетривавъ усе! Десяти поколѣнѣ берегли его, борошили, пови зѣславъ Богъ за нару такихъ, що не мають нѣ тямы нѣ духа батькѣвъ у грудяхъ. Се найтяжшій допустъ и проба! Що мы варті безъ тямы на стару славу й чесноту? Звѣдѣѣль мы ен вѣдбудуемо й удержимо?

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітностей“ виходить в четверок, а в суботу і неділю на переміну разом із „Ділом“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвига 9. у Відні М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і нисерати платні Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ із літер. додатком в Австрії: за рік . . . 24 ар. на чверть року . . . 12 ар. на пів року . . . 9 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 пр.

у Львові: на чверть року . . . 4 ар. на пів року . . . 6 ар. на рік . . . 12 ар.

Редакція, Адміністрація і Експедиція в Львові, ул. Баторія 24. Рукописи зворотять ся лише на поштові застереження. — Редакція неоплачує відбиття своїх повідомлень. — Подорожні кошти 8 пр. а. м. — Оголошення приймають ся по ціні 6 пр. од. однієї строки псаломом в рубр. „Надбавка“ по 20 пр. а. м. Подорожні кошти ся по 10 пр. од. строки.

З 30 червня скінчив ся другий квартал сегоднішнього видавництва „Діла“.

Дуже просимо наших Впов. Передплатників поспішати з надсиланням передплати і залеглостей.

Загальні Збори Руского Товариства Педагогічного

Відбули ся після оповіщеної програми дня 29 н. ст. серпня в Перемислі. На зборі було 70 членів: учителів середніх і народних шкіл. Збори вийшли дуже плодотворні; всі учасники живо інтересувались справами, поставленими на порядку денному; дискусія була оживлена і фахова та доказувала, що як самому видцю так і всім членам справа розвитку руского школярства лежить щиро на серці.

По богослуженню в катедральній церкві зійшлися учасники зборів в коминах „Руского Бесіду“, а голова товариства, п. Олександр Барвінський, представивши правительственого комісара, п. Лядого, відкрив збори отсю промовою:

„Судило ся нам сьогодні бути 14-ми словами незабутного першого свідка галицьких Русинів, пок. Маркіяна Шашкевича, ватаю Вл. членів і гостей зібраних на VIII-й загальні збори руского товариства педагогічного. Коли б інші народи давно об'єднали, що одною з найважливіших або найважливішою задачею єсть просвіта і головне єї гніздо — школа, коли б всі освічені люди звернули пильну бачність на школу і в її устрій, тамлячи, що: „яка школа, такий буде й народ“, — то у Русинів се поле догори чась лежало перелогом. І тут можна приложити прекрасну притчу пов. владика Якимовича, про Русина, що дрого заспав, висказавши про національно політичне пробудження Русинів галицьких.“

Нова організація, яку надали народні школи закон державний з 14 мая 1869 і закони кравей з 2 мая 1873 та 25 червня 1873, спонукала також освічених Русинів звернути свою бачність на справи виховання і освіти руского молодіж. Окремий потреби руского молодіж на полі виховання і освіти дали привід до заснування руского товариства педагогічного у Львові в 1881 році. Трудний і слабкий був початок нашого товариства, позаяк і взагалі рускою суспільності не зрозуміли ще великої ваги народного виховання і освіти, а до того нове товариство було обмежене на власній слабій силі, не маючи ніякої підмоги і підпори від властей шкільних.

Не легку ж і не малу задачу поставило собі Руске товариство педагогічне: дбати про потреби руского народу на полі шкільної народної, середньої і вищої, про основування руских шкіл і про всякі справи виховання публічного і домашнього на основі матірної мови, а при тій морально і матеріально підпомагати членів.

Наше товариство витягло собі широке поле діяльності, позаяк втягувало в свій обсяг всі категорії шкіл, а при тій також і виховання домашнє. В справі виховання домашнього і публічного має наше товариство підтримку на основі матірної мови. І на сторожі коло нх поставило слово! — можна висказати з Шевченком. Рідна мова, матірня мова має бути тій сонцею, коло якої кружать всі справи виховання домашнього і публічного, матірня мова має бути основою виховання домашнього і публічного. Тим способом ставило наше товариство на становищі, яке знала знатніша педагогіка, вимагаючи, щоб виховання було національне. Яке виховання молодіж, така і будучина народу. Мусимо отже пильно дбати, щоб молодіж наша вже з рідного огнища виносила свідомість національну, щоб виховання домашнє давало рускій молодіж тверду підвалину національну, в якій не схитаули-б ся ніякі супротивні хвилі і бурі.

Шкільні обставини, на жаль, не розвинули у нас ще так, щоб уся руска молодіж могла і публічне виховання одержати на основі матірної мови. А все-ж таки в

в тій напрям бачимо поступок хоч повільний. З сими роками шкільним входять в життя три рускі школи вправі [між ними одна жіноча], котрі мають поступово доповнити ся на чотири-п'ять. В семінаріях учительських бачимо звуження на праву наставництва і кандидатів в рускій мові, які давніше, хоч все ще утворювали що до мови виховання не всюди переведений відомо потребам руского шкільництва народний.

Годі однак не глянути нам і на відвороту сторону медалю, котра показує нам не поступок, а нехтування рускою мовою на полі народного шкільництва. Маю тут на думці усунення з плану науки виданого в 1885 році для шкіл видільових жезельських у Львові руского языка як предмету науки на школу обох правих народностей, а передовсім руских дівчат, котрі тим способом мусять стрічати труднощі навіть при науці релігії.

Другою сумною промовою єсть нехтування рускою мовою шкільними радами окружними, котрі сего року в значній частині не задали ані одної рускою теми народному учителю на окремій конференції. В обох сьох сумних случаях наше товариство робило відповідні заходи, однак результат сьох заходів не відповідає ще вимгам потребам рускою мови і руского шкільництва.

Коли глянемо на поле середніх шкіл, то побачимо деякі відради прояви. Окрім одного до недавня рускою гімназія мала другу в Перемислі з дотепершніх руских паралельних, котрі будуть ямовірно з сльдючим роком відкриті, скоро тільки стане окремою будиноц, а на другій кінці Галицької Руси повстане нова руска гімназія в Коломиї. Новий плян для науки рускою мови в гімназіях і школах реальних, ухвалений як ініціатива шкільних властей рускими експертами, дає поруку серйознішого трактування нашої мови в школах середніх, а нові видані учебників, що тепер приготували ся, поставляють науку рускою мовою відповідно вимгам нової педагогіки і науковим дослідкам рускою мови і літератури.

Коли-ж признаємо потребу національного виховання рускою молодіж, щоб тим способом охоронити єї від фальшивого просвіти „середньомісних сил“, і повести єї правдою дорогою, то неперечно велику вагу матиме утворення катедри рускою історії в львівській університеті, що наступити уже в недалекій будучині. Ота катедра має виховувати справдішних священиків науки, справдішних учителів молодіж, і бути забором супротив впливу фальшивих наук на руску народність, забором правдивої науки.

На виховання рускою молодіж з підмогою школи може наше товариство мати певний вплив лише посередній. Але самі статут дає нам споможити безпосередно впливати на виховання молодого покоління з підмогою літературних видань. Педагогічна література повинна доповнити те, чого не може дати школа, педагогічна література повинна об'єднати все виховання домашнє, покласти в основу передшкільного аж до найвищої школи. Велику вагу і силу педагогічної літератури в національній вихованню молодіж зрозуміли давно вже інші народи культурні. У нас она ще в чименях, але признає треба, що наше товариство зробило вже своїми видавництвами, головна для дитячого віку, першій початок на тій полі, а коли б могло орудувати значнішими фондами, то й праця в тій напрямі швидко успішніша. Уступаючи виділь займає ся пильно сею справою, щоб в для старшої молодіж достаточна відповідна лектура педагогічна, а коли буде зреалізований запис першого мезената нашого товариства, бл. п. Степана Качаха, тоді буде можна приступити до більш обсяжних і поважніших видань педагогічних.

Однією велику вагу педагогічної праці, заснувало наше товариство власний орган „Учитель“, однак можна бы бажати, щоб більш участь в сьом виданні брато-

наше учительство всіх категорій шкіл і взагалі всі ширі прихильники національного виховання рускою молодіж та щоб „Учитель“ став речником в сьох справах домашнього і публічного виховання рускою молодіж.

Велику прислугу на полі національного виховання можуть робити інститути для приміщення рускою молодіж шкільної і дитячої щиро приналежні в патріотам, котрі потрудили ся заснувати інститут св. Николы у Львові. За ширі і безінтересний заходи завідувачого сьм інститутом комітету, а передовсім за ревну і совісну управу директорів п. К. Паньківського завдяю на сьмі місяці прикладу подяку. При сьій нагоді складаю також прикладу подяку Вис. Соймові за підмогу приваганню нашому товариству на видавництво „Учитель“ і на удержання інституту св. Николы, які в сьомішніми добродіями сего інституту.

Інститут сьм може послужити наглядним доказом принципів, якими руководять ся наше товариство у вихованню молодіж і всякій виснаженій підсудаві наших змагань несовістю прасою, несприхильною вихованню рускою молодіж на народних основах, упадають самі про себе. Закон державний з 14 мая 1869 р. о народних школах висказує виразно яку задачу сьм найшарпше підвалили просвітан, морально-релігійне виховання. На тій становили стовп і стояти-ме наше товариство, удержуючи школу як помішницю церкви в морально-релігійній вихованню молодіж. А коли й наше товариство причинило ся посередно до управління шкільної правоправи рускою і тим самим до удержання науки рускою мовою, то тим зовсім не збрало, ані не ослабло зв'яз, яка повинна бути між школою і церквою, яка се пускають в світ несовістей газетарів, рахуючи на невідомість або легковірність рускою суспільності. Уважаю се своїм обов'язком тут констатувати, що в меморіалі внесеній в справі управління шкільної правоправи перед двома роками до шкільних властей на основі резервату анексти, вложеної з фахових учителів руского языка, наше товариство виразно вимагало, щоб шкільній молодіж подано споможити — добре научити ся читати церковні книги. І справді на се домагань звернула бачність поглинена сего року п. е. радою шкільною правоправи анексти і ухвалила відповідну постанову. Отже ми стоїмо рідше не тільки за зв'яз між школою і церквою, але також бажавмо, щоб тая зв'яз об'єднувала активною участію рускою молодіж в церковних богослуженнях церковним співом, котрий уважаємо важливим чинником морально-релігійного виховання рускою молодіж. Се наші принципи, оперті на справедливих потребах рускою народу, на основі здорової педагогіки і на шкільних засадах.

Коли-ж ми можемо прикладно виявляти свої погляди і потреби в справах нашого шкільництва, коли можемо що-раз уліпшувати виховання рускою молодіж і тим приготувати красу будучість нашому народові, то маємо се задлячати передовсім наймощнішим монарху нашому, котрий з особливим далестію віддільною відноситься до шкільництва, для того вношу в честь С. Вел. цесаря оклик: Най жє многоя літа!

Зібраний піднесли триватний оклик „многоя літа“ в честь цесаря. Відтак виступ. Барвінський, щоб поставити в мислях єднати честь помершим в сьом році рівними членами товариства: о. Як. Гудимову з Тритуховець, проф. Дам. Гладилоничеву з Львова, о. Теод. Паньківському з Рашкова Воля, Ів. Башковичеву кущеву з Перегінської, о. Єв. Грабовачеву з Кошів, о. Льву Витовинському з Радча і директору Теод. Вільхову з Коломиї. — Зібраний поздала з місяця.

На передсідателі зборів запросив п. Барвінський директор руских шкіл рівноградських в Перемислі п. Грагорія Цеглинського. П. Цеглинський в довгий промові вказав на задачу руского товариства педагогічного і заготовив план руску мову. — На секретарів зборів покликав п. Дмитра Дмитерка і Семена Кочаревича.

Справозданя з діяльності виділь, зобов'язав нас і маївину, не відчитувано, бо

збори згодились з внесенням п. Ів. Барвінського, що таке відчитування діяльності змисли, позаяк ціле справозданє було вже перед кількома тижнями оголошене в „Учителю“ і „Ділі“. — Справозданє комісії контрольної відчитав секретар зборів, п. Дмитерко, позаяк члени сєї комісії оправдали ся листово, що самі не могли прийти на збори. — Всі справозданя прийняли зібрані до відомості.

З порядку денного наступив вибір нового виділь і голови товариства. На секретарів покликав п. Гр. Врецьону, К. Паньківського і Чеховського.

Серед гримих оплесків учасників виступив учитель п. Петришин, щоб збори вислали п. Юліану Романчукову таку телеграму: „Загальні збори руского товариства педагогічного в Перемислі заявляють високозаслуженому посланцю Юліану Романчукову, яко своєму члену, сердечний привіт.“

Закі комісія скрутційна поклонила свою роботу, попросивши п. Ол. Барвінського, щоб виступив з доповіддю, яка треба вжити рускою языка в народній школі і як учитель має поступати при вправах письменних. За завдання подав постанову методичне від рідчєї знань до незнанєх, від легкєх до труднєх. Відтак подав способ, як треба переводити коректуру задач.

Комісія скрутційна оголосила такий результат виборів: Голосуючих 53, абсолютна більшість 27. Вибраний: Олександр Барвінський на голову товариства 53 голосами; видільовим: о. Ал. Торонський 52 гол., проф. Теод. Грушківський 52 гол., проф. Вас. Тисовський 51 гол., уч. Дмитро Дмитерко 45 гол., Кость Паньківський 50 гол., Ант. Барезинський 51 гол., о. Н. Грбняк 47 гол., уч. Іос. Гриневич 47 гол., уч. Павло Банаш 47 гол. Заступниками вибраний: Ілія Чиж 51 гол., Іос. Танчаківський 51 гол., Ів. Вичай 34 гол. — До комісії контрольної вибрано аклямацію п. Ів. Белея, Іс. Гриневича і д-ра Ю. Целевича.

Новообраний голова товариства п. Ол. Барвінський об'явив передсідателю зборів і отворив дискусію над відчитом.

Дискусію розпочав п. Дмитерко. Підняв ся праця оброблена дуже старанно і зб'єднана рідчєї, тож годить ся, щоб відчит оголосити друком. Можна дещо зам'єтити що-до відчиту, оть н. пр. що описи і оповідання можна переписувати, бо описи можуть бути також легкі; добре бы давати т. зв. „порівняння“, які знає і хто і т. п. Вагалі треба уважати на се, що в шкільній науці головна вага лежить в індивідуальності дитини. Треба видати підручник для письменних вправ. — П. Петришин годить ся з висказом свого попередника, але треба бы також давати переводи з польського. Вбачи зробив деякі зам'єтки що-до коректури задач. — П. Витовинський привітав, що треба справляти задачі церковним атраментом і писати похвобні під задачею, рівнож треба дуже уважати на вишній вигляд письменних робіт.

На ті зам'єтки відповідала п. Ол. Барвінський і Дмитерко. Відтак прийнято одностайно, щоб відчит оголосити друком.

З порядку денного наступили внесення членів. П. Барвінський виступ, щоб загальні збори іменували почитаними членами руского Товариства педагогічного п. д-ра Омеліяна Огоновського, Юліана Романчука і о. Івана Чапельського. Збори прийняли се внесенє серед гримих оплесків.

Проф. п. К. Горбаль виступ, щоб руске товариство педагогічне видало карту Руса. — П. Барвінський пояснив, що видають етнографічну карту Руса заняло ся тов. Пресвіта і поручило се п. Гр. Величю. — Коли-ж п. Горбаль об'єднаний при своїм внесеню, — прийнято се внесенє як директиву для виділь товариства.

Учитель п. Витовинський виступ, щоб поспішати вправу раду шкільну для того укладали новий плян науки для народних шкіл без відомости учителів народних. — П. Петришин жадає, щоб до укладання вказували для народних шкіл покладувано також народних учителів сьмєхних, бо професори гімназійний можуть бути дуже добрим педагогами, однак не знають добре вимоги народного шкільництва. Виступ, щоб товариство вислало в тій дусі петицію. — Ова внесення збори прийняли.

П. Витовинський виступ, щоб виділь товариства виступив з петицією до сойму кравого: що-до удержання нагород за допоявучу науку і що-до зняття літє слуг з 40 на 30. — Збори прийняли сє сєз.

Інтерпретація була лише одна, іменно п. Витовинський пытає, для чого виліта руского Товариства педагогічного не висла на збори свого відчитування? —

Пл. Дмитренко и Паньківський пояснили свою справу, а потім голова товариства п. Барвінський заявив, що видав товариства займеся справою влітку в церкві.

На зборі зазначився порядком денний зборів, а п. Ол. Барвінський закрив збори формально, в котрій заохочував загальну увагу до живої участі в діяльності Руського Товариства педагогічного, а не в формальній участі в зборах, а вмені в зборах як учитель та в священники чинили спасування до товариства.

На виступі п. Петришина подякували учасникам зборів п. Барвінському за його працю в товаристві, відзначивши „многа лєта“.

Збори закінчилися відспівуванням пісн: „Ще не вмерла України“.

На зборах вписалося 32 нових членів.

На збори надійшли отей телеграми: „Щастя Боже зборам і розвиток руського Товариства педагогічного.“ — Погорелій, з Соваля.

„Щастя Вам, батьки руського молодіжця. Я духом з вами.“ — Посадий, учитель з Мыслова під Калушем.

„Щастя Вам, бо ви для нас боретесь!“ — Михайло Юрків, Михайло Мельник, господарі з Мыслова під Калушем.

В справі заколоту в Тучапах

подає о. А. Барнович, приходивши з Острову в Тучапи далі вступ:

„Дня 7 [19] с. м. — як уже було писано в „Діла“ — рознеслася по Острові виста, що Тучапи дбали за Раму дещу, дозволяючи їм перейти на лат. обряд, а як же всі почують до Перемишля. В два дні повставши, 9 (21) с. м. припадало богослуження в Тучапах. Коли я приїхав туди своїми військами, застав уже кілька десятків людей в церкві, а потім нашіло їх багато більше, так що церква заповнилася білками, а навіть з недостатку місця мали устатковати коло церкви. Було також двісті п. Мадонський з сьвією. До сьвієї і причастія приступило 25 людей, майже всі „подавши сь“ на лат. обряд. Одна дівчина заявила мені, що вона хоче перейти з сьвієї, що в записав отця на „польську“, а вона не хоче зміни обряду і запитувала: що їй діяти?“

Вісти о тій, мов-би Тучапи дбали уже за Раму розрешення до переходу на латинство, я не міг повертати. Тільки учитель тучапський, п. Альбін Сковичевський, з котрим я порозумівався, що до богослуження для дітей з початком шкільного року і що до способу, як дітей утворювати в день 18 (30) с. м., коли будемо мати шасте витати у себе монарха, сказав мені, що „с. Андрей Ярощ, вікарій ярославський, заявив йому, що лат. всьодня в Ярослав мають уже воді в. єпископа Солецького дозволення сповняти Тучапам всі треби“ і в воді 2 (14) липня не хрестив в воді 9 (21) липня не похоронив в Тучапах, хотів в ярославський востелі охрещено двоє дітей, а двоє людей похоронено з його прихода. Довнавшись о тій, виста я до обох ординаріатів в Перемишлі жалобу. Приватно довідався я, що руський ординаріат предложив всі свої жалоби на лат. клеру в Ярослав єпископу Солецькому.

Всес. лат. ординаріат в Перемишлі удостоив мене своїми двома відповідами на мою жалобу, в ряду вже четверту, ввнесу против лат. всьодня проба Олександрового в Ярослав. Ксьодзь той починаючи воді 21 липня розпоряджався самовладно в моїм приході, в Тучапах, а мене хоче робити „шматком“ в охоту народу, як до лат. поспівати ваявати, доводячи мене, що я не можу за папу і за кат. церкву. Ординаріатом писано в р. 231 звучит дословно: „Do Wielebnego Urzędu parałalnego obrz. gr. kat. w Ostrowie.“

В відповіді на питання з дня 4 с. м. 113 і з дня 19 с. м. 125 заповідаю нижнєму Wielebnemu Urzędowi parałalnemu, że в справі тих мешканців wsi Tuczepy, którzy в с. к. starostwie jarosławskiem złożyli oświadczenie, iż występują з wyznania ewangelickiego [іх] до нас не приймають, о чьм обмарно писав євангелічний пастор до староства, до руського ординаріата і до своєї верхньої влади і вступаю до коścioła rzymsko katolickiego, а którzy następnie nietylko pośrednio przez łac. Urząd parałalny в Jarosławiu, але także bezpośrednio przez wysłanych delegatów przedłożyli Nam swe prośby на piśmie о przyjęcie іх до коścioła katolickiego в obrz. łac., motywowane ważnymi [?] przyczynami, odnieśliśmy się до św. Stolicy Apostolskiej з przedstawieniem żądania petentów і prośbą о jak najrychlejsze rozstrzygnięcie tej sprawy і zawiadomiliśmy о том Najprzewielebniejszy Ordynariat gr. kat. в Przemyślu писем з дня 4 с. м. 1892 L. 204 ord.

Под днем 1-го с. м. 1882 L. 3898 ознайоміли нас wspomniany Najprzewielebniejszy Ordynariat, że on także odniósł się з tą sprawą до św. Stolicy, а о наступі телеграм, а потім obszerną relacją на piśmie. Sprawa ta traktuje się tedy в Rzymie, а przed najdziejim wyroku Ojca św. nie możemy з обаву przyczynienia się до formalnej herezy і zakażуwać wyrażnie duchowieństwu Naszemu, aby się powstrzymało od niesienia wszelkich posług duchowych rozgoryczonym mieszkańcom Tuczepy, którzy się tych posług od niego domagają. В obec факту зазначено, że мешканці ці celem osiągnięcia swego zamiaru przejścia на obrz. łac. iński posunęli się aż до pozornej apostazy od wiary katolickiej, jest bardzo uzasadnioną obawa, że bezwzględne zaprzeczenie im і odmówienie ро-

slug duchownych ze strony duchowieństwa łacińskiego mogło бы іх popchnąć до rozpaczу і uczynić іх апостатами formalnymi, zwłaszcza gdy в Jarosławiu jest pastor wyznania ewangelickiego, do którego в rozpaczу swej mogliby się rzucić wścieкла, czego dotąd на szczęście не uczynili. Najmiej byłoby zaiste і Nam і duchowieństwu Naszemu в Jarosławiu, gdyby oni powróciли chcieli [ома прещені нікуда не пішли] і powrócił до obrz. gr. kat. Але gdy oni і ustnie і pisemnie в podaniach swoich oświadczyli, że tego żadną miarą і pod żadnym warunkiem не uczynią, в obec państwowych ustaw obowiązujących nikt іх до tego zmusić не може, gdy oprócz tego sprawa та przedłożona już została до rozstrzygnięcia św. Stolicy Apost. tak przez Nas як і przez Najprzewielebniejszy Ordynariat gr. kat., przeto не możemy в tym stanie rzeczy brać на siebie odpowiedzialność за zarządzenie, którego się Wielebny Urząd parałalny od Nas domaga, а które jak już wspomnieliśmy mogliby tych rozgoryczonych mieszkanців popchnąć до rozpaczу і skłonić до formalnej apostazy. Żaden Biskup katolicki не wziął бы tej odpowiedzialności на siebie, przeto і my, не mogąc tego uczynić, musimy cierpliwie czekać на wyrok Ojca św., któremu, jak się przez się rozumie, bezwzględnie się poddamy.

Co до wycieczek przeciw duchowieństwu Naszemu, і groźb, jakie в podaniach Wielebnego Urzędu, а szczególnie в ostatnim з дня 19 с. м. 125 czytamy, musimy nadmienić, że one в piśmie proboszcza, wystosowanych до Ordynariatu Biskupiego nie są wcale stosowne, ani przyzwoite і zdradzają tylko namiętne usposobienie piszącego, które до usposobienia najprawdopodobniej stało się przyczyną tak ogólnego і wielkiego odstępczenia od siebie owieczek. Jest to wielce niesłuszna rzecz, zwalając winę całego tego zajścia на siebie на duchowieństwo łacińskie, które przecież tych mieszkanців до siebie nie wabiło ani im teraz bronі wrócić każdej chwili до obrz. gr. kat. і до pasterza tego obrz. gr. kat. również не służąc rzecz jest domagać się od tego duchowieństwa, aby ono з niebezpieczeństwem popełnienia rozgoryczonych до formalnej herezy odmawiało im wszelkiej posługi, gdy się jej domagają, і odsyła іх до pasterza, до którego oni żadną miarą uciec się не chcą. Wszakże в obec tego co ci mieszkańcy dotąd już в с. к. starostwie uczynili, pozostaje tylko jeden krok до zrobienia, aby się stali formalnymi апостатами wiary katolickiej, t. j. zgłoszenie się osobiste і pastora, którego на szczęście dotąd nie zrobili, але zrobić by łatwo mogli, gdyby im duchowieństwo katolickie odmawiało wszelkich posług, których się в potrzebach swoich religijnych od niego domagają.

Jest to oczywiście wypadek bardzo nagły, в którym, на mocy dekretu apostolskiego з дня 6 października 1863 zwanego konkordy, moglibyśmy wydać formalny dekret prowizoryczny przyjęcia tych osób з zastrzeżeniem zatwierdzenia tego przyjęcia przez św. Stolicę. Nie uczyniliśmy jednak tego, lecz udamy się до św. Stolicy по rozstrzygnięciu, а więc не można się od nas słusznie domagać. В końcu nadmieniamy, że cieszyłibyśmy się з tego, gdyby wieloność wasza, jak to в piśmie swem oświadcza [а то аменно названо вместе „грозьбою“] odniosła się także, czy то telegramem czy relacją до św. Stolicy, і тем odniesieniem się przyspieszyła rozstrzygnięcie tej sprawy dla obydwóch stron bardzo niemiłej і przykrej.

Od Ordynariatu Biskupiego ob. łac. — W Przemyślu dnia 21 sierpnia 1892. — *Eukasz Solecki, Biskup.*

Так пост тот calamitatus я знаю тепер, дячого ярославський вікарій кс. Євджей Солецький так зміло собі „пробощу“ в моїх Тучапах. Я протестував против того тучапи, а не дбавши одбати в час воді 22 липня до 19 с. м., заявив я в своїй смарності, що буду примушений віднести дорожню телеграфічно до св. отця — і то вмінено мені як „грозьбу“ в наведених біскупських рішень, котрі, будь які буди, те пер я одержав в три дні по ввнесено жалоби. Под „всеческими“ против духовістwu Naszemu належить розуміти мою жалобу на кс. Олександрового, котрий мені заявив: „Książ nie modlisz się за Ojca św. і kościół katolicki“, а з другої сторони запитає, поставлене маю в жалобі по наведено фактв узурація лат. ксьодзь в Я. рослава, — запитанье: „Któż jest właściwie szczytnym t. j. odstępca od praw stolicę św. zatwierdzonych!“ Ось моя прогнєшєня, за котрі я і одержав выше наведене поученье. Ну, і за то спас Бог!

Однак мимомо всего я, в моїм глибоком смаренію для властей, буду до последнего бронею моїх прав, як приходивши, в котрі я прїскажу і за котрі переді ввнесу всего мира буду приневоленый дати одіяті — покі власть моя не відбере двоє мені порадкація в моїх приході. Я ще раз скажу: не будь кс. Олександрового, котрий — як дивуюсь тепер — воді самого початку був тайним адвокатом Тучапи, і кс. Солецького, котрий два 14 липня оголосив себе пробощом (?) в Тучапах, — не було бы прийшло до таких заворушень. Привалять то тепер самі бунтовники спокійного впробощ населення. А що до пастора Сяняки, то той честний чоловік, хоч ака товиз, не хотів і не хоче мачати пальців в ті нитри, чого дав докази в своїх писемках до староства, до гр. к. ординаріата і до своєї верхньої влади, заявляючи отверто, що не знає, не знає і не хоче знати Тучапи, як протестантський, отже не має основ „обави apostazy“, та головна причина таїнного змішання в права тучапського приходника в сторони лат. клеру в Ярослав. Впробощ в Ярослав єсть руський приходник з двома сотрудниками, одним капеланом військовим, одним катихетом, і немног піддаючи була мисль Тучапанам, що-

бы стараться о прихїжені их до ярославской церкви, де доси нема „księdza з паміетем usposobieniem“, однак поворотелі ціло асер на то не згодились. Я сам говорив Тучапанам яких десять разів, що в-сли трудно вмі удержати конкуренцію з Островом, то нехай просить калатора п. Мадонського, щоби помага вмі поставити приходскій будинок і нехай зложит кавцію, в відстоєтв котрої удержав бы священник лише для Тучап, а руський Ординаріат дасть вмі его охотно! И того не хотіли! Таке саме предложение робив вмі ще з початку Преосв. Юліану Кузловскому, коли був у него на аудієнці і просив о перенесені мене до Тучап, обіцяючи мені у себе золоті горы, однак то зависло на воді мене, а воді моїх властей, котрим я все з вмім підчиняю ся. Та самі Тучапи знали мене пять лєт як сотрудника в Ярослав, і вже на похоронах покойного о. Правецкого, моего попередника, увидивши мене, просила Бога, щоби я на его місце прийшов. Вадил на вмі в депутатів до Преосв. Юліана Кузловського, тогдішнього адміністратора переміської єпархії [до котрого удавав ся за мною дячий і п. Мадонський] і не виділи в мені того зла, якого тепер дізнаюсь, коли упомяну о хату, щоби було де сидіти, коли допозанося о скіпчину, за котру стягають мені 34 р. 31 гр. з конгресу. И в тій оті вся вина моя, до котрої я признаюсь отверто.

Справедливо замітив один яркий в тій справі чоловік: Бєлі вмі священник вліз в шауру, то его чїхайтесь і на него жалуйтесь, де хочете, — але що вина вмі релігії? Мажі тїм Тучапанам при трєх комісіях в одних словом не згадали о яких правдах воді мене і дячого против мене вмі не вмі сїдїти; доходячи лише привчати вмі відстоєтв, але причини не сїзавали отверто вмі до внашого дня, — а до протоколу деканального подавали: „Tak chcemy і tak być musi!“ Коли о декант поучав Тучапан, які можуть бути наслідки апостазі, де котрі відповіли прямо: „Každy święty, ma swoje wykęty!“ Так хитро було все укартоване в горы! Я в Тучапанам все був в згоді і вмі вмі словом не жалував ся у мене, значить: я не міг ала направити, бо не видіти я не чув воді якого якого ропоту. Тільки в послєдних тижнях, коли агітатори виділи, що вмі діло хромає, почали выступати против мене, заважаючи мені „шмату“, котрої — ручу — вмі одні не понимаю, бо і сїду вмі не досмотрів ся в моїх поведєнью, — а що більше, заведуючи мені богучеством, мов-то я на проповіді говорив, що Пречиста Дїва Марія не була Богородицею — а „prostą babą“. О тій факт довів мені лично своєю дїдич в Ловцях, генерал на пенсію, з роду Нїмець. Таними до рогами ведуть наш народ его „szczęrzy pręziaciele“!

Воді 1873 року, коли збудовано пивницю для пароха, не будовано нічого, ні не репаровано, бо приходивши самі пошавали стодолу і сїяно, городниці плоти, і було тихо, а тепер клопоти. Треба додати, що два 15 лютого 1892 на конвенційній розправі були і Тучапи в добровільно рішили всі, без мого впливу або напору, 5.000 зр. [на будову мешкання для пароха]. Аж коли приїхав мая доручав я вмі резолюцію єпископской консисторії, повідомляючи, що прихотство оставсь в Острові і на дїмше, почав ся рух. Тогді Островане сказали: „Бєлі вмі отці духовного взяли була до Тучап, то ми були бы почали то само, що Тучапи“. И кому-ж тут було догодати в який спосіб, ела тут не я рішав, а мое начальство?

Антоній Барнович.

В справі неприязні Е. Вел. цєсря

годить ся занотувати ще деякі голоси днявникарей.

Fremdenblatt, доносячи про відвіляканье приязні цєсря до Галичини, виразив ся, що мов-то цєсарскі подорож на-тепер тільки „водрочена“, а не востем занехана. Отже Neue freie Presse констатує загальну оцінку в Вєдн, що „цєсар ледя чі арїде до Галичини не только сего року але вмовірно навіть на слїдуючїй“. Той высказ, що вмовірно цєсар не заг. стїть до Галичини „навіть на слїдуючїй рік“, справедливо може піддавати всїм гадкам, бо чей-же не можна вже вмі говорити о тій, що і на другій рік буде неизбежность холери.

Вчерашня Gazeta Narodowa — вмі по зачерпаючого заявленя намістатка при відкраті выставки будовляно — мїсїть вступу статью о занеханю приязні цєсря до Галичини, в котрій не саму одну холеру уважа за причину занеханя подорожї.

Gazeta, констатуючи, що цїляюче занеханье подорожї цєсарскі до Галичини становить у всїх кругах лїдности предмет дїже жєвх уваг і розборів, обставє таки при своїм пересїдчаню, що в тїм приїрбм заводь бул в гр. „рїзїй посторонїй вплив, Полякам неприхїлїй“, хоч не сумніваєсь, що цєсар особисто мав таї мотиви, які подано урядово.

„Поляки — каже Gazeta — становлять одну з найсильнїших підпорі теперїшньої системи правительственої в Австрїї. Народ польскїй вїрно і щиро стоїть при Австрїї, бо она запевняє ему свободний розвиток організації, а державне єї становленє як сильної заступницї західної цивїлізації против варварскїх впливів Півночі, давно сходять ся вїні з австрійською мїсією Польщї в тїй частї Європи. В характер же в настрою монарха Поляки видать найбїльшїй в най-

тревальшї гарантїї стаїстї тої політїкї. Дячого его особу Поляни так чїть, а дячого польскї оціня публічно в вїру так дїже розбїрає, як то булї впливи на таку прїверу несподївану. Отже ми вчєра занотували справедливий чи несправедливий голос атакдо о впливах найбїльшїх сїверї войсвоных, де доси панувє недовірїє до Полякв старов бюрократїї австрїйскї, а по другє, о впливах цївїлізної бюрократїї пануючї в бюрах мїністерскїх, котра не помїнає вїяков нагоди, щоби Полякам досадити. Знавїй ресервїт мїністерства справ вїнтрїшних до гр. Бадєного в справі холери, щб то дав причину централїстїчної прасї вїдєнскїй до формальної кампанїї против галицкїх адмїністрації, мамохбїт наводїть на гадку, що і тепер булї тут в гр. вїні сїрвоваданя, котрі неизбежность холери представили в пересадїх прасках. Надто догадуєсь вх ропуї в дальшїх ще нїтрах, а для котрых в протївї гостїмї цєсря помїнено Краєвї, дальше вх ропуї внає в на личнїй антагонїзмї двох польскїх мужїв державных... Впробощ будучість покаже, кбїлькї правди в дїї тїх адогдв...“

Справа еміграції наших надграничних селян за кордон до Росії.

[Статья надбрана.]

Як рівнородно толкує праса краєва і загранична про справу еміграції селянства нашого до Росії, то відомо вже з „Діла“. Що толка ті в великій мірї безосновні та вигадані за зеленим столом, се річ певна. Люде, що вїколи не стїгались з селянством, не знають его положєня економічного і про долю его вївола не дбали і не журились, — всь тепер шукають причини еміграції не в осявї дїйснїх обставїн, але кождїй — просто сказавши — комбїнує з воздуха і замїсть пояснити цїлу справу, затїмлює єї.

Хто хоче зрозумїти дїйснїй причини еміграції селянства, той не може найбїльшїм еміграцію надграничних селян до Росії брати і судити як окремиї факт. Еміграція селян галицких, руських і польських, не дає ся воді вчєра. Оа истинє воді кбїлькїнацїїх лїт. Селянство наше виходило воді давна до Півночної Амєрїкї, до Бразїлії, до Румунїї і до Росїї. Виходили і виходять угорєв: Руськи, Слованї та Мадарї; виходили сєлєне польскї в Конгрєсєвї, Литвї та Познаньчїн; вїдуть за море і сєлєне нїмцїй, оа вїдуть і сєлєне росїйскїй вїагїлї. Нїмцї пересєляють ся воді дєсяткїм лїт до Росїї. Тудї вїдуть і Чєхї, а вї еміграція до Амєрїкї бере участь єва Європа. Отже не можна казати, що еміграція вї Збаражчїн та Скалатчїн єсть яємєсь окремиї, доси не бувальшї обавою.

Спїтаймо передовсьм: хто емігрує? Емігрує той, кому на роднїм сєлї тїсно або тяжко. Навїшна еміграція то не давнїша, сповуана жаждою золота, яєми булї еміграція до Калїфорнї, до Адєлаїдї, до Перу і т. д. Не єсть се еміграція вї цїлїх колонїзацийных або заборонїх, якою булї еміграція Англічан в Амєрїкї, Калїдїї, Індїї востхонїх та Австралїї. Не єсть се еміграція Іспаньчїв та Португалчїв до Мексїкї та Бразїлії, щоби посїсти ті краї. А єсть се еміграція за хлїбм. Головнїм же агїтатором єсть жолудок.

Наколи отже проявляє ся наш воді тїждня сєлївїшї еміграція до Росїї, то вї першїй лїнїї треба до неї прївїстї ту причину, яка вїагїлї сповує чоловіка до еміграції. Збаражчанам та Скалатчанам стало тяжко, не мають хлїба, не мають в надїї прїдбати собі той хлїб, і тому виходять з вїрою.

Вїзати річ ту з політїкою, агїтаціямї росїйскїм, або з фактом оціалїстїчнїх рухв — се самоудєство. Кому добре, хто не знає бїди, той не кїдає родного закурка, родноє сїмїю та хатї і не їде в сївїт за оцї, за неперну долю. Чи чував хто давнїшїмї часамї про громаду еміграцію наших сєлїан вї чужїну? Нї! Не було сего вї вї нашїмї столїть до роков 1870 тїх, не розважує намї в исторїї, щоби народ наш коли-небудї в давнїшїх вїках був охотїй до еміграції. Противно, народ наш так любїть свою ємїю роднїну, своє сєло, свою хату, що єму трудно прїїти з сєла в сєло, не то вї помочи свїих лїудєй в чужїну. О річ всїм вїстїна. Агїтація вворохбїть одного-другого бєзхатного бурляка. Вурладько ввдєлось у нас воді давна, але господарь або сєла не виходили вївола і нема агїтатора, котрий бї вїмбї доконати таков штуку.

Наколи жє обїявляє еміграція вї ма-сїх, то тут єдина причина єсть вїагїлї. Звї нужї высєляють ся Лємкї до Амєрїкї, а Подольє до Росїї.

Намї розказували лїде поважнї, що спорадїчна еміграція до Росїї вєдєє у нас на Подбїлї, вї Брїдїчїн вї вїагїлї вї півночїх півнїх краї воді кбїлькїнацїїх лїт. Звї поодинокїх сєлї аде до року вївола роднїє за гранацію. Тбїлькї на сїї проявї яє на спорадїчнїй, мало хто асєртувє увагу. Вї вїдуть лїше за хлїбм.

Має не перечени при тбїм, що по-прїї дїйснїй причини бувають і другї, як от поговорїн мажї лїудьм, що в Росїї сєлїанїнов лїше жїти. „Там“ — розказуєть собі сєлїанє на уху — податї меншї, жєндї по вївому [т. є. не має значїня], там сєлїанїн має бїльшу оїкву надї собою, там зароббтєк лєншїй, дешєвша вємля і т. д. И чєйже то будє всїм вїзвїсто, що лїде нашї вїдуть до Росїї, розглядють ся в тамошнїх

обставинах селянських чи економічних, вертають вб'як, продають землю тут і купують собі в Росії значно дешевше. Поведення одному, аде за ним другий і еміграція готова.

Для того ми радали б в інтересі самої держави, щоб влада холодно і основно розв'язала дійсний причини еміграції і шукала їх-раз в біді нашої галицької, в недостатку одних над слабшими економічно селянством, в місцевій експлуатації сил робучих, в недостатку заробку в загальній в недостатку хліба, — в той ти́сноті, на котру нарівняють п.-при селян і другі верстви суспільні, не визнавши і більших властивостей землі. Накази на збори селянських в Гурьшній Австрії посольства німецької не скасовувати, що селянські тамошні не має достаточної одні над собою, то може то виснаження належало б примінити і до галицьких селян. Може належало б розв'язати довідливо: як же ж нашім хліборобам посеред економічно сильніших селянства. Може належало б вернути кожучу — предричати м'яса, щоб наведена нами поговорка між селянами, що денне дити жевє селянство, щезла. Тоді й не буде еміграція.

Вісти про холеру.

Міністер торговлі зарядив семидневну карантину для всіх переселючих походамих в пристаней російських, в німецьких пристаней над морем Балтійським і при усті Лаби, далі в пристаней французьких, почавши від границь бельгійської аж по Шербурґ включно. Міністерство справ внутрішніх зарядило, щоб в краях границь чинили охолопани заражених холерою, всі пси і воти не прийняті були вислужені або в інші якій спосіб публікував. Розпорядження се вистало до властей краєвих у Львові, Чернівцях, Опаві, Празі, Лінці, Зальцбурґу і в Інсбруку.

Російське урядове справоздає о холері в повіт холмський звучить так: Дня 25 н. ст. серпня занедужало в Баскупнах 11 осіб, выздоровіло 7, случався смерті не було; лишалося в недужих 29; в селі Сестричів занедужало 3 особи, выздоровіло 5, случався смерті не було, недужих лишалося 12; в селі Ясень занедужало 1, ані не умерь ніхто, выздоровіло 3 особи, лишалося в недужих 5; в селі Ласолі занедужало 1 особа і в селі Старості, разом в тих п'ятих місцевостях занедужало 16 осіб, выздоровіло 16, остало недужих 46. З того бюлетня можна вносити, що пошесть слабше в цих місцевостях, чого доказує менше ніж досі число перебуваючих недужих і в одраде вказує, що дня 25 н. ст. серпня ніхто там на холеру не умерь. Згаданий в бюлетні дві нові місцевості Ласолі і Старості лежать в громаді Ясень, отже в окрузі навіщенім вже пошестю, де против неї заряджено найострішій средства охорони.

„Агенція півдня“ доносить в Петербурґу в 27 н. ст. серпня: В Петербурґу занедужало дня 25 в 26 н. ст. серпня 108 осіб, умерло 29, а выздоровіло 39. В Кронштадті занедужало від 17 до 25 н. ст. серпня 15 осіб, умерло 8. — У всіх місцевостях навіщених холерою умерло по день 13 н. ст. серпня 71.300 людей.

Deutsche Ztg. доносить в Гамбурґу, що в тамошніх кругах лікарських оповідають, що цесар Вільгельм вбавив був д-ра Коха перед его відходом до Гамбурґу і заявив йому, що має намір поїхати сам до сего міста. Д-р Кох запротестував против того, а цесар мав сказати: „Бого король Гамбурґу виїхав був свого часу до Неаполя, мови а в поїзти до Гамбурґу“.

В Гамбурґу павіка не устает; хто лише може, утїкає в зараженого міста. Найбільше родив вивізати до надморських купелів. Публика справедливо розгнана на байдужність властей, що аж тепер взяли ся переводити асанційні средства. Помістять прабає до разів більш розміри. Дня 27 н. ст. серпня занедужало в Гамбурґу 128 осіб а 55 умерло; дня 28 серпня занедужало 445, умерло 162; дня 29 серпня занедужало 447, умерло 173; в Альтоф занедужало дня 27 серпня 22 особи, умерло 11; дня 28 серпня занедужало 17, умерло 9; в одинадцятих місцевостях околишніх занедужало 18 осіб, умерло 9. Холера ширить ся також в Берліні. Вера умерло там кілька осіб. — В Шлезвіґ-Гольштейні спостатовано холеру в 16 місцевостях. — З Гельголанду утїкають купеліві гості. — Холера вибухла також в Липсу. — Ros. Ztg. доносить, що в Руді коло Злундів в Познанській спостатовано одині случаи холери азійської. Недугу занесли нміврно робітники, вертаючи з Гамбурґу.

В Бельгії павіка вже холера від кількох днів, а то в Антверпін, хоч власти стараються ся держати се в тайні. Озоду занедужало там 22 особи а в них 4 померли.

У Франції лютить ся найбільше холера в Гаврі, де 29 н. ст. серпня занедужало 71 осіб а 17 померло.

В Англії проявила ся пошесть в Глазго і в Ліверпулі, куди єи мали занести російськй жиди.

З того понаує ся що цілий схід і цілий захід Європи заражений, і здає ся, що всі ми маємо надіятись и у себе сего

страшного гостя, то скорше надійде війна до нас з Заходу як з Росії. Характеристично, що всі західні правительства стараються затягти ширення холери в своїх краях. Зі-вдні взяла ся пошесть на Заході, що не спостатовано, однак здає ся, що занесено єи там не з Росії а скорше морем з Єгипту и з Сирії, де она вже від зими загнвдалась.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Справу міністра для Чехії порушає офіційний орган Montags Revue в сей спосіб: „В прелімінара на 1893 рік, вставлена буде пенсія для третього міністра без теки побіч пенсії для міністра Залесого и гр Кинбурґа. Нема ніякого сумніву, що палата ухвалить сю суму, хоч барон Пражак перейшов вже в стані супочиву, а его наслідник ще не іменованій. Жаліши, що нміврно уряд чеського міністра без теки буде через довгий час неображений. Молодо-Чехи довели чеськй народ до стану екстазичного, котрий в горы викликає всіе розумне поришення. Ся сумя правда робить неможливим гр. Таффеу глядань, а може в винайденні особи, при помочи котрої удало б ся перевести уладженне чеських водносів водповідно до вестерного бажаня. За-для такого стану річей президент міністрів змушений и вже рішав ся виждати, аж самі Чехи визнають мужа, котрий б посідав їх повне довірє и в котрого поміцію на будучесть була б забезпечена згода у всіх великих справах політичній, подобно як се стало ся з Нимціями через вступленнє гр. Кинбурґа до кабінету. Скоро лаше Чехи зможуть визначити такого мужа довірї и скоро сїм прийме на себе запоруку успішної роботи, тоді вступити поклаканє его до кабінету гр. Таффео и то в повній згоді з Нимціями. Але Чехи самі мусять сего чоловіка представити; гр. Таффе не може его найти.“

Wt. Ztg. оголошує закон з дня 1 серпня с. р. в справі приває кредиту додаткового в сумі 500.000 ар. на утїленнє одноразових запомог для урядників державних хз. Реченець ужити того кредиту кінчат ся з даєм 31 марта 1893 р. З того кредиту, побля увагляд на водносів аномальних и особистих, мають роздатись запомоги урядникам державним и звільненим вищих рівів аж до осмий ранґа включно.

Віче Слов'янців-католиків в Любляні зачало ся в понеділок. Торжественне богослуженнє водправив єпископ Мисіа. На віче приїхав також єпископ Нанотнік з Марбурґа. Учасників в вічу ваяло ся коло 1500 осіб. Слов'янскй клір вступлений дуже численно. Місто Любляна удекороване, лиш Нимці та молоді-Слов'яці не вивішали ніяких хоругв.

Про розрух в Катеринославщині доносить з Одеси так до Pol. Corr.: Коло Катеринослава повстали нові розрухи, котрі свої початок мають рівно-ж в занепокоєннє населення через постанови видані правительством в причині холери. Місцеві розрухи була осела робітництво Юзова, котра границя в величчя фабриками Юза. Спроб повстав найперше поміж населенням а кількома агентами поліційними, котрі занедужавши на холеру звину хотіли занести до шпиталю, а товпа станула нм в тїм на перешкод. Сотні козаків, котра в сїй місцевості стоить гарнізон, видало приказ зарушати и водгати наступала завзята борба, в котрій єсценденти стратили 200 убитих и вразених, а войско 20 людей. Тим однак бунт ще не скінчив ся. Розрухи водновили ся слідуючого дня з такою самою силою, и населеннє, котре стануло неперепатку саянню в числі кількох тисяч осіб, убавало козаків, жидів и лїкарів. Підчас сях двоєх давів пана в шалюха товпа зрабувала шпиталі, далше аптеку, а навіть церкву, збурила фабрика Юза, котрись властителя в урядники на шасте ще могли утїти від нехобної смерті до міста Маріамполя. Обстанову фабричау, мешканя, бюра, машини, гуты, однимі сло-вом все, зруйновано, а заповіданя шкідло доходити до кількох мільонів рублів. Надто бунтовники ще підпалили більшу частину до-мів и хат в самій селі. Порядок при-вернено аж тоді, коли губернатор в Катеринослава прибув в двома полками та кількома канонами.

З нагоди пловдивської вистави водбув ся у князя Фердинанда торжественний обід, на котрий запрошено крім турецького спеціального посла на виставу, також австрійського консула, членів австрійської и угорської комісії виставової и наковнє заступників заграничних діявнів, котрі приїхали до Пловдиву. Князь Фердинанд підійс тоаст в честь султана, свого суверена; на тоаст водновив турецькй посол. Велике вражєннє зробила не присут-них завлєнє болгарского князя, що від цесаря Франц Йосефа вів доставити вітальну телеграму з дуже сердечними жє-лєнями з нагоди отворення болгарської вистави.

НОВИНКИ.

— Прогуляю тов. „Зорь“ до Стрия, заповіджена вже давнїше и водложена в причині незави-симих вод видлу товариства, водбуде ся вже в пенно в неділю дня 4 н. ст. вересня. По-

бідь спеціальний водходити з Львова між 8-ю а 9-ю годиню рано. Програму прогуляки пода-мо завтра.

— Водниканнє приїзду цесаря викликає анало-гічнй спомини з 1868 р. В згаданій році був заповіджений приїзд цесаря на місяць вересня. На повитаннє цесаря було все приладжене, а приїзд мав выпасти дуже світло, бо як раз під той час радав сойм галицькй. В сойм йшла робота гарячо, а навіть ухвалено звїстну резолюцію о широкіх правах автономічнх для Галичини. Коли ж водкликано несподівано приїзд цесаря, тодішній намістник гр. Голу-ховскй подав ся до дімісії... Купці львівскі не можуть воджалувати несподіваного водли-кани приїзду цесаря, бо потерпіли значий страт-ти. Як кажуть, замовлено з Відня товарів на 100.000 ар., а тепер сїй товар не буде ма-ти покупу и буде лежати на складі. Рівнож видатки поодиноких інституцій були великі, а доказом того, що фірма Газаа продала магі-стратови, видїлові краєвому и касі щадничій з 18.000 ар. ковртів, драперій и т. п.

— Письменний копїт зрїстий у рускій гімназіі у Львові починає ся дня 7 н. ст. вересня с. р.

— Краєва рада шибля іменовала заступниками старших учителів при мужеских семінаріях учительських: Антона Глодзинського в Тернополі, Антона Гарлендера в Кракові и Григорія Величка у Львові.

— Холерина. В послїдніх днях появили ся три случаи холерини у Львові. Недужих по-міщено в загальном шпиталі. Посля послїд-них вїстей выдворів уже один з них а здоров'є двоєх других значно поліпшилось.

— Испити квалифікацій для учителів шкіль народних розпочули ся перед комісією испи-тотою в Тернополі дня 12 н. ст. вересня о 8-й годїні з рана. Кандидати и кандидатки, що хочуть скласти испит, мають внести пода-ня осмотрені потрібними документами на руки своїх окружних рад шкільних найпознїше до дня 8 н. ст. вересня.

— Огнь. Дня 25 н. ст. серпня повстав коло полудня огнь в селі Цїшках, золочівського повіта, и до двоєх годїнь знищив коло 30 се-лянських загород з усім принаєм збїжжя. В огні погнїло також кілька штук худоби. Одному селянинові, що вїз гречку з поля спо-лошши ся коні и перевернули вод, котрий так-тяжко побив селянина, що той же за пов год-ни помер. — Того самого дня коло 2-й год-ни з полудня запалила ся в Голосковичах стодала селянська. Огнь розширив ся и знищив 6 селянських загород з усім збїжжєм. Асе-курванних було 5 хат, прочі будинки и зб-бране збїжжє пропало. И в Голосковичах и в Цїшках були при огні сивки, але недостача людей, води и зарядів до гашеня спинали ду-же ратункову акцію. — Вночі на 28 н. ст. серпня повстав огнь в Тернополі в се-редній мїстї и знищив одині дом. — Дня 25 н. ст. серпня, т. є. в четвер полуднї згорї-ли в Стільску коло Миколаєва 3 хати враз з господарськими будинками и з сегогорнчим збором. Огнь повстав через дїти, котрі ба-вили ся єбріками. Будинки парохїальні були загрожені, частє тільки, що вїтру не було. — В Калущі погорїв дня 29 н. ст. серпня пе-ред полуднем дом мїщанина Івана Конфелі при улиці Долинської напротїв аптіка. При сїм огні показав ся величезний нелад в ор-ганізацій сторожі огнев.

— До комітету загальної вистави краєвої в р. 1894 именує що раз більше рад повітових своїх делегатів и складає фонд субвенцій-ний на цілі вистави. Рада повітова в Яслі призначила на цілі вистави 500 ар. Делегатами вибрано двоє: з ради повітової в Яслі посла Ромуальда Пальха, з ради повітової добромль-ської Володимира Млотковского, а з богородчан-ської ради повітової заступника маршалка о. Ки-рила Пачовського.

— З Калущі пишуть нам: Вночі з 29 на 30 н. ст. серпня обобрали злодій повітову подручну касу щадничу в нашій мїстї. Кілько грошей и кілько валютів було в той касі, годі до-відатись; на всякй спосіб сума мусить бути до-сить значна, бо дня 29 серпня був ярмарок в Калущі и мусло вилунути досить гроток.

— З Стільки, в повіт жидівськй пишуть нам, що в тїм селі появила ся сїм днями холерина, запдають дїти и старий особи. Тут недугу спостатовув уже й лїкар повітовий.

— Наглі замеджує. З Кривого коло Козови доносить до Kurjer-a Lwowsk-ого: Дня 16 н. ст. серпня вигнав паробок п. Ем. Завадовского ко-нї до тутешнього лїса на нічну пашу. На другі день рано п. Завадовскй удав ся до лїса и за-став свого служачого в величчї болях кор-чових, а при тїм обявило ся сильне розбол-неннє и блюваннє. По кількох годинах недуж-кй закінчив житє. Досі не було секції про-візорної похороненого трупа.

— Нещастий случай. При будові редута під Перемислем в Уїковичах усунула ся земля в рові и поранила небезпечно обі ноги одному робітнику, селянинові з Липовиць. Згадану будову веде звїстний Найшльос. — В Болотрашчах коло Перемисля пук котель в го-ральні, в наслідок чого утратило житє 2 ро-бітників, а третій тяжко ранений.

— Самоубїство. Оногди полуднї нашла ся 22-лїтня служниця Мальвина Дуляк розину ві-трілю, хотичи собі водобрати житє. Водотавле-но си заріз з загального шпиталю, однак нема надїї удержати єи при житю. Причину само-убїства була нещастна любов.

— Бобрїч видл повітовий ухвалив на засї-даннє дня 11 н. ст. серпня вибрати, з огля-ду на наближаючу ся холеру, мїшані комісії са-нітарій для всіх мїстечок в повіт. Комісії розпочали вже свою діяльність, переводят реві-зи по мїстечках и заряджують все, що до пе-реведеня асанаций потрібне. Далше ухвалив видл повітовий кредит в висоті 500 ар. на покриттє коштів и удїленнє в потребі бд-нїшнїм громадам водповідних субвенцій до переведеня асанаций. Крім того видано інстру-кції всім громадам и припорушено як найточ-нїше нх придержуватись.

— При надходячїм початку року ший ся звернути увагу рускої молодежи, щобі всякі прибори шкільні купувати п. Івана Дуткевича при улиці Л. ч. 2. Торговля п. Дуткевича визнає кимь вибором и добротністю приборів нх, а при тїм важне и се, що торго-Дуткевича єсть першою рускою торговлею рода, тож и годить ся, щоб Русини по-магали єи громадо.

— Дрїбнй вісти. Архикнязь Райнерт, генерал-ний инспектор оборони краєвої приїхав в. понеділок ввечері до Кракова на инспекцію. — Дня 6 н. ст. вересня о годїні 6-й ввечері водбуде ся в Ляцкїм шляхотскім [стація з-лїзницї и почта Марківці, стація телеграфічна Тисменниця] вїнчаннє п. Кароля Давидовича, ад-юнкта судового з Бурштина з панною Ната-лією Малецкою, дочкою властителя більших по-сїблостей.

Іменованя, перенесєня, конкурсы и пр.

— Перенесєня. Намістник черевїс концєпста намістництва Володисл. Рушицкого з Жовкви до намістництва у Львові.

В о д о з в а.

Брати Русини! Третій місяць доперва истає тов.: „Громада“ у Відні а в за сей короткий час умїло оно заманїєстуватись яко товариство народнє, котре горне до себе вїдєннє нх Русинів робити нївїд и приводить нх до са-мосвідомости народної, вїдїляє в нх сер-ця любові до нашої рідної Ураїни-Руси, и становить захист противь вымародовлюваня вїдєнських Русинів загальом. Однак ста-туты товариства дозволяють, що членами „Громади“ можуть бути не лаше Русини з Відня але також з Галичини, Буковини и Ураїни, тому визнаємо Вас Достойні Брат-и вписувати ся в члєны „Громади“. Мы радї-б, нїз найскорше вєстї „Громаду“ до своєї хати, а тїм розвести ширше и крас-ше житє поміж єи члєнами — то-жь визнаємо Вас Брати-Русини — лучше ся з нами, станте нам помічниками в тїм дїлї — прєслїштьє сповнєнє нашої цїлі Вашою щєдрою рукою! З огляду, що статуты товари-ства ще не вїдпечатані, подаємо для Вашої інформації Брати-Русини, коротай вїстат з нх, а маємо надїю, що найдемо у Вас при-хильність, довірїє и поміч. Ще раз вїдче-мо — не забувайте на нас Дорогі Брати!

§ 3. Цїлю товариства „Громада“ єсть 1) громадати вїдєнських Русинів, 2) дати їм нагоду до товариського пожитя, забави и образования; 3) удержувати поміж нми ду-ха народного; 4) плепати народній звичай и обычаї; 5) підпомагати бідїйших члєнів товариства.

§ 7. Члєны дїлять ся на звичайних, основательних, почетных и спомогаючих члє-нів.

§ 8. Звичайним члєном товариства може бути кожый мужина и жєнщина рус-кої народности, що перебуває у Відні, и водї видлу товариства буде прийнятий. Люде за-гално звїстні з нх екстремних тенденцій мають бути з товариства виключєні.

§ 9. Члєном основателем стає кож-дый, хто на цїлі товариства зложити що най-менше 20 ар. а. в.

§ 10. Почетним члєном стає той, ко-трого загальнй збори именовує в узнаннє его заслуг до товариства, або заслуг в загалі.

§ 11. Члєном спомогаючим може бу-ти кожый, хто зобов'язє ся рїчно зложити п'ять ар. на цїлі товариства.

§ 12. Члєны основатель, почетні и спомо-гаючі, мають право брати участь в житю товариства, бути присутними на зборах з го-лосомь дорадчых без права голосованя.

§ 13. Члєны звичайні платять вписове 50 ар. від котрого нїхто не може бути у-вільнений. Вкладє для члєнів звичайних выносьть лїше 10 ар. на тиждєнь.

§ 14. Звичайнй загальнй збори водбува-ють ся рїз рїчно в місяці груднї.

§ 15. На случай розвазаня товариства переходить майно „Громади“ на товариство рєшєннєм „Зоря“ у Львові.

Вїдєн дня 15 серпня 1892 р.

Відл видлу тов. „Громада“ у Відні.

Мил. Вєдм завїдатель „Громади“ Wien

VI. Amerlinggasse Nr. 9.

Алек. Данкевич члєн видлу.

Телеграмы „Дїла“.

Вїдєн 31 серпня. Міністерство скаргу застановило з дня 31 серпня закупи срьбла через головну монетарню у Відні. — Цесар зарядив зложенє нових чоти-рох батальонів пїхоты босанско-герцого-винських.

Петербург 31 серпня. Міністерь Вышнеградскй вже уступає, а на его мїсце приходить Віте. Ся перемїна наступити 11 вересня.

Париж 31 серпня. Судь увільнив бар. Мореса и секунданта за убитє вл поединку жиди капітана Маєра.

Надїсланє.

ВСІХ НАУК ЛЬКАРСКИХ
Д-р Михайло Яремкевич
ординує від 1 н. ст. вересня в Устр-х до-лїшних [Ринок, дом п. Гам-ка]. 4391

